

Yazarın Yayı neyimizden Çıkan Kitapları:

SON ÇEMBER

TAKAS (tükendi)

ÜRPERTİ (tükendi)

KİN (tükendi)

YEMİN (tükendi)

KUŞKUNUN PARMAKLARI (tükendi)

LANETLİ MOZAİK (tükendi)

NEMRUT (tükendi)

KARTAL HAMLESİ (tükendi)

İHANET (tükendi)

İSPAT (tükendi)

İKARUS PLANI (tükendi)

SON ÜLTİMATOM (tükendi)

TİLKİNİN HİLESİ (tükendi)

AKREP YANILGISI

HALİDONLARIN BÜYÜSÜ

GERİ SAYIM

Prometheus ateş armağanını getirerek cennetten irtıd.

Yanlış hareket.

www.cizgiliforum.com

Beydaba & Yakamoz

ÖNSÖZ

Kartaca, Tunus

3:22

Şiddetli yağmur dinmek bilmiyor, inleyen rüzgârla coşkusu iyice artıyordu. Dalgalar kabarıp sahile çarpıyor, karanlık gecede güçlü bir girdap oluşuyordu. Kıyının hemen açığındaki sığ sularda bir düzine kadar koyu renk giysili adam su yüzüne çıkıp şamandıralara tutunurken su geçirmez sırt çantalarıyla adeta bir gemi kazasından kurtulmuşa benziyorlardı. Beklenmedik fırtına adamları hazırlıksız yakalamıştı, ama bu iyiydi; çünkü bu durum onlar için umut edebileceklerinden daha iyi bir gizlenme olanağı sağlıyordu.

Sahilde kırmızı bir ışık iki kez yanıp söndü; öndeki ekip, karanın güvenli olduğunu işaret ediyordu. Güvenli! Bunun anlamı neydi? Tunus sahilinin bu belirli noktasının *Garde Nationale* tarafından savunmasız bırakıldığı anlamına mı geliyordu? Doğanın saldırısı, Tunus sahil güvenliğinin yapabileceklerinden çok daha acımasız görünüyordu.

Yükselen dalgalarla savrulan adamlar sahile doğru yol aldılar ve tek bir kordine hareketle, sessizce antik Punic Limanı'nın harabelerinden kumsala çıktılar. Siyah kauçuk dalgiç elbiselerinden kurtulunca koyu renk giysileri ve siyah boyanmış yüzleri ortaya çıktı. Sırt çantalarından silahlarını çıkarıp cephanelerini dağıtmaya başladılar: Heckler&Koch MP-10 hafif makineli tüfekler, kalashnikoflar ve nişancı tüfekleri. Onların ardından diğerleri de dalgaların içinden sahile çıktılar.

Her şeyi titizlikle idare eden kişi, hiçbir ayrıntıyı atlamadan ve yorulmak bilmeden onları aylarca çalıştıran adamdı. El-Nahda özgürlük savaşçılarıydı bunlar, yani ülkelerini zorbalardan kurtarmaya gelen yerli Tunuslular. Ama liderleri yabancıydı, Allah'a olan inançlarını paylaşan becerikli teröristler, Hizbullah'ın en radikal kanadından çıkmış olan küçük, seçkin bir özgürlük savaşçısı grubuydu.

Bu grubun ve elli kadar Tunuslunun lideri, Ebu olarak bilinen işinin eri bir teröristti. Bazen takma adının tamamı da kullanılırdı: Ebu İntiquab. intikam Babası.

Ele geçmez, ketum ve acımasız Ebu, El-Nahda savaşçılarını Zuvvarah'ın dışındaki Libya kampında eğitmişti. Stratejilerini başkanlık sarayının gerçek ölçülerinde bir modeli kullanarak geliştirmiş ve onlara alışık oldukları her şeyden daha yoğun ve çapraşık taktikler vermişti.

Adamlar otuz saat kadar önce Zuvvarah Limanı'ndan beş bin tonluk Rus yapımı bir yük gemisine binmişlerdi. Gemi normalde Tripoli ve Bizerte arasında Tunus tekstil ürünleriyle Libya'da üretilen çeşitli ticari malları taşıyordu. Artık külüstür haline gelmiş eski, ama güçlü gemi Tunus sahili boyunca kuzey-kuzeybatı yönünde ilerlemiş, Sfax ve Sousse liman kentlerini geçmiş, Cap Bon etrafından dolaşıp La Goulette'teki denizcilik üssünden hemen sonra Tunus Körfezi'ne girmişti. Sahil güvenlik devriye botlarından haberleri olduğu için adamlar Kartaca sahilinin beş mil açığına demir atmış ve güçlü dış motorları olan sert tekneli şişme botlarını çalıştırmışlardı. Birkaç dakika içinde, milattan önce beşinci yüzyılda Roma'nın büyük rakibi olarak görülen antik Fenike kenti Kartaca'nın çalkantılı sularına girmişlerdi. Tunus sahil güvenliği tesadüfen gemiyi radarda takip ediyorsa yalnızca bir an için oradan geçen ve Bizerte'ye yönelen bir gemi görecekli.

Sahilde kırmızı işareti yakıp söndüren adam fısıltıyla emirler yağıdırıyor ve tartışmasız bir otoriteyle küfür ediyordu. Üzerinde askeri bir yağmurluk olan bu sakallı adam Ebu'ydu.

"Sessiz! Yavaş olun! Ne istiyorsunuz, Allah'ın belası Tunus sahil güvenliğini getirmeyi mi? Çabuk, hadi. Kıpırdayın, kıpırdayın! Beceriksiz aptallar! Siz oyalanırken lideriniz hapiste çürüyor! Kamyonlar bekliyor!"

Onun yanında gece görüş gözlüğü takan ve sessizce bölgeyi tarayan bir adam vardı. Tunuslular onu yalnızca Teknisyen adıyla tanıyorlardı. Hizbullah'ın

en iyi cephane uzmanlarından biriydi. Kalın kaşları ve parlak kahverengi gözleri olan, koyu buğday tenli, yakışıklı biriydi. Adamlar, Ebu hakkında ne kadar az şey biliyorlarsa, Ebu'nun güvendiği danışmanı Teknisyen hakkında bunun daha da azını biliyorlardı. Dedikodulara göre varlıklı bir Suriyeli ailenin çocuğuymuş, Damascus ve Londra'da büyümüş, silahlarla patlayıcılar konusunda eğitim almıştı.

Sonunda, Teknisyen alçak sesle ve sakin bir tavırla konuştu. Sel gibi akan yağmurun altında başlıklı, su geçirmez siyah ceketine sıkıca sarılmıştı.

"Bunu söylemeye çekiniyorum, kardeşim, ama operasyon sorunsuz .gidiyor. Malzemeye dolu kamyonlar ayarladığımız gibi gizlendi ve askerler Habip Burgiba Bulvarı boyunca yaptıkları kısa yolculukta bir dirençle karşılaşmadılar. Az önce birinci adamımızdan bir telsiz sinyali aldık, başkanlık sarayına ulaşmışlar. Darbe başladı." Konuşurken saatine bakıyordu.

Ebu hükmeden bir tavırla başını salladı. Başarıdan başka bir şeyi kabul etmeyen bir adamdı. Uzaktan gelen patlamalar Ebu ve danışmanına savaşın başladığını söylüyordu. Başkanlık sarayının ele geçirilmesi an meselesiydi ve birkaç saat içinde İslamcı militanlar Tunus'un kontrolünü ele geçirecekti. "Kendimizi kutlamak için henüz erken," dedi Ebu alçak, gergin bir sesle. Yağmur artık hafifliyordu. Fırtına başladığı gibi bir anda sona ermişti.

Birden sahildeki sessizlik tiz bir şekilde bağırıp yüksek perdeden Arapça sözler sarf eden seslerle bozuldu. Karanlık figürler kumda hızla ileri atıldı. Ebu ve Teknisyen gerilip silahlarına uzandılar, ama sonra gelenlerin Hizbullah kardeşleri olduklarını gördüler.

"Sıfır-bir!"

"Bir tuzak!"

"Tanrım! Yüce Allah, etrafları sarıldı!"

Dört Arap yaklaştı, korkmuş görünüyorlardı ve nefes nefeseydiler. "Sıfır-bir tehlike sinyali," diye soludu sırtında PRC-117 saha telsizi taşıyan adam. "Telsizden yalnızca sarayda etraflarının güvenlik güçleri tarafından sarıldığını ve esir alındıklarını söyleyebildiler. Sonra telsiz bağlantısı kesildi! Tuzağa düştüklerini görmüşler!"

Ebu panik halinde danışmanına döndü. "Bu nasıl olabilir?"

Dört adamın en genci karşılarına gelip, "Adamlara bırakılan cephaneler - tanksavar tüfekler, cephane, C-4- sahteymiş! Hiçbiri işe yaramadı! Hükümet

güçleri yatmış onları bekliyordu! Adamlarımız en başından tuzağa düşürüldüler!"

Ebu gözle görülür biçimde acı çekiyordu, her zamanki sükûneti kalmamıştı. Bir numaralı danışmanını çağırdı. "Ya *sahbee*, fikirlerine ihtiyacım var."

Teknisyen, usta teröriste yaklaşırken bileğindeki saati ayarlıyordu. Ebu kolunu danışmanının omzuna attı. Alçak, sakın bir ses tonuyla konuşuyordu, "İçimizde bir hain olmalı, aramıza sızmış biri. Planlarımız düşmana sızdırılmış."

Ebu işaret ve başparmağıyla gizli, neredeyse görülmez bir hareket yaptı. Bu ipucuydu, adamları Teknisyeni hemen kollarından ve bacaklarından yakaladılar. Teknisyen dirense de gücü kendisini tutan eğitilmiş teröristlere yetmezdi. Ebu'nun sağ eli hızla ileri atıldı. Bir metal parıltısı görüldü ve testere dişli, ucu kıvrık bıçağını Teknisyen'in karnına soktu, aşağı bastırdıktan sonra en fazla zararı vermek için dışarı çekti. Gözleri öfkeyle jırdanıyordu. "Hain sensin!" dedi tükürürcesine.

Teknisyen zorlukla yutkundü. Acının dayanılmaz olduğu açıktı, ama yüzü duyguları göstermeyen bir maske gibiydi. "Hayır, Ebu!" diye itiraz etti.

"Domuz!" diye bağıarak bir kez daha Teknisyen'in üstüne atıldı Ebu. Bıçağı bu kez adamın kasıklarına yönelmişti. "Zamanlamayı, kesin planı başka hiç kimse bilmiyordu! Hiç kimse! Ayrıca cephaneyi onaylayan sendin. Başka kimse olamaz."

Birden sahil kör edici parlaklıkta karbon-ark ışığıyla aydınlandı. Ebu döndü ve etraflarının kuşatıldığını, düzinelerce haki üniformalı askere göre sayılarının çok az olduğunu fark etti. Tunus Sahil Güvenliği'nden *Groupement de Commando*, yani Komando Birliği'ydiler bunlar. Makineli tüfekleri üzerlerine doğrultulmuştu; başlarının üstünden gelen korkunç gürültü, birkaç saldırı helikopterinin yaklaştığını haber veriyordu.

Otomatik tüfeklerin mermileri bir anda Ebu'nun adamlarına isabet edip onları garip hareketler yapan kuklalara çevirdi. Tüpler ürperten çığlıkları birden sustu ve cesetler garip pozisyonlarda yere yığıldı. Bir el daha ateş edildi ve sonra kesildi. Ardından gelen sessizlik ürktüçüydü. Yalnızca işinin ehli terörist ve cephane uzmanına ateş edilmemişti.

Bu arada Ebu yalnızca tek bir şeye odaklanmış gibiydi. Aniden dönüp hain olarak nitelendirdiği adama doğru bir hamle daha yaptı. Kötü bir şekilde yaralanmış olan Teknisyen saldırganına engel olmaya çalışsa da birden yığılırcaasına yere çöktü. Kan kaybı çok fazlaydı. Ebu onun işini bitirmek için ileri atıldığı sırada güçlü eller sakallı Hizbullah liderini arkasından yakalayıp kuma bastırdılar.

İki adam, hükümetin askerleri tarafından gözaltına alınırken Ebu'nun gözleri meydan okurcasına parlıyordu. Hükümetten korkmuyordu. Hükümetler korkaktır, derdi sık sık; hükümetler uluslararası hukuk, suçlunun ülkeden çıkarılması ve ülkesine iadesi gibi bahanelerle serbest bırakırlardı onu. Anlaşmalar el altından yürütülürdü ve Ebu sessizce serbest bırakılırdı, ülkedeki varlığı dikkatle saklanan bir sır olurdu. Hiçbir ülke Hizbullah'ın öfkesini üstüne çekmek istemezdi.

Usta terörist mücadele etmedi, ama vücudunu gevşeterek askerleri kendisini sürüklemeye zorladı. Teknisyen'in yanından sürüklenirken adamın yüzüne tükürüp tısladı. "Bu dünyada uzun kalmayacaksın, hain! Domuz! İhanetin yüzünden öleceksin!"

Ebu götürüldükten sonra Teknisyen'i tutan birkaç adam onu yavaşça sedyeye yatırdı. Tabur komutanı yaklaşırken talimatına uyarak adamlar geri çekildiler. Tunuslu adam, Teknisyen'in üzerine eğilerek yarasını inceledi. Teknisyen yüzünü buruşturdu, ama hiç ses çıkarmadı.

"Tanrım, bilincinin hâlâ yerinde olması bir mucize!" dedi aksanlı İngilizceyle. "Kötü yaralanmışsın. Çok kan kaybetmişsin."

Teknisyen olarak bilinen adam cevap verdi. "Adamların sinyaline biraz daha hızlı tepki verseydi bunlar olmazdı." İçgüdüsel olarak bileğindeki saate dokundu. Yüksek frekanslı minyatür bir aktarıcı yerleştirilmişti saatin içine.

Yüzbaşı bu sözlere aldırmadı. "SA-341 burada," dedi gökyüzünde helikopterlerin uçtuğu yeri işaret ederek. "Seni Fas'taki çok iyi korunan hükümet hastanesine götüreceğim. Gerçek kimliğini öğrenmeme izin verilmiyor, gerçek işverenlerinin kim olduğunu da. Bu yüzden hiçbir şey sormayacağım," diye bşlıdı Tunuslu. "Ama sanırım iyi bir fikrim var..."

Tam o sırada Teknisyen boğuk bir sesle fısıldadı. "Yere yat!" Kolunun .illi na gizlenmiş kılıfından yarı otomatığını çıkararak beş el ateş etti Palmiye

ağaçlarının yakınından duyulan çığlıkla birlikte bir adam elinde nişancı tüfeğiyle yere yığıldı. Her nasılsa bir El-Nahda askeri katliamdan kurtulmuştu.

"Yüce Allah!" Korkmuş tabur komutanı yavaşça başını kaldırıp etrafına baktı. "Galiba artık eşitiz, sen ve ben."

"Dinle," dedi -Arap olmayan- Arap zayıf bir sesle. "Başkanına söyle, içişleri bakanı gizli bir El-Nahda sempatizanı ve onun yerini almak için komplo kuran bir işbirlikçi. Savunma bakanı yardımcısıyla birlikte çalışıyor. Başkaları da var..."

Ama kan kaybı çok fazlaydı. Sözlerini tamamlayamadan bayıldı.

BİRİNCİ KISIM

İİ H A N t İ İ
İP R O M Eİİ ü S ' U N
İ H A N E T İ
İP R O M I T ' H E U S ' U N
İ H A N E T İ
[

BİRİNCİ BÖLÜM

Washington, D.C.

Beş hafta sonra

Hasta, kiralık bir jetle Washington D.C.'nin yirmi beş mil kuzeybatısındaki özel bir havaalanına taşındı. Uçaktaki tek yolcu olmasına karşın, acil ihtiyaçlarını öğrenmek dışında kimse onunla konuşmamıştı. Adını kimse bilmiyordu. Bütün bildikleri onun son derece önemli bir yolcu olduğuydu. Uçağın varış yeri, askeri ya da sivil, hiçbir havacılık kaydında görünmüyordu.

İsimsiz yolcu daha sonra üzerinde herhangi bir yazı olmayan bir arabayla alınıp Washington şehir merkezine götürülmüş, kendi isteğiyle Dupont Circle civarında, sıradan bir bloğun ortasındaki park garajının yakınında bırakılmıştı. Basit bir gri takım elbise ve yıpranmış olmasına karşın fazla cilalanmış püsküllü bir çift ayakkabı giymişti. Washington'ın hiçbir özelliği olmayan binlerce orta sınıf lobici ve bürokratından biri gibi görünüyordu.

Garajdan çıktığında belirgin bir biçimde topallayarak yürürken bile kimse ona ikinci kez dönüp bakmamıştı. Yirmi Birinci Cadde'nin yakınındaki K Caddesi'nde bulunan 1324 numaralı dört katlı, boz renkli binaya girdi. Tamamı beton ve gri renkli camlardan oluşan bina, kuzeybatı Washington'ın bu bölümündeki alçak diğer binalardan pek farklı değildi. Değişmez biçimde, lobici gruplarla ticaret kuruluşlarının ofisleri, seyahat acenteleri ve endüstri kuruluşları yığılıyordu buralarda. Ön girişin yanına YENİLİKÇİ GİRİŞİMLER ve AMERİKAN ULUSLARARASI TİCARET ofislerini gösteren bir çift pirinç panel asılıy- İl

Yalnızca belli konularda uzmanlaşmış eğitilmiş bir mühendis bazı anormal ayrıntıları fark edebilirdi. Örneğin; bütün pencere çerçeveleri dışardan yapılabilecek olan lazer-akustik gözetleme girişimlerini boşa çıkaran pizelektrik *osilatörler* ile donatılmıştı. Ayrıca pek çok elektronik dinleme girişimini alt etmeye yeten ve binayı telsiz dalgaları konisi halinde saran yüksek frekanslı parazit "banyosu" da başka bir ayrıntıydı.

Doğaldır ki, bu binayla ilgili olarak K Caddesi'ndeki komşularının -yönetim kurulundaki kelleşmekte olan avukatlar, gittikçe formdan düşen danışmanlık firmasındaki asık suratlı, kravatlı ve kısa kollu gömlekleli muhasebeciler- dikkatini çeken bir şey olmamıştı. Çalışanlar, K Caddesi 1324 numaraya sabah gelip akşam gidiyorlar, çöplerini uygun günlerde sokaktaki çöp tenekesine atıyorlardı, insanlar başka neyi umursardı ki? Gelgelelim Müdüriyet böyle istiyordu; yani, ortalıkta gizlenmeyi.

Bunu düşününce adam kendi kendine gülümsedi. Dünyadaki gizli teşkilatların en ketumunun, K Caddesi'nin ortasındaki sıradan görünüşlü bir ofis binasını komuta merkezi olarak kullanacağı kimin aklına gelirdi ki?

Langley, Virginia'daki Merkezi Haber Alma Teşkilatı (CIA) ve Fort Meade, Maryland'deki Ulusal Güvenlik Teşkilatı (NSA) varlığını çevreye ilan eden, etrafı hendeklerle çevrili kalelerin içinde bulunuyorlardı! İşte buradayım, der gibydiler, tam buradayım, bana aldırmayın! Rakiplerine güvenliklerini bozmaları için meydan okuyor gibydiler, bu da kaçınılmaz biçimde gerçekleşiyordu elbette. Müdüriyet bu sözde gizli kurumları, Birleşik Devletler Posta Servisi kadar görünür kılmıştı.

Adam, K Caddesi'ndeki 1324 numaralı binanın lobisine girdi, gözleriyle parlak pirinç paneli taradı. Bu panelin üstüne tamamen sıradan görünümüne bürünmüş tuş kadrani ve telefon ahizesi monte edilmişti. Her yönüyle dünyadaki bütün ofis binalarının lobilerinde görülebilen türde bir aygıttı bu. Adam ahizeyi kaldırıp önceden belirlenmiş bir kodu oluşturan birkaç rakamı tuşladı. İşaret parmağını belli belirsiz bir zil sesi duyana kadar birkaç saniye süresince son tuşun, yani, # işaretinin üstünde tuttu. Bu zil sesi parmak izinin elektronik olarak tanındığını, analiz edildiğini, sayısal hale getirilen parmak izlerinin önceden kaydedilip temize çıkarılmış veri tabanı ile eşlendiğini ve onaylandığını bildiriyor-

(*) Elektriksel titreşimler oluşturan makine.

du. Sonra üç kez çalan telefon sesi duyuldu. Bedensiz, mekanik bir kadın sesi işini bildirmesini istedi.

"Bay McKenzie'yle randevum var," dedi adam. Birkaç saniye içinde sözleri veri parçacıklarına dönüştürüldü ve seslere ait bir başka veri tabanıyla eşleştirildi. Ancak o zaman lobide duyulan hafif bir zil sesi dahili cam kapılardan ilkinin açılabilceğini gösterdi. Ahizeyi yerine koyup ağır, kurşun geçirmez cam kapıları açtı, minik bir ön odaya girdi. Orada, yüz özelliklerinin, yüksek çözünürlüğe sahip üç ayrı gözetleme kamerasıyla taranarak, eldeki gerekli izne sahip özelliklerle karşılaştırılana dek birkaç saniye bekledi.

ikinci kapı küçük, özelliiksiz bir resepsiyon alanına açıldı. Duvarlar beyaza boyalı, yerler gri halı kaplıydı ve içersi her türde silahı tespit edebilecek gizli izleme aygıtıyla donatılmıştı. Bir köşedeki mermer kaplı konsolda, yalnızca yasal belge ve kayıtlarda var olan Amerikan Uluslararası Ticaret'in logosunun süslediği bir yığın broşür duruyordu. Broşürlerin geri kalanında okunmayacak kadar sıkıcı görev ifadelerine yer verilmişti ve uluslararası ticaretle ilgili basma-kalıp sözlerle doluydu. Yüzünde gülümseme olmayan bir güvenlik görevlisi Bryson'a eliyle geçmesini işaret etti. Bir başka kapıdan geçip güzel döşenmiş bir salona girdi. Koyu renk, sağlam ceviz ağacından yapılmış lambriplerle kaplı bölümde bir düzine kadar görevli, masalarının başında çalışıyordu. Manhattan'da Elli Yedinci Cadde'de bulunabilecek türden gösterişli bir sanat galerisi ya da zengin bir hukuk firması olabilirdi burası.

"Nick Bryson, esas adamım!" dedi Chris Edgecomb bilgisayarının başındaki koltuğundan fırlayarak. Guyana'da doğmuş olan açık kahverengi tenli, yeşil gözlü adam, kıvrak bir bedene sahipti ve uzun boyluydu. Dört yıldır Müdüriyet'teydi, haberleşme ve koordinasyon ekibinde çalışıyordu; tehlike sinyallerini alıyor, gerekli olduğunda sahadaki ajanlara bilgi aktarmanın yollarını buluyordu. Edgecomb, Bryson'ın elini samimi bir şekilde tuttu.

Nicholas Bryson, sahada çalışmayı çok isteyen Edgecomb gibi insanlar için bir kahraman olduğunu biliyordu. Edgecomb kıvrak İngilizce'siyle, "Müdüriyet'e katılıp dünyayı değiştirin," diye espri yapardı ve bunu söylerken aklından geçen kişi Bryson'dı. Bir ofis çalışanının kendisiyle yüz yüze gelmesinin ender bir olay olduğunu biliyordu Bryson; özellikle Edgecomb için önemli bir olaydı.

"Yaralandın mı?" Edgecomb'un yüz ifadesi ilgilendiğini gösteriyordu; kısa bir süre öncesine dek hastanede yatmış olan güçlü bir adam görüyordu karşısında. Ardından, soru sormaması gerektiğini bilerek aceleyle devam etti. "Senin için Aziz Christopher'a dua edeceğim. Kısa zamanda eski haline dönersin."

Müdüriyet her şeyden çok bölüp parçalara ayırmaya inanıyordu. Hiçbir ajan ya da çalışan bütünü tehlikeye atacak kadar çok şey bilmezdi. Örgütsel çizelge Bryson gibi kıdemlilere bile kapalıydı. Masa jokeylerinden birkaçını tanıyordu kuşkusuz. Ama saha çalışanları hep kendi ağıları içinde yalnız çalışırlardı. Eğer birlikte çalışmaları gerekiyorsa birbirlerini ancak saha efsanelerinden, geçici takma isimlerle tanırlardı. Bu kural bir prosedürden de öteydi, Kut-sal Kitap'tı.

"Sen iyi bir adamsın, Chris," dedi Bryson.

Edgecomb alçakgönüllü bir şekilde gülümsedi, sonra parmağıyla yukarıyı işaret etti. Bryson'ın büyük adamla, Ted VValler'la bir randevusu olduğunu biliyordu; yoksa ona bir çağrı mı gelmişti? Bryson gülümsedi, Edgecomb'un om-zuna dostça bir şaplak indirdi ve asansöre yöneldi.

"Ayağa kalkma," dedi Bryson, Ted VValler'in üçüncü kattaki ofisine girerken. VValler, bir doksanlık boyu ve yüz elli kiloluk gövdesiyle yine de kalktı.

"Güzel Tanrım, kendine bir bak," dedi VValler, Bryson'ı gözlerinde tehlike işaretiyle incelerken. "POW kampından çıkmış gibisin."

"Fas'taki Birleşik Devletler hükümet kliniğinde geçen otuz üç gün bunu yapıyor insana," dedi Bryson. "Tam olarak bir Ritz sayılmaz."

"Belki bir gün ben de deli bir teröristin karnımı deşmesini sağlamalıyım," dedi VValler gereğinden büyük karnına dokunarak. Bryson'ın onu son gördüğü zamankinden daha şişmandı, ama kiloları denizci mavisii kaşmir takımıyla sık bir şekilde gizlenmişti.

"Nick, bu olay olduğundan beri kendime işkence ediyorum. Bulgar yapımı testere kenarlı bir Verenski olduğu söylendi bana. Sokulup çevrilmiş. Son derece düşük bir teknoloji, ama genellikle işi bitirir. Ne biçim bir işin içindeyiz. Hiç unutmama, seni yakalayan şey görmediğin şeydir." VValler meşe ağacından yapıma masasının gerisindeki yüksek arkalıkl deri sandalyeye oturdu. Öğleden sonra güneşi arkalarındaki polarize camdan içeri süzülüyordu. Bryson olağan-

dışı bir resmiyetle önündeki koltuğa oturdu. Normalde sağlıklı ve dinç görünen VValler'in rengi soluktu, gözlerinin altında halkalar belirmişti, "inanılmaz bir hızla iyileştiğini söylediler."

"Birkaç hafta içinde yepyeni olurum. En azından doktorların söylediği bu. Ayrıca artık apandisitimi aldırمام da gerekemeyecekmiş, hiç aklıma gelmeyen bir faydası oldu yaralanmamın." Konuşurken sağ tarafında hafif bir ağrı hissediyordu.

VValler dalgın bir şekilde başını salladı. "Neden burada olduğunu biliyormusun?"

"Bir çocuk, müdüre gitmesi gerektiği söylendiğinde azarlanmayı bekler." Bryson neşeli görünmeye çalışıyordu, ama ruh hali gergin ve sıkıntılıydı.

"Azarlanma," dedi VValler gizemli bir biçimde. Bir an sessiz kaldı, gözleri kapının yanındaki kitaplıkta bulunan deri ciltli kitaplara takılmıştı. Sonra dönüp yumuşak, acıklı bir sesle konuşmaya başladı. "Müdüriyet tam olarak bir örgütsel çizelge yayınlamaz, ama sanırım komuta-ve-kontrol yapısı hakkında biraz fikrin vardır. Kararlar, özellikle anahtar konumdaki personelle ilgili olanlar, her zaman benim masama gelmez. Sadakat, senin ve benim -lanet olsun, bu kahrolası yerdeki herkes için ne kadar önemli olursa olsun, günü yöneten şey duygusuz pragmatizmdir. Bunu biliyorsun."

Bryson'ın hayatında tek bir ciddi işi olmuştu, o da buydu; yine de işten çıkarma konuşması yapılırken kullanılan alçak ses tonunu tanıyabiliyordu. Kendini savunma isteğine direndi, çünkü bu Müdüriyetin prosedürü değildi; yaksız olurdu. VValler'in sloganlarından birini hatırladı: Kötü şans diye bir şey yoktur. Sonra bir başka kural geldi aklına. "Sonu iyi biten her şey iyidir," dedi Bryson. "Ve bunun da sonu iyi bitti."

"Seni neredeyse kaybediyorduk," dedi VValler. "Neredeyse kaybediyordum seni," diye esefle ekledi. Kendisini düş kırıklığına uğratan ödüllü bir öğrencisiyle konuşan öğretmen gibiydi.

"Bunun konuyla ilgisi yok," dedi Bryson sessizce. "Her neyse, sahanın içi I deyken kutunun kenarındaki kuralları okuyamıyorsun; bunu biliyorsun. Barın bunu sen öğrettin. Doğaçlama yap, içgüdülerini takip et... yalnızca **protokolü** uygulamama."

"Seni kaybetmek Tunus'u kaybetmek anlamına gelebilirdi. İşimizde kadtmeli bir etki söz konusu; biz müdahale ettiğimizde bunu bir fark meydanı» U"

tirebilecek kadar erken yaparız. Eylemler dikkatle test edilir, tepkiler ölçülür, değişkenler hesaplanır. Sen Afrika'daki ve kum havuzunun başka yerlerindeki çok sayıda gizli operasyonu neredeyse tehlikeye atıyordun. Başka hayatları tehlikeye attın, Nicky; başka operasyonları ve başka hayatları. Teknisyen efsanesi, yarattığımız diğer efsanelere girift bir şekilde bağlı, bunu biliyorsun. Ama sen, sahte kimliğinin ortaya çıkmasına izin verdin. Yılların casusluk çalışması senin yüzünden tehlikeye girdi!"

"Hayır, dur bir dakika..."

"Onlara 'kusurlu cephaneye' vermek... Senden şüphelenmeyeceklerini nasıl düşündün?"

"Kahretsin, cephanenin kusurlu olmaması gerekiyordu!"

"Ama öyleydiler. Neden?"

"Bilmiyorum."

"Önceden inceledin mi?"

"Evet! Hayır! Bilmiyorum. Malların istendiği gibi olmayacağı aklıma bile gelmedi."

"Bu ciddi bir hataydı, Nick. Yılların emeğini tehlikeye attın, yılların gizli planlarını, değerli adamlarımızın çalışmalarını. En değerli adamlarımızdan bazılarının hayatlarını! Lanet olsun, ne düşünüyordun?"

Bryson bir an sessiz kaldı. "Tuzağa düşürüldüm," dedi sonunda.

"Nasıl?"

"Kesin olarak bilmiyorum."

"Eğer 'tuzağa düşürüldüysen' bu demektir ki senden zaten şüpheleniyorlardı, doğru mu?"

"Ben... bilmiyorum."

" 'Bilmiyorum.' Pek güven verici bir söz değil, öyle değil mi? Duymak istediğim söz bu değil. Sen eskiden bizim en iyi saha adamımızdın. Sana ne oldu, Nick?"

"Belki -bir şekilde- hata yaptım. Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

"Cevapları duymuyorum, Nick."

"Belki de bir cevap yoktur, henüz yok."

"Böyle hataları kaldıramayız. Bu tür dikkatsizliğe hoşgörü gösteremeyiz. Hiçbirimiz. Hata için pay bırakırız. Ama onun ötesine geçemeyiz. Müdüriyet hatalara hoşgörü göstermez. Bunu baştan beri biliyorsun."

"Yapabileceğim başka bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa bir başkasının daha iyisini yapabileceğini mi?"

"Sen şimdiye kadar gördüğümüz en iyi adamdın. Bunu biliyorsun. Ama dediğim gibi, bu kararlar konsorsiyum seviyesinde alınır, benim masamda değil."

VValler'in, gitmesine izin verilmesi kararının sonuçlarından kendini uzak tuttuğunu gösteren konuşma biçimini duyunca Bryson'ın içini bir ürperti kapladı. Ted VValler, Bryson'ın akıl hocası, patronu, arkadaşı ve on beş yıl önce de öğretmeniydi. Acemilik döneminde ona danışmanlık yapmış, kariyerinin ilk yıllarında katıldığı operasyonlardan önce ona bilgi vermişti. Bu Bryson'ın bugün bile hissettiği büyük bir şerefti. VValler karşılaştığı en zeki insandı. Diferensiyal denklemlerini kafasında çözebiliyordu; engin bir jeopolitik bilgi dağarcığı vardı. Aynı zamanda hantal bedeni olağanüstü fiziksel hünerlerini gizliyordu. Bryson onu atış poligonunda hatırlıyordu, İngilizlerin ısmarlama terzilikteki üzücü çö-küşleri üzerine laflarken hedefi yirmi metre uzaktan birbiri ardına on ikiden vurmuştu. .22'lik tabanca iri, tombul, yumuşak elinde ufacık kalıyordu; onu sanki parmağıymış gibi çok iyi kontrol ediyordu.

"Geçmiş zaman kullandın, Ted," dedi Bryson. "Kaybettiğimi ima ediyorsun."

"Yalnızca söylediğim şeyi kast ediyorum," diye sakince cevap verdi VValler. "Senden daha iyi biriyle çalışmamıştım ve bir daha çalışacağımı da hiç sanmıyorum."

Nick yaradılışı ve eğitimi gereği duygularını nasıl gizleyeceğini bilse de şimdi kalbi gümbür gümbür çarpıyordu. "*Sen şimdiye kadar gördüğümüz en iyi adamdın, Nick.*" Saygı ifadesi olan bu sözlerin ayrılma töreninin anahtar unsuru olduğunu biliyordu. İlk başarısını elde ettiğinde VValler'in gösterdiği tepkiyi hiç unutmayacaktı; Güney Amerika'da ılımlı bir reform adayının suikastine engel olmuştu. VValler fazla söze girmeden "Fena değil," demişti, ama dudaklarını birbirine bastırarak gülmesini engellemeye çalışmıştı ve Nick için her şeyden daha coşkulu bir övgüydü bu. Birisini, ne kadar değerli olduğunu kabul etmeye başladıkları zaman emekli edeceklerini öğrenmişti Bryson.

"Nick, kimse senin Comoros'ta yaptıklarını yapamazdı. O deli adamın, Albay Denard'ın elinde kalabilirdi orası. Sri Lanka'da her iki taraftan binlerce insan, senin silah ticareti yollarını ortaya çıkarman sayesinde hayatta. Ya Boyuz Rusya'da yaptıkların? GRU'nun hâlâ hiçbir fikri yok ve hiçbir zaman da olma-

yacak. Satır aralarını boyamayı politikacılara bırakalım, çünkü onlar bizim çizdiğimiz, senin çizdiğin satırlar. Tarihçiler hiçbir zaman bilmeyecek ve gerçek şu ki, böylesi daha iyi. Ama biz biliyoruz, öyle değil mi?"

Bryson cevap vermedi, cevap istenmiyordu.

"Başka bir konuda, Banque du Nord işinde insanların ayakları kaydırıldı burada." Bryson'ın bir Tunus bankasına sızmasından söz ediyordu. Banka darbe girişimini parasal olarak desteklemek için aklanmış paralan Ebu ve Hizbullah'a akıtmıştı. Operasyon sırasında bir gece 1,5 milyon dolardan fazla bir para ortadan kaybolmuş, siber uzayda yok olup gitmişti. Aylarca süren araştırmalar kayıp paralara ne olduğunu açıklayamamıştı. Bu eksik bir parçaydı ve Müdüriyet eksik parçalardan hoşlanmazdı.

"Elimi kurabiye kavanozuna soktuğumu ima etmiyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır. Ama anlamalısın ki her zaman şüphe olacaktır. Cevap olmadığında soru ortada kalır, bunu biliyorsun."

"'Kişisel zenginleşme' için çok daha çekici ve dikkate değer fırsatlarım oldu."

"Evet, test edildin ve büyük bir başarıyla geçtin. Ama saptırma yöntemini araştırdım; para, arka plana ait veri satın almak için sahte bayrak altında Ebu'nun meslektaşlarına transfer edilmiş."

"Buna doğaçlama deniyor. Bana bunun için para ödüyorsunuz, gerekli olduğu yer ve zamanda kendi takdir gücümü kullanmam için." Bryson durdu, bir şeyi fark etmişti. "Ama bu konuda hiçbir zaman sorgulanmadım!"

"Ayrıntıları kendin verdin, Nick," dedi VValler.

"Ben hiçbir zaman... Oh, Tanrım, kimyasallar, değil mi?"

VValler yarım saniye tereddüt etti, ama bu süre Bryson'ın sorusunu cevaplayacak kadar uzundu. Ted VValler gerektiğinde rahatça yalan söyleyebilirdi, ama Bryson eski dostunun ve akıl hocasının, kendisine yalan söylemenin tatsız bir şey olduğunu düşündüğünü biliyordu. "Bilgiyi aldığımız yer bölmelere ayrılmıştır, Nick. Bunu biliyorsun."

Artık Laayoune'da Amerikalıların çalıştığı klinikte gereğinden uzun kalışının nedenini anlıyordu. Kimyasal maddelerin kişinin haberi olmadan, tercihen damardan verilmesi gerekiyordu. "Kahretsin, Ted! İma ettiğin şey nedir? Sıradan bir biçimde sorgulanacak kadar güvenilir olmadığım, bilgiyi özgür irademle vermeyeceğim mi? Bilmek istediklerinizi yalnızca böyle bir sorgulamanın verebileceği mi? Bilgim olmadan uyutmak zorunda mıydınız beni?"

"Bazen en güvenilir sorgulama kişinin kendi çıkarlarını hesaplamasına izin verilmeden yapılandır."

"Yani kıcımlı kurtarmak için yalan söyleyeceğimi mi düşündünüz?"

VValler'in cevabı kesin ve dondurucuydu. "Bir kez kişinin yüzde yüz güvenilir olmadığı değerlendirilmesi yapıldıktan sonra karşı varsayımlarda bulunulur, en azından geçici olarak. Bundan sen tiksiniyorsun, ben tiksiniyorum, ama istihbarat bürokrasisinin acı gerçeği budur. Özellikle de bizim kadar münzevi -belki de paranoyak daha uygun bir sözcüktür- olduğunda."

Paranoyak. Aslında, Merkezi Haber Alma Teşkilatı'nın, Savunma İstihbarat Teşkilatı'nın ve hatta Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nın köstebeklerle dolu olmasının, tüzüklerle ellerinin kollarının bağlı kalışının ve yabancı ülkelerdeki düşmanlarıyla yanlış bilgi yarışı yüzünden başlarının belaya girmesinin VValler ve Müdüriyet'teki meslektaşları için imanın şartlarından olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti Bryson. VValler, varlıkları, kongrenin ödenek faturalarında ve organizasyon çizelgelerinde göze batır biçimde görünen bu teşkilatlara "tüylü mamutlar" diyordu. Bryson, Müdüriyet'teki ilk günlerinde, masum bir şekilde diğer teşkilatlarla işbirliği yapmanın mantıklı olup olmadığını sormuştu. VValler buna gülmüştü. "Yani, tüylü mamutların varlığımızı öğrenmelerine izin mi verelim? Onun yerine *Pravda*'ya basın bülteni göndersek daha iyi." Ama Amerikan istihbarat krizi, VValler'in görüşüne göre, sızma probleminden çok daha öteye uzanıyordu. Karşı istihbarat gerçek bir ayna dünyasıydı. "Düşmanına yalan söyle, sonra onları gizlice izle," demişti bir keresinde. "Öğrendiğin şey bir yalandır. Ancak şimdi, her nasılsa, yalan gerçek haline geldi, çünkü 'istihbarat' olarak yeniden kategorize edildi. Paskalya yumurtası avına benziyor bu. Meslektaşlarının özenle gömdüğü yumurtaları ortaya çıkararak -iki tarafta da- kaç kariyer elde edildi? Renkli, güzel boyanmış paskalya yumurtaları, ama yine de sahteler."

İkisi, K Caddesi karargâhında, yeraltındaki kütüphanede gece boyunca konuştular. Yerde 17. yüzyıl Kürt halılarının bulunduğu, duvarlarda eski İngiliz soylularının av sahnelerinin resmedildiği tabloların asılı olduğu bir odaydı burası.

"Akılcılığını görebiliyor musun?" diye devam etmişti VValler. "Başarısız olsun olmasın bütün CIA maceraları sonunda halkın titiz araştırmasına maruz kalacaktır. Bu bizim için geçerli değil, çünkü kimsenin radarında değiliz." VVal-

ler sevdiği burbonu içerken kalın kristal kadehindeki buz parçalarının çıkardığı yumuşak tıkırtıyı hâlâ hatırlıyordu Bryson.

"Ama kanun kaçağı gibi teşkilatın dışında çalışmak hem de kanun kaçağı gibi, iş yapmak için en pratik yol olmamalı," diye itiraz etmişti Bryson. "Öncelikle kaynak sorunu var."

"Doğru, kaynağımız yok, ama bürokrasimiz ve sınırlılıklarımız da yok. Etteki alanımız düşünüldüğünde bu tamamen pozitif bir avantaj. Kayıtlarımız bunu kanıtlıyor. Dünyadaki tüm gruplarla belirli bir tarzda çalıştığında, aşırı derecede saldırgan müdahalelerden kaçınmadığında tek ihtiyacın çok az sayıda ve son derece iyi eğitilmiş uzmanlardır. Yerüstündeki güçlerden faydalanırsın. Olayları yönetip, istenen sonuçları koordine ederek başarılı olursun. Casus bürokrasilerinin aşırı ve sürekli giderlerine ihtiyacın yoktur. Tek ihtiyacın beyindir."

"Ve kan," demişti o ana dek yeterince kan görmüş olan Bryson. "Kan."

VValler omuz silkmişti. "O büyük canavar Joseph Stalin bir keresinde oldukça yerinde bir söz etmişti: Birkaç yumurta kırmadan omlet yapamazsın." Ardından, Amerikan yüzyılından, imparatorluğun yükünden söz etti. 19. yüzyıldaki imparatorluk İngiltere'sinden, parlamentonun iki yıldır kuşatma altında olan bir generali kurtarmak için keşif gücü gönderip göndermemek için altı ay tartıştığı günlerden. VValler ve Müdüriyet'teki meslektaşları liberal demokrasiye inanıyordu -coşkulu ve şüphe götürmez bir biçimde- ama aynı zamanda, geleceğini garanti altına almak için VValler'in dediği gibi, Queensbury Kuralları'na göre oynamazdınız. Eğer düşmanlarınız kurnazlıkla hareket ediyorsa, sizin de kurnaz olmanız gerekiyordu. "Biz gerekli kötüleriz," demişti. "Ama hiçbir zaman kendini beğenmiş olma; isim kötüdür. Biz ekstra-yasalız. Denetlenmeyen, kurallara göre düzenlenmeyen bir kuruluş. Bazen ben bile bizim var olduğumuzu bilerek kendimi güvende hissetmiyorum." Burbonunun son damlalarını yudumlarken yine bir buz şıkırtısı duyuldu.

Nick Bryson fanatikler tanıdıktı -hem dost, hem de düşman olan fanatikler- ve VValler'in bu çelişkisi onu rahatlatıyordu. Bryson, VValler'in aklı hakkınca da hiçbir zaman tam bir yargıya varamamıştı: zekâ, alaycılık, ama çekili pe'rdelerin arasından sızan gün ışığı gibi yoğun ve neredeyse utangaç bir idealizm. "Dostum," demişti VValler. "Biz, bizim gerekli olmayacağımız bir dünya yaratmak için varız."

Şimdi öğleden sonranın kül rengi ışığında VValler ellerini masaya koymuş, sanki yapmak zorunda olduğu tatsız iş için güç toplamaya çalışıyordu. "Elena gittiğinden beri zor günler geçirdiğini biliyoruz," diye söze başladı.

"Elena hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Bryson öfkeyle. Alnındaki bir damarın zonkladığını hissedebiliyordu. Karısı yıllar boyunca en iyi arkadaşı ve sevgilisi olmuştu. Altı ay önce Bryson, Tripoli'den ona telefon açtığında kendisinden ayrılacağını söylemişti. Tartışmanın bir yararı yoktu, kararını vermişti. Karısının sözleri Ebu'nun bıçağından daha fazla yaralamıştı onu. Birkaç gün sonra Birleşik Devletlerle ilgili programlı bir sorgulamadan -silah satın alma gezisi olarak gizlenmişti- sonra eve döndüğünde karısının gittiğini görmüştü.

"Dinle, Nick, istihbarat alanında dünyadaki herkesten daha fazla ve iyi iş yapmışsındır." VValler durakladı, sonra yavaş yavaş büyük bir dikkatle konuşmaya başladı. "Eğer devam etmene izin verirsem yaptıklarını azaltmaya başlayacaksınız."

"Belki hata yaptım," dedi Bryson donuk bir şekilde. "Bir kez. Bu kadarını kabul ediyorum." Tartışmanın bir anlamı yoktu, ama kendine engel olamamıştı.

"Ve tekrar yapacaksın," diye cevap verdi VValler sakın bir şekilde. "Nöbetçi olaylar dediğimiz şeyler vardır. Erken uyarı işaretleri. On beş yıldır olağanüstüydün. Olağanüstü. Ama on beş yıl, Nick. Bir saha ajanı için bu çok uzun bir zamandır. Dikkatin azalmaya başladı. Yıprandın ve korkutucu olan şey bunun (arkında bile olmaman.)"

Evliliğine olanlar da 'nöbetçi olay' mıydı? VValler sakın ve mantıklı biçimde konuşmasına devam ederken Bryson farklı duyguların hücumuna uğradığını hissetti. Bunlardan biri de öfkeydi. "Benim yeteneklerim..."

"Yeteneklerinden söz etmiyorum. Saha çalışmaları söz konusu olduğu sürece senden daha iyisinin olmadığını biliyorum. Benim sözünü ettiğim şey kısıtlama. Hareket etmeme becerisi. Önce bu gider. Ve bir daha geri alamazsın."

"O zaman belki sırada izin vardır." Bryson'ın sesinde bir çaresizlik hissi vardı ve bunun için kendisinden nefret ediyordu.

"Müdüriyet izin yılmaz," dedi VValler kuru bir sesle. "Bunu biliyorsun. Nick, on beş yıl boyunca bir tarih yazdın. Artık onu inceleyebilirsin. Sana hayatını geri veriyorum."

"Hayatım," diye cansız bir şekilde tekrarlardı Bryson. "Yani emeklilikten söz ediyorsun."

Valler arkasına yaslandı. "17. yüzyılın en büyük casuslarından biri olan John VVallis'in hikâyesini biliyor musun? 1640'larda kraliyet taraftarı mesajları parlamenterler için deşifre etmede bir dehaydı. İşinden emekli olduğunda yeteneklerini Cambridge'de geometri profesörü olarak kullandı ve modern matematiğin icadına yardımcı oldu. Kim daha önemliydi?... Casus VVallis mi, yoksa bilgin VVallis mi? İşinden emekli olman boş kalman anlamına gelmiyor."

Bu üstün nitelikli bir VValler cevabıydı, üstü örtülü bir kışsa; Bryson bütün bu saçmalıklara neredeyse gülecekti. "Ne yapmamı düşünüyorsun? Bir depoda kiralık polis olarak çalışıp altıpatlar ve copla T kirişlerini korumamı mı?"

"Integer vitae, scelerisque purus non eget Mauris jaculis, neque arcu, nec venenatis gravida sagittis pharetra." Dürüst, günahsız bir adamın Mağribi cidridine, yaya ya da ok kılıfına ihtiyacı yoktur. Bildiğin gibi Horace'dan. Emekliliğin gerçekleşmesi durumunda her şey hazır. VVoodbridge Üniversitesi'nin Yarkındoğu tarihiyle ilgili bir ders açması gerekiyor ve harika bir aday buldular. Üniversite eğitimin ve dil yeteneğin seni mükemmel kılıyor."

Bryson ürkütücü biçimde kendinden uzaklaştığını hissetti, bazen sahada olduğu gibi sahnenin üstünde uçuyor, her şeyi sakın, hesaplayan gözlerle inceliyordu. Sık sık sahada öldürülebileceğini düşünmüştü; planladığı, düşündüğü bir sondu bu. Ama kovulacağı hiç aklına gelmemişti. Üstelik, kendisini korvanın sevgili akıl hocası olması durumu daha da kötüleştiriyor ve daha kişisel yapıyordu.

"Hepsi emeklilik planının bir parçası," diye devam etti VValler. "Boş eller şeytanın oyuncağıdır, derler. Deneyimle öğrendiğimiz bir şey bu. Bir saha ajanına bol miktarda para ver, ama yapacak bir şey verme, başını hemen belaya sokacaktır. Bir projeye ihtiyacın var senin. Gerçek bir şeye. Ve sen doğal bir öğretmensin; sahada böylesine iyi olmanın nedenlerinden biri buydu."

Bryson bir şey söylemedi. Küçük bir Latin Amerika kentindeki bir operasyonun acı veren anısını zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu, nişan alma dürbününün çapraz çizgilerinde bir yüze bakmanın anısını. *Yüz 'öğrencilerinden' birine aitti; Pablo adında bir çocuktan bu, on dokuz yaşında bir Amerikalı Kızlderili'ydi, patlayıcıları yerleştirme ve sökme konusunda eğitmişti onu. Zor, ama*

iyi bir çocuktur. Anne babası Mao yanlısı ihtilalciler tarafından ele geçirilen köylülerdi. Pablo'nun düşmanla çalıştığı haberi ortalığa yayılırsa gerillalar anne babasını öldürürdü, hem de en acımasız ve yaratıcı biçimde - bu onların imzasıydı. Çocuk tereddüt etmiş, sadakat duygusuyla mücadele etmiş ve karşı tarafta geçmekten başka bir çaresi olmadığına karar vermişti. Anne babasını kurtarmak için gerillalara düşmanları konusunda bildiği her şeyi anlatacak, onlarla işbirliği yapan diğerlerinin adlarını verecekti. Doğru cevabın bulunmadığı bir durumda kalan zor, ama iyi bir çocuktur. Bryson tüfeğin dürbünüyle Pablo'nun yüzüne bakmıştı -kaygılı, perişan, korkmuş genç bir adam- ve ancak tetiği çektiikten sonra başını çevirmişti.

VValler'in bakışları sabitti. "Adın Jonas Barrett. Bağımsız bir bilim adamının. Dergilerde oldukça saygı gören yarım düzine makalen var. Dört tanesi *Bizans Araştırmaları Dergisinde* yayınlandı bile. Ekip çalışması... Yakınoğu zamanlarımıza boş zamanlarında yapacak bir şey vermiş olduk. Sivil efsane yaratma konusunda bir iki şey biliyoruz." VValler ona bir dosya uzattı. Dosyanın kanarya sarısı olması içindeki kart yığınının manyetik bağlarla birbirine bağlı olduğunu ve yerlerinden çıkarılamayacağını gösteriyordu. Bir efsane vardı bu l...Harda; uydurma biyografi. Onun biyografisi.

Sık bir şekilde doldurulmuş sayfaları taradı: Dil yeteneği kendisinininkine eşit, deneyimini kolayca edinebileceği toplumdan uzak bir bilginin hayatını deneylendirmişlardı. Ayırıcı nitelikleri kolayca özümlelenebilirdi. Jonas Barrett evli değildi. Jonas Barrett, Elena'yı hiç tanımamıştı. Jonas Barrett, Elena'ya âşık değildi. Jonat Barret, şimdi bile Elena'nın dönüşünü bekleyerek acı çekmiyordu. Jonas Barrett bir hayaldi. Nick için bunu gerçekleştirmek Elena'nın kaybını kabullenmek anlamına geliyordu.

"Randevu birkaç gün önce onaylandı. VVoolbridge yeni öğretim görevlisinin eylülde gelmesini bekliyor. Ve bunun için çok şanslı olduklarını söylemeliyim."

"Bu konuda seçeneğim var mı?"

"Oh, bir düzine çokuluslu danışmanlık firmasının herhangi birinde bir görev bulabilirdik sana. Hatta dev petrol veya mühendislik şirketlerinden birinde. Ama senin için doğru iş bu. Soyut konularla da gerçekler kadar kolay baş edilebilir. MI bir zihnin var. Eskiden bunun bir engel oluşturmamasından endişelenirdim, ama bunun en güçlü yanlarından biri olduğunu gördük."

"Ya emekli olmak istemezsem? Ya bu kadar kolaylıkla kabullenmek istemezsem?" Nedense çeliğin parıltısı ve bıçakla üzerine atılan adaleli kol belirdi gözlerinin önünde...

"Yapma, Nick," derken ifadesi donuktu VValler'in.

"Tanrım," dedi Bryson yumuşak bir şekilde. Sesinde bir acı vardı ve bunu gösterdiğine pişman oldu. Bryson oyunun nasıl oynandığını biliyordu. Kendisini kızdıran şey, dinlediği sözcüklerden çok onları söyleyen kişiydi. VValler ayrıntılara inmemişti, buna gerek yoktu. Bryson kendisine seçenek sunulmadığını ve itaatsizlik ederse ne olacağını biliyordu. Ansızın savrulan bir taksi yayaya çarpıp gözden kaybolurdu. Kalabalık bir alışveriş merkezinde yürümeye çalışan bir kişi, kendisine kalp krizi geçirten iğnenin batışını hissetmezdi bile. Ülkenin en yüksek suç oranını elinde bulunduran şehirdeki sıradan bir hırsızlık olayı ters gider, sonuçları kötü olabilirdi.

"Bu bizim seçtiğimiz bir iş," dedi VValler yumuşak bir şekilde. "Sorumluluklarımız her türlü yakınlık ve sevgi bağından üstündür. Keşke başka türlü olsaydı. Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin. Benim dönemimde... adamlarımdan üçünü cezalandırmak zorunda kaldım, iyi adamlar kötüleşti. Hayır, kötü bile değillerdi, yalnızca profesyonelliklerini kaybettiler. Bununla her gün yaşıyorum, Nick. Ama aynı şeyi hiç düşünmeden tekrar yaparım. Üç adam. Sana yalvarıyorum... bunu dört yapma." Bu bir tehdit miydi? Bir rica mı? İkisi mi? VValler yaşça soluğunu bıraktı. "Sana bir hayat vaat ediyorum, Nick. Çok iyi bir hayat."

Ama Bryson'ın önünde uzanan şey bir hayat değildi, henüz değil. Bir tür *füg⁹* durumuydu, hayal gibi bir yarı ölüm. On beş yıl boyunca bütün varlığını -her bir beyin hücrecini, her kasını- oldukça tehlikeli ve yorucu bir işe adanmıştı. Artık hizmeti istenmiyordu. Bryson hiçbir şey hissetmiyordu, yalnızca derin bir boşluk vardı. Falls Church'deki koloni-stili güzel evine gitti, orası bile tanıdık gelmiyordu artık. Bir yabancıya aitmiş gibi baktı evine; Elena'nın seçtiği zevkli Aubussons kilimlere, ikinci katta hiç sahip olmadıkları çocuklarına ait pastel renklere boyanmış umut veren odaya. Ev hem boş, hem de hayaletlerle doluydu. Kendisine bir kadeh votka doldurdu. Haftalardır ilk kez tamamen ayıktı.

Ev Elena'yla doluydu; kokusuyla, tadıyla, havasıyla. Onu unutamıyordu.

(*) Çok sesli müzikte bir beste.

Maryland'de göl-kenarındaki kulübelerinin önündeki iskelede oturmuş, bir yelkenliyi seyrediyorlardı... Elena onun için bir kadeh soğuk beyaz şarap doldurdu, kadehi uzatırken Nicki öptü. "Seni özlüyorum."

"Ama ben buradayım, sevgilim."

"Şimdi buradasın. Yarın gitmiş olacaksın. Prag'a, Siera Leone'ye, Jakarta'ya, Hong Kong'a... kim bilir nereye? Ve kim bilir ne kadar süre için?"

Kadının elini tuttu, yalnızlığını hissediyor, ama yok edemiyordu. "Ama her zaman geri geleceğim. O sözü bilirsin: Yokluk kalbin daha çok sevmesini sağlar."

Yumuşak bir şekilde, "Mai rârut, mai drâgut," derken derin düşüncelere dalmıştı. "Ama biliyorsun, benim ülkemde başka bir şey söylerler. 'Celor ce duc mai muît dorul, le pare mai dulce odorul. Yokluk aşkı şiddetlendirir, ama varlık güçlendirir.'"

"Bu hoşuma gitti."

Elena işaret parmağını kaldırdı, adamın yüzünün önünde iki yana salladı. "Başka bir söz daha var. Prin depårtare dragostea se uitâ. Nasıl diyorsunuz... uzun zaman yok olan, kısa sürede unutulur mu?"

"Gözden uzak olan, gönülden ırak olur."

"Beni unutman ne kadar sürer?"

"Ama sen hep benimlesin, aşkım." Göğsüne vurdu. "Buradasın."

Müdüriyetin onu elektronik aygıtlarla takip ettiğinden hiç kuşkusu yoktu; ama buna aldırımıyordu. Eğer kendisini güvenlik riski olarak görüyorlarsa kesinlikle öldürürlerdi. Yeterince votka alırsa onları bu zahmetten kurtarabileceğini düşündü keyifsiz bir şekilde. Günler geçip giderken, kimseyi görmedi, kimseden bir haber çıkmadı. Belki VValler konsorsiyum seviyesinde onun lehine konuşarak rahat bırakılmasını istemişti, çünkü dağılmasının nedeninin yalnızca işten çıkarılması olmadığını biliyordu. Neden, Elena'nın gidişiydi. Elena, hayatının odak noktası. Tanıdıkları bazen Nick'in çok sakın göründüğünü söylerdi, ama Nick nadiren sakın olduğunu hissedirdi. Sükûnet Elena'nın sağladığı bir şeydi. VValler'in onun için söylediği şey neydi? ihtiraslı dinginlik.

Nick, Elena'yı sevene kadar, birini böylesine sevebileceğini bilmiyordu. Kariyerinin sona erdiği yalanlar girdabında Elena onun sahip olduğu tek gerçek şeydi. Aynı zamanda o da casustu: Birlikte bir hayat kurabilmeleri için öyle olması gerekiyordu. Aslında, zirveye kadar çıkabilmişti, çünkü Müdüriyetin

şifre çözme bölümünde çalışıyordu ve ne tür bir şeyle karşılaşacakları hiç belli olmazdı. Tipik düşman sinyalleri çoğu kez Birleşik Devletler hakkındaki bilgi parçacıklarını içerirdi; onları çözmek, kendi hükümetinizin en gizli sırlarıyla-çoğu teşkilatın bölüm başlarının bile görmeye yetkili olmadıkları bilgilerdi bunlar-karşı karşıya gelme olasılığı demektir. Onun gibi analistler masaya bağımlı bir hayat yaşarlardı, bilgisayar klavyeleri tek silahlarıydı, ama zekâları dünyayı bir saha ajanı kadar özgürce dolaşırdı.

Tanrım, onu nasıl da seviyordu!

Bir bakıma, onları Ted VValler tanıştırmış sayılırdı, ama aslında hiç de umut verici olmayan şartlar altında, VValler'in kendisine verdiği bir görev sonucu tanışmışlardı.

Sıradan bir paket nakliydı bu. Müdüriyet'tekiler bazen, insan kaçırılmasına atfen "çakal kaçı" derlerdi buna. 1980'lerin sonlarında Balkanlar alev alev yanıyordu; parlak bir Romen matematikçinin karısı ve kızıyla birlikte Bükreş'ten kaçırılması gerekiyordu. Andrei Petrescu gerçek bir Romen vatanseverdi. Bükreş Üniversitesi'nin şifre matematiğinde uzmanlaşmış akademisyeniydi. Çavuşesku hükümetinin en gizli halkalarında kullanılan şifreleri tasarlamak üzere Romanya'nın ünlü gizli servisi Securitat'da çalışmaya zorlanmıştı. Şifreli algoritmaları yazmıştı, ama onların iş teklifini reddetmişti. Akademide bir öğretmen olarak kalmak istiyordu ve Securitat'ın Romanya halkına yaptığı eziyetlerden tiksiniyordu. Sonuç olarak, Andrei ve ailesi ev hapsine alınmış, yolculuk etmeleri yasaklanmış ve her hareketleri gözetlenmeye başlanmıştı. Kızı Elena'nın da babasından daha az zeki olmadığı söyleniyordu. Üniversitenin matematik bölümünü bitirmişti ve babasının adımlarını takip etmeyi umuyordu.

Romanya 1989'da kaynama noktasına ulaştığı ve zorba Nikolai Çavuşesku'ya karşı protesto ayaklanmaları gerçekleşmeye başladığı sırada, zorbanın Pretoryen muhafızı Securitat, bunlara toplu tutuklamalar ve cinayetlerle karşılık vermişti. 30 Aralıkta büyük bir kalabalık Bulevardul, Timişoara'da toplanmış, göstericiler Komünist Parti'nin karargâhına girip zorbanın portrelerini pencerelerden atmaya başlamışlardı. Ordu ve Securitat zapt edilemeyen kalabalığa gece gündüz ateş açmış; cesetler birbiri üstüne yığılıp toplu mezarlara gömülmüştü.

Andrei Petrescu bu zorbalıkla mücadele etmek için kendi payına düşen küçük şeyi yapmaya karar vermişti. Çavuşesku'nun en gizli haberleşmelerinin

anahtarına sahipti ve onu zorbanın düşmanlarına verecekti. Çavuşesku artık sadık destekleyicisiyle gizlice konuşamayacaktı; kararları, emirleri anında öğrenilecekti.

Andrei Petrescu bu kararlarla bir süre mücadele etti. Yapacağı şey, sevdiği Simona ve taptığı Elena'yı tehlikeye atar mıydı? Yaptığı şeyi keşfettiklerinde ve keşfedecekleri kesindi, çünkü hükümetin dışında hiç kimse kaynak şifreleri bilmiyordu- Andrei ve ailesi tutuklanıp idam edilecekti.

Hayır, Romanya'dan kaçmalıydı. Ama bunu yapabilmek için dışardan güçlü bir yardım sağlaması gerekiyordu. Ailesini dışarı çıkarabilecek kaynaklara sahip CIA ya da KGB gibi bir istihbarat teşkilatı olabilirdi.

Dehşet içinde dikkatli ve gizli araştırmalar yaptı. Meslektaşları olan insanları tanıyordu. Teklifini yapıp talepte bulundu. Ama hem İngilizler, hem de Amerikalılar bu işe karışmayı reddettiler. Ellerini Romanya'dan çekme politikasını benimsemişlerdi. Teklifi reddedilmişti.

Derken bir sabah erkenden bir Amerikalı kendisiyle bağlantı kurmuştu, ÜA'dan başka bir teşkilatın temsilcisiydi. Onunla ilgileniyorlardı, yardım edeceklerdi. Diğerlerinde olmayan cesaret onlarda vardı.

Operasyona ait ayrıntılar Müdüriyetin lojistik mimarları tarafından tasarlanmış, Ted VValler'dan aldığı danışmanlık sonucunda Bryson tarafından geliştirilmişti. Bryson, Petrescu ailesini ve istihbarat değeri taşıyan iki erkek ve üç kadını Romanya'dan kaçıracaktı. Romanya'ya girmek için kolay kısımdı. Bryson, Macaristan'ın doğusundaki Nyírábrány'den trene binerek Valea Lui Mihai'den Romanya'ya girmişti. Uzun yol nakliye şoförü olarak gerçek bir Macar pasaportu taşıyordu; kahverengi tulumu ve nasırlı elleriyle ona dikkat bile etmemişlerdi. Valea Lui Mihai'nin birkaç kilometre dışında, Müdüriyetin bağlantısı olan bir adam tarafından kendisi için bırakılan kamyonu bulmuştu. Dizel kokan, Romanya malı eski bir panel kamyondu bu. Araç yaratıcı bir biçimde değiştirilmişti: Arkada, kargo bölümünde Romanya şarabı ve *tzuica*, yani erik konyasıyla dolu olan sandıklar diziliydi. Yalnızca bir sıra olan sandıklar, alttaki geniş bölümü gizliyorlardı ve burası Romenlerin bir tanesi hariç hepsini alabilecek büyüklükteydi.

Gruba onunla Baneasa ormanında buluşması talimatı verilmişti. Burası Bükreş'ten beş kilometre uzaktaydı. Bryson onları randevulaştıkları yerde bulmuştu. Önlerinde bir piknik örtüsü seriliydi ve gezintiye çıkmış geniş bir aileye benziyorlardı. Ama Bryson yüzlerindeki paniği görebiliyordu.

Sekiz kişinin lideri olduğu belli olan matematikçi Andrei Petrescu altmış yaşlarında ufak tefek bir adamdı. Yanında uysal görünümlü, ay yüzlü bir kadın vardı, karısı olmalıydı. Ancak, Bryson'ın dikkatini asıl çeken kişi kızları olmuştu, çünkü hayatında bu kadar güzel bir kadın görmemişti. Yirmi yaşındaki Elena Petrescu kuzguni saçlı, ufak tefek, kıvrak vücutlu ve parlak siyah gözlüydü. Siyah bir etek ve kumru grisi bir kazak giymiş, başına renkli bir eşarp bağlamıştı. Sessizdi ve Bryson'a derin bir şüpheyile bakıyordu.

Bryson kadını Romence selamladı. *"Buna ziua,"* dedi. *"Unde eske cea mai apropiata statie PecoT"* En yakın benzin istasyonu nerede?

"Sinteti pe un drum gresit," diye cevap verdi matematikçi. Yanlış yoldasınız.

Bryson'ın ağaçların gölgesine park ettiği panel kamyonu kadar onunla geldiler. Genç kadın daha önceden ayarlandığı gibi öne oturdu. Diğerleri gizli bölmede yerlerini aldılar. Bryson, Macar sınırına kadar olan uzun yolculuğa dayanmaları için kaçaklara sandviç ve şişe suyu bırakmıştı.

İlk birkaç saat boyunca Elena bir şey söylemedi. Bryson sohbet etmeye çalıştıysa da kız pek konuşmak istemiyordu. Nick, kızın utangaç mı yoksa terdirdigin mi olduğunu anlayamıyordu. Bihor kentinden geçip Bors'daki sınır geçiş noktasına yaklaştılar, oradan Macaristan'daki Biharkeresztes'e geçeceklerdi, her şey sakın gidiyor gibiydi. Binlerce küçük şeyin ters gidebileceği Balkanlar için çok fazla sakın, diye düşündü ajan.

Bu yüzden polis arabasının yanıp sönen ışıklarını görmek onu hiç şaşırtmadı. Sınırdan sekiz kilometre kadar uzakta mavi üniformalı bir polis memuru trafik kontrolü yapıyordu. Polisin yolun kenarına çekmelerini söylemesi de şaşırtmadı Bryson'ı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Elena Petrescu'ya bıkkın bir ifadeyle. Çizmeli polis yanlarına yaklaştı.

"Yalnızca rutin bir trafik kontrolü," diye cevap verdi Elena.

"Umarım haklısındır," dedi Bryson camı açarak. Romencesi akıcıydı, ama aksanı yerlileri benzemiyordu; Macar pasaportu bu durumu açıklıyordu. Önemsiz bir rahatsızlığa kızan her uzun yol şoförü gibi polisle tartışmaya hazırladı kendini.

Polis gerekli belgeleri ve kamyonun ruhsatını istedi. Kağıtları inceledi; her şey tamamdı.

Romence bir şey olup olmadığını sordu.

Polis işgüzar bir şekilde kamyonun farlarını işaret etti. Bir tanesi yanmıyordu. Ama onları o kadar kolay bırakmayacaktı. Kamyonda ne olduğunu bilmek istiyordu.

"ihraç malları," diye cevap verdi Bryson.

"Aç," dedi polis.

Bryson öfkeyle soluyarak aşağıya atladı, arka kapıyı açmaya gitti. Bir yarı otomatik gri işçi ceketinin arkasına gizlenmişti; yalnızca zorunlu kalırsa kullanacaktı, çünkü bir polis öldürmek son derece riskliydi. Hem yoldan geçen bir aürücü onları görebilirdi, hem de kamyonu durdururken polisin telsiziyle plaka numarasını bildirme ihtimali vardı, telsizci yeni haberler bekliyor olabildi. Eğer bir haber çıkmazsa diğer polisler aranır ve plaka numarası sınıra bildirilirdi. Bryson adamı öldürmek zorunda kalmak istemiyordu, ama başka bir seçeneği olmayabileceğini fark etmişti.

Arka kapıyı açarken polisin şarap ve *tzuica* sandıklarına açgözlü bir şekilde baktığını gördü. Bu rahatlatıcıydı; belki bir iki kutu içki adamı tatmin etmek için yeterli olurdu. Ama polis sandıkları sayıyormuş gibi incelemeye başladı ve hızla sahte duvara ulaştı. Gözleri şüpheyle kısıldı, duvara vurdu, boşluk oldu-flunu gördü.

"Hey, bu da nesi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Bryson elini tabancasına götürdüğü o sırada Elena'nın salınarak kamyonun arkasına geldiğini gördü, tek elini müstehcen bir şekilde kalçasına koymuştu. Sakız çiğniyordu ve yüzünde çok fazla makyaj, vardı. Kamyonda beklerken sürmüş olmalıydı bunları. Bir fahişeye benziyordu. Çenesini aşağı yukarı oynatıp polise doğru iyice eğildi. "*Ce curu' meu vrei?*" Ne istiyorsun?

"*Fututi gura!*" dedi polis. Canın cehenneme! iki eliyle sandıkların arkasına uzandı, elini sahte duvarda gezdirdi, açmak için bir tokmak ya da kulp aradığı belliydi. Adam gizli bölmenin üstündeki girintiyi sıkıca tutarken Bryson'ın mideni kasıldı. Yedi gizli yolcuyu açıklamanın bir yolu yoktu; polis öldürülecekti. Çünkü Elena da ne halt yiyordu, yalnızca polisi daha fazla kızdırmaya başlamıştı.

"Sana bir şey sormama izin ver, yoldaş," dedi imalı bir şekilde. "Hayatının değeri nekadardır?"

Polis dönüp öfkeyle ona baktı. "Neden söz ediyorsun sen, fahişe?"

"Hayatının ne kadar ettiğini soruyorum. Çünkü yalnızca güzel bir kariyeri kaybetmekle kalmayacaksın. Psikiyatrik hapishaneye tek yönlü bilet almak üzere sin. Belki de bir yoksullar mezarlığına."

Bryson donakalmıştı: Elena her şeyi mahvediyordu, durdurulmalıydı!

Polis boynuna asılı duran kanvas çantayı açıp kalın, eski, askeri saha telefonunu çıkardı, tuşlara basmaya başladı.

"Eğer telefon açıyorsan doğruca Securitat karargâhına açıp Dragan'ı istemeni tavsiye ederim." Bryson inanmaz gözlerle ona bakıyordu. Gizli polisin ikinci adamı Radu Dragan ahlaksızlığıyla ünlüydü ve cinsel açıdan "rezil" bir hayat sürüyordu.

Polis tuşa basmayı bırakıp araştırırcasına Elena'nın yüzünü inceledi. "Beni tehdit mi ediyorsun, kaltak?"

Elena sakızını patlattı. "Hey, ne yaptığın umurumda değil. Securitat'ın en önemli ve gizli işine karışmayı istiyorsan keyfine bak. Ben yalnızca işimi yapıyorum. Dragan, Macar bakirelerden hoşlanır ve o işini bitirdiğinde ben de fahişelerini gerektiği gibi sınırdan geçiririm. Yoluma çıkmak mı istiyorsun, tamam. Dragan'ın zayıflığını ortaya çıkaran kahraman mı olmak istiyorsun, bu sana bağlı. Ama ben kesinlikle senin ya da seni tanıyan birinin yerinde olmak istemem." Gözlerini yuvalarında döndürdü. "Haydi, Dragan'ın ofisini çevir." Numarayı Bükreş alan koduyla birlikte söyledi.

Şaşkına dönen polis numaralan yavaş yavaş tuşladı, sonra ahizeyi kulağına götürdü. Gözleri irileşti ve telefonu hemen kapadı. Securitat'la bağlantıyı anında kestiği belliydi.

Hızla dönüp kamyondan uzaklaştı, devriye arabasına binip yola koyulmadan önce bol bol özür diledi.

Bryson sınır muhafızlarının geçmelerini işaret etmelerinin ardından Elena'ya, "Gerçekten Securitat'ın numarası mıydı?" diye sordu.

"Elbette," dedi Elena gururla.

"Nasıl oluyor...?"

"Sayılarla aram iyidir," dedi Elena. "Bunu sana söylememiş miydim?"

Düğünde Ted Valler, Nick'in sağdııcısıydı. Elena'nın anne babasına yeni kimlikler verilmiş ve Müdüriyetin koruması altında Adriyatik'in İstrian sahilindeki Rovinj'e yerleştirilmişlerdi. Güvenlik nedeniyle Elena'nın onları ziyaret etme-

lerine izin verilmiyordu, kesin bir gereklilik adına istemeyerek kabul ettiği bir yasaktı bu.

Elena'ya Müdüriyetin karargâhında Şifre zmek ve sinyal-nleme analizleri yapmak üzere Şifre uzmanlığı teklif edilmişti. Olağanüstü yetenekliydi ve belki de o güne kadar sahip oldukları en iyi Şifre uzmanıydı, işini de çok seviyordu. "Sen varsın, işim var; anne babam da yanımda olsaydı hayatım mkemmell olurdu!" demişti bir keresinde. Nick, VValler'a aralarındaki iliŐkinin ciddileşmeye başladığını ilk söylediğinde evlenmek için izin istiyor gibi hissetmişti kendini. Babanın izni mi? iŐvereninin izni mi? Bundan emin değildi. Müdüriyet'teki hayat, özel hayatla meslek hayatı arasında kesin çizgiler olmadığı anlamına geliyordu. Ama Elena'yla Müdüriyetin işinde tanışmıştı ve VValler'ın bilmesi doğru gibi geliyordu. VValler'ın sevinci çok itendi. "Sonunda dengin olabilecek biriyle tanıştın," demişti büyük bir sırtıŐla. Bir ocuğun kulağından para çıkaran sihirbaz ustalığıyla bir Şişe soğuk Dom Perignon çıkarmıştı hemen.

Bryson, Karayibler'deki minik, yemyeŐil, neredeyse ıssız olan bir adada geçirdikleri balaylarını düşündü. Sahilde pembe kumlar vardı; içerilere uzanan yollar küçük derenin yanındaki ılgın ağacının dallarıyla rtlydı. Yalnızca lı lybolmak ya da kaybolmuş gibi yapmak amacıyla içerilere giriyorlar, sonra lıbirbirlerinin kollarında kendilerini kaybediyorlardı. Zaman içinde zaman, diyordu Elena. Onu düşününce kaybolmak için çıktıkları yürüyüŐleri ve birbirlerine ılt oldukları sürece hiçbir zaman tam olarak kaybolmayacaklarını söyleyiŐlerini hatırladı.

Ama onu nasıl da kaybetmişti ve kendini nasıl kaybolmuş, köksüz ve dayanaksız hissediyordu. Büyük, boş ev sessizdi, yalnızca Elena'nın telefonda kendisini terk ettiğini söyleyen bozuk sesini duyuyordu. Bu büyük bir sarsıntı yaratan bir Şeydi ve olmaması gerekiyordu. Hayır, nedenin aylarca ayrı kalmaları olmadığında ısrar etmişti; bundan çok daha derin ve önemliydi. Seni tanımıyorum artık, demişti. Seni tanımıyorum ve sana güvenmiyorum.

Onu seviyordu, kahretsin, onu seviyordu. Bu yeterli değil miydi? Yalvarmaları ısterik ve ateŐliydi. Ancak, tahribat gerçekleşmişti. Sahtecilik, sertlik, soğukluk; bunlar bir saha çalışanını hayatta tutan özelliklerdi, ama aynı zamanda eve de getirmeye başladığı özelliklerdi ve hiçbir evlilik bunlara dayanamazdı. Ondan bazı Şeyleri gizliyordu -özellikle bir olayı- ve bu yüzden kendini inanılmaz derecede suçlu hissediyordu.

Sonunda kendisini terk edecekti, hayatını onsuz yeniden kuracaktı. Karar-
gâhtan naklini istemişti. Dinlenmeyen hattan gelen sesi hem yandaki odadan
geliyormuş gibi yakın, hem de ürkütücü derecede uzaktı. Hiçbir şeyi kızgınlık-
la söylememişti, ama duygusuzluk dayanması en güç olan şeydi. Görünüşte
konuşacak ya da tartışacak bir şey yoktu. Zaten ortada olan gerçeği gösteren
birinin ses tonuydu kullandığı; iki kere iki dört ederdi, güneş zaten doğudan do-
ğardı.

Hissettiği sıkıntılı duyguyu hatırladı. "Elena," dedi. "Benim için ne anlama
geldiğini biliyor musun?"

Cevabı -incinmişin ötesinde hüznüydü- hâlâ kulaklarında çınlıyordu.
"Benim kim olduğumu bildiğini bile sanmıyorum."

Tunus'tan geri gelişinde onun evden ayrıldığını, bütün eşyalarını götürdü-
ğünü görmüştü, izini bulmaya çalışmıştı, Ted VValler'in yardım etmesi için yal-
varmıştı, bütün kaynakları kullanacaktı. Ona söylemek istediği binlerce şey
vardı. Ama sanki yer yarılmış da içine girmişti. Bulunmak istemiyordu ve bulun-
mayacaktı. VValler da buna saygı gösterecekti. VValler onun hakkında yanılma-
mıştı; dengini bulmuştu.

Alkol yeterli miktarlarda alındığında zihin için Novacain etkisi yapıyordu.
Sorum şuydu ki, etkisi kaybolmaya başladığında zonklayan ağrı geri dönüyor-
du ve tek tedavi daha fazla alkoldü. Tunus'tan geri dönüşünü takip eden gün-
ler ve haftalar paramparça hayallerden oluşuyordu. Karanlık hayaller. Çöpü dı-
şarı çıkarıyor ve sesi fark ediyordu, cam şişelerinin şangırtısıydı bu. Telefon
çalsa da asla açmıyordu. Bir keresinde kapı çalmıştı. Chris Edgecomb Müdü-
riyet kurallarını çiğneyip kapısına gelmişti. "Çok endişelendim, dostum," de-
mişti ve gerçekten de öyle görünüyordu.

Bryson ziyaretçisine nasıl göründüğünü düşünmek istemiyordu; dağınık,
derbeder, tıraşsız. "Seni mi gönderdiler?"

"Şaka mı yapıyorsun? Burada olduğumu bilseler beni mahvederler."

Nick bunun müdahale denen şey olduğunu düşündü. Edgecomb'a söyle-
diği sözcükleri hatırlamıyordu, ama tam bir kesinlikle söylemişti. Çocuk bir da-
ha gelmeyecekti.

Çoğunlukla bir içki âleminden sonra yüzü seçirerek ve gözlerini kırıştıra-
rak kendine geldiğini hatırlıyordu, sinirleri acıyordu; üzerinde burbonun vanil-

ya, cinin ardıc kokusu vardı. Sabahları aynada yüzüne bakarken şişmiş damarlarını ve karanlık göz çukurlarını görüyordu. Zorla sahanda yumurta yemeye çalışırken kokusu yüzünden öğürüyordu.

Birkaç ses, birkaç dağınık hayal. Yalnızca kayıp bir hafta sonu değil, kayıp üç aydı bu.

Falls Church'deki komşuları çok az merak göstermişlerdi, bunun nedeni belki kibarlık, belki kayıtsızlıktı. O neydi, endüstriyel ürünler satan bir firmanın muhasebe müdürüydü, değil mi? Adam işten çıkarılmış olmalıydı. Bu durumdan kurtulabilirdi ya da kurtulamazdı. Beltvay ekonomisinin profesyonel idare yaralıları nadiren şefkat kabul ederdi; üstelik komşular araştırma yapmamaları gerektiğini bilirlerdi. Şehirde mesafenizi korumalıydınız.

Derken ağustos ayında bir gün, içinde bir şeyler yer değiştirdi. Mor renkli yıldız çiçeklerinin açmaya başladıklarını gördü, Elena'nın bir yıl önce diktiği çiçeklerdi bunlar, ilgisizlikle beslenmiş gibi direnç göstererek büyüyorlardı. O da aynısını yapabilirdi. Artık dışarı bıraktığı çöp torbaları şangırdamıyordu. Gerçek yiyecekler yemeye başlamıştı, hem de günde üç kez. Başlangıçta hâlâ titrek bir şekilde hareket ediyordu. Ama birkaç hafta sonra saçlarını taradı. Dikkatle tıraş oldu, takım elbise giyip K Caddesi 1324 numaraya gitti.

VValler, rahatlayışını mesleki kayıtsızlıkla maskeleyemeye çalışmışsa da Bryson bunu onun parlayan gözlerinde görebiliyordu. "Amerikalıların hayatlarında ikinci perdenin olmadığını söyleyen kimdi?" dedi VValler yavaşça.

Bryson sakın bir şekilde baktı ona. En sonunda huzur içindeydi, bekliyordu.

VValler hafifçe gülümseyerek -bunun gülümseme olduğunu bilmek için onu lanıyor olmak gerekirdi- Bryson'a kanarya rengi dosyayı verdi. "Buna da üçüncü perde diyelim."

İKİNCİ BÖLÜM

Beş yıl sonra.

Batı Pennsylvania'daki VWoodbridge Üniversitesi küçük bir okuldu, ama tantanasız bir zenginlik ve normalin ötesinde bir seçkinlik havası yayıyordu. İnsan tüm bunları oranın manikürlü yeşilliğinde görüyordu: Estetik ayrıntılar için cömertçe para harcayan kurumun zümrüt rengi çimenleri ve mükemmel çiçek bordürleri vardı. Mimari; tuğla ve sarmaşıktan oluşuyordu. Gotik tarzı, yirmili yıllarda yapılan pek çok üniversite gibi buraya da hâkimdi. Uzaktan Cambridge ya da Oxford'un antik binalarından biri zannedilebilirdi; tabii, eğer üniversite değersiz, hafif sanayi kasabalarından çıkarılıp kırsal kesime yerleştirilirse. Korunaklı, güvenli, muhafazakâr bir kurumdu, yani Amerika'nın en zengin ve güçlü ailelerinin kolayca etki altında kalan evlatlarını endişelenmeden gönderebilecekleri bir yerdi. Kampusun marketleri ve kafeleri oldukça iyi çalışıyordu. Altmışlı yılların sonunda bile üniversite, o zamanki başkanın ünlü esprisiyle ifade ettiği gibi "dinlenme yuvasıydı".

'Jonas Barrett' kendisini bile şaşırtacak derecede yetenekli bir öğretim görevlisi olduğunu görmüştü. Dersleri, beklendiğinden çok daha fazla seviliyordu. Öğrencilerinin bazıları zekiydi, hemen hepsi kendisinin üniversite yıllarında olduğundan çok daha çalışkan ve terbiyeliydi. Suratsız bir fizikçi olan fakülte meslektaşlarından biri, yerleştikten kısa bir süre sonra burasının, insana, kendisini 19. yüzyılda çalıştığı evde yaşayan ve İngiliz lordunun çocuklarını eğitmekten sorumlu olan bir öğretmen gibi hissettirdiğini söylemişti. Büyük bir şaşaaanın ortasında yaşıyordunuz, ama tam olarak sizin değildi.

Yine de VValler gerçeği söylemişti: Bu iyi bir hayattı.

Jonas Barrett şu anda tıklım tıklım dolu salona, yüz adet umut dolu yüze bakıyordu. VVoodbury'deki ilk yılından sonra kampus danışmanının kendisini, "Bay Chips'den çok Profesör Kingsfield'a benzeyen buz gibi karizmatik öğretim görevlisi" olarak nitelendirmesi ve "taş yüzlü, alaycı siması" hakkında yorumda bulunması çok hoşuna gitmişti. Nedeni her neyse, Bizansla ilgili dersleri tarih bölümündeki en popüler dersti.

Saatine baktı, dersi bitirip diğerine gitmenin zamanı gelmişti. "Roma İmparatorluğu insanlık tarihindeki en şaşırtıcı politik başarıdır ve pek çok düşüncünün aklından çıkmayan soru, kuşkusuz, neden düştüğüdür," derken hafif alayla renk katılmış bir profesör edası vardı konuşmasında. "Üzücü hikâyeyi hepini bilirsiniz. Medeniyet ışığı pırpır edip kararmaktadır. Barbarlar kapıdadır, ıncınlığın en iyi umudunun tahribidir bu, doğru mu?" Bir onay mırıltısı duyuldu. "At boku!" diye bağırdı birden ve şaşkın kıkırtıların ardından ani bir suskunluk geldi. "Makedoncamı bağışlayın." Konferans salonuna bakıyor, kaşlarını kaldırmış meydan okuyordu. "Romalılar, imparatorluklarını kaybetmeden çok önce ahlaklarını kaybettiler. Gotlarla yaptıkları daha önceki kavganın intikamını, onların çocuklarını rehin alıp düzinelerce kentin meydanında topladıktan sonra hepsini tek tek doğrayarak alanlar Romalılardı. Yavaş yavaş ve acı vererek. Bilinçli olarak gerçekleştirilen katışıksız hunharlık düşünüldüğünde, Gotların yaptığı hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. Batı Roma İmparatorluğu kölelik ve kan sporları arenasıydı. Doğu Roma İmparatorluğu ise bunun aksine çok daha iyiydi ve Roma İmparatorluğu'nun düşüşünden sonra da varlığını sürdürdü. Bizans' yalnızca Batılıların ona verdiği isimdir; Bizanslılar kendilerini her zaman gerçek Roma İmparatorluğu olarak görmüşlerdir ve bizim bugün büyük ftnem verdiğimiz bilimi ve insani değerleri koruma altına almışlardır. Batı dışındaki düşmanlara yenilmedi, ama içerden çürüdü, bu kadarı doğru. Bu yüzden medeniyet pırpır edip sönmedi. Yalnızca doğuya geçti." Durakladı. "Şimdi gelip kâğıtlarınızı alabilirsiniz. Hafta sonunun tadını çıkarın, akılcı düşündüğünüz lürece. Yalnızca Petronius'u unutmayın: Her şeyde ölçülü olun. Ölçülülük buna dahil."

"Profesör Barrett?" Her zaman ön sıralarda oturan ve dikkatle ders dinleyen genç kadın sarışın ve alımlıydı. Bryson ders notlarını toplamış, yıpranmış

deri çantasının kayışlarını bağılıyordu. Kızın konuşmasını dinlemiyordu bile, aldığı nottan şikâyet ederken ses tonundaki panik ve sıradan sözcükleri son derece tanıdıktı: "Çok çalıştım... Elimden geleni yaptım... Gerçekten, gerçekten denedim..." Kapiya doğru giderken kız peşinden geliyordu, sınıf binasının dışındaki park yerine çıkıp arabasına vardığında kız hâlâ arkasındaydı. Bryson, "Neden bunu yarın çalışma saatleri içinde tartışmıyoruz?" dedi yumuşak bir sesle.

"Ama profesör..."

Bir şeyler yanlış.

"Sanırım yanlış olan şey aldığım not, profesör."

Sesli konuştuğunu fark etmemişti. Ama antenleri havadaydı. Neden? Anı, dayanaksız bir paranoya yüzünden mi? O da ne zaman bir egzoz patlaması duysa yerinden sıçrayan Vietnam gazileri gibi mi olacaktı?

Bir ses, kesinlikle oraya ait olmayan bir ses. Öğrenciye doğru döndü, ama ona bakmak için değil. Onun arkasına, gözucuyla gördüğü şeye baktı. Evet, sıradan görüntünün ortasında bir şey vardı. Bahar havasının, yeşil ortamın tadını çıkarırmış gibi yürüyerek kendisine doğru gelen bir adam vardı. Geniş omuzu, siyah flanel takım elbisesi, beyaz gömleği ve mükemmel bağlanmış kravatıyla bir adam. VWoodbridge için akademik bir kıyafet değildi bu, idareciler için bile. Üstelik hava flanel için fazla sıcaktı. Bu adam gerçekten bir yabancıydı, ama oraya aitmiş gibi yapıyordu, yapmaya çalışıyordu.

Bryson'ın saha içgüdülerini delice sinyal veriyordu. Kafa derisi gerildi, gözleri hızla etrafı taramaya başladı. Hızla art arda çekim yaparak farklı odak noktalarını deneyen bir fotoğrafçı gibiydi; eski alışkanlıklar geri dönüyordu, istemeden ve uygunsuz biçimde.

Peki neden? Herhangi bir kampus ziyaretçisi yüzünden endişelenecek bir şey yoktu ortada; bir veli, VWashington'dan gelen eğitim konusunda görevli bir bürokrat, hatta bir üst düzey satıcı bile olabilirdi. Bryson hızla bir değerlendirme yaptı. Adamın ceketinin düğmeleri ilikli değildi, pantolonunu yukarda tutan bordo renkli kışağları gördü. Ama adam aynı zamanda kemer de takmıştı, pantolonu çok uzun kesilmiş olup kauçuk topuklu siyah ayakkabılarının üstüne iniyordu. Bir adrenalin hücumu; önceki hayatında o da bu tür giysiler giyerdi. Bazen askılarla birlikte kemer de takmanız gerekirdi, çünkü ceplerinizde ağır bir nesne taşıyorsunuzdur. Örneğin; geniş kalibreli bir revolver. Ayrıca ayak bileğinizdeki kılıfı gizlemeniz için pantolonunuzun paçaları çok uzun ol-

malı. Başarı için giyin, tavsiyesini verirdi VValler. Eğer kumaş doğru kesilmişse bir adamın gece kıyafetinin içinde bile gerçek bir cephaneyi gizleyebileceğini m'iylerdi.

Ben oyundan çıktım! Beni rahat bırakın!

Ama rahat yoktu; hiçbir zaman olmayacaktı. Bu işe bir kez girdiniz mi hiç- bir zaman çıkamazdınız, maaşlarınız ve sağlık yardımlarınız kesilse bile.

Dünyanın her yerindeki düşman gruplar intikama susamıştı. Ne tür önlem alırsanız alın ya da ne kadar dikkatli bir şekilde gizlenirseniz gizlenin. Eğer beni bulmayı gerçekten isterlerse bulurlar. Başka türlü düşünmek delilik olurdu. Hu Müdüriyetin çalışanları arasında bilinen ve yazılı olmayan bir gerçektir.

Ama Müdüriyet'ten olmadıklarını, tam bir temizlik yapmadıklarını -kıymık- ları temizleyip ortalığı silmediklerini- kim söyleyebilirdi? Bryson, Müdüriyet'ten omekli olan biriyle hiç tanışmamışsa da bu tür emekliler kesinlikle vardı. Ancak, Müdüriyet'te konsorsiyum seviyesindeki birisi onun sadakatinden kuşku duymaya başladiysa o da tam temizliğin kurbanı olabilirdi. Bu kesindi.

Ben bıraktım, her şeyi geride kaldı!

Ama ona kim inanırdı ki?

Nick Bryson -çünkü şu anda Nick Bryson'dı, Jonas Barrett bir yılanın de- ğıştirdiği derisi gibi yol kenarında kalmıştı- takım elbiseli adama yakından bak- tı. Adamın kırışmış saçları kısa kesilmişti, yüzü geniş ve kırmızıydı. Yabancı yaklaşırken Bryson gerildi. Adam beyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu. "Ray Barrett?" diye seslendi zümrüt rengi bahçenin ortasından.

Yüzünde güven veren bir maske vardı sanki ve bu verdiği en son açıktı, profesyonellik işareti. Yabancıya seslenen bir sivil en azından biraz tedirginlik «ergilerdi.

Müdüriyet mi?

Müdüriyet personeli bundan daha iyiydi, daha yumuşak ve çaktırmadan yapardı.

"Laura," dedi öğrencisine sessizce. "Severeid Hall'e geri dönmeni istiyorum. Yukardaki ofisimde bekle beni."

"Ama..."

"Şimdi!" diye parladi.

Kızaran Laura hiçbir şey söylemeden dönüp binaya koştu. Profesör Barrett de bir değişiklik olmuştu -o akşam oda arkadaşına böyle diyecekti, birden

farklı görünmüştü, ürkütücüydü- ve söylediğini yapmasının iyi olacağına karar vermişti.

Aksi yönden yumuşak ayak sesleri duyuldu. Bryson döndü. Bir başka adam: kızıl saçlı, çilli, daha genç. Mavi bir ceket, ten rengi pantolon ve yumuşak ayakkabılar. Kampus için daha uygun bir kostüm, ceketin üstündeki çok fazla parlak olan düğmeler hariç. Ayrıca ceket göğsünün üstüne düz bir şekilde durmuyordu; omuz kılıfının bulunması gereken yerde bir çıkıntı vardı.

Müdüriyet'ten değilse kimdi bunlar? Yabancı düşmanlar mı? Birleşik Devletlerin herhangi bir istihbarat teşkilatından gelen birileri mi?

Bryson kendisini en başta telaşlandıran sesin ne olduğunu anlamıştı: ses-sizce ve sürekli olarak çalışan bir arabanın sesi. Koyu renk camlı bir Lincoln Continental park yerine değil, kendi arabasının olduğu şeride park edilip yolunu kesmişti.

"Bay Barrett?" Daha iri ve yaşlıca olan adam onunla göz kontağı kurarken uzun adımları aralarındaki mesafeyi hızla kapatıyordu. "Bizimle gelmeniz gerekiyor." Nazik bir Midvestern aksanı vardı. Yarım metre uzağında durup Lincoln'ü işaret etti.

"Oh, öyle mi?" derken sesi soğuktu Bryson'ın. "Sizi tanıyor muyum?"

Yabancıların cevabı sözel değildi: Elleri kalçalarında, göğüsleri dışarı doğru çıkmış, ceketin altındaki silahın hatlarını gösteriyorlardı. Biri silahlı, diğeri silahsız olan iki profesyonelin birbirleri için kullandıkları gizli işaretleri bu. Derken adam birden acıyla iki büklüm oldu, elleriyle karnını tuttu. Bryson şimşek hızıyla dolma kaleminin çelik ucunu adamın kaslı karnına sokmuştu ve profesyonel adam -son derece doğal olsa da- hiç de profesyonelce olmayan bir biçimde hareket etmişti. Hiçbir zaman yarana uzanma, silahına uzan: Valler'in çok sayıda önermesinden biriydi bu ve doğal bir içgüdüye engel olunması anlamına geliyorsa da Nick'in birkaç kez hayatını kurtarmıştı. Bu adam en iyilerden değildi.

Adamın eli yaralı karnını tutarken Bryson ellerini adamın ceketine sokup küçük, ama güçlü mavi-çelik Beretta'yı çıkardı.

Beretta; Müdüriyetin kullandığı bir silah değildi; o halde kimdi bunlar?

Kabzayı adamın şakağına indirdi -metalin kemiğe çarparken çıkardığı mi-de bulandırıcı sesi duydu, adam yere yıkıldı- dönüp tabancayı kızıl saçlı, mavi ceketli adama çevirdi.

"Benim emniyetim kapalı," diye bağırdı. "Ya seninki?"

Genç adamın yüzündeki şaşkınlık ve panik deneyimsizliğini ortaya koyuyordu. Nick'in emniyetin açıldığını duyduğu anda ilk eli ateşleyebileceğini hesaplamaş olmalıydı. Kötü olasılık. Ama deneyimsizler çok tehlikeli olabiliirdi, çünkü mantıklı ve akla uygun bir şekilde hareket etmezlerdi.

Amatör saat. Tabancayı kızıl saçlı saha adamının kafasından ayırmayarak yavaş yavaş motoru çalışmakta olan arabaya doğru geriledi. Ani giriş için kapıları açık olacaktı tabii ki. Beretta'yı kızıl saçlı acemiden ayırmayarak tek bir hareketle arabanın kapısını açtı, sürücü koltuğuna girdi, ilk bakışta, arabanın camlarının gerektiği gibi kurşun geçirmez olduğunu anlamıştı. Arabayı vitesle lakıp hızla ileri atıldı. Bir kurşunun arabanın arkasına çarptığını duydu, takırtıya bakılırsa plakaya çarpmıştı. Bir diğeri arka cama isabet ederken minik bir çukur açıldı, ama başka tahribat olmadı. Kaçmasını önlemeyi umarak arabanın lastiklerine ateş ediyorlardı.

Saniyeler içinde kampusun uzun, süslü demir kapılarından geçti. Ağaçlıklı ana yolda son sürat ilerlerken kafası hızla çalışıyordu. Zaman bitti, diye düşündü. Peki, şimdi ne olacaktı?

Eğer gerçekten beni öldürmeye niyetli olsalardı, şimdiye kadar ölmüş olurum.

Bryson otobanda hızla ilerliyordu, gözleri takipçileri olup olmadığını görmek için ön ve arkasındaki şeritleri tarıyordu. Beni silahsız ve hazırlıksız yakaladılar, bilerek. Bu da başka bir şeyin peşinde oldukları anlamına geliyordu. Ama ne? Ve kendisini nasıl bulmuşlardı? Birileri Müdüriyetin 5-1 sınıflandırılmış veri tabanına girebiliyor muydu? Çok fazla değişken, çok fazla bilinmeyen vardı. Ama Bryson artık korku hissetmiyordu, yalnızca daha önce olduğu gibi deneyimli bir saha adamının dondurucu süküneti vardı üzerinde. Havaalanlarının hiçbirine gitmezdi, kendisini oralarda bekliyor olurlardı; onun yerine kampüsteki evine gidecekti, orası onu bekleyecekleri en son yerdı. Eğer bu davranışı yeni bir karşılaşmayı davet edecekse öyle oldu. Karşılaşma sınırlı süreye kaldığını gösteriyordu. Kaçış belirsiz bir süre için devam edebilirdi. Bryson'ın artık uzun süreli kaçış için sabrı yoktu. VValler en azından bu konuda haklıydı.

Kampus yoluna dönüp Villier Lane'deki evine giderken helikopterin önce sesini duydu, ardından kendisini gördü. Kampüsteki en yüksek bina olan bilim

binasının üstündeki küçük helikopter alanına doğru gidiyordu. Alan normalde yalnızca önemli başışçılar tarafından kullanılırdı, ama helikopterin üzerinde federal işaretler vardı. Helikopter takipteydi; öyle olmalıydı. Bryson evinin önünde durdu. Kraliçe Anne tarzı eski bir evdi burası, içersı boştu ve kendisinin yerleştirdiğı alarm sistemi sayesinde sabah çıktığından beri eve kimsenin girmediğini biliyordu.

içeri girerek sistemle oynanmadığını doğruladı. Güçlü güneş ışığı pencereden girip meşe yer döşemelerine düşüyor, ortalığa reçine kokusu yayıyordu. Bu evi almasının esas nedeni buydu: Yedi yaşındayken babasının askeri üste görevli olduğu VVlesbaden'in dışındaki yarı-ahşap evde geçirdiğı mutlu yılı hatırlatmıştı ona. Bryson tipik bir ordu çocuğı değildi; sonuç olarak, babası bir generaldi ve ailesine genellikle rahat yaşanabilecek yerlerle evde çalışacak elemanlar verilirdi. Yine de çocukluğu dünyanın hep bir yerlerine yerleşmeyi öğrenmekle geçmişti. Başkalarının her zaman hayranlık duyduğu dile olan doğal yatkınlığı bu geçişleri kolaylaştırmıştı. Yeni arkadaşlar edinmek kolay olmuştu, ama zamanla bunda da başarı kazanmıştı.

Artık evindeydi. Bekleyecekti. Ve bu kez buluşma onun bölgesinde olacaktı, onun şartlarıyla.

Fazla uzun sürmedi.

Yalnızca birkaç dakika sonra, anteninde Birleşik Devletler bayrağı dalgalanan siyah bir resmi Cadillac araba yoluna girdi. Evden arabayı seyreden Bryson bu açık gösterinin güven vermek için olduğunu fark etti. Üniformalı bir şoför dışarı çıkıp arka kapıyı açtı. Kısa boylu, ama kaslı bir adam dışarı çıktı. Bryson onu daha önce de görmüştü, C-SPAN'den gelip geçen bir yüz. Bir istihbarat görevlisi. Bryson verandaya çıktı.

"Bay Bryson," dedi adam boğuk New Jersey aksanıyla. Elli yaşlarında olduğunu tahmin etti Bryson. Saçları hafifçe kırışmış, ince yüzü kırışmıştı; moda uygun olmayan kahverengi bir takım elbise giymişti. "Kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Pek çok şeyi açıklaması gereken bir adam."

Hükümet görevlisi başını salladı, pişmanlık ifadesiyle elini uzattı. "Hata yaptık Bay Bryson ya da onu tercih ederseniz Jonas Barrett. Bütün sorumluluğı üstleniyorum. Buraya gelmemin nedeni sizden şahsen özür dilemek istemem. Ayrıca bir açıklama yapmak."

Konuşan bir kafanın altında beyaz harflerin yazılı olduğu bir TV sahnesi geldi aklına. "Siz Harry Dunne'siniz. CIA müdür yardımcısı." Bryson onu bir iki kez kongre alt komitesinde ifade verirken gördüğünü hatırlıyordu.

"Sizinle konuşmam gerekiyor," dedi adam.

"Benim söyleyecek bir şeyim yok. Keşke sizi adı Bay Breyer mıydı neydi, ona yönlendirebilseydim, ama cevap alamıyorum."

"Sizden bir şey söylemenizi istemiyorum. Yalnızca dinleyin."

"Anladığım kadarıyla o adamlar sizin fedailerinizdi."

"Evet, öyleydiler," diye kabul etti Dunne. "Sınırlarını aştılar. Ayrıca sizi küçümsediler, beş yıldan sonra sizin biraz gevşemiş olacağınızı düşündüler. Onlara daha sonra kullanabilecekleri birkaç önemli taktik öğretmişsiniz. Özellikle Eldridge'e, tabii önce dikişlerinin iyileşmesi gerekiyor." Güldüğü zaman boğazından kuru bir hışırtı yükseliyordu. "Bu yüzden size olabildiğince kibar bir şekilde soruyorum. Tamamen dürüst bir şekilde." Dunne ağır ağır yürüyerek vandranda dikilmekte olan Bryson'ın yanına gitti. Bryson ahşap bir sütuna dayanmış, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Sirtına bantladığı Beretta'yı gerekirse bir anda kullanabilirdi. Televizyonda pazar sabahı konuştuğu programda Dunne'nin hükmeden bir görünüşü vardı; ama gerçekte neredeyse küçülmüştü ve giysileri içinde çok küçük görünüyordu.

"Bir ders vermeye çalışmıyordum," diye itiraz etti Bryson. "Bütün yaptığım yanlış yerde olan ve benim için pek iyi şeyler düşünmeyen birkaç adama karşı kendimi savunmaktı."

"Müdüriyet sizi iyi eğitmiş, bu kadarını söyleyebilirim."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Çok iyi biliyorsunuz. Ketum olmanız beklenen bir şey."

"Sanırım yanlış insanla konuşuyorsunuz," dedi Bryson sessizce. "Yanlış kimlik olayı. Neden söz ettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok."

CIA adamı gürültülü bir şekilde içini çekti, ardından hırıltılı bir öksürük geldi. "Ne yazık ki, bütün eski meslektaşlarınız sizin kadar ketum değil, belki de doğru sözcük 'prensipli'dir. Para el değiştirdiğinde sadakat ve gizlilik yemini önemini yitiriyor, sözünü ettiğim para oldukça büyük miktarda. Eski meslektaşlarınızın hiçbirisi ucuz değil."

"Şimdi sizi gerçekten anlamıyorum."

"Nicholas Loring Bryson, Atina, Yunanistan doğumlu. General ve Bayan George VVynter Bryson'ın tek oğlu," dedi CIA görevlisi monoton bir sesle. "Washington D.C.'deki St. Alban's, Stanford ve Georgetown's Yabancı Hizmetler Okulu'ndan mezun. Stanford'dayken varlığından haberdar olan çok az sayıda kişi tarafından Müdüriyet olarak bilinen görünmez bir istihbarat servisine alındı. Saha işi için eğitildi, on beş yıllık başarı ve madalya dolu hizmet, operasyonlar..."

"Güzel biyografi," diye sözünü kesti Bryson. "Keşke benim olsaydı. Biz akademisyenler bu kapalı ve sarmaşıklarla dolu duvarların dışında aktif bir hayat yaşamamanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeyi severiz." Biraz kabadağı gibi konuşuyordu. Efsanesi şüpheden kaçmak için tasarlanmıştı, ona direnmek için değil.

"İkimizin de zarar edecek vakti yok," dedi Dunne. "Her neyse, umarım zarar verme amacıyla olmadığımızı fark etmişsinizdir."

"Böyle bir şey fark etmedim. Okuduğum her şeyden, siz CIA çocuklarının uzun bir zarar verme mönünüz olduğunu biliyorum. Beyne bir kurşun bunlardan bir tanesi. Skopolamin damlasında on iki saat, bunlardan bir başkası. Bizim tarafımıza geçme hatasını yapan zavallı Nosenko'dan söz edelim mi? Sizden kırmızı halı muamelesi gördü, öyle değil mi? Her tarafı kumaş kaplı yeraltı odasında yirmi sekiz ay. Onun direncini kırmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırınız."

"Antik tarihten söz ediyorsun, Bryson. Ama şüpheni anlıyor ve kabul ediyorum. Bunu yok etmek için ne yapabilirim?"

"Şüpheyi yok etme ihtiyacından daha şüpheli ne olabilir ki?"

"Eğer seni öldürmeyi gerçekten isteseydim bu konuşmayı yapıyor olmazdık, biliyorsun."

Bryson, "Bu sandığın kadar kolay olmayabilir," dedi bıkkın bir ses tonuyla. CIA adamının gizli tehdidi algılaması için soğuk bir şekilde güldü. Numara yapmaktan vazgeçmişti; bunun bir anlamı yoktu.

"Ellerinde ve ayaklarıyla neler yapabileceğini biliyoruz. Gösteri gerekmez. Bütün istediğim kulakların."

"Öyle diyorsan öyle olsun." Teşkilat, kendisi ve Müdüriyet'teki kariyeri hakkında ne kadar şey biliyordu? Güvenlik duvarı nasıl aşılmıştı?

"Dinle, Bryson,- adam kaçıranlar rica, etmezler. Sana söylemem gereken bir şey var ve bunu duymak kolay olmayacak. Blue Ridge binasını biliyor musun?"

Bryson omuz silkti.

"Seni oraya götürmek istiyorum. Sana söyleyeceklerimi dinlemen, gösterceklerimi görmen gerekiyor. Sonra, eğer istersen eve gidebilirsin ve seni bir daha rahatsız etmeyiz." Arabayı işaret etti. "Benimle gel."

"Teklif ettiğin şey su katılmamış bir delilik. Bunun farkındasın, değil mi? Üçüncü sınıf haydutlar okulumun önüne gelip beni zorla bir arabaya bindirmeye çalışıyor. Sonra TV haber programlarında gördüğüm bir adam -açıkça söylemem gerekirse, çok az güvenilirliği olan bir istihbarat teşkilatının üst düzey görevlisi- bahçeme gelip beni kandırmaya çalışıyor. Buna nasıl tepki vermemi bekliyorsunuz?"

Dunne'nin bakışları kararsızlık göstermiyordu. "Açıkçası gelmeni bekliyorum."

"Neden bu kadar eminsin?"

Dunne bir an için sessiz kaldı. "Merakını ancak bu şekilde tatmin edebilirsin," dedi sonunda. "Gerçeği bilmenin tek yolu bu."

Bryson güldü. "Hangi gerçeği?"

"Başlangıç için," dedi CIA görevlisi sakın bir şekilde. "Kendinle ilgili gerçeği-"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CIA'nın, Batı Virginia'nın Blue Ridge Dağları'nda, Tennessee ve Kuzey Carolina sınırının yakınlığında, aralarında ladin, baldıran ve beyaz meşelerin bulunduğu toplam iki yüz hektarlık bir ormanlık alanı vardı. Jefferson Milli Ormanı içinde bulunan Little Wilson Creek adlı ıssız bölgenin bir parçası olarak, ana yürüyüş patikalarından çok uzakta; göller, ırmaklar, dereler ve şelalelerin yer aldığı engebeli bir araziydi burası. En yakın kasabalar olan Troutdale ve Volney, hiç de yakın değildi. En üstte akordiyonlu tellerin bulunduğu elektrikli güvenlik çiti ile çevrilmiş olan bu yasak bölge, teşkilat içinde özelliksiz, renksiz ve unutulması kolay olan Çiftlik adıyla biliniyordu.

Burada, kaya çıkıntılarının arasında minyatür patlamalar gibi işlemler gerçekleştiriliyordu. Çeşitli vericiler ve izleme aygıtları yerleştirilmişti ve frekansları düşman grupların izleme menzilinin dışındaydı.

Çiftlikte yaşarken idari karargâh, eğitim ve konferans binasıyla yatakhanelerin bir kombinasyonu olarak hizmet veren alçak, beton ve cam bileşimi binayı hiç fark etmemek tamamen olasıydı. Bina yükseltiler ve bitki örtüsü sayesinde bulunması neredeyse imkânsız olan helikopter açıklığından yüz metre ileriye yerleştirilmişti.

Harry Dunne yolda çok az konuştu. Aslında konuşmak için tek fırsat, kamüsteki helikopter alanına kadar yaptıkları limuzin yolculuğuydu; Virginia'ya yaptıkları helikopter yolculuğu sırasında ikisi de koruyucu ve sesi yalıtan kulaklıklar takmıştı. Yanlarında Dunne'nin sessiz yardımcısı vardı. Koyu yeşil hükümet helikopterinden indiklerinde üç adam isimsiz bir yardımcı tarafından karşılandı.

Bryson ve Dunne, peşlerinde yardımcılarla birlikte binanın dikkat çekici olmayan ana lobisinden geçip merdivenlerden indiler, yeraltındaki özelliiksiz, alçak tavanlı bir odaya geldiler. Beyaza boyalı pürüzsüz duvarlarda, bir çift geniş, düz gösteri monitörleri vardı, iki adam parlak çelik masanın başında yerlerini aldılar. Sessiz yardımcılardan biri ortadan kayboldu; diğeri kapısı kapalı odanın hemen dışındaki bölmede yerini aldı.

Dunne ve Bryson oturur oturmaz Dunne bir seramoniye ya da girişe gerek duymadan konuşmaya başladı. "Neye inandığına inandığımı söylememe izin ver. Tanınmayan bir kahraman olduğuna inanıyorsun. Bu gerçekten de bir başkasının çok uzun süre önce dağılmasına neden olacak kadar şiddetli bir gerilime on beş yıl dayanmanı sağlayan sarsılmaz bir inançtı. On beş yılını ülkene hizmet ederek, Müdüriyet olarak bilinen son derece gizli bir kurum için çalışarak geçirdiğine inanıyorsun. Bu teşkilatın varlığını hemen hemen hiç kimse, Birleşik Devletler hükümetinin en üst düzey görevlileri bile bilmiyor, belki Başkan'ın Yabancı istihbarat Tavsiye Kurulu Başkanı ve Beyaz Saray'daki birkaç esas oyuncu hariç. Sıkı ilmek ya da bu düşmüş dünyada elde edebileceğin en sıkı ilmek."

Bryson ölçülü nefesler alırken şok olduğunu ortaya koyacak duygularını göstermek istemiyordu. Ama şok olmuştu. CIA görevlisi olağanüstü bir titizlikle gizlenen konuları biliyordu.

"On yıl önce görevinde gereğinden fazlasını yerine getirdiğin için Başkanlık Şeref Madalyası bile aldın," diye devam etti Dunne. "Ama operasyonların o kadar gizliydi ki, bir tören ve başkan yoktu, hatta bahse girerim madalyanı saklamana bile izin verilmemiştir." Bryson o anı hatırladı. VValler kutuyu açıp ağır pirinç nesneyi göstermişti. Kuşkusuz Bryson'ın tören için Beyaz Saray'a davet edilmesi operasyonun gizliliğini kabul edilemez biçimde riske atardı; yine de göğsü gururla kabarmıştı. VValler bunun onu rahatsız edip etmediğini sormuştu, yani Amerika'daki en yüce sivil şerefi kazanmıştı, ama bunu kimse bilmiyordu. Ve bundan etkilenen Bryson dürüstçe hayır demişti; VValler biliyordu, Başkan biliyordu. Çalışması dünyayı biraz daha güvenli hale getirmişti ve bu yeterliydi. Söylediklerinde samimiydi. Bu, özetle Müdüriyetin yaşam felsefesi idi.

Dunne çelik yüzeyli masaya yerleştirilmiş kontrol panelindeki birkaç düğmeye basınca, ikiz ekranda titrek görüntüler belirdi. Bryson'ın Stanford'dayken çekilmiş bir fotoğrafı vardı; resmi bir portre değildi bu, onun haberi olmadan giz

lice çekilmiş bir fotoğraftı. Bir başka fotoğrafta Peru'nun dağlık bir bölgesindeydi, üzerinde eğitim tulumu vardı; daha sonra boyalı teni ve sakalıyla Suriyeli patlayıcı uzmanı Cemil El-Moualem'ken çekilmiş bir fotoğrafı yansıdı perdeye.

Şaşkınlık daha fazla saklayamayacağı bir duyguydu. Bryson yaşadığı şokun yavaş yavaş keskin bir kızgınlığa, ardından öfkeye dönüştüğünü hissetti. Görünüşe göre Müdüriyetin yöntemlerinin yasallığıyla ilgili teşkilatlar arası bir kavganın ortasında kalmıştı.

Sonunda sessizliğini bozarak, "Büyüleyici," diye araya girdi kuru bir sesle. "Ama bu konuları benden daha iyi yerlerde olanlara götürsen iyi olur. Bugünlerde yaptığım tek iş öğretmenlik, ki eminim bunu biliyorsunuzdur."

Dunne uzanıp Bryson'ın omzuna dostça vurdu, güven tazelemek istediği ne kuşku yoktu. "Dostum, sorun bizim bildiklerimiz değil. Senin bildiklerin ve daha önemlisi bilmediklerin. Sen ülkene on beş yıl hizmet ettiğine inanıyorsun." Dunne döndüğünde Bryson'ın delici bakışlarıyla karşılaştı.

Bryson sakın ve soğuk bir sesle, "Hizmet ettiğimi biliyorum," dedi.

"Gördüğün gibi burada yanılgıya düşüyorsun. Ya sana Müdüriyetin Birleşik Devletler hükümetinin bir parçası olmadığını söylersem? Hiçbir zaman olmadığını. Hatta tam tersine." Dunne arkasına yaslanıp elini kır saçlarından geçirdi. "Oh, kahretsin, bunu duymak kolay olmayacak. Benim için de anlatmak kolay değil... Yirmi yıl önce, bir adamı yakalamam gerekiyordu. İsrail için casusluk yaptığını sanıyordu ve bu konuda oldukça fanatikti. Ona aldatıldığını söylemeye çalıştım. Hizmetleri için para ödeyen Libya'ydı. Bütün bağlantılar, kontroller, Tel-Aviv'deki otel randevuları... hepsi düzenin bir parçasıydı. Oldukça zayıf bir düzen. Gerçek işverenin kim olduğunu öğrendiğinde onun için ben bile üzüldüm. Yüzünü hiç unutmayacağım."

Bryson'ın yüzü kıpkırmızıydı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Ertesi gün onu Adalet Bakanlığı'nın gizli mahkemesine çıkarmamız gerekiyordu. Biz buna fırsat bulamadan adam kendini vurdu." Ekranlardan birinde başka bir resim belirdi. "Seni işe alan adam bu, değil mi?"

Herbert VVoods'un fotoğrafıydı bu. Stanford'da Bryson'ın danışmanı ve önemli bir tarihçiydi. VVoods, Bryson'ı her zaman sevmişti; bir düzine dili akıcı bir şekilde konuşmasına, ezberleme konusundaki olağanüstü yeteneğine hayrandı. Bir atlet olarak hımbıl olmayışı da etkilemişti adamı. Sağlam kafa sağlam vücutta bulunurdu, VVoods buna çok önem verirdi.

Ekran karardı, sonra genç VVoods'un caddede yürürken çekilmiş karlı bir fotoğrafı belirdi. Bryson burayı hemen tanıdı. Moskova'daki, Soğuk Savaş'tan sonra devrim öncesi adını tekrar alıp Tverskaya olan Gorky Caddesi'ydi .

Bryson alaycılığını gizlemeye gerek duymayarak acı bir kahkaha attı. "Bu delilik. Bana Herb VVood'un gençliğinde bir komünist olduğu gerçeğini mi açıklayacaksınız? Şey... üzgünüm, bunu herkes biliyor. Geçmişini hiçbir zaman gizlemedi. Bu yüzden öylesine keskin komünizm karşıtıydı. Bütün o aptalca ütöpik konuşmaların bir zamanlar ne kadar baştan çıkarıcı olabildiğini ilk elden biliyordu."

Dunne başını salladı, yüz ifadesi belirsizdi. "Belki kendimi aşıyorum. Daha önce bütün istediğimin beni dinlemen olduğunu söylemiştim. Sen tarihçisin, değil mi? Eh, ben hızlı bir tarih dersi verirken bana katlan. Trust'ı biliyorsun, kuşkusuz."

Bryson başını salladı. Trust 20. yüzyılın istisnasız en büyük casusluk numarası olarak kabul ediliyordu. Yedi yıllık bir aldatmaca operasyonuydu ve Lenin'in usta casusu Feliks Dzerzhinski'nin parlak fikriydi. Rus Devrimi'nden kısa bir süre sonra, ilerde KGB haline gelecek olan Sovyet İstihbaratı CHEKA, gizlice, güya Sovyet hükümetine sadık olmayan ve SSCB'nin çöküşünün yakın olduğuna inanan üst düzey görevlilerinden oluşan sahte bir muhalif grubu oluşturmuştu. Bu arada, sürgündeki Sovyet karşıtı gruplar Trust'la çalışmaya başlamıştı; gerçekten de Batılı istihbarat grupları onun sağladığı -kuşkusuz, tamamen uydurma olan- bilgiye bağımlı hale gelmişti. Zekice tasarlanan hile, Sovyetlerin çöküşünü isteyen dünya hükümetlerini yanıltmakla kalmamış, Moskova'nın ülke dışındaki başlıca düşmanlarının ağılarına sızmasını sağlayan mükemmel bir yol oluşturmuştu. Ve işler inanılmaz biçimde iyi gitmişti, hatta o kadar iyi ki, Trust mükemmel aldatmaca operasyonlarının merkezi haline gelmiş, dünya çapında bütün istihbarat teşkilatlarında ders olarak öğretilmişti.

"Yirmilerin sonlarında aldatmaca ortaya çıkana kadar çok geç olmuştu. Sürgün liderleri yakalanıp öldürülmüş, işbirlikçi ağlar tahrip edilmiş, Rusya içindeki taraf değiştirecekler idam edilmişti. Önde gelen bir Amerikan istihbarat analizcisinin deyişiyle, "Sovyet devletinin, üzerine inşa edildiği aldatmacaydı bu."

"Sen antik geçmişten söz ediyorsun," dedi Bryson tiksintiyle. Yerinde sabırsızca kıpırdandı.

"İlhamın gücünü asla küçümseme," dedi Dunne. "Altmışlı yılların başında; GRU'da küçük bir dahiler grubu vardı, bunu bir çelişki olarak görebilirsin." Gül-1 dü. "Bu adamlar kendi istihbarat teşkilatlarının etkisiz kaldığı, diğerleriyle aynı yanlış bilgi yemliğinden beslendikleri -ya da başka bir deyişle, bir sürü mürekkep olduğu, ama çok az mürekkepbalığının bulunduğu- sonucuna vardılar. Bu adamlar -hepsi dahiydi, IGiari standart dışıydı- istihbarat teşkilatlarının zamanlarının çoğunu kendi kuyruklarını kovalamakla geçirdiklerine karar verdiler. Bun-1 lar kendilerine Shakhmatisti diyorlardı, yani satranç oyuncular, satranç kulübü. Kendi beceriksiz Rus çalışanlarını küçümsüyorlardı ve işbirlikçi Amerikalılarla tepeden bakıyorlardı, onların kitabında kaybedenlerdi bunlar. Bu yüzden Trust'a farklı bir açıdan baktılar ve alınacak bir ders olup olmadığını düşündüler. Düş- man kampları içinde en iyi ve en zekiye işe almayı istediler, tıpkı bizim gibi ve onları bulmanın bir yolunu buldular. Bizim gibi. Onları hayatlarının macerası için bulup işe aldılar."

"Anlamıyorum."

"Çok kısa bir süre öncesine kadar biz de anlamıyorduk. CIA, Müdüriyetin varlığını öğreneli birkaç yıl oldu. Daha da önemlisi Müdüriyetin ne anlama geldiğini."

"Mantıklı konuşmaya çalış."

"20. yüzyıldaki en büyük casusluk kumarından söz ediyoruz. Her şey inceden inceye planlanmış bir hileydi, görüyor musun? Trust gibi. Bu GRU dahilerinin en önemli planları düşman topraklarına sızma operasyonuydu, yani bizim topraklarımıza. Yalnızca konsorsiyum olarak bilinen gerçek patronlarının kim olduğu konusunda bir fikirleri olmayan, çalışmalarını bütün Birleşik Devletler hükümeti görevlilerinden saklamaları talimatının verildiği pek çok yetenekli insanın çalıştığı süper-gizli bir casus teşkilatı, işte en güzel yanı bu. Kimseye söyleyemezsin, özellikle görünüşte onun için çalıştığın hükümete! Sabah kalkıp Maxwell House kahvelerini içip VVonder kızarmış ekmeklerini yiyen, işlerine Buick ya da Chevylarıyla giden ve dünyaya açılıp hayatlarını tehlikeye atan -ama gerçek patronlarının kim olduğunu hiçbir zaman bilmeyen- kırmızı kanlı, iyi Amerikalılardan söz ediyorum. Bir saat gibi işledi her şey, klasik 'büyük mağaza' dolandırıcılığı gibi."

(*) Sovyet Askeri istihbaratı.

Bryson bu konuşmaya daha fazla devam edemeyecekti. "Kahretsin, Dunne! Yeter! Bütün bunlar yalan, lanet olası yalanlar. Böyle bir zırvayı yutacağını mı sanıyorsan lanet olası aklını kaçırmışsın demektir." Hızla ayağa kalktı. "Beni dışarı çıkar. Ucuz tiyatro numaralarından sıkıldım artık."

"Bana inanmanı beklemiyordum zaten, hemen değil," dedi Dunne sakın bir şekilde, kımıldamıyordu bile. "Kahretsin, ben olsam ben de inanmazdım. Ama bana bir saniye daha dayan." Ekranı işaret etti. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Ted... Edmund VValler," derken soluğu kesilmişti Bryson'ın. VValler'in gençken çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. İri, ama çok şişman değildi, üzerinde Rus ordusu üniforması vardı ve Kızıl Meydan'daki bir törende bulunuyordu. Arka planda Kremlin'in bir parçası görünüyordu. Resmin yanında biyografik ayrıntılar yukarı doğru sıralanmıştı. İsim: GENNADY ROISOVSKY. 1935'te VLADIVOSTOK'ta doğmuş. Çocuk satranç dahisi. Yedi yaşından itibaren bir Amerikalıdan Amerikan İngilizce eğitimi almış, ideoloji ve askeri bilimler diplomaları var. Biyografide madalyaları ve diğer askeri şeref listesi devam ediyordu.

"Satranç dahisi," diye kendi kendine mırıldandı Bryson. "Bu da ne demek oluyor?"

"Eğer bu alanda bir kariyer edinmek isteseydi, Spassky ve Fisher'in ikisini birden yenerdi diyorlar," dedi Dunne boğuk bir sesle. "Daha büyük bir oyun oynamak istemiş olması çok kötü."

"Resimlerde montaj yapılabilir, dijital olarak..." diye başladı Bryson.

"Beni mi kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" dedi Dunne sözünü keserek. "Her neyse, elimizde orijinaleri de var ve memnuniyetle incelemene izin veririm. Her şeyin üstünden mikroskopla geçtiğimize dair güvence vermek isterim sana. Operasyonu hiç öğrenmeyebilirdik. Öğrendiğimizde, şansımız değişti. Bunu söylemek harika bir şey profesör, Kremlin arşivlerine girdik. Para el değiştirdi; gömülü arşivler yeryüzüne çıktı. İçinde oldukça umut kırıcı şeylerin olduğu bir iki parça kâğıt vardı. Eğer şansımız yaver gitmeyip bize ellerindeki her şeyi veren orta düzeyde birkaç taraf değiştirmiş kişiyi bulamasaydık, bunlar bizim için bir anlam ifade etmeyebilirdi. İfadeleri tek başına anlamsızdı. Bir araya getirilince ve Kremlin'de bulduklarımızı da içine katınca bir şekil belirmeye başladı. Seni bu şekilde öğrendik, Nick. Ama en ortadaki halka, operasyonu inanılmaz derecede küçük parçalara ayırdığı için çok fazla şey öğrenemedik,

"Bu yüzden bilmediklerimizi merak etmeye başladık. Son üç yılın ed önemli projesiydi bu. Gerçek idarecilerin kim olduğuna dair belli belirsiz bir fikirimiz var. Kuşkusuz, dostun Gennady Rosovsky hariç. Mizah yeteneği güçlü, bunu itiraf etmeliyim. Kendine kimin adını vermiş, biliyor musun? Edmund Waller, tanınmamış ve anlaşılması aşırı derecede zor 17. yüzyıl şairi. Sana hiç İngiliz iç savaşından söz etti mi?"

Bryson zorlukla yutkunup başını salladı.

"Buna güleceksin, biliyorum. Ara dönemde bu Edmund Waller, Cromwell için övgü şiirleri yazmış. Ama o aynı zamanda kraliyetçi komplonun gizli tertipçisiydi. Krallığın dönüşünden sonra Kraliyet Sarayı'nda onurlandırıldı. Bu sana mantıklı geliyor mu? Adam kendine İngiliz şiirinin ikili ajanının adını veriyor. Dediğim gibi, buna çok güleceksin."

"Yani, üniversitedeyken bir... bir tür maşa organizasyona alındığımı mı iddia ediyorsun, yani, yaptığım her şey bir düzmece miydi, söylediğin bu mu?" Bryson nefret ve şüphe dolu bir ifadeyle konuşuyordu.

"Yalnızca entrikalar o zaman başlamamıştı. Daha önce başladı. Çok daha önce."

Kontrol panelindeki bir düğmeye bastı ve başka bir dijital görüntü ekrana yansıdı. Solda babasını görüyordu, General George Bryson dinç ve yakışıklı; yanında annesi Nina Loring Bryson, kendisine piyano çalmasını öğreten yumuşak, sevecen kadın. Kocasının işi yüzünden dünyanın her yerine gitmiş, ama bir kez bile şikâyet etmemişti. Sağ tarafta bir başka resimde -polis kayıtlarından alınan bulanık bir resimdi bu- karlı bir dağ yolunda parçalanmış bir arabanın görüntüsü vardı. Tanıdık acı Bryson'ı içine çöktü; bunca yıldan sonra bile neredeyse dayanılmaz bir acıydı bu.

"Sana bir şey sormama izin ver, Bryson. Bunun bir kaza olduğuna inandın mı? On beş yaşındaydın, harika bir öğrenci, müthiş bir atlet, birinci sınıf Amerikan genci. Derken annen ve baban birdenbire öldü. Vaftiz anne baban seni aldı..."

"Pete Amca," dedi Bryson ifadesiz bir sesle. Kendi dünyasındaydı, şok ve acıyla karışık bir dünyaydı bu. "Peter Munroe."

"Sonradan aldığı isim oydu, evet, ama o isimle doğmamıştı. Gittiğin üniversiteye gitmeni sağladı ve senin için pek çok karar verdi. Hepsisi de onların eline düşmeni garantileyen türde kararlardı. Müdüriyet'in yani."

"Ben on beş yaşındayken anne ve babamın öldürüldüğünü söylüyorsun," dedi Bryson donuk bir şekilde. "Bütün hayatımın bir tür... kocaman bir aldatma- ca olduğunu söylüyorsun."

Dunne tereddüt etti, yüzünü buruşturdu. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, tek başına değildin," dedi yumuşak bir şekilde. "Senin gibi düzinelerce insan vardı. Yalnızca sen onların en büyük başarısıydın."

Bryson konuyu zorlamak, CIA görevlisiyle tartışmak, düşüncesinin mantık- sızlığını göstermek, anlattıklarındaki hataları yüzüne vurmak istiyordu. Ama onun yerine, yoğun bir baş dönmesinin, yürek parçalayan bir suçluluk duygu- sunun etkisinde kaldığını hissetti. Eğer Dunne'nin söyledikleri doğruysa, hatta doğruya yakınsa bile, hayatında gerçek olan neydi? Şimdiye kadar yaşadıkla- rının hangisi gerçektir? Gerçekten kim olduğunu biliyor muydu? "Ya Elena?" di- ye sordu cevabı duymak istemeyerek.

"Evet, Elena Petrescu da. ilginç bir olay. Onun Romen Securitat'dan alın- dığına inanıyoruz, seni yakından izlemesi için Müdüriyet sana verdi."

Elena... hayır, bu inanılması imkânsız bir şeydi, o Securitat'dan değildi! Babası Securitat'ın düşmanıydı, kendi hükümetinin aleyhine çalışan cesur bir matematikçiydi. Ve Elena... Bryson onu ve babasını kurtarmıştı, birlikte bir ha- yat kurmuşlardı...

Karayipler'in çölü andıran uçsuz bucaksız kumsalında at biniyorlardı. Dört- nala giderken yavaşlayıp tırs gitmeye başladılar. Ay ışığı gümüş rengi, hava serindi.

"Bu ada bizim mi, Nicholas?" dedi Elena sevinçle. "Burada yalnız olduğu- muzu ve gördüğümüz her şeyin bizim olduğunu hissediyorum!"

"Öyleyiz, sevgilim," dedi Bryson coşkuya katılarak. "Sana söylemedim mi? Birikim hesabından fon ayırıyordum. Bu adayı satın aldım."

Kahkahası müzik gibiydi. "Nicholas, sen korkunçsun!"

"Nick-o-las'... adımı söyleme tarzına bayılıyorum. Bu kadar iyi at binmeyi nerede öğrendin? Romanya'da at olduğunu bile bilmiyordum."

"Oh, ama var. Büyükannem Nicoleta'nın Karpat Dağları'nın eteğindeki çift- liğinde, bir Hutsul midillisiyle öğrendim. Dağlarda çalışmak için üretilirler, ama onlara binmesi harikadır, son derece canlı ve güçlüdürler zor anlarda bile doğ- ru kararlar verebilirler."

"Kendini tarif ediyorsun."

Arkalarında, dalgalar gürültüyle kumsala çarpıyordu, Elena bir daha güldü. "Benim ülkemi gerçekten görmedin, değil mi hayatım? Komünistler Bükreş'i çok çirkinleştirdiler, ama kırsal kesim, Transilvanya ile Karpatlar çok güzel ve el değmemiştir. Hâlâ atların çektiği vagonlarla eski moda yaşarlar. Üniversite hayatından sıkıldığımızda Dragoslavele'de Nicoleta'yla kalırdık ve bize her gün mamagliga, yani kızarmış mısır unu lapasıyla en sevdiğim çorba olan ci-orba 'yı yapardı."

"Memleketini özlüyorsun."

"Biraz. Ama daha çok annemle babamı özlüyorum. Onları görememek benim için büyük bir acı. Belki yılda iki kez dinlenmeyen telefonla konuşuyoruz, ama bu yeterli değil!"

"Yine de en azından güvenciler. Babanın çok düşmanı var, nerede olduğunu bilseler onu öldürürler. Artık her yerde saklanıyorlar ve unutulmadılar. Onların ekipleri var, eski düşmanlarını takip edip öldürüyorlar. Ve dönelerin en kötüsü olarak düşündükleri adamdan intikam almayı çok istiyorlar."

"O bir kahramandı."

"Elbette öyleydi. Ama onlara göre bir haindi, intikamlarını almalarına hiçbir şey engel olamaz."

"Beni korkutuyorsun!"

"Yalnızca anne babanın saklanması ve korunmasının ne kadar önemli olduğunu sana hatırlatmak istiyorum."

"Oh Tanrım, Nicholas. Onlara hiçbir şey olmaması için dua ediyorum!"

Bryson dizginleri çekti, atı durdurup Elena'ya bakmak için döndü. "Sana söz veriyorum, Elena. Onların güvenliğini sağlamak için bir insan olarak elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sessizlik içinde bir dakika geçti, ardından bir dakika daha. Sonunda Bryson gözlerini zorlukla kırıştırdı. "Ama bunun bir anlamı yok," dedi. "Korunmuş değerli çalışmalar yaptım. Zaman zaman ben..."

"...hata yaptın, ama iyiydin," diye sözünü kesti Dunne elindeki yakmadığı sigarayla oynarken. "Büyük başarılarının her biri Amerikan çıkarları için yıkıcı başarısızlıklardı, inan bunu büyük bir profesyonel saygıyla söylüyorum. Oh, bir bakalım. Koruduğun o 'ılımlı reform adayı' mı? Sendero Luminoso, Parlak Yol

teröristlerinin hizmetindeydi. Sri Lanka'da, halkla Tamiller arasındaki barışa aracılık etmek üzere olan gizli bir koalisyonu tahrip ettin."

Yüksek çözünürlüklü ekranda bir başka resim belirdi. Bryson, bulanık olsa da gördüğü yüzü tanıdı.

Ebu'ydu.

"Tunus," dedi Bryson zorlukla nefes alırken. "O... o bir darbe yapacaktı, o vo yandaşları, fanatikler, işin içine ben girdim, bazı muhalif grupları kullandım, mırayda kimin ikili oynadığını öğrendim..." Büyük bir zevkle hatırladığı bir olay değildi bu: Habip Burgiba Bulvarı'ndaki katliamı hiç unutmayacaktı. Ebu'nun maskesini düşürüp neredeyse hayatına son verdiği o anı da.

"Bir bakalım," dedi Dunne. "Onu yaktın. Alaşağı edip hükümete teslim ettin."

Bu doğrudu. Ebu'yu ve bir düzine adamını hükümetin güvenilir bir grubuna teslim etmişti, onlar da adamları hapse tıkmıştı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Dunne, onu test edercesine.

Bryson omuz silkti. "Tutuklandıktan birkaç gün sonra öldü. Gözyaşı döktüğümü söyleyemem."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," dedi Dunne sert bir sesle. "Ebu bizim adamlarımızdan biriydi, Bryson. Benim adamlarımdan desem daha doğru olur. Onu ben eğittim. Bütün bölgedeki en değerli adamımızdı. Bütün kum ülkelerinden söz ediyorum."

"Ama darbe girişimi..." dedi Bryson zayıf bir sesle, başı dönüyordu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu!

"Delilerin arasında kalabilmesini sağlamak için uydurulmuş saçma sapan bir paravan hikâyeydi bu. El-Nahda'yı yönettiği doğrudu, ama uçuruma doğru götürüyordu. Ebu gizli, çok gizli çalışıyordu. Eğer hayatta kalacaksa öyle olmalıydı. Terörist gruplarına, özellikle Hizbuliah'a girmek kolay mı sanıyorsun? Onlar çok şüphelidirler. Eğer seni, aileni ve bütün hayatını bilmiyorlarsa galonlarca kan dökmeni isterler, İsraililerin kanını, yoksa sa asla güvenmezler. Ebu sert oynayan iş bilir piç kurusunun tekiydi, ama bizim iş bilir piç kurumuzdu. Ve sert oynamak zorundaydı. Asıl önemlisi, Kaddafi'ye yaklaşıyordu. Çok yakındı. Kaddafi, eğer Ebu, Tunus'u alırsa orayı Libya eyaleti yapabileceğini düşünüyordu. Ebu onun adamı olacaktı. Sahara'nın kuzeyindeki bütün islamcı terör gruplarını doğrudan beslemenin kıyısında'yık. Derken Müdüriyet işine

çomak soktu, sahte cephane verdi ve adamlarımız tuzağa düştüğümüzü fark edene kadar çok geç olmuştu. Bütün çabalarımızı yirmi yıl geriye itti bu iş. Shakhmatisti'nin zeki çocuklarının hakkını vermeliyim. Bir Amerikalı casus teşkilatının çalışmalarını bir diğerine bozdurtmak zekice, çok zekice... Devam etmemi ister misin? Nepal'i ve gerçekte başardığın şeyi anlatmamı ister misin? Ya Romanya... Çavuşesku'dan kurtulmaya yardım ettiğinizi sandığınız zaman-
dan? Ne komedi. Eski rejimden neredeyse herkes bir günde elbiselerini değiştirip yeni hükümet oldu, bunu biliyorsun! Çavuşesku'nun astları yıllardır onun çöküşünü planlıyorlardı; patronlarını kurda teslim ettiler, böylece iktidarda kaldılar. Kremlin'in istediği şey de buydu. Demek ki ne oluyor? Sahte bir ihtilal, diktatör ve karısı helikopterle kaçmaya çalışırken 'motor arızası' oluyor, bu yüzden kaçamıyorlar. Tutuklanıp kapalı, uyduruk bir mahkemede yargılandılar ve Noel Günü idam mangasıyla karşılaştılar. Her şey lanet olası bir düzendi, peki bundan kim yararlandı? Bütün Doğu Avrupa uydu ülkeleri domino taşları gibi birer birer düşüyor, eski parti örgüt uşaklarından kurtulup demokratik oluyor, Sovyet Bloku'ndan kurtuluyordu. Ama Moskova, Romanya'yı da kaybetmeyecekti. Çavuşesku'nun gitmesi gerekiyordu, kötü bir PR'ydı. Adam zaten Moskova'nın başının belasıydı, her zaman öyle olmuştu. Moskova, Romanya'yı tutmak, güvenliğini sürdürmek, yeni bir kukla yerleştirmek istiyordu. Peki kirli işlerini kim yapacaktı? Sen ve Müdüriyet'teki iyi dostlarından başka kim olabilir ki? Tanrım, daha ne kadarını bilmek istiyorsun?"

"Lanet olsun!" diye bağırdı Bryson. "Bunlar saçmalık! Benim ne kadar cahil olduğumu sanıyorsun? Lanet olası GRU, Ruslar... hepsi geçmişte kaldı. Belki Langley'deki Soğuk Savaş kovboyları haberleri henüz duymamıştır, savaş bitti!"

"Evet," dedi Dunne, neredeyse duyulmayan bir sesle. "Şaşırtıcı bir nedenden ötürü Müdüriyet hayatta ve sağlıklı."

Bryson hiçbir şey söylemeden sessizce ona bakıyordu. Beyninin çalıştığını, daireler çizdiğini, devrelerin aşırı ısındığını, kıvılcımların çıktığını hissedebiliyordu.

"Seninle dürüst konuşacağım, Bryson. Seni öldürmek istediğim zamanlar oldu, çıplak ellerimle öldürmek istediğim zamanlar. Bu, bütün hikâyeyi, Müdüriyetin nasıl çalıştığını öğrenmeden önceydi. Yok, birbirimize karşı dürüst olalım, bütün hikâyeye yaklaştığımızı söylersem ikimizi de kandırırız olurum. Hâ-

IA elimizde yalnızca, birbirinden kopuk parçalar var. Onlarca yıldır söylentiler vardı, hiç dayanağı olmayan söylentiler. Soğuk Savaş bittikten sonra bütün operasyon durgunlaştı. Kör adam ve fil hikâyesinde olduğu gibi. Bir hortumunu, bir kuyruğunu tutuyoruz, ama hâlâ ne tür bir yaratıkla karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Bildiğimiz şey -ve seni birkaç yıldır izliyoruz- senin kandırıldığın. Bu yüzden seninle böylesine rahat konuşuyorum ve boğazına sarılmıyorum." Dunne acı bir şekilde gülerken kahkahası öksürüğe dönüştü, sigara içen birinin öksürüklerine. "Bizim tahmin ettiğimiz şey şu: Öyle görünüyor ki, Soğuk Savaş'tan sonra organizasyon gerçek sahiplerinin elinden çıktı. Kontrol başka ellere geçti."

Bryson asık suratla sordu. "Kimin?"

Dunne omuz silkti. "Bilmiyorum. Beş yıl önce organizasyon nispeten uyşuk bir döneme girdi. İşine son verilen tek kişi sen değildin, pek çok kişi gönderildi. Belki de kapatılıyordu, bunu kesin olarak söylemek zor. Ama yeniden hareketlendiğini düşünmemiz için bir nedenimiz var."

"Ne demek 'hareketlendi'?"

"Emin değilim. Bu yüzden seni görmeye karar verdik. Bazı şeyler duyuyoruz. Eski efendilerin birtakım nedenlerle silah topluyor."

"Birtakım nedenlerle," diye donuk bir şekilde tekrarladı Bryson.

"Global istikrarsızlığı kışkırtmaya hazır olduklarını söyleyebiliriz. Ama kendi kendime soruyorum, ne için? Neyin peşindeler? Bilmiyorum. Dediğim gibi, beni korkutan şey bilmediklerimiz."

"İlginç," dedi Bryson alaycı bir şekilde. "Söylentiler' duyuyorsunuz, 'tahminlerde bulunuyorsunuz', bir şirket danışmanı gibi bana dijital slayt şovu yapıyorsunuz, ama gerçekte ne söylediğinize dair en ufak bir fikriniz bile yok."

"Bu yüzden sana ihtiyacımız var. Eski Sovyet sistemi yıkılmış olabilir, ama generaller daha ölmedi. General Bushalov'a bak. Rusya'nın politik sahnesinde güçlü bir mücadeleci gibi görünüyor. Diyelim ki, Birleşik Devletler'i suçlayabildiği kötü bir şey oldu, benim tahminimce hızla iktidara gelir. Müzakereci demokrası mı? Buna pek çok Rus, 'Cehenneme kadar yolları var,' diyebilir. Pekin'de, hem Ulusal Halk Kongresi'nde, hem de Merkezi Komite'de yeniliklere karşı güçlü bir grup var. Çin Ordusu'ndan, Halkın Özgürlük Ordusu'ndan söz etmiyorum. Neresinden bakarsan bak, ortada çok büyük miktarda yen ve güç var. Bir düşünceye göre Shakhmatisti'nin kalıntıları bir avuç Çinli kardeşiyle

birleşiyor. Ama bunları kışkımdan uyduruyorum. Çünkü kötü adamların dışında kimse gerçekten bilmiyor ve onlar da söylemiyor."

"Eğer bütün bunlara inanıyorsan, benim son yüzyılın en büyük kandırmacasında kullanılan ahmak olduğuma inanıyorsan, ne demeye bana ihtiyacın olduğunu söylüyorsun?"

İki adamın gözleri bir süre birbirine kilittendi. "Sen onların en iyilerinden ve kurucularından birinin çırağıydın Tanrı aşkına. Gennady Rosovsky; Rusya'daki takma adı *Volshenik*, yani 'Büyücü'ymüş. Bu seni ne yapıyor, biliyor musun?" Dunne'nin kahkahası yine tiryaki öksürüğüne dönüştü. "Büyücünün çırağı."

"Lanet olsun sana!" diye patladı Bryson.

"Valler'in kafasının nasıl çalıştığını biliyorsun. Sen onun en iyi öğrencisiydim Ne yapmanı istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ya," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Bryson. "Tekrar içeri girmemi istiyorsun."

Dunne yavaşça başını salladı. "Sen bizim en iyi kozumuzsun. Vatanseverliğine, diğer iyi yönlerine hitap edebilirdim. Ama bize borçlusun."

Bryson'ın kafası hızla çalışırken ne düşüneceğini bilmiyordu, CIA adamına ne diyeceğini de.

"Alınma ama," dedi Dunne. "Eğer onları koklayarak bulmaya çalışıyorsam elimizdeki en iyi tazyı kullanmamız lazım. Yani, bunu nasıl söyleyebilirim?" Yanmayan sigarasıyla o kadar uzun süredir oynuyordu ki, içindeki tütünler dökmeye başlamıştı. "Nasıl koktuklarını bir tek sen biliyorsun."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güçlü öğle güneşi K Caddesi'nin bu bloğundaki binaları beyaza boyuyor, ofis binalarının pencerelerindeki camları parlatıyordu. Nicholas Bryson, K Caddesi 1324 numarayı, yani hem son derece tanıdık, hem de tamamen yabancı olan binayı dikkatle seyrediyordu. Yüzünden aşağı süzülen terler, beyaz gömleğini ıslatmıştı. Boş ofis alanının penceresinde durup elinde gizlediği'minik dürbünü yüzüne götürdü. Kiralık ofisin anahtarını kendisine veren emlakçının, uluslararası bir iş adamının kendi ofisi olabilecek yerin havasını koklamak ve orayı hissetmek istemesini garip bulduğuna kuşku yoktu. Emlakçı, Bryson'ın o hassas New Age iş adamlarından bir olduğunu düşünmüştü herhalde, ama en azından onu bir süreliğine yalnız bırakmıştı.

Nabızı hızla atıyor, şakakları zonkluyordu. Patronunun karargâhı olarak hizmet veren modern ofis binasında rahatlatıcı ya da davetkâr hiçbir şey yoktu. Burası uzunca bir süre için durmadan değişen şiddet dolu dünyanın ana merkezi, korunma ve yenilenme yeri, süreklilik ve sükûnet kaynağı olmuştu. Orayı karanlık ve boş ofisten on beş dakika kadar seyrettikten sonra kapı çaldı; emlakçı geri dönmüştü ve sonucu merak ediyordu.

K Caddesi 1324 numaranın gizlice değiştiği açıktı. Binanın önündeki levhalar değiştirilmişti, ama onlar da eskileri gibi sıradandı. Harry Dunne, K Caddesi karargâhının boşaltıldığını söylemiş olsa da Bryson bunu kabul etmiyordu. Müdüriyet göz önünde saklanma konusunda çok iyiydi. "Çıplaklık en iyi gizliliklidir," derdi VValler.

Peki gerçekten gitmiş miydi? AMERİKAN TEKSTİL ÜRETİCİLERİ DERNEĞİ ve BİRLEŞİK DEVLETLER HUBUBAT ÜRETİCİLERİ DERNEĞİ, Müdüriyet'teki bazı yaratıcı kamuflaj sanatçıları tarafından levhaları asılan diğer organizasyonlar kadar uygun görünüyordu, ama değişikliği gerekli kılan ne olmuştu? K Caddesi 1324'teki diğer değişiklikler nelerdi?. On beş dakikalık gizli incelemede Bryson ön kapıdan normalde olduğundan çok daha fazla insan girdiğini görmüştü. Müdüriyet'in çalışanı olamayacak kadar çok insan. Demek ki içerde farklı bir şeyler oluyordu.

Belki de Dunne gerçekten haklıydı. Ama erken uyarı sisteminin tetiği çekilmişti. 'Hiçbir şeyi göründüğü şekliyle kabul etme, sana söylenen her şeyi sorgula,' Ted'in bir diğer sözüydü. Bu VValler, Dunne ve işin içindeki herkes için geçerliydi.

İçerdekileri uyandırmadan binaya nasıl gireceği konusunu saatlerdir düşünüyordu. Konuya çözülmesi gereken başka bir saha işi olarak yaklaşmış; zihninde, bir düzine dahiyane giriş yöntemi bulmuştu. Ama her biri risk taşıyordu. Sonra VValler'in -kahretsin, Gennady Rosovsky'nin- bir sözünü hatırladı: Şüpheliysen ön kapıdan gir. En iyi ve etkili strateji binaya açıkça girmekti.

Ama aldatmaca oyun planının gerekli bir parçasıydı; her zaman öyle olurdu. Emlakçıya teşekkür edip ilgilendiğini belirtti ve bir kira sözleşmesi hazırlamasını istedi. Sahte kartvizitlerinden birini verdi, sonra adama başka bir randevuya yetişmesi gerektiğini söyleyerek ofisten çıktı. Binanın ön girişine yaklaştı, duyuları tehditkâr olabilecek ani bir hareket, kalabalığın düzeninde hızlı bir değişime karşı tetikteydi.

Peki Ted Waller neredeydi?

Gerçek neredeydi? Makul düşünce neredeydi?

Trafiğin gürültüsü her yeri kaplamıştı, kargaşa dayanılmazdı. "Gerçeği öğrenmenin tek yolu bu."

"Hangi gerçeği?"

"Başlangıç için kendinle ilgili gerçeği."

Ama gerçek neredeydi? Yalanlar neredeydi?

"On beş yılını ülkene ve Müdüriyet olarak bilinen son derece gizli bir teşkilata hizmet ederek geçirdiğine inanıyorsun."

Kes şunu! Bu delilik]

Elena? Sen de mi? Elena, hayatımın aşkı, girdiğin gibi hayatımdan aniden çıkıp gittin.

"On beş yılını ülkenе hizmet ederek geçirdiğine inanıyorsun."
Döktüğüm kan, insanın midelerini buran korku, neredeyse hayatımı kaybet-
tiğim sayısız olay başkalarının hayatlarını mı söndürdü?
"20. yüzyılın en büyük casusluk kumarından söz ediyoruz. Bütün her şey
titizlikle hazırlanmış bir hileydi, görüyor musun?"
"Hayatının bir tür... kocaman bir aldatmaca olduğunu söylüyorsun!"
"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, yalnız değildin. Senin gi-
bi düzinelercesi daha vardı. Yalnızca sen en büyük başarılarıydın."
Delilik!
"Nasıl koktuklarını bir tek sen biliyorsun."

Birisi ona çarptı. Bryson hızla dönerken neredeyse saldırmaya hazırды. Bir profesyonel değil, jimnastik çantası ve tenis raketi taşıyan uzun boylu, atletik görünümlü bir işadımıydı. Adam, Bryson'a korkuyla baktı. Bryson özür dilese de işadımı gözlerini ayırmadan uzaklaştı, hızla, endişeyle.

Yüzleş, geçmişle yüzleş, gerçekle yüzleş!

Ted VValler olmayan Ted VValler'la yüzleş! Bu kadarını biliyordu artık. Eski KGB'de, eski GRU'da hâlâ kendi kaynakları vardı. Soğuk Savaş sonrası dün-
yada farklı işlere giren emekli ya da paragöz adamlardı bunlar. Araştırmalar yapılmış, kayıtlar kontrol edilmiş, veriler doğrulanmıştı. Telefonlar açılmış, şah-
ta isimler kullanılmış, kulağa anlamsız gelse de aslında oldukça anlamlı olan
ii ideler kullanılmıştı. Bryson'ın geride bıraktığına emin olduğu geçmiş hayatın-
da, tanıdığı insanlarla bağlantılar kuruldu. Antvverp'te bir elmas satıcısı; Ko-
penhag'da bir avukat-iş adamı; Moskova'da oldukça iyi para kazanan ulusla-
rarası ticaret 'danışmanı' ve 'iş bitirici.' Bir zamanlar anahtar konumundaki es-
ki Sovyet GRU subayları olan bu adamların hepsi, göç ettikten sonra casus
dünyasını Bryson'ın bıraktığını düşündüğü gibi geride bırakmışlardı. Bilgileri
ya banka kasalarında ya şifreli manyetik bantlarda ya da yalnızca sağlam be-
yinlerinde saklıyorlardı. Bilgileri ve yardımları için cömertçe para ödeyen efsa-
ne adam tarafından aranmak hepsini şaşırtmış, bazılarını sarsmış, hatta kor-
kutmuştu. Kimlikler ayrı ayrı birkaç kez kontrol edilip doğrulandı.

Gennady Rosovsky ve Edmund VValler aynı kişiydi. Buna kuşku yoktu.

Ted VValler -Bryson'ın en iyi adamı, patronu, sırdaşı, işvereni- gerçekten
de bir GRU ajanıydı. CIA adamı Harry Dunne bir kez daha haklı çıkmıştı. De-
lilikti bu!

Dış lobiye ulaştığında bir zamanlar sürekli değişen numaralardan oluşan şifresini girdiği dahili telefon panelinin gitmiş olduğunu gördü; onun yerinde hukuk firmalarının ve lobicilik organizasyonlarının rehberleri vardı. Her firma adının altında idarecisinin ofisi ve ofis numarası yazılıydı. Ön kapının herhangisi bir kilit ya da engel olmaksızın açıldığını görüp şaşırırdı. Herkes girip çıkabiliyordu.

Kurşun geçirmez değil, normal pencere camından yapılmış kapıların ardında iç lobi biraz değişmişti; yarım ay biçiminde mermer masanın bulunduğu standart resepsiyon alanıydı burası. Masada bir güvenlik/kabul görevlisi oturuyordu. Mavi ceket giyip kırmızı kravat takmış olan genç zenci çok az ilgiyle baktı ona.

"Bir randevum vardı..." Dış lobideki rehberden bir isim hatırlamaya çalışırken durakladı. "Amerikan Tekstil Üreticileri Kurulu'ndan John Oakes. Ben kongre üyesi Rudy Vaughan'ın ofisinden Bili Thatcher." Bryson bir Teksaslı gibi genizden konuşuyordu; Rudy Vaughan'ın Teksaslı güçlü bir üye olup fikirlerinin ve komite başkanlığının tekstil kurulu için büyük önem taşıdığına kuşku yoktu.

Her zamanki işlemler yapıldı. Lobicilik kurulu, güvenlik görevlisi tarafından arandı; kurulun idari yardımcısında kongre üyesi Vaughan'ın başyardımcısının ziyaretiyle ilgili bir kayıt yoktu, ama böylesi önemli bir kişiyi büyük bir memnuniyetle kabul ederdi. Kabarık sarı saçlı, neşeli bir kadın gelip Bryson'ı asansöre götürürken yol boyunca bu karışıklık için özür diledi.

Üçüncü katta indiler; saçları biraz 'canlandırılmışı' benzeyen, pahalı takım elbiseli ve fazla bakımlı sarışın bir adam onları karşıladı. Bay Oakes kollarını açarak Bryson'a doğru geldi. "Bay Vaughan'ın desteğine müteşekkirim," derken Bryson'ın elini iki eliyle sıkıyordu. Sır verir gibi alçak sesle, "Bay Vaughan'ın Amerika'yı güçlü kılmanın ve ucuz ithal mallarını Amerika'nın dışında tutmanın önemini anladığını biliyorum. Yani, Moritanya kumaşları; bu ülke bundan ibaret değil! Kongre üyesinin bunu anladığını biliyorum."

"Kongre üyesi Vaughan sizin desteklediğiniz uluslararası işçi standartları hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor," dedi Bryson. Bir zamanlar son derece tanıdık olan koridorda yürürlerken etrafına bakmıyordu. Ama artık eski personelden kimse yoktu; ne Chris Edgecomb ne de yalnızca yüzlerini tanıdığı diğerleri. İletişim istasyonları ya da modüllerinden hiçbiri, global uydu moni-

lörleri yoktu. Ofis mobilyaları dahil hiçbir şey aynı değildi. Katın planı bile değiştirilmişti, sanki her şeyin içi dışına çıkarılmıştı. Eski hafif silahlar deposu gitmiş, yerini dumanlı cam duvarları ve pahalı görünümlü masa sandalyeleriyle konferans odası almıştı.

Aşırı derecede iyi giyimli lobici, Bryson'ı köşedeki ofisine davet etti. "Anladığımız kadariyle kongre üyesi gelecek yıl yeniden seçimlere girecek," dedi sır verircesine. "Biz de Amerika'yı güçlü tutmanın önemini anlayan kongre üyelerinin desteklemenin hayati önem taşıdığını düşünüyoruz."

Bryson dalgın bir şekilde başını sallayarak etrafına baktı. Burası bir zamanlar Ted VValler'a ait olan ofisti. Daha önce ufacak bir kuşku kırıntısı olsa bile artık kalmamıştı. Burası gerçek bir organizasyondur, paravan değildi.

Müdüriyet yok olmuştu. CIA adamı Harry Dunne'nin Müdüriyetin arkasındaki gerçekle ilgili hikâyesini doğrulayacak -ya da yalanlayacak- olan Ted Wallor'dan bir iz yoktu.

Kim yalan söylüyor? Kim gerçeği söylüyor?

Sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolan eski patronlarına nasıl ulaşabilirdi?

Bryson duvara çarpmıştı.

Yirmi dakika sonra Bryson park yerine ve kiralık aracına geri döndü. Bir zamanlar adeti olduğu üzere bütün kontrolleri yaptı. Sürücü tarafındaki kapının kuluna yapıştırdığı ince tel hâlâ oradaydı, yolcu kapısının kolundaki de öyle; «rabaya girmek için kilidi açmaya çalışan biri bilmeden bu göstergeleri yerinden oynatırdı. Yere diz çöküp arabanın altını hızla kontrol etti, oraya herhangi bir şey takılmadığından emin oldu. K Caddesi'ne kadar takip edildiğini sanmana da artık bu tür şeylerden emin olamıyordu. Arabasını çalıştırırken midesindeki eski, tanıdık yumruyu hissetti, birkaç yıldır var olmayan sinir yumrusuydu bu. Gerçek an olaysız geçti, kontağın çalışmasıyla patlayacak bir bomba yoktu.

Garajın çıkışına kadar birkaç kat indi. Manyetik kartı, kolu kaldıran kart okuyucuya soktu. Ama bilet geri çıktı, reddedilmişti. "Lanet olsun," diye mırıldandı kendi kendine. Bütün önlemlerine rağmen, mekanik bir hata yüzünden yoç kalıyor olmasına neredeyse gülecekti. Kartı tekrar soktu; ama kol kalkmadı. Canı sıkkın görünen park görevlisi yerinden kalktı. Bryson'ın camına gelip, "Kir de ben deneyeyim, bayım," dedi. Görevli bileti makineye soktu, ama kart

yine reddedildi. Adam elindeki mavi bilete baktı, birden durumu anlayarak başını salladı, tekrar cama yaklaştı.

"Bayım, garaja girdiğinizde size verilen bilet bu muydu?" diye sordu bilet Bryson'a geri uzatarak.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Bryson kızgın bir şekilde. Görevli bunun Bryson'ın arabası olmadığını, bir başkasının arabasını almaya çalıştığını m söylemeye çalışıyordu? Görevliye bakmak için döndü ve birden bir şey, adamın elleriyle ilgili bir şey onu rahatsız etti.

"Hayır, bayım, beni yanlış anladınız," dedi görevli içeri doğru eğilerek.; Bryson birden sol şakağına dayanan tabancanın soğuk çeliğini hissetti. Görevli küçük kalibreli, kısa namlulu tabancayı şakağına dayamıştı! Bu delilikti! "Be diyorum ki bayım, iki elinizin de direksiyonda olmasını istiyorum," dedi görevli alçak, tekdüze bir sesle. "Bunu kullanmamayı tercih ederim."

Tanrı aşkına!

Tamam işte! Bu eller ve manikürlü tırnaklar, görünüşüne olağanüstü öze gösteren, özel bölümlerde yolculuk eden, zengin semtlerde yaşayan ve oraya uyum sağlaması gereken birine aitti, bir park görevlisinin ellerine değil. Ama bunu çok geç fark etmişti! Görevli arabanın arka kapısını hızla açıp içeri atladı, tabanca yine Bryson'ın şakağındaydı.

"Gidelim! Gazla!" diye bağırdı sahte görevli. O sırada bariyer kalktı. "O elini direksiyondan kaldırma. Parmağım kazayla kayıp tetiğe basarsa çok üzülürüm. Hadi, biraz arabayla dolaşalım, sen ve ben. Temiz hava alalım."

Bryson tabancasını torpido gözüne koymuştu, garajdan çıkıp K Caddesi'ne jirmek ve sahte görevlinin talimatlarına uymaktan başka seçeneği yoktu. Araba trafiğe girerken Bryson tabancanın namlusunun sol şakağının etine girdiğini hissediyor, arkadaki adamın alçak, tekdüze, imalı konuşmasını duyuyordu.

"Bugünün geleceğini biliyordun, değil mi?" dedi profesyonel. "Bir gün hel pimize olacak bu. Sınırı aşar, biraz ileri gidersin. Çekilmen gereken yerde zorl amaya devam edersin. Artık seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokarsın."

"Nereye gittiğimizi söyleme zahmetine girecek misin?" dedi Bryson sesinin

H

kaygısız çıkmasına çalışarak. Oysa kalbi gürültüyle çarpıyor, zihni hızla çalışı- yordu. Birden aklına gelmiş gibi doğal bir ifadeyle, "Haberleri açmamın bir sakıncası var mı?... " diyerek radyoya uzandı. Tabancanın namlusu şakağına inerken adam bağırdı. "Kahrolası, o ellerini tekrar direksiyona koy."

"Tanrım!" diye bağırdı Bryson acı içinde. "Dikkat etsene!"

Katil, Bryson'ın sırtında bir tabanca olduğunu bilemezdi. Ama riske girmeyecekti.

Nasıl alacaktı ki silahı? Kiralık katil -Bryson, onun, ister Müdüriyetin bordrosunda görünsün, ister serbest çalışan bir kiralık katil olsun, bir profesyonel olduğunu biliyordu- Bryson'ın ellerini direksiyonda tutmasını istiyordu. Şu anda talimatlara uyup, katilin dikkatinin dağılacağı anı beklemeliydi. Adamın her şeyi onun ne olduğunu açıkça gösteriyordu: emin eylem planı; hızlı, etkili hareketleri; hatta kıvrak dili.

"Yalnızca Beltvay dışında bir yere gidiyoruz diyelim, iki adamın rahatça konuşabileceği bir yere." Bryson konuşmanın adamın gündemindeki son maddede olduğunu fark etmişti. "Aynı işte olup silahın farklı uçlarında bulunan iki odam, hepsi bu. Kişisel bir şey yok, bunu fark ettiğine eminim. Yalnızca iş sözü konusu. Bir dakika önce manzaraya bakarken, bir dakika sonra namluya bakarsın. Böyle şeyler olur. Çark her zaman döner. Zamanında çok iyi olduğuna inanırım, o yüzden, durumu bir erkek gibi kabulleneceğinden hiç kuşku yok."

Seçeneklerini değerlendiren Bryson cevap vermedi. Daha önce sayısız (fotolar benzeri durumlarla karşılaşmıştı, ama eğitiminin ilk zamanları hariç, hiçbir zaman tabancanın diğer ucunda olmamıştı. Arkadaki adamın şu anda nasıl düşündüğünü, beyninin işleyiş tarzını biliyordu: Bryson'ın ani bir hareketinin, direksiyonu yanlış yöne doğru hızla kırışının nasıl karşı önlemleri başlatacağını da. Katil trafikteyken tetiği çekmekten kaçınacaktı, çünkü aracın kontrolden çıkıp ikisinin de hayatını tehlikeye atmasından korkardı. Düşmanın seçeneklerini biliyor olması Bryson'ın oynamak zorunda olduğu az sayıda karttan bir tanesiydi.

Gelgelelim, adamın doğrudan Bryson'ın başına ateş edip direksiyonu tutmak için öne atılmaktan çekinmeyeceğinin de farkındaydı. Bryson bu olasılıktan hoşlanmamıştı.

Şu anda Key Köprüsü'nü geçiyorlardı. "Sola," dedi adam havlar gibi. Reingan Ulusal Havaalanı'nın yönünü işaret ediyordu. Bryson adamı hazırlıksız yakalayabilmek için itaatkâr, boyun eğmiş görünmeye dikkat ediyordu.

"Bu çıkışa sap," dedi katil. Çıkış onları doğrudan havaalanının hemen dışındaki, çok sayıda kiralık araba ofislerinin bulunduğu bölgeye götürecekti.

"Beni park yerinde öldürebilirdin," diye mırıldandı Bryson. "Aslında, öyle yapmalıydın."

Anlaşılan, katil taktik tartışmalarına çekilemeyecek ya da meydan okumaya izin vermeyecek kadar becerikliydi. Adama Bryson'ın kafasının çalışma biçimi ve böyle bir durumda nasıl hareket edeceği iyice öğretilmişti. "Oh, dene-me bile," dedi profesyonel, alçak sesle gülerek. "Oradaki video kameraları gör-dün, potansiyel tanıkları. Öyle yapmayacağımı bilirsin. Bahse girerim sen de yapmazdın. Becerilerin hakkında duyduklarımı bakılırsa orada öldürmezdin."

Bir hata, diye düşündü Bryson. Adam kesinlikle sözleşmeli çalışıyordu, yani arkadan bir destek gelme olasılığı düşüktü. Tek başına hareket ediyor olmalıydı. Bir Müdüriyet çalışanı başkaları tarafından korunurdu. Bu saklaması gereken önemli bir bilgiydi.

Bryson arabayı boş park yerine soktu, uzak bir köşeye gidip talimata göre park etti. Adamla konuşmak için kafasını sağa doğru çevirince, namlunun acı veren biçimde şakağına girdiğini hissetti. Profesyonel, böylesi hareketlerden hoşlanmadığını gizlemiyordu. "Kımıldama," dedi sert bir sesle. Başını tekrar önüne çevirip ileriye doğru bakan Bryson, "Neden en azından çabuk bitirmiyorsun şu işi?" diye sordu.

"Demek şimdi öteki adamların nasıl hissettiklerini anlıyorsun," dedi profesyonel, eğleniyor görünüyordu. "Korku, boşluk duygusu, umutsuzluk. Boyun eğme."

"Beni çok filozofça yorumluyorsun. Bahse girerim çeklerini kimin yazdığını bile bilmiyorsundur."

"Çeklerin gerçek olması dışında hiçbir şey beni ilgilendirmiyor."

"Kim oldukları, ne yaptıkları," dedi Bryson. "Birleşik Devletler'e karşı çalışıp çalışmadıkları."

"Dediğim gibi çekler geçerli olduğu sürece. Ben politika yapmam."

"Bu çok kısa vadeli bir düşünce yapısı."

"Biz kısa vadeli bir işteyiz."

"Öyle olması gerekmiyor." Bryson bir an için sessiz kaldı. "Karşılıklı anlaşmaya varabiliriz. Hepimiz bir kenara bir şeyler koyarız; bizden beklenen budur. Birikimler, geri ödenen masraflar -kuşkusuz hepsi olduğundan fazla gösterilir-harcamalarımızın belirli bir yüzdesi tasarruf edilir, aklanır, borsada yatırım yapılır. Paran senin için çalışmaya başlar. Bu paranın bir kısmını şu anda kendim için çalıştırmaya hazırım."

"Hayatını satın almak için," dedi profesyonel ciddi bir şekilde. "Ama benim geçimimin tek bir işlemin ötesinde olduğunu unutuyor görünüyorsun. Sen tek bir hesap olabilirsin, ama onlar koskoca bir banka. Ve müesseseseye karşı bahse giremezsin."

"Hayır, müesseseseye karşı bahse giremezsin," diye onayladı Bryson. "Yalnızca hedefin sana anlatıldığından daha iyi, daha becerikli olduğunu rapor edersin. Kaçmayı başardı, Tanrım, adam gerçekten iyiydi. Bundan kuşkulamazlar; zaten inanmak istedikleri şey de bu. Aldığın para, avans sende kalır ve ben de sözleşme miktarını ikiye katlarım. Bence iyi iş, dostum."

"Bugünlerde hesaplar çok dikkatle izleniyor, Bryson. Senin oyunun içinde olduğun zamandaki gibi değil. Para artık dijital oldu ve dijital işlemler iz bırakır."

"Nakit iz bırakmaz, tabii bir sırayı takip etmiyorsa."

"Bugünlerde her şey iz bırakıyor ve sen de bunu biliyorsun. Üzgü lüm, yapmam gereken bir iş var. Üstelik bu olayda işim bir intiharı kolaylaştırmak. Depresyon geçmişin var, biliyorsun. Bir özel hayatın yoktu ve akademi hayatı casusluğun heyecanı ile karşılaştırılmaz bile. Klinik depresyonun en iyi psikiyatry ve psikofarmakologlardan biri tarafından teşhis edildi..."

"Üzgünüm, gördüğüm tek deli doktoru hükümete bağlı olarak çalışıyordu, o da yıllar önceydi."

"Sağlık sigortası kayıtlarına göre, birkaç gün önceymiş," diye cevap verdi katil tuhaf bir gülümsemeyle. "Bir yılı aşkın süredir deli doktoruna gidiyormuşsun."

"Bu saçmalık!"

"Her şeyin bilgisayarla kaydedildiği bugünlerde bu mümkün. İlaç kayıtları da bilgisayarda artık; senin için depresyon ilacı verilmiş, anksiyete önleyiciler ve uyuşturucu haplarıyla birlikte satın almışsın. Hepsini kayıtlarda var. Evdeki bilgisayarına bir intihar notu bıraktığın da söylendi bana."

"İntihar notları hemen her zaman elle yazılır, hiçbir zaman daktiloyla ya da bilgisayarla yazılmaz."

"Kabul... ikimiz de intihar gibi görünen cinayetler işledik, bundan eminim. Ama inan bana kimse fazlasını araştırmayacak. Sana otopsi yapılmayacak. Otopsi isteyecek bir ailen yok."

Profesyonelin sözleri önceden tasarlanmış da olsa yaralamıştı Bryson'ı, çünkü tümü gerçektir: Elena onu terk ettiğinden beri bir ailesi yoktu. Ailem Mü-

düriyet tarafından öldürüldüğünden beri, diye buruk bir şekilde düşündü kendine.

"Ama şunu söylememe izin ver, bu görev bana verildiği için şeref duydum diye devam etti kiralık katil. "Sonuçta senin en iyi saha adamı olduğunu soylu yorlar."

"Neden senin görevlendirildiğini sanıyorsun?" diye sordu Bryson.

"Bilmiyorum ve umurumda da değil, iş iştir."

"Hayatta kalacağını mı düşünüyorsun? Ortalıkta dolaşıp bu hikâyeyi anlama izin vereceklerini? Sana neler anlattığımı kim bilebilir? Bu son işinde sonra yaşayacağını düşünüyor musun?"

"Hiç umurumda değil," dedi adam ikna edici olmayan bir sesle.

"Hayır, patronlarının senin yaşamana izin vermeyi planladıklarını sanmıyorum," diye acımasızca devam etti Bryson. "Sana neler anlattığımı bilemezler."

Rahatsız edici bir sessizlikten sonra, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sor du kiralık katil. Tereddütlü görünüyordu; Bryson tabancanın ezici baskısının bi an için hafiflediğini hissetti, ihtiyacı olan tek şey katilin bu bir iki saniyelik karsızlığıydı. Belli etmeden sol elini direksiyondan çekip beline doğru kaydırd Glock'u kavramıştı! Şimşek hızıyla arka koltuğa doğru çevirip tetiği art arda çekti. Üç seri patlama gerçekleşirken geniş kalibreli kurşunlar koltukları parçaladı. Adamı vurmuş muydu? Başına dayalı tabanca yere düşerken cevabını almış oldu. Bryson arkasına döndüğünde adamın ölmüş olduğunu fark etti, kfasının yarısı uçmuştu.

Bu kez Dunne'yle Langley'de, örgütün yeni binasının yedinci katındaki ofisinde buluştular. Standart güvenlik işlemleri tamamlandı; Bryson, CIA merkezine neredeyse kontrol edilmeden alındı.

"Müdüriyet'teki çocukların senden vazgeçmeleri beni neden hiç şaşırtmadı?" dedi Harry Dunne öksürüğe dönüşen boğuk kahkahasıyla. "Kimle uğraştıklarını unutmuş gibiler."

"Yani?"

"Yani, sen peşinden gönderecekleri herkesten daha iyisin, Bryson. Tanrı aşkına, o lanet olası kovboyların bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmaları gerekiyor."

"Benim bu ofiste olup içimi dökmemi de istemiyorlar."

"Keşke dönecek bir için olsa," diye cevap verdi Dunne. "Ama hepinizi çok iyi ilitmiş, atomlara ayırmışlar. Gerçek isimleri bilmiyorsun, yalnızca efsane isimleri var ve bunun bize büyük faydası oluyor. Müdüriyetteki isimler bizim veri araştırmamızda bir işe yaramadı. Şu durmadan sözünü ettiğin 'Prospero' gibi."

"Sana söyledim, onu yalnızca bu isimle tanıyorum. Üstelik on beş yıldan fazla zaman geçti aradan. Sahada bu jeolojik bir çağ demektir. Prospero'nun Hollandalı ya da en azından Hollanda kökenli olduğuna inanıyorum. Çok beşerlikli ve çalışandı."

"Teşkilatın en iyi ressamıların senin tarifine dayanarak bir resim çizdiler. Bu elimizdeki fotoğraflar, taslaklar ve sözel tariflerle eşleştirmeye çalışıyoruz. Ama yapay istihbarat yazılımları henüz yeterince gelişmedi. Zorlu, tesadüfe bağlı bir iş. Şu ana dek dijital hard-disk jokeylerinin söylediği gibi tek bir başarı sağlandı. Shanghai'de hassas bir olayda birlikte çalıştığınızı söylediğin adam."

"Sigma."

"Ogilvy. Güney Carolina, Hilton Head'den Frank Ogilvy. Belki de eskiden Hilton Head'dendi demeliyim."

"Taşındı mı? Yoksa transfer mi oldu?"

"Kalabalık bir sahilde, sıcak bir günde. Görünüşe göre, kalp kriziyle yıkıldı. Bir tanığın söylediklerine bakılırsa, o gün sahilde ufak bir karmaşaya neden olmuş, ortalık çok kalabalıkmış."

Bryson bir süre sessiz kaldı. Dunne'nin ofisinin penceresiz duvarını inceleyen düşünüyordu. Birdenbire, "Karıncı arıyorsan pikniğe git," dedi.

"Ne dedin?" Dunne yine dalgın bir şekilde sigarasını parçalıyordu.

"Valler'in sözlerinden biriydi bu. Karıncı arıyorsan pikniğe git. Daha önce nerede olduklarını aramak yerine, şu anda nerede olduklarını bulmamız gerekir. Kendine sor: Neye ihtiyaçları var? Nasıl bir işin peşindeler?"

Dunne elindeki sigarayı bırakıp başını kaldırdı, birden telaşa kapılmıştı. "(Ulahtlarla ilgili bir iş. Bir cephane topluyor gibiler. Balkanlar'ın güneyinde bir işi kargaşa başlatacaklarını düşünüyoruz, ama asıl hedefleri başka bir yerde."

"Silahlar." Nick'in aklından bir şeyler geçiyordu.

"Tüfek ve cephane. Ama geliştirilmiş şeyler." Dunne omuz silkti. "Gece patlayan türden. Bombalar ve kurşunlar uçuşmaya başladığında kendi generalle-MM her zaman daha cana yakın görünmeye başlar. Her ne planlıyorlarsa buna bir son veremeyiz. Neyle olursa olsun."

"'Neyle olursa olsun' mu?"

"Sen ve ben bu tanımları anlıyoruz. Oysa Richard Lanchester gibiler anlayamaz. İyi niyetliydin, ama bütün o idealizm seni sonunda nereye ulaştırdı? Bütün azizlerin ölü olduğunu fark ettin mi?" Saygın Richard Lanchester, Beyaz Saray'da Ulusal Güvenlik Konseyi'nin başkanıydı. "Dick Lanchester kurallara ve düzenlemelere inanır. Ne var ki, dünya o kurallara göre oynamıyor. Her neyse, bazen korumak için kurallara karşı gelmek gerekir."

"Queensbury Kuralları'na göre oynayamayız, öyle mi?" dedi Bryson, Waller'in sözlerini hatırlayarak.

"Eskiden silahları nereden bulduğunuzu anlat. Birleşik Devletler'den resmen talep etmediğiniz kesin. Sokaktan mı buluyordunuz, ne yapıyordunuz?"

"Aslında, bizim deyimimizle 'enstrümanlarımız' konusunda her zaman titiz davranırdık. Cephane konusunda da öyle. Ayrıca haklısın; kısıtlamalar ve içinde bulunduğumuz büyük gizlilik düşünüldüğünde her şeyi kendimiz bulmak zorunda kalıyorduk. Transfer emriyle ordunun deposuna gidemezdik. Oldukça sıradan bir talimata dayalı operasyon örneği vereyim; seksen ikide, Comoros. Oradaki amaç bir grup paralı askerin bölgeyi ele geçirmesini engellemektir."

"Onlar CIA'ydı," dedi Dunne neredeyse bitkin bir şekilde. "Ve peşinde oldukları tek şey Albay Patrick Denard adındaki bir çatlağın kaçırıp fidye için elinde tuttuğu İngiliz ve Amerikalıları kurtarmaktır."

Bryson irkildi, ama sözlerine devam etti. "Birincisi, birkaç yüz adet kalaşnikof vardı. Ucuz, güvenilir, hafif ve on farklı ülkede yapılıyor, bu yüzden izini sürmek zor. Daha az sayıda gece görüş dürbünü olan nişancı tüfekleri; tercihen BENS 9304 ya da Jaguar gece dürbünü. Roketatarlar ve el bombaları, tercihen CPAD Tech. Stinger füzeleri işe yarayabilir, Yunanlılar ondan lisansla bir sürü yaptılar ve ele geçirmesi kolay. Onları Tamil Kaplanları'na, yani LTTE'ye satarak para kazanan Ortadoğulu gerillalar var."

"Seni takip edemiyorum."

Bryson sabırsızlıkla içini çekti. "Silahları yasadışı olarak topladığında her zaman bol miktarda silah da boşa gider. Her nasılsa her kamyonunda birkaç tane kaybolur."

"Kamyonun arkasından düşer."

"Öyle de diyebiliriz. Sonra, kuşkusuz cephane toplamak gerek. Burada amatörler hep yanlış yapar; cephaneden çok silahları olur ellerinde."

Dunne garip bir şekilde baktı ona. "Gerçekten iyiydin, öyle değil mi." Bu bir soru değildi, ama iltifat da değildi.

Bryson birden ayağa kalktı, gözleri irileşmişti. "Onları nerede bulacağımı biliyorum. En azından nereden başlayacağımı. Yılın tam bu zamanında..." Dijital saatindeki takvime baktı, "...kahretsin, on gün içinde Costa da Morte açıklarında -İspanya'nın dışındaki uluslararası sularda- yıllık yüzer silah pazarı kurulacak. Bu durum, Macy'nin Şükran Günü oyunu gibi değişmez bir olaydır. Birinci sınıf cephaneye dolu büyük bir yük gemisi ve onlara eşlik eden çok sayıda birinci sınıf silah satıcısı var." Bryson durakladı. "Geminin kayıtlı ismi *İspanyol Donanması*."

"Piknik," dedi Dunne sinsice gülümseyerek. "Karıncaların toplandığı yer. Evet. Hiç de fena bir fikir değil."

Bryson başını salladı, düşünceleri uzaklara gitmişti. Eski işine geri dönme düşüncesi -özellikle artık nasıl aldatıldığını fark ettikten sonra- içini nefretle dolduruyordu. Ayrıca, başka bir şey daha vardı, başka bir duygu: öfke. İntikam arzusu. Ve bir duygu daha, sessiz bir şey: anlama ihtiyacı, kendi geçmişini araştırma. Bütün sır ve yalanların arasından geçip gerçeğe ulaşmak. Yaşayabileceği bir gerçeğe. "Doğru," dedi Bryson yorgun bir şekilde. "İster yasa dışı, ister hükümet için çalışan gizli bir örgüt olsun, resmi inceleme olmadan silah bulmak isteyen herkes için *İspanyol Donanması*' her zaman bir piknik gibidir."

BESİNCİ BÖLÜM

*Atlantik Okyanusu
CaboFinisterre, İspanya 'nın
on üç deniz mili güneybatısı,*

Bir şehir bloğu, hatta belki de birkaç şehir bloğu uzunluğundaki gemi sisin içinden çıkarken kocaman ve sevimsiz görünüyordu. Siyah teknesi suyun derinliklerine batmış olan gemi üç yüz elli metre uzunluğundaydı. Süper taşıyıcı çok renkli, oluklu metal konteynerden oluşan yüklerle doluydu. Altı metre uzunluğunda ve iki buçuk metre yüksekliğindeki konteynerden üç tanesi üst üste, sekiz tanesi yan yana duruyordu ve köprüden geminin baş tarafına kadar bu şekilde belki on sıra oluşturluyorlardı. Bell 407 helikopteri geminin üstünde daireler çizdikten sonra sancak direğinin hemen üstünde asılı kaldı. Bryson hızlı bir hesaplama yaptı, iki yüz kırk dev konteyner, üstelik bunlar yalnızca güvertede olanlardı; güvertenin altında, ambarda geminin yukardakinin üç katını taşıyabildiğini biliyordu. Çok büyük bir kargo yüküydü bu ve içlerinde bulunanlar konusunda en ufak bir ipucunun bilinmediği metal kutuların aynılığı, görüntüyü daha da korkunçlaştırıyordu.

Helikopterin ışıkları güverteyi parlak bir şekilde aydınlattı; geminin kış rafı, konteyner sıralarının üstünde yükselen beyaz üst yapı, modern görünüm- lü radarlar ve uydu antenleriyle dolu köprü göründü. Üst güverte, yük gemisi- ne değil de tamamen farklı bir gemiye, lüks bir yata ait gibiydi. Helikopter, baş kasarasına çizilen dairenin içindeki dev H harfinin üstüne yumuşak bir şekilde inerken, bunun yalnızca bir yük gemisi olmadığını düşündü Bryson.

Hayır, bu *İspanyol Donanmasıydı*; teröristlerin, gizli ajanların ve diğer yasadışı ya da yarı yasal grupların karanlık dünyasındaki bir efsaneydi. Ne var ki, *İspanyol Donanması* donanma veya filo değildi, yalnızca hem yabancı, hem de sıradan silahlarla dolu bir geminin lakabıydı. Calacanis'in, yani bu yüzer pazarın esrarengiz lordunun, mallarını nereden aldığını kimse bilmiyordu, ama söylentilere göre çoğunu fazla silahı olup nakit parası olmayan Arnavutluk, Bulgaristan, Rusya, Kore, Çin gibi ülkelerden oldukça yasal bir biçimde satın almaktaydı. Calacanis'in müşterileri dünyanın her yerinden ya da gerçekten yeraltından geliyordu: Şu anda İspanya sahilinin on üç deniz mili açığında bulunan ve hiçbir ülkenin kanunlarıyla sınırlanamayan geminin müşterileri Afganistan'dan Kongo'ya kadar iç savaşın olduğu yerlerden geliyordu.

Bryson kulaklığını çıkarırken diğer üç yolcu da aynı şeyi yaptı. Madrid'e uçmuş, İberia Havayolları'na ait bağlantılı bir uçakla Ga//cya'daki La Coruna'ya gelmişti. Helikoptere diğerleriyle birlikte La Coruna'dan binmişti, kırk yedi mil güneybatıdaki Muros liman kentinde kısa bir süre duraklamış, oradan da gemiye kadar olan on üç mili uçarak gelmişlerdi. Nazik, anlamsız selamlaşma sözcüklerinin dışında birbirlerine çok az şey söylemişlerdi. Her biri diğerinin Calacanis'le iş yapmaya geldiğini düşündüğünden; hiçbir şey söylenmesi gerekmemişti. İrlandalı olan bir tanesi galiba Provo'dandı; diğeri Ortadoğulu benziyordu; üçüncüsü ise Doğu Avrupalıydı. Pilot somurtkan, onlar kadar ketum bir Bask'tı. Helikopterin içi deri koltukları, köpük kapaklı camlarıyla son derece lüks görünümlüydü. Calacanis burada hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

Bryson şık bir İtalyan takım elbise giymişti; bu, normalde giydiklerinden çok daha gösterişli ve havalıydı. Masrafları ise teşkilat tarafından karşılanmıştı. Yıllar önce kendisinin yarattığı eski Müdüriyet efsanesiyle yolculuk yapıyor-

V

John T. Coleridge, güven duyulmayacak türden Kanadalı bir işadamiydi. Kirli işlere iyice batmıştı; Asya'daki kimi suç örgütleri ve İran Körfezi'ndeki bir-kaç yasadışı devlet için aracılık yapıyordu, hatta zaman zaman suikastler için katil bile ayarlıyordu. Coleridge kolay ele geçmeyen biri olsa da ismi belini çevre-liklerde tanınıyordu ve bu önemli bir şeydi. Doğru, Coleridge yedi yıldır ortalıkla görünmüyordu, ama bu, böylesi işler için çok da garipsenecek bir durum değildi.

Harry Dunne, Bryson'ın CIA teknik servis birimi, grafik sanatlar kopyalama; şubesindeki dahiler -bunlar yumuşatılarak "doğrulamak ve geçerli kılmak" biçiminde adlandırılan işte uzmanlaşan usta kalpazanlardı- tarafından özellikle kendisi için geliştirilen yeni bir efsaneyi kullanmasında ısrar etmişti. Ama Bryson bunu reddetmişti. Herhangi bir sızıntı veya bürokratik belge kalıntısı istemiyordu. Harry Dunne'ye güvenip güvenmemediği hâlâ kesin değildi; ama Dunne'nin organizasyonuna güvenmediğini biliyordu. Bryson yıllarını CIA'daki sızıntılar, gaflar ve boşboğazlıklar hakkındaki hikâyeleri dinleyerek geçirmişti, bu yüzden onlara güvenemezdi, istemez, teşekkürler, o kendi paravanını hazırlamıştı.

Ama Calacanis'le daha önce hiç tanışmamış, *ispanyol Donanmasına* hiç binmemişti. Ayrıca Basil Calacanis tanışmak istedikleri konusunda son derece dikkatli olmasıyla ünlüydü. Onun işinde yanmak çok kolaydı. O yüzden Bryson, burada kabul edilmesini sağlayacak yolu hazırlamıştı.

Bir silah anlaşmasına aracılık etmişti. Para el değişmese de -anlaşma henüz tamamlanmadığı için o kadar ileri gitmemişti. Coleridge olarak birkaç kez karşılaştığı Alman silah komisyoncusuyla bağlantıya girmişti. Adam Toronto'daki lüks bir otelde yaşıyordu ve kısa bir süre önce Almanya'nın Hristiyan Demokrat Parti liderlerine verdiği rüşvet ağıyla tuzağa düşürülmüştü. Artık mahkemeye çıkarılması gereken Almanya'ya iade edileceği korkusuyla Kanada'da yaşıyordu. Paraya korkunç şekilde ihtiyacı olduğu ortadaydı. Bu yüzden Bryson, Almanın John Coleridge'in birlikte iş yapma teklifiyle aşırı derecede ilgilenmesine hiç şaşırmamıştı.

Coleridge; Zimbabwe, Ruanda ve Kongo'daki generaller konsorsiyumunu temsil ettiği, bu generallerin etkili, elde etmesi zor ve çok pahalı silahları satın almayı -ki bunları yalnızca Calacanis temin edebilirdi- arzuladıkları söylentisini yaymıştı ortalığa. Ama Coleridge, Calacanis'in silah pazarına girmeden bir anlaşmaya aracılık edemeyeceğini bilecek kadar gerçekçiydi. Eğer Calacanis'le çok kereler iş yapan Alman bu tanıştırmayı yaparsa, güzel bir komisyon alacaktı.

Bryson ve diğer yolcular helikopterden indiler, genç, iri yapılı ve kelleşmekte olan kızıl saçlı bir adam ellerini sıkıp yaltaklanarak gülümsedi. Onların isimlerini yüksek sesle söylemedi, ama kendisini lan olarak tanıttı.

"Geldiğiniz için çok teşekkürler," dedi lan üst sınıf İngiliz aksanıyla, sanki hasta arkadaşlarına yardım etmeye gelen dostlardı bu adamlar. "Bizi ziyaret

tmek için iyi bir gece seçtiniz; sakin deniz ve dolunay, bundan daha güzel bir akam olamazdı. Ve yemek için tam vaktinde geldiniz. Lütfen, bu taraftan gelin." Helikopter alanının hemen dışında, üç güvenlik görevlisinin ellerinde makineli tüfeklerle beklediği bir noktayı işaret ediyordu. "Bu duruma maruz kalacağınız için son derece zgnm, ama Sir Basil'i biliyorsunuz." zr dilercesine gülümseyip omuz silkti. "Güvenlik konusunda inanılmaz derecede hassastır. Sir Basil bugünlerde çok dikkatli olmak zorunda."

 esmer güvenlik görevlisi, yiyecekmi gibi bakarak yeni gelen dört kişi-yi uzman ellerle aradı. İrlandalı çileden çıkarak kendisini arayan adama ıkıtı, ama onu durdurmak için bir şey yapmadı. Bryson bu işlemi bekliyordu, o yüzden silah getirmemiti. Güvenlik görevlisi olağan ve bazı olağandışı yerleri nradı, ama kuşkusuz bir şey bulamadı. Sonra Bryson'dan çantasını açmasını istedi. "Kâğıtlar," dedi güvenlik görevlisi keskin bir Sicilyalı aksanıyla.

Bryson etrafına bakınırken pruvadaki Panama bayrağını gördü, pek çok kutunun üstüne yapıtırılmı *Birinci Sınıf/Patlayıcılar* etiketini fark etti. Bazı ayrıcalıklı alıcıların satın alacakları malları incelemelerine, konteynerlere bakmalarına izin veriliyordu. Ama hiçbir şey boaltılmamıtı burada. *İspanyol Donanması*, daha sonra Calacanis'in ss olduğu düşünülen Ekvador'daki Guayaquil Limanı ya da Brezilya'daki Santos Limanı gibi seçilmiş güvenli limanlarda duracaktı; bu iki yer bütün yarım küredeki en yozlamı korsan yatağıydı. Gemi, Akdeniz'de dünyanın en büyük kaçakçılık merkezi olan Arnavutluk'taki Vlor Limanı'na uğrayacaktı. Ayrıca Nijerya'da Lagos Limanı ve Liberya'da Monrovia Limanı da vardı.

Bryson geçmişti.

ierdeydi.

"Buradan, lütfen," dedi Ian tayfa kamaralarının, köprünün, Calacanis'in konforlu odalarının ve ofislerinin bulunduğu güverte üstü yapıyı işaret ederek. Dört yolcu yürürken silahlı muhafızlar onları izliyordu. Helikopter havalandı ve üst yapıya ulaştıklarında gürültü hafifledi. Bryson artık denizin, martıların, dalgaların tanidik sesini duyabiliyor, geminin dizel yakıtının keskin, eki kokusuyla karışan tuzlu deniz kokusunu alabiliyordu. Ay Atlantik'in üstünde pırlı pırlıldı.

Be adamın zorlukla sığabildiği asansör, ana güverte seviyesinden 06 numaralı güverteye yükseldi.

Asansörün kapıları açılınca Bryson şaşkınlıkla bakakaldı. En müsrif milyarderlerin yatlarında bile böyle bir lüks görmemişti. Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Yerler mermer döşeliydi, duvarlar koyu renk maun lambri kaplıydı, bocular ise parlak pirinçtendi. Eğlence ve sinema odasını, en ayrıntılı makinelerle dolu spor salonunu, sauna ve kütüphaneyi geçtiler. Sonunda muazzam büyüklükte bir salona geldiler. Burası gemi sahibinin salonuydu ve geminin kıçıyla iskele tarafına bakıyordu, iki katlı salona en görkemli otellerde bile ender görülen bir zenginlik hâkimdi.

Dört beş adam, papyonlu bir barmenin servis yaptığı barın yanında dikiliyordu. Çarpıcı yeşil gözlere ve büyüleyici güzelliğe sahip sarışın garson kız Bryson'a bir kadeh Cristal şampanyası isteyip istemediğini sorarken utangaçlıkla gülümsedi. Bryson şampanyayı alıp ona teşekkür etti, etrafına bakınırken bunu fark edilir bir şekilde yapmamaya çalışıyordu. Mermer döşemelerde çoğunlukla Doğu halıları seriliydi; oturma bölümünde pelüş kaplı divanlar vardı; duvarların birkaçı yakından incelenince sahte olduğu anlaşılan kitaplarla donatılmıştı. Tavandan kristal avizeler sarkıyordu. Salondaki garip olan tek şey dolurdurup duvara asılan iri balıklardı. Bunların balık avcılığında kazandığı ödüller olduğu belliydi.

Birbiriyle sohbet eden diğer konuklara bakarken birkaç tanesini tanıdığını fark etti. Ama kimdi onlar? Başı dönüyor, olağanüstü hafızası sınırlarını zorluyordu. Yavaş yavaş dosyalar belli belirsiz tanıdık yüzlere bağlandılar. Pakistanlı bir komisyoncu, İrlanda Geçici Ordusu'nda üst rütbeli bir subay, İran-Irak Savaşı'nı körüklemek için belki de herkesten daha fazlasını yapan bir işadamları ve silah tüccarı. Pek çoğu komisyoncular ve toptan mallarını almak için gelmiş perakendecilerdi. Bu adamlardan herhangi biriyle önceki hayatında karşılaşmış, karşılaşmadığını düşünürken bedeninin gerilerek soğuduğunu hissetti. Burada onu Coleridge olarak ya da diğer kimliklerinden herhangi biriyle tanıyan varmıydı? Maskesinin düşmesi, bir ismini kullanırken bir başka isimle çağırılması riski vardı her zaman, işinin getirdiği bir riskti bu; sayısız mesleki tehlikelerden biriydi. Böyle bir olasılık için her zaman tetikte olmalıydı.

Yine de kimse ona merak dışında bir ifadeyle bakmadı, rakiplerini tanımak isteyen yırtıcı hayvanların attığı türde bir bakışlardı bunlar. Hiçbiri onu tanıyormuş gibi görünmüyordu. Kendisi de bu adamlardan birini tanıyor olması gerektiğine dair bir duygu hissetmedi. Gerilim yavaş yavaş azaldı.

Birisinin "çok işlevli Doppler radar"dan, bir başkasının Scorpion'lardan ve Çek yapımı Striela füze savarlarından söz ettiğini duydu.

Sarışın garson kızın kendisine baktığını fark edip hoş bir şekilde gülümsedi. "Patronun nerede?".

Kız utanmış görünüyordu. "Oh..." dedi. "Bay Calacanis mi?"

"Başka kim olabilir ki?"

"Konuklarına yemekte katılacak, efendim. Size havyar getirebilir miyim, Bay Coleridge?"

"Hiç sevmem. El-Biqa mı?"

"Affedersiniz, anlayamadım?"

"Aksanın. Bekaa Vadisi'nden Levanten Arap diyalektiği, doğru mu?"

Garson kızardı. "Hoş bir parti hilesi."

"Bay Calacanis'in her yerden çalışanı olduğunu görebiliyorum. Fırsat eşitliğine inanan bir işveren gibi."

"Şey... kaptan İtalyan, subaylar Hırvat, tayfa Filipinli."

"Birleşmiş Milletler modeli gibi."

Kız utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Ya müşteriler?" diye ısrar etti Bryson. "Onlar nereli?"

Kızın yüzü bir anda soldu, tavırları sıcaklığını kaybetti. "Bunu hiç sormam, efendim. Lütfen, izin verin."

Bryson çok ileri gittiğini biliyordu. Calacanis'in çalışanları dostça, ama ke-llim olacaktı. Adam hakkında sorular soramazdı, ama Dunne'nin verdiği bilgiler ve Müdüriyet'te geçirdiği zamanı düşünerek bir profil çıkarmayı başarmıştı. Vasiliou Calacanis, Türkiye'de doğan bir Yunanlıydı, iyi bir ailenin çocuğu olan Calacanis, İngiltere'nin en büyük silah üreticisi olan büyük ailelerinden biriyle Eton'a gönderilmişti. Sonraları her nasılsa -kimse nasıl olduğunu kesin olarak bilmiyordu- sınıf arkadaşının ailesiyle bir işbirliği oluşturmuş, ardından da İngiliz ailesinin adına Türklerle savaşan Yunanlılara silah satma irine girmişti. Bu süre içinde güçlü İngiliz politikacılara rüşvet verilmiş, sağlam bağlantılar kurulmuştu ve Vasiliou önce Basil, sonra da Sir Basil haline gelmişti. En iyi Londra kulüplerine üyeydi. Fransızlarla olan bağlantıları daha da güçlüydü; on önemli evlerinden biri Paris, Avenue Foch'daki dev bir şatoydu ve sık sık Quai d'Orsay'dan gelen önemli kişileri ağırlardı burada.

Berlin Duvarı'nın yıkılmasından sonra elde kalan Doğu Avrupa silahlarıyla büyük bir ticaret yapmıştı, özellikle de Bulgaristan'la, İran-Irak Savaşı'nda her iki tarafa da silah satıp helikopterler göndererek inanılmaz servetler kazanmıştı. Libyalılarla, Ugandalılarla önemli anlaşmalar yapmıştı. Calacanis, Afganistan'dan Kongo'ya kadar yaşanan tüm etnik ve milliyetçi kökenli iç savaşları, tüfekler, el bombaları, pistoller, mayınlar ve roketler temin ederek körüklemişti. Yata benzer yük gemisini yüz binlerce masumun kanıyla döşemişti.

Garsonlardan biri bütün konukların yanına teker teker giderek sessizce bir şeyler söylüyordu. 'Akşam yemeği hazır, Bay Coleridge.'

Yemek salonu çok daha gösterişli, çok daha cafcacıydı. Her duvara bir deniz resmi yapılmıştı, bu yüzden konuklar sanki açık havada yemek yiyor gibiydiler. Büyük kristal avizenin altındaki uzun masaya beyaz keten örtü serilmiş, kristaller ve mumlar yerleştirilmişti.

Hosteslerden biri Bryson'a masanın başına yakın bir yere kadar eşlik edip onu, geniş göğüslü, kısa kır sakallı ve koyu buğday tenli bir adamın yanına oturttu. Hostes başını sakallı adama doğru eğip bir şey fısıldadı.

"Bay Coleridge," dedi Basil Calacanis tok sesiyle. "Ayağa kalkmadığım için kusura bakmayın."

Bryson, Calacanis'in elini sert bir şekilde sıkarak yerine oturdu. "Önemli değil. Sizinle tanışmak büyük zevk. Hakkınızda çok şey duydum."

"Ben de öyle, ben de öyle. Tanışmamızın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Aracıyı aradan kaldırmak çok uzun sürdü," dedi Bryson. "Komisyon ödemekten sıkıldım." Calacanis gürültülü bir kahkaha attı. Diğerleri masanın etrafında yer alırken ev sahipleri ve gözde konuğu arasındaki konuşmayı dinlemiyor görünüyorlardı. Bryson konuklardan birinin dikkatle kendilerini dinlediğini fark etti, barda görmediği bir konuktu bu. Adam kruvaze biçimli ince çizgili takım elbisesiyle oldukça şıktı, gümüş rengi saçları omuzlarına kadar iniyordu. Bryson içine doğan önseziyle donduğunu hissetti; bu adam tanıdıktı, ama birbirleriyle hiç karşılaşmamışlardı. Bryson adamı gizli video kayıtlarından ve dosyalardaki fotoğraflardan tanıyordu. Bu çevrelerde hızlı hareket eden bir Fransızdı, radikal terörist grupların ünlü bağlantısıydı. Bryson adını hatırlayamasa da uzun saçlı adamın çok güçlü Fransız silah satıcısı Jacques Arna-

ud'un temsilcisi olduğunu biliyordu. Bu durumda Arnaud mu Calacanis'e silah sağlıyordu, yoksa tersi mi söz konusuydu?

"Buradan alışveriş yapmanın böylesine güzel olduğunu bilseydim çok daha önce gelirdim," diye sözlerine devam etti Bryson. "Bu olağanüstü bir gemi."

"İltifat ediyorsunuz," dedi silah satıcısı hafife alır bir tavırla. "Olağanüstü, bu eski paslı kova için kullanacağım bir sözcük değil. Yalnızca denize dayanıklı. Aslında on yıl önce Maersk denizcilik hatlarından satın aldığımda görecektiniz onu. Eski küveti emekliye ayırıyorlardı ve ben de bir kelepirci fırsatını asla kaçırmam. Ama korkarım burada Maersk verebileceğim en yüksek rakamı aldı. Lanet olası şeyin felaket derecede tamire ve boyaya ihtiyacı vardı. Üstelik bir ton pasın kazınması gerekiyordu." Parmaklarını havada şaklattı, güzel sarışın hostes bir şişe Chassagne-Montrachet marka şampanyayla geldi. Bir kadeh Calacanis için, bir kadeh de Bryson için doldurdu. Bryson'ı tanıdığını belli etmemiştir. Calacanis kadehini Bryson'a doğru kaldırarak göz kırptı. "Savaşın avantajlarına." Bryson da kadehini kaldırdı. Calacanis devam etti. "Her neyse, *ispanyol Donanması* iyi bir hızla yol alıyor -yirmi beş, otuz deniz mili- ama gününde iki yüz elli ton yakıt içiyor. Siz Amerikalılar buna genel giderler diyorsunuz, hımm?"

"Aslında ben Kanadalıyım," dedi Bryson birden telaşa kapılarak. Calacanis böyle bir hata yapacak türde biri değildi. Sonra Bryson olağan bir tavırla ekledi. "Şimdiki gibi dayalı döşeli gelmemiştir herhalde."

"Lanet olası kamara bölümleri eski şehir hastanelerine benziyordu." Calacanis masanın etrafına bakıyordu. "Hiçbir zaman insanın istediği olanaklarla gelmiyorlar. Demek müşteriniz Afrikalı, Bay Coleridge?"

"Müşterilerim," dedi Bryson kibar bir gülümsemeyle. "Oldukça istekli alıcılar."

Calacanis tekrar göz kırptı. "Afrikalılar her zaman en iyi müşterilerim olmuşlardır; Kongo, Angola, Eritre. Orada daima bir grup diğeriyle savaşır ve her nasılsa iki tarafın da bol miktarda parası vardır. Bir tahminde bulunayım: AK-47'lerle, cephane sandıklarıyla, mayınlarla ve el bombalarıyla ilgileniyorlar. Delki roket-güdümlü bombalarla. Gece görüşü olan nişancı tüfekleriyle. Antisavar silahlarla. Doğru iz üzerinde miyim?"

Bryson omuz silkti. "Kalaşnikof'larınız... gerçek Rus yapımı mı?"

"Rusları unut. Onların malı çöplük. Bende Bulgar Kalaşnikofları var."

"Ah, elinizde her zaman en iyisi vardır."

Calacanis takdirle gülümsedi. "Çoğunlukla. Bulgaristan'da Arsenal tarafından yapılan kalaşnikoflar hâlâ en iyileri. Dr. Kalaşnikof'un kendisi de Bulgar yapımını tercih ediyor. Hans-Friedrich'i nereden tanıyordunuz?"

"Çok sayıda Thyssen A.G. satışı yapmasına aracılık ettim. Suudi Arabistan'a tank satışına. Körfez'deki bazı petrolcü dostlarla tanıştırdım onu. Her neyse, kalaşnikoflar söz konusu olunca kesinlikle sizin uzmanlığınıza güveneceğim," dedi Bryson nazik bir şekilde. "Ve uzun namlulu suikast tüfekleri..."

"Onlar için Güney Afrika yapımı Vektör 5.56mm CR21'den daha iyisini bulamazsın. Son derece zarif. Onu bir kez kullandıktan sonra başka bir şey kullanmazlar. Entegre Vektör yansıtımlı optik görüşü, birinci seferde vurma olasılığını yüzde altmış arttırır. Ne halt yediğini bilmiyor olsan bile."

"İçi boşaltılmış uranyum kovanları?"

Calacanis tek kaşını kaldırdı. "Sizin için bulabilirim sanırım, ilginç bir seçim. Kurşundan iki kat ağırdır, bulabileceğiniz en iyi tanksavar silahtır. Üstelik radyoaktif. Müşterilerinizin Ruanda'dan mı yoksa Kongo'dan mı olduğunu söylemişsiniz?"

"Söylediğimi sanmıyorum." Bu kelime oyunları Bryson'ın sinirlerini kopma noktasına getirmişti. Bu bir sohbet değil, eşlerin birbirini yakından izleyip yanlış adım atması için beklediği gavot dansıydı. Calacanis'in tavırlarında ortaya koyduğundan daha fazlasını bildiğini gösteren bir şeyler vardı. Kurnaz silah tüccarı, John T. Coleridge! olduğu gibi kabul ediyor muydu? Ya bağlantı ağı derinlere, fazla derinlere inip istihbarat dünyasına ulaşıtıysa? Bryson'ın Müdüriyet'ten ayrı olduğu yıllarda, Coleridge efsanesi aşırı derecede dikkatli -yoksa ikinci mi demeliydi- Ted Valler tarafından dürülüp bir kenara kaldırılmış, hayali olduğu açıklanmış mıydı?

Calacanis'in yemek tabağının yanındaki minik cep telefonu çaldı. Calacanis telefonu açıp sert bir sesle konuştu. "Ne var?... Evet, Chicky, ama korkarım bizde bir kredisi yok." Telefonu kapatıp tabağının yanına koydu.

"Müşterilerim Stinger füzeleriyle de ilgileniyor."

"Ah, evet, bugünlerde fazla talep ediliyor bunlar. Her bir terörist ve gerilla grubu onlardan bir sandık istiyor gibi. Birleşik Devletler hükümetinin sayesinde ortalıkta dolaşan oldukça fazla sayıda füze var. Amerikalılar eskiden arkadaş-

larına şeker gibi dağıtırdı bu füzeleri. Sonra 1980'lerde bazıları İran hücumbotlarına girmenin bir yolunu bulup Körfez'deki Birleşik Devletler donanma helikopterlerini düşürdüler. Ve böylece Birleşik Devletler onları geri almak zorunda kalarak utanç verici bir pozisyona girdi. Washington her bir Stinger'ın geri dönmesi için yüz bin dolar teklif etti ki, bu gerçek değerın dört katıydı. Kuşkusuz, ben daha iyi para veriyorum." Calacanis sessizleşti. Bryson sarışın hostesin elinde üstü örtülü bir tepsiyle Yunanlının yanında dikildiğini fark etti. Calacanis başını sallayınca büyük bir özenle hazırlandığı belli olan somon tartar ve inciyi andıran siyah havaryı servis yaptı.

"Washington da iyi bir müşteri galiba," dedi Bryson alçak sesle.

"Onların, nasıl diyorsunuz, cepleri çok derin," diye anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı Calacanis.

"Ama bazı çevrelerde satın alma şeklinin yakın dönemde arttığını duyuyor insan," diye alçak sesle devam etti Bryson. "Washington'daki belirli organizasyonlar ve denetim olmaksızın iş yapma serbestisine sahip belirli gizli teşkilatlar, alışılmadık miktarlarda alıyorlarmış sizden."

Bryson sesinin doğal çıkmasına çalışmıştı, ama Calacanis onun içini okuyup yandan bir bakış fırlattı. "Mallarımla mı, yoksa müşterilerimle mi ilgilenilirsunuz?"

Bryson donup kaldığını hissederken ne büyük bir yanlış yaptığını fark etmişti.

Calacanis ayağa kalktı, "izin verir misiniz, lütfen? Sanırım diğer... konuklarımı ihmal ediyorum."

Bryson hızla, sır verir gibi bir sesle, "Bir nedenden ötürü soruyorum," dedi. "Bir iş nedeniyle."

Calacanis dikkatle ona döndü. "Hükümet teşkilatlarıyla ne gibi bir işiniz olabilir?"

"Size bir teklifim var," dedi Bryson. "Hükümetle resmen bağlantısı olmasa da sizin dediğiniz gibi cepleri derin olan önemli bir oyuncuyu ilgilendirebilecek bir şey bu."

"Sizin bana bir teklifiniz var? Korkarım, anlamıyorum. Eğer kendi işinizi yürütmek istiyorsanız kesinlikle bana ihtiyacınız yok."

"Bu olayda," dedi Bryson sesini biraz daha alçaltarak. "Başka bir yol yok."

"Yol mu?" Calacanis'in sabrı taşmış gibiydi. "Neden söz ediyorsun sen?"

Bryson neredeyse fısıldıyordu artık. Calacanis dinlemek için başını eğdi. "Planlar," diye mırıldandı Bryson. "Kopyalar, sınırsız bütçeleri olan kimi gruplar için değeri büyük paralarla ölçülebilen şartnameler. Ama hiçbir şekilde benim, parmak izim olmamalı bu işte. Bağlantımın hiçbir şekilde anlaşılmaması gerekiyor. Sizin aracılığınız ise oldukça güzel bir şekilde ödüllendirilecektir."

"Beni meraklandırdınız," dedi Calacanis. "Galiba bu konuşmaya özel olarak devam etsek iyi olacak."

Calacanis'in kütüphanesi gizlice yere vidalanmış narin Fransız antikalarıyla döşenmişti. Roma işi perdeler iki cam duvarı örtüyordu; diğer duvarlar çerçevelenmiş antik deniz haritaları ve çizelgeleriyle süslenmişti. Lambriplerle kaplanmış bir duvarın ortasında meşe bir kapı vardı; kapının nereye açıldığı konusunda Bryson'ın hiçbir fikri yoktu.

Yunanlının kendi yemek partisini hızla terk etmesi, şu anda elinde tuttuğu kopyalar ve şartnamelerin çekiciliğine kapıldığının açık bir göstergesiydi. Teşkilatın teknik servis biriminin grafik sanatçıları tarafından hazırlanmıştı bu planlar. Bu tür planları okumada uzmanlığı olan silah tüccarlarının yakın incelemelerini atlatacak biçimde tasarlanmışlardı.

Calacanis heyecanını gizlemek için çaba göstermiyordu. Başını elindeki kopyadan kaldırdı, gözleri para hırsıyla parlıyordu. "Bu tanksavar silah sistemi JAVELIN'in yeni üretimi," dedi huşu içinde. "Ne cehennemden buldun bunları?"

Bryson alçakgönüllülükle gülümsedi. "Siz ticaret sırlarınızı açıklamıyorsunuz, ben de öyle."

"Hafif, taşınabilir, ateşle-ve-unut. Atım sayısı aynı -127 mm'lik yarıçaplı füze, elbette- ama fırlatma komut birimi karmaşıklaşmış, karşı hareketlere oldukça duyarlı. Eğer bunu doğru okuyorsam vuruş oranı neredeyse yüzde yüz!"

Bryson başını salladı. "Ben de öyle anladım."

"Kaynak kodları var mı elinizde?"

Bryson silahın tersine tasarlanmasını sağlayacak yazılım programını kastettiğini anlamıştı. "Var."

"Bu konuyla ilgilenenler konusunda kısıtlı çekmeyeceğiz; önemli olan tek soru, paranın kimde olduğu. Fiyatı çok iyi olacaktır."

"Aklınızda bir müşteri var galiba."

"Kendisi şu anda gemide."

"Yemekte mi?".

"Davetimi kibarca geri çevirdi. Kalabalığa karışmamayı tercih ediyor. Şu anda malları inceliyor." Calacanis cep telefonunu açıp bir numara tuşladı. Çalmasını beklerken konuşmasına devam ediyordu. "Bu adamın organizasyonu son zamanlarda deli gibi mal alıyor. Büyük miktarlarda hareketli donanımlar. Böylesi bir silah onu ilgilendirecektir, bundan hiç kuşkusuz yok. Ve patronları için para sorun değil gibi görünüyor." Duraklayıp telefona konuştu. "Bay Jenrette'e kütüphaneye uğramasını söyler misin, lütfen?"

Bay Calacanis'in onu tarif ettiği şekliyle, ilgili kişi, neredeyse beş dakika sonra kütüphanenin kapısında belirdi. Yanında Bryson'ı helikopterden indiğinde karşılayan lan adlı kızıl saçlı adam da vardı.

Adamın adı Jenrette'ti, ama Bryson bunun gizli kimliklerinden yalnızca sonuncusu olduğunu biliyordu. Orta yaşlı, yorgun görünüşlü, dağınık kırmızı saçlı adam kütüphaneyi geçip Calacanis'in masasına gelirken gözleri Bryson'ın kollarıyla buluştu.

Kovvloon.

Miramar Otelinin çatı barı.

Jenrette, Müdüriyetin adamıydı ve Bryson onu Vance Gifford olarak tanıyordu.

"Bu adamın organizasyonu son zamanlarda deli gibi mal alıyor. Büyük miktarlarda hareketli donanımlar. Böylesi bir silah onu ilgilendirecektir, bundan hiç kuşkusuz yok. Ve patronları için para sorun değil gibi görünüyor."

Para sorun değil... bu beyin organizasyonu... deli gibi mal alıyor.

Vance Gifford hâlâ Müdüriyet'e bağlıydı, demek oluyor ki Harry Dunne haklıydı: Müdüriyet hâlâ hayattaydı.

"Bay Jenrette," dedi Calacanis. "Sizin ve dostlarınızın satın almak isteyeceği ilginç bir oyuncak olan biriyle tanıştırmak istiyorum sizi." Güvenlik görevlisi lan sırtını kapının pervazına dayamış sessizlik içinde onları seyreliyordu.

Vance Gifford çok kısa bir an için şaşkınlıkla ona baktı, sonra ilâdesi yumuşadı. Hemen gülümsedi, ama Bryson bu gülümsemenin sahte olduğunu biliyordu. "Bay... Bay Coleridge, değil mi?"

"Lütfen, bana John deyin," dedi Bryson rahat bir tavırla. Bedeni felç olmuştu, zihni hızla çalışıyordu.

"Neden daha önce tanıştığımız hissine kapılıyorum?" dedi Müdüriyetin adamı keyifliymiş gibi görünmeye çalışarak.

Bryson gülererek vücudunu rahatlatmaya çalışırken bütün bunların sahte vfi aldatmaca olduğunu biliyordu. Adamın gözlerini incelerken yalanın altında yatan gerçeği görebiliyordu. Vance Gifford Müdüriyetin hâlâ aktif bir elemanıydı. Bryson bundan emindi.

Sekiz ya da dokuz yıl önce Kovvloon'daki Miramar bardaki randevularında bir araya geldiklerinde aktifti. Bryson hızla düşünüyordu. Birbirimizi çok az tanıyoruz, belki bir saat işlerden, gizli fondan filan konuştuk. Bilgilerin parçalara ayrıldığını düşünecek olursak, hiçbirimiz diğerinin organizasyonda ne yaptığını bilmiyoruz.

Ve Gifford hâlâ aktif olmalıydı, yoksa Calacanis prototipi -yani yemi- incil lemesi için onu çağırmasdı buraya.

"Hong Kong muydu?" diye sordu Bryson. "Taipei mi? Siz de bana tanıdık geliyorsunuz." Bryson kimliklerdeki karışıklık yüzünden eğleniyormuş gibi görünse de kalbi deli gibi çarpıyordu. Alnında ter damlacıkları belirmeye başlamıştı. Saha içgüdüleri hâlâ yerinde ve keskindi; ama psikolojisi, duyguları artık gerektiği gibi değildi, şartlar yüzünden katılaşmıştı. Gifford doğru oynuyor, dil ye düşündü Bryson. Kim olduğumu biliyor, ama neden burada olduğumu bilmiyor. Deneyimli bir saha adamı gibi işi olurluna bıraktı, Tanrı'ya şükür. "Her neyse, her nerede ve ne zamansa, sizi yeniden görmek güzel."

"Yeni bir oyuncak için her zaman varım," dedi Müdüriyet adamı hemen. Gifford/Jenrette'in gözleri dikkatliydi; sinsice Bryson'ı izliyordu. Artık Müdüriyette olmadığımı kesinlikle biliyor. Bir Müdüriyet ajanı işten çıkarıldığında, içeri sızmaları önlemek için bu haber şimşek hızıyla yayılırdı. Peki işime son verilmesiyle ilgili şartların ne kadarını biliyor? Beni bir düşman olarak mı görüyor? Yoksa tarafsız mı? Soğuk Savaş'tan sonra pek çok gizli ajanın yaptığı gibi benim de özel olarak çalıştığımı mı düşünüyor? Ama Gifford akıllıydı; kendisine çalıntı çok gizli teknolojinin teklif edildiğini biliyordu ve bu sıradan bir iş anlaşması sayılmazdı, hatta bu yabancı silah karaborsasında bile.

Şu anda birkaç şey olabilir. Kendisine tuzak kurulduğunu, ucunda kanca olan bir yem teklif edildiğini düşünebilirdi. Eğer böyle düşünürse benim başka bir hükümet teşkilatına, hatta başka tarafa geçtiğim sonucuna varacaktır! Yemli kancalar, belli başlı yabancı istihbarat servisleri tarafından kullanılan klasik

bir ortaya çıkarma tekniğiydi. Bryson'ın zihni hızla çalışıyordu. Belki benim bir lür teşkilatlar arası bürokrat savaşının bir parçası ve tuzak olduğumu düşünür.

Belki de daha kötüsü... ya Gifford benim bir dolandırıcı olduğumdan, Calacanis'e karşı, hatta Calacanis'in müşterilerine karşı bir operasyon gerçekleş-tirdiğimden kuşkulanırsa?

Bu delilikti! Gifford'un tepkisini tahmin etmenin, bundan emin olmanın bir yolu yoktu. Yapabileceği tek şey her şey için hazırlıklı olmaktı.

Calacanis'in yüzünden bir şey okunmuyordu. Yunanlı, Müdüriyetin adamı-nı kopyaları, şartnameleri ve kaynak kodlarını yaydığı masasına çağırdı. Gif-lord ona doğru yürüdü ve eğilip büyük bir dikkatle planları incelemeye başladı.

Ona bakmadan silah tüccarının kulağına bir şeyler mırıldanırken dudakla-rı kıpırdamıyordu bile.

Calacanis başını sallayıp açıkça, "Bize izin verir misiniz, Bay Coleridge? Bay Jenrette ve ben özel olarak konuşmak istiyoruz," dedi.

Calacanis ayağa kalkıp meşe kapıyı açtı. Bryson artık bu kapının özel bir çalışma odasına açıldığını biliyordu. Jenrette onun ardından gitti ve kapı arka-larından kapandı. Bryson, Calacanis'in antik Fransız koltuklarından birine otur-du. Yapışkan zehire yapışan bir böcek gibi donup kalmıştı. Görünüşte sabırla bekliyordu; açgözlü bir biçimde yapılacak olan anlaşmayla kazanacağı büyük paraları düşünen bir komisyoncu gibiydi, içinde ise fırtınalar kopuyor, çılgın gi-bi, bir sonraki hamleyi tahmin etmeye çalışıyordu. Her şey Jenrette'in nasıl oy-namaya karar verdiğine bağlıydı. Calacanis'in kulağına ne fısıldamıştı? Müdü-nyot'teki işini söylemeden Bryson hakkında bildiklerini Calacanis'e nasıl anla-labilirdi? Jenrette bunu yapmaya hazır mıydı? Neleri açıklayabilirdi? Jenret-lo'in kimliği ne kadar gizliydi? Bunlar bilmesi mümkün olmayan şeylerdi. Ken-tlini Jenrette adıyla tanıtan adamın da Bryson'ın orada ne aradığına dair bir fik-ri yoktu. Bütün bildiği Bryson'ın gerçekten de özel olarak çalıştığı ve silah ta-•fimları sattığıydı; başka türlüünü nereden bilebilirdi?

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Bryson başını kaldırdı. Üzerinde boş bardaklar ve şarap şişesinin bulunduğu bir tepsiyle sarışın hostes içeri girdi. Yunanlı tarafından çağrıldığı ve başka bir kapıdan odaya girdiği belliydi. Cala-canis'in masasındaki boş şampanya ve şarap kadehlerini toplarken Bryr.oni laik etmemiş gibi görünüyordu, sonra ona doğru yaklaştı. Adamın yanındaki

sehpadan Küba purolarının artıklarıyla dolu büyük küllüğü almak için hafifçe eğildiği sırada birden konuştu, sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı.

"Çok popülersiniz, Bay Coleridge," diye mırıldanırken ona bakmıyordu bile. Küllüğü servis tabağının üstüne koydu. "Yandaki odada dört arkadaşınız sizi bekliyor." Bryson başını kaldırıp ona baktı, kadının gözlerinin kütüphanenin diğer tarafındaki meşe kapıya gittiğini gördü. "Kanınızın Heriz halısına akmasına özen gösterin. Çok ender bulunur ve Bay Calacanis'in en sevdiği eşyalarından biridir." Genç kadın bunları söyledikten sonra çıkıp gitti.

Bryson gerildi, vücudunda hızla adrenalin salgılanmaya başladı. Ama hareketsiz kalıp hiçbir şey belli etmemesi gerektiğini biliyordu.

Bu ne anlama geliyordu?

Yandaki çalışma odasında bir tuzak mı hazırlanıyordu? Kadın tuzağın bir parçası mıydı? Eğer değilse neden onu uyarmıştı?

Birden Calacanis'in çalışma odasının kapısı tekrar açıldı. Calacanis arkasında koruması lanla ortaya çıktı. Gifford/Jenrette arka plandaydı.

"Bay Coleridge," diye seslendi Calacanis. "Bize katılır mısınız, lütfen?"

Bryson, Yunanlının niyetini tahmin etmeye çalışarak saniyenin yarısı kadar baktı ona. "Elbette," diye cevap verdi. "Bir dakika içinde. Galiba barda önemli bir şeyimi unuttum."

"Bay Coleridge, korkarım ziyan edecek zamanımız yok," dedi Calacanis yüksek ve sert bir sesle.

"Bir dakika bile sürmez," dedi Bryson. Yemek salonuna açılan kapıya yöneldi. Başka bir silahlı güvenlik görevlisi tarafından tutulmuştu kapı. Ama Bryson durmak yerine hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. Artık yeni gelen ihyan güvenlik görevlisinden birkaç adım ötedeydi.

"Üzgünüm, Bay Coleridge, gerçekten konuşmalıyız, siz ve ben," dedi Calacanis. Bu arada yaptığı baş işaretinin kapıdaki güvenlik görevlisine yönelik olduğu açıktı. Güvenlik görevlisi kapıyı kilitlemek için döndüğü sırada Bryson'ın vücudu adrenalinle dolmuştu.

Şimdi!

Hızla ileri atılıp güvenlik görevlisini açık kapının sert pervazına çarptı. Ani hareket adamı hazırlıksız yakalamıştı, silahına uzanmaya çalışsa da Bryson sağ ayağını adamın karnına indirdi.

Birden kulakları tırmalayan bir alarm çalmaya başladı. Belli ki bağırmakta olan Calacanis açmıştı alarmı. Güvenlik görevlisi bir an için dengesini kaybederken Bryson bu avantajı kullanıp sağ dizini adamın böğrüne indirdi, aynı anda sağ eliyle yüzünü yakalayıp yere doğru bastırdı.

"Olduğun yerde kal!" diye kükredi Calacanis.

Bryson hızla dönünce lan'ın nişancı duruşuna geçtiğini, .38'lik tabancasını iki eliyle üzerine doğrulttuğunu gördü.

Altındaki iriyarı güvenlik görevlisi bir anda doğrulmayı başardı. Bütün gücünü kullanırken haykırıyordu, aitta Bryson bu hareketi rakibine karşı kullandı. Adamı yukarı doğru kaldırıp sağ elini pençe gibi adamın gözlerine soktu, böylece adam kendisi için bir kalkan oluşturdu, lan bir başka güvenlik görevlisini vurma olasılığı varken asla ateş edemezdi.

Birden bir patlama duyuldu ve Bryson kanın üzerine sıçradığını hissetti. Güvenlik görevlisinin alnında kırmızı bir delik açılmıştı; adam bütün ağırlığıyla yere yıkıldı, lan, elbette ki kazayla kendi arkadaşını öldürmüştü.

Bryson hızla dönüp vücudunu bir yana doğru bükerek diğer kurşundan kaçtı, açık kapıdan dalıp koridora çıktı.

Washington, D.C.

"Yüzleşelim artık. Söylediğim hiçbir şey seni yıldırmayacak, öyle değil mi?" Itoger Fry umutla Senatör James Cassidy'ye baktı. Onun personel şefliğini yaptığı dört yıl boyunca, Fry, parlamento için bildirgeler ve seçim hazırlıkları için konuşmalar hazırlamıştı. Ne zaman zorlu bir konu olsa senatör yardım için ona dönerdi. Kırklı yaşların başındaki kızıl saçlı, ince yapılı Fry, anlık seçim sonuçları için her zaman güvenebileceği birisiydi. Mandıracılar için fiyat desteği mi? Bir tarafı tutarsanız şehir avukatları avazları çıktığı kadar bağırırdı, diğer tarafı tutarsanız tarımla ilgilenen lobiciler peşinize düşerdi. Fry "ık sık, "Jim, durum berabere, vicdanına oy ver," derken Cassidy'nin zaten böyle yaparak kariyer edindiğini biliyordu.

Öğleden sonra güneşi Venedik panjurlarının arasından içeriye süzülürken senato ofisinin döşemesinde gölgeler oluşturuyor, Cassidy'nin cilalı maun masasından yansıyor. Massachusetts senatörü, brifing kâğıtlarından başını

kaldırıp Fry'ın bakışlarına karşılık verdi. "Umarım benim için ne kadar değerli olduğunun farkındasındır, Rog," dedi dudaklarında bir gülümsemeyle. "Çünkü bu işin pratik, oyalayıcı, çekişmeli yanlarıyla o kadar güzel ilgileniyorsun ki ben de arada bir arka ayaklarımın üstüne kalkıp inandığım şeyi söyleyebiliyorum."

Cassidy'nin böylesine seçkin ve bir senatör gibi görünmesi Fry'ı şaşırttı her zaman: dalgalı gümüş rengi saçlar, düzgün hatlar. Boyu bir seksenin biraz üzerinde olan senatör, geniş yüzü ve çıkık elmacık kemikleriyle fotojenik bir adamdı, ama yakından bakıldığında onu Cassidy kılan şey gözleriydi. Bu gözler sıcak ve içten bir ifadeyle bakarak seçmenlerin bir can dostu bulduklarını düşüncelerini sağlardı ya da soğuk ve acımasız bakarak, komitenin karşısına çıkan çılgın tanıkların içini delip geçirdi.

"Arada bir mi?" Fry başını salladı. "Bana kalırsa fazla sık. Politik sağlığın açısından fazla sık. Ve bugünlerde sonucunu göreceksin. Eğer hatırlatmam gerekirse, geçen seçimler o kadar da kolay geçmedi."

"Çok fazla endişeleniyorsun, Rog."

"Birisinin endişelenmesi gerekiyor."

"Dinle, seçmenler bu tür şeylere önem verir. Sana bu mektubu göstermiş miydim?" Mektup Massachusetts'in kuzey kıyısında yaşayan bir kadından geliyordu. Kadın bir pazarlama şirketini dava etmişti ve ellerinde kendisi hakkındaki on beş yıl geriye giden otuz sayfalık bilgi olduğunu öğrenmişti. Şirket onunla ilgili dokuz yüz adet bilgi maddesine sahipti; aldığı uyku hapları, mide ilaçları, basur kremleri ve duş alırken kullandığı sabun bunlara dahildi. Boşanması, gördüğü tıbbi işlemler, kredi oranları, her bir trafik suçu tek tek listelenmişti. Ama bu konuda olağandışı bir şey yoktu; şirketin milyonlarca Amerikalı hakkındaki bu tür dosyaları vardı. Olağandışı olan tek şey kadının bunu öğrenmesiydi. Bu ve bunun gibi bir düzine mektup Cassidy'yi kaygılandıran ilk şeydi.

"O mektuba şahsen cevap verdiğimi unutuyorsun, Jim," diye cevap verdi Fry. "Yalnızca diyorum ki, şu anda neleri kurcaladığından haberdar değilsin. Bu olay, bugünlerde işlerin yürütülüş biçiminin tam kaynağına kadar uzanıyor."

"Bu yüzden konuşmaya değer zaten," dedi senatör yavaşça.

"Bazen yalnızca yaşamak ve başka bir gün kavga etmek önemlidir." Ancak Fry, Cassidy'nin bir konuya saptandığında nasıl olduğunu çok iyi biliyordu: Ahlaki öfkesi politik çıkarlarına üstün gelirdi. Senatör bir aziz değildi; bazen çok

fazla içerdi ve özellikle saçlarının parlak siyah olduğu günlerde çok özgür bir cinsel hayat yaşamıştı. Aynı zamanda, politik dürüstlüğünü her zaman sürdürmüştü: Şartlar eşit olduğunda doğru şeyi yapmaya çalışırdı, en azından yapacağı şeyin doğruluğu, bunu yapmanın politik bedeli kadar açık bir şekilde görüldüğü durumlarda. Bu, Fry'ın hem yakınip durduğu, hem de saygı duyduğu bir özellikti.

"Ambrose Bierce'nin devlet adamını nasıl tanımladığını hatırlıyor musun?" Senatör ona göz kırptı. "Her yandan gelen baskının sonucunda dimdik duran politikacı."

"Dün tuvaletteydim ve yeni bir takma adının olduğunu öğrendim," dedi Fry. "Bunu seveceksin, Jim: 'Senatör Cassandra.'"

Cassidy kaşlarını çattı. "Cassandra'yı kimse dinlemedi, ama dinlemeliydiler," diye homurdandı. "En azından onlara, 'Ben demiştim,'diyebilirdi..." Birden konuşmayı bıraktı. Bu konuyu daha önce konuşmuşlardı. Fry kendisini koruyordu ve Cassidy onun söylediklerini anlıyordu. Ama bu konuda konuşacak bir şey kalmamıştı.

Senatör Cassidy yapacağı şeyi yapacaktı ve onu durduracak bir şey yoktu.

Neye mal olursa olsun.

ALTINCI BÖLÜM

Bryson ortadaki merdivenlere doğru koşarken arkasındaki çelik güvertede yankılanan ayak seslerini duyabiliyordu. Asansörü fark edince durakladı, ama saniyenin yarısı kadar bir sürede bu seçeneği aklından çıkardı; asansör yavaş hareket ediyordu ve bir kez içine girdikten sonra dikey bir tabut olabilirdi kendisine. Asansör mekanizmasını bozabilecek herkes için kolay bir av olurdu. Hayır, gürültülü olsalar da merdivenleri kullanacaktı. Üst yapıdan çıkmanın başka yolu yoktu. Yukarı mı aşağı mı? Yukarıya kaptan köşküne, köprüye çıkması beklenmedik bir hareket olurdu, ama daha az çıkışı olan üst güvertede kısırılabilirdi. Hayır, bu kötü bir fikirdi; mantıklı olan tek şey aşağıya inmesiydi, ana güverteye inip kaçmalıydı.

Kaçmak mı? Nasıl? Gemiden çıkmanın yalnızca bir yolu vardı ve o da güverteden suya inmek, daha doğrusu atlamaktı ki bu, soğuk Atlantik sularında bir intihar demekti ya da borda iskelesinden atlayabilirdi ki bu da yavaş ve çok fazla açık bir iniş olurdu.

Tanrım! Kaçış yoktu!

Hayır, bu şekilde düşünmemeliydi; bir kaçış yolu olmalıydı ve onu bulacaktı.

Labirentteki bir fare gibiydi; bu büyük geminin planını bilmediği için takipçileri ona göre oldukça avantajlı durumdaydı. Ancak, geminin büyüklüğü izini kaybettirebileceği sayısız geçidi, gerekirse saklanacak yeri garanti ediyordu.

Merdivenlere atılıp ikiye üçer basamak çıkmaya başladığında arkasından bağırmalar geliyordu. Güvenlik görevlilerinden biri ölmüştü, ama çalan alarm-

lar ve iki yönlü telsiz sayesinde harekete geçirilen çok sayıda güvenlik görevlisinin olduğuna kuşku yoktu. Ayak sesleri ve bağışmaların şiddeti gibi takipçilerin de sayısı artmıştı. Birkaç saniye içinde geminin diğer taraflarından başkaları da onlara katılacaktı.

Gemi düdüğü ve alarm seslerine metalik homurtular eşlik ediyordu. Vardığı sahanlık açık güverteye gidiyormuş gibi görünen kısa bir geçide açılıyordu. Kapıyı sessizce açıp arkasından kapattı, hızla ileriye doğru koştu ve kendini küçük güvertesinde açık havada buldu. Gökyüzü karanlıktı, dalgalar yavaşça gemiye çarpıyordu. Korkuluklara koşup acil kaçışlar için geminin yanında bulunan çelik merdivenleri ve tutunacak yerleri aradı. Hızla geminin bir başka katına inecek ve izini bu şekilde kaybettirecekti.

Ama gövdede tutunacak bir yer yoktu. Buradan çıkmanın tek yolu aşağıya atlamaktı.

Aniden bir tüfeğin sesi duyuldu. Kurşun tiz bir çınlama sesiyle metale çarpıp sekti. Hızla korkuluklardan uzaklaşarak üzerinde çelik halatın sarılı olduğu dev bir iplik makarasına benzeyen palamar vincinin arkasına saklandı. Kurşunların başının birkaç santim üstündeki metalde oyuk açtı.

Burada kısıtlama olmaksızın ateş açıyorlardı. Arkasında açık deniz varken, insanların geminin herhangi bir hassas aygıtına zarar verme korkusu olmadan rahatça ateş edebileceklerini fark etti.

Geminin içinde ateş ederken daha dikkatli olmak zorundaydılar. Kendisini koruyan şey bu olacaktı! Onu öldürmeye tereddüt etmezlerdi, ama gemilerine ya da değerli kargolarına zarar vermek istemezlerdi.

Açık alandan çıkıp geminin içine girmeliydi. Orada yalnızca çok sayıda aklanacak yer bulmakla kalmaz, serbestçe ateş edememelerinden de yararlanabilirdi.

Peki şimdi ne yapacaktı? İşte burada, açıkta kapana kısılmıştı ve kendisini koruyan bir tek büyük çelik bir makara vardı. Burası koca gemide en tehlikeli olan yerdi.

Ateş eden iki ya da üç kişiydi. Dikkatlerini dağıtmak, onları yanlış yöne (jondermek zorundaydı, ama nasıl? Çılgın gibi etrafına bakınırken bir şey görmedi. Güverteden bir iki metre yukarıya yükselen gemi babasının arkasında bir boya tenekesi duruyordu, onu oraya güverte tayfasının bıraktığına kuşku yoktu, ileriye doğru sürünerek tenekeyi aldı, içi neredeyse boştu.

Onu gördükleri anda ateş sesleri yeniden başladı.

Hızla geri çekildi, tenekenin sapını tutup birden korkuluklara doğru savurdu, teneke kutu orada bir boruya çarptı. Başını hafifçe çıkarıp baktığında iki adamın sesin kaynağına doğru döndüğünü gördü. Bir tanesi sese doğru koşup Bryson'ın saklandığı yerden uzaklaşıyordu. Diğeri klasik nişancı duruşuyla çevreyi tarıyor, bir taraftan diğerine bakıyordu. Birinci adam geminin sancak tarafına ulaşırken ikincisi iskele tarafına doğru gidiyordu, ama bu süre zarfında silahının namlusunu palamar vincinden bir saniye olsun ayırmıyordu. Bu adam onun hilesini anlamıştı. Bryson'ın dikkatlerini başka yöne çekmeye çalıştığının şüpheleniyor, onun hâlâ vincin arkasında olduğuna inanıyordu.

Ne var ki avlarının vincin etrafından dolaşıp kendisine doğru geleceğini tahmin etmemişti. Artık Bryson ikinci güvenlik görevlisinden yalnızca birkaç adım ötedeydi. Birinci adamdan, Bryson'ın orada olmadığını bildiren ani bir çığlık duyuldu, profesyonel olmayan bir hareketti bu." Bryson'dan yalnızca birkaç santim ötede olan adam döndü, dikkati dağılmıştı.

Kırmılda!

Şimdi!

Bryson ileri atılıp adamı yere düşürürken, dizini karnına gömdü. Ciğerlerindeki hava boşalırken adam nefes almaya çalıştı, ama Bryson dirseğini nöbetçinin boğazına indirdi. Kolunu boynuna dolarken çıkan kıkırdak sesini duyabiliyordu. Adam acıyla inledi. Bryson bu fırsatı değerlendirip silahını elinden almaya çalıştı, ama adam profesyoneldi, silahından o kadar kolay vazgeçmiyordu; Bryson'ın verdiği büyük acıya rağmen Calacanis'in askeri mücadele ediyor, silahını vermeyi reddediyordu. Güvertenin diğer tarafından ateş açıldı. Diğer asker arkadaşına doğru koşarken ateş ediyordu. Bryson adamın bileği kırılana kadar bükü silahı; lifler duyulur biçimde koparken silah adamın kendi göğsüne çevrildi. İşaret parmağı tetiğe dokundu, sonunda tetiği kavradı ve Bryson adamın bileğini büküp silahı ateşledi.

Askerin vücudu geriye doğru bükülürken göğsünde bir delik açılmıştı. Bryson'ın hedefi mükemmeldi, mücadelenin yarattığı zorluğa rağmen adamı kalbinden vurmuştu.

Silahı hissiz parmakların arasından aldıktan sonra ayağa fırlayıp koşan adama doğru deli gibi ateş etmeye başladı. Adam karşılık vermek için durdu, çünkü hem koşup, hem de ateş etmenin hedefi vurmayı ne kadar zorlaştırdı-

ğını biliyordu. Bu duraklama Bryson'ın tam ihtiyacı olan şeydi. Yarı otomatik silahla yaylım ateşine başladı ve kurşunlardan biri adamın alınına isabet etti. Adam bir yana savruldu, korkuluklara çarpıp düştü, ölmüştü.

Bryson birkaç saniye güvende olacağını düşündü. Ama güverteadaki ayak seslerini duyabiliyordu. Sesler gitgide yükseliyor, kendisine doğru yaklaşıyordu. Ayak seslerine eşlik eden çığlıklar hiç de güvende olmadığını söylüyordu.

Şimdi nereye gidecekti?

Tam karşısında üzerinde DİZEL JENERATÖR ODASI yazılı bir kapı vardı. Bu kapı makine dairesine açılıyor olmalıydı, ki şu anda orası saklanılacak en iyi yer gibi görünüyordu. Hızla güverteyi geçip kapıya yüklendi, yeşile boyalı, dik metal merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Kulakları sağır edecek biçimde gürültülü geniş bir sahanlıktaydı şimdi. Yardımcı dizel jeneratörler çalışıyor, gemiye güç sağlıyordu, çünkü motorlar kapalıydı. Birkaç uzun adımla dev jeneratörlerin üstünde dolanan askılı yolları geçti.

Gürültünün arasından takipçilerinin kendisini aşağıya kadar izlediklerini duydu. Loş ışıkta birkaç gölgenin metal basamaklardan aşağıya doğru hızla indiğini görebiliyordu.

Dört kişiydiler. Merdivenlerden garip bir biçimde inişleri Bryson'ı bir an için şaşırttı, ama sonra iki tanesinin gece görüş gözlüğü taktığını, diğer ikisinin de üzerlerinde gece dürbünü olan nişancı tüfekleri taşıdıklarını fark etti.

Çalıntı silahını kaldırıp merdivenlerden inen birinci adama nişan aldı ve...

Birden her yer karardı!

Odadaki ışıklar büyük bir olasılıkla merkezi kontrol odasından kapatılmıştı. Bu aletleri taşıdıklarına şaşmamak gerekti! Bütün ışıkları kapatarak ellerindeki son teknoloji ürünü silahların avantajından yararlanmaya çalışacaklardı. Yüzer bir cephanelik sayılabilecek böyle bir gemide malzeme bulma sıkıntısı çekmeyeceklerdi.

Ama Bryson yine de karanlığın içine, bir iki saniye önce nişan aldığı yöne doğru ateş etti. Bir çığlık, ardından bir çatırtı duydu. Birinci adam gitmişti. Ancak, karanlığa ateş edip daha kaç tane kaldığını bilmediği değerli kurşunlarını harcaması delilik olurdu.

Yapmasını istedikleri şey buydu zaten.

Köşeye sıkışmış bir hayvan, boğulmakta olan bir sıçan gibi davranmasını istiyorlardı. Umutsuzca çırpınmasını. Karanlığa deli gibi ateş açmasını. Cepha-

nesini amaçsızca, aptalca kullanmasını. Sonra gece görüş dürbünlerinin yar-
dımıyla onu kolayca avlayacaklardı.

Karanlıkta ellerini ileri uzatıp hem sakınmak, hem de arkasına saklanmak,
için engeller aradı. Kızılötesi gece görüş gözlüğü takan adamların ellerinde si-
lah olduğuna kuşku yoktu. Diğerlerinde kızılötesi dürbünlerin takılı olduğu tüfek-
ler vardı. Her iki alet de kullanıcının, canlı ve cansızların yaydığı ısıyı ayırt ede-
rek görmelerini sağlıyordu. Kısa menzilli ısıyı gösteren dürbünler 1982 Falkland
Savaşı'nda, 1991'de Körfez Savaşı'nda büyük bir başarıyla kullanılmıştı. Ama
Bryson bunların son model RAPTOR gece görüş aletleri olduğunu fark etmişti.
Hafif, çok hassas ve uzun menzilliydiler. Çoğunlukla .50 kalibrelik nişancı tüfek-
lerine monte edilerek savaş nişancıları tarafından kullanılıyorlardı.

Oh, sevgili Tanrım. Oyun sahası hiç eşit değildi.

Jeneratörün sesi karanlıkta insana daha da yüksekmiş gibi geliyordu.

Zifiri karanlıkta minik, dans eden kırmızı bir ışık noktası gördü.

Birisi onu görmüştü ve tam yüzüne, gözlerine nişan alıyordu!

Nirengi! Kızılötesi ışığın üzerine geldiği yöne dayanarak nişancının yeri-
ni hesapla. İlk kez gece görüş dürbünü olan bir nişancının hedefi olmuyordu ve
nişancının mesafesini hesaplamayı öğrenmişti.

Ama durakladığı her saniye, kendisini siyah ya da koyu yeşil zeminde ye-
şil bir nesne olarak gören düşmanına nişan alması için zaman kazandırıyor-
du. Üstelik düşmanı onun nerede olduğunu kesinlikle bilirken Bryson yalnızca şan-
sına ve pas tutmuş deneyimine güveniyordu. Hem karanlıkta nasıl nişan ala-
bilirdi? Nişan alınacak ne vardı ki?

Mümkün olan ışığı toplayabilmek için gözlerini kısıtı, ama en ufak bir ışık
zerresi yoktu. Silahını kaldırıp ateş etti.

Bir çığlık duyuldu!

Birini vurmuştu, ama ne kadar iyi vurduğunu bilmiyordu.

Gelgelelim bir iki saniye içinde tek kurşun solundaki makineye çarpıp yük-
sek sesle sekti. Gece görüşü olsun olmasın düşmanı hedefi şaşırmıştı. Mermi-
lerinin jeneratöre girmesine aldırıyor gibiydiler. Makineler çelik kaplı ve daya-
nıklıydı.

(*) Belli sayıda noktanın konumunu kesinlikle tespit edebilmek için, bu noktaları tepe
olarak kabul ederek, bir alanı üçgenlere bölme işi.

Bu da neyi vurduklarına aldırmadıkları anlamına geliyordu.

Peki daha kaç tane adam vardı? Eğer ikinci adam da gerçekten vurulduysa, geriye iki tane kalmış demektir. Sorun şuydu ki, jeneratör bu kadar yüksek iletkenle çalıştığı için kendisine yaklaşan ayak seslerini ve yaralı adamın soluklamasını duyamıyordu. Aslında hem kör hem de sağırdı şu anda.

Askılı yolda hızla ilerlerken bir elini görünmeyen nesnelere çarpmamak için deriye uzatmıştı, diğerleriyle silahını tutuyordu. Tekrar ateş edildiğini duydu. Mermiden bir tanesi başına o kadar yakın geçmişti ki rüzgârını kafatasında hissetti.

Birden ileriye uzattığı eli bir şeye değdi, gemi bölmesiydi bu. Dev odanın bir ucundaki duvara kadar gelmişti. Silahını önce bir tarafa, sonra diğer tarafa fırlatırdı ve her seferinde çeliğe çarptı.

Kapana kısılmıştı.

Karanlıkta dans eden kırmızı noktaları gördü. Nişancılardan biri başını hareketliyordu.

Silahı önünde sallarken, boşluğa doğru nişan aldı yine. Sonra bağırdı. "Gidin buradan! Eğer beni vuramazsanız jeneratöre zarar vereceksiniz. Burada bir tane elektronik donanım var, mikroçipler kolayca parçalanabilir. Jeneratörü öldürürseniz geminin bütün gücünü öldürürsünüz, Calacanis'in bu konuda ne diyeceğini bir düşünün."

Saniyenin yarısı kadar bir süre sessizlik oldu. Kırmızı noktanın titrediğini gördü, ama bunu hayal ettiğini biliyordu.

Birinin alçak sesle güldüğünü duydu, kızılötesi nokta yine görüş alanından kayboldu, sabitlendi ve sonra...

Susturucu takılmış bir silahın sesi duyuldu, ardından aynı silah üç kere daha ateşlendi. Bir çığlık ve iskelenin çelik döşemesine düşen bedenin çıkardığı ses duyuldu.

Bu da neydi?

Düşmanlarına kim ateş etmişti? Birisi yapmıştı, Bryson bunun kendisi olmadığını biliyordu! Birisi susturucu takılmış bir silah kullanarak ateş etmişti.

Birisi takipçilerine ateş etmişti; hatta belki de onları saf dışı bırakmıştı.

"Kınıldama!" diye bağırdı Bryson geriye, kaldığını düşündüğü son adama Nitraben. Bağırmasının bir anlamı olmadığını biliyordu, gece görüş gözlükleri olan rakipleri neden ona aldıracaktı ki? Ama böyle beklenmedik, hatta manevra tarzı bir hareket ona birkaç saniye kazandırabilirdi.

"Ateş etme!" dedi başka bir ses sağır edici jeneratör gürültüsü arasında.

Bir kadın sesi.

Bu bir kadın sesiydi.

Bryson donup kaldı. Merdivenlerden yalnızca erkeklerin indiğini sanmıştı, ama iriyarı adamlar bir kadın silüetini kolayca gizleyebilirdi.

Ama ne demekti, ateş etme?

"Silahını indir!" diye bağırdı Bryson.

Ansızın bir ışık dalgasıyla kör oldu, sonra odanın ışığının tekrar yandığını fark etti! Bu kez öncekinden daha da aydınlıktı içersi.

Neler oluyordu?

Bir iki saniye içinde gözleri ışığa alıştı. Yukardaki iskelede duran ve kendi-
siyle konuşan kadını görebiliyordu artık. Kadının üzerinde beyaz bir üniforma
vardı; çok uzak geçmişte kalmış gibi görünen akşam yemeğinde Calacanis'in
hostesinin giydiği üniformaydı bu.

Başında bir kask vardı ve kızılötesi gece görüş gözlüğü yüzünün yarısını
gizliyordu. Ama Bryson, onun yemekten önce birkaç kelime ettiği ve bu şiddet
dalgası başlamadan önce kendisine aceleyle bir şeyler söyleyen -söyledikleri-
nin gerçek bir uyarı olduğunu şimdi anlıyordu- güzel sarışın olduğunu anlamış-
tı. i-.

Kadın şu an nişan alma pozisyonunda ucuna uzun bir susturucu takılmış
olan Ruger'in kabzasını sıkıca tutmuş'odayı tarıyordu. Jeneratör odasının
farklı noktalarında dört adamın yerde yattığını gördü Bryson; ikisi jeneratöre
yakın bir yerde, bir tanesi üzerinde durduğu iskelenin başında ve dördüncüsü
de yalnızca bir buçuk metre uzağındaydı.

Kadının kendisine nişan almadığını gördü. Onu koruyordu, başka bir yere
nişan almış, onu diğerlerine karşı koruyordu! Hostes üzerinde kollar ve düğme-
ler olan küçük bir panelin önünde duruyordu; ışıkları oradan yakmıştı. "Hadi!"
diye bağırdı. "Bu taraftan!"

Neler oluyordu?

Bryson şaşkınlıkla kadına bakakaldı.

"Hadi, gidelim!" diye öfkeyle bağırdı kadın. Aksanı kesinlikle Levanten'di.

"Ne istiyorsun?" diye bağırarak karşılık verdi Bryson. Bu soruyu cevap al-
maktan çok zaman kazanmak için sormuştu. Çünkü bu bir tuzak olabilirdi; ze-
kice, ama yine de bir tuzak.

"Ne sanıyorsun?" diye bağırdı kadın. Tabancasını Bryson'a doğru çevirip yine nişancı duruşuna geçti. Bryson da silahını kadına doğrulttu ve tam tetiği çekmek üzereyken kadının namluyu birkaç santim sağa doğru kaydırıldığını gördü. Susturuculu silah bir kez daha ateşlendi.

Bryson çatırtıyla birlikte bir adamın hemen üstündeki iskeleden aşağıya düştüğünü gördü.

Gece görüş gözlüğü takmış bir başka nişancıydı bu. Ölmüştü.

Kadın az önce onu vurmuştu .

Adam gizlice Bryson'a yaklaşmıştı, onu öldürmek üzereydi ve kadın önce davranıp onu vurmuştu .

"Kııldı!" diye bağırdı kadın . "Diğerleri gelmeden önce . Eğer hayatını kurtarmak istiyorsan kışını kaldır!"

"Kimsin sen?" diye bağırdı Bryson şaşkınlık içinde .

"Şu anda bunun ne önemi var ki?" Gece görüş gözlüğünü yukarı kaldırıp yüzünü ortaya çıkardı. "Lütfen, vakit yok! Tanrı aşkına, durumunu düşün, olasılıkları hesapla. Başka seçeneğin var mı?"

www.cizgiliforum.com

Beydaba & Yakamoz

YEDİNCİ BÖLÜM

Bryson hâlâ kadına bakıyordu.

Kadın, "Hadi artık," diye bağırırken sesi umutsuzlukla yükseliyordu. "Eğer seni öldürmek isteseydim şimdiye kadar yapardım. Avantaj bende idi, kızılötesi dürbün bende var... sende değil."

"Şu anda avantajlı durumda değilsin," diye karşılık verdi Bryson, yanına ir dirdiği çalıntı silahını sıkıca tutuyordu.

"Bu geminin içini dışını biliyorum. Eğer burada kalıp oyun oynamak istiyorsan keyfine bak. Benim bu gemiden çıkmaktan başka seçeneğim yok artık. C; lacanis'in güvenlik gücü çok geniştir; başkaları da var ve galiba şu anda buraya geliyorlar." Boşta kalan eliyle tavana yakın bölmelerden birine monte edilmiş bir nesneyi gösterdi. Bryson bunun gözetleme kamerası olduğunu fark etti. "Geminin büyük bir bölümünü kameralarla izleyebiliyor, ama her yerini değil. Bu yüzden beni takip edip hayatını kurtarabilirsin ya da burada kalıp ölürsün. Seçim senin. Hızla dönüp iskeleden indi, lombar ağzındaki kapağa giden birkaç basamağı çıldı. Kapağı açıp arkasına bakarken, başıyla kendini takip etmesini işaret etti.

Bryson birkaç saniyelik bir tereddüitten sonra onu takip etti. Akli karmak; rışıktı; kadını anlamaya çalışıyordu. Sorular! Kimdi bu kadın? Ne yapıyordu, ne istiyordu, neden oradaydı?

Kadının yalnızca gemi hostesi olmadığı belliydi.

Kimdi o?

Kadın başıyla onu çağırdı, Bryson onun arkasından çıkarken silahını sıkıca tutuyordu.

"Kimsin sen?... " diye başladı.

"Sessiz ol!" diye tısladı kadın. "Burada sesler çok uzaklara kadar ulaşır." Kapağı arkasından kapatıp büyük sürgüyü çekti. Jeneratör odasının acı veren gürültüsü kesilmişti. "Şanslıyız ki, bu korsanlara karşı yapılmış bir gemi. Geçitlerin kapatılıp kilitlenebilmesi için özel olarak yapılmış."

Bryson onun gözlerine bakarken bir an için inanılmaz güzelliğiyle dikkati dağıldı. "Haklısın," dedi yavaş ama kesin bir şekilde. "Şu anda pek fazla seçeneğim yok, ama burada neler olduğunu söyleyen iyi edersin."

Kadın ona aynı anda hem içten, hem de meydan okuyan bir ifadeyle bakıp, "Açıklama için vakit yok. Ben de gizli ajanım. İsrail'i Cılalı Taş devrine geri göndermek isteyen belirli gruplara yapılan silah naklini takip ediyorum," dedi.

Mossad, dedi Bryson kendi kendine. Ama aksanı Lübnan, Bekaa Vadisi'nden olduğunu söylüyordu; bir şeyler doğru değildi. Bir Mossad ajanı İsraili değil de Lübnanlı olabilir miydi?

Kadın sanki Bryson'ın algılayamadığı bir sesi duyuyormuş gibi başını bir yana doğru eğmişti.

"Buradan," dedi birden çelik merdivenlere doğru atılırken. Bryson bir açıklığa varana kadar onu takip etti. Sonra uzun, boş ve karanlık bir koridora açılan bir kapaktan geçtiler. Kadın bir an durdu, iki yöne baktı. Bryson, gözleri loş ışığa alışırken tünelin göz alabildiğine uzandığını gördü. Gemiye baştan başa katediyor gibiydi; çok az kullanılan servis geçidine benziyordu. "Gel!" diye fısıldayan kadın, birden koşmaya başladı.

Bryson onun şimşek hızına yetişebilmek için adımlarını açarak koşmaya başladı. Kadının adımlarının garip olduğunu düşünüyordu: Esnek, hafif ve neredeyse tamamen sessizdi. Ona gıptayla bakarken kadının hem duyulmalarına engel olmak, hem de takipçilerinin seslerini duyabilmek için çelik yüzeydeki yankısını minimuma indirmeye çalıştığını fark etti.

Çok kısa sürede, karanlık tünelde birkaç yüz metre koşmuşlardı ki, Bryson likalarından boğuk seslerin geldiğini duyduğunu sandı. Başını çevirince uzaktaki gölgelerin biçiminde bir değişiklik olduğunu fark etti. Ama o bir şey söyleyemeden önce, kadının birden sağa dönüp kendini dikey çelik putrelin arkasındaki çelik bölmeye yapıştırdığını gördü. Kendisi de aynı şeyi yaptı.

Bir patlama oldu, otomatik tüfekten açılan ateşin sesiydi bu. Mermiler gemi bölmelerine giriyor, çınlayarak güverteye çarpıyordu.

Bryson başını sola çevirince tünelin ucundaki makineli silahın çıkan alevleri gördü. Ateş eden kişi gölgede kalıyor ve iyi görünmüyordu. Bir el daha ateş edildi ve katil üzerlerine doğru koşmaya başladı.

Kadın lomber kapağını açmaya çalışıyordu. "Kahretsin! Boyayla yapışmış!" diye fısıldadı. Çabucak uzun koridorda koşarak kendilerine yaklaşan adama baktıktan sonra, "Bu taraftan!" dedi. Birden çelik koruyakların ardından çıkarak ileri doğru koşmaya başladı. Koşmakta haklıydı; yoksa orada kapana kısılmış olacaktı. Bryson hemen arkasına baktı, adamın yavaşlayıp Uzi makineli silahını kaldırdığını ve kadına nişan aldığını gördü.

Bryson tereddüt etmedi. Tabancasını katile doğrulttu, tetiği art arda iki kez çekti. Bir mermi patladı; tetiğe ikinci basışı küçük bir klikten başka bir ses çıkarmadı. Şarjör boşalmıştı.

Neyse ki katil vurulmuştu. Adam yana doğru garip bir pozisyonda devrilirken Uzi gürültüsüyle yere düştü. Bryson uzaktan bile adamın ölmüş olduğunu anladı.

Hostes korku dolu bir ifadeyle geri dönüp olanları gördü. Bryson'a minnettarlığa benzer bir ifadeyle baktı, ama bir şey söylemedi. Bryson ona yetişmek için hızla koştu.

O an için güvendeydiler. Hostes birden sağa dönüp yine dikey putrellerle ayrılmış olan bir başka bölmenin önünde durdu. Uzanıp oval biçimli açıklığın üstündeki demir çubuğu sıkıca kavradı, çevik bir hareketle ayaklarını deliğe soktu. Bir anda gözden kaybolmuştu. Bryson da aynı şeyi yaptı, ama daha betceriksiz bir şekilde. Fiziksel olarak ne kadar çevik olsa da gemiyi tanıımıyordu.

Kutu biçiminde, alçak tavanlı, neredeyse tamamen karanlık bir bölümdeydiler. Yalnızca servis aralığından loş bir ışık süzülüyordu içeriye. Gözleri karanlığa alıştığında birbirini ardına deliklerle birbirine bağlanan kare biçiminde bir boşlukta olduklarını fark etti. Bulunduğu yerden bakınca geminin diğer tarafını, görebiliyordu. Burasının ağır çelik direklerle desteklenen bir bölme olduğunu anladı. Hostes bir sonraki bölmeye bakıyordu, ardından, hiçbir uyarıda bulunmadan geçidin üstündeki çubuğu yakalayıp önce ayakları olmak üzere vücudunu içeri kaydırды.

Bryson da onu takip etti, ama ayaklarını yere basar basmaz kadının fişli dadığını duydu. "Şışt! Dinle!"

Çeliğe çarpan ayak seslerini duyabiliyordu. Sesler az önce geldikleri servis geçidinden ve bir kat yukardan geliyor gibiydi. En azından bir düzine adam olmalıydı. Kadın alçak sesle konuştu. "Eminim öldürdüğün adamı buldular. Bu da onlara senin silahlı, belki de profesyonel olduğunu gösteriyor." Aksanı çok güçlü olmasına rağmen İngilizcesi son derece akıcıydı. Tonlaması soru sorar gibiydi, ama Bryson kızın yüzünü göremiyordu. "Yine de buraya kadar gelebildiğine göre profesyonel olduğun belli."

"Kim olduğunu bilmediğim biri benim için hayatını riske atıyor. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, ama bir açıklama iyi olurdu."

"Bak, eğer buradan çıkabilirsek konuşacak zamanımız olacak. Şu anda yok. Şimdi, üzerinde başka silah var mı?"

Bryson başını salladı. "Yalnızca bu lanet şey ve o da boş."

"Bu iyi değil. Sayıları bizden çok fazla. Dağılıp her yeri, her geçidi arayacak kadar adam var. Ve az önce gördüğümüz gibi etkili silahları var."

"Bu gemide silah kıtlığı yok," dedi Bryson. "Silah sandıklarına ne kadar uzaktayız?"

"Sandık mı?"

"Kutular. Yük."

Bryson söylediklerini anlayan kadının yarı karanlıkta bile gülümsediğini görebiliyordu. "Ah, evet. Uzakta değil. Ama içlerinde ne olduğunu bilmiyorum."

"O halde bakmamız gerekecek. Servis geçidinden geri dönmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır. Bu kutu biçimindeki putrellerden birinin döşemesine giren bir geçit var. Ama hangisi olduğunu bilmiyorum, ışık olmadığı için içine düşme riskimiz var."

Bryson cebine uzanıp bir kutu kibrit çıkardı ve bir tanesini yaktı. Bölme birden amber rengi zayıf ışıkla aydınlandı. Bir sonraki açıklığa yürüdü, hava akımı kibriti söndürünce bir diğerini yaktı. Hostes koşarak yandaki boşluğa baktı, "İşte burası," dedi. "Bryson kibrit parmağını yakmadan hemen önce sallayarak söndürdü. Hostes kibrit kutusunu almak için uzanınca; Bryson, önden gittiğine göre onun daha fazla ihtiyacı olduğunu düşünerek kutuyu ona verdi."

Ortalık tekrar kararır kararmaz hostes çelik çubuğu yakaladı, ayaklarını kaldırıp delikten geçirdi. Bir sonraki bölmenin içine monte edilmiş kolun yardımıyla kendini kaldırarak ayaklarını güverteye vurdu, sağlam çeliği kontrol etti. "İmam. Dikkatli ol."

Bryson delikten geçti, dikkatle yere inerek bölmenin dşemesindeki deliğın kenarlarına bastı. Hostes deliğē monte edilmiş elik merdivenlerden inme-ye başlamıştı bile. Bryson onu takip etmek için beklerken yaklaşan ayak ses-lerini ve bağışmaları duydu; sonra, az önce geldikleri servis geçidindeki aydınlığı gördü. Fener tam üzerine tutulduğı sırada hızla kendini yere yapıştırdı. Işık yavaşça iki yanda dolaştı.

Bryson yüzü soğuk eliğē yapışık bir şekilde donup kalmıştı. Geminin h-l almakta olan yüksek sesli ddğne alışmış olsa da gariptir ki, bu ses şu anda duyabildiğı, daha hafif seslere göre arka planda kalıyordu.

Soluğunu tuttu. Işık geçidin ortasına kadar ilerleyip durdu, sanki onun ye-rini belirlemişlerdi. Kalbi öylesine şiddetle çarpıyordu ki, sesinin duyulduğuna yemin edebilirdi. Sonra ışık bir başka yöne kaydı ve ardından yok oldu.

Gürültülü ayak sesleri geçip gidiyor gibiydi. "Burada bir şey yok!" diye ses-lendi biri.

Bryson kıpırdamak için tam bir dakika bekledi. Sonsuzluk gibi gelen bir s-reydi bu. Sonra eliyle.yoklayarak yerdeki deliğın kenarlarını, biraz araştırdıktan sonra da elik merdiveni buldu.

Birkaç saniye içinde o da merdivenden aşağıya iniyordu.

Yüzlerce metre aşağı inmiş gibiydiler, ama bundan çok daha az olduğunu biliyorlardı. Sonunda merdiven bitti ve uzun, karanlık bir tünelde emeklemeye başladılar. Tünelin zemini nemliydi ve safra suyu kokuyordu. Tnel o kadar al-çaktı ki ayağā kalkamıyorlardı. Takipçilerin ayak sesleri artık çok uzaktaydı ve neredeyse duyulmaz olmuşlardı. Kadın tünelde hızla ilerliyordu, Bryson kısa sürede onun gibi ilerlediğini gördü. Derken tünelden sağā doğru bir yol ayrıldı. Hostes karşlarına çıkan bir başka merdivenden yukarı tırmanmaya başladı, Bryson da onu takip etti, ama bu kez yolları çok kısaydı; bir başka geçide ık-mışlardı. Kadın bir kibrit yaktı, minik alev geçidin iki yanında yükselen oluklu çelikten yapılma dik duvarları aydınlattı; hızla bu duvarların aslında birbirine yakın bir şekilde yerleştirilmiş elik konteynerler olduğunu fark etti Bryson.

Kadın durup, çömeldi ve bir başka kibrit yaktı, sonra bir konteynerin ze-, rindeki etikete baktı. "elik Kartal 105, 107,111..." diye okudu alçak sesle.

"Bıçaklar. Bakmaya devam et."

Kadın başka bir konteynerin yanına gitti. "Omega Teknolojileri..."

"Elektronik savaş parçaları. Tanrım, burada her şey var. Ama bizim bir işimize yaramaz."

"Mark-On İki IFF Gizli..."

"Radanar için gizli sistemler. Sonrakini dene. Çabuk ol!" ,

Bu arada Bryson karşı sıradaki bir konteynerin önüne çömelmiş, kadının elindeki kibritten yayılan ışıkla önündeki etiketi okumaya çalışıyordu. "Galiba burada bir şey bulduk," dedi. "XM84 el bombaları, öldürücü değil, parçalanmıyor. Yak ve patlat." Kendi kendine mırıldandı. "Öldürücü bir şeyi tercih ederdim, ama dilencilerin seçim yapma hakkı yoktur."

Kadın sessizce okumaya devam etti. "AN/PSC-11 TEP?"

"Tutukluk Engelleyici, Portatif. Devam et." •

Kadın elindeki kibriti söndürüp bir başkasını yaktı. "OSTTVS?"

"Ordu Saha Topçu Taktik Veri Sistemi. Bize yardımı olmaz."

"AN/PRC-132 ÖOYFT?"

"Özel Operasyonlar Yüksek Frekans Telsizi. Olmaz."

"Tadiran..."

Bryson sözünü kesti. "İsrail telekomünikasyon ve elektronik üreticisi. Senin memleketinden. Kullanabileceğimiz bir şey değil."

Ardından, bir sonraki konteynerin üzerinde yazılanları fark etti: M-76 el bombaları ve M-25 CS isyan el bombaları; kalabalıkların kontrolü için askerler ve polis tarafından kullanılır. Heyecanla, "İşte bulduk," dedi, sesini alçak tutmaya çalışarak. "Bu tam ihtiyacımız olan şey. Bu şeylerin nasıl açılacağını biliyor musun?"

Kadın ona döndü. "Cıvata kesiciye ihtiyacımız Var. Bu kutular hırsızlığa karşı yüksek güvenlik mührüyle kapatılır, ciddi biçimde kilitlenmez."

Yüksek güvenlik mührü bir kez koparıldıktan sonra birinci konteyner kolayca açıldı. Üç metre yüksekliğindeki konteynerin ön tarafını çaprazlama örten metal sicimi hemen çıkardılar ve bir kapı açıldı. İçerde üst üste dizili sandıklarda el bombaları ve diğer savaş malzemeleri duruyordu: Alaaddin'in gerçek silah mağarası.

On dakika sonra çeşitli silahlardan bir yığın yapmışlardı. Dikkatle nasıl kullanacaklarını ve kazayla harekete geçirmemeyi öğrendikten sonra el bombaları ve mermi gibi daha küçük nesneleri Kevlar kurşun geçirmez yeleklerinin ceplerine doldurmaya başladılar. Daha büyük olanları kılıf, çanta ve ip askı yardı-

mıyla omuzlarına ve sırtlarına astılar; en büyüklerini de ellerinde taşıyacaktıydı. İkisi de yüz siperliği olan Kevlar kasklar taktılar.

Birden tam üstlerinde büyük bir çatırtı duyuldu, sonra bir tane daha. Metacalis'in metale sürerken çıkardığı sestir bu. Bryson iki konteynerin arasındaki dar boşluğa girip bir şey söylemeden kadına da aynısını yapmasını işaret etti.

Tavandaki kapak açılırken parlak bir ışık dalgası içeri yayıldı. Işık Calacanis'in uç ya da dört askerin elindeki güçlü fenerlerden geliyordu. Arkalarında, yanlarında çok sayıda asker vardı ve çaprazlarında bulunmasına rağmen Bryson güçlü silahları olduğunu görebiliyordu.

Hayır! Bir karşılaşma bekliyordu, ama burada değil, bu kadar çabuk değil! Bir strateji belirlemek, bilmediği nedenlerle ortağı haline gelen isimsiz kadınla plan yapmak için fırsatları olmalıydı.

Bulgar yapımı kalaşnikof AK-47'yi sıkıca kavradı, hafifçe yukarı kaldırdı, zihninde seçeneklerini değerlendirmeye çalıştı. Bulunduğu yerden adamlara ateş etmesi yerini gösteren bir fişek göndermesiyle aynı şeydi. Calacanis'in adamları Bryson ve kadının orada bulunduğundan emin olamazlardı.

Sonra Bryson çelik döşemede, açıkta bıraktıkları silahları gördü. Bu, düşmanlarına doğru tahminde bulunduklarını ya da daha doğrusu, aşağıdan gelen sesleri doğru saptadıklarını gösteriyordu; yani, peşinde oldukları avları ya buradaydı ya da kısa bir süre önce buradan geçmişti.

Peki neden ateş etmiyorlardı?

Sacınız düşmandan az olduğunda saldırıya geçin. İçgüdüleri ona ilk önce ateş etmesini, olabildiğince çok sayıda düşman vurmasını söylüyordu, bu yerini belli etmek anlamına gelse bile.

Kalaşnikofu kaldırdı, nişan alıp tetiği çekti.

Bir patlama, ardından acı dolu bir çığlık duyuldu ve Calacanis'in adamlarından biri birkaç metre öteye düştü. Bryson hedefi tam tutturmuş, alnından vurulan adam ölmüştü.

Bryson cevap olarak geleceğinden emin olduğu tam otomatik ateşi beklerken konteynerlerin arasındaki boşluğa girdi.

Ama hiçbir şey olmadı!

Yukardan bir bağırışma ve bir emir duyuldu. Adamlar geri çekilip ateş duruşuna geçtiler, ama ateş etmediler!

Nedeni neydi bunun?

Şaşkına dönen Bryson tekrar tüfeğini kaldırdı, dikkatle iki el ateş etti. Adamlardan biri hemen düştü, ölmüştü; diğeri acıyla kıvranarak yere çöktü.

Bryson birden, adamlara ateş etmemelerinin emredildiğini anladı.

Konteynerlere bu kadar yakinken ateş etme riskine giremezlerdi! Çelik sandıklar en güçlü patlayıcılar ve silahlarla doluydu. Hedefi şaşırان bir mermi, çeliğı delerek bombaları, C-4 plastik patlayıcıları ya da Tanrı bilir daha başka neleri havaya uçurarak gemiyi bile batırabilecek bir yangın çıkarabilirdi.

Konteynerler arasında saklandıkları sürece ateş etmeyeceklerdi. Ancak, kendi ya da kadın ortaya çıkıp konteynerlerden uzaklaştığı an keskin bir nişancı onları öldürmeye çalışacaktı. Bu da Bryson'a o pozisyonda kaldığı sürece güvende olduğunu söylüyordu, ama kaçacakları bir yer yoktu ve düşmanları bunun fazlasıyla farkındaydı. Dışarı çıkmasını, bir hata yapmasını bekleyebilirlerdi.

Kalaşnikofu indirdi. Bulunduğı yerden, sarışın kadının beş altı metre ilerde iki konteynerin arasına çömeldiğini gördü. Kendisini seyrediyor, ne yapacağını görmek için bekliyordu. Bryson başparmağıyla önce solu, sonra sağı gösterdi: Ne tarafa?

Cevap yine el işaretleriyle geldi: Tek yol saklandıkları yerden çıkıp geldikleri yöne doğru gitmekti. Kahretsin! Kendilerini göstermekten başka çareleri yoktu! Bryson ilk önce kendisinin gideceğini işaret etti! Sonra diğeri taktik silahını gösterdi, Güney Afrika malı Uzi hafif makineliydi bu. Aynı zamanda koruyucu aralıktan yavaş yavaş çıkıp sırtını konteynerlere verdi, açıklığa varınca Uzi'yi güvenlik görevlilerine doğru kaldırdı. Yüklendikleri silahlar elverdiğince kaçabilecekleri tek yöne doğru hareket ettiler.

Kadın da gizlendiğı yerden çıkmıştı artık. İkiisi birlikte sırtlarını dev çelik kutulara dayayıp rampayı ağır ağır çıkmaya başladılar. Birkaç güçlü, çapraz fener ışığı tam üzerlerine tutuldu. Bu bütün hareketlerinin izlendiğı anlamına geliyordu. Bryson gözünün kenarıyla birkaç atıcının pozisyon değıştirdiğini, konteynerleri vurma korkusu olmadan ateş edebilmek için onların çaprazlarına geçtiğini gördü. Ama bunun için keskin nişancı olmaları gerekiyordu.

Ve Bryson onlara bu fırsatı verme niyetinde değıldi.

Kalaşnikofu nişancılara doğru çevirip emniyeti açtı. O sırada arkasından bazı gürültülerin geldiğini duydu, hızla başını çevirip baktığında kaçış yolları olan kapaktan bazı adamların çıktığını gördü! Çok daha yakın oldukları için ni-

satıcılıklarına daha fazla güvenebilecek olan bu adamlar ateş etmekten çekinmeyebilirlerdi. Artık çevreleri sarılmıştı ve tek kaçış noktaları tutulmuştu!

Birden makineli tüfeklerin mermi yağmuru başladı, iki konteynerin arasına gizlenmiş olan kadından geliyordu mermiler. Çığlıklar ve bağırmalar oldu, yaklaşmakta olan adamlardan bazıları yaralanmış ya da ölmüştü. Bryson bu fırsatı değerlendirerek cebine uzanıp bir el bombası çıkardı, pimi çekip yukardaki grubun üzerine gönderdi. Koro halinde çığlıklar duyuldu ve adamlar kaçışırken bomba patladı. Her tarafa sıçrayan şarapnel parçaları birkaç adamı baltıttı. Bazı metal parçalan Bryson'ın yüz siperliğine çarptı.

Kapaktan ellerinde silahlarla birkaç adam daha çıkarken kadın bir el daha ateş açtı. Bryson yeni bir el bombası çıkarıp yukarı fırlattı; bu çok daha çabuk patladı, sonuç aynı derecede yıkıcıydı. Sonra Uzi'yle yaklaşan askerlerin üzerine ateş açtı. Birkaç tanesi vurulurken üzerinde kurşun geçirmez yelek olan iki tanesi yürümeye devam ediyordu. Darbelerin etkisi Kevlar kurşun geçirmez yeleğe rağmen birini yere yıkacak kadar güçlüydü. Bryson bir el daha ateş açıp ikinci adamı boynundan vurdu, adam hemen ölmüştü.

"Gel!" diye bağırdı kadın. Bryson konteynerlerin arasındaki dar geçide, karanlığın içine doğru gerilediğini gördü kadının. Aklında başka bir yol var gibiydi; ona güvenmek, ne yaptığını biliyor olduğuna inanmak zorundaydı. Kendilerini korumak için deli gibi ateş ederek korunduğu noktadan açık rampaya çıktı. Bir yandan koşup bir yandan her yöne doğru ateş ederken çıldırmaşa benziyordu. Ama işe yaramıştı. Karşı taraftaki geçide girmeyi başarmış, son anda kadının arkasında ağır bir şeyi sürükleyerek sol taraftaki konteynerlerin arasındaki dar aralıkta gözden kaybolduğunu görmüştü.

Silahlı tanıdı. Dönmeden hemen önce bir başka el bombası çıkarıp Calacanis'in adamlarına -en azından ayakta kalanlara- fırlattı.

Bu delilikti! Kadın kaçışlarını yavaşlatan, bu devasa boyutlardaki tüfek biçimindeki silahı taşıyordu.

"Sen devam et," diye fısıldadı kadına. "Ben taşırım."

"Teşekkürler."

Silahlı alıp omzuna astı, kanvas kayışları göğsüne çekti. Kadın şu anda aşağıdaki konteyner sırasına giden parmaklıktan iniyordu. Bryson da onu takip edip bir başka konteyner grubunun arasına girdi. Artık her yerde ayak sesi duyabiliyorlardı, ama çoğunlukla başlarının üstünden ve arkalarından geliyor-

du sesler. Takipçilerinin küçük gruplara ayrıldıkları sonucuna vardı. Bu kadın nereye gidiyordu? Neden bu lanet olası silahı taşımakta ısrar ediyordu?

Konteynerler arasında garip, zikzaklı bir yol izliyor, ardından bir alt kata iniyordu. Güvertenin dibinde, lombar kapağının altında en az sekiz kat konteyner dizisi vardı ve kaç sıra olduğunu Tanrı bilirdi, ki bu da büyük bir labirent oluyordu. İşte yaptığı şey buydu: Labirentte izlerini kaybettirmeye çalışıyordu! Bryson yön duygusunu yitirmişti; kadının hangi yöne gittiğinden habersizdi, ama hızla ve bir amaç doğrultusunda hareket ediyor gibiydi, bu yüzden onu takip etmeye devam etti. Hareket kabiliyeti taşıdığı büyük silah yüzünden biraz azalmıştı.

En sonunda bir başka yatay tünele geldiler. Burada çelik bir merdiven vardı. Kadın neredeyse koşar adımlarla ilerliyordu. Bryson zikzaklar çizdiğini hissetmeye başlamıştı. Sırtındaki yirmi, otuz kilonun da bir faydası olmuyordu. Kadının fiziksel durumunun da kötü olduğunu gördü. On altı metre yüksekliğindeki bu tünel, ayağa kalkabilecekleri pozisyonda karanlık ve yatay bir başka tünele açılıyordu. Bryson tünelden çıkar çıkmaz kadın kapağı kapatıp kilitledi.

"Bu uzun bir tünel," dedi kadın. "Ama eğer sonuna yakın bir yere, sıfır-iki güvertesine varabilirsek buradan kurtuluruz."

Kadın uzun, aceleci adımlarla koşmaya başladı. Bryson onu yakından takip ediyordu.

Birden yüksek sesli, yankılı bir klik sesi duyuldu ve tam bir karanlığa gömüldüler.

Bryson uzun yıllar süren saha çalışmaları sırasında edindiği bir alışkanlıkla kendini yere attı ve kadının da aynı şeyi yaptığını gördü.

Hemen ardından mermiler boşaldı ve birçoğu yalnızca birkaç santim ötedeki bölmeye girdi. Mermiler çok yakındı, gece görüş gözlüğü kullanıldığı kesindi. Bir patlama daha duyulduğunda Bryson göğsünden vurulmuştu!

Kurşun, göğse inen bir yumruk darbesinin etkisiyle Kevlar ceketini yırtmıştı. Bryson'ın gece görüş gözlüğü yoktu; ama kadının vardı.

Yok muydu?

"Yanımda değil!" diye fısıldadı kadın sanki düşüncelerini okumuş gibi. "Bir yerlerde düşürmüştüm!"

Artık karanlıkta gitgide yaklaşan ayak seslerini duyabiliyorlardı; adam koşmuyor, ama büyük bir kararlılıkla hızla yürüyordu. Karanlıkta gören, hedefini

gün ortasındaymış gibi gören birinin kararlılığıydı bu. Görüş çizgilerini daha iyi hale getirmek için yaklaşan katilin güvenli adımlarıydı.

"Yerde kal!" diye fısıldadı Bryson, Uzi'yi kaldırıp adamın bulunduğu yöne doğru ateş ederken. Ama bir şey olmamıştı; katil onlara doğru yaklaşılmaya devam ediyordu, Bryson bunu hissediyordu.

Ceketinin sol cebinde el bombası yığını duruyordu; M651 CS gözyaşı bombaları vardı ki bunları kullanması hata olurdu, çünkü bu dar alanda kendileri de etkilenirdi; üstelik yanlarında koruyucu malzeme de yoktu. M90 duman bombaları, yoğun bir duman çıkarırdı, ayrıca bu da işe yaramazdı, ama ısıyı gören gözlükler bu dumanın arasından görebilirdi.

Ancak, bir başka bomba daha vardı; işe yarayacağını bildiği ileri teknoloji örneği.

Kadına, yapacağı şeyi açıklamak için vakti yoktu. Calacanis'in dükkânından birkaç silah almıştı yalnızca. Şimdi ne olacaktı? Katil ya da katiller anlamadan ona söylemesi gerekiyordu.

Yalnızca hareket et!

Üstünü yoklayarak bombayı buldu. Pimini hızla çekip birkaç saniye beledi. Calacanis'in adamının geldiğini tahmin ettiği yerin birkaç adım gerisine attı.

Patlama kısa, ama kör edici parlaklıktaydı ve katili bir an için aydınlatmıştı. Bryson adamı görebiliyordu, hafif makineli tüfeğini ateş etme pozisyonunda tutuyordu, başı şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. Işık parladığı hızla kayboldu ve Bryson havanın bir anda yakıcı bir dumanla dolduğunu hissetti. Katil hazırlıksız yakalanmıştı. Bu anı değerlendirip uzun çelik füzeyi kaldırdığı gibi koşmaya başladı. Büyük bir hızla kadının yanma gelip Arapça olarak, "Koş! İleriye doğru koş! Bizi şu anda göremez!" diye bağırdı.

Gerçekten de, Amerikan yapımı M76 duman bombası, patlatıldıktan sonra havada yüzen ve yere çok yavaş düşen sıcak, parlak sarı yaprakçıklardan örülmüş bir duman perdesi yayıyordu. Özellikle kızılötesi görüşü önleyici ileri teknoloji ürünüydü. Sıcak metal parçacıklar katilin görüşünü bulandırıyor, böylelikle insan vücudunun ısınısını arka zeminden ayıramıyordu. Şu anda hava sıcak metalik sisle kaplıydı; katilin görüş alanı beneklerle dolu yoğun bir bulutla örtülmüştü.

Bryson ileri doğru koştu, kadın önündeydi. Düşman birkaç saniye içinde toparlanıp deli gibi rasgele ateş etmeye başlayana kadar onu oldukça geride

bırakmışlardı. Mermiler her yerde patlıyor, amaçsızca çelik bölmelere saplanıyordu.

Onunla bağlantı kurmak isteyen bir el hissetti, sarışın kadın kendisine rehberlik ediyordu. Onu lombar ağzından geçirip çelik merdivene çıkardı, kendini toparlayıp zifiri karanlıkta basamakları çıkabilecek duruma gelene kadar adama yardım etti. Arkada katil körlemesine ateş ederken mermi yağmurunun sesini duyabiliyordu. Derken ateş birden kesildi. Mermisi bitti, diye düşündü Bryson. Yeniden doldurmak zorunda.

Ama buna zamanı olmayacak.

Kadın lombar ağzının kapağını açar açmaz Bryson birdenbire görmeye başladı. Aynı anda soğuk hava ciğerlerine çarptı ve dışarda, açık havada, geminin sancak tarafındaki güvertesinde olduklarını fark etti. Kadın kapağı arkasından kapatıp kilitledi. Gökyüzü karanlık, yıldızsız ve bulutluydu, ama neredeyse aydınlık görünüyordu.

Sıfır-iki güvertesindeydiler, yani ana güvertenin bir kat üstünde. Bryson gemi düdüğünün ve alarmların artık çalmadığını fark etti. Kadın yılanı benzeyen yağlı kablo yığınlarının etrafından çevik hareketlerle dolaşıp hızlı adımlarla küpeşteye doğru yürüdü.

Diz çöküp pelikan kancasındaki kabloyu çözdü, bumba ve sandal vinci serbest kalıp dışarı doğru savruldu. Vinç koluna dokuz metre uzunluğunda bir kurtarma botu asılıydı. Hız motorlarının en hızlısı olan Magna Marine devriye aracıydı bu.

Birlikte kayışların üzerinde sallanan bota bindiler. Kadın bir halatı çekip freni bıraktı ve bütün bağlarından kurtulan bot birden hızla aşağıya doğru inip suya çarptı.

Kadın kontağı açar açmaz motor büyük bir homurtuyla çalışmaya başladı. Hızla ileri atılan bot neredeyse suyun üstünde uçuyordu. Bryson gemi boyunca yanında taşıdığı uzun çelik silindiri kontrol etmeye çalışırken kadın direksiyona geçti. Saatte altmış mil hızla tam gaz ilerliyorlardı. Calacanis'in koca gemisi bir gökdelen kadar büyük görünürken uzun kara gövdesi ortalığa uğursuz bir hava saçıyordu.

Magna devriye botundan gelen gürültü Calacanis'in güvenlik güçlerini alarma geçirmiş gibiydi, çünkü karanlık gökyüzü birden kör edici parlaklıkta ışık hüzmeleriyle ve gök gürültüsünü andıran şiddette patlamalarla aydınlan-

maya başlamıştı. Küpeşteye toplanan güvenlik görevlileri ellerinde hafif makineli ve nişancı tüfekleriyle korkulukların ve diğer yüksek noktaların üzerine tünemiş, ateş açıyorlardı. Ama bu bir işe yaramıyordu; Bryson ve kadın menziline dışına çıkmışlardı.

Kaçmışlardı ve güvendediler!

Bir an sonra Bryson füze fırlatıcıların güverteye yerleştirilip tam üzerlerine çevrildiğini gördü.

Bizi havaya uçuracaklar!

Bir dış motor sesi duydular ve bu ses gitgide şiddetlenmeye başladı. Tam önlerinde, geminin kıç tarafından dolaşan bir Boston Vnaler devriye botu vardı. Dokuz metre uzunluğunda, makineli tüfeklerle donatılmış Vigilant sınıfı tekne, İspanyol sahil güvenlik aracı değildi; özel olduğu açıktı. Hızla üzerlerine doğru geliyordu. Tekne gittikçe yaklaşırken makineli ateş ediyordu.

Kadın sesi duyup tekneyi gördü ve uyarılmasına gerek kalmadan gaze biraz daha yüklendi, artık maksimum hıza ulaşmıştı. Üzerinde bulundukları teknenin Calacanis tarafından hız için seçildiğine kuşku yoktu, ama yaklaşan devriye aracı da öyleydi.

Sahile doğru hızla ilerliyorlardı, ama yarışı kazanacakları kesin değildi. Şu anda devriye aracı neredeyse atış menzili içine girmişti, silahları aralıksız ateş ediyordu. Onları yakalamaları an meselesiydi. Deniz, makineli tüfek mermileriyle fokurdamaktaydı.

Ve *İspanyol Donanması*'ndaki roket atıcılar da ateş açmak üzereydi; füzelerin menzili içindeydiler.

"Ateş et!" diye bağırdı kadın. "Bizi havaya uçurmadan önce ateş et!"

Bryson, Stinger'ı omzuna kaldırmıştı bile, tüfeğin kolu sağ elinde, fırlatma tüpü sol elinde, kanvas kayışı göğsündeydi. Diğer gözünü kapatıp dürbünden baktı. Stinger'ın en ileri donanımı, pasif kızılötesi arayıcı kullanarak tam isabete göre ayarlanmıştı. Tavsiye edilen en az mesafe olan iki yüz metrenin çok uzağındaydılar.

Bryson optik nişangâhta hedefi gördü. 'Dost ya da Düşmanı Tanımla' fonksiyonunu kapatıp füzeyi çalışır konuma getirdi.

Duydukları ses füzenin hedefe kilitlendiğini gösteriyordu.

Ateş etti.

Şaşırtıcı güçte bir patlama oldu. Çift itmeli roket motoru harekete geçip füze-yi ileri fırlatırken meydana gelen geri tepme gücü Bryson'ın arkaüstü düşme-sine neden oldu. Kullanıldıktan sonra atılan füze fırlatma tüpü ise suya düştü.

Isı güdümlü füze havada yükseldi, devriye botuna doğru geniş bir kavis çizerken karanlık gecede alelacele çiziktirilmiş bir yazı gibi uzun bir duman kailintisi bıraktı.

Bir saniye sonra devriye botu bir alev topu halini alırken sülfürlü duman bulutu yukarı doğru fışkırdı. Kabaran dev dalgalar, hızla ilerledikleri halde hızla ilerlemeye üzerlerine kadar geldi.

İspanyol Donanması'nın uzun, yüksek sesli acil durum düdüğü havayı doldurdu, ardından bir dizi kısa ve bir tane uzun düdük sesi duyuldu.

Kadın yüzünde dehşetin hâkim olduğu büyülenmiş bir ifadeyle dönüp baktı. Bryson yüzünde sıcak hava dalgasını hissetti. İkinci füzeyi kaldırıp -geriye bir tek bu kalmıştı- ateşleme düzeneğine yerleştirdi. Sonra füze fırlatıcıyı sol tarafına kaldırdı, kızılötesi nişangâhı *İspanyol Donanması'nın* gövdesine sabitledi. Silah hedefe kilitlendiğini gösteren bip sesini çıkardı.

Bryson, kalbi şiddetle çarparken soluğunu tutarak ateşledi.

Füze, hızla dev konteyner gemisine doğru atıldı, kendi menzilini düzeltirken aniden saparak geminin tam kalbine saplandı.

Bir saniye sonra patlama gerçekleşti. Bu, geminin karnında başlayarak dışıya doğru genişleyen bir patlamaydı. Geminin parçaları siyah duman ve alevlerin arasında havaya uçtu, sonra çok gürültülü bir patlama daha oldu.

Sonra bir tane, bir tane daha.

Konteynerler birbiri ardına ısınıp kolayca parlayabilen mallar yüzünden patlamaya başlamıştı.

Gökyüzü alevler içindeydi. Gürültü kulakları acıyıyordu. Suyun üstüne yarılan siyah petrol akıntısı da alev alırken her yeri ateş ve duman kapladı.

Calacanis'in, artık hurda haline gelmiş bir iskelet şeklindeki dev gemiri bir yana doğru eğilmişti. Zehir gibi siyah bulutların içine gizlenen gemi az sonra batmaya başladı.

İspanyol Donanması artık yoktu.

S 4:

1. 2. |

11
3

İKİNCİ KISIM

www.cizgiliforum.com

Beydaba & Yakamoz

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şiddetli dalgaların dövdüğü kayalık bir burunda kıyıya çıktılar. Burası Costa da Morte, yani Ölüm Sahili'ydi. Sayısız gemi kazası yüzünden kıyıya bu ad verilmişti.

Hiçbir şey konuşmadan kurtarma botunu ellerinden geldiğince çekip, sahil güvenliğin arama ışıklarından ve para canlısı kaçakçıların gözlerinden uzak bir koya gizlediler. Bryson göğsündeki AK-47 ve Uzi'nin kayışlarını çözüp botun yanına koydu, üstünü kum ve taşla örttü. Artık yakından bakıldığında bile görülmezlerdi. Ceplerinde bulunan çok sayıdaki silaha rağmen, ortalıkta paralı asker gibi görünmemeleri gerekiyordu.

Üzerlerindeki ağırlık nedeniyle kayaların arasından zorlukla geçtiler. Giysileri sıırıslıkladı ve buz gibi su yüzünden titriyorlardı.

Teşkilatın ayrıntılı haritalarını incelediği için Bryson'ın indikleri yer konusunda biraz fikri vardı. Uydu raporlarına göre burası, *İspanyol Donanması'nın* demir attığı noktaya en yakın kara parçası olan Galiçya sahiliydi. Flnisterre ya da Galego'ların dediği şekliyle Fisterre köyünün yakınında sahile çıkmış olmalarıydılar. Flnisterre, yani dünyanın en uç noktası, İspanya'nın en batısı.

İlk konuşan kadın oldu. Gözle görünür biçimde titreyerek bir kayanın üstüne çıktı. Ellerini başına götürüp sarı peruğunu başından çekince kısa, kumral saçları ortaya çıkıverdi. Naylon bir poşetin içinden kontak lens kutusunu çıkardı. Parmaklarını gözlerine götürerek lenslerini çıkarıp kutuya koydu. Büyüleyici yeşil gözleri koyu kahverengi oluvermişti. Bryson şaşkınlıkla seyreliyor, ama bir şey söylemiyordu. Kadın daha sonra naylon poşetin içinden pusula, su ge-

çirmez harita ve minik bir fener çıkardı. "Kuşkusuz, burada kalamayız. Sahil güvenlik, sahilin her santimini araştıracaktır. Tanrım, ne kâbustu!" Minik feneri açıp haritayı incelemeye başladı.

"Neden daha önce de böyle kâbuslar yaşadığına dair bir his var içimde?"

Kadın başını haritadan kaldırıp sert bir şekilde ona baktı. "Gerçekten bir açıklama borcum var mı sana?"

"Bana bir şey borçlu değilsin. Ama beni kurtarmak için hayatını riske attın ve ben de bunu anlamak istiyorum. Ayrıca, sanırım kumral halini sarışın halinden daha çok sevdim. Daha önce İsrail için olduğunu düşündüğünüz silah transferini takip ettiğini söylemiştin. Mossad mı?"

"Bir bakıma," dedi anlaşılabilir bir biçimde. "Ya sen... CIA mı?"

"Bir bakıma." Her zaman bilme-ihtiyacı ilkesine bağlı kalmıştı ve şu anda daha fazlasını açıklama ihtiyacı görmüyordu.

"Ya hedefin, ilgi alanın?" diye belirtti kadın.

Bryson konuşmadan önce bir an tereddüt etti. "Diyebilirim ki, karşımda, aklıma gelebilecek her şeyden daha geniş kapsamlı bir organizasyon var. Ama şunu sormama izin ver: Neden? Neden yaptın bunu? O kadar uğraşıp içeri siz, sonra kendi hayatını riske at."

"İnan bana, benim seçimim değildi."

"O halde kimin seçimiydi?"

"Şartlar öyle gerektirdi. İşlerin meydana geliş şekli... Calacanis'in her yerde bulunan kameralarını unutup seni uyarmak gibi aptalca bir hata yaptım."

"Gözetlendiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu çılgınlık başlamadan önce, görevden alındığım ve Bay Boghosian'ın benimle görüşmek istediği söylendi bana. Boghosian, Calacanis'in baş adamıdır, adamıydı. Birini görmek istediği söylenince bunun ne anlama geldiğini bilirim. Gözetleme kamerasını incelemişlerdi. O sırada kaçmam gerektiğini anladım."

"Ama bu da en başta beni neden uyardığın sorusunu akla getiriyor."

Kadın başını salladı. "Daha fazla kurban vermek için bir neden görmedim. Özellikle de en büyük amacım teröristler ve fanatikler tarafından masum kanı dökülmesini engellemekken... Hem bunun benim gizli görevimi tehlikeye atacağını düşünmedim. Belli ki, yanlış hesap yapmışım." Haritayı incelemeye devam etti, bu arada eliyle fenere gölge yapıyordu.

Kadının samimiyetinden etkilenen Bryson yumuşak bir şekilde, "Bir adın var mı?" diye sordu.

Kadın yarı gülümser bir şekilde başını kaldırdı. "Leyla. Senin de Coleridge olmadığını biliyorum."

"Jonas Barrett," diye cevap verdi. Orada ne yaptığı sorusunu havada bıraktı. Bırakalım araştırsın, diye düşündü. Doğru zaman geldiğinde, eğer gelirse, bilgi alışverişinde bulunacaklardı. Eskiden olduğu gibi kolayca yalan söyleyebiliyordu. Kimim ben gerçekten, diye düşündü. Bu en bilinen ergenlik çağı sorusu, garip bir şekilde yer değiştirerek kendini kaybetmiş olan eski saha ajanının bilincini etkiler olmuştu. Gürültüyle kayalara çarpan dalga seslerine yakınlardaki deniz fenerinden gelen hüzünlü sis düdüğü ekleniyordu. Bryson bunun, Cabo Finisterre'deki ünlü deniz feneri olduğunu biliyordu. Duyulmayacak kadar kısık bir sesle, "Yanlış hesap yaptığın söylenemez," dedi müteşekkire bir şekilde.

Kadın, fenerini kapatırken ona üzgün bir şekilde gülümsedi. "Beni -biziburadan alacak bir helikopter ya da özel bir uçak bulmam lazım, hem de hemen."

"Bunu yapabileceğin en iyi yer Santiago de Compostela'dır. Buranın altmış kilometre güneydoğusunda. Önemli bir turistik bölgedir; hac kenti, kutsal bir şehirdir. Galiba şehrin hemen dışında uluslararası uçakların kalktığı küçük bir havaalanı var. Orada bir uçak ya da helikopter bulabiliriz. Kesinlikle denemeye değer."

Genç Kadın, ona dikkatle baktı. "Bu bölgeyi biliyorsun."

"Pek sayılmaz. Haritayı inceledim."

Birden güçlü bir ışık birkaç yüz metre ilersini aydınlattı ve saha deneyimlerinin keskinleştirdiği bir içgüdüyle ikisi birden yere eğildi. Bryson büyük bir kayanın arkasına geçip hareketsiz kalırken adının Leyla olduğunu söyleyen kadının bir kaya çıkıntısının altına uzandı. Bryson, yüzündeki soğuk ve nemli kumu hissedebiliyordu; birkaç metre uzağındaki kadının ise düzenli soluklarını duyuyordu. Genç adam meslek yaşamı boyunca hiçbir kadın ajanla çalışmamıştı ve nadiren dile getirse de, neredeyse hepsi erkek uzman casuslar tarafından yetiştirilmiş kadın casusların engelleri aşmada başarılı olduklarına pek inanmıyordu, başarılar ise istisnaydı. Bryson, bu esrarengiz Leyla'nın bir istisna olduğu, baskı altındayken yetenekleri sayesinde gerekeni rahatlıkla yapabildiği dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Bryson sahili tarayan ışığın bir an için tekneyi sakladığı koyda durduğunu gördü. Tekneyi daha iyi saklayabilmek için kumsaldan aldığı kayaları kullanmıştı. Belki de deneyimli gözler kayaların, yosunların ve kıyıya vuran enkaz parçalarının doğal durmadığını görebilirdi. Genç adam kendisini araştırmacılardan gizleyen kayanın arkasından etrafına göz atabiliyordu. Araştırma aracı sahile paralel olarak gidiyor, araçla birlikte ilerleyen bir çift güçlü ışık, girintili çıkıntılı kayalar boyunca ileri geri hareket ediyordu. Araştırmacıların güçlü dürbünler kullandıklarına kuşku yoktu. Bu kadar uzakta gece görüş dürbünleri bir işe yaramasa da ışıklar uzaklaştı, diye erkenden ayağa kalkma riskine girmek istemiyordu. Araştırma ışıklarını söndürmenin amacı, gerçek araştırmayı başlatmak olurdu. Çoğu kez: yaratıklar yalnızca ışıklar söndüğünde bulundukları kayanın altından dışarı çıkarlardı. Bu yüzden sahil tekrar karanlığa büründükten sonra beş dakika daha kaldı olduğu yerde; Leyla'nın da aynı şeyi yapması onu etkilemişti.

Sonunda saklandıkları yerden çıkarak vücutlarında kramp giren yerleri ovuşturdular. Daha sonra eğri bûğrû çamların sıklaştığı kayalık yamacı tırmanıp tepedeki çakıl taşlarıyla örtülü dar yola ulaştılar. Yol boyunca yosun kaplı taş evleri çevreleyen yüksek, granit duvarlar gördüler. Her birinin, yüksek sütunların üstüne yapılmış tahıl ambarları, samanlığı, üzerinde yeşil üzümlerin sallandığı sarmaşık parmaklığı ve meyvelerle dolu ağaçları vardı. Bryson buranın nesiller boyunca aynı toprakları işleyen yerli insanlara ait bir bölge olduğunu fark etti. Yabancılar burada hoş karşılanmazdı. Kaçak biri büyük bir kuşkuyla karşılanırdı, yabancılar görüldükleri yerde ihbar edilirdi.

Kırk elli metre gerilerinde, taşların üzerinde bir ses duyular. Bryson sağ elinde tabancasıyla döndü, ama karanlık ve sisin içinde bir şey fark edilmiyordu. Görüş mesafesi oldukça sınırlıydı ve yol virajlı olduğu için gelen kişi görünmüyordu. Leyla'nın da silahını doğrulttuğunu gördü, uzun susturucu namluya takılıydı, iki eliyle silahı kavrarken aldığı nişancı duruşu mükemmeldi. İkisi oldukları yerde durmuş ortalığı dinliyorlardı.

Sonra aşağıdaki sahilten bir ses yükseldi. En az iki kişi ya da daha fazla olabilirlerdi. Ama nereden geliyorlardı? Niyetleri neydi?

Bir başka ses daha duyuldu: Bryson'ın ilk anda anlamadığı bir dilde konuşan birinin boğuk sesi, sonra çakıl taşı üzerinde yürüyen ayaklar. Dilin Galego olduğunu fark etti, Portekizce ve Kastilya ispanyolcasının bileşiminden oluşan eski bir dildi bu. Yalnızca bazı ifadeleri anlayabiliyordu.

"Venal Axina Que çarallo fas ai? Ctue e o que che leva tanto tempo? Mövete!"

Hızla birbirlerine bakarak, taş duvar boyunca sesin kaynağına doğru sessizce ilerlediler. Alçak sesler, tıktırılar ve metalik şingirtılar duyuluyordu. Dönemece biraz daha yaklaştıklarında Bryson, eski bir kamyonete sandık yükleyen iki silüet gördü. Bir tanesi kamyonetteydi, diğeri sandıkları teker teker alıp ona uzatıyordu. Bryson saatine baktı, sabahın üçüydü. Bu adamlar ne yapıyordu? Balıkçı olmalıydılar. Topladıkları midyeleri yükleyen köylü balıkçıları bunlar.

Her kim olurlarsa olsunlar adamlar çalışkan yerlilerdi ve doğrudan tehdit oluşturmuyorlardı. Silahını kaldırıp Leyla'ya da aynını yapmasını işaret etti. Üzerlerine silah doğrultmak bir hata olurdu.

Biraz daha yaklaşıncı Bryson adamlardan birinin orta yaşlı, diğerrinin de ergenlik çağından yeni çıkmış bir genç olduğunu gördü. İkisi de oldukça yorgun görünen adamlar, köylü işçilere benziyorlardı; baba oğul gibiydiler. Genç olanı kamyonetin içindeydi, yaşlı olanı ona sandıkları uzatıyordu.

Yaşlı olan konuşuyordu: *"Vena, mövete, non podemos perde-lo tempol"*

Bryson, Lizbon'da ve San Paulo'da katıldığı sayısız operasyon yüzünden adamların ne dediğini anlamaya yetecek derecede Portekizce biliyordu. "Hadi, kımda!" diyordu yaşlı adam. "Zamanımız kısıtlı. Kaybedecek dakikamız yok!"

Bryson, Leyla'ya bir göz atıp Portekizce bağırdı. *"Por favor, nos poderian axudar? Metimo-lo coche na cuneta, e a miha muller e mâis eu temos que chegar a Vigo canto antes."* Lütfen bize yardım eder misiniz? Arabamız yoldan çıktı. Karım ve ben mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Vigo'ya ulaşmaya çalışıyoruz.

İki adam kuşkuyla ajana baktılar. Bryson şu anda ne yüklediklerini görebiliyordu ve bunlar midye ya da istiridye sandığı değildi. Çoğunlukla ingiliz ve Amerikan olan yabancı sigara kartonlarıydı. Bunlar balıkçı değildi. Fahiş fiyatları satmak üzere ülkeye yasak tütün sokan kaçakçıları.

Yaşlı adam elindeki kartonu yere bıraktı. "Yabancı mısınız? Nerelisiniz?"

"Bilbao'dan arabayla geliyoruz. Tatildeyiz, etrafı geziyorduk, ama lanet olası kiralık araba işe yaramamış. Yoldan çıkıp hendeğe girdi. Bizi götürerberseniz karşılığını öderiz."

"Eminim size yardım edebiliriz," dedi yaşlı adam diğerrine işaret ederek. Genç, kamyonetin arkasından aşağıya atlayarak Leyla'ya dikkati çeker biçimde yaklaşımaya başladı. "Jorge?"

Delikanlı hızla bir tabanca çıkarıp Leyla'ya doğrulttu. Astra Cadix .38'lik Special'di silahı. Leyla'ya doğru birkaç adım daha yaklaşarak bağırdı. "*Vacade os petos! Agora mesmo*! Ceplerinizi boşaltın. Hepsini! Çabuk, ve herhangi bir şey denemeyin! Hemen!"

Şimdi yaşlı adam da bir tabanca çıkarmış, Bryson'a doğrultmuştu. "Sen de dostum. Cüzdanını yere atıp bana doğru tekmele," diye bağırdı. "O pahalı satı de. Kimilda! Yoksa güzel karın kurşunu yer, sonra da sen!"

Genç adam ileri doğru atılıp sol eliyle Leyla'yı omzundan yakaladı, sonra da kendisine doğru çekerek silahı şakağına dayadı. Leyla'nın yüz ifadesinin değişmediğini, ağlayıp bağırmadığını ya da herhangi bir harekette bulunmadığını fark etmemişti. Eğer tavırlarındaki sükûneti fark etseydi telaşa kapılırdı.

Leyla, Bryson'ın gözlerine baktı; neredeyse görülmez biçimde başını salı; tadı.

Genç kadın ani bir hareketle aynı anda iki tabanca çekti. Sol elinde .45. Heckler&Koch USP; sağ elinde son derece güçlü .50 kalibrelik İsrail yapımı Desert Eagle vardı. Bryson da aynı anda Beretta 92 çıkarıp yaşlı kaçakçıya doğrultmuştu.

"Geri çekil!" diye Portekizce bağırdı Leyla, genç bunun üzerine dehşet için de, tökezleyerek geriledi. "Silahını hemen bırak, yoksa kelleni havaya uçururum!" Genç dengesini hemen buldu, nasıl tepki vereceğini düşünüyormuş gibi tereddütlüydü. Leyla, Desert Eagle'ın tetiğine anında bastı. Patlama inanılmaz derecede güçlüydü, mermi gencin kulağının hemen dibinden geçtiği için daha da korkutucu olmuştu. Eski model silahı bıraktı, ellerini havaya kaldırıp, "A/on Non disparel" diye bağırdı. Silahı yere düştü, ama patlamadı.

Bryson gülümseyerek yaşlı adama doğru ilerledi. "Silahını bırak *meu amigo*, yoksa karım oğlun mu, yeğenin mi her kimse onu öldürecek. Gördüğün gibi dürtülerini kolay kontrol altına alabilen bir kadın değil."

Yaşlı adam diz çöktü, silahını yere bırakırken kekeledi. "*Por Cristo bendito, esa mullerestã to/a!*" Sevgili Tanrım, bu kadın deli! O da ellerini havaya kaldırdı. "*Se pensan que nos van toma-lo pelo, estã listos! Temos amigos esperando por nós 6 final da estrada.*" Eğer bizi soymayı planlıyorsanız aptalsını. demektir. Yolun altında bizi bekleyen arkadaşlarımız var...

"Ya, ya," dedi Bryson sabırsızca. "Sigaralarınızla ilgilenmiyoruz. Yalnızca kamyonetinizi istiyoruz."

"O meu camian? Por Deus, eu necesito este cami n!" Sevgili Tanrım, bu kamyonete ihtiyacım var!

"Eh, şansına k s," dedi Bryson.

"Diz   kl!" diye gence emretti Leyla, o da hemen itaat etti. O lanın yüzü kıpkırmızıydı ve korkmu  bir  ocuk gibi titriyordu. Leyla'nın Değer Eagle'ı her sallayışında yüzünü buru turuyordu.

"Polo menos nos deixar n descarga-lo camian? Vostades non necesitan a mercancial" diye yalvardı ya lı adam. En azından kamyoneti bo altmamıza izin verir misiniz? Mala ihtiyacınız yok!

"Bo altın," dedi Leyla.

"Hayır!" diye itiraz etti Bryson. "  erde gizlenmiş bir silah vardır her zaman, ikinizin de dönüp y r menizi istiyorum. Kamyonetin sesini duyamayaca ınız yere varana kadar da durmayın. Pe imizden ko ma, ateş açma, bir yerlere telefon açma gibi giri imleriniz olursa hayatınızda g rmedi iniz silahlarla geri geliriz. Bana inanın...  ansınızı denemek istemezsiniz."

Kamyonete ko up ba ıyla Leyla'ya diğer tarafa binmesini işaret etti. Beretta'sını iki Galego'dan ayırmayarak, "Kımıldayın!" diye emretti.

 ki kaçakçı titreyerek kalktı, ellerini a a ıya indirmeden çakıl ta lı yolda ilerlemeye başladı.

"Hayır, durun," dedi kadın birden. "Riske girmek istemiyorum."

"Ne?"

Küçük kalibreli tabancayı cebine sokup garip görünümlü başka bir silah çıkarı. Bryson bunu hemen tanımi tı. Başını sallayıp gülümsedi.

"Non!" diye bağırdı genç kaçakçı.

Baba olduğunu tahmin ettikleri ya lı olanı haykırdı. "Non dispare! Estamos facendo o que nos dicen! Virxen Santa, non imos falar, por que iamos?" Ateş etmeyin! S ylediklerinizi yapacağız! Tanrım, konu mayaca ız, neden konuşalım ki?

 ki adam ko maya başladı, ama birkaç yüz metre gidemeden iki gürültülü patlama sesi duyuldu.  ki adamın vücuduna güçlü bir uyuşturucu girmişti. Kısa menzilli silah, vah  hayvanları öldürmeden durdurmaya yarıyordu; uyuşturucu insan vücudunda tahminen yarım saat kalıyordu,  ki adam yere d  t , bilinçlerini kaybetmeden önce vücutları kısa bir an kasıldı.

Kamyonet virajlı dağ yolunu tırmanırken takırtılı sesler çıkarıyordu. Güneş gırtlantılı çıkıntılı tepelerin ardından yükselirken ufku pastel fırça darbeleriyle boyuyor, geçtikleri balıkçı köylerindeki evlerin çatılarını soluk bir parıltıyla kaplıyordu.

Bryson yanındaki koltukta uyuyan güzel ve çarpıcı kadını düşündü. Başını pencereye dayamıştı.

Katı ve acımasız olmasına rağmen hassas, hatta melankolikti. Aslında etkileyici bir bileşimdi bu, ama içgüdüleri çok sayıda nedenle uzak durması için uyarıyordu onu. Kendisine çok benziyordu. Sert dış görünümü, son derece karmaşık ve zaman zaman kendisiyle çatışma halindeki iç yapısını koruyor gibiydi.

Ve Elena vardı, her zaman Elena; hayali bir varlık bir sır. Gerçekte tanımadığı bir kadın. Kendisini çağıran bir deniz perisi halini almıştı, tehlikeli ve ele geçmesi zor.

Leyla en fazla stratejik bir ortak ve işbirlikçi olabilirdi. O ve Bryson yalnızca birbirlerini kullanıyorlar, birbirlerine yardım ediyorlardı; ilişkilerinde neredeyse duygusuz, taktiksel bir şey vardı. Daha fazlası değil. Leyla onun için yalnızca bir araçtı.

Yorgunluk onu da etkisi altına alıyordu artık. Kamyonetin ağaçlık bir yere çekip kendisine yirmi dakika gibi gelen bir süre için uyudu; birkaç saat sonra irkilerek uyandı. Leyla hâlâ derin bir uykudaydı. Kendi kendine sessizce küfretti; bu kadar zaman kaybetmek hiç iyi değildi. Öte yandan, aşırı yorgunluk genellikle yanlış hesaplamalara ve değerlendirmelere yol açardı, o yüzden belki de bu fedakârlığa değirdi.

Tekrar anayola çıktığında yolun Santiago de Compostela yönüne doğru yürüyen insanlarla dolu olduğunu gördü. Daha önce yalnızca birkaç yaya olan yolda şu anda büyük bir insan topluluğu vardı. Çoğu yürüyordu, ama birkaç kişi eski bisikletlerin, hatta bazıları atların üzerindeydi. Yüzleri güneşten yanmış olan insanların; çoğu eğri büğrü sopalara dayanarak yürüyordu; üzerlerinde basit, kaba giysiler vardı ve sırtlarında midye kabuklarının bağlı olduğu çantalar asılıydı. Bryson midye kabuğunun Camino de Santiago yolundaki hacıların sembolü olduğunu hatırladı. Pireneler'deki Roncesvalles Geçidi'nden Santiago'daki antik Saint James Tapınağı'na kadar uzanan yüz kilometrelik bir hac yoluyla bu. Yürüyerek genellikle bir ay sürüyordu. Yol kenarında el arabaları,

hatıra eşya -kartlar, kanat çırpın plastik kuşlar, midye kabukları, parlak renkli kumaşlar- satan çingenelerin çek çek arabaları vardı.

Ama Bryson başka bir şey daha fark etti, herhangi bir açıklama gerektirmeyen bir şey. Santiago'dan birkaç kilometre önce trafik aşırı derecede tıkanıyordu. Arabalar ve kamyonetler ağır ağır, neredeyse tamponları birbirine değecek şekilde ilerliyordu, ilerde bir yerlerde bir tıkanıklık vardı. Bunun nedeni yol çalışması mıydı?

Hayır.

Virajı alınca görünür hale gelen tahta barikatlar ve siren lambaları yanıp sönen resmi araç kalabalığı aradığı cevabı veriyordu, ispanyol polisi araçları arıyor, sürücü ve yolcuları kontrol ediyordu. Arabaların geçmesine izin verirken kamyonetler geciktiriliyor, kenara çekilerek plaka ve sicil numaraları kontrol ediliyordu. Hacı kalabalığı meraklı bakışlarla geçip giderken polis tarafından durdurulmuyorlardı.

"Leyla," dedi. "Çabuk, uyan!"

Leyla telaşla uyandı. "Ne... ne var?"

"Bizim kamyoneti arıyorlar."

Leyla heler olduğunu hemen anladı. "Ah, Tanrım. O piç kuruları polise gitmiş olmalı..."

"Hayır. Onlar değil, en azından doğrudan değil. O tür insanlar otoriteden olabildiğince kaçmaya çalışırlar. Birisi onlara ulaşmış yüklü bir rüşvet vermiş olmalı. İspanyol polisiyle bağlantısı olan birisi."

"Sahil Güvenlik mi? Calacanis'in adamları olamaz, hayatta kalan varsa tabii."

Bryson başını salladı. "Benim tahminimce tamamen farklı birileri. Benim ftomide olduğumu bilen bir organizasyon."

"Düşman istihbarat organizasyonu."

"Evet, ama senin düşündüğün tarzda değil." Düşman uygun sözcük değil, diye düşündü. Şeytani, belki. Kolları bazı büyük güçlerin hükümetlerine ulaşan bir organizasyon. Müdüriyet. Birden hacı dalgası içinde bir boşluk görerek direksiyonu yolun kenarına doğru kırdı. Satıcılardan itiraz çılgınlıkları yükseldi, arabaların kornaları çalmaya başladı.

Bryson hemen aşağıya atlayıp çakısıyla plakaları sökmeye başladı, sonra plakalarla birlikte içeri girdi. "Araştırmayı yapanlar yalnızca plakalara bakacak

kadar aptalsa diye yaptım bunu. İş bizde bitiyor; bir çift arıyorlar, bizim tanımı-
mıza uyan bir kadın ve erkek. Bu yüzden birbirimizden ayrılıp yürüyerek gitme-
liyiz, ama daha fazlasını da yapmamız lazım..." Yandaki seyyar satıcıyı görün'
ce Bryson sesini alçalttı. "Bekle bir dakika."

Kısa bir süre sonra şal ve başka yerel kostümler satan tombul bir çingene
kadınla ispanyolca konuşmaya başlamıştı. Kadın bu müşterinin -akıcı İspan
yolcasına ve aksanının olmayışına bakarak onun gerçek Kastilyalı olduğunu
düşünüyordu- iyi bir pazarlık yapacağını düşünmüştü, ama adamın tezgâhına
neredeyse bir tomar peseta banknot bıraktığını görüp şaşırdı. Bryson araba
dan arabaya dolaşarak bir yığın elbise toplayıp Leyla'nın yanına geldi. Gen
kadının gözleri irileşti; sonra başını sallayıp ciddi bir şekilde, "Demek ben de
bir hacıyım," dedi.

Karmaşa, tam bir karmaşa.

Kornalar deli gibi çalışıyor, öfkeli sürücüler bağırıp küfrediyordu. Yüreklerin
deki inançtan başka ortak noktaları olmayan ve birbirlerinden çarpıcı derece
de farklı insanlar büyük bir kalabalık oluşturuyordu. Zorlukla adım atan basto.
lu yaşlı adamlar, yüzleri dışında her yanları kapalı siyah giysilerle örtülü yaşı
kadınlar vardı. Kalabalığın çoğu şort ve tişört giyiyordu. Bazıları yanlarında bi-
sikletle yürüyordu. Kucaklarında ağlayan bebeklerini taşıyan yorgun görünüm-
lü anne babalar, sevinçle kalabalığın içine girip çıkan daha büyük çocuklar
dı. Havaya; ter, soğan, tütsü ve her türlü insan kokusu yayılıyordu. Bryson sa
pı eğri bükü bir bastonla yürüyen bir ortaçağ papazı gibi giyinmişti. Bazı yer
lerde hâlâ giyilen, uzak geçmişe ait bir keşiş giysisiydi bu. Burada hatıra ola
rak satılıyordu. Başlığı olması bir avantajdı, böylece yüz hatlarının bir kısmını
başlıkla örtüyor, geri kalanını da gölgesi gizliyordu. Elli metre kadar gerisinden
gelen Leyla, musline benzeri kalın kumaştan yapılmış garip bir etek giyiyordu.
Onun üzerindeyse pullarla kaplı ve son derece süslü bir kazak vardı. Başın
ise parlak kırmızı bir eşarp bağlamıştı. Bu garip görünümüne rağmen kalaba
lığın içine mükemmel biçimde karışmıştı.

ilerdeki tahta barikatlarda yayaların geçmesi için geniş bir boşluk bırakıl
mıştı; barikatların iki yanına birer polis oturmuş, laf olsun diye geçenlerin yüz
lerine bakıyordu. Yolun diğer yarısında araba ve kamyonetlerin teker teke
geçmesine izin veriliyordu. Bryson yürüyenlerin normal hızda ilerlediğini, y~

vaşlatılmadıklarını rahatlayarak fark etti. Polisin yanından geçerken titrek bir şekilde yürüyüp bastonuna dayandı, acı veren uzun yürüyüşün sonuna yaklaşmış bir adamın görünüşüydü bu. Ne polislerin yüzlerine dikkatle baktı, ne de onlara aldırımıyormuş gibi göründü. Ona dikkat etmiyor gibiydi polisler. Birkaç saniye içinde, insan nehri sonra bir o yana bir bu yana savrularak barikatlardan güvenle geçmişti.

Bir ışık parıltısı. Yakınlardaki pa'jak bir şeyden yansıyan parlak sabah güneşiydi bu; başını çevirip bakınca ışığın, bir bankın tepesine oturmuş üniformalı bir polis memurunun dürbününden yansıdığını gördü. Meslektaşları gibi o da barikatı tutuyor, aynı zamanda Avenida Juan Carlos'tan şehre giren insanların yüzlerini inceliyordu. Destek için gelmiş olmalıydı ya da belki de ikinci süzgeci oluşturunuyordu ve kalabalığı metodik bir düzenle inceliyordu. Sabahın erken saati olmasına rağmen güneş ortalığı kasıp kavuruyor, adamın açık renk teni güneşte parlıyordu.

Bryson adamın ten rengi ve şapkasının altındaki sarı saçlarının anlamını sonradan kavrayıp irkildi. Sarışınlar İspanya'nın bu bölgesinde nadir görülürdü, ama dikkatini çeken şey bu değildi. Onu ilgilendiren neredeyse beyaz olan açık ten rengiydi. Hiçbir polis ya da sınır muhafızı bu iklimde yüzü bronzlaşmadan kalamazdı veya en azından kızgın güneş yüzünden kızarırdı yüzleri. Maşa başında çalışan bir memur bile işe giderken ya da öğle yemeğine çıkarken güneşten kaçamazdı.

Hayır, bu yerli biri değildi. Bryson adamın İspanyol olduğundan bile kuşkuluydu.

Sarışın adam bol bol terliyordu. Koluyla yüzünü silmek için dürbünü bir an için aşağıya indirdi ve Bryson ancak o zaman adamın yüz hatlarını görebildi.

Acımasız dikkatini yalanlayan uykulu bakışlı gri gözler, ince dudaklar, tebeşir rengi ten, kül sarısı saçlar. Adam tanıdıktı.

Hartum.

Sarışın adam Rotterdam'dan teknik uzman olarak getirtilmişti. Iraklı görevlilere balistik füze tesisinin kurulmasında tavsiyelerde bulunan bir grup Avrupalı uzmanla birlikte Sudan'ın başkentini ziyaret ediyordu. Aslında o bir yabancı, ülkelere gizlice sızan bir ajandı. Müdüriyet için çalışıyordu. Ayrıca, bir ölüm ajanıydı ve çabuk öldürmede uzmandı. Bryson gözetleme kamerası yerleştirmek ve daha sonra Iraklılara karşı kullanılacak sağlam kanıtlar elde etmek üzere

Hartum'da bulunuyordu. Sarışın katille kısa bir süre görüşmüş, ona istenen he-deflerle ilgili mikro kopyaları verip, kaldıkları yerleri, programlarını ve güvenlik-lerindeki boşlukları bildirmişti. Adamın adını bilmiyordu; yalnızca bir katil, hem de bu işin en iyisi olduğunu biliyordu. Olağanüstü derecede yetenekliydi, bü-yük bir olasılıkla sosyopat ve mükemmel bir ölüm ajanıydı.

Müdüriyet onu öldürmek için en iyi adamlarından birini göndermişti. Artık eski patronlarının onu "kurtarılmanın ötesinde" gördükleri belliydi.

Ama kendisini nasıl bulmuşlardı? Kaçakçılar kamyonetlerinin çalınmasına kızıp, rüşveti almak için konuşmuş olmalıydılar. Ülkenin bu bölümünde Finis-terre'ye giden birkaç yol dışında fazla yol yoktu. Bu yüzden eğer helikoptere ulaşırlarsa havadan kolayca görölürlerdi. Bryson bir helikopter sesi duymamış-tı, ama uyuduğu o birkaç saat vardı. Ayrıca eski kamyonet o kadar gürültülü-ydü ki, helikopter başının üstünden geçmiş olsa bile duymamış olabilirdi.

Adamların dikkatlerini çeken şey aceleyle terk edilmiş kamyonet olmalı-ydı. Takipçilerine kendisi ve Leyla'nın civarda olduğunu gösteren bir ipucuydu. Ve burada iki seçenek vardı: Santiago de Compostela'nın içine girmek ya da ondan uzaklaşmak. Ancak, iki olasılığın da dikkate alındığına, iki yöne de ba-rikat kurulduğuna kuşku yoktu.

Geri dönmek, Leyla'nın hâlâ arkasında ve güvende olduğundan emin ol-mak istiyordu, ama bunu yaparak riske giremezdi.

Nabızı hızlandı. Başını çevirdi, ama çok geçti. Katilin gözlerindeki tanıma ifadesini görmüştü. Beni gördü; tanıyor.

Ama kaçmak, kendisini kalabalıktan ayıracak ani bir harekette bulunmak, bayrak açarak katilin dikkatini çekmekle aynı şeydi. Çünkü katil uzaktan emin olamazdı. Hem, Hartum'dan bu yana yıllar geçmişti, Bryson'ın taktığı keşiş başlığı yüzünü gizliyordu ve katil de rastgele ateş edemezdi.

Bryson'ın zihni deli gibi çalışırken zaman neredeyse durmuştu. Vücudu adrenalin salgılıyor, kalbi gümür gümür atıyorsa da hızını arttırma isteğini bastırıyordu. Kalabalığın içinde dikkat çekmemeliydi.

Gözünün kenarıyla baktığında katilin kendisine, doğru döndüğünü fark et-ti, sağ eli belindeki tabanca kılıfına doğru gidiyordu. Hacı kalabalığı o kadar yo-ğundu ki, Bryson neredeyse iradesi dışında sürükleniyordu, ama bu acı vere-cek derecede yavaş bir ilerlemeydi. Katil istediği kişi olduğundan nasıl bu ka-dar emin olabilir? Bu başlıkla ve... Bryson o anda kendisini kalabalıktan ayıran

şeyin bu başlık olduğunu fark etti; yakıcı güneşte adamların bazıları kendilerini güneşten korumak için şapka takıyorlardı, oysa başlık ısıyı içinde tutarak dayanılmaz derecede sıcak oluyordu; eski moda manastır giysisi olan bu başlığı hiç kimse takmamıştı. Kendisiyse takarak dikkat çekiyordu.

Bakmaya cesaret edemese de gözünün kenarıyla gördüğü ani bir hareket, tabanca olduğundan kuşku duymadığı metal objeden yansıyan parıltı dikkatini çekti. Katil silahını çıkarmış, Bryson ise bunu neredeyse içgüdüsel olarak hissetmişti.

Birden sendeledi, güneş çarpmış gibi yapıp etrafındakilerin dalgalanmasına neden oldu. Öfkeli bağrışmalar duyuldu; bir kadın endişeyle çığlık attı.

Sonra saniyenin yarısı kadar bir sürede susturucu takılı silahın öldürücü öksürüğü duyuldu. Dehşet dolu çığlıklar bir anda ortalığı kapladı. Birkaç adım ilersindeki genç bir kadın başının üst kısmı parçalanarak yere düştü. Kan bir iki metre öteye kadar fışkırdı. Katil, yarı otomatik silahıyla hızla ateş ediyordu. Hedefini belirlediği için masumlara aldırıyordu.

Bryson, paniğe kapılıp çığına dönmüş kalabalığın arasında sıkışıp kaldığını hissetti; başlığını çıkararak ayağa kalkmaya çalıştı, ama tekrar yere yıkıldı. Etrafında tek duyduğu şey yaralıların ve ölmekte olanların çığlıklarıydı. Bir kez daha ayağa kalkmayı başarak ileri fırladı.

Silahlı vardı, ama çıkarıp ateşlemesi intihar olurdu. Katillerin sayılarının birden fazla olduğu kesindi; tetiği çektiği an Müdüriyet tarafından gönderilmiş kaililere yerini göstermiş olurdu. Bunun yerine eğilip çevresini saran bedenlerin kendisini saklamasından faydalanarak ilerlemeyi tercih etti.

Mermi yağmuru üç metre ötesindeki trafik işaretine saplandı. Bu, katilin onu kaybettiği, kalabalığın etkisiyle yönünü şaşırdığı anlamına geliyordu. Altı metre ötede bir başka çığlık duyuldu ve sırtından vurulan bisikletli bir adamın vücudu geriye doğru kavis çizdi. Sarışının artık rastgele ateş etmesi Bryson'ın işine yarıyor, içinde kaybolabileceği büyük bir kargaşa yaratıyordu. Bir sürü insan ateşin nereden geldiğini görmeye çalıştığı için o da riske girerek geriye baktı ve katilin sanki arkadan itilmiş gibi ile/i doğru fırladığını görüp şaşırdı. Adam bir kurşun yemişti! Katil göğsünü tuttu, sonra ya ölmüş ya da ciddi biçimde yaralanmış olarak yere düştü. Ama onu kim vurmuştu? Kırmızı bir parıltı, lekrar kalabalığın içinde kaybolan parlak kırmızı bir eşarp.

Leyla.

Bryson rahatlayarak önüne döndü, güçlü bir akıntının sürüklediği bir dal parçası gibi kalabalıkla birlikte ilerlemeye devam etti. istese bile akıntıya karşı gelip Leyla'ya doğru gidemezdi; ona bir işaret göndermeye de cesaret edemiyordu. Müdüriyet'in büyük öncelik verdiği cinayet planlarını nasıl tasarladığını çok iyi biliyordu ki, şu anda kendisini öldürmeye büyük öncelik verildiğinden emindi. Sonuca ulaşmak için hiçbir şeyi esirgemezlerdi. Katiller hamamböceği gibi olurdu: bir tanesini buldunuz mu başkaları da var demekti. Peki neredeydiler? Hartum'dan tanıdığı katil tek başına çalışıyor gibiydi, bu da diğerlerinin destek olarak bulunduğunu gösteriyordu. Ama görünürde bir destek yoktu. Bryson sarışın katilin tek başına hareket ettiğine inanmayacak kadar iyi tanıyordu Müdüriyeti

Hacı kalabalığı artık kontrolden çıkmış, dehşet içinde kaynayan bir insan yığını halini almıştı. Paniğe kapılan insanların bazıları caddede koşmaya çalışıyor, bazıları aksi yöne doğru koşuyordu. Birkaç dakika önce ideal bir kamuflaj sağlayan durum, şu anda tehlikeli bir hal almıştı. O ve Leyla bu insan güründen ayrılıp Santiago'da gözden kaybolarak on bir kilometre doğudaki Labacolla Havaalanı'na gitmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Yaya ve bisiklet dalgasının içinden çıkarken neredeyse dengesini kaybetmiş bir bisikletçi ona çarpıyordu. Leyla'nın ortaya çıkmasını beklerken kalabalığa karşı dayanmak için bir sokak lambasına tutunarak kendini sabitlemek zorunda kalmıştı. Onun yüzünü, ama daha çok kırmızı eşarbını görebilmek için kalabalığı araştırıyordu. Ama, çelik parıltısı, polis üniformaları, kiralık katillerin dikkat çekici görüntüsü gibi başka anormallikler için de tetikteydi. Bryson garip görüldüğünün farkındaydı, bakışları üzerine çekiyordu. Özellikle, kahverengi keşiş elbisesinin altında incil'e benzer bir şey tutan bir hacı gizleyemediği merakıyla ona bakıyordu. Bryson onun bakışlarına karşılık verdiği sırada adam sözde incil'ini çıkardı, ama bu mavi çelikten uzun bir silahtı.

Bir tüfek.

Saniyeden daha kısa bir süre içinde beyni gördüklerini kaydetti, sağa kaçıp bir bisikletliye çarparak adamı devirdi. Orta yaşlı bisiklet sürücüsü kendisini toparlamaya çalışırken öfkeyle bağıırıyordu.

Bir mermi; fıskıran kan Bryson'ın yüzüne sıçradı. Bisikletlinin şakağı havaya uçmuş, geride mide bulandırıcı kırmızı bir delik kalmıştı. Yeniden çığlıklar yükseldi. On beş metre ötedeki keşiş elbiseli adam silahını doğrultmuş ateş ediyordu-.

Bu delilikti!

Bryson yerde kendi etrafında dönerek, paniğe kapılıp oraya buraya koşuşturan kalabalığın başına ve sırtına çarpan tekmelerine dayanmaya çalıştı. Berretta'sına asılıp çıkardı.

Bir adam bağırdı. *"Unha pistola! Ten unha pistola!"* Tabancası var!

Kurşunlar demir sokak lambasına çarpıp birkaç metre ötede yere düştü. Bryson zorlukla ayağa kalktı, dengesini bularak keşiş-katilin yerini buldu, tetiği çekti.

Birinci mermi katilin göğsüne saplanıp, silahının düşmesine neden oldu; ikinci mermi göğsünün tam ortasına girip adamı tamamen kendinden geçirdi.

Solunda, içgüdülerinin silah olduğunu söylediği bir nesnenin daha parıltısı ilmişti gözüne. Tam zamanında dönerek yine hacı kılığına girmiş bir başka adam gördü. Yalnızca beş metre uzaktan bir silah doğrultmuştu üzerine. Bryson hızla sağa dönüp ateş hattından kaçtı, ama sol omzundaki ani acı vurulduğunu söylüyordu. -

Dengesini kaybetti, bacakları onu taşımaz oldu. Kaldırımı yığıldı. Acı dayanılmazdı, kanın sıcacık bir şekilde gömleğini ıslattığını, sol kolunun hissizleştiğini hissetti.

Bir çift el onu tuttu. Bu sırada yön duygusunu kaybetmiş, etrafını bulanık bir şekilde görmeye başlamıştı. Refleks olarak tam da saldırgana vuracaktı ki, Leyla'nın sesini duydu. "Hayır, benim. Bu taraftan. Bu taraftan."

Sağlam omzundan yakalamış, ayağa kalkmasına yardım ediyor, ona destek veriyordu.

"Sen iyisin!" diye bağırdı Bryson rahatlatarak; aslında bu çok mantıksızdı, çünkü vurulan kendisiydi.

"Ben iyiyim. Hadi gel." Bryson'ı artık panik durumu doruğa ulaşmış olan kalabalığın arasından kenara çekti. Genç adam kendini hareket etmeye, adımlarını hızlandırmaya zorluyordu. Onu birkaç adım öteden izleyen ve yine elinde bir şey tutan başka keşiş daha fark etti. Hemen harekete geçen Bryson tabancasını çıkarıp doğrulttuğu sırada adamın dikkörtgen biçimindeki nesneyi kaldırdığını gördü. Adam İncil'i dudaklarına götürüp öpüyor, bu şiddetin, deliliğin ortasında dua ediyordu.

Bakımlı bahçelerin, okaliptüs ağaçlarının bulunduğu büyük bir parka giriyorlardı. "Dinlenebileceğin bir yer bulmalıyız," dedi Leyla.

"Hayır. Yaram önemsiz..."

"Kan."

"Yalnızca bir sıyrık. Kan damarını kesmiş olmalı, ama görüldüğü kadar, ciddi değil. Burada dinlenemeyiz; ilerlemeye devam etmeliyiz."

"Ama nereye?"

"Bak. Tam ilerde -yolun karşısında- bir katedral ve meydan var. Praza do Obradoiro, tıka basa insan doludur. Kalabalıkla kalmalı, insanların arasında kaybolmalıyız. Ne yaparsak yapalım, tek başımıza kalmayalım." Leyla'nın bir anlık tereddüdünü sezince, "Yaramla daha sonra ilgileniriz," diye ekledi. "Şu anda en önemsiz problemimiz o."

"Ne kadar kan kaybettiğinin farkında olduğunu sanmıyorum." Neredeyse soğuk bir tavırla Bryson'ın gömleğinin birkaç düğmesini çözdü, kanla kaplı gömleği yavaşça sıyırdı. Bryson keskin bir acı hissetti. Leyla yaraya yavaşça dokundu; şimşek çakışını andıran acı arttı. "Pekâlâ," dedi Leyla. "Daha sonra ilgilenebiliriz, ama kan akışını durdurmalıyız." Kırmızı eşarblı başından çıkarıp omzuna sıkıca bağladı, kolunun altından geçirip şimdilik işe yarayabilecek bir turnike yaptı. "Kolunu kıpırdatabiliyor musun?"

Bryson kolunu kaldırınca acı içinde yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Acıyor mu? Kahraman olmaya çalışma."

"Çalışmıyorum. Acıya hiçbir zaman kayıtsız kalmam; vücudumuzun bize verdiği en değerli işaretlerden biridir acı. Ve evet, acıyor. Ama çok daha kötü ierile karşı karşıya kaldığım oldu, inan bana."

"Sana inanıyorum. Şimdi şu tepede bir katedral var..."

"Santiago'nun en önemli katedrali. Etrafını çevreleyen meydan, yani Praza do Obradoiro ya da bazen kullanılan adıyla Praza de Espana, hac yolculuğunun son noktasıdır ve her zaman kalabalıktır."

Okalıptüslerin sıralandığı yolda ilerlemeye başladılar. Birden bisikletli bir çift hemen yakınlarından geçip tepeyi tırmanmaya başladı. Büyük bir olasılıkla kasabanın merkezine giden masum hacılardı bunlar, ama Bryson'ı korkutmuşlardı. Belki de kan kaybı reaksiyonlarını donuklaştırmıştı. Müdüriyetin gönderdiği katiller şeytani bir zekâyla dindar hacılar gibi giyinmişlerdi. Yanlarından geçen herkes onun işini bitirmeye gelmiş bir katil olabilirdi. Bir mayın tarlasında bile deneyimli gözleri mayını tarladan ayırabiliyordu. Ama burada böyle bir ayırım yoktu.

Tanıdık yüzler hariç.

Katillerin bazıları, ama hepsi değil, Bryson'ın tanıdığı, geçmişte iş yaptığı insanlardı. Onlar gönderilmişti, çünkü kalabalıkta onu daha kolay bulabilirlerdi. Ama kılıç iki uçluydu: Eğer onlar onu tanıyabiliyorlarsa, Bryson da onları tanıyabilirdi. Eğer tetikte kalmaya devam ederse düşmüşlerini kendisini görmeden önce onları görebilirdi. Büyük bir avantaj sayılmasa da elindeki tek şey buydu ve fırsatı en iyi şekilde değerlendirmesi gerekiyordu.

"Dur," dedi birden. "Beni gördüler, seni de öyle. Kim olduğunu bilmeyebilirler, henüz yani. Ama beni tanıyorlar. Ve bu kanlı gömlekle kırmızı turnike de var. Hayır, onlara bu kolaylığı sağlayamayız."

Leyla onaylarcasına başını salladı. "Yeni elb'iseler alayım."

Aynı şeyleri düşünüyorlardı. "Ben burada beklerim... hayır, dur, şuraya bak." Egzotik çiçeklerle dolu bahçelerin çevrelediği yosun kaplı, küçük, antik katedrali gösteriyordu. "İçerde beklerim."

"Güzel." Bryson kiliseye doğru giderken Leyla hızla ana meydana doğru koştu.

Bryson, boş, yarı karanlık ve serin katedralde endişeyle bekliyordu. Kilisenin ağır tahta kapıları birkaç kez açılmıştı; her seferinde gerçek ya da öyle görünen, bir hacı veya turist içeri girmişti. Çocuklu kadınlar, genç çiftlerdi bunlar. Bryson kuytu bir köşede oturmuş her gireni tek tek inceliyordu, insan emin olmazdı, ama belirtilerin hiçbirisi yoktu, içindeki alarm çanlarını harekete geçiren bir şey görmemişti. Yirmi dakika sonra kapılar tekrar açıldı; elinde bir paketle Leyla'ydı gelen.

Üzerlerini katedralin tuvaletlerinde ayrı ayrı değiştirdiler. Ölçülerini doğru bir şekilde tahmin etmişti Leyla. Artık orta sınıf bir çift turist gibi görünüyorlardı: basit bir etek ve gömlek, geniş kenarlı süslü bir şapka; haki pantolon, kısa kollu beyaz bir gömlek ve beysbol şapkası. Yarıyı geçici olarak temizlemek için birkaç bandaj ve iyot bazlı bir dezenfektan da bulmuştu. Hatta kamera ve fotoğraf makinesi bile almıştı; Bryson için ucuz bir video kamera, içinde film yoktu; kendi boynuna asmak için de 35 mm'lik daha ucuz bir fotoğraf makinesi.

On dakika sonra son moda güneş gözlükleriyle balayındaki çiftler gibi ele yürüyerek büyük ve kalabalık Praza do Obradoiro'ya girdiler. Meydan ha-

cılar, turistler ve öğrencilerle doluydu; işportacılar kartpostallar ve hediyelik eşyalar satıyorlardı. Bryson katedralin önünde durup 19. yüzyılda inşa edilen Barok tarzı binayı kameraya çeker gibi yaptı. Binanın en gösterişli bölümü, Portico de la Gloria, yani melekler, şeytanlar, canavarlar ve peygamberlerden oluşan büyüleyici ıspanyol Romanesk heykellerdi. Vizörden bakarken kamerayı binanın yüzünde dolaştırdı, sonra amatör bir kameraman olarak bütün sahneyi kameraya almak istermiş gibi turist ve hacı kalabalığını taramaya başladı.

Ardından, kamerayı indirerek Leyla'ya döndü, gururlu bir turist gibi gülümseyip başını salladı. Leyla onun koluna dokundu, izleyen biri varsa kuşkuları azalsın diye, balayı çiftlerine özgü abartılı bir sevgi gösterisi yaptılar. Bryson fazla kılık değiştirmiş sayılmazdı, ama en azından beysbol şapkası yüzünü gölgeliyordu. Belki belirsizliği arttırmayı, izleyenlerin zihninde kuşku uyandırmayı başarırdı.

Derken genç adam bir hareket fark etti. Uzaktaki birkaç noktada aynı anda meydana gelen bir değişim vardı. Etrafındaki her şey hareketliydi, ama zeminin arkasında koordine, simetrik bir hareket vardı. Yoğun saha deneyimi olmayan birinin algılayamayacağı bir şeydi bu. Ama vardı, bundan emindi.

"Leyla," dedi sessizce. "Söylediğim bir şeye gülmeni istiyorum."

"Gülmek mi?..."

"Hemen şimdi. Şu anda sana inanılmaz derecede komik bir şey söyledim."

Leyla başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar inandırıcı bir şekilde gülüyordu ki, Bryson bile kendisi istemiş olmasına rağmen sinir bozucu bulmuştu bunu. Yetenekli bir oyuncuydu Leyla. Yeni kocasının her söylediğini son derece komik bulan büyülenmiş bir sevgili haline dönüşmüştü birden. Bryson kendi zekâsını düşünerek alçakgönüllü, ama memnun bir şekilde gülümsedi. Gülümserken kamerasını kaldırıp vizörden baktı, bir dakika önce yaptığı gibi kalabalığı taramaya başladı. Ama bu kez özel bir şey arıyordu.

Leyla gülerken sesi gergindi. "Bir şey görüyor musun?"

Bulmuştu.

Klasik üçlü düzeniydi bu. Meydanın etrafındaki üç noktada üç kişi son derece hareketsiz bir biçimde duruyor, dürbünle Bryson'ın olduğu yere doğru bakıyordu. Tek tek bakıldığında hiçbir dikkat çekmiyordu, manzaraya bakan turistler gibiydiler. Ne var ki, bir arada düşünüldüğünde kötü bir kalıp oluşturuyorlar-

di. Praza'nın bir tarafında açık sarı saçlarını tepede toplamış, silahını gizlemek için bu sıcak havayla fazla kalın düşen ceket giymiş genç bir kadın vardı. İkizkenar üçgenin ikinci noktasını oluşturan tarafta; dolgun suratlı, sakallı, siyah rahip elbisesi giymiş ihyan bir adam duruyordu; kendisiyle bağdaşmayan dürbünü din adamı tarafından kullanılacak bir optik alete benzemiyordu. Üçgenin üçüncü ayağında bir başka adam vardı. Adaleli, esmer, kırk yaşlarında bir adam; Bryson'ın hafızasını dürtten, daha yakından incelenmeyi gerektiren bu adamdı. Bryson zoom düğmesine basıp, esmer adamı yakından incelemeye başladı.

İçinin birden buz kestiğini hissetti.

Adamı tanıyordu, çok önemli birkaç görevde onunla iş yapmıştı. Hatta bu adamı Müdüriyet için kendisi işe almıştı. Cividale'in dışındaki bir köyde yaşayan Paolo isimli köylüydü. Paolo her zaman kardeşi Niccolo'yla birlikte hareket ederdi, ikisi, büyüdükleri yer olan İtalya'nın kuzeybatı kesiminin ücra köşelerindeki efsanevi avcılardı, bu yüzden kolayca insan avcısı, nadir bulunan bir yeneğe sahip katiller haline gelmişlerdi. Kardeşler çok aranan avcılar, silahlı askerler, kiralık katiller ve borsa simsarıydılar. Bryson geçmiş hayatında onları bazı işler için tutmuştu, bu işlere biyolojik silah araştırması ve üretimi yaptığı duyulan Vector adlı bir Rus firmasına gizlice sızmak dahildi.

Paolo nereye giderse Niccolo da onu takip ediyordu. Demek oluyor ki, bu üçgenin dışında en azından bir adam daha vardı.

Bryson'ın kalbi şiddetle çarpıyordu; ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Ama Leyla'nın ve kendisinin yerini bu kadar kolayca nasıl tespit etmişlerdi. Takipçilerini kaybetmişlerdi, bundan emindi; onları bu kalabalıkta, özellikle elbiselerini değiştirmişken nasıl bulmuşlardı?

Elbiselerinde mi bir şey vardı? Çok yeni ya da çok parlak mıydı, herhangi bir şekilde uygunsuz muydu? Bryson yepyeni ayakkabılarını kilisenin dışında kaldırıma sürterek eskitmek zahmetine bile girmiş ve Leyla'nın da aynı şeyi yaptığını görmüştü. Çok yeni ve temiz görünmesin, diye elbiselerini bile kirletmişlerdi.

Peki o zaman onları nasıl bulmuşlardı?

Cevap yavaş, tatsız bir kavrayış ve korkunç bir kesinlikle geldi. Sol omzundaki sıcak kanı hissedebiliyor, emin olmak için bakması ya da dokunması ge-

rekmiyordu. Tüfek yarası durmadan ve bol miktarda kanamaya devam ediyor, kan gömleğinin kolundan dışarı çıkıyordu. Sarı gömleğinin büyük bir bölümü kırmızıya dönmüştü. Kan, aldıkları bütün önlemleri boşa çıkararak onları ele vermişti.

Takipçileri sonunda onu bulmuşlardı ve avlarını yakalamak için yaklaşıyor-¹ lardı.

Washington, D. C.

Senatör James Cassidy, ayağa kalkıp iri, lekeli ellerini iyi temizlenmiş kor-
kuklara dayayarak gür, bariton sesiyle konuşmaya başladığında meslektaş-
larının gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu; bazıları sıkılmış, bazıları
dikkatliydi. "Odalarımızda ve komite toplantılarımızda kıt kaynaklar ve tehlike
altındaki varlıklar üzerinde çok duruyoruz. Her şeyin satılık, her şeyin bir etike-
ti ve barkodu olduğu bu çağda azalan doğal kaynaklarımızı en iyi biçimde na-
sıl idare edeceğimiz hakkında konuşuyoruz. Bu kez tehlike altındaki farklı bir
şeyden söz edeceğim, yok olan bir değerden: mahremiyet kavramından. Ga-
zetelerde bir internet uzmanının şunları söylediğini okudum: 'Mahremiyetiniz
zaten hiç yok. Buna alışın artık.' Eh, beni tanıyanlar çok iyi bilir ki ben buna alı-
şacak biri değilim. Durup etrafınıza bir bakın, diyorum. Ne görüyorsunuz? Ka-
meralar, tarayıcılar, insan anlayışına meydan okuyan dev veri tabanları. Pazar-
lamacılar, sabah yaptığımız ilk telefon konuşmasından güvenlik sistemimizin
evden ayrıldığımızı söylediği saate, gişelerdeki video kameralara ve öğle ye-
meğinde aldığımız sipariş fişine kadar hayatımızın her yönünü takip edebiliyor-
lar. Bir işe girin, yaptığınız her işlem, her 'başarı' izlenip kaydedilsin. Özel şir-
ketler kayıtlarını ve elindeki bilgileri satması için FBI'a yaklaşıyorlar, sanki bil-
gi özelleştirilebilecek bir başka hükümet varlığıymış gibi. Bu rahatsız edici bir
şeyin başlangıcı: çıplak cumhuriyet. Gözetleme topluluğu."

Senatör etrafına bakınca ender görülen bir an yaşadığını fark etti: Meslek-
taşlarının dikkatini gerçekten çekmişti. Bazıları büyülenmiş gibiydi, bazıları
kuşkulu bakıyordu. Ama dikkatlerini çekmişti.

"Ve size tek bir soru soracağım: Yaşamak istediğiniz yer böyle bir yer mi?
Kutsal tutulan mahremiyet kavramının kendisine karşı sıralanmış güçler karşı-
sında en ufak bir şansı olduğunu umut etmek için bir neden göremiyorum. Bu

güçleri; aşırı gayretli ulusal ve uluslararası kanun uygulama kuruluşları, pazarlamacılar, özel şirketler, sigorta şirketleri, sağlık-bakım kurumları ve ağa düşmüş her türlü şirket ve hükümet sorununun milyonlarca kolu oluşturmaktadır. Düzeni sürdürmek isteyen insanlar, elinizdeki her kuruşu almaya çalışan insanlar; düzenin ve ticaretin güçleri. Bu sağlam bir ittifak dostlarım! Mahremiyet, bizim mahremiyetimizin karşı karşıya olduğu şey bu. Şiddetli ve uzun süreli, ama tek yanlı bir savaş. Koridorun iki yanındaki seçkin meslektaşlarıma çok basit bir sorum var: Siz hangi taraftasınız?"

www.cizgiliforum.com

Beydaba & Yakamoz

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bakma," dedi Bryson yumuşak bir sesle. Hâlâ vizörden kalabalığı tarıyor-
du. "Başını çevirme. Görebildiğim kadarıyla bir üçgen var."

"Ne kadar uzaklıkta?" diye alçak, ama gergin bir sesle sordu Leyla. Aynı
zamanda sırtarak garip bir etki bırakıyordu insanın üzerinde.

"Yetmiş, seksen fit. İkizkenar üçgen. Saat üç yönünde ceket giymiş sarışın
bir kadın var, saçlarını tepede toplamış, aşırı büyük yuvarlak güneş gözlüğü ta-
kıyor. Saat altı yönünde siyah rahip kıyafetli, sakallı bir adam. Dokuz yönünde
otuzlu yaşların sonlarında, ince yapılı, esmer, koyu renk kısa kollu gömlek, ko-
yu renk pantolon giymiş bir adam var. Hepsi dürbünlü ve silahlı olduğundan
da eminim. Tamam mı?"

"Anladım," dedi Leyla neredeyse duyulmaz bir şekilde.

"Bir tanesi grup lideri; onun işaretini bekliyorlar. Şimdi, sana bir şey göste-
rip kameraya bakmanı isteyeceğim. Onları gördüğün zaman bana haber ver."

Amatör bir kameraman gibi katedralin sütunlu girişini işaret ederek kame-
rayı kadına uzattı. "Jonas," dedi Leyla telaşla. Takma adı olsa da ona ilk kez
adıyla hitap ediyordu. "Aman Tanrım, kan! Gömleğin!"

"Ben iyiyim," dedi kısaca. "Ne yazık ki dikkatlerini çeken şey o oldu."

Leyla birden yüzündeki telaşlı ifadeyi duruma hiç de uygun olmayan bir
gülüşle değiştirdi, ardından üç kişilik izleyici grubu için kıkırdamaya başladı.
"Sarışın kadın, tamam," dedi. Birkaç saniye sonra, "Sakallı rahip, tamam. Ko-
yu renk gömlekli genç adam, tamam."

"Pekâlâ." Bryson başını sallayıp gülümseyerek oyununa devam etti. "Sanırım barikatların orada yaşananların tekrarlanmamasına çalışıyorlar. Belli ki masum insanları öldürmekten çekinmiyorlar, ama yalnızca siyasal sonuçlar yüzünden olsa bile, mümkün olduğunda bunu yapmamayı tercih ediyorlar. Yoksa beni şimdiye kadar vururlardı."

"Ya da belki de sen olduğundan emin değildirler," dedi.

"Duruşları, birkaç dakika önce değilseler bile şimdi emin olduklarını gösteriyor," dedi Bryson fısıldayarak. "Yerlerini aldılar."

"Ama anlamıyorum: Kim bunlar? Onlar hakkında bir şey biliyor gibisin. Bunlar senin için yalnızca isimsiz takipçiler değiller."

"Onları tanıyorum," dedi Bryson. "Yöntemlerini biliyorum; nasıl çalıştıklarını da."

"Nereden biliyorsun?"

"Saha elkitablarını okudum," dedi anlaşılmasa da bir şekilde; daha fazla ayrıntıya inmek istemediği için böyle yapmıştı.

"Eğer onları tanıyorsan ne tür risklere gireceklerini bilirsin. 'Siyasal sonuçlardan' söz ediyorsun, bunlar hükümet çalışanları mı? Amerikalı mı? Rus mu?"

"Sanırım ulus ötesi daha uygun bir tanım. Üsttekilerin hiçbirisi değil ya da belki de üsttekilerin hepsi; ne Rus, ne Amerikalı, ne Fransız, ne ispanyol, ama çatlaklar arasında iş gören, sınırların çizilmediği yeraltı seviyesinde çalışan bir organizasyon. Görünüşe göre, etrafımı sarmak için bir fırsat bekliyor gibiler. Aramızdaki mesafe düşünülünce, standart hata payına izin verecek kadar geniş bir boşluk istiyorlar. Ama ani bir hareket yapıp, kaçmaya kalkışırsam ateş ederler, etraftakiler mahvolur."

Etrafları turistler ve hacılarla doluydu, herkes birbirlerine öylesine yakındı ki, hareket etmek çok zordu. "Şimdi, senin kadını halletmeni istiyorum, ama silahını çıkarırken çok dikkatli ol, çünkü her hareketini izliyorlar. Kim olduğunu bilmeyebilirler, ama benimle birlikte ve bilmeleri gereken tek şey de bu."

"Bunun anlamı ne?"

"Seni tam anlamıyla bir işbirlikçi değil de bir aksesuar olarak görüyorlar."

"Harika," diye humardandı Leyla, sonra uyumsuz bir şekilde güldü.

"Üzgünüm... senin karışmanı ben istemedim."

"Biliyorum, biliyorum. Seçimi ben yaptım."

"Bu insanlar etrafımızda olduğu sürece ellerini bel seviyesine indirebilirsin. Ama göğsünden itibaren bütün hareketlerini izlediklerini varsaymalısın."

Leyla başını salladı.

"Silahını çıkardığında bana haber ver."

Leyla tekrar başını salladı. Bryson onun büyük el çantasına uzandığını görrebiliyordu.

"Aldım."

"Şimdi, sol elinle boynundaki fotoğraf makinesini kaldırıp arkamda katedalle birlikte benim resmimi çek. Geniş açılı bir poz al; böylece aynı anda kadını da görebilirsin. Acele etme, amatör bir fotoğrafçısının ve fotoğraf makinelerini le aran iyi değil. Acele bir hareket yok, profesyonelmış gibi davranma."

Leyla makineyi yüzüne kaldırdı, sağ gözünü kapadı.

"Pekâlâ, şimdi seninle oynanıyor gibi yapacağım, benim fotoğrafımı çeken seni filme alıyor gibi yapacağım. Ben video kamerayı yüzüme kaldırır kaldırmaz öfkeyle tepki vereceksin; mükemmel bir pozu mahvetmiş olacağım. Makineni beklenmedik bir şekilde yüzünden çekeceksin, izleyenlerin dikkatini dağıtıp şaşırtan ani bir hareket olacak bu. Sonra, sağa nişan alıp ateş edecek, sarışın kadını vuracaksın."

"Bu mesafeden mi?" diye inanamayarak sordu Leyla.

"Ne kadar keskin bir nişancı olduğunu gördüm. Gördüklerimin en iyisisin; sana güveniyorum. Ama ikinci deneme için bekleme; hemen yere eğil."

"Ya sen? Sen ne yapacaksın?"

"Sakallı adama nişan alacağım."

"Ama üçüncü de var..."

"Üçünü birden halledemeyiz, lanet olası üçgende insanı çıldırtan da budur."

Leyla yine uyumsuz bir şekilde gülümsedi, sonra 35 mm'lik makinesini yüzüne kaldırdı, sağ eliyle de Heckler&Koch .45'liğı sıkıca kavramıştı.

Bryson video kamerayı yüzüne kaldırırken muzip bir şekilde gülüyordu. Aynı anda minik, fark edilmez hareketlerle elini beline götürüp Beretta'sını çekti. Elleri titriyor, zorlukla nefes alıyordu.

Leyla'nın tam arkasında on beş ile yirmi beş metre arasında bir mesafede bulunan sakallı rahip birden dürbününü indirdi. Bu ne anlama geliyordu?

Bryson'ın hilesiyle kafaları karışıp ateş etmeme kararı mı almışlardı? Ortalıkta masum insanlar varken ayırım yapmaksızın ateş etmek istemiyorlar mıydı? Eğer öyleyse biraz vakit kazanmışlardı.

Eğer değilse...

Birden sakallı adam bileğini salladı, yorgun eldeki kan dolaşımını düzenlemek için yapılmış masum bir hareket gibiydi, ama diğerlerine verdiği bir işaret olduğu açıktı. Bryson'ın beklediğinden çok önce gelen işaret. Hayır!

Vakitleri yoktu.

Şimdi!

Silahını yukarı kaldırırken kamerayı bıraktı, Leyla'nın omzunun üzerinden üç el ateş etti.

Aynı anda, Leyla boynundaki makineyi bırakıp .45'liğini kaldırıp, kalabalığın üzerinden ateş etti.

Birbiri ardına gelen şaşırtıcı patlamalar etraflarındaki insanların dehşet dolu çığlıklar atmasına neden oldu. Bryson yere eğilirken sakallı adamın vurularak çöktüğünü görebilmişti. Leyla hızla aşağıya inerken çevresindekilere çarpıp, bir kadını yere düşürdü. Başka bir kadın boşa giden kurşunlardan yaralanmıştı, ama önemsiz bir yaraydı bu.

"Düştü," dedi Leyla soluk soluğa. "Sarışın kadın... düştüğünü gördüm."

Kurşun sesleri başladığı gibi aniden bitmişti, ama çığlıklar, korkunç kargaşa yükselmeye devam ediyordu.

Bryson'ın katilinden ikisi düşmüş, belki de ölmüştü; ama bir tanesi kesinlikle yerinde duruyordu: Paolo, Cividale'li katil. Ve başkalarının da olduğu kesindi; Paolo'nun kardeşi bu civarda olmalıydı.

Koşan ayaklar onları tekmeliyor, bazıları onlara takılıp düşüyordu. Kalabalık bir kez daha paniğe kapılmış koşturuyordu. Bryson ve Leyla ayağa kalkmayı başarıp kalabalıkla birlikte koşmaya başladı ve çılgına dönmüş grubun arasında gözden kayboldu.

Bryson, Praza'ya bağlı dar bir cadde gördü. Tek şeriflik dar cadde bir arabanın zorlukla geçebileceği genişlikteydi. Etrafındaki insan engellerini aşarak oraya doğru koştu, italyan kardeşler ve peşindekiler her kimse, kendisini kaybedene dek o caddede koşmaya kararlıydı. Caddedeki küçük, eski evlerin, belki küçük bahçeleri, birbirine açılan dar ara sokakları vardı, içinde kendilerini kaybedecekleri bir labirent.

Yaralı omzu bir kez daha zonklamaya başladı. Kanı yoğun ve sıcak bir şekilde akıyordu; iyileşmeye başlayan yara bir kez daha açılmıştı. Acı inanılmazdı. Ama kendini daha hızlı koşturmayı zorladı. Leyla ona kolayca uyum sağlamak için ayak sesleri boş caddede yankılanıyordu. Bir yandan koşarken bir yandan da dar, gölgeli caddeyi araştırıyor, içine dala bilecekleri bahçe, dükkân, herhangisi bir yer arıyordu. Diğerlerinden daha eski olan iki taş binanın arasında küçük, Romanesk bir kilise vardı, ama kilitliydi; kapıdaki elle yazılmış levhada kilisenin tamirat için kapalı olduğu yazılıydı. Bu kiliseler ve katedraller kentinde, turist çekmeyen küçük ibadet yerleri daha az özen ve daha az para görüyor olmalıydı.

Kiliseye yaklaşarak durdu, kapının demir kolunu tutup salladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Leyla telaşla. "Gürültü yapıyorsun, hadi, devam edelim!" Hızla nefes alırken göğsü inip kalkıyordu, yüzü kızarmıştı. Caddede yankılanan ayak sesleri yaklaşıyordu.

Bryson cevap vermedi. Kapı koluna bir kez daha güçlü bir şekilde asıldı. Küçük ve paslı asma kilit hemen yerinden çıkan daha da paslı bir kenede takılıydı. Kilit sembolikti, bu dindar kentte insanlar kiliseye gizlice girmezdi.

Kapıya yüklenip içeriye girdi. Leyla da homurdanarak içeri girdi, kapıyı arkalarından kapattı, içerdeki tek ışık yüksekteki tozlu pencerelerden giriyordu, içerde rutubet kokusu vardı ve hava son derece soğuktu. Bryson etrafına şöyle bir baktıktan sonra soğuk taş duvara yaslandı. Harcadığı çaba yüzünden kalbi güm güm atıyordu. Yaralı omzunun verdiği yakıcı acı ve kan kaybı yüzünden güçsüz düşmüştü. Leyla ortadaki koridoru hızla adımlıyor, çıkış yeri ya da saklanacak bir yer arıyordu.

Birkaç dakika sonra Bryson'ın solukları düzene girmişti. Tekrar içeri girdikleri kapının yanına gitti. Kırık kilit kasabayı tanıyan herkesin dikkatini çekerek; ya kilidin sağlam görünmesi için yeniden takılmalıydı ya da tamamen çıkarılmalıydı. Kapıyı açmak için tokmağa uzanırken yaklaşan ayak seslerini dinledi.

Koşan ayakların sesleriydi bunlar. Derken biri ne İspanyolca ne de Gallego olan yabancı bir diide bağırdı. Bryson olduğu yerde dondu. Kapının altındaki ışık sızan dar aralığa baktı. Çömelerek kulağını verdi, konuşmaları dinledi.

Dil garip bir şekilde tanıdıktı.

"Niccolò, o crodevi di velu viodù! Jù par che strade cã. Cumò o controli, tu continue a cjalà la plazaV

Sesi tanımış, söylenenleri anlamıştı. Galiba onu gördüm, Niccolo! diyordu ses. Caddenin aşağısında. Plaza'ya bak!

Friulan adlı, yavaş yavaş yok olan anlaşılması güç bir dildi bu. Yıllardır duymamıştı bu dilin konuşulduğunu. Bazıları eski bir İtalyan diyalektiği olduğunu söylerdi; bazılarıysa kendi başına bir dil olduğunu. Yalnızca İtalya'nın kuzeydoğu kesiminde, bir avuç köylü tarafından konuşulurdu.

Dile yatkınlığı, ateşli silahları kullanma yeteneği gibi hayatını kurtaran bir faktör oluyordu zaman zaman. On yıl kadar önce Cividale'nin uzak dağlarından iki köylüyü tuttuğunda kendi kendine öğrenmişti Fhulanca'yı. Bu iki köylü şimdi peşinde olan kardeşlerdi. Paolo ve Niccolo Sangiovanni'yi işe aldığındaki garip dillerini öğrenmeyi amaç edinmişti. Bunun en önemli nedeni, onları sıkı denetim altında tutmak, birbirlerine söylediklerini anlamaktı, ama söylediklerini anladığını hiçbir zaman belli etmemişti onlara.

Evet. Kardeşi Niccolo'ya bağırarak Paolo'ydu bu, Praza do Obradoiro'daki çarpışmada hayatta kalmıştı. İki İtalyan, olağanüstü avcıydılar ve onlara verdiği görevlerde hiçbir zaman başarısız olmamışlardı. Onlardan kaçmak kolay olmayacaktı, ama Bryson kaçmak niyetine değildi.

Leyla'nın yaklaştığını duyup başını kaldırdı. "Bize bir ip ya da kablo bulman gerekiyor," diye fısıldadı.

"İp mi?"

"Çabuk ol! Koro bölümünde bir kapı olmalı, belki papaz odasına, malzeme dolabına filan açılıyordun Lütfen, hemen!"

Leyla başını sallayıp hızla kilisenin ön tarafına doğru koştu.

Bryson hemen ayağa kalktı, kapıyı hafifçe araladı, Friulan dilinde birkaç sözcük söyledi. Bryson'ın dile yatkınlığı neredeyse mükemmel olduğu için aksanının bir yerlininkine yakın olduğunu emindi. Ama bundan daha da önemlisi, sesini iyice yükseltip gırtlığını kasarak Paolo'nun ses rengine benzetti. Taklit etme yeteneğinin doğal olmadığını biliyordu ve en fazla işe yarayan yeteneklerinden biriydi. Uzaktan gelen ve yankıyla bozulan birkaç sözcük Paolo'nun kardeşinin konuştuğunu sanmasına neden olacaktı. "*Ou! Paulo, pessee! Lu ai, al e jüf* Hey, Paolo, çabuk gel! Onu yakaladım, vurdum!"

Cevap çabuk geldi. "*La setuT* Neredesin?"

"*Ca! Li da vecje glesie, cu le sieradure rotel*" Eski kilisede, kapısındaki kilit kırık.

Bryson hemen ayağa fırlayıp kapının pervazına iyice yapıştırdı kendini, Beretta sol elindeydi.

Ayak sesleri hızlandı, yavaşladı, sonra yaklaştı. Paolo'nun sesi kilisenin kapısının hemen dışından duyuluyordu. "Niccolo?"

"Ca!" diye bağırdı Bryson sesini bir mendille bastırarak. "Moviti!"

Bir anlık tereddütten sonra kapı savrularak açıldı. Ani ışık seli içinde Bryson onun esmer tenini, ince bedenini, kısa kesilmiş saçlarını gördü. Paolo gözlerini kıstı, yüzünde acımasız bir ifade vardı. Dikkatle, iki yana bakarak içeri girdi, silahını yanına indirmişti.

Bryson ileri doğru atılıp Paolo'ya bütün gücüyle saldırdı. Bir pençe halini alan sağ elini kalyanın gırtlığına yapıştırıp kıvırdı, öldürmek için değil, etkisiz hale getirmek için. Paolo acı ve şaşkınlık dolu bir çığlık attı. Bryson aynı anda sol eliyle Beretta'yı Paolo'nun ensesine indirdi, tam isabetti.

Paolo bilinçsiz bir şekilde yere düştü. Bryson baygınlığın kısa süreceğini, Paolo'nun yalnızca birkaç dakika bilinçsiz kalacağını biliyordu, italyanın silahını alıp başka silah olup olmadığını anlamak için üstünü aradı. Bryson, Sangiovanni'leri saha taktiği konusunda eğittiği için başka bir silah daha olacağını ve onu nerede bulacağını biliyordu: Bol pantolonun içinde sol bacağına bağlıydı. Onu da alıp İtalyanın kemerindeki testere kenarlı bıçağı çıkardı.

Leyla şaşkınlıkla seyrediyordu, ama durumun farkındaydı. Bryson'a uzun bir elektrik kablosu uzattı, ideal olmasa da sağladı ve zaten işe yaramak zorundaydı. Hızla çalışarak İtalyanın ayaklarını, ne kadar çok mücadele ederse o kadar sıkılaşacak şekilde bağladılar. Bu Leyla'nın icadıydı ve zekice bir fikrindi. Bryson düğümleri yoklayıp sağlamlıklarını test etti. Sonra katili kilisenin kuzey bölümündeki giyinme odasına götürdüler. Burası daha da karanlıktı, ama gözleri loş ışığa alışmıştı artık.

"Etkileyici bir örnek," dedi Leyla duygusuz bir şekilde. "Güçlü, sarmal biçimindeki bir yay gibi."

"O ve kardeşi son derece yetenekli doğal atlettirler. Her ikisi de bir dağ aslanının yeteneklerine ve içgüdülerine sahip avcılardır. Ve bir o kadar da acımasız."

"Bir zamanlar senin için mi çalışıyordu?"

"Geçmişte. O ve kardeşi. Birkaç kısa görev ve bir de önemli görevde çalıştılar, Rusya'da." Soru soran gözlerle ona baktı Leyla; Bryson gizlemek için

bir neden görmedi. Onun için yaptığı bunca şeyden sonra bunu yapamazdı. "Koltsovo, Novosibirsk'te Vector olarak bilinen bir Rus şirketi vardır. 1980'li yılların ortasından sonuna kadar, Vector'un yalnızca bir araştırma şirketi olmadığı, biyolojik savaş etkenlerinin araştırılması ve üretimiyle ilgilendiğine dair söylentiler dolaştı Amerika'da."

Leyla başını salladı. "Silah haline getirilmiş şarbon, çiçek, hatta veba. Bazı söylentilere göre..."

"Seksenli yılların sonunda bizim tarafımıza geçen bir muhbire göre -Sovyet biyolojik savaş programının eski başkan yardımcısı- Ruslar biyolojik saldırı için ABD'nin en önemli şehirlerini hedef alıyorlardı. Teknik istihbarat bize çok az şey söylüyordu. Yüksek voltajlı tellerle çevrili ve silahlı muhafızların koruduğu alçak binalar kompleksi. Geleneksel Birleşik Devletler istihbarat teşkilatlarının; CIA'nın ya da NSA'nın elindeki tek şey buydu. Somut bir kanıt olmadan ne Birleşik Devletler, ne de diğer NATO hükümetleri harekete geçmek istemiyordu." Başını salladı. "İstihbarat bürokratları açısından tipik pasif bir tepki. Bu yüzden başka hiçbir istihbarat teşkilatının cesaret bile edemeyeceği yüksek risk taşıyan gizlice sızma işi bana verildi. Bu çocukların da dahil olduğu kendi ekibimi kurdum. Patronlarımın bir alışveriş listesi vardı; yüksek çözünürlüğü olan fotoğraflar, havalı kilitler, virüs ve aşılardan üretilen fermentasyon fiçileri. Ve hepsinden önemlisi de gerçek virüs örnekleri istiyorlardı, yani mikroorganizmaların barındığı minik kapları."

"Tanrım... Patronların... ama 'başka hiçbir istihbarat teşkilatının' böyle bir girişimde bulunmayacağını söyledin ... CIA..."

Bryson omuz silkti. "Boş ver." Ama kendi kendine, daha fazla bir şey sakılamasının ne anlamı var ki, diye düşünüyordu. "Bu adamlar, yani Sangiovanni kardeşler gece nöbetçilerini alt etmek, silahlı muhafızları hızla ve sessizce susturmak için oradaydılar."

"Bunu nasıl yaptılar?"

"Aletlerimiz vardı."

Paolo'nun kendine gelmesini beklerken Leyla kilisenin ön kapısına gidip kırık olduğunun anlaşılmaması için kilidi düzeltti. Bu arada Bryson başında dikilmiş İtalyan katili seyrediyordu. Yirmi dakika kadar sonra Paolo kıpırdanma-

(*) Ulusal Güvenlik Teşkilatı.

ya başladı, kapalı gözkapaklarının altında gözleri oynuyordu. Hafifçe inledi, sonra gözleri açıldı.

"*Al epasat tant timp di quandche jerin insieme a Nvosibirsk,*" dedi Bryson. Novosibirsk'den beri uzun zaman oldu. "Her türlü sadakat duygusundan yoksun olduğunu her zaman biliyordum. Kardeşin nerede?"

Paolo'nun gözleri irileşti. "Coleridge, seni piç kurusu." Ellerini kaldırmaya çalıştı, ince teller bileğini kesince yüzünü buruşturdu. Kanlı dişlerinin arasından söylendi. "*Piç kurusu, tu mi fasis pensâ a che vecje storie dalpurcit, lo tratin come un sior, a viodin di lui, i dan dut chel che a voe di ve, e dopo lu copin.*" Bryson gülererek söylediklerini Leyla için tercüme etti. "Domuzlarla ilgili eski bir Friulan köylü atasözü olduğunu söylüyor. Domuza bir kazanmış gibi davranırlar, ona ikramda bulunup bütün ihtiyaçlarını karşılarlar; eti için kesileceği güne kadar."

"Kimin domuz olması gerekiyor?" diye sordu Leyla. "Senin mi onun mu?"

Bryson, Paolo'ya döndü, Friulan dilinde konuştu. "Gerçek mi, sonuç mu diye küçük bir oyun oynayacağız. Sen bana gerçeği söyleyeceksin, yoksa sonuçlarla karşılaşacaksın. Basit bir soruyla başlayalım: Kardeşin nerede?"

"Asla!"

"Eh, sorularımdan birini cevapladın. Niccolo'nun da buraya seninle birlikte geldiğini söylemiş oldun. Meydanda neredeyse öldürüyordun beni. Eski patronuna böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"*No soi ancjmo freât dal dut*" dedi Paolo böğürürcesine. işim daha bitmedi! Tellere rağmen gerilmeye çalışınca yüzünü buruşturdu.

"Hayır," dedi Bryson gülümseyerek. "Benim de öyle. Seni kim tuttu?"

İtalyan, Bryson'ın yüzüne tükürdü. "Canın cehennem!" diye İngilizce bağırdı, bildiği birkaç sözden biri buydu.

Bryson tükürüğü koluyla sildi. "Bir kez daha soracağım ve eğer gerçek cevabı almazsam bunu kullanmak zorunda kalacağım." Beretta'sını kaldırdı.

Leyla yanına yaklaşıp alçak sesle konuştu. "Kapıyı gözetleyeceğim. Bütün bu bağrıışmalar birilerinin dikkatini çekebilir."

Bryson başını salladı. "İyi fikir."

"Hadi beni öldür," dedi İtalyan alaycı bir şekilde, kendi dilinde konuşuyordu. "Benim için fark etmez. Başkaları da var, çok sayıda. Kardeşim seni öldürme zevkini tadacaktır, benim ölüm hediyem olacak bu ona."

"Ah, seni öldürmek gibi bir niyetim yok," dedi Bryson soğuk bir şekilde. "Sen cesur bir adamsın; ölümle korkusuzca yüzleştiğini gördüm. Ölüm seni korkutmaz, yaptığın işte bu kadar iyi olmanın nedenlerinden biri de bu."

İtalyanın gözleri kuşkuyla kısıldı, Bryson'ın ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Bryson onun el ve ayak bileklerini oynatıp bağların zayıflığını sıradığını görebiliyordu. Ama bağlar hiç de zayıf değildi.

"Hayır," diye devam etti Bryson. "Senin için anlam taşıyan tek şeyi senden almayı tercih ederim: avlanma yeteneğini. Bu av, ister sevgili vahşi ayın *cinghiale* olsun, ister hükümetin gizli kollarını idare eden yalancılar tarafından kurtarılmayacağı ifade edilen insanlar olsun." Durdu, Beretta'yla katilin dizkapağına nişan aldı. "Kuşkusuz bir diz kaybı seni yürümekten alıkoymayacak, hele günümüzün bütün o ileri teknoloji ürünü protez bacakları düşünülürse. Ama çok iyi koşamayacağın kesin, iki dizini de kaybedersen... eh, bu geçim kaynağını kesinlikle elinden alır, sence de öyle değil mi?"

Katilin yüzü kül rengi oldu. "Seni lanet olası satılmış," diye tısladı.

"Sana böyle mi söylediler? Peki kendimi kime sattığımı söylediler mi?"

Paolo meydan okuyarak bakıyordu, ama alt dudağı titremeye başlamıştı.

"Peki sana bir kez daha soracağım, cevabı reddetmeden ya da yalan söylemeden önce iyi düşün: Seni kim tuttu?"

"Canın cehennem!"

Bryson, Beretta'yı ateşledi. İtalyan çığlık attı. Kan pantolonunun üstüne çıktı. Dizkapağının hepsi olmasa bile, büyük bir bölümü parçalanmıştı. Bir daha hayvan ya da insan hiçbir şey avlayamayacaktı. Paolo acıyla bağırıyordu. Kendi dilinde avazı çıktığı kadar küfretti.

Aniden kilisenin kapısına bir şey çarptı. Ardından bağırان bir erkek sesi ve Leyla'nın gırtlğından gelen boğuk bir ses duyuldu. Bryson neler olduğunu görmek için döndü, Leyla vurulmuş muydu? Girişe doğru koştuğunda iki silahın karanlıkta mücadele ettiğini gördü. Bir tanesi Leyla olmalıydı; diğeri kimdi? Nişan alıp bağırırdı. "Dur, yoksa ölürsün!"

"Merak etme," dedi Leyla. Bryson rahatladı. "Piç kurusu iyi mücadele etti."

Gelen Paolo'nun kardeşi Niccolo'ydu ve elleri arkasındaydı. içeri daldığı anda Leyla'nın adamın boynuna geçirdiğı ilmek hâlâ yerindeydi. Boynundaki ince, kırmızı çizgi boğulmaya çok yaklaştığını gösteriyordu. Leyla şaşırtma avantajına sahipti ve bunu çok iyi kullanmıştı; ilmeği öylesine dahice bağlamış-

tı ki, Niccolo kollarını ne kadar çok çekerse ilmek boynunu o kadar derinden kesiyordu. Ama bacakları bağlı değildi ve yere uzanmış olmasına rağmen tekmelemeye, ayağa kalkmak için çabalamaya devam ediyordu.

Bryson, Niccolo'nun göğsüne doğru atladı, soluğunu kesmek için ayaklarını göğsüne indirdi. Aynı zamanda onu yere bastırıp Leyla'nın bir ilmeği de dizlerinin ve ayak bileklerinin etrafından geçirerek sıkıca bağlamasını sağladı. Niccolo boynuzlanmış bir öküz gibi bögürüyor, on beş yirmi metre ötedeki kardeşinin insanın kanını donduran çığlıkları ona eşlik ediyordu.

"Yeter," diye bağırdı Bryson tiksintiyle. Niccolo'nun haki gömleğinden bir parça yırttı, topak yapıp sesini bastırmak için Niccolo'nun ağzına tıktı. Leyla bulunduğu kuvvetli bir paket bandını getirip Niccolo'nun ağzına yapıştırdı. Bryson, Niccolo'nun gömleğinden bir parça daha koparıp Leyla'ya uzattı ve Paolo'nun ağzına tıkmasını istedi.

Leyla bunu yaparken Bryson, Niccolo'yu sürükleyerek günah çıkarma bölümüne soktu. "Kardeşin az önce vuruldu, hem de kötü bir şekilde," dedi Beretta'yı sallayarak. "Ama duyduğun gibi hâlâ hayatta. Bir daha yürüyemeyecek."

Niccolo başını ileri geri sallarken tıkaca rağmen kükrer gibi sesler çıkarıyordu. Sessiz, hayvani bir itaatsizlik ve öfke gösterisiyle bacaklarını havaya kaldırıp taş döşemeye indirdi.

"Şimdi, senin için olabildiğince basit bir şekilde anlatacağım, dostum. Seni kimin tuttuğunu söylemeni istiyorum. Kodlar, bağlantı isimleri ve prosedürlerle ilgili her şeyi söylenceni istiyorum. Her şeyi. Şu tıkaçı çıkarır çıkarmaz konuşmanı bekliyorum. Ve herhangi bir şeyi uydurmayı aklına bile getirme, çünkü kardeşin zaten bir sürü şey anlattı, eğer senin söylediklerin onunkilere uymazsa yalan söyleyenin o olduğunu varsayıp onu vuracağım. Çünkü yalancılardan hoşlanmam. Söylediklerim yeterince açık mı?"

Bacaklarını yere vurmaya kesen Niccolo hararetle başını salladı. Kocaman gözlerle Bryson'ın yüzünü inceliyordu. Tehdidin etkili olduğu açıktı; Bryson kartilin tek hassas noktasını bulmuştu.

Kilisenin diğer noktasından Paolo'nun Leyla'nın ağzına tıktığı kumaş yumağının arasından sızlanıp homurdandığını duyabiliyordu.

"Ortağım Paolo'nun yanında. Bütün yapmam gereken öna bir işaret vermek, alnına hemen bir kurşun gönderir. Anlaşıldı mı?"

Niccolo'nun baş sallaması daha da hararetle bir hal almıştı.

"Tamam o halde." Niccolo'nun ağzını örten geniş plastiği çekince, adamın derisinde çok acı verdiği belli olan kırmızı bir iz bıraktı. Sonra ağzındaki kırmızı kumaş topağını çekip çıkardı.

Niccolo birkaç derin soluk aldı.

"Şimdi, eğer bana yalan söylemek gibi ciddi bir hata yaparsan kardeşinin de aynı yalanı söylemiş olduğunu umut etmelisin. Yoksa onu öldürmek zorunda kalacaksın, alnına dayalı tetiği çekmişsin gibi, anlaşıldı mı?"

Niccolo yutkundu. "Evet!"

"Eğer senin yerinde olsaydım gerçeğe bağlı kalırdım. O zaman çok daha iyi seçeneklerin olurdu. Ve unutma ki, ailenin nerede yaşadığını biliyorum. Nonna Naria nasıl? Ya annen, Alma... hâlâ pansiyon işletiyor mu?"

Niccolo'nun gözlerinde öfkeli ve incinmiş bir ifade belirdi. "Sana gerçeği söyleyeceğim!" diye bağırdı Friulan dilinde.

"Bu konuyu yeterince anladın," dedi Bryson.

"Ama bizi kimin tuttuğunu bilmiyoruz! Prosedür senin bizi tuttuğun zaman-ki gibiydi! Biz *mus'uz*, yük hayvanı! Kimse bize bir şey söylemez!"

Bryson düşünceli bir şekilde başını salladı. "Hiçbir şey tamamen gizli değildi, dostum. Bunu sen de biliyorsun. Her şey gizli olduğunda bile kontağının gizli adını bilirsin, istemesen de bilgi parçacıkları duyarsın. Evet, bir operasyonu neden yaptığını sana söylemeyebilirler, ama nasıl yapacağını her zaman söylerler ve bu da oldukça fazla şey açıklayabilir."

"Sana söyledim, patronlarımızın kim olduğunu bilmiyoruz!"

Bryson kontrollü bir şekilde öfkeyle dolu sesini yükseltti. "Bir ekiple çalıştın, bir ekip lideri altında. Talimatlar aldın ve insanlar her zaman konuşur. Seni kimin tuttuğunu çok iyi biliyorsun!" Bir işaret verecekmiş gibi koridora doğru döndü.

"Hayır!" diye bağırdı Niccolo.

"Kardeşin..."

"Kardeşim de bilmiyor. Sana ne söylediğini bilmiyorum, ama bilmiyor! Sınırları bilirsin -bilgiyi parçalamalarını- bu işin nasıl yürütüldüğünü! Biz yalnızca kiralık yardım sağlarız ve bize nakit öderler!"

"Dil!" dedi Bryson.

"Che... dil mi?"

"Birlikte çalıştığın ekip. Birbirleriyle hangi dilde konuşuyorlar?"

Niccolo'nun gözleri deli gibi bakıyordu. "Farklı diller!"

"Ekip lideri!"

"Ruşça!" diye çaresizce bağırdı Niccolo. "O Rustu."

"KGB, GRU?"

"Biz bunu nereden bilelim?"

"Yüzleri tanıyorsunuz!" diye bağırdı Bryson. Daha yüksek sesle, "Leyla? diye bağırdı.

Leyla yaklaştı, Bryson'ın kumarını anlamıştı. "Susturucuyu kullanayım mı?" diye sordu doğal bir ifadeyle.

"Hayır!" diye kükredi Niccolo. "Bilmek istediğinizi söylüyorum size!"

"Ona altmış saniye daha veriyorum," dedi Bryson. "Sonra, eğer duymak istediğimi duymazsam ateş et... evet, aslında susturucu iyi bir fikir olabilir." Niccolo'ya dönüp, "Beni öldürmek için sizi tuttular, çünkü yüzümü biliyorsunuz," dedi.

Niccolo gözlerini kapatıp başını salladı.

"Ama daha önce benimle çalıştığınızı da biliyorlar, bu yüzden mantıklı bir hikâye uydurmadan eski patronunuzu öldürmeniz için tutmazlar sizi. Sadakatiniz ne kadar az olursa olsun. Bu amaçla size benim kendimi sattığımı, bir hain olduğumu söylediler, öyle mi?"

"Evet."

"Neye karşı, kime karşı hainlik etmişim?"

"Söyledikleri tek şey, ajanların isimlerini sattığın, bizim ve şu ana dek birlikte çalıştığın herkesin kimliğinin ortaya çıkacağını, infaz edileceğimizi söylediler."

"Kimin tarafından infaz?"

"Düşman gruplar... bilmiyorum, söylemediler!"

"Onlara inandın!"

"Neden inanmayayım ki?"

"Kellem için ortaya büyük para mı kondu, yoksa sıradan iş ücreti mi verildi?"

"Büyük para."

"Ne kadar?"

"İki milyon."

"Liret mi dolar mı?"

"Dolar! iki milyon dolar!"

"Gurur duydum. Sen ve kardeşin emekli olup tepelerinizde istediğiniz kadar avlanabilirsiniz. Ama bir ekibe bol para teklif etmedeki sorun, ekibin koordinasyonuna çalışma isteğini azaltmasıdır; herkes hedefi ayrı vurmak ister. Kötü strateji. Sakallı adam ekip lideri miydi?"

"Evet."

"Rusça mı konuşuyordu?"

"Evet."

"Adını biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Birisinin ona Milyukov diye seslendiğini duydum. Ama yüzünü biliyorum. O da benim gibi, yani bizim gibi; verilen görevleri yapıyor."

"Serbest mi çalışıyor?"

"Nüfuzlu bir zengin için çalıştığı söyleniyor, bir Rus baronu. Kremlin'in gerisindeki gizli güçlerden biriymiş. Büyük şirketi olan çok zengin bir adam. Bunun aracılığıyla gizlice Rusya'yı yönettiği söyleniyor."

"Prishnikov."

italyanın gözlerinde bir tanıma belirtisi yanıp söndü. Bu adı daha önce duymuştu. "Olabilir, evet."

Prishnikov. Anatoly Prishnikov. Görünmesi kolay olmayan çok büyük Rus konsorsiyumu Nortek'in kurucusu ve başkanıydı. Çok zengin ve güçlüydü, gerçekten de tahtın arkasındaki güç oydu. Bryson'ın kalbi şiddetle çarpmaya başladı. Anatoly Prishnikov neden Bryson'ı yok etmek için birini göndersindi ki?

Neden?

Mantıklı tek açıklama, Prishnikov'un Müdüriyeti yönetiyor olması ya da yönetenler arasında bulunmasıydı. CIA'dan Harry Dunne, Müdüriyetin küçük bir Sovyet GRU 'dâhi' grubu tarafından kurulduğunu ve başından beri onlar tarafından idare edildiğini söylemişti.

"Müdüriyetin aslında Birleşik Devletler hükümetinin bir parçası olmadığını söylersem?" demişti Dunne. "Hiçbir zaman olmadığını... Her şeyin titizlikle hazırlanmış bir düzmece olduğunu görmüyor musun?... Düşman topraklarına sızma operasyonu, bizim topraklarımıza."

Ve Soğuk Savaş'tan sonra Sovyet istihbarat servislerinin çöktüğünü, Müdüriyetin kontrolünün başka ellere geçtiğini söylemişti. Ajanların işine son verilmmişti.

Tuzağa düşürüldüm, sonra dışarı atıldım.

Ya Elena? Ortadan kayboldu, bunun anlamı ne? Ondan bilerek mi ayrıldı? Patronlar ikisini aynı nedenden ötürü mü birbirlerinden ayırmışlardı? Çünkü bir şeyler biliyorlardı, bunları bir araya getirebilirlerdi.

"... Şimdi yeniden hareketlendiğini düşünmek için nedenlerimiz var," demişti: Dunne. "Eski patronların bir nedenden ötürü silah topluyorlar... Bir cep-hane yığıyor gibiler. Güney Balkanlar'da bir kargaşa yarattıklarını düşünüyoruz, ama hedefleri başka bir yer."

Kalıcı hedefleri başka bir yer.

Genellemeler, örtülü ifadeler, belirsiz tezler. Dış sınırlar karanlık ve belirsiz. Bir tek elindeki gerçekler üzerinde çalışabilirdi ve onların sayısı da çok azdı.

Gerçek: Müdüriyet ajanlarından -eski ya da yeni, bu konuda hiçbir fikri yoktu- oluşturulan bir ekip onu öldürmeye çalışıyordu.

Peki neden? Calacanis'in güvenlik güçleri, onu işlerine burnunu sokan bir yabancı, yok edilmesi gereken bir ajan olarak görmüşlerdi yalnızca. Ama Santiago de Compostela'daki suikast ekipleri, Calacanis'in gemisinde ortaya çıkışına bir tepki olamayacak kadar iyi organize edilmişlerdi.

Gerçek: Sangiovanni kardeşler onu öldürmek için *ispanyol Donanması*-da görünmeden çok önce tutulmuşlardı. Müdüriyet'in idarecileri onun bir tehdit olduğuna daha önce karar vermişlerdi. Ama nasıl ve neden?

Gerçek: Suikast ekipleri aynı zamanda hem çok zengin, hem de sıradan bir vatandaş olan Anatoly Prishnikov'un da emrinde çalışıyorlardı. Bu yüzden Prishnikov, Müdüriyet'in idarecilerinden biri olmalıydı; ama görünürde devletle bağlantısı bulunmayan sıradan bir vatandaş, neden düzenbaz bir istihbarat kurumunu idare etsin?

Bu Müdüriyet'in özelleştiğini mi gösteriyordu? Düşman ellere geçmiş, başına Anatoly Prishnikov mu atanmıştı? Rusya'nın en güçlü, en gizli kodamanının özel ordusu haline mi gelmişti?

Başka bir şey daha gelmişti aklına. "Ekibin farklı diller konuştuğunu söyledin," dedi Niccolo'ya. "Fransızcadan söz ettin."

"Evet, ama..."

"Aması yok! Ekibin hangi üyesi Fransızca konuşuyordu?"

"Sarışın kadın."

"Meydandaki sarışın kadın mı?... Saçları yukarda toplanmış olan?"

"Evet."

"Peki onun hakkında ne saklıyorsun?"

"Saklamak mı? Hiçbir şey!"

"Bu bana çok ilginç geldi, çünkü kardeşin bu konuda pek gevezeydi." Blöf çok cüretkardı, ama büyük bir kesinlikle söylendiği için inandırıcıydı. "Çok daha geze. Belki bazı şeyleri uydurdu, bir hikâye anlattı bana... söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

"Hayır! Sana ne söylediğini bilmiyorum... Yalnızca bazı şeyler duyuyorduk, ufak tefek şeyler. Belki isimler."

"Belki isimler mi?"

"Havaya uçan silah gemisindeki, *ispanyol Donanması'ndaki* başka bir ajanla Fransızca konuştuğunu duydum. Ajan Yunanlıyla bir tür silah anlaşması yapmak için gemideydi."

"Anlaşma mı?"

"Bu Fransızın ikili ajan olduğunu söylediklerini duydum."

Bryson, Calacanis'in masasındaki şık giyimli, uzun saçlı Fransız hatırlıyordu. Fransa'nın en zengin ve güçlü silah satıcısı olan Jacques Arnaud'un temsilcisi olarak geldiği bilinen Fransızdı bu. O da Müdüriyet'ten miydi, yoksa en azından onlarla birlikte ya da onlar için çalışıyor muydu? Aşırı sağ kanattan Fransız bir silah tüccarı olan Jacques Arnaud'un bir şekilde Müdüriyet'le -ve böylelikle Rusya'daki en zengin vatandaşla da- işbirliği yapıyor olması ne anlamı geliyordu?

Ve eğer biri Fransa'dan, diğeri Rusya'dan iki güçlü işadaminin Müdüriyeti kontrol ettiği, onu dünyaya terörizmi yaymak için kullandığı doğruysa amaçları neydi?

İki ajan, İtalyan kardeşleri katedralde bağlı ve ağızları tıkalı olarak bıraktılar. Bryson ilkyardım eğitimi almış olan Leyla'dan Paolo'nun yaralı dizindeki kan akışını durdurmasını istemişti.

"Ama seni öldürmeye çalışan birine karşı nasıl bu kadar düşünceli olabilirsin?" diye daha sonra içten bir şaşkınlıkla sordu Leyla.

Bryson omuz silkti. "O yalnızca işini yapıyordu."

"Biz Mossad'da böyle çalışmayız," diye itiraz etti. "Eğer bir adam seni öldürmeye çalışır ve başarılı olamazsa onu asla serbest bırakmamalısın. Bu olmaz bir kuraldır."

"Benim farklı kurallarım var."

Geceyi Santiago de Compostela'nın dışında isimsiz, küçük bir *hospeda* y'e'de geçirdiler. Leyla hemen Bryson'ın omzundaki yarayla ilgilenerek eczane den aldığı peroksitle temizledi, dikiş atıp antibiyotikli krem sürdü. Bir uzmanı becerisiyle hızla çalışıyordu.

Gömlüksüz üstünü incelerken elini uzun, düz yara izinin üstünde gezdirdi Ebu'nun Tunus'ta son görevi sırasında açtığı yaraydı bu. Müdüriyetle sözleşmesi olan çok iyi bir cerrah tarafından tedavi edilmişti. Artık acıyla zonklama sa da hatırası her zamanki kadar çarpıcı bir şekilde duruyordu yerinde.

"Bir hatıra," dedi acı dolu bir sesle. "Eski bir dosttan." Küçük pencerenin dışında, yosun kaplı kaldırım taşlarının üstüne yağın yağmurun sesi duyuluyordu.

"Neredeyse ölüyormuşsun."

"İyi tıbbi bakım aldım."

"Çok sık saldırıya uğruyorsun." Sağ kolundaki çok daha küçük, made para büyüklüğündeki yaraya dokundu. "Ya bu?" diye sordu.

"Başka bir hatıra."

Nepal ve Çin ordusundaki vatan haini bir subay olan Ang Wu adlı korkuz düşmanının hatırası aklına geldi. Şu anda o çarpışma sırasında gerçek neler olduğunu merak ediyordu. Gerçekte ne için gönderilmişti ve kimin adın Hâlâ bilmediği kötü bir komplonun maşası mı olmuştu yalnızca?

Çok fazla kan dökülmüş, çok fazla hayat boşa gitmişti. Ne için? Hayatını ne anlamı vardı? Ne kadar çok şey öğrenirse o kadar az anlıyordu. Anne b basını düşündü, onları son kez hayatta gördüğü zamanı. Gerçekten Müdü yet'in arkasındaki patronlar tarafından öldürülmüş olabilirler miydi? Ted W ler'ı düşündü, bir zamanlar dünyadaki herkesten daha fazla hayranlık duyduğu adamı ve büyük bir öfke dalgasının içini kapladığını hissetti.

Niccolo kendisine ve kardeşine ne demişti; yük hayvanı mı? Kuralların kendilerine asla açıklanmadığı iğrenç bir oyunda maşa olarak kullanılmışlar" Kendisi ve İtalyan kardeşler arasında hiçbir fark olmadığını düşündü Bryso Gizli güçler tarafından kullanılan aletten, maşadan başka bir şey değillerdi.

Leyla yatağın kenarında oturuyordu; ayağa kalkıp küçük banyoya gitti v bir bardak suyla geri döndü. "Eczacı bana birkaç antibiyotik verdi. Reçeteyi s; bah alacağımı söyledim, o yüzden bu geceyi atlatmana yetecek kadar hap ver-

di." Bryson'a hapları ve bardağı uzattı. Eski bir kuşku sessizce konuşarak uyardı genç adamı. Sana verdiği bu haplar neyin nesi? Sonra daha mantıklı bir ses duydu kafasında. Eğer seni öldürmek isteseydi, son yirmi dört saat içinde bunu kolayca yapacak bol fırsat geçti eline. Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atmak zorunda değildi. Kapsülleri elinden alıp ağzına attı, üstüne suyu yudumladı.

"Dalgın görünüyorsun," dedi Leyla ilaçları ve pansuman gereçlerini toplarken. "Çok uzaklardasın. Seni rahatsız eden bir şeyler düşünüyorsun."

Bryson ona bakıp yavaşça başını salladı. Kaldığı odayı güzel bir kadınla paylaşmak, Elena gittiğinden beri yapmadığı bir şeydi. Zaman zaman eline fırlat geçmişti, ama onu uzaklaştırmak için yaptığı şey yüzünden kendini cezalandırarak bir rahip hayatı yaşamıştı.

Ne yapmıştı?

Birlikte geçirdikleri hayatlarının ne kadarı Ted VValler tarafından düzenlenmişti?

Geriye dönüp tek bir önemli anı, ona yalan söylediği zamanı düşündü. Karısını korumak için yalan söylemişti. Ondan bir şey gizlemişti. VValler Blake'den ıllıntı yapmaya bayılırdı: "Gözlerimizle görmediğimizde, bir yalana inanırız."

Ama Bryson, Elena'nın onun için yaptığı şeyi görmesini, bilmesini istemeli.

Şimdi karısından sakladığı Bükreş gecesini düşünüyordu.

Gerçek neydi? Gerçek neredeydi?

Paranoyası ve karmaşıklığı yüzünden, kara operasyonlar uzmanının yeraltı dünyası küçük bir dünyadır ve dedikodu çok hızlı yayılır. Bryson'ın güvenilir birkaç kaynaktan öğrendiğine göre, eski Securitat "temizlikçilerinden" olufim bir grup, Çavuşesku hükümetinin şifrelerini sızdırarak devrime ihanet eden m. İtematikçi ve şifre uzmanı Dr. Andrei Petrescu'nun yerini belirleyebilecek bir uçu için ciddi paralar teklif ediyordu. Kötü şöhretli gizli servisin sadakatini yitirmiş eski üyeleri arasında, patronlarının hükümetini yerinden eden ve kendilerini iktidardan düşüren ihtilale karşı büyük bir nefret vardı. Hainleri hiç unutmuyacak ve affetmeyeceklerdi; onları ne pahasına olursa olsun, ne kadar zaman alırsa alsın izleyip bulacaklardı. Aralarında Petrescu'nun da bulunduğu birkaç dönęi hedef seçmişlerdi. Skor eşitlenmeli, intikam alınmalıydı.

"Aslında zamanımızı harcayan sensin. Benim telefon açmamı istiyorsun. Bir arkadaşım tam şu anda Calea Victorieide bir apartman dairesinde, Dumitra adında bir kadının başına silah dayamış durumda."

Dragan'ın zaten soluk olan yüzü biraz daha soldu.

"Evet, Calea 13 Septembriedeki Sexy Clubda striptiz yapan metresin. Senin tek metresin değil, ama birkaç yıllık olduğuna göre ona karşı yakınlık hissediyor olmalısın. Arkadaşım cep telefonundan onu aramamı bekliyor. Eğer telefon altı..." -Saatine baktı.- "...hayır beş dakika içinde gelmezse kadının beynine bir kurşun sıkma talimatı aldı. Bütün söyleyebileceğim, telefonunun çalıyor olması için dua etmen, tabii arkadaşımınkinin de."

Dragan güldü, ama Bryson onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

"Petrescu'larla ilgili ölüm emrini şu anda iptal ederek onun hayatını kurtarabilirsin. Hiçbir şey yapmazsan o ölür, ama ellerinde onun kanı kalır. İşte yanında yoksa benim telefonumu kullanabilirsin. Yalnızca şarjını bitirmemeye dikkat et, arkadaşıma ulaşmamı istersin herhalde."

Dragan birasından büyük bir yudum aldı. Aldırmaz görünmeye çalışıyordu. Ama bir şey söylemedi ve dört dakika hızla geçti.

Sürenin bitimine bir dakika kala Bryson, Calea Victoriei'yi aradı.

"Hayır," dedi telefona cevap verilince. "Dragan emri iptal etmek istemiyor, bu yüzden korkarım sana işine bakmanı söylemek zorundayım. Ama bana bir iyilik yap ve telefonu Dumitra'ya ver de taş kalpli sevgilisine son bir istekte bulunsun. " Bryson kadının umutsuz sesini duyana kadar bekledi, sonra telefonu Dragan'a uzattı.

Dragan telefonu aldı, kaba bir merhaba dedi. Kadının feryatlarını masanın karşısında oturan Bryson bile duyabiliyordu. Dragan'ın yüzü seyirmeye başladı, ama bir şey söylemedi. Ancak Dumitra'nın sesini tanıdığı ve bunun bir hile olmadığını anladığı belliydi.

"Zaman bitti," dedi Bryson saatine son bir kez göz atıp.

Dragan başını salladı. "Kaltağı satın almışsınız," dedi. "Bu komediyi oynaması için ona ne kadar ödediğinizi bilmiyorum, ama eminim fazla değildir."

İlk patlama sesi telefondan duyuldu; Bryson'ın dört adım öteden duyduğu tek el silah sesini boşuk bir çığlık izledi. Bir el daha ateş edildi, ama bu kez çığlık sesi gelmedi.

"Bu kadar iyi bir aktris mi? Hayır mı ?" Bryson ayağa kalkıp telefonu geri aldı. "İnatçılığın ve şüpheciliğin kadınının hayatına mal oldu. Adamların az önce olanları doğrulayacaktır ya da dairesine gidip dayanabilirsen kendin de görebilirsin." Yapmak zorunda kaldığı şey yüzünden tiksiniyor ve dehşete kapılıyor-du, ama ciddi olduğunu göstermenin başka yolu yoktu. "Bu kâğıtta kırk sekiz isim var ve bütün ailen tükenene kadar her gün birisi öldürülecek. Bunu durdurmanın tek yolu Petrescu'larla ilgili emrin iptali. Ve tekrar ediyorum, eğer onlara bir şey olursa, en ufak bir şey, ailen toptan katledilecek."

Arkasını dönüp bardan çıktı ve Dragan 'ı bir daha görmedi.

Ama bir saat içinde Petrescu'lara dokunulmayacağına dair söylenti ortalığa yayılmıştı.

Bryson, Elena ya da Ted Valler'a olanları anlatmamıştı. Birkaç gün sonra eve döndüğünde Elena ona Barcelona gezisi hakkında sorular sormuştu. Normalde, hayatları ve işleri arasındaki ayrıma saygı gösteriyor ve birbirlerine yaptıkları şey konusunda fazla soru sormaktan kaçınıyorlardı; daha önceki yolculuklarıyla ilgili hiç soru sormamıştı Elena. Ama bu kez Barcelona hakkında soru sorarken, hem de çok fazla soru soruyor, hem de yüzünü inceliyordu. Bryson kolayca ve ikna edici yalanlar söylemişti. Kısanıyor muydu, sorun bu muydu? Las Ramblas'da sevgiliyle buluştuğundan mı kuşkulandı? Kan-sında ilk kez böyle bir kıskançlık belirtisine rastlıyordu ve bu da ona gerçeği anlatma konusunda dayanılmaz bir istek duymasına yol açıyordu.

Ama kendisi gerçeği biliyor muydu ki?

"Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum," dedi Bryson yataktan kalkıp kanepeye oturarak. "Son birkaç saat içinde birkaç kez hayatımı kurtarman hariç."

"Dinlenmen lazım," dedi Leyla. Gri renkli bir eşofman altıyla göğüslerini gizlemekten çok belirginleştiren bol bir erkek yeleği giymişti. Toplaması gereken eşyaları, ellerini meşgul edecek işi yoktu. Bu yüzden yatağın kenarına oturup uzun, sıkı bacaklarını birbiri üstüne attı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sabah konuşabiliriz."

Bryson, genç kadının sorularından kaçtığını hissedip ısrar etti.

"Mossad için çalışıyorsun, ama Bekaa Vadisi'ndensin ve Arap aksanıyla konuşuyorsun. İsraili misin? Lübnanlı mı?"

Leyla başını öne eğip sessizce, "Ne o, ne de diğeri. İki de doğru. Babam İsrailiydi. Annem Lübnanlı."

"Baban öldü mü?"

Leyla başını salladı. "Atletti, süper bir atlet. Münih'teki Olimpiyat Oyunları sırasında Filistinli teröristler tarafından öldürüldü."

Bryson başını salladı. "1972'de. O zamanlar beбекtin herhalde."

Leyla yere bakmaya devam ediyordu, yüzü kızarmıştı. "İki yaşından fazla değildim."

"Onu hiç tanımadın."

Leyla başını kaldırdı. Kahverengi gözleri alev alevdi. "Annem benim için hayatı tuttu onu. Sürekli onun hakkında hikâyeler anlattı, resimlerini gösterdi."

"Filistinlilerden nefret ederek büyümüş olmalısın."

"Hayır. Filistinliler iyi insanlar. Yerlerinden edilmiş, evsiz, ülkesiz insanlar. Yüksek idealler uğruna masumları öldürmekten başka bir şey düşünmeyenlere kızıyorum. İster Kara Eylül ya da Kızıl Ordu Ayırıkçı Grubu olsun; ister israili veya Arap olsun. Bütün fanatiklerden nefret ediyorum. Yirmili yaşların hemen başında israil ordusundan bir askerle evlendim. Yaron ve ben birbirimize deliler gibi âşıktık. Lübnan'da öldürüldüğü zaman Mossad için çalışmaya karar verdim. Fanatiklerle savaşmak için."

"Mossad'ı fanatikler güruhu olarak görmüyorsun demek?"

"Bazıları hariç, çoğu öyle. Serbest çalıştığım için görevlerimi kendim seçebiliyorum. Böylelikle yaptığım işin savunduğum davaya hizmet ettiğinden emin olabiliyorum. Çoğu işi geri çeviriyorum."

"Sana böylesine bir özgürlük tanıdıklarına göre onlar için çok değerli olmalısın."

Leyla başını alçakgönüllü bir tavırla öne eğdi. "Yeteneklerimi ve kurduğum bağlantıları biliyorlar. Belki de bazı görevleri kabul edecek tek aptal ben olduğum içindir."

"İspanyol Donanması'ndaki işi neden kabul ettin?"

Leyla şaşırmış gibi başını ona doğru eğdi. "Başka neden olabilir ki? Çünkü fanatikler masumları öldürdükleri silahlarını oradan alıyorlardı. Mossad Ci had Ulusal Cephesi'nin ajanlarının stok yaptıklarına dair iyi kaynaklardan bilgi aldı. Beni oraya yerleştirmeleri iki ay sürdü."

"Ve ben olmasaydım hâlâ orada olacaktın."

"Peki ya sen? CIA'dan olduğunu söyledin, öyle misin?"

"Neden böyle dedin?"

işaret parmağıyla burnunun ucuna dokundu. "Bir şeyler yanlış kokuyor," dedi bilmiş bir gülümsemeyle.

"Benimle ilgili bir şey mi?" dedi Bryson.

"Şey, aslında düşmanların ve takipçileriyle ilgili bir şey. Suikast ekipleri; standart kabul edilmiş protokole aykırı bu. Ya benim gibi serbest çalışıyorsun ya da başka bir teşkilattansın. Ama CIA değil, sanmıyorum."

"Hayır," diye itiraf etti Bryson. "Tam olarak CIA değil. Ama onlar için çalışıyorum."

"Serbest mi?"

"Bir bakıma."

"Ama uzun süredir işin içindesin. Vücudundaki yaralar öyle olduğunu söylüyor."

"Doğru. Uzun süredir işin içindeydim. Ama çıkmaya zorlandım. Şimdiyse son bir görev için tekrar geri getirdiler."

"Neymiş o..."

Tereddüt etti. Ona neler söylemeliydi? "Bir anlamda teşkilatlar arası bir görev."

"Bir bakıma'... 'bir anlamda'... Bana bir şey söylemek istemiyorsan peki, söyleme." Sakin ama güçlü duygularla konuşurken burun delikleri açılıp kapanıyordu. "Sabah ilk iş olarak ayrı uçaklarda İspanya'dan ayrılacak ve bir daha birbirimizi hiç görmeyeceğiz. Geri dönüp kaçınılmaz bürokratik işlemleri hallederken birbirimiz hakkında rapor vereceğiz, diğerinin işi hakkında olabildiğince bilgi vereceğiz, hepsi bu. Soruşturmalar yapılacak, sonra işin peşi bırakılacak. Mossad'ın CIA'yla ilgili arşivine yeni bir mühürlü dosya eklenecek, CIA'nın da Mossad'a ilgili dosyalarına yenisi eklenecek, yalnızca okyanustaki iki damla gibi."

"Leyla her şey için minnettarım sana..."

"Hayır," diye sözünü kesti genç kadın. "Senin minnettarlığını istemiyorum. Beni yanlış anladın. Beni hiç tanıımıyorsun, ilgilenmek için nedenim var, ben-cilce bir neden diyebilirsin. İkimiz de silahların izini sürüyoruz; farklı yerlere, farklı amaçlara doğru. Ama yollar kesişiyor. Bana öyle geliyor ki, seni öldürmek isteyenler her kimse, kaynakları güçlü ve bilgiye ulaşma yolları çok iyi. Büyük bir olasılıkla hükümete bağlılar."

Bryson başını salladı. Söyledikleri mantıklıydı.

"Şimdi, üzgünüm, ama sana yalan söylemeyeceğim. Kilisedeki akustik o kadar iyiydi ki, İtalyanı sorguya çekişini duyabiliyordum. Sana ikiyüzlülük etmek istemem, ama gerçek bu."

Bryson tekrar başını salladı. Bu da doğrudu. "Ama Friulancayı anlamıyorsun değil mi?"

"İsimleri anlıyorum. Anatoly Prishnikov'dan söz ettiniz, bizim işimizdeki herkes tarafından iyi bilinen bir isim bu. Jacques Arnaud, belki daha az biliniyor, ama İsrail'in pek çok düşmanına silah sağlıyor. Ortadoğu'daki yangını körüklerken bu arada inanılmaz paralar kazanıyor. Onu tanıyorum ve tiksiniyorum. Galiba ona ulaşmanın bir yolunu buldum."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bulduğun izin seni nereye götüreceğini bilmiyorum. Ama Arnaud'un temsilçilerinden birinin gemide olduğunu ve Calacanis'e silah sattığını söyleyebilirim."

"Uzun saçlı, kruvaze ceketli adam mı?"

"Ta kendisi. Jean-Marc Bertrand adını kullanıyor. Sık sık Chantilly'ye der."

"Chantilly mi?"

"Arnaud'un yaşadığı ve ara sıra konuklarını ağırladığı şatosunun bulunduğu yer." Ayağa kalkıp banyoya gitti, az sonra yüzünü havluyla kurulayarak geri döndü. Makyajsızken hatları daha da zarifti. Keskin hatlı burnu narin, dudakları dolgundu, ama aynı anda sıcak, duygulu, zeki ve muzip olabilen kahverengi gözler bütün bunları bastırıyordu.

"Jacques Arnaud hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu Bryson.

Leyla başını salladı. "Adamın dünyası hakkında çok şey biliyorum. Mosad onu uzun süredir izliyor, bu yüzden Chantilly'deki birkaç partisine konu olarak katıldım."

"Nasıl bir kimlik altında?"

Leyla yatağın örtüsünü açtı. "Paris'teki İsrail Elçiliği'nin ticari ataşesi olarak. Özen gösterilmesi gereken biriydim. Jacques Arnaud ayırım yapmaz. İsraillilere de düşmanlarına yaptığı gibi kolayca silah satabilir."

"Beni ona ulaştırabilir misin?"

Leyla yavaşça genç adama doğru döndü, gözleri irilemişti. Başını salladı. "Bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü operasyonumu daha fazla riske atamam."

"Ama az önce aynı iz üzerinde olduğumuzu söyledin."

"Ben öyle söylemedim, izlerimizin kesiştiğini söyledim. Bu çok farklı bir şey."

"Ve senin yolun Jacques Arnaud'a gitmiyor, öyle mi?"

"Olabilir," dedi Leyla. "Olmayabilir de."

"Yine de Chantilly'ye gitmen yarar sağlayabilir."

"Senin eşliğinde tabii ki," dedi takılarak.

"İstediğim tam olarak bu. Eğer Arnaud'la diplomatik bağlantıların varsa bu benim girişimi kolaylaştırır."

"Ben yalnız çalışmayı tercih ederim."

"Senin /bi güzel bir kadının, toplantılarda yanında bir erkek olması son derece mantıklı değil mi?"

Leyla yeniden kızardı. "Bana iltifat ediyorsun."

"Yalnızca seni ikna edebilmek için, Leyla," dedi Bryson ifadesiz bir şekilde.

"İşe yarayan ne olursa kullanırsın, öyle mi?"

"Öyle denebilir."

Leyla gülererek başını salladı. "Tel Aviv buna asla izin vermez."

"O zaman sorma."

Genç kadın tereddüt etti. "Geçici bir ittifak olmalı ve istediğim anda vazgeçebilmeliyim."

"Beni şatoya sok yeter, istersen ön kapıda bile bırakabilirsin. Şimdi bana bir şeyi söyle bakalım... Mossad, Jacques Arnaud'u tam olarak neden gözaltında tutuyor?"

Leyla ona şaşırarak baktı, sanki cevap çok acıkmış da söylemeye gerek yokmuş gibi. "Çünkü, son bir, iki yıl içinde Jacques Arnaud teröristler için dünyanın en büyük silah satıcısı oldu. Seni görmesi için çağrılan adamın -adı neydi, Jenrette mi?- gemiye Arnaud'un temsilcisi Jean-Marc Bertrand'la birlikte binmesi bu yüzden ilginç geldi bana. Şu kadarını söylemeliyim ki, gecenin büyük bir bölümünü senin ne yaptığını düşünerek geçirdim."

Bryson sessizleşti, zihni hızla çalışıyordu. Vance Gifford adıyla tanıdığı ve Müdüriyet'in ajanı olan Jenrette, gemiye Jacques Arnaud'un temsilcisiyle birlikte binmişti. Arnaud teröristlere silah satıyordu; Müdüriyet satın alıyordu. Bu

-mantıklı bir çıkarımla- Müdüriyet'in terörizme dünya çapında destek verdiği anlamına mı geliyordu?

Bryson, "Jacques Arnaud'a ulaşmam hayati önem taşıyor," dedi alçak sesle. **1**

Leyla başını sallarken esefle gülümsüyordu. "Ama hiçbir şey bulamayabiliriz, ikimiz de. Üstelik bu, endişeleneceğimiz son şey. Bahsettiğimiz adamlar hiçbir şey karşısında durmayacak kadar tehlikeli."

"Şansımı denemek istiyorum," dedi Bryson. "Elimdeki tek şey bu."

Profesyonel katillerden oluşan ekip çılgınlıkları izledi, işin geri kalanını temizleme görevi verilmişti onlara, bu da Santiago de Compostela'daki Prazo do Obradoiro'dan çıkan bütün dar, parke taşlı yolları araştırmaları anlamına geliyordu. Hedeflerinin her türlü girişime rağmen ellerinden kaçtığına karar verildiği için bir sonraki işleri, dağılmış ekip üyelerini bulmaktı. Ölenler, üzerinde hiçbir yazı bulunmayan araçlara konup kendileriyle işbirliği halindeki yerel mortuorio'ya getirilmişti. Burada sahte evraklar düzenlenecek, ölüm sertifikaları verilecek ve cesetler isimsiz mezarlara gömülecekti. En yakın akrabaların kayıpları cömertçe telafi edilecek ve onlar da soru sormamaları gerektiğini bileceklerdi; bu standart operasyon prosedürüydü.

Yaralı ve ölümler toplanıp sayıldığında iki ekip üyesinin kayıp olduğu anlaşılmışti: kuzeybatı İtalya'nın ücra köşelerinden gelen ve Friulanca konuşan köylü kardeşler. Caddeler hızla tarandı, ama bir şey bulunamadı; herhangi bir acil yardım çağırısı da alınmamışti. Kardeşler telsiz aramalarına cevap vermiyorlardı. Kesin olmamakla birlikte öldükleri tahmin ediliyordu. Kara operasyonları prosedürü yaralıların ya ülkeden çıkarılmalarını ya da işlerinin bitirilmesini gerektiriyordu. Bu yüzden kardeşler öyle ya da böyle bulunmalıydı.

Sonunda, bir ara sokakta arama ekibinin dikkatini çeken boğuk sesler duyulmuştu. Sesleri takip edip terk edilmiş, kapalı bir kiliseye geldiler, içeri dalınca önce birinci, sonra ikinci kardeşi buldular, ikisinin de el ve ayakları bağlanmış, ağızları tıkanmışti. Ancak, kardeşlerden birinin ağız tıkacı gevşek olduğu için sesini duyurabilmiş, bu şekilde bulunmuşlardı.

"Tanrı aşkına, neden bu kadar uzun sürdü?" diye patladı birinci kardeş sokak soluğa, ıspanyolca konuşuyordu. "Burada ölebilirdik! Paolo çok kan kaybetti."

"Buna izin veremeyiz," dedi temizlik ekibinden biri. Yarı otomatik tabanca-mı çıkarıp İtalyanın başına iki kez ateş ederek onu hemen öldürdü. "Zayıf ağlantılar kabul edilemez."

ikinci kardeşi, geniş bir kan gölü içinde fetüs pozisyonunda titrerken bulduğunda adamın ne beklediğini gözlerinden okuyabiliyordu. İki el ateş edilirken l'aolo inlemedi bile.

Beydaba & Yakamoz

ONUNCU BÖLÜM

Chanti'Uy, Fransa

Muhteşem Saint-Meurice Şatosu, Paris'in otuz beş kilometre dışındayd. Göz alıcı güzelliği, iyi düşünülerek yerleştirilmiş spot ışıklarıyla çarpıcı biçimde aydınlanan 17. yüzyıla ait bir malikâneydi burası. Çevre düzenlemesinin malikâneneden aşağı kalır yanı yoktu. Bakımlı geniş bahçeleri bu akşamı bir sahn gibi aydınlatıyordu. Bu benzetme oraya çok uygun düşüyordu, çünkü Saint-Meurice Şatosu, gerçekten de zengin ve nüfuzlu insanların rahatça dolaştığı iyi zamanlanmış giriş çıkışlarını yaptıkları, dikkatlice yazılmış sözlerini söyledikleri bir sahneydi. Bununla birlikte, aktörler ve izleyiciler aynıydı. Tümü birbirini etkilemek için oradaydı; hepsi, özenle hazırlanmış maskelerinin yapay sınırları içinde rollerini oynuyorlardı.

Bu akşamın asıl olayı Avrupa ticaret bakanlarının toplantısı olmasına rağmen, oradaki karakterler Saint Meurice Şatosu'ndaki diğer partilerdeki kişilerden farklı değildi. Paris ve çevresinin güzel insanları, *tout le beau monde* ya da en azından önemli olan herkes oradaydı. Erkekler en iyi smokinleri içinde, kadınlar ise normalde kasalarda ya da bankalarda sakladıkları mücevherleriyle göz alıyorlardı. Hepsi şoförlerin kullandığı Roll Royce'lar ve Mercedes'leri gelmişlerdi. Kontlar ve kontesler, baronlar ve baronesler, vikontlar ve vikontesler vardı; iş dünyasının hükümdarları, medya patronları ve habercilerle tiyatr dünyasının ünlüleri oradaydı; hepsi Quai d'Orsay'ın en üst seviyelerinden, yüksek sosyetenin yüksek finansla buluştuğu en soylu muhitlerden geliyorlardı.

Alevleri akşam rüzgârında dans eden yüzlerce mumun dizili olduğu asma köprü, şatonun merdivenleri, yürüyüş yolu beyaz saçlı zarif adamlarla doluydu. Ama aynı zamanda tıknaz ve kel olan zarafetsiz adamların sayısı da azımsanmayacak kadar çoktu. Kaba görüntüleri, sahip oldukları büyük gücü ve nüfuzu yalanlıyor gibiydi. Hepsi de uzun bacaklı, göz alıcı metreslerini sergiliyorlardı.

Bryson, Le Cor de Chasse'den bir smokin, Leyla ise Dior'dan omuzlarını açıktan bırakan çarpıcı, siyah bir gece elbisesi giymişti. Boynundaki inciler olağanüstü güzelliğinin yanında sönük kalıyordu. Bryson daha önceleri de bu türden pek çok davete katılmıştı ve oraya uyması gerektiği halde -ki sonunda hep öyle olurdu- katılımcıdan çok bir gözlemci gibi hissedirdi kendisini. Benzer görünmeyi kolay basarsa da ait olma hissini taşıyordu.

Bununla birlikte, Leyla son derece rahattı. Ustaca ve becerikli bir biçimde uygulanan bir iki makyaj darbesi -göz kalemi ve rujdan biraz daha fazlası vardı- doğal güzelliğini, buğday rengi tenini, iri, kahverengi gözlerini vurguluyordu. Dalgalı kestane rengi saçlarını topuz yapmış, kuşu andıran güzel boynunu açığa çıkarması için birkaç tutamı serbest bırakmıştı; cüretkâr, ama zarif de- koltesi muhteşem göğüslerine dikkat çekiyordu. Aslında iki kandan da olduğu için, Arap ya da İsraili yerine geçebilirdi. Rahatlık ve neşe içinde gülüp kahkahatabiliyordu Gözleri aynı anda hem davetkâr, hem mesafeliydi.

Birkaç kişi ona selam verdi. Hepsi onu Tel Aviv'deki dışişleri bakanlığından, esrarengiz gücü ve bağlantıları olan İsraili diplomat olarak tanıyordu. Leyla tanınıyor görünüyordu, ama tanınmıyordu ki bu da bir gizli ajan için mükemmel bir durumdu. Önceki gün Jacques Arnaud'la yakın bağlantısı olduğu bilinen ve Arnaud'un partilerinin demirbaşı olan bir tanıdığına telefon açmıştı. Silah üreticisinin cemiyet habercilerinden biri olan tanıdık, Leyla'nın birkaç günlüğüne Paris'te oluşuna çok sevinmiş, bu partiye doğrudan davet edilmediğini öğrenince çok üzülmüş -ki bu mutlaka bir dikkatsizlik olmalıydı- ve partiye kesinlikle gelmesi gerektiğini söylemişti; eğer gelmezse Mösyö Arnaud çok alınıp ve üzülürdü. Elbette yanında birini getirmeliydi, çünkü güzel Leyla'nın nâdiren yalnız geldiği biliniyordu.

Bryson ve Leyla gece geç saatlere kadar konuşmuş, Arnaud'un şatosuna yapacakları ziyareti planlamışlardı, *ispanyol Donanması'nın* yok oluşundan sonra son derece riskli bir işti bu. Gemiden ikisini de tanıyacak kimse kalmamıştı, ama Calacanis ve gemide bulunan diğer adamlar, dünyanın dört köşe-

sindeki yönetim kurullarının ve iç ofislerin alarmları çalmadan yok olmamışlardı o cehennemde. Güçlü adamların bağlantıda olduğu yasadışı ve inanılmaz kârlı kuruluşlar panik halinde olmalıydılar. Jacques Arnaud kanallarından birini kaybetmişti,, bu yüzden kendi güvenliği konusunda endişeleniyor olmalıydı; Calacanis'in gemisinin yok oluşunun, dünya çapındaki karaborsa silah satıcılarına karşı girişilen kampanyada ateşlenen ilk mermi olmadığını kim biliyordu? Fransa'nın önde gelen silah tüccarı Jacques Arnaud, hayatına ve geçim kaynağına yönelecek tehditlere karşı her zaman tetikte olduğu için Cabo Finis-terre'nin açıklarındaki patlamanın ardından aşırı derecede dikkatli olacaktı.

Leyla gemide yeşil gözlü bir sarışındı, bu yüzden en azından görünüşü büyük ölçüde değişmişti. Ancak, Bryson tanınmayacağı riskini göze alamaz ' Eğer gemi havaya uçmadan önce kameraların yaptığı video kayıtları uydu aracılığıyla bir yerlere gönderildiyse, görüntüsü zengin kaynaklara sahip güvenli' güçleri arasında dolaşmış olmalıydı.

Bu yüzden Bryson, Opera'nın yakınındaki bir dükkândan sahne kostümü malzemeleri almıştı. Ertesi güne kadar görünüşü çarpıcı biçimde değişmişti. Sarışın bir adamın ağaran saçlarına uygun olarak alaca tonların belirginleşti perçemleri gümüş grisiydi. Müdüriyet'in teknik servis büyücüleri Bryson'ı kılı değiştirme konusunda çok iyi eğitmişlerdi. Ekyanaklar yüzünü şişirmişti; aka ya sakızının ustaca uygulanmasıyla gözlerinin altında torbalar, göz ve ağı çevresinde kırışıklıklarla ince çizgiler oluşmuştu. Bryson yılların deneyimiyl öğrenmişti ki, ustalık çok önemliydi; ufak değişiklikler büyük etkiler yaratabili ama hiç kuşku uyandırmazdı. Artık yirmi yaş daha yaşlı görünüyordu. Şatoy sık sık gelen diğer başarılı ve mevkili adamların yanına çok iyi uyuyordu. A James Collier'di. Santa Fe, New Meksico'da yatırım bankacısı ve sermaye girişimcisiydi. Halkın gözünden uzak yerlerde çalışmayı tercih eden sermaye girişimcilerinin âdeti olduğu üzere o da yaptığı iş konusunda çok az şey anlatıyor, nazik soruları esprili cevaplarla geri çeviriyordu.

Bryson ve Leyla, Trousseau'daki küçük, orta derecede pahalı bir otelde kılıyorlardı. Daha önce ikisinin de kalmadığı otelin en belirgin özelliği sıradanlığıydı. Labacolla Havaalanı'ndan farklı yollarla gelmişlerdi Paris'e; Bryson, Frankfu aktarmalı, Leyla ise Madrid. Yatış düzeni konusunda bazı rahatsızlıklar olmuştu ama bu kaçınılmazdı. Çift olarak yolculuk yapıyorlardı ve bu da genellikle bir yatağı, en azından tek odayı paylaşmak anlamına geliyordu. Ama Bryson oteld

birbirine bağılı iki ayrı yatak odası talep etmişti. Belki biraz sıradışı görünen bu davranış, evli olmayan çiftin ahlâk düzeyini ve eski moda nezaketini yansıtıyordu. Aslında, Bryson kendisini etkisi altına alacak olan tenin çekiciliğinin farkındaydı. Leyla güzel, oldukça seksi bir kadındı ve Bryson da çok uzun süredir yalnızdı. Ama zaten zayıf olan iş ilişkisinin dengesini bozmak istemiyordu. Belki de gerekli dikkatini kaybedeceğinden korkuyordu. Öyle miydi? Elena hayatında bir soru işareti olarak kaldıkça mesafesini korumak mı istiyordu?

Leyla kalabalık salonda genç adama rehberlik ederken tanıdıklarına gülümseyerek selam veriyor, aynı zamanda neşeli bir biçimde konuşmasına devam ediyordu. "Şatonun hikâyesi şu; 17. yüzyılda, 14. Loui'nin bakanlarından biri tarafından yaptırılmış. Bina öylesine görkemliymiş ki, kral kıskanıp, bakanını tutuklatmış, mimarını, peyzajcısını ve bütün mobilyalarını çalmış, sonra bir kıskançlık kriziyle harekete geçip hiçbir zaman altta kalmamaya karar verip Versailles'in inşaatına başlamış."

Bryson gülümseyerek başını salladı. Çevresinden gerektiği biçimde etkilenen paralı konuk görünümünü sürdürüyordu. Leyla konuşurken gözleri kalabalığı tarıyordu. Tanıdık bir yüz, hızla kaçırılan bir bakış için tetikteydi. Bu işi önceleri sayısız kereler yapmıştı, ama şimdiki daha farklı ve sinir yıpratıcıydı: bilinmeyene ayak basmıştı. Ayrıca, planı da belirsizdi; yalnızca iyi biçimde bilemiş içgüdülerine dayanan bir doğaçlamaydı yaptığı.

Jacques Arnaud'la Müdüriyet arasındaki bağlantı, eğer varsa, tam olarak neydi? Onu öldürmek için gönderilmiş olan suikast ekipleri *İspanyol Donanmasında* Arnaud'un adamlarıyla birlikte çalışıyordu. Katiller -Friulan kardeşler- Müdüriyet'in adamlarıydı, ki bu da Arnaud'un Müdüriyet'le gizli bir işbirliği içinde olduğunu gösteriyordu. Bundan da öte, Bryson'ın Müdüriyet'ten tanıdığı bir adam -Jance Gifford ya da takma adıyla Jenrette- gemiye Arnaud'un elçisiyle birlikte binmişti.

Bütün bunlar doğrudan önem taşımayan parçalar olsa da birlikte ele alındıklarında oldukça belirgin bir mozaik ortaya koyuyorlardı. Jacques Arnaud şu anda Müdüriyeti kontrol eden gizli güçlerden biriydi.

Bryson'ın ihtiyacı olan şey kanıttı. Sağlam, değiştirilemez bir kanıt.

Bu kanıt buralarda bir yerdeydi, ama nerede?

Leyla'ya göre israililer, Jacques Arnaud'un firmasının, Rus mafyasının da karıştığı suçlardan gelen inanılmaz miktarlarda kara parayı aklama işinde ol-

duğuna inanıyordu. Mossad'ın takipleri Arnaud'a işle ilgili çok sayıda telefonu geldiğini gösteriyordu, ama Mossad ve diğer istihbarat servislerinin bu telefonları dinleme çabaları hep boşa çıkmıştı. Adamın konuşmaları güçlü şifreleme yöntemleriyle korunduğu için çözüleliyordu. Bu yüzden, Bryson şatonun bir yerlerinde özelleşmiş bir haberleşme donanımının; en azından telefon görüşmesi, faks ve elektronik posta gibi telefon sinyallerini şifreleyip şifresini çözecek "kara" telefonların olması gerektiğini düşünüyordu.

Kalabalığın arasında odadan odaya geçerken Bryson duvarları dolduran yağlı boya tabloları fark etti ve bu ona bir fikir verdi.

Üst kattaki küçük bir odada takım elbiseli iki adam yarı karanlıkta oturuyordu. Yüzleri yalnızca video monitörlerinden yayılan mavimsi, ürkütücü parıltıyla aydınlanmaktaydı. Her monitör, alt kattaki odaların farklı bir açısını yansıtıyordu. Duvarlara, boruların ve tertibatın arasına gizlenmiş olan ve konuklar tarafından görülemeyen minyatür kameralar, monitörlerin önündeki güvenlik görevlilerine yüksek çözünürlüklü video görüntülerini iletliyordu. Görüntüler o kadar dar açıktı ki, izleyenler isterlerse tek bir yüze odaklanabiliyor, resmi bütün ekranı kaplayacak şekilde büyütebiliyorlardı. Resimler dijitalize edilebiliyor, a olarak bilinen veri bankasında kayıtlı diğer resimlerle elektronik olarak karşılaştırılabiliyordu. Şüpheli herkesin kimliği belirlenip eğer gerekirse gizlice ayrımaları isteniyordu.

Düğmelere basıldı; bir yüz ekranda büyüdü, hatları karelere ayrılıp i adam tarafından incelendi. Gümüş rengi saçları olan adamın yüzü hafifçe şikindi ve güneşin oluşturduğu kırışıklarla doluydu. Adı Santa Fe, New Mexico'dan James Collier olarak bildirilmişti.

iki adamın dikkatini çeken şey, adamın yüzünü tanımış olmaları değildi. Aksine bu adamı hiç tanımıyorlardı. Arnaud'un her zaman tetikte olan güvenlik görevlileri için bilinmeyen kişiler hep bir endişe kaynağı oluştururdu.

Jacques Arnaud'un karısı Gisele, uzun boyu, zarif duruşu ve buyurucu tavırlarıyla asileri andırıyordu. Kartal gagasını andıran bir burnu, gri çizgili siyah saçları vardı. Alnı çok genişti; yüzü, İsviçre'deki bir 'klinikte' yaptığı düzenli ziyaretleri kanıtlarcasına gergindi. Bryson onun kitaplıklarla çevrili kütüphaneni bir köşesinde durduğunu gördü, etrafındaki küçük kalabalık söylediklerini ca

kulağıyla dinliyordu. Onu, Fransa Ulusal Kütüphanesi'nde incelediği *Paris Match* adlı derginin sosyete sayfalarından hatırlıyordu.

Dinleyicileri onun zekâsıyla büyülenmiş gibiydi, her görüşü gürültülü bir coşkuyla karşılanıyordu. Bryson garsondan iki kadeh şampanya alıp birini Leyla'ya uzattı. Madam Arnaud'un konuştuğu yerin yakınındaki bir tabloyu işaret etti. Tabloya doğru yürüyüp ev sahibesinin kendisini duyabileceği bir noktaya geldi. "Muhteşem, değil mi? Napoleon'un bu portresini görmüş müydün hiç? Olağanüstü... Napoleon'u Roma imparatoruna dönüştürüyor, onu bir heykel, yaşayan bir ikon gibi gösteriyor."

Kumarı işe yaramıştı, mağrur ev sahibesi elinde olmadan başını daha ilginç bulduğu sohbete doğru çevirdi, ne de olsa kendi sanat çalışmalarından biriyle ilgiliydi bu konuşma. Bryson'a zarif bir şekilde gülümseyerek akıcı bir İngilizceyle, "Ah, peki Ingres'in Napoleon'a verdiği gibi büyüleyici bir bakış gör-dünüz mü hiç?"

Bryson onun gülümsemesine karşılık verdi. Gözleri, sanki ruhuna bir eş bulmuş gibi parlıyordu. Başıyla selam verip elini uzattı. "Madam Arnaud olma-lısınız. James Collier. Harika bir akşam."

Madam Arnaud etrafındaki kalabalığa, "İzninizle," deyip kibarca dağıttı on-ları. Bryson'a biraz daha yaklaşp, "Ingres hayranı olduğunuzu görüyorum, Bay Collier."

"Sizin hayranınız olduğumu söyleyebilirim, Madam Arnaud. Koleksiyon se-çiminiz gerçekten iyi ayırım yapan gözleriniz olduğunu gösteriyor. Oh, arkada-şım Leyla Sharett'i tanıştırayım, kendisi İsrail Elçiliği'nden."

"Daha önce tanışmıştık," dedi Madam Arnaud. "Sizi yeniden görmek çok güzel," dedi Leyla'nın elini sıkarken, ama dikkati Bryson'a takılı kalmış gibiydi. Bryson onun yetmişli yaşların başında bile hâlâ dikkat çeken bir kadın oldu-ğunu görünce gençliğinde ne denli çarpıcı güzelliğe sahip olduğunu hayal edebi-liyordu. Bir erkeğin kendisini oradaki en çekici erkek gibi hissetmesini sağlayan bir sosyete fahişesinin yeteneğine sahipti. "Kocam Ingres'i sıkıcı bulduğunu söyler. Sizin gibi sanattan anlamıyor."

Ama Bryson, Jacques Arnaud'la tanışma fırsatını değerlendirmek istemi-yordu. Tersine, silah patronunun dikkatini çekmemeyi tercih ederdi. "Keşke Ingres sizi portrelerinden birine konu edecek kadar şanslı olsaydı," dedi başı-nı esefle sallayarak.

Kadın kaşlarını çatar gibi yaptı, ama Bryson onun içten içe memnuniyet duyduğunu görebiliyordu. "Lütfen! Portremi Ingres'in yapması hiç hoşuma gitmezdi!"

"Bazı portreleri bitmek bilmedi, öyle değil mi? Zavallı Madam Moitessiero. iki yıl poz vermek zorunda kaldı."

"Ve onu Medusa'ya, parmaklarını ahtapot kollarına çevirdi."

"Ama olağanüstü bir portreydi."

"Bence klostrofobikti."

"Bazı kompozisyonları için *camera lucida* kullandığı söylenir; aslında, mo-
deülerini resmetmeden önce onları gizlice gözetlediğini söyleyebiliriz."

"Bu doğru mu?"

"Yağlı boyalarına hayran olsam da, hiçbir şey kara kalemleleriyle karşılaştı-
rılmaz, sizce de öyle değil mi?" Bryson, Arnaud'un şatonun daha az kişinin gi-
rip çıktığı odalarında bulunan özel koleksiyonunda Ingres'in bazı kara kalem
çalışmalarının bulunduğunu biliyordu.

"Kesinlikle katılıyorum!" dedi Gisele Arnaud heyecanla. "Ama o kendi kara
kalem çalışmalarını şişirme olarak görüyordu."

"Biliyorum, biliyorum... Roma'da yoksulluk içinde yaşarken ziyaretçi ve tu-
ristlerin resimlerini çizerek geçimini sağlamak zorunda kalıyordu. Bazen en bü-
yük tablolar yalnızca masasına yiyecek koyabilmek için çalışan ressamın ta-
rafından yapılmıştır. Gerçek şu ki, Ingres'in kara kalem çizimleri onun en iyi ça-
lışmaları. Beyazın, negatif boşluğun kullanımı, ışığı yakalayış biçimi; bu eser-
leri kesinlikle başyapıt sayılır."

Madam Arnaud sesini alçaltıp kendinden emin bir şekilde, "Aslında, bılar-
do odasında onun birkaç kara kalem çizimi asılı."

Hile işe yaramıştı. Madam Arnaud, Bryson'ı ve konuğunu, şatonun diğer
konuklara açık olmayan bölümlerine davet etmişti. Onlara çizimleri kendisi
göstermeyi teklif etmişti, ama Bryson partisinden alıkoymayı reddederek kadı-
nın teklifini geri çevirmişti; ama bir sakıncası yoksa, kendi başlarına çizimlere
bakabilirler miydi?

Koridorları geçip, duvarlarında fazla tanınmayan Fransız ressamların da-
ha az etkileyici tablolarının asılı olduğu özel, halka kapalı odalarında dolaşır-
ken Bryson nerede bulunduklarını saptadı. Çok iyi hazırlanmıştı: Fransa Milli

Kütüphanesi'nde, tarihi önem taşıyan Saint-Meurice Şatosu'nun kopyalarını bulmuş, binanın planını incelemişti. Arnaud'ların şatonun planını değiştirdiklerini sanmıyordu; tek değişen odaların kullanımı, yatak odalarının ve ofislerin, özellikle Arnaud'un özel ofisinin yerleriydi.

Bryson, Leyla'yla kol kola girerek koridorda ağır ağır yürüdü. Sola dönerek başka bir koridora girdiler. Köşeyi dönerken alçak, boğuk erkek sesleri kulaklarına çalındı. Donup kalmışlardı. Sesler gitgide daha belirgin hale geliyordu. Konuşma Fransızcaydı, ama konuşanlardan birinin aksanı çok keskindi. Bryson onun Rus, muhtemelen Odessalı olduğunu hemen anladı.

"... partiye dönmek için," diyordu Fransız.

Rus bir şey söyledi, ama Bryson tam olarak anlayamadı. Sonra Fransız cevap verdi. "Ama Lille gerçekleştiği zaman öfke çok büyük olacak. Yol açılacak."

Bryson, Leyla'ya geri çekilmesini işaret ederek duvara iyice yapıştı, yavaş yavaş ilerledi. Sessizce hareket ederken dikkatle dinliyor, söylenenlere yoğunlaşıyordu. Yaklaşan herhangi bir konuşma ya da ayak sesi duyulmuyordu. Smokinin cebinden gümüş tükenmez kalem gibi bir şey çıkardı. Bir ucunda ki ince, uzun cama benzer teli çekerek dört metrelik bir teleskop haline getirdi. Esnek fiberoptik periskop kablusunun ucunu büküp, duvar boyunca uzatarak kapı eşiğine kadar ulaştırdı. Küçük göz merceğinden baktığında iki adamı açıkça görebiliyordu. Bir tanesi şık giyimli, kalın siyah gözlüklü, tamamen kel, tıknaz bir adamdı. Onun Jacques Arnaud olduğuna kuşku yoktu. Arnaud, Bryson'ın hemen tanıyamadığı uzun boylu, kırmızı yüzlü biriyle konuşuyordu. Birkaç dakika sonra adamın kimliği anlaşıldı: Anatoly Prishnikov.

Prishnikov. Herkesin, şu anda Kremlin'de bulunan göstermelik başkanın arkasındaki gerçek güç olduğuna inandığı kodaman.

Bryson periskopu hafifçe oynatınca bir başka adamın varlığını fark edip irkildi. Bu adam hemen köşe başında, onlara çok daha yakın bir yerde oturan silahlı bir korumaydı. Periskopu biraz daha oynatınca oturan bir başka adam daha gördü. İki adamın geniş, çelik kaplama bir kapının önünde ayakta durdukları yere çok daha yakındı.

Orası Arnaud'un özel ofisiydi.

Şatonun hiç penceresi olmayan bir bölümündeydiler; normalde ofis olmayacak bir yerde. Ama Arnaud'un başlıca endişesi güvenlikti, manzara değil.

iki adamın tavırları konuşmayı bitirdiklerini gösteriyordu. Çok şükür ki, koridorun diğer tarafına doğru yürümeye başladılar. Şimdi, Bryson ve Leyla'nın ortadan kaybolması için bir neden yoktu.

Fiberoptik periskopu geri çekerek tekrar kalemin içine soktu. Leyla'ya dönüp başını salladı. Bir şey söylemeden genç adam ne demek istediğini anlamıştı. Hedeflerini bulmuşlardı; Jacques Arnaud'un Saint-Meurice Şatosu'nun içindeki faaliyetlerini öğreneceklerdi.

Bryson sessiz adımlarla hızla geri dönerek az önce önünden geçtikleri odanın kapısına geldi. Burası oturma odasıydı; karanlık ve az mobilyalı olduğundan arada bir kullanıldığı belli oluyordu. Patek Philippe saatinin aydınlık radyum kadranına baktı. Bir dakika geçtikten sonra Leyla'ya işaret etti, sonra odaya girip, karanlıkta beklemeye başladı.

Leyla, Arnaud'un özel, güvenli ofisine doğru yürümeye başladı. Sarhoş gibi sendeliyordu. Birden bir kahkaha atıp kendi kendine, ama korumalardan en az biri tarafından duyulabilecek kadar yüksek sesle konuştu. "Buralarda bir yerde banyo olmalı."

Sendeleyerek köşeyi dönünce antika sandalyede oturan silahlı korumayla karşılaştı. Adam doğrulup düşmanca baktı ona. Fransızca olarak, "*Puis-je vous aider?*" Size yardım edebilir miyim? diye sert bir şekilde sordu. Sesinde daha ileri gitmemesini söyleyen bir ton vardı. Yirmili yaşları yeni bitirdiği belliydi; kısa siyah saçlı, kalın kaşlı, tombul, yuvarlak yüzlüydü. Küçük kırmızı ağzı kavgacı bir ifadeyle aşağı doğru bükülmüştü.

Leyla kıkırdayıp ona doğru sendelemeye devam etti. "Bilmiyorum," diye cevap verdi kışkırtıcı bir şekilde. "Bana yardım edebilir misin? Vay canına, ne varmış burada? *Un homme, un vrai*; gerçek bir adam. O genç homolarla yaşlı keçiler gibi değil."

Bu kadının Jacques Arnaud'un mabedi için herhangi bir tehdit oluşturmadığını görünce korumanın sert ifadesi biraz yumuşadı, duruşu gevşedi. Yanakları belirgin biçimde kızardı. Leyla'nın kıvrak vücudundan, kısa kesimli siyah elbisesinin açıkta bıraktığı göğüslerinden etkilendiği belliydi. "Lütfen, burada kalın... daha ileri gidemezsiniz."

Leyla cilveli bir şekilde güldü, taş duvara yaslanarak bir elini uzattı. "Neden daha ileri gitmek isteyeyim ki?" dedi kısık sesle. Nöbetçiye doğru yaklaştı.

"Aradığımı bulmuş gibiyim." Elini duvara sürüp ona doğru kaydı, göğüslerini ileri doğru çıkarmıştı.

Genç koruma rahatsız bir şekilde güldü. Koridorun baş tarafındaki diğer nöbetçiye doğru endişeli bir şekilde baktı, adam ona dikkat etmiyor gibiydi. "Lütfen, matmazel..."

Leyla sesini alçalttı. "Belki bana yardım edebilirsin... banyoyu bulmamda yani."

"Geldiğiniz koridordan geri dönün," diye cevap verirken bir işadının ses tonunu kullanmaya çalışmış, ama pek başaramamıştı. "Orada bir banyo var."

Leyla'nın sesi daha da davetkâr ve imalı bir tona büründü. "Ama burada durmadan yolumu kaybediyorum, eğer bana yolu gösterirseniz..."

Koruma tekrar huzursuz bir şekilde mesleğine baktı. Bir şey fark edemeyecek kadar uzaktaydı.

"Belki," diye ekledi Leyla tek kaşını kaldırarak. "Rehberli bir tur olur bu. Uzun sürmesi gerekmez, hımm?"

Yüzü kızaran koruma sandalyesinden kalktı. "Pekâlâ, matmazel."

Leyla korumanın şu anda seçebileceği birkaç olası yol olduğunu hesapladı. Eğer onu Bryson'ın saklandığı odaya götürecek olursa ajanın ölümcül elle-riyle yere yıkılacaktı. Ama koruma onu başka bir odaya götürmeyi tercih etti. Burası rahat mobilyalarla döşenmiş olan *chambre de fumeufdu*. Leyla adamın iyice uyarılmış olduğunu fark edebiliyordu. Kapıyı arkasından kaparken yüzünde açgözlü bir gülümseme vardı.

B planını uygulamaya koyma zamanı gelmişti. Genç kadın yüzünde büyük bir beklenti ifadesiyle ona döndü.

Bryson sessizce koridora çıktı, köşeyi dönüp yavaşladı. Salına salına yürüyerek Arnaud'un boş olduğunu varsaydığı ofisinin çelik kaplama kapısının önünde nöbet tutan korumaya yaklaştı.

Şimdi sarhoş numarası yapma sırası Bryson'a gelmişti, ama bu kez amaç çok farklıydı. Ajan, sallana sallana yürürken koruma başını kaldırıp baktı.

"Mösyö," dedi hem selam verip, hem uyarırcasına.

Bryson korumaya yaklaşıncı Zippo çakmağını gösterip başını tiksintiyle iki yana salladı, ingilizce olarak, "Lanet şey! Buna inanabiliyor musun? Çakmağımı yanıma alıyorum, ama lanet olası sigaraları unutuyorum!"

"Efendim?"

Bryson, Fransızca olarak," *Vous n'auriezpas une cigarette?*" dedi. Zippo'sunu ve başını sallamaya devam ediyordu. "Sen Fransızsin, bir sigaran olmalı."

Koruma, ceketinin cebine uzanırken Bryson, Zippo'yu ateşledi, ama çakmaktan alev yerine etkili bir sinir gazı çıktı. Koruma, silahına uzanma fırsatı bulamadan olduğu yerde donup kalmıştı; birkaç saniye sonra bilinçsiz bir şekilde öne doğru yığıldı.

Bryson hızla hareket edip korumayı bir manken gibi sandalyesine oturttu, ellerini kucağına koydu. Gözkapakları kapalıydı ve Bryson uzun deneyimlerinden açılmayacaklarını biliyordu, bu yüzden adamı olduğu gibi bıraktı. Uzakta bakıldığında görevde olduğu sanılabilir; yakından geçen biriye korumanın uykuya daldığını düşünebilirdi.

Bryson, Paris'ten bu sinir gazının dışında daha pek çok aygıt almıştı. Bunların içinde tarayıcılar kapı kilitleri için birtakım aletler ve daha başkaları da vardı. Ancak, çelik kapıyı hızla incelediğinde yalnızca tek bir şeyin gerekli olduğunu gördü. Arnaud'un eve sıradan alarm ve dedektörler yerleştirdiğine kuşku yoktu. Ama bu akşam, ofisine az önce girdiği ve belki ilerleyen saatlerde yine girmeyi planladığı için kapıyı yalnızca arkasından kapamıştı. Otomatik olarak kilitlenen kapı, sıradan bir kapı kilidinden farklı değildi. Bryson küçük, siyah bir alet çıkardı. Yıllardır sıkça kullandığı kilit tabancasıydı bu. Tabancayı kilide sokup ileri pistonu birkaç kez ileri geri çekti, sonunda kilit mandalları döndü ve ağır kapı açıldı.

Küçük fenerini dolaştırırken odanın ne kadar boş olduğunu görüp şaşırdı. Odada bir kanepe, iki koltuk ve bir sehpadan oluşan oturma grubunun yanında çalışmak için üstü neredeyse bomboş olan maun masadan başka hiçbir şey yoktu. Masanın üstünde de bir lamba ve iki telefon duruyordu.

Telefon.

Söz konusu telefon oradaydı. Otuz santimetre karelik düz, antrasit rengi kutu görünürde kapaklı bir masa telefonu gibiydi. Ama Bryson onu hemen tanımıştı. Çok azı bu kadar parlak ve düz olsa da sayısız modelini görmüştü: En son model uydu şifreleme telefonuydu bu. Kapakta hem anten, hem de RF vardı. Aygıtı şifreleme algoritmasını içeren bir çip takılmıştı. Telefonu dinlemek bir işe yaramazdı, çünkü şifreleme anahtarı çözülemezdi. Alınan sesler şifreli ve karışık olup anlaşılması mümkün olmazdı. Telefonun uydu bağlantısı, dünyanın en uzak köşelerinden bile kullanılabileceği anlamına geliyordu.

Bryson hızla hareket edip telefonu becerikli bir şekilde yerinden söktü. Karpı arkasından kilitlemişti ve nöbetçi en azından yarım saat daha uyuyacaktı, ama Jacques Arnaud'un tekrar geri gelmesi gibi büyük bir risk söz konusuydu. Eğer gelir ve bir nöbetçisinin ortalıkta görünmediğini, diğerinin de baygın olduğunu görürse bunu, partinin bir şekilde evdeki çalışanları da etkileyen karnaval havasına bağlayabilirdi. Kuşkusuz, bu ancak Leyla şehvetli genç nöbetçiyi meşgul etmeyi başarırsa söz konusu olabilirdi. Bryson nedense Leyla'nın bunu yapma yeteneğinden hiç kuşku duymuyordu.

Şu anda hızla çalışmaktan başka bir seçeneği yoktu.

Arnaud'un masasının cilalı, boş yüzeyinde telefonun elektronik parçaları yatıyordu. Devreden özel çipi çıkararak Tensor lambasının güçlü ışığına tuttu.

Bu tümüyle umduğu şeydi. Şifreleme çipi, sıfır şifreleme bilgisi gerektiren ve küçük komplocular grubunu birbirine bağlamak için çok ufak miktarlarda üretilen bu türden bütün cipler gibi büyüktü. Arnaud'un masasında böyle bir ekipmanın bulunması, onun da bu birbirine sıkıca bağlı olan ve mutlak gizlilik gerektiren grubun bir parçası olduğunu gösteriyordu. Müdüriyet'in gizli idarecilerinden biri olabilir miydi?

Bryson ceketinin cebinden minyatür transistör radyoya benzeyen bir nesne çıkardı. Bir ucunda bulunan jeton büyüklüğündeki deliğe şifreleme cipini yerleştirip aleti açtı. Gösterge lambası yeşilden kırmızıya döndü, on saniye sonra tekrar yeşil oldu. Bir sinyal cipin içinden geçip verileri yakaladı. Bryson kulak kabartıp koridordan ses gelip gelmediğine baktı; bir ses olmadığını görünce çipi çıkarıp uydu telefonunun devresine tekrar yerleştirdi. Birkaç dakika sonra telefonun parçaları yerli yerindeydi. Çip okuyucusunda cipin anahtarına ait bütün özellikler depolanmıştı. Şifreleme şeması telefonun her kullanılışında değişiyor, bir daha tekrarlanmıyordu. Ama şu anda ihtiyacı olan her kombinasyonu kaydetmişti. Bu bilgiyi kullanmak cesaret kırıcı bir iş olsa da bu alanda uzmanlaşmış insanlar da vardı.

Bryson birkaç dakika sonra partiye geri dönerken koridordaki nöbetçinin hâlâ uyumakta olduğunu görmüştü. Adam, on dakika içinde uyandığında başına gelenleri hemen hatırlayacak, ama bir şey yapmayı veya yardım istemeyi aklından bile geçirmeyecekti, çünkü bir adamın kendisini alt ettiğini açıklaması işine son verilmesini istemekle aynı anlama gelirdi.

Chambre de fumeur'da genç nöbetçi pantolonu ayaklarının dibinde, göm-
leğinin düğmeleri çözölmüş ve önü açık bir biçimde ayakta duruyor, son haz
için hazırlanıyordu. Leyla onun çıplak karnını okşayıp, boynunu öptü. İşleri
elinden geldiğince uzatmıştı. Bileğindeki altın saate bakarak zamanı zihnine
kaydediyordu. Planlarına göre zaman gelmişti...

Dışardaki taş döşemede bir hışırtı oldu.

Bryson'ın önceden planladıkları sinyaliydi bu. Plana tümüyle uymuştu.

Yere doğru eğilip küçük, kadife çantasını aldı, sonra nöbetçinin yanağına
hızlı, dostça bir öpücük kondurdu. "Allons" dedi neşeyle kapıya koşarken. Nö-
betçi şaşkınlıkla ona bakakaldı. Yüzü kızarmıştı, gözleri arzuyla yarı deli gibi
bakıyordu. "Les plus grands plaisirs sont ceux qui ne sont pas relises," diye fı-
sıldadı kapıdan çıkarken. En büyük zevkler gerçekleştirilemeyenlerdir. Kapıyı
kapamadan önce de eklemeyi unutmadı. "Ama seni hiç unutmayacağım, dos-
tum."

Leyla'nın çantası daha öncekinden ağırdı: Kısa namlulu Beretta içindeydi.
Düş kırıklığına uğramış nöbetçi her ne kadar kızgın olsada kimseye bir şey
söyleyemeyecekti, çünkü bunu yapması affedilemez bir güvenlik boşluğunu iti-
raf etmesi demekti. Leyla minik aynasına bakarak makyajını kontrol edip, ruju-
nu tazeledi, sonra şölen salonundan geçerek partiye döndü. Bryson da yeni
geliyordu.

Şölen salonundaki küçük yaylı çalgılar grubu oda müziği çalıyordu, ama
yandaki salondan rock müziğinin yüksek sesi rahatlıkla duyulabiliyordu. İki mü-
zik garip bir şekilde birbirine karışıyor, Mozart'ın 18. yüzyıl müziğinin zarif nağ-
meleri 21. yüzyılın kulakları tırmalayan gürültüsüyle kolayca bastırılıyordu.

Bryson kolunu Leyla'nın ince beline doladı, "Umarım eğlenmişsinizdir."

"Çok komik," diye mırıldandı Leyla. "Seninle yer değiştirmeyi tercih eder-
dim. Görev tamamlandı mı?"

Bryson cevap vermek üzereyken salonun uzak köşesinde Jacques Arna-
ud'un kel kafasını gördü. Smokinli bir adamla konuşuyordu. Adamın, kulağın-
daki minik kulaklık onun Arnaud'un güvenlik ekibinden olduğunu gösteriyordu.
Arnaud başını sallayıp odada bir göz gezdirdi. Sonra koşarak ikisinin yanına
gelen bir adamın hareketleri ve yüz ifadesi acil bir durum olduğunu gösteriyor-
du. Kısa bir konuşmadan sonra Bryson, Arnaud'un bakışlarının kendi tarafına
doğru döndüğünü gördü. Şüpheli uyanmış, güvenlik ihlalleri bildirilmiş, bir uya-

rida bulunulmuştu. Bryson, Arnaud'un doğruca kendisine baktığından emindi. Fransızın durumu, ofisini çevreleyen kameralarla öğrenip öğrenmediğini merak etti. Bryson kameralar olacağını bilse de bu noktada zaten her şey riskliydi. Aslında, hiçbir şey yapmamak risklerin en büyüğüydü.

Cevap bir iki saniye sonra geldi. Arnaud'un konuşmakta olduğu iki güvenlik görevlisi birden harekete geçip kalabalığın arasından onlara doğru gelmeye başladı. Her biri farklı yollardan Bryson ve Leyla'ya ulaşmaya çalışan güvenlik görevlileri tek bir amaçla hareket ettikleri için birkaç konukla çarpıştılar. Sonra üçüncü güvenlik görevlisi salona daldı ve bir anda ne yaptıkları ortaya çıktı: Salonun üç çıkışı da tutulmuştu. Bryson ve Leyla'nın kaçabileceği yer yoktu.

Kapalı devre gizli kameralar partinin dışında, koridorlardaki bütün hareketleri yakalamıştı. Bryson'ın Arnaud'un ofisine gizlice girdiği görülmüştü; tepelerindeki gecikmeye bakılırsa belki de yalnızca ofisten çıkışını görmüşlerdi.

Ve şu anda etrafları sarılıydı.

Leyla, Bryson'un elini neredeyse acı veren bir baskıyla sıktı, sessiz bir alarmdı bu; o da içinde bulundukları durumu görmüştü. Seçenekleri oldukça kısıtlıydı. Eğer mümkün olursa silah kullanılmayacaktı; Arnaud'un adamları Leyla ve Bryson'ı diğer konuklara fark ettirmeden sessizce yakalamaya çalışacaktı. Ama Bryson, ev sahibi ve güvenlik ekibinin acımasızlığı konusunda pek kuşku duymuyordu. Gerekliyorsa ateş edilecekti. Açıklama daha sonra yapılır, yalanlar söylenir, gerçek durum gizlenirdi.

iki adamın üstüne doğru hızla gelişini seyrederken Bryson'ın başı dönüyordu. Adamların hızı diğer konukların oluşturduğu doğal engel ve Arnaud'un görgü kurallarına uyulması tercihi yüzünden yavaşlıyordu. Bryson, Leyla'nın eline bir şey sıkıştırdığını hissetti. Ona kadife çantasını vermeye çalışıyordu. Peki neden? Çantadaki kabarıklığı hissedince Leyla'nın chambre de fumeur'daki nöbetçinin silahını aldığını fark etti. Ama kendi silahı olduğunu biliyor olmalıydı.

Leyla'nın çabası devam edince dayanamayarak çantayı ondan alıp açtı. O zaman genç kadının ısrarla kendisine vermeye çalıştığı şeyin ne olduğunu gördü. Çantayı arkasına koyup *ispanyolDonanması'ndan* arta kalan küçük tenekenin pimini çekip yere attı. Bomba taş döşemede bir süre yuvarlandıktan sonra yoğun gri bir duman çıkarmaya başladı. Birkaç saniye içinde yoğun duman yerden havaya yükselirken ekşi, sülfürik bir koku yaymaya başladı.

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi. "Au feu!"ve "Koşun!" diye bağ iriyorlardı. Panik başladığında Arnaud'un adamları iki üç metre ötedeydiler. Kısa süre içinde tek tük çığlıklara diğerleri katıldı, erkek kadın bütün konuklar cıldırılmış gibi koş- tururken dumanla dolan odaya histeri hâkim oldu. Terbiyeli, vakur parti konuk- ları dehşete kapılmış fareler gibi çıkışlara doğru koşuyor, korku dolu çığlıklar atı- yorlardı. Büyük bir olasılıkla duman dedektörlerinin başlattığı alarmlar bir yan- dan çalışıyordu. Yan odada çalan müzik kesilmişti; oda müziği yapan grupla rock grubu da boşaltıma katılmıştı. Kalabalığa tam bir curcuna hâkimdi. Leyla ve Bryson bu panik haldeki güruha katılmış, güvenlik güçlerinden kurtulmuşlardı.

Konuklar çığlıklar atıyor, itişip kakışıyor, birbirlerini yoldan itiyorlardı. Dal- galanan panik haldeki kalabalığın içinde ana kapıdan hızla dışarı çıkarken Bryson, Leyla'yı yakalayıp şatonun etrafını saran zarif bitkilere doğru çekti. Bryson sık çalıların arasına motosikletini gizlemişti. Güçlü BMV'ye atlayıp mo- toru çalıştırdı, Leyla'ya da atlamasını işaret etti.

Birkaç dakika içinde şaşkınlık ve deliliğin ortasından geçiyor, şatonun ön kapılarında dökülen konukları, deliye dönmüş yolcularını almak için çağrılan limuzinleri geride bırakıyorlardı. Üç dakika içinde A-1 otoyolunda arabaları teki tek geride bırakarak Paris yönüne doğru uçarcasına gidiyorlardı.

Ama yalnız değildiler.

Diğer arabaları geride bırakırlarken Bryson küçük, güçlü bir siyah arabanın hızlanarak onlara yaklaştığını, diğer arabaları çok geride bıraktığını fark etti. Otuz metre, on beş metre, altı metre... derken Bryson motosikletin dikiz aynasın- dan arabanın yalnızca yaklaşmadığını, deli gibi sağa sola savrulduğunu gördü. Ne varki araba kontrolden çıkmış değildi; garip hareketleri kontrollü, bilinçliydi.

Motosikleti yoldan çıkarmaya çalışıyordu!

Bryson gaz pedalını sonuna kadar açıp motosikleti maksimum hızına çı- karmıştı ki tam o sırada ilerde otoyoldan çıkış olduğunu fark etti ve birden şer- rit değiştirip çıkışa doğru yöneldi. Siyah araba arkasından gelirken birkaç şerit birden geçtiği için diğer arabaların protestolarına neden oldu. Bryson, Ley- la'nın ellerinin omuzlarını iyice sıktığını hissedebiliyordu. Yüzünü buruşturdu; acı büyüktü, omzundaki yara çok hassastı.

Bryson çıkış rampasına girdi. Araba üç ya da dört metre gerisindeydi ve yaklaşıyordu. "Sıkı tutun!" diye bağırdı ve Leyla'nın elleri onu duyduğunu be- lirtmek istercesine sıkılaştı. Bryson acı dolu bir çığlık attı.

Birden direksiyonu sola kırdı, dar alanda yüz seksen derecelik bir dönüş yaptığı için motor neredeyse devriliyordu, ama her nasılsa dengesini yeniden kazanmayı başardı, dar banket boyunca ilerleyip rampayı tekrar geçti, siyah araba ise gerilerinde rampayı çıkmaya devam ediyordu.

Bryson şu anda otoyolda, biraz genişlemiş olan bankette ters yönde hızla ilerliyordu. Farlar öfkeyle yanıp sönüyor, kornalar ötüyordu. Dikiz aynasına tekerrar baktı. Siyah arabayı kaybetmişlerdi; arkasındaki arabalar yüzünden rampayı tırmanıp otoyoldan çıkmak zorunda kalmıştı.

BMW son hız giderken motor zorlanıyor, inler gibi sesler çıkarıyordu. Altın kenarında, trafiğin aksi yönünde neredeyse uçarcasına gidiyorlardı. Ama hâlâ kurtulmuş değillerdi, çünkü üzerlerine doğru hızla yaklaşan bir motor vardı. Bryson yoldaki diğer arabalardan bile daha fazla hız yapan motorun Saint-Meurice Şatosu'ndan gönderilen bir başka takipçi olduğuna emindi.

Gıcırtilı frenler ve korna seslerinin ardından, diğer motosiklet birden yön değiştirip tam arkalarına geldi. Bryson dikiz aynasından motorun gittikçe yaklaştığını görebiliyordu; markasını göremese de motorun homurtusu Paris'te kiraladığı BMV'den bile daha güçlü olduğunu gösteriyordu.

Bryson aniden bir şeyin kendilerine çarptığını hissetti. Diğer motosiklet bir lerek arka tekerleğine çarpmıştı, neredeyse devrileceklerdi! Motosikletin homurtusu arasında Leyla'nın dehşet içinde çığlık attığını duydu.

"İyi misin?" diye bağırdı Bryson.

"Evet!" diye bağıarak karşılık verdi Leyla. "Ama kımıl da artık!"

Bryson hızı biraz daha arttırmaya çalıştı, ama motosiklet zaten maksimum hızda gidiyordu.

Yeni bir darbe motosikleti yolun kenarına itti. Banketin hemen dışında uzun, düz bir çayır uzanıyordu, saman veya diğer ürünlerin toplanması için kullanılan tahta sandıkların çeşitli noktalarda toplandığı bir çiftlik arazisiydi burası. Bryson aracı düzelitti, sonra hızla asfalttan çıkıp araziye girdi, tabii diğer motosiklet de peşinden. Silah sesi duyulmuyordu, bu da sürücünün manevra yapmak için iki elini kullanmak zorunda olduğunu silah kullanmak için bir elini bu işe ayıramayacağını gösteriyordu.

Takipçini takip et.

Bu Ted VValler'in sık sık tekrarladığı bir sözdü.

Sonunda, kimin av kimin avcı olacağına sen karar vereceksin. Av ancak avcı olursa hayatta kalabilir.

Bryson beklenmeyeni yapıp çayırda bir daire çizdi. Yumuşak toprakta derin izler bırakarak öteki motosikletin peşine düştü.

Bu strateji değişikliğiyle şaşırان motosikletli, yoldan kaçmaya çalıştıysa da zaman yoktu. Bryson ona çarpınca sürücü motorundan fırladı.

Ajan frenlere asılıp topraklar fırlatarak durdu. Leyla yere atladı, ardından Bryson motosikletten inip aracı yere bıraktı. Diğer sürücü kaçıyor, kaçarken de silahına uzanmaya çalışıyordu. Ama Leyla önce davranmıştı, arka arkaya üç el ateş etti.

Takipçi çılgın atarak yere düşerken tabancasını çıkarmayı başarıp ateşledi. Neyse ki hedefi tutturamadı, kurşunlar yere saplandı. Leyla tekrar ateş etti, sonra Bryson tabancasını çıkarıp ateşledi, düşmanı göğsünden vurdu.

Adam geriye savrulup yere serildi, ölmüştü.

Bryson ona doğru koşup kimliğini bulmak için üstünü aradı. Bir cüzdan buldu. Buna şaşırmadı, çünkü takipçiye önceden haber verilmemişti, bu yüzden üzerindeki kimlik belgelerinden kurtulacak vakti olmamıştı.

Ne varki Bryson gördüğü şeye hazırlıklı değildi. Bu sürprizin de ötesinde bir şeydi; yaşadığı şok çok derin, çarpıcı ve soluk kesiciydi.

Sahte belge düzenlenmiş olabilirdi, ama Bryson sahte belgeyi tanımadı uzmandı ve bu onlardan biri değildi. Buna hiç kuşku yoktu. Parlak ay ışığında kimlik belgesini dikkatle inceledi, arkasını çevirip taklit edilemez işaretleri inceledi bile.

"Ne var?" diye sordu Leyla. Bryson elindekini ona uzattı; Leyla hemen gördü.

"Aman Tanrım!" dedi boğuk sesle.

Takipçileri yalnızca bir polis, hatta Arnaud'un Fransız vatandaşı güvenlik görevlileri bile değildi.

Birleşik Devletler vatandaşıydı ve CIA'nın Paris bürosunda görevliydi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sekreter on yedi yıldır CIA'da çalışıyordu, ama onun önünden izinsiz geçip patronu Harry Dunne'nin ofisine dalanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Merkezi Haber Alma'nın müdürü bile yardımcısının ofisine habersiz uğradığında ve konu acil olduğunda, sekreterin en azından Harry'yi telefonla araması için beklerdi.

Gelgelelim bu adam, sekreterin ricalarına, itirazlarına, uyarılarına, Bay Dunne'nin şehir dışında olduğuna dair ısrarına aldırmamış ve akla gelmeyecek şeyi yapmıştı. Hızla yanından geçip doğruca patronunun ofisine dalmıştı. Marjorie resmen emredilen güvenlik prosedürlerini biliyordu; masanın altına monte edilmiş olan acil düğmesine basarak güvenliği çağırırdı ve ancak ondan sonra Harry Dunne'yi dahili hattan arayıp bütün çabalarına rağmen bu delinin odasına gelmekte olduğunu bildirebildi.

Bryson şu anda yalnızca iki seçeneği olduğunu biliyordu: geri çekilmek ya da yüzleşmek. O da kendiliğinden ve planlanmamış cevapları ortaya çıkaracak olan seçeneği, yani yüzleşmeyi seçti. Leyla onu teşkilattan uzak durması için zorlamış, hayatta kalmanın elde edebileceği bütün bilgilerden daha önemli olduğunu söylemişti. Fakat Bryson'a göre başka bir seçeneği yoktu: Yalanların içine dalmak, sonunda Elena ve bütün hayatı hakkındaki gerçeği öğrenmek için Dunne'yle yüzleşmeliydi.

Leyla Fransa'da kalmış bağlantılarıyla görüşmeye çalışıyor, Jacques Arnaud ve son zamanlardaki faaliyetleri hakkında neler öğrenebileceğine bakı-

yordu. Bryson genç kadına Müdüriyet hakkında bir Şey anlatmamıŐı; bu bilgiyi karanlıktta tutmak en iyisiydi. Leyla ona Charles de Gaulle Havaalanı'nda veda etmişti. Sımsıkı sarılıŐı, bir arkadaŐa verilenden daha fazlası olan utangaç pcĞ Bryson'ı ŐaŐırtmıŐtı.

Harry Dunne geniş penceresinin önünde ayakta dikiliyordu. Ceketini çıkar-mış, çok uzun bir fildiŐi ağızlıkla sigara içiyordu. Merkez binada sigara içmenin teşkilat yönetmeliklerine aykırı olduğunu biliyordu Bryson, ama müdür yardım-cısı olarak Dunne'ye kimse bir Şey söyleyecek değildi. Bryson arkasında Mar-jorie'yle içeri girince Dunne ona doğru döndü.

"Bay Dunne, çok zgnm, bu adamı durdurmaya çalıştım!" diyordu Mar-jorie çılgın gibi. "Güvenlik yolda."

Dunne bir an için onu; dar, kırışık yüzünü, öfkeyle parlayan kan çanağı gözlerini inceliyor gibi göründü. Bryson görüntüsünü herhangi bir yüz eŐleme donanımını aŐmasına yetecek kadar deĐiŐtirmiŐti. Dunne derinden gelen tırya-ki ksrĞyle duman çıkarırken başını salladı. "Yok, önemli değil, Marjorie, güvenliği iptal et. Bu adamla kendim baş edebilirim."

Sekreterinin Şaşkın bakışları patronundan zorla içeri giren adama döndü, sonra kendini toparlayıp odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Beyaz saçlı Dunne, Bryson'a doğru bir adım attı, belirgin biçimde öfkeliydi. "Güvenliğin bütün yapabileceği seni çıplak ellerimle ldrmemi engellemek olurdu," diye parladı. "Ve bunu da istediğimden emin değilim. Ne tür bir oyun oynuyorsun, Bryson? Bizim aptal olduğumuzu sanıyorsun, öyle mi? Bize sürekli saha raporu geldiğini, uydu raporu almadığımızı mı sanıyorsun? Galiba söyledikleri doĐruymuŐ: Bir zamanlar hain olan her zaman haindir." Dunne si-garasını masasındaki içi izmaritle dolu küllüğe bastırdı. "Bütün güvenlik önlem-lerimize rağmen bu binaya nasıl girdiğin konusunda hiçbir fikrim yok. Ama güvenlik kameralarının hikâyeyi anlatacağına eminim."

Bryson adamın öfkesiyle Şaşkına dnmŐtı ve bu da tereddüt etmesine neden oluyordu. Öfke Harry Dunne'den beklediği son Şeydi. Korku, savunma, hatta büyük yalanlar olabilirdi; ama öfke değil. Sıkılı dişlerinin arasından, "Be-ni öldürmesi için adamını gönderdin. Düşük seviyeli Paris istasyonu uÇakları."

Dunne alaycı bir Şekilde gülerken kırışık gri ceketinin cebinden bir sigara daha çıkardı. FildiŐi ağızlığa yerleştirip yaktı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin, profesör," dedi Dunne. Başını sallayarak yeşil Virginia kırsalına bakan pence-

reye geri döndü. "Bak, gerçekler basit. Seni tekrar Müdüriyet'e giriş yolunu bulman için gönderdik. Oysa senin bütün yaptığın Müdüriyetle olan en önemli bağlantılarımızı koparmak oldu. Sonra ortadan kaybolup yeraltına girdin. Tıpkı tanıkları ortadan kaldıran bir mafya adamı gibi." Bryson'a dönüp yüzüne duzman üflledi. "Senin eski Müdüriyet adamı olduğunu sanıyorduk. Galiba en büyük hatayı orada yaptık, ha?"

"Ne demeye çalışıyorsun sen?"

"Yalan makinesine bağlanmanı isterdim, ama size ilk öğrettikleri şey bu, değil mi? Kutuyu nasıl kandıracağınızı öğreniyorsunuz ilk önce?"

Bryson tiksintiyle mavi plastik-laminat kartı Harry Dunne'nin masasında görünen tek boşluğa indirdi. Ölü motosikletçinin cüzdanından çıkan kimlik kartıydı bu. "Buraya nasıl girdiğimi mi öğrenmek istiyorsun?"

Dunne hemen kartı alıp hologramı inceledi: Işığa doğru tuttu, üç boyutlu CIA mührünü ortaya çıkarmak için dokundu. CIA'da sıradan bir nesneydi bu, ama yalnızca CIA'da. ileri teknoloji, aşırı derecede güvenli olan kimlik kartının taklit edilmesi neredeyse imkânsızdı. Dunne kartı masasının üstündeki kart okuyucuya soktu. Geniş mavi ekranda bir yüz ve çalışanın temel personel bilgisi belirdi. Yüz Bryson'inki değildi, ama o anda Bryson'ın değiştirilmiş yüzü ek-randakine oldukça benziyordu.

"Paris merkez. Ne cehennemden aldın bunu?" diye sordu Dunne.

"Beni dinleyecek misin artık?"

Dunne'nin yüzü dikkatliydi. Masasının koltuğuna otururken sigarasının dumani burun deliklerinden çıkıyordu. Sigarasını daha bitmeden söndürdü. "En azından Finneran'ı buraya çağırmama izin ver."

"Finneran mı?"

"Blue Ridge'de tanıştın onunla. Benim yardımcım."

"Unut gitsin."

"O benim lanet olası kurumsal hafızam..."

"Unut dedim! Yalnızca sen, ben ve dinleme cihazların."

Dunne omuz silkti. Başka bir sigara aldı, ama ağızlığı yerleştirmek yerine nikotin lekeli parmaklarının arasında oynamaya başladı.

Bryson son birkaç günün olaylarını anlatırken Dunne son derece ciddi duyuyordu. Sonunda ağızını açtığı anda sesi boşuktu. "Sen daha Calacanis'in ge-

misine binmeden önce başına iki milyon dolarlık ödül kondu. Her nasılsa oyuna geri döndüğün söylentisi ortalığa yayılmıştı."

"Beni VWashington'da öldürmeye çalıştıklarını unutuyorsun. Geri döndüğümü, eski Müdüriyet merkezini aradığımı biliyor gibiydiler. Tüm bunlar binadaki bir sızıntıyı gösteriyor." Bryson işaret parmağıyla havada bir daire çizdi.

"İsa aşkına!" diye bağırdı müdür yardımcısı elindeki sigarayı ikiye bölüp küllüğe fırlatırken. "Her şey kurallara aykırıydı, senin bu işe karıştığına dair tek kayıt güvenlik veri bankasındaki ismindi, ki o da binaya giriş çıkışını sağlamak adınaydı."

"Eğer Müdüriyet CIA'yı dinliyorsa bu kadarı yeterli olmuştur."

"Hadi dostum, gerçek adın bile değildi! Jonas Barret'tin. Güvenlik kayıtlarında kullanılan sahte ismin, oyunun kitabındaki her kurala aykırıydı. Güvenliğe yalan söylenmez. Annene asla yalan söyleme."

"Masraf çekleri, teçhizat talepleri..."

"Hepsi gömüldü. Bana bak, Bryson, ben kışımı kollarım, ne sanıyorsun? Sen benim için büyük risksin, bu kadarını söyleyeyim. Seni nasıl bir stres altına soktuklarını ve ne kadar yıprattıklarını bilmiyorum. Bir adamı mikroskoba koy, aklındakileri yine de bilemezsin. Yani, bak, seni o küçük koleje yerleştirdiler..."

"Tanrı aşkına," diye kükredi Bryson. "Benim buna gönüllü olduğumu mu, sanıyorsun? Senin fedailerin gelip emekliliğimden zorla çıkardılar beni. Yeni yeni iyileşmeye başlıyordum, ama sen gelip yaranın kabuklarını kaldırdın! Bura kendimi savunmaya gelmedim, adamların benimle ilgili ev ödevlerini yapmışlardır nasıl olsa. CIA'nın Paris'in dışında beni öldürmek için takip ederken ne yapmaya çalıştığını öğrenmek istiyorum, iyi bir açıklamanın ya da en azından ikna edici bir yalanın olduğunu umuyorum."

Dunne ona dik dik baktı. "Bu son iğneye aldırmayacağım, Bryson," dedi sessizce. "Bu iş doğru dürüst düşün, olur mu? Bana söylediklerine göre, Kowloon'da birlikte çalıştığın Müdüriyet ajanı, Jance Gifford seni tanıdı..."

"Evet ve Sangiovanni kardeşlere göre, Amaud'un gemideki adamları da tanıdı beni. Bu açıkça belli. Santiago de Compostela'dakilerin nasıl olduğunu anlamak zor değil. Ben Chantilly'den söz ediyorum, Paris'ten! Kimliğini üzerinden taşıyacak kadar dikkatsiz olduğu için tesadüfen ortaya çıkardığım CIA ajanından. Eğer bir CIA ajanı varsa başkalarının da olduğu kesindir, bunu sen de

biliyorsun. Evet, bakalım bana neler anlatacaksın... Teşkilatın kontrol edilemediğini mi? Ya öyle ya da bana karşı ikili oynuyorsun ve ben hangisinin doğru olduğunu bilmek istiyorum, şimdi!"

"Hayır!" diye boşuk bir sesle bağırdı Dunne. Ardından bir dizi öksürük başladı. "Tek mantıklı açıklama bu değil!"

"O halde bana ne satmaya çalışıyorsun?"

Dunne işaret parmağıyla havada daire çizerek Bryson'a odadaki dinleme cihazlarını işaret etti. Bryson kaşlarını çattı. "Bazı şeyleri araştırmak istediğimi söylüyorum. Bence bu tartışmayı başka bir yer ve zamanda yapmalıyız." Yüzünde sanki daha fazla çizgi belirmiş, gözleri daha da çukura kaçmış gibiydi ve ilk kez dalgın bakıyordu.

Rosamund Cleary Uzun Süreli Bakım Merkezi, basit bir dille ifade edilecek olursa bir bakımeviydi. New York'un Dutchess ilçesindeki kırmızı tuğladan inşa edilmiş, etrafını birkaç hektarlık korunun çevrelediği, alçak katlı, güzel bir binaydı. Adı her ne olursa olsun pahalı ve iyi yönetilen bir yerdi. Akrabalarla diğer sevenlerin veremeyeceği tıbbi bakımı verip parasal bakımdan ayrıcalıklı olan kişiler için son evdi burası. Son on iki yıldır Felicia Munroe'nun da evi olmuştu. Kocasını Peter'la birlikte anne babası araba kazasında öldükten sonra ergenlik çağındaki Nicholas Bryson'ı yanına alan kadındı bu.

Bryson kadını çok sevmiş, onunla her zaman yakın ve sevgi dolu bir ilişkisi olmuştu, ama onu hiçbir zaman annesi olarak görmemişti. Bunu kabul edemeyecek kadar geç bir dönemde olmuştu kaza. O yalnızca Felicia Teyze'ydi, babasının en iyi arkadaşı Pete Amca'nın üzerine titreyen karısı. Ona sevgiyle bakmışlar, evlerine kabul etmişler, önce yatılı okulun, sonra da üniversitenin masraflarını karşılamışlardı ki, Bryson bunun için onlara sonsuza dek müteşekkir olacaktı.

Peter Munroe, George Bryson'la Bahreyn'deki Subaylar Kulübü'nde tanışmıştı. O zamanki rütbesiyle Albay Bryson yeni kışlının inşaatını denetliyor, çok uluslu bir firmanın mühendisi olan Munroe da proje için fiyat teklifi sunuyordu. Bryson ve Munroe biraları devirirlerken -alkol kullanılmayan ülkedeki kulübün npeşiyalitesiydi bira- hızla dost olmuşlardı. Ama teklifler görüşülürken Albay Bryson, Pete Monroe'nun firmasının aleyhinde tavsiyede bulunmuştu. Gerçekle başka bir seçeneği yoktu; başka bir firma onlardan daha düşük fiyat teklifi

vermişti. Munroe kötü haberi iyi karşılamış, Bryson'ı içmeye götürüp bu durumun umurunda bile olmadığını söylemişti, çünkü bu ülkeden beklediğinden daha fazlasını kazanmıştı: bir dost. Ancak baba Bryson kazanan teklifin neden o kadar düşük olduğunu çok sonra -çok geç- öğrenmişti: sahtekârlık. Firma gereken sürede işi bitirmeyerek ordudan milyonlarca dolarlık masraf talep etmişti. George Bryson özür dilemeye çalıştığında Munroe bu özrü kabul etmemişti. "Yolsuzluk bu işteki hayat tarzıdır," demişti. "İşi gerçekten isteseydim ben de yalan söylerdim. Ben saflık ettim." Böylelikle George Bryson ve Pete Munroe arasındaki dostluk çok güçlenmişti.

Peki gerçek bu muydu? Daha fazlası var mıydı? Harry Dunne gerçeği mi söylüyordu? Artık elinde teşkilat çalışanı bir CIA ajanının Fransa'da kendisini öldürmeye çalıştığına dair sağlam kanıtlar olduğu için her şey şüpheliydi. Çünkü, eğer Dunne'nin bu işle bir ilgisi varsa diğer söylediklerine güvenilebilir miydi? Bryson, *İspanyol Donanmasına* uçmadan önce buraya gelmediği için biraz pişmanlık duyuyordu. Dunne'nin kirli işlerini yapmadan önce yaşlı Felicia Teyze'yi bulmalıydı. Bryson daha önce biri Elena'yla birlikte olmak üzere iki kez ziyaret etmişti Felicia'yı, ama yıllardır yanına uğramamıştı.

O gün Dunne'nin hayatını değiştiren sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Bu sözleri kısa sürede unutmayacaktı.

"Sana bir şey sormama izin ver, Bryson. Bunun bir kaza olduğuna inandın mı? On beş yaşındaydın, harika bir öğrenci, müthiş bir atlet, birinci sınıf Amerikan genci. Derken annen ve baban birdenbire öldü. Vaftiz anne baban seni aldı..."

"Pete Amca... Peter Munroe."

"Sonradan aldığı isim oydu, evet, ama aynı isimle doğmamıştı. O üniversiteye gitmeni sağladı ve senin için pek çok karar verdi. Hepsi de onların eline düşmeni garantileyen türde kararlardı. Müdüriyetin eline yani."

Bryson, Felicia Teyze'yi, Irak halıları ve maun antika eşyalarla zevkli bir şekilde döşenmiş olan geniş bir oturma odasında, televizyonun karşısında otururken buldu. Yaşlı birkaç kişi odanın çeşitli yerlerine dağılmış, okuyor, örgü örüyor ya da uyukluyordu. Felicia Munroe ise kendinden geçmiş bir şekilde golf seyrediyordu.

"Felicia Teyze," dedi Bryson içtenlikle.

Felicia ona bakmak için döndü ve bir an için yüzünde tanıma ifadesi belirdi. Ardından yerini hemen belirsiz bir şaşkınlık ifadesi aldı. "Evet?" dedi sertçe.

"Felicia Teyze, benNick. Beni hatırladın mı?"

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. Bryson yıllar önce fark ettiği bunama izlerinin çok daha derin, çok daha ciddi bir hal aldığını gördü. Rahatsızlık verecek derecede uzun bir süre baktıktan sonra yavaşça gülümsedi. "Sensin," dedi kısık sesle.

"Hatırladın mı? Sizinle yaşıyordum, bana bakmıştın?..."

"Geri döndün," diye fısıldadı, sonunda durumu kavramış gibi görünerek. Gözleri yaşardı. "Tanrım, seni ne kadar özlemiştim."

Bryson'ın kalbi sevinçle doldu.

"Sevgili George'um," dedi titrek bir sesle. "Sevgili George'um. Ne kadar uzun zaman geçti."

Bryson bir an için şaşırdı, ama sonra durumu kavradı. Bryson babasının öldüğü yaşıydı şu anda. Felicia Teyze'nin bulanık zihninde -yarım yüzyıl öncesinin olaylarını açıkça hatırlayabilen, ama kim olduğunu hatırlayamayan bir zihin- o George Bryson'dı. Gerçekten de aralarındaki benzerlik çok fazlaydı. Yaşlandıkça babasına ne kadar benzediğine kendisi de şaşıırıyordu.

Sonra sanki birden ziyaretçisinden sıkılmış gibi televizyona geri döndü Felicia. Bryson ayağa kalktı, ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi, ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Bir dakika içinde Felicia onun varlığından haberdar olmuş gibi tekrar adama doğru döndü.

"Hey, merhaba," dedi tereddütle. Yüzü endişeliydi, ifadesi hızla korkuya dönüştü. "Ama sen... sen öldün! Senin öldüğünü sanıyordum!"

Bryson ona öylece bakıyor, hayalini yıkmak istemiyordu. Bırak istediğine inansın; belki bir şey söyler...

"O korkunç kazada öldün," dedi. Yüzü gerginlikle kırışmıştı. "Evet, öldün sen. O korkunç kazada. Sen ve Martha. Tanrım, felaket bir şey. Ve zavallı küçük Nickie'yi yetim bıraktınız. Oh, üç gün boyunca ağlamıştım. Pete her zaman güçlüydü; atlatmamı sağladı." Gözleri tekrar yaşlandı ve gözyaşları yanaklarından aşağıya süzölmeye başladı. "Pete'in bana o gece hakkında anlatmadığı bir sürü şey vardı," diye devam etti, sesinin temposu değişmiyordu. "Bana söyleyemeyeceği, söylemeyeceği bir sürü şey vardı. Suçluluk onu nasıl da içten içe kemirmiştir. Yıllar boyunca o gece ve yaptığı şey hakkında konuşmadı."

Bryson omuriliğinde bir ürperti hissetti.

"Ve senin küçük Nickie'ne de hiç konuşmadı. İnsanın içinde taşıyamayacağı kadar korkunç bir şey bu!" Başını salladı, beyaz bluzunun fırfırlı koluyla gözlerini sildi. Sonra televizyona döndü.

Bryson televizyona doğru yürüdü, kapatıp önünde dikildi. Zavallı kadının yakın dönem hafızası bunamanın ya da belki de Alzheimer hastalığının etkisiyle tahrip olmasına rağmen uzun dönemli hatıraları sağlam duruyordu.

"Felicia," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle Pete hakkında konuşmak istiyorum. Pete Munroe, kocan."

Doğruca yüzüne bakması kadını rahatsız etmişti sanki; halinin desenlerini incelemeye başladı. "Nezle olduğumda bana viski hazırlardı," dedi. Yaşlı kadının hatıralarının arasında kaybolmuş gibiydi, tavırları yumuşamıştı. "Bal, limon suyu ve bir yudumcuk burbon. Bir yudumcuktan daha fazlası değil. Bunu içince hemen iyileşir insan."

"Felicia seninle hiç Müdüriyet hakkında konuştu mu?"

Kadın boş bir şekilde baktı ona. "Tedavi edilmeyen nezle bir hafta sürebilir. Ama tedaviyle yedi günde geçer!" Kıkırdayıp parmağını oynattı. "Peter tedavi edilmeyen nezlenin bir hafta süreceğini söylerdi hep..."

"Hiç babam hakkında konuştu mu?"

"Oh, harika bir konuşmacıydı o. Komik hikâyeler anlatırdı."

Odadaki hastalardan biri kaza geçirmişti, iki temizlikçi ellerinde paspaslarıyla geldi, iki adam birbiriyle Rusça konuşmaya başladı. Yüksek sesle söyledikleri bir söz kolayca duyulmuştu. Ya nye znayu, demişti bir tanesi ters bir şekilde. Moskova aksanıyla konuşmuştu.

Felicia Munroe da onları duymuş, hemen kulak kabartmıştı. "Ya nye znaye," diye tekrarlayıp kıkırdadı. "Abuk sabuk sözler!"

"Pek abuk sabuk değil, Felicia Teyze," dedi Bryson.

"Abuk sabuk!" diye meydan okurcasına cevap verdi yaşlı kadın. "Tıpkı Pete'in uykusunda konuşurken söylediği saçmalıklar gibi. Ya nye znayu. Ne zaman uykusunda konuşsa o komik dili konuşurdu ve benim bu konuda ona takılmamdan nefret ederdi."

"Uykusunda mı konuşuyordu?" dedi Bryson boş boş. Kalbi kaburgalarının dan çıkacak gibi çarpıyordu.

"Oh, her zaman berbat bir uykucuydu." Bir an için aklı başında gibi göründü. "Her zaman uykusunda konuşurdu."

Pete Amca uykusunda Rusça konuşuyordu, söylediklerinizi kontrol edemeyeceğiniz tek andı bu. Harry Dunne haklı mıydı? Peter Munroe, Gennady Rosovsky, nam-ı diğer Ted VValler'ın ortağı mıydı? Bu doğru olabilir miydi? Başka bir açıklama mümkün müydü? Bryson şaşkına dönmüştü.

Ama Felicia konuşmaya devam ediyordu. "Özellikle sen öldükten sonra, George. Çok üzgündü. Uykusunda dönüp duruyor, bağılıyor, ağlıyor ve hep o abuk sabuk şeylerden konuşuyordu!"

VVashington'daki Rock Creek Park bölgesi, ertesi sabah erkenden Harry Dunne'yle buluşmak için iyi bir yerdi. Burayı Bryson seçmişti; onun seçmesini Dunne istemişti, ama bunu Bryson'ın saha becerilerine hürmeten yapmamıştı -sonuç olarak Dunne'nin CIA'nın gizli biriminin ajanı olarak deneyimi Bryson'ın Müdüriyet'teki deneyiminden iki kat daha fazlaydı- daha çok ev sahibinin konuğuna gösterdiği nezaketti bu.

CIA müdür yardımcısının ofisin, teşkilatın duvarlarının dışında buluşmaları ricası Bryson'ı alarma geçirmişti. Teşkilatın iki numaralı adamının kendi ofisinin dinlendiğinden korktuğuna inanmak zordu; bu gerçek bile Müdüriyet'in CIA'ya sızdığı -Bryson'ın eski patronlarının kollarını bir şekilde CIA'nın içine soktuğu- kuramını doğruluyordu. Dunne'nin topladığı bilgi her ne olursa olsun, görüşmelerine tarafsız, güvenli bir yerde devam etmelerini istemesi bir şeylerin ters gittiğinin kanıtıydı.

Yine de Bryson hiçbir şeyi görüldüğü gibi değerlendirmezdi. "Kimseye güvenme," derdi Ted VValler gevrek gevrek gülerek. Bu sözler şimdi çok yerinde görünüyordu: VValler'ın kendisi en büyük haindi. Bryson savunma kalkanını indirmeyecekti; kimseye güvenmiyordu, buna Dunne de dahildi.

Planlanan yere bir saat öncesinden geldi. Saat sabahın dördü bile değildi. Gökyüzü karanlık, hava soğuk ve nemliydi. Yoldan çok az sayıda araç geçiyordu. Gece çalışanlar evine dönüyor, onların yerine geçecek olanlar işe gidiyordu.

Sessizlik garip, alışılmadıktı. Bryson, seçtiği meydanı çevreleyen sık ormanda yürürken ayağının altında çatırdayan dalların seslerini duyabiliyordu. Normal bir zamanda olsa bu sesler yoldaki trafik yüzünden duyulmazdı. Bu tür sesleri en aza indirdiği için saha çalışmasında tercih ettiği kauçuk tabanlı ayakkabılarını giymişti.

Bryson etrafı tarayıp hassas noktaları araştırdı. Ağaçlık bölge küçük bir çayıra bakıyordu, onun yanında küçük, asfalt kaplı bir park yeri vardı. Park alanının bir kenarında kömürlüğe benzer betonarme tuvaletler bulunuyordu. Yarısı yerin altında olan bu yapıda buluşmayı kararlaştırmışlardı. Hava tahmininde yağmur yağacağı söylenmişti, tahmin yanılmış olsa da üstü kapalı bir yerde buluşmak daha iyi gibi görünüyordu. Kalın duvarlar da dışardan bir saldırıya karşı koruma sağlayacaktı.

Ama Bryson bir tuzak olmamasına kararlıydı. Ağaçlık bölgede bir daire çizdi, sık ağaçların arasından geçip yeni oluşmuş ayak izlerini ya da şüpheli bir çimde kırılmış dalları araştırarak, daha önceden yerleştirilmiş dürbün, dayanak ya da başka bir hazırlık olup olmadığına baktı. Bryson bütün noktaları dikkatlice araştırdığında herhangi bir tuzak hazırlanmadığını görüp tatmin oldu. Bu gelecekte kurulacak tuzakları kapsamasa da en azından arka plandaki değişiklikleri, farklılıkları tespit edebilecekti.

Saat tam beşte siyah bir resmi araba Beach Drive'dan çıkıp park yerine girdi. Plakası dışında resmi olduğunu gösteren herhangi bir işaret yoktu üzerinde. Sık ağaçların arasında seçtiği bir yerden güçlü dürbünle bakan Bryson, Dunne'nin her zamanki şoförünü görebiliyordu. Denizci mavisii üniforma giymiş olan adam ince yapılı bir Afro-Amerikalıydı. Dunne elinde bir dosyayla arka koltukta oturuyordu. Araçta başka kimse yok gibiydi.

Limuzin tuvalete yaklaşıp durdu. Şoför dışarı çıkıp patronunun kapısını açmaya gitti, ama her zamanki gibi sabırsız olan Dunne dışarı çıkmıştı bile. Adetti olduğu üzere kaşları çatıktı. Hızla iki yana bakıp kısa basamakları indi, yüzü bir an için floresan lambaların ışığıyla aydınlandı, sonra küçük binanın içinde gözden kayboldu.

Bryson bekledi. Şoförü seyretti, şüpheli bir hareket bekledi; gizli cep telefonunun çalışı, geçen bir araca verilen işaret, hatta silahını dolduruşu. Ama şoför yalnızca direksiyonda oturup patronunda olmayan bir sabır ve sükûnetle bekledi.

On dakika geçti. Bryson, Dunne'nin sabrının şimdiye kadar taşıdığından emindi. Tepeden aşağıya inip kendisini yoldan geçenlerden gizleyen bir patikayı izledi, tuvaletin arkasından dolaştı, gözetlenmediğinden emin olarak hızla binaya doğru koştu. Şimdi binanın etrafını saran ve girişe kadar uzanan hen- değin içindeydi. •

O yaklaşırken floresan lambanın ışığı titredi. Bina idrar ve dışkı kokuyor, son derece yetersiz temizlik solüsyonunun kokusu da bunlara eşlik ediyordu. Kapıyı bir an için dinledi, Dunne'nin imzası olan tiryaki öksürüğünü duydu. Hızla içeri girip ağır çelik kapıyı arkasından kapattı ve yanında getirdiğı güçlü asma kilidi kapıya geçirdi.

Dunne pisuvarda dikiliyordu. Bryson içeri girince yavaşça başını çevirdi. "Tembelliğın çok hoş," diye mırıldandı. "Şimdi Müdüriyet'teki heriflerin seni nenden kovduğunu çok iyi anlıyorum. Dakiklik belirgin bir özelliğın değıl."

Bryson iğnelere aldırmadı. Dunne onun neden on dakika geç kaldığını çok iyi biliyordu. Adam fermuarını çekti, sifonu çekip lavaboya gitti. Aynada birbirlerine baktılar. "Kötü haber," dedi Dunne ellerini yıkarken, sesi yankılanıyordu. "Kart yasal."

"Kart mı?"

"Fransa'daki motosikletlinin cesedinden aldığın kimlik kartı. Tahrif edilmiş bir belge değıl. Adam bir yılı aşkın bir süredir Paris şubesinde görevliymiş, gerçekten de gerektiğinde pis işler için devreye sokuluyormuş."

"Personel kayıtlarını izle, görev iznini kimin verdiğini, hatta işe nasıl alındığını bul."

Dunne yine kaşlarını çatı. "Bunu ben neden düşünemedim," dedi alaycı bir şekilde. Ellerini sallayarak kuruttu -etrafta kâğıt havlu yoktu ve otomatik el kurutma makinesini kullanmak istemiyordu- sonra pantolonuna sildi. Göğüs cebinden bir sigara çıkarıp ağzına soktu. Yakmadan sözlerine devam etti. "Öncelikli Sigma koduyla bütün bilgisayar kayıtlarının taranması emrini verdim. Hiçbir şey yok."

"Ne demek hiçbir şey? Müdüründen tuvaletleri temizleyen kadına kadar herkes hakkında kalın personel dosyaları tutuyorsunuz siz."

Dunne yüzünü buruşturdu. Yanmayan sigara alt dudağında sallanıyordu.

"Ve hiçbir şeyi atlamıyorsunuz. Hiçbir şeyi. Bu yüzden adamın personel dosyasında hiçbir şey olmadığını söyleme bana."

"Hayır, sana adamın bir dosyasının olmadığını söylüyorum. Langley merkeze kalırsa bu adam yok."

"Hadı! Sağlık sigortası, maaş çekleri... Personel dairesinin her bir çalışanı bombardımana tuttuğı idari ve bürokratik bir yığın ıvrık zıvrık var. Onun maaş çekini almadığını mı söylüyorsun bana?"

"Tanrı aşkına, sen beni dinlemiyorsun! Adam mevcut değil! Bu hiç duyulmamış bir şey değil; bazı çalışanların kayıtlarının olmasını istemeyiz. Dosyalar gömülür, ödemeler yapıldıktan sonra talep ortadan kaldırılır. Örnekleri var. Önemli olan şu ki, birisi sistemle nasıl oynayacağını biliyordu ve adamın adını bütün kayıtlardan sildi. Adam bir hayalet gibi; var, ama yok."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sessizce sordu Bryson.

Dunne bir an sessiz kaldı. Öksürdü. "Bunun anlamı dostum, CIA, Müdürüyeti soruşturacak en iyi kurum olmayabilir. Özellikle Müdüriyet içeri köstebeklerini soktuysa ki öyle düşünmek zorundayız."

Beklenmedik olmasa da Dunne'nin sözleri, söyleyişindeki kesinlik yüzünden bir şimşek etkisi yaptı Bryson'ın üzerinde. Bryson başını salladı. "Senin için bunu kabul etmek çok zor."

Dunne bunu kabul ederek başını bir yana doğru eğdi. "Pek sayılmaz," döllen durumu hafife aldığı belliydi. Adam sarsılmıştı, ama bunu kabul etmek istemiyordu. "Bak, lanet olası Müdüriyet'in benim adamlarıma dokunduğuna inanmak istemiyorum. Ama bulunduğum yere yalnızca istediğim şeylere inanarak gelmedim. Biliyorsun, ben senin o kendini beğenmiş üniversitelerinden birine gitmedim, St. John's'a zor bela girdim. Senin gibi bir düzine dil de konuşmuyorum, yalnızca İngilizce ve o da çok iyi değil. Ama istihbarat işinde nadir bulunan bir özelliğim vardı -hâlâ da olduğuna inanmak istiyorum- o da at sağduyusu. Sen bunu başka bir şekilde nitelendirebilirsin. Bu lanet olası ülkeye son kırk yılda olanlara bir bak, Domuzlar Körfezi'nden Vietnam'a, Panama'ya ve bu sabah *Washington Post*ün manşetinde her ne varsa ona kadar. Bütün bunlar sözde Akıllı Adamlar, şık Ivy League napaları ve tröst fonlarıyla o 'en iyi ve en zeki' olanlar tarafından getirildi başımıza. Eğitimleri var, ama sağduyuları yok. Ben bir şey kötü olduğunda kokusunu alabilirim, böyle bir içgüdüüm var. Ve mezarlıkların yanından ısıklı çalarak geçmem. Bu yüzden ekibimden birinin bu işe karıştığı olasılığından kaçamam, dikkatini çekerim bu yalnızca bir olasılık. Son kartımı oynamak istemiyorum, ama buna zorunlu olabilirim."

"Neymiş o?"

"*Washington Post* ne diyor ona, 'VVashington'ın son dürüst adamı mı? Bu yoldan çıkmış şehir için fazla bir şey anlatmıyor aslında."

"Richard Lanchester," dedi Bryson, Başkan'ın ulusal güvenlik danışmanı ve Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Konseyi başkanına atfedilen sıfatı hatırlatmaya-

rak. Lanchester'ın eşi bulunmaz dürüstlüğünü biliyordu. "Neden senin son kartın oluyor o?"

"Çünkü bir kez oynadığımda benim kontrolümden çıkar. Hükümette bu işi bitirebilecek, yolsuzlukları önleyebilecek tek adam olabilir, ama onu işin içine kattığımda konu artık istihbarat topluluğunu aşar. Bu iki tarafı da kırıp geçiren bir savaş olur ve açıkçası, sonrasında hükümetin hayatta kalabileceğinden emin değilim."

"Tanrım," dedi Bryson soluğu kesilerek. "Müdüriyet'in kollarının o kadar yükseğe uzandığını mı söylüyorsun?"

"Bana öyle geliyor."

"Eh, burada hayatı tehlikede olan benim. Şu andan itibaren bir tek benimle bağlantı kuracağım ve o da doğrudan doğruya olacak. Aracı yok, ele geçirelebilecek olan elektronik posta ya da faks yok. Langley'de temiz bir hat bulmanızı istiyorum."

CIA'nın adamı başını salladı.

"Ayrıca bir şifre istiyorum, böylece senin zorlamayla konuştuğunu ya da sesinin taktit edilmediğini anlayacağım. Sen olduğundan emin olmak istiyorum ve serbestçe konuşabildiğinden. Bir şey daha. Bütün konuşmalar yalnızca senin ve benim aramda geçecek, sekreterinin aracılığıyla bile olmayacak."

Dunne omuz silkti. "Anlaşıldı, ama aşırı tepki veriyorsun. Marjorie'ye hayatımı emanet edecek kadar güvenirim."

"Üzgünüm, istisna yok. Elena bir keresinde Metcalf Kuralı diye bir şeyden söz etmişti; bir ağın geçirgenliği düğüm sayısının karesi kadar artarmış. Bu durumda düğüm sayısı operasyon hakkında bilgisi olanları ifade ediyor."

"Elena," dedi CIA adamı alaycı bir şekilde. "Galiba aldatmaca hakkında bir şeyler biliyormuş, ne dersin, Bryson?"

Bütün olanlara, hatta bir açıklama yapmadan ortadan kayboluşu yüzünden kendi hissettiği burukluğa rağmen bu sözler canını acıttı. "Doğru," dedi Bryson. "Bu yüzden ona ulaşmama yardım edeceksin..."

"Seni evliliğini kurtarasın diye oraya gönderdiğimi mi sanıyorsun?" diye sözünü kesti Dunne. "Seni lanet olası dünyayı kurtarman için gönderdim."

"Kahretsin, o bir şeyler biliyor, bilmeli. Belki çok şey biliyordur."

"Ya işin içindeyse..."

"Eğer işin içindeyse merkeze yakındır. Eğer o da benim gibi kandırıldıysa..."

"İnanmak istediğin şeye inanıyorsun, Bryson, seni uyardım..."

"Eğer o da benim gibi kandırıldıysa," diye kükredi Bryson. "O zaman bildikleri yine de çok değerlidir!"

"Ve kuşkusuz bütün bildiklerini memnuniyetle anlatacaktır sana, ne bu, nostalji mi? Geçmişteki güzel günlerin hatırı mı?"

"Ona ulaşabilirsem," diye bağırdı Bryson, sonra sessizce devam etti sözlerine. "Eğer ona ulaşabilirsem... kahretsin, onu tanıyorum, yalan söylediğini, gerçeği benden gizlemeye çalıştığını anlarım, konuşmaktan kaçındığı şeyleri bilirim."

"Hayal kuruyorsun," dedi Harry Dunne kuru bir sesle. Sonra öksürmeye başladı, acı verdiği belli olan, gürültülü bir öksürüktü bu. "Onu tanıdığını sanıyorsun. Onu tanıyormuş gibi yapıyorsun. Çok eminsin, değil mi? Tıpkı Ted VValler, nam-ı diğer Gennady Rosovsky'yi tanıdığından emin olduğun gibi. Ya da Pyotr Aksyonov, yani Pete Amca'yı tanıdığından emin olduğun gibi. New York'un kuzeyine yaptığın yolculuk aydınlatıcı oldu mu?"

Bryson şaşkınlığını gizleyemedi. "Cehenneme kadar yolun var!"

"Gerçekçi ol, Bryson. Müdüriyetten haberim olur olmaz o bakımevini gözaltına almadığımı düşünebilir misin? O zavallı yaşlı kadının kafası öylesine karışık ki, adamlarımız ondan bir şey öğrenemedi, bu yüzden kocası hakkındaki gerçeği bilip bilmediğinden ya da ne kadarını bildiğinden asla emin olamadım. Ama merhum kocasıyla ilişkili birisinin onunla bağlantı kurma olasılığı vardı."

"Saçma!" diye karşılık verdi Bryson. "Onu ölünceye kadar günün yirmi dört; saati, haftanın yedi günü izleyecek kaynağın yok."

"Tanrım," dedi Dunne sabırsızca. "Elbette yok. İdarecilerden biri, Felicia'nın son derece korumacı olan sevgili kuzeninden iyi bir bahşiş alıyor. Birisi Felicia'yı ararsa, görmeye gelirse,* hatta şöyle bir uğrarsa bile Shirley adlı idareci ilk iş olarak beni arıyor. Kafası karışık sevgili Felicia'yı altın arayıcılarından ya da onu üzebilecek birilerinden korumayı istediğimi biliyor. Kuzenimle ilgileniyorum. Nerede olursam olayım Shirley'de telefon numaram var. Bu yüzden Felicia'nın kimle konuştuğunu biliyorum. Şaşıracak bir şey yok. Önemli olan şey, elindekilerle çalışmak; mümkün olanı yapmak. Şimdi bu leş kokulu delikte bütün gece kalacak mıyız?"

"Benim de hoşuma gitmiyor, ama uzak, kuytu ve güvenli."

"Of, Tanrım. Bana neden Jacques Arnaud'u görmeye gittiğini söyler misin?"

"Dediğim gibi, Calacanis'in gemisindeki elçisi, temsilcisi hem Müdüriyet, hem de Rusya'da Anatoly Prishnikov'la birlikte çalışıyordu. Arnaud anahtar nokta olmalıydı."

"Ama ne için? Arnaud'a direkt olarak ulaşmayı mı istedin?"

Bryson duramadı. Sık sık olduğu gibi Ted VValler'in -Gennady Rosovsky'nin- sözü gelmişti yine aklına: Kimseye bilmeleri gerekmeyen bir şeyi söyleme. Bana bile. Arnaud'un güvenli uyu telefonundan kaydettiği şifre cipinden Dunne'ye söz etmemiştii ve etmeyecekti. Henüz.

"Bunu düşündüm," diye yalan söyledi. "En azından etrafındakileri gözlemeyi istedim."

"Ve?"

"Bir şey bulamadım. Zaman kaybıydı." Her zaman bir kartını sakla.

Dunne yıpranmış deri çantasından kırmızı kenarlı sarı bir zarf, zarfın içinde de sekize on boyutlarında fotoğraflar çıkardı. "Bize verdiğin isimleri inceledik, mümkün olan her türlü veri topluluğunu araştırdık. Müdüriyet'teki dostlarının ne kadar zeki ve titiz oldukları düşünülürse bu iş hiç kolay değildi; bilgisayar algoritmaları kullanarak sahte isimlerin seçilmesi, döndürülmesi ve kafanın basmadığı daha bir yığın şey yapıldı. Müdüriyet, ajanları yeniden görevlendiriliyor, alıştığı çevreden ayırıyor, biyografileri yeniden yazılıyor, bağlar çözümlüp yeniden bağlanıyor. İnsanın aklını durduran bir işti, ama bakmanı istediğim birkaç aday bulduk." ilk siyah beyaz fotoğrafı gösterdi.

Bryson başını salladı. "Hayır."

Dunne kaşlarını çatıp bir başkasını çıkardı.

"Hatırlamadım."

Dunne başını sallayıp bir başkasını gösterdi.

"Tanımıyorum. Burada sahte resimler var, öyle değil mi, beni yanıltmayı umuyorsun."

Dunne'nin dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. Öksürdü.

"Her zaman test ediyorsun, değil mi?"

Dunne cevap vermedi. Bir başka fotoğraf çıkardı.

"Hayır... Hey, dur bir dakika." Bryson tanıdığı bir ajanın yüzüne bakıyordu.

"Bunu tanıyorum. Belçikalı, sahte adı Prospero."

Bryson sonunda soruyu doğru yanıtlamış gibi Dunne başını salladı. "Jan Vansina, Cenova'daki Uluslararası Kızıl Haç Merkezi'nin resmi görevlisi. Uluslararası acil yardım koordinasyonunun idari müdürü. Tüm dünyada kolayca hareket edebilmek için kullanılan zekice bir paravan. Normalde yabancıların yasaklandığı -Kuzey Kore, Irak, Libya, vs. gibi- yerlere bile kolayca giriyordu. Onunla iyi bir ilişkin vardı."

"Yemen'de hayatını kurtardım. Standart operasyon prosedürüne göre, bu onun ölümü anlamına gelse bile bildiğimi kendime saklamam gerektiği halde ona bir pusuyu bildirdim."

"Emirlere uymada da pek iyi değilsin anladığım kadarıyla."

"Aptalca olduklarını düşündüğümde uymam. Prospero oldukça etkileyiciydi. Bir keresinde-birlikte çalıştık, NATO mühendisi olan ikili ajana tuzak kurduk. Vansina ne yapıyor burada? Görüntüsü bir binanın içindeki kamerayla çekilmiş gibi."

"Adamlarımız onu Cenova'da, Banque Geneve Privee'de yakaladı. Ayrı ve birleşik hesaplardan 5.5 milyar dolarlık transfer yapıyormuş."

"Başka bir deyişle para akıyor."

"Ama kendisi için değil. İyi parası olan bir organizasyon için aracılık ediyor gibi."

"Bütün bu bilgileri gizli kamerayla elde etmediniz herhalde."

"İsviçre bankalarında kaynaklarımız var."

"Güvenilir mi?"

"Hepsinin olmadığı kesin. Ama bu olayda içerden birisi söz konusu. Uzun süreli hapis cezasının kaldırılması karşılığında doğrulanabilir bilgiler veren eski bir Müdüriyet ajanı." Saatine baktı. "Tehdit genellikle işe yarar."

Bryson başını salladı. "Vansina'nın hâlâ aktif olduğunu mu düşünüyor sun?"

"Bu fotoğraf iki gün önce çekildi," dedi Dunne sessizce. Kemerindeki çağrı cihazını alıp üzerindeki bir düğmeye bastı. "Özür dilerim, yirmi dakika önce şoförüm Solomon'a haber vermeliydim. Eğer görsel bağlantı kuramazsa, sen ortaya çıktığında ona haber verecektim. Harry Houdini gibi geldiğine göre seni görmediği kesin."

"Şoförüne haber vermenin anlamı ne? iyi olduğunu bildirmek mi, sana zarar vermediğimi haber vermek mi, amaç bu mu?" Bryson'ın sesi öfkeyle yükseldi. "Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?"

"Yalnızca Solomon beni yakından izlemek ister."

"Hiçbir zaman aşırı dikkatli olamazsın," dedi Bryson.

Tuvaletin kapısı birden gürültüyle çalındı.

"Kapiyı kilitledin mi, ne yaptın?"

Bryson başını salladı.

"Aşırı dikkatli olan kimmiş?" dedi Dunne alaycı bir şekilde. "Tanrı aşkına, izin ver de, telaşlı şoförüme her şeyin yolunda olduğunu haber vereyim."

Dunne tuvaletin kapısına gitti, asma kilidi çekiştirip başını salladı. "Hayatı tayım," diye seslendi hırıltılı bir sesle. "Başıma dayanmış bir silah falan yok."

Kapının dışından boğuk bir ses geldi. "Buraya gelmeniz lazım, efendim, lütfen."

"Sakin ol, Solomon. Ben iyiyim."

"Sorun o değil, efendim. Başka bir şey."

"Nedir?"

"Az önce bir telefon geldi, siz çağrı cihazıyla bana haber gönderdikten hemen sonra. Araba telefonundan aradılar, efendim. Yalnızca Ulusal Güvenlik Maksimum söz konusu olduğunda çalacağını söylediğiniz telefondan."

"Ah, Tanrım," dedi Dunne. "Bryson, izin verir misin?..."

Bryson beton kapı pervazının yan tarafına yaklaştı, anahtarı kilide sokarken silahını çekti. Kilit açılırken duvara iyice yaslanıp görüş açısı dan çıktı.

Dunne, Bryson'ın hazırlıklarına gizlemediği bir şaşkınlıkla bakıyordu. Kapı açıldı ve Bryson gelenin Dunne'nin resmi arabasının direksiyonundaki ince yapılı Afro-Amerikan olduğunu arılayabildi. Solomon'un mahcup ve huzursuz bir görünümü vardı. "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, efendim," dedi. "Ama gerçekten önemliymiş gibi geldi bana." Patronuna bakıyordu, elleri boştu ve iki yanında sallanıyordu, arkasında ya da yanında kimse yoktu. Şoför, duvara yaslanmış olan Bryson'ı görmemiş gibiydi.

Dunne başını salladı. Limuzine doğru yürürken şoförü arkasındaydı.

Şoför birden açık kapıya doğru döndü, olağanüstü, beklenmedik bir çeviklikle tuvalete, Bryson'ın olduğu yere doğru atılırken elinde büyük bir Magnum vardı.

"Bu da ne demek?... " diye bağırdı Dunne şaşkınlıkla arkasına dönerken.

Patlama küçük mekânda büyük bir gürültü kopardı, beton parçaları ortalığa uçuşurken sağa doğru kaçıp mermiden zorlukla kurtulan Bryson'ın nere-

deyse etini deliyordu. Arka arkaya ateşlenen birkaç mermi, duvarları, yerleri parçaladı. Saldırının bu kadar ani oluşu Bryson'ı hazırlıksız yakalamıştı. Bu yüzden enerjisini mermilerin yolundan kaçmaya odaklamış, bir an için kendi silahını düz tutmayı becerememişti. Şoför çıldırmış gibi ateş ediyordu, yüzü hayvani bir öfkeyle çarpılmıştı. Bryson elinde silahıyla ileri doğru atılırken öncekilerden daha gürültülü bir patlama oldu. Şoförün göğsünde kocaman, kırmızı bir delik açıldı ve adam öne doğru düştü, ölmüştü.

Harry Dunne beş metre ilerde duruyordu, mavi-çelik Smith-Wesson .45'liği hâlâ şoförüne çevriliydi, namlusundan ince bir duman çıkıyordu. Afallamış görünüyordu, ifadesi neredeyse üzgündü. Sonunda sessizliği bozdu. "Sevgili İsa," dedikten sonra kendisini neredeyse iki büküm eden öksürük nöbeti başladı. "Sevgili Yüce İsa."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Oval Ofis'teki gümüş grisi ürkütücü ışık, yeterince kasvetli olan toplantıyı daha da sıkıntılı bir hale sokuyordu. Uzun, bulutlu bir günün sonunda akşam karanlığı çökmek üzereydi. Başkan Malcolm Stephenson Davis, en ciddi toplantılarını yapmayı tercih ettiği oturma alanının ortasındaki küçük, beyaz kanepeye oturmaktaydı, iki yanındaki koltuklarda CIA, FBI ve NSA'nın müdürleri vardı; hemen sağında ise ulusal güvenlikle ilgili konularda Başkan'ın özel yardımcılığını yapan Richard Lanchester bulunuyordu. Bu üst düzey idari görevlilerin Kabine Odası, Durum Odası veya Ulusal Güvenlik Konseyi sınırları dışında bir araya gelmeleri nadir görülen bir olaydı. Ama olağandışı buluşma yeri durumun ciddiyetini vurguluyordu.

Toplantının nedeni son derece açıktı. Dokuz saat kadar önce Washington metrosunun Dupont Circle İstasyonu'ndaki şiddetli patlamada yirmi üç kişi ölmüş ve en az üç katı kişi yaralanmıştı; günün ilerleyen saatlerinde ölenlerin listesi kabarıyordu. Ülke; trajedilere, terörist saldırılarına, okullarda ateş açılmasına alışmış olmasına rağmen şok halindeydi. Bu olay ülkenin başkentinin merkezinde olmuştu. Beyaz Saray'ın bir mil uzağında olduğunu CNN muhabirleri tekrarlayıp duruyordu.

Dizüstü bilgisayar çantasının içine bırakılan bomba, sabahın en kalabalık saatlerinde patlamıştı. Bombanın karışık yapısı, halktan gizlenen ayrıntıları işe teröristlerin karıştığını düşündürüyordu. Kablolu kanalların ve radyo istasyonlarının her saat yayın yaptığı, İnternetin şimşek hızında iletişim sağladığı bu çağda korkunç hikâye yankılanıp duruyor, her dakika daha da kötüleşiyordu.

izleyiciler en korkunç ayrıntılarla dehşete düşüyordu: Hamile bir kadın ve üç yaşındaki ikiz kızları oracıkta ölmüşlerdi; yıllar boyunca Iowa City'den Washington'a gelebilmek için para biriktirmiş olan yaşlı bir çift; dokuz yaşındaki ilkokul çocuklarından oluşan bir grup.

"Bu kâbustan da öte bir şey, bir utanç kaynağı," dedi Başkan sertçe. Diğer adamlar sessiz bir onayla başlarını salladılar. "Eğer koordine edebilirsek bu gece ya da yarın ülkeye güven veren bir konuşma yapmalıyım. Ama ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bay Başkan," dedi FBI Müdürü Chuck Faber. "Şu anda olayla ilgilenen en az yirmi beş özel ajan olduğuna dair güvence vermek isterim size. Şehri altüst ediyor, yerel polis ve ATF'yle çalışarak soruşturmaları yürütüyoruz. Materyal analiz birimimiz, patlayıcı birimimiz..."

"Ucuz bir elbiseye üşüşür gibi bu işin başına üşüştüğünüzden hiç kuşum yok," diye adamın sözünü sert bir biçimde kesti Başkan. "Yani, Büro'nun yeteneklerini küçümsemek için söylemiyorum, ama terörist saldırılarla gerçekleştikten sonra başa çıkmada çok iyisiniz. Ama neden hiç önleyemediğinizi merak ediyorum."

FBI müdürünün yüzü kızardı. Chuck Faber, Philadelphia bölge savcısı olarak ün kazanmış, sonra Pennsylvania başsavcısı olmuştu. Bütün adaleti idare etmek istediğini, başsavcının işine talip olduğunu, bu iş için kendisini şu anki makam sahibinden çok daha yetenekli gördüğünü gizlemiyordu. Faber bürokratik oyunlar konusunda muhtemelen odadakiler içinde en yetenekli olanıydı. Yüzleşmece olmasıyla ünlüydü, ama aynı zamana Başkanla yüzleşmeyecek kadar zekiymiş.

"Efendim, saygısızlık etmek istemem, ama bunun Büro'daki çalışanlara haksızlık olduğunu düşünüyorum." Sakin ve sessizce söylenen bu sözler Richard Lanchester'a aitti. Gümüş rengi saçları, aristokratları andıran yüz hatlarıyla uzun boylu, zinde bir adamdı. Üzerindeki takım elbisesi Londra'da sipariş üzerine dikilmişti. Giorgio Armani'nin Avrupa-aşırı uçlarından başka moda anlayışları olmayan çoğu Beyaz Saray muhabiri Lanchester'ı yanlış bir biçimde "eski moda", hatta "rüküş" giyinen biri olarak tanımlıyorlardı.

Ama Lanchester, gazetelerde ya da televizyon haberlerinde çıkan bu kişisel tanımlara nadiren dikkat ederdi. Aslında genellikle gazetecilerden uzak durmayı tercih ederdi, çünkü sızıntıları şiddetle karşıydı. Fakat nedense bütün

Washington basın kuruluşları yine de hayrandı ona. Belki de bunun nedeni onlarla ilişkisini geliştirmeye çalışmayı reddetmesiydi, bu tavır hiçbirinin daha önce görmediği bir şeydi. *Time* dergisi tarafından ona yakıştırılan "Washington'daki Son Dürüst Adam" etiketi, gazetelerin sütunlarında ve pazar sabahları konuşan-kafa programlarında o kadar sık tekrarlanıyordu ki Homer tarzında bir lakap olmuştu artık.

"Yalnızca önleme çabaları haber olmuyor," diye devam etti Lanchester. "Belirli bir müdahale yapılmasaydı neler olabileceğini araştırmak genellikle imkânsızdır."

FBI müdürü isteksizce başını salladı.

"Bizim -yani Birleşik Devletler hükümetinin- bu trajediyi önleyebileceğine dair haberler yapılıyor," dedi Başkan tekdüze bir sesle. "Bunda gerçek payı var mı?"

Bir an için sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonunda, Ulusal Güvenlik Teşkilatından Hava Kuvvetleri Generali John Corelli cevap verdi. "Efendim, sorun şu ki, hedef çatlakların arasına girdi. Bildiğiniz gibi, yönetmeliğimiz ülke içinde operasyon yapmamızı yasaklıyor, CIA'nın yönetmeliği gibi ve bu da Birleşik Devletler tabanlı bir operasyondur."

"Yasalar elimizi kolumuzu bağlıyor, efendim," diye araya girdi FBI Müdürü Faber. "Yani, mahkeme emirli dinleme cihazı yerleştirmek için sağlam bir nedenimiz olması gerekiyor, ama zaten ne duyacağımızı biliyor olsak neden dinlemek için izin isteyelim ki?"

"Peki ya NSA'nın sürekli olarak telefonları, faksları ve sinyalleri dinlediği miti?..."

"Mit' doğru sözcük efendim," dedi NSA Müdürü Corelli. "Fort Meade kam-püsündeki inanılmaz kapasitemize rağmen dünyadaki bütün telefon konuşmalarını dinlememiz mümkün değil. Üstelik, Birleşik Devletler içindeki konuşmaları dinlemeye iznimiz yok."

"Bunun için Tanrı'ya şükür," dedi Dick Lanchester yumuşak bir şekilde.

FBI müdürü açık bir kınama ifadesiyle Lanchester'a döndü. "Gerçekten mi? O zaman telefon, faks ya da internette olsun, şifreli konuşmaları izleyememizi de alkışlıyor olmalısın."

"Anayasanın Dördüncü Revizyonu denilen şeyden habersiz olabilirsin, Chuck," dedi Lanchester kuru bir sesle, "insanların dayanaksız araştırma ve yakalanmalara karşı korunma hakkı..."

"Peki ya insanların öldürülmeden metroya binme hakkı ne olacak?" dedi CIA Müdürü James Exum. "Nedense bombacıların dijital telefonu düşündüklerinden kuşku duyuyorum."

"Amerikalıların mahremiyetlerini feda etmek istemedikleri gerçeği devam ediyor yine de."

"Dick," dedi Başkan alçak, ama sert bir sesle. "Bu tartışmanın zamanı değil. Görüşmeler yapıldı. Anlaşma Senato'dan her an geçebilir, bizi bu karışıklıktan koruyacak uluslararası bir denetim teşkilatı kurulacak."

Lanchester üzüntüyle başını salladı. "Bu uluslararası teşkilat hükümetin gücünü bin katı genişletecek," dedi.

"Hayır," diye sert bir biçimde araya girdi NSA müdürü. "Oyun sahasını eşitleyecek, hepsi bu. Tanrı aşkına, NSA mahkeme emri olmadan Amerikalıların konuşmalarını dinlemiyor ve aynı şekilde, İngiliz meslektaşlarımızın eli kolu İngiltere'deki telefonları dinlemelerini yasaklayan yönetmeliklerle bağlı. Şunu unutuyor gibisin Richard, eğer İkinci Dünya Savaşı'nda Müttefikler düşmanın mesajlarını okuyamasaydı Almanlar kazanabilirdi."

"Biz savaşta değiliz."

"Ah, evet savaşta'yız," dedi CIA'nın müdürü. "Teröristlere karşı verilen global savaşın ortasındayız ve kötü adamlar kazanıyor. Eğer bizim yalnızca vazgeçmemizi öneriyorsan..."

Başkan'ın yanındaki küçük sehpa da duran telefon çaldı. Odadakiler Davis'in açık talimatı üzerine, başkanın dahili hattının yalnızca acil durumlarda çaldığını biliyorlardı. Başkan Davis ahizeyi kaldırdı. "Evet?"

Yüzü birden kül gibi oldu. Telefonu kapattı, sonra etrafındakilere baktı. "Durum Odası'ndan aradılar," dedi ciddi bir şekilde. "Bir Amerikan uçağı Kennedy Havaalanı'nın üç mil uzağında düşmüş."

"Ne?" diyerek aynı anda bakakaldı odadakiler.

"Havaya uçuşmuş," diye mırıldandı Başkan Davis gözleri kapalı olarak. "Havalandıktan bir, iki dakika sonra. Roma'ya giden uçak. Yüz yetmiş bir yolcu ve uçuş ekibi... hepsi ölmüş." Ellerini gözlerine koyup ovuşturdu. Çektiğinde gözleri yaşla parlıyordu, ama ifadeleri öfkeli, hatta zalimdi. Konuşurken sesi titriyordu. "Tanrı aşkına, teröristler dünyamızın kontrolünü ele geçirirken boş boş oturan şef komutan olarak tarihe geçmeyeceğim. Lanet olsun, bir şey yapmak zorundayız."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cenova'nın ticari ve bankacılık bölgesinin merkezindeki Place Bel-Air'in hemen güneyinde bulunan rue de la Corraterie'deki cam kule koyu mavi okyanus rengindeydi ve öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Yirmi yedinci katta Banque Geneve Privee'nin ofisleri bulunuyordu. Bryson ve Leyla, küçük, ama lüks bir biçimde döşenmiş olan bekleme odasında oturuyorlardı. Maun lambri-leri, oryantal halıları ve narin antikallarıyla banka, Cenova'nın en modern gökdelenlerinden birinin yirmi yedinci katına yerleşmiş olan 19. yüzyıl zarafetini yansıtıyordu. Yansıtmaya çalıştığı gizli mesaj eski dünya medeniyetinin ileri teknolojiyle uyumuydu. Ortamı daha uygun olamazdı.

Bryson, Cenova-Cointrin Havaalanı'na gelmiş, Le Richemond'a yerleşmiş ve birkaç saat sonra Paris-Ventimiglia treniyle Gare Cornavin İstasyonu'na gelen Leyla'yı karşılamıştı. Bryson'm Paris'ten ayrılmasından bu yana hiç zaman geçmemiş gibi bir sıcaklık vardı selamlaşmalarında. Leyla çok heyecanlıydı ve bunu sessiz, canlı tarzıyla gösteriyordu; oldukça derin bir araştırma yapmış ve çok küçük parçacıklar bulabilmişti, ama ona göre bu parçacıklar altın değerindeydi. Ancak, bilgi verecek zaman yoktu; Bryson onu iki ayrı oda tuttuğu otele götürdü. Leyla üzerini değiştirdi, saçını düzeltti ve hemen Bryson'm İsviçreli bankacıyla ayarladığı randevu için rue de la Corraterie'ye gittiler.

Uzun süre beklemeleri gerekmedi; burası dakikliğin kutsal sayıldığı İsviçre'ydi. Orta yaşlı, dolgun vücutlu, kır saçları tepesinde topuz yapılmış bir kadın tam randevu saatinde bekleme odasına geldi.

Bryson'a CIA'nın verdiği saħie isimle hitap ediyordu. "Siz Bay Mason olmalısınız," dedi kibirli bir tavrıla. Normalde sevilen müşteriler için kullanılan ses tonu değildi bu; Bryson'm Birleşik Devletler hükümetinden olduğunu, dolayısıyla can sıkıntısı olarak görölmesi gerektiğini biliyordu. Sonra Leyla'ya döndü. "Ve siz de..."

"Bu Anat Chafetz," dedi Bryson, Mossad'ın Leyla'ya verdiği isimlerden birini kullanarak. "Mossad'dan."

"Mösyö Becot ikinizi de mi bekliyor? Bana yalnızca sizin geleceğiniz söylendi, Bay Mason?" Asistan endişelenmişti.

"Sizi temin ederim ki, Mösyö Becot ikimizi de görmek isteyecektir," dedi Bryson, onun kibrine uyarak.

Kadın kaba bir şekilde başını salladı. "İzninizle."

Bir dakika sonra geri döndü. "Lütfen benimle gelin."

Jean-Luc Becot tıknaz, gözlüklü bir adamdı. Hassas, pratik hareketleri adamın hassasiyetini yansıtıyordu. Gümüş grisi saçları kısa kesilmişti, gözlükleri altın çerçeveliydi ve ısmarlama bir gri takım elbise giymişti. Misafirlerinin ellerini kibarca, ama ihtiyatlı bir şekilde sıktı, sonra kahve isteyip istemediklerini sordu.

Az sonra bir başka yardımcı, bu kez mavi ceketli genç bir adam elindeki tepsinin üzerindeki üç minik espresso fincanıyla içeri girdi, iki fincanı sessizce Leyla ve Bryson'm oturduğu yerdeki sehpayı bıraktı, sonra üçüncü fincanı Jean-Luc Becot'un oturduğu üstü cam masaya koydu.

Becot'un ofisi bankanın diğer yerleri gibi zengin bir biçimde döşenmiş, yine narin antikalar ve Irak halıları kullanılmıştı. Bir duvar tamamen camla kaplıydı, Cenova manzarası soluk kesiciydi.

"Şimdi," dedi Becot. "Eminim ikiniz de benim meşgul bir adam olduğumun farkındasınızdır, bu yüzden hemen konuya girmenizi isteyeceğim için beni affedin. Hesaplarımızdan birinde finansal usulsüzlükler olduğunu ima ettiniz. Banque Geneve Privee'nin bu tür usulsüzlüklere izin vermediğine dair size güvence vermeme izin verin. Korkarım buraya boşuna geldiniz."

Bryson bankacının parmaklarını birbirine bastırarak yaptığı açılış konuşması boyunca sabırla gülümsedi. Becot sustuğunda ise söze girdi. "Mösyö Becot, benimle görüşüyor olmanız gerçeği, sizin ya da yardımcılarınızdan birinin Langley, Virginia'daki CIA merkezini arayıp doğruluğumu kontrol ettiğinizi gösteriyor." Durdu, adamın yüzündeki sessiz kabulü gördü. Bryson birkaç saat ön-

ce yaptığı telefon görüşmesinin bir yığın alarmı çaldığından emindi. CIA, ajanlarından birini, İsviçreli bir bankacıyı hesaplardan biriyle bağlantılı olarak sorgulamak üzere İsviçre'ye göndermişti, bütün Banque Geneve Privee öfkeyle ayağa kalkmış olmalıydı; deli gibi telefonlar açılmış, alelacele tavsiyeler alınmıştı. Bir zamanlar kendisine saygısı olan isviçreli bankacılar Amerikan istihbaratından bir görevliyle görüşmeyi reddederdi: Banka hesaplarının gizliliği en önemli şeydi. Ama zaman değişmişti ve para aklama İsviçre bankalarında büyük ölçüde devam etse de isviçreliler uluslararası politik baskılara boyun eğmişlerdi; bugünlerde çok daha fazla işbirliği yapıyorlardı. En azından işbirliği yaptıkları görünümünü vermeye çalışıyorlardı.

Bryson sözlerine devam etti. "Durum ciddi olmasaydı burada olmazdım. Konu bankanızı direkt olarak ilgilendiriyor ve bankanız çirkin yasal sorunlarla karşı karşıya kalma tehdidi altında. Eminim böyle bir şey olsun istemezsiniz."

Becot soğuk ve çirkin bir şekilde güldü. "Tehditleriniz burada sökmüz Bay... Bay Mason. Ve Mossad ajanını neden buraya getirdiğinize gelince, eğer bu baskıyı arttırmak için yaptığınız beceriksiz bir girişimse..."

"Mösyö Becot, açık konuşalım," dedi Bryson, kartları elinde bulunduran uluslararası kanun adamının ses tonuyla. "1987 Çalışma Anlaşması'na göre ne siz, ne de bankanız bir hesap sahibinin kimliğinden ya da bir hesap sahibinin bankanızı suç amaçlı para aklama işi için kullandığından haberdar olmadığınızı söyleyemezsiniz. Sizin de bildiğiniz gibi yasal sonuçlar çok ciddi. İki dünya gücünün istihbarat teşkilatı temsilcileri, büyük bir uluslararası para aklama olayında yardımınızı istemek için geldi; ya kanunun söylediği gibi bize yardım edersiniz ya da bizi geri çevirebilirsiniz, o zaman biz de bu şüpheli suç faaliyeti Lozan'a bildirmek zorunda kalırız."

Bankacı bir an sabırsızlıkla baktı Bryson'a. Kahvesine hiç dokunmamıştı. "Soruşturmanızın yapısı tam olarak nedir, Bay Mason?"

Bryson adamın tereddüdünü hissetti; bastırma zamanı gelmişti. "Jan Vansina'ya ait olan 246322 numaralı Banque Geneve Privee hesabındaki hareketleri araştırıyoruz."

Becot bir an tereddüt etti. Hesap numarası olmasa da adı hemen hatırlanmıştı. "Müşterilerimizin adını asla açıklamayız..." ^

Bryson, Leyla'ya baktı, o da işareti hemen anladı. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi bu hesaba Liechtenstein'daki Anstalt adlı hayali bir firmadan oldukça

yüklü miktarlarda para havalesi yapıldı. Buradan çeşitli hesaplara para havale edildi: Isle of Man ve Jersey'deki birkaç farklı petrol şirketi; Caymans, Aguilla, Antiller. Para buralarda bölünüp Bahamalara ve San Marino'ya..."

"Para havalesi yapmanın yasadışı bir tarafı yok!" diye parladı Becot.

"Yasadışı paranın aklanması için yapılmıyorsa," dedi Leyla aynı hararetle. Bryson, Harry Dunne'nin Vansina'nın banka hesabı hakkında verdiği birkaç ayrıntıyı aktarmıştı ona; gerisi saf süslemeden ibaretti. Bryson çok etkilenmişti. "Bu olayda aklanan tüm paralar, dünyanın çeşitli yerlerindeki terörist faaliyetlerinde kullanılan silahların satın alınmasına harlandı."

"Bu iş rast gele yapılan bir balık avı gezintisine benziyor," dedi İsviçreli.

"Balık avı mı?" diye tekrarladı Leyla. "Daha çok Washington ve Tel Aviv tarafından aynı anda ele alınan uluslararası bir suç soruşturması demek daha doğru olur. Bu da en üst düzeylerde durumun ne kadar ciddiye alındığını göstermek için yeterli. Ama görüyorum ki Mösyö Becot'un zamanını harcıyoruz." Ayağa kalktı, Bryson da onu izledi. "Belli ki burada yeterince yüksek seviyeyle karşı karşıya değiliz," dedi Bryson'a. "Mösyö Becot ya karar verme yetkisine sahip değil ya da bu suçtaki kendi rolünü gizliyor. Eminim ki bankanın müdürü Mösyö Etienne Broussard'ın daha geniş bir görüş açısı olacaktır..."

"Ne istiyorsunuz?" diye sözünü kesti bankacı. Artık sesinde ve yüzünde çaresizliğin izleri açıkça görülebiliyordu.

Hâlâ ayakta durmakta olan Bryson "Oldukça basit," dedi. "Hesap sahibi Bay Vansina'yı hemen arayıp bankaya gelmesini rica etmenizi istiyoruz."

"Ama Bay Vansina'ya hiçbir zaman direkt olarak ulaşılmaz, hesap açmasının şartı bu! O bizimle bağlantı kurar, her zaman böyle oldu. Üstelik onu arayacağım bir numara yok!"

"Yanlış. Her zaman bir bağlantı numarası vardır," dedi Bryson. "Eğer işinizi olması gerektiği gibi yapıyorsanız, pasaportunun ve diğer kimlik belgelerinin fotokopisi, adresi, ev ve işyerinin telefonları olacak sizde..."

"Bunu'yapamam!" diye bağırdı Becot.

"Hadi, Bay Mason, zaman kaybediyoruz. Eminim Mösyö Becot'un üstleri durumun önemini anlayacaktır," dedi Leyla. "Talep diplomatik bağlantılar; Washington, Tel Aviv ve Lozan'daki mahkemeler aracılığıyla yapıldığı zaman Banque Geneve Privee'nin uluslararası terörizme para sağladığı ve kara para aklama olaylarına suç ortaklığı yaptığı halka açıklanacaktır ve..."

"Hayır! Oturun!" dedi bankacı. Kibirinden eser yoktu. "Vrnsina'yı arayacağım."

Bankanın gözetleme kameralarının izlendiği ekranlarla dolu, gömme dolap büyüklüğündeki küçük odada saklanan Bryson buram buram terliyordu. Hazırladığı plan, Leyla Vansina'yla Becot'un ofisinde buluşurken saklanması gerektiriyordu. Hâlâ para aklama olayını soruşturan Mossad görevlisi kılığında olan Leyla, Vansina'yı sorguya çekip alabileceği bilgiyi alacak, ardından Bryson aniden ortaya çıkıp sürprizin taktik değerinden yararlanacaktı.

Leyla, Müdüriyet ve Bryson'm onunla ilişkisi konusunda bilgi sahibi değildi. Onu ilgilendiren şey, Bryson'm yasadışı silah ticaretinde bir iz bulmuş olmasıydı. Kendisi bütünün bir parçasını biliyordu; ama daha fazlasını bilmesi gerekiyordu. Bryson'm ona bilgi vereceği zaman gelecekti, ama henüz zamanı değildi.

Bryson, Becot'un ofisinin yakınlarında -yandaki bir ofis, temizlik dolabı, ne olursa- gizlenmeyi istemişti. Bu gözetleme odasını bulacağını umuyordu. Bulunduğu yerden ofis binasının lobisine gireni çıkını görebiliyordu; asansörün içindeki gizli kameradan bazı görüntüler geliyor, iki kamera yirmi yedinci katın lobisini ve bankanın bekleme odasını izliyordu. Yirmi yedinci katın ana koridorunun görüntüleri de vardı ekranda. Becot'un ofisinde kamera yoktu, aslında diğer ofislerde de yoktu, ama en azından Vansina'nın gelişini ve asansördeki hareketlerini izleyebilecekti. Vansina birinci sınıf bir saha ajanıydı ve hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmezdi. Örneğin, çoğu ofis binasında olduğu gibi bu asansörde de kapalı devre kameraların bulunduğunu düşünecekti. Ama, tıpkı Bryson'm düşüneceği gibi bu kameraların yalnızca belirgin bir şiddet unsuru arayan ilgisiz, az maaş alan güvenlik görevlileri tarafından seyredildiğini de düşünecekti. Vansina silah kılıfını ya da göğsüne bantlanmış olan dinleme cihazını düzeltebilirdi. Belkide şüphe uyandıracak hiçbir şey yapmayabilirdi.

Becot, Vansina'yı ararken Leyla ve Bryson yanındaydı. Bankacının Vansina'ya bir kez daha telefon edip onu uyarmasına veya o türden bir şey yapmasına engel olmak için Leyla yanında kalmaya devam etmişti.

Bryson, Jan Vansina'nın hızlı tepki vereceğinden emindi ve gerçekten de yirmi dakika sonra Müdüriyet ajanı ana lobiye girmişti. Vansina ince yapılı, omuzları kambur duran bir adamdı. Gür sakalı düzeltilmişti, tel çerçeveli renkli camlı gözlük takıyordu, iddiasız görüntüsü ve Uluslararası Kızıl Haç'ın acil

tıbbi yardım müdürü paravanı sayesinde kimse onun son derece zeki bir katil olduğundan kuşkulalmazdı. Aslında, Vansina'nın en önemli özelliği, her zaman olduğundan daha önemsiz görünmesiydi. Sıradan bir gözlemci Vansina'nın sevecen, hatta zararsız olduğunu düşünebilirdi. Ancak, Bryson, Vansina'nın güçlü ve acımasız bir adam olduğunu biliyordu. Onu küçümsememesi gerektiğinin farkındaydı.

Vansina asansörü genç bir kadınla paylaşıyordu. Kadın yirmi beşinci katta inince ajan birkaç saniye yalnız kaldı. Ama Bryson'm onun ne hissettiğini anlaması imkânsızdı; ne kızgın, ne de gergin görünüyordu. Eğer bankanın kendisini çağırmasından kuşkulandıysa bile ifadesi bunu belli etmiyordu.

Bryson onun asansörden çıkıp resepsiyonistle görüşmesini seyretti; kadın hemen yol gösterdi Vansina'ya. Becot'un kibirli asistanıyla birlikte yürüyen Vansina, Becot'un ofisine girdi ve Bryson artık onu göremez oldu.

Ancak bu o kadar da önemli değildi. Bryson, Leyla'nın izlediği yolu biliyordu, çünkü her şeyi kendisi planlamıştı. Leyla'nın ortaya çıkma zamanının geldiğini gösteren işaretini bekledi. Onu cep telefonundan arayacak, ama iki kez çaldırdıktan sonra kapatacaktı.

Vansina'yı sorgulaması, adamın göstereceği sertliğe bağlı olarak beş, on dakika arasında sürecekti. Saatine baktı, gözlerini yelkovandan ayırmadan bekledi.

Ağır ağır geçen beş dakika sonsuz gibi geldi, iki acil destek işareti daha vardı, ama Leyla bunlardan hiçbirini kullanmamıştı. Birincisi cep telefonundan arayıp sürekli çaldırmaktı, ikinci çalıştan sonra durumun acil olduğunu anlatacaktı Bryson. Alternatif olarak Leyla, Becot'un ofisinin kapısını açacaktı ve Bryson bunu kameradan görecekti.

Ama acil işaretleri gelmiyordu.

Önündeki konuyla son derece ilgili olmasına rağmen, zihninde Prospero olarak tanıdığı ajanla ilgili konuların dönüp durmasına engel olamıyordu. Dunne ne demişti? Vansina muhtemelen Müdüriyet için hareket eden bir aracıydı ve beş milyar dolar aklamıştı. Para aklama istihbarat teşkilatları için günlük gereksinimlerden, ama hemen hemen her zaman nispeten önemsiz miktarlar aklanırdı, bunlar da ajanlara ve bağlantılara ödenen, izi sürülemez paralar olurdu. Bununla birlikte, beş milyar dolar bir hizmete ödenemeyecek kadar büyük bir rakamdı. Bu kadar büyük miktardaki bir para büyük bir şeyi karşılıyor

olmalıydı. Eğer Dunne'nin aldığı bilgi doğruysa -CIA adamının kendisini bilerek yanıltma olasılığı gitgide daha düşük görünüyordu, hele onu korumak için kendi adamını öldürdükten sonra- Müdüriyet parayı terörist organizasyonlara aktarıyor, hatta bunları düzenliyordu. Peki hangisini, neden ve ne amaçla? Belki de Jacques Arnaud'un ofis telefonundan kopyaladığı şifre çipi aradığı cevabı kendisine verecekti, ama böyle önemli bir kanıtla gidebileceği güvenilir biri var mıydı?

Eğer Jan Vansina bu para döngüsüyle doğrudan bağlantılıysa Bryson onun yalnızca bir kanal olarak hareket ettiğinden kuşkuluydu. Vansina böyle önemsiz bir kapasiteyle hareket etmeyecek kadar becerikli ve kıdemliydi. Vansina biliyordu. Bryson'm bildiği bir şey varsa o da Vansina'nın şu ana kadar Müdüriyetin en önemli adamlarından biri haline geldiğiydi.

Birden dolabın kapısı açıldı ve küçük oda ışıkla doldu. Bryson'm gözü ışıktan yüzünden kamaştı ve orada kimin olduğunu göremedi. Ama birkaç saniye içinde karşısındaki kişiyi ve yüzünü görmeye başlamıştı. Vahşi bir yüz ifadesi ve alev alev gözlerle Jan Vansina karşısındaydı. Sağ elindeki silahını Bryson'a doğrultmuştu; sol elinde bir evrak çantası vardı.

"Coleridge," dedi Vansina. "Geçmişten bir hatıra."

"Prospero," dedi Bryson irkilerek. Bu durum için hiç de hazırlıklı değildi, ceketinin cebindeki tabancasına uzandı, sonra serbest bırakılan emniyetin sesiyle donup kaldı.

"Kimıldama," diye kükredi Vansina. "Ellerin iki yanında dursun! Bunu kullanmaktan hiç çekinmeyeceğimi ve o yüzden gerçeği söylediğimi bilirsin."

Bryson ona bakarak elini indirdi. Vansina gerçekten de soğukkanlılıkla adam öldürmekten çekinmeyen biriydi; şimdiye kadar bunu neden yapmamış olduğuydu ilginçti.

"Teşekkürler, Bryson," diye devam etti Belçikalı. "Benimle konuşmak istedin, konuşalım."

"Kadın nerede?"

"Güvende. Bağlanıp temizlik dolabına kilitletti. Güçlü ve zeki bir kadın, ama bu işin, nasıl diyorsunuz, parkta bir gezinti kadar kolay olacağını umuyordu sanırım. Ama şunu söylemeliyim ki, Mossad belgeleri gerçeğe çok benziyor. Desteğiniz mükemmel."

"Belgeler gerçek, çünkü o gerçekten Mossad'dan."

"Bu daha da ilginç, Bryson. Yeni müttefikler edinmişsin. Değişen zamanlar için yeni müttefikler. Bu senin için." Elindeki evrak çantasını Bryson'a fırlattı. Bryson bir saniyenin yansı kadar bir süre düşündükten sonra çantadan kaçmaya değil, onu yakalamaya karar verdi.

"İyi yakalayış," dedi Vansina neşeyle. "Şimdi, lütfen iki elinle önünde tut." Bryson kaşlarını çatı. Belçikalı ajan her zamanki gibi zeki.

"Gel, konuşalım," dedi Vansina. "Doğru ileriye yürü, çantayı hep önünde tut. Ani bir harekette ateş ederim. Çantayı bırakırsan ateş ederim. Beni tanır-sın dostum."

Bryson itaat ederken içinden kendi kendini azarlıyordu. Yaşlı kurdu kü-çümseyerek Vansina'nın tuzağına düşmüştü. Durumu nasıl olup da Leyla'nın aleyhine çevirmişti? Ateş edildiğini duymamıştı, ama belki de susturucu kullan-mıştı. Leyla'yı öldürmüş müydü? Bu düşünce yüreğini parçaladı, içini acıyla doldurdu. Leyla ortağı olarak hareket ediyordu; Bryson, genç kadını kendisi-y-le çalışmaktan vazgeçirmeye çalışmışsa da o ısrar etmişti, ama yine de başı-na ne geldiyse bunun için kendini sorumlu hissediyordu. Adam belki de gerçe-ği söylemişti ve Leyla'yı bağlayıp dolaba tıkmıştı. Vansina'nın silahının rehber-liğinde ileri doğru yürüdü, dar koridoru geçip boş konferans salonuna girdiler. Odadaki ışıklar sönük olmasına rağmen tabaka camlardan içeri süzülen öğle-den sonra güneşi yeterince aydınlık sağlıyordu. Bu yükseklikten Cenova man-zarası Becot'un odasındakinden daha da göz alıcıydı: Jet d'eau ve Pare Mon Repos açıkça görülebiliyordu, ama şehirden herhangi bir ses gelmiyordu.

Bryson çantayı tuttuğu için silahını çekemiyordu. Eğer çantayı bırakıp si-lahına davranırsa kısacık bir an bile Vansina'nın ensesine ateş etmesi için ye-terli olurdu.

"Otur," diye emretti Belçikalı.

Bryson masanın başına oturdu, çantayı önüne koydu. Hâlâ iki eliyle tutu-yordu.

"Şimdi sol elini masanın üstüne koy, sağ elin de onu takip etsin. Ani hare-ket yok."

Bryson kendisine söyleneni yaptı, ellerini çantanın iki yanına koydu. Van-sina masanın diğer tarafında oturuyordu, sırtı cama dönüktü ve silahı Bryson'a doğrultulmuştu.

"Burnunu kaşımak için elini kaldırırsan ateş ederim," dedi Vansina. "Cebinden sigara almak için elini kaldırırsan ateş ederim. Bunlar esas kurallar, Bay Bryson. Bu kuralları çok iyi anladığından eminim. O halde, şimdi söyle bakalım: Elena biliyor mu?"

Şaşkına dönen Bryson soruyu anlamaya çalıştı. Elena biliyor mu?

"Sen neden söz ediyorsun?" diye fısıldadı.

"Biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu? Nerede o? Onunla konuştun mu?"

"Lütfen o kadın için endişeleniyormuş gibi yapma, Bryson..."

"O nerede?" diye sözünü kesti Bryson.

Sakallı adam bir an tereddüt ettikten sonra, "Burada soruları ben sorarım, Bryson. Ne kadar zamandır Promethean'larla birlikte sin?"

Bryson donuk bir şekilde tekrarladı. "Promethean'lar mı?"

"Yeter. Daha fazla oyun yok! Ne kadar süredir onlar için çalışıyorsun, Bryson? Aktif görevdeyken ikili mi oynuyordun? Yoksa üniversite profesörlüğünden sıkıldın, macera arayışına mı çıktın? Görüyorsun ya, seni tahrik eden şeyi, yemi anlamak istiyorum. Beş para etmez idealizme yöneliş mi? Güç mü? Farkındaysan konuşacak çok şeyimiz var, Bryson."

"Ama sen Yemen'i unutmuş gibi üzerime silah doğrultup duruyorsun."

Eğleniyor gibi görünen Vansina başını salladı. "Sen organizasyonda hâlâ bir efsanesin, Bryson. İnsanlar hâlâ senin operasyon becerilerin dil yeteneğin hakkında konuşuyor. Senin varlığın organizasyon için çok önemliydi..."

"Ted Waller tarafından kapı dışarı edilene kadar. Yoksa Gennady Rosovsky mi demeliyim?"

Vansina uzun bir süre suskun kaldı, gözlerindeki şaşkınlığı gizleyemiyordu. "Hepimizin bir sürü adı var," dedi sonunda. "Pek çok kimliği. Onların arasında ayırım yapabilmek için, bu kimlikleri birbirinden ayrı tutabilmek için kullanılan makul yalanlar var. Oysa sen bu yeteneği kaybetmiş gibisin. Önce bir şeye inanıyorsun, sonra bir başkasına. Gerçeğin nerede bitip hayalin nerede başladığını bilmiyorsun. Ted Waller harika bir insan, Bryson. Hepimizden daha büyük."

"Yani seni de kandırdı! Ona inanıyorsun, onun yalanlarına! Anlamıyor musun, Prospero? Biz yalnızca kuklayız, başkaları tarafından programlanan robotlarız! Kör gibi hareket ettik, asıl patronlarımızın kim olduğunu, gerçek gündemlerinin ne olduğunu anlamadık!"

"Her şey iç içe geçmiş halkalar gibi," dedi Vansina ciddi bir şekilde. "Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz konular var. Dünya değişiyor ve biz de onunla birlikte değişmeli, kendimizi yeni gerçeklere adapte etmeliyiz. Sana ne söylediler, Bryson? Hangi yalanlarla doyurdular seni?"

"Yeni gerçekler," dedi Bryson boş boş, hiçbir şey anlamıyordu. Konuşamayacak kadar şaşırılmış, afallamıştı. Sonra birdenbire blok camın ardında beliren dev gölgeyi gördü. Bunun bir helikopter olduğunu ancak mermi yağmuru cama çarpınca fark etti. Otomatik makineli tüfeğin ateşi camı parçalayarak kristal parçacıkları haline getiriyordu.

Bryson yere doğru dalış yaptı, uzun konferans masasının altına girdi. Ama masanın başında oturan ve dolayısıyla cama daha yakın olan Vansina'nın böyle bir fırsatı olmamıştı. Elleri uçmaya çalışan bir kuş gibi iki yanında sallandı, sonra bütün vücudu dans etmeye, bir kukla gibi hoplayıp zıplamaya başladı. Kurşunlar yüzüne, göğsüne saplanırken kasılan vücudundaki çok sayıda minik gayzerden kan fışkırdı. Kanlı yüzünde korkunç bir çığlık belirdi, havada asılı duran helikopterin sağır eden gürültüsü, kulakları yırtan makineli tüfeğin sesiyle tamamen bastırılan bir çığlıktı bu. Rüzgâr konferans salonuna dolarken masanın masa parçalandı ve binlerce mermiyle delik deşik oldu; halılar yırtılıp zeminde delikler açıldı. Bryson bulunduğu yerden Vansina'nın neredeyse havaya doğru yükseldiğini gördü. Uzunları doğal olmayan bir biçimde yayılmıştı, gözlerinin yerinde kırmızı boşluklar vardı, yüzü ve sakalı dehşet veren kanlı bir lapa halini almış, başının gerisi tamamen yok olmuştu. Derken helikopter geldiği gibi aniden görüş alanından çıkıp gitti. Gürültü birden sona erdi, yalnızca onlarca metre aşağıdaki trafiğin belli belirsiz gürültüsü ve sarkıt biçimindeki camların arasından geçip artık ürkütücü biçimde sessiz olan katliam odasında dolayan rüzgârın uğultusu duyuluyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bryson kan, makineli tüfek mermisi ve cam kırıklarıyla dolu kâbusu andıran olay yerinden koşarak çıktı, dehşet içindeki izleyicilerle dolu koridoru geçti. Çığlıklar, İsviçre Almancası, Fransızca ve İngilizce bağrıışmalar her yanı kaplamıştı.

"Oh, Sevgili İsa!"

"Ne oldu, kimdi bunlar? Teröristler mi?"

"Binanın içinde miydiler?"

"Polisi arayın, ambulans çağırın, çabuk!"

"Tanrım, adam ölmüş... o, oh Tanrım, adam parçalanmış."

Bryson koşarken Leyla'yı düşünüyordu. O da ölmesin! Helikopter binanın etrafında dolaşp yirmi yedinci katın pencerelerinden hedef belirlemiş olabilir miydi?

Sonra düşündü: Jan Vansina olağandışı bir saldırının kurbanı oldu. Ben değil. Vansina. Öyle olmalı. Zihnindeki parça parça hayalleri aklından geçirip ayırmaya çalıştı, mermilerin açısını hatırlamaya çalıştı. Evet. Helikopterin içinde makinelili ya da makinelileri kim idare ediyorsa Jan Vansina'yı hedef almıştı. Bu sıradan bir saldırı, konferans salonunda kim varsa hepsini öldürmek için girişilmiş bir saldırı değildi. En az üç farklı ve kesin açıdan Müdüriyet ajanı hedef alınmıştı.

Ama neden?

Ve kim? Müdüriyet kendi adamını öldürmüş olamazdı, olabilir miydi? Belki Vansina'nın eski bir arkadaşıyla buluşup bilgi alışverişinde bulunacağından korkmuşlardı...

Hayır, bu hayal gücünü fazla zorlamak olurdu, hiç mantıklı değildi. Nedenler ve bu saldırının ardındaki mantık belirsizdi. Ama öldürülmesi amaçlanan kişi ölmüştü, Bryson bundan emindi.

Kafasından hızla bunları geçirirken Becot'un ofisini buldu, kapalı kapıya yüklendi ve içersinin boş olduğunu gördü.

Ne Leyla, ne de bankacı vardı içerde. Gitmek için dönerken sehpanın yanındaki devrilmiş kahve fincanını ve oraya buraya dağılmış kâğıtları gördü. Ya birisi hızla gitmiş ya da kısa bir mücadele olmuştu.

Odanın içinden veya çok yakınlarından boğuk sesler geliyordu, vurma sesi ve sessiz çığlıklardı bunlar. Gözleri hızla odayı taradı ve dolabın kapısını buldu. Koşup kapıyı açtı. Leyla ve Jean-Luc Becot iple bağlanmış, ağızları tıkaçla kapatılmıştı. Kayış kadar sağlam olan poliüretan "insan bağları" el ve ayak bileklerini bağlamıştı. Bankacının tel çerçeveli gözlüğü yanında kırılmış bir şekilde duruyordu, kravatı çarpılmış, gömleği yırtılmış, saçları dağılmıştı. Ağzına tıklan tomar halindeki tıkaca rağmen bağdırmaya çalışırken gözleri yuvalarından uğramış gibiydi. Onun yanındaki Leyla daha da titizlikle, uzmanca bağlanmıştı, onun da ağzında tıkaç vardı. Gri Chanel takımı yırtılmıştı; giysisine uyan gri yüksek topuklu ayakkabılarından biri ayağından çıkmıştı. Onun da el ve ayak bileklerinde bağlar vardı. Yüzü kanlıydı ve morarmıştı; mücadele etmişse de Prospero'nun gücü üstün gelmişti.

Prospero ya da Jan Vansina isimli vahşi hayvan. Ölmüş olan adama karışı büyük bir öfkeyle doldu Bryson. Önce Leyla'nın, sonra bankerin ağzındaki tıkaçı çıkardı; ikisi de derin nefesler alıp ciğerlerini çok ihtiyaç duydukları havayla doldurmaya çalıştılar. Becot nefes nefese yutkunurken feryat ediyordu. Leyla'da yutkunduk. "Teşekkürler. Aman Tanrım!"

"İkinizi de öldürmemiş," dedi Bryson ipleri çözmek için hızla çalışırken. Sağlam plastik bağları kesmek için bıçak ya da ona benzer bir şey aradı; göremeyince bankacının masasına gitti, gümüş bir mektup açacağı buldu, keskin olmadığını görüp onu kullanmaktan vazgeçti. Masanın çekmecesinde bulunduğu işe yarar bir makasla ikisini de serbest bıraktı.

"Güvenliği çağır!" dedi bankacı hâlâ hava almaya çalışarak.

Yaklaşan acil servis araçlarının sirenlerini duyan Bryson, "Polis yolda olmalı," dedi. Leyla'yı kolundan tuttu, ayağa kalkmasına yardım etti, ikisi birlikte koşarak odadan çıktı.

Önünde kalabalığın toplanmış olduğu konferans odasının önünden geçen Leyla durdu.

"Hadi," diye fısıldadı Bryson. "Vakit yok!"

Ama Leyla içeri bir göz attı ve Jan Vansina'nın parçalanmış camla çevrelenmiş cesedini gördü. "Oh, aman Tanrım!" dedi soluk soluğa. "Aman Tanrım!"

Ancak kalabalık Place Bel-Air'e vardıklarında durdular.

"Gitmemiz gerek," dedi Bryson. "Ayrı yolculuk yapalım, birlikte görülmemeliyiz, daha fazla olmaz."

"Yolculuk mu?... Ama nereye?"

"Buradan başka bir yere... Cenova'nın dışına, İsviçre'nin dışına."

"Ne diyorsun sen. Öylece çekip..." Bryson'm dikkatinin gazete bayisindeki bir gazeteye odaklanmış olduğunu görünce cümlesini yarıda kesti. Gazetenin adı *Tribüne de Geneve*'ydi.

"Tanrım," dedi Bryson biraz daha yaklaşarak. Gazeteyi aldı. Korkunç bir kazanın üstündeki koyu renk yazılmış manşete bakıyordu.

TERÖR FRANSA'YI VURDU: YÜKSEK HIZLI YOLCU TRENI LILLE'DE RAYDAN ÇIKTI.

LILLE- Bu sabah tahrip gücü yüksek bir bomba, hızlı yolcu treni Eurostar'ı Lille'nin otuz mil kadar güneyinde raydan çıkarıp parçalara ayırdı. Yüzlerce Fransız, İngiliz, Amerikalı, Hollandalı, Belçikalı ve iş seyahatinde olan diğer insanlar öldü. Acil servis çalışanları ve gönüllülerin gün boyunca çalışmalarına, hayatta kalan olup olmadığını görmek için trenden geri kalanı araştırmalarına rağmen Fransız yetkililer ölü sayısının 700'e ulaşabileceğinden korkuyorlar. Kaza yerinde bulunan ve adının verilmemesini isteyen bir yetkili, kazanın teröristlerin işi olduğu, tahmininde bulundu.

Demiryolu görevlilerinin kayıtlarına göre, Eurostar 9007-ERS, Londra'ya gitmek üzere Gare du Nord, Paris'ten 770 yolcuyla yaklaşık 7:16'da ayrıldı. Saat yaklaşık 8:00'de 18 vagonluk tren Fransa'nın Pas-de-Calais bölgesinden geçti. Burada rayların altına gömüldüğü rapor edilen yüksek-

*güçte patlayıcılar, trenin ön ve arka tarafında aynı anda patladı. Sorumlu-
luğu henüz üstlenen olmamasına rağmen Fransız güvenlik servisi Sure-
te'deki kaynaklar olası şüpheliler listesini oluşturdu. Surete'den birkaç
isimsiz kaynak, Fransız ve İngiliz hükümetinin son birkaç gün içinde Eu-
rostar'a bir saldırı yapılacağına dair tekrarlanan uyarılar aldığına dair iddi-
aları doğruladı. Eurostar sözcüsü, La Tribüne Geneve'e verilen rapor hak-
kında herhangi bir yorumda bulunmadı. Bu rapora göre, her iki ülkenin de
istihbarat servisi şüpheli teröristlerin treni havaya uçurmayı planladığına
dair ipuçları elde ettiklerini, ancak yasal kısıtlamalar yüzünden teröristlerin
telefon konuşmalarını izleyemediklerini bildiriyor.*

*Fransız Ulusal Meclisi Üyesi Françoise Chouet, "Bu çok rencide edici
bir durum," diye açıklamada bulundu. "Bu mide bulandırıcı katliamı önle-
mek için teknik donanımımız var, ancak polisimizin eli kolu bu konuda bir
şey yapamayacak şekilde bağlı." Londra'dan Lord M/es Parmore, Parla-
mentoya, Uluslararası Gözetleme ve Güvenlik Antlaşması'nın geçişi ko-
nusunda çağrısını yineledi. "Eğer Fransız ve İngiliz hükümetlerinin bu sa-
botajı engelleme gücü varsa, bizim böylece oturup hiçbir şey yapmama-
mız tek kelimeyle suçtur. Bu ulusal -hayır, uluslararası- bir rezalettir."*

*Brüksel'deki NATO zirve toplantısına katılan Birleşik Devletler Ulusal
Güvenlik Danışmanı Richard Lanchester, "masumların katledilmesini" kı-
nayan bir bildiri yayınladı. Lanchester sözlerine şunları ekledi: "Bu yas sü-
recinde, hepimiz kendi kendimize böyle bir şeyin bir daha olmamasını na-
sıl sağlayacağımızı sormalıyız. Davis idaresi, Uluslararası Gözetleme ve
Güvenlik Antlaşması'nın dünya çapında geçişi konusunda müttefikleri ve
iyi dostları Fransa ile İngiltere'nin çağrısına büyük isteksizlik ve üzüntüyle
katılmaktadır."*

Lüle.

Bryson'm kanı dondu.

Jacques Arnaud'un Saint-Meurice Şatosu'ndaki özel ofisinden çıkan iki
adamin alçak sesli, gizli bir anlaşma içeren konuşmalarını hatırladı. Bir tanesi
silah tüccarının kendisiydi, diğeri ise Rus kodamandı.

"Lille gerçekleştiğinde," demişti Arnaud. "Öfke büyük olacak. Yol açılacak."

Lüle gerçekleştiğinde.

Bir tanesi silah tüccarı, diğeri Rusya'nın savunma sanayisinin büyük bir bölümünün gizli sahibi olduğundan kuşku duyulmayan dünyanın en güçlü iki işadamı, ikisi de Lille'deki tahribatı, yedi yüz kişi yi öldüren saldırıyı önceden biliyordu.

Bu adamların saldırıyı planlayanların arasında olma olasılıkları güçlüydü, ikisi de Müdüriyetin önemli adamlarındandı. L le k busunun arkasında Müdüriyet vardı; bu konuda da kuşku yoktu.

Ama ne amaçla? Anlamsız şiddet Müdüriyetin tarzı değildi; Waller ve diğer denetçiler kendileriyle her zaman stratejik dehaları konusunda gururlanırlardı. Her şey stratejiydi, her şey nihai bir amaca hizmet ediyordu. Bryson'm anne babasının öldürülmesi ve hayatı haline gelen büyük aldatmaca bile. Birkaç saha ajanının öldürülmesi bir yükün, bir engelin, bir tehdidin temizlenmesi ihtiyacıyla açıklanabilirdi. Ama yedi yüz masum yolcunun öldürülmesi tamamen farklı bir kategoride yer alıyordu, alt düzey taktiklerden daha yukardaki bir stratejiye çıkıştı bu.

Öfke çok büyük olacak.

Eurostar treninin bombalanması olayı karşısında halkın feryadı gerçekten de çok şiddetliydi. Böylesi inanılmaz bir trajedi karşısında bu kaçınılmazdı.

Önlenebilir trajedi.

Anahtar, ' nlenebilir' kelimesindeydi. Önlem. Müdüriyet bu öfkeyi istemişti, daha fazla terörizmin önlenmesi için çağrılarının yapılmasını istemişti. Ancak  nleme pek çok anlama gelebilirdi. Terörizmle mücadele etme anlaşması bunlardan biriydi ki, bunun vitrin yapmaktan başka bir şey olmadığına kuşku yoktu. Ama böyle bir anlaşmanın ulusal savunmayı, halkın güvenliğini koruması amaçlanan silahların alımını destekleyeceği kesindi.

Arnaud ve Prishnikov. Bu  l m tüccarları dünyadaki kargaşadan çıkar sağlıyordu, çünkü kargaşa bir tür pazarlamaydı; mallarının, silahlarının, artan talebin pazarlanması. Bu iki kodaman muhtemelen Lille'nin arkasındaydı ve...

Peki ya başka nelerin? Bryson yanından geçip giden yayaların koşturmalarının farkında olmaksızın olduğu yerde dikiliyordu. Leyla haberi omzunun üzerinden okuyor, ona bir şeyler söylüyordu, ama Bryson onu duymuyordu. Zihnindeki dosya dolabından hatırladığı haberleri çıkartıyordu. Okuduğu, televizyonda seyrettiği ve o sırada doğrudan kendi hayatına ve görevine uygun düşmeyen birkaç olayı hatırladı.

Yalnızca birkaç gün önce Washington D.C.'deki metro istasyonunda sabahın en kalabalık saatinde düzinelerce insanı öldüren bir patlama olmuştu. Aynı gün sonraki saatlerde -bunu hatırlıyordu, çünkü zamanlama çok talihsizdi- bir Amerikan jeti Roma'ya gitmek üzere Kennedy Havaalanı'ndan kalktıktan hemen sonra havaya uçmuştu. Yüz elli kişi ölmüştü.

Amerika'daki feryatlar acı dolu ve yüksekti. Başkan, daha önce Senato'da bekletilen uluslararası güvenlik antlaşmasının geçişi için bir çağrı yayınlamıştı. Lille'den sonra Avrupalı ülkelerin, kontrolden çıkan dünyada akıl sağlığını iyileştirmek üzere daha etkili önlemler alınması için zorlama konusunda Amerikalılara katılacakları kesindi.

Kontrol.

"Daha yukardaki amaç." Müdüriyetin deliliğinin altında yatan neden bu muydu? Düzenbaz bir istihbarat teşkilatı, dünyanın geri kalanının başarısız olduğu yerde kontrolü ele geçirmeye mi çabalıyordu?

Kahretsin, bunların hepsi boş tahminler, kesin olmayan önerilerden çıkarılan sonuçlar, teori üstüne konan teorilerdi. Kanıtlanamaz, belirsiz, yetersizdi. Ama Dunne'nin ilk sorusunun cevabı, yani CIA adamının Bryson'ı mutlu bir emeklilikten çekip soruşturmaya neredeyse zorla itmesinin nedeni ortaya çıkmaya başlamıştı. Harry Dunne'yle eşitliği sağlamayı, ona bir senaryo, bir hipotez sunmanın zamanı gelmişti. Müdüriyetin gündemine dair sağlam, inkâr edilemez belgeler beklemek yeni bir Lille'nin olmasına izin vermek demekti ve bu da ahlaki açıdan iğrenç bir şeydi. CIA bir şey yapmaya karar vermeden önce yedi yüz insanın daha ölmesi mi gerekiyordu?

Ancak...

Ancak bulmacanın en büyük parçası hâlâ kayıptı.

"Elena biliyor mu?" diye sormuştu Vansina. Müdüriyetin onun yerini ya da kime sadık olduğunu bilmediği anlaşılıyordu. Yerinin bulunması her zamankinden daha önemliydi: "Elena biliyor mu?" sorusu onun önemli bir şey bildiğini gösteriyordu. Bu yalnızca Bryson'm hayatından çıkıp gidişini açıklamakla kalmayacak aynı zamanda bir ayrıntıyı, Müdüriyetin gerçek niyetine ait anahtarları da ortaya çıkaracaktı.

"Bu konuda bir şey biliyorsun." Leyla'nın sesi: Bu bir soru değil gerçeğin ifadesiydi.

Leyla'nın bir süredir kendisiyle konuştuğunu fark etti. Ona bakmak için döndü. Arnaud'un Lille hakkındaki sözlerini duymamış mıydı? Belli ki duymamıştı.

"Bir teorim var," dedi.

"Neymiş?"

"Bir telefon etmem gerekiyor." Gazeteyi ona uzattı. "Hemen dönerim."

"Telefon mu? Kime?"

"Bana birkaç dakika ver, Leyla."

Leyla sesini yükseltti. "Benden ne saklıyorsun? Neyin peşindesin?"

Güzel kahverengi gözlerindeki şaşkınlığın yanında başka bir şey daha vardı Leyla'nın gözlerinde: incinme ve öfke. Genç kadını neredeyse hiçbir şey söylemeden yardımcı olarak kullanıyordu. Bu incitici olmaktan öte bir şeydi, kabul edilmesi mümkün olmayan bir şeyi, özellikle de Leyla kadar becerikli ve bilgili bir saha ajanı için.

Bryson tereddüt etti, sonra konuştu. "Bir telefon açmama izin ver. Geri döndüğümde anlatacağım, ama seni uyarıyorum, sandığından çok daha azını biliyorum."

Leyla elini Bryson'm koluna koydu. Pek çok şey anlatan duygu dolu bir hareketti bu; teşekkür ederim, anlıyorum, senin için buradayım. Bryson onu hafifçe yanağından öpecek kadar duygulanmıştı. Bu hareketi cinsel içerikten uzaktı, cesareti ve desteği için gösterilen bir şükran ifadesiydi.

Hızla blokun sonuna doğru yürüdü, Place Bel-Air'e açılan bir ara sokağa girdi. Sigara ve gazetenin yanı sıra telefon kartı da satan bir büfe vardı burada. Bir kart aldı, caddede bir tane uluslararası telefon kulübesi buldu. 011'i, ardından O'ı ve art arda beş numarayı çevirdi. Elektronik zil sesini duyunca yedi rakam daha tuşladı.

Harry Dunne'nin kendisine verdiği temiz hattı bu; doğruca Dunne'nin CIA ofisinde ve evindeki özel ofisinde çalışıyordu. Dunne yalnızca kendisinin cevap vereceğine dair garanti vermişti.

Telefon bir kez çaldı.

"Bryson."

Konuşmak üzere olan Bryson nefesini tuttu. Ses tanıdık değildi; Dunne'ye benzemiyordu. "Kimsiniz?"

"Graham Finneran, Bryson. Beni tanıdığını sanıyorum."

Dunne, CIA ofisindeki son karşılaşmalarında Finneran'dan söz etmişti. Finneran'ı güvendiği birkaç yardımcısından biri olarak tanıtmıştı Dunne.

"Nerden çıktı bu şimdi?" dedi Bryson savunmaya geçerek.

"Bryson, ben... Harry hastanede. Çok hasta."

"Hasta mı?"

, "Kanserinin son dönemleri olduğunu biliyorsun... Bu konuda konuşmaz, ama her şey ortada. Dün yere yığıldı ve ambulansla hastaneye götürüldü."

"Öldüğünü mü söylüyorsun?"

"Hayır -Tanrı'ya şükür- hayır, ama açıkçası orada ne kadar kalacağını bilmiyorum. Ancak bana senin... senin projen konusunda kısaca bilgi verdi. Endişe ettiğini biliyorum, açıkçası..."

"Hangi hastane?"

Finneran tereddüt etti, yalnızca bir, iki saniyeydi, ama çok uzun bir süreydi bu. "Henüz söyleyebilir miyim, bilmi..."

Bryson telefonu kapattı, kalbi gümbür gümbür atıyor, kan kulaklarına hücum ediyordu, içgüdüleri hattı hemen kesmesini söylemişti. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Dunne başka kimsenin telefonunu açmayacağına dair güvence vermişti ve anlaşmayı ihlal etmezdi, ölüm döşeğinde olsa bile. Dunne, Bryson'ı tanıyordu, nasıl tepki vereceğini biliyordu.

Hayır. Graham Finnerman -tabii, eğer Graham Finnerman'sa, Bryson onun sesini zaten tanımazdı- telefona asla cevap vermezdi. Dunne buna izin vermezdi.

Bir şeyler son derece ters gidiyordu ve bu CIA adamının sağlığının ötesinde bir şeydi.

Müdüriyet sonunda onun CIA'daki en büyük danışmanına ulaşmış, artan güçlerinin karşısındaki en son kurumsal engeli de etkisiz hale mi getirmişti?

Hızla Place Bel-Air'e geri döndü, Leyla'yı hâlâ gazetecinin önünde dikilirken buldu. "Brüksel'e gitmem gerekiyor."

"Ne? Brüksel mi? Sen neden söz ediyorsun?"

"Orada bir adam var, ona ulaşmam lazım."

Leyla soru soran gözlerle Bryson'a yalvarırcasına baktı.

"Hadi. Marolles'de bir pansiyon biliyorum. Eski püskü bir yer ve kentin pek hoş olmayan bir yerinde. Ama güvenli ve adı duyulmamış. Bizi orada aramak kimsenin aklına gelmez."

"Peki neden Brüksel?"

"Bu son çare, Leyla. Bize yardım edebilecek, oldukça üst düzeyde olan biri var. Bazı insanların Washington'da kalan son dürüst adam olarak gördüğü birisi."

ON BESİNCİ BÖLÜM

Systematix Corporation adlı kuruluş, Seattle, Washington'ın dışındaki -yirmi hektarlık- bakımlı, ormanlık kampusun içinde yer alıyordu. Şirket, parlak cam ve çelikten yapılmış yedi büyük binadan oluşuyordu. Her binada yemek salonu ve egzersiz odaları vardı; sadakatleri ve ketumluklarıyla ünlü şirket çalışanlarının çalışırken oradan ayrılmaları için çok az nedenleri olurdu. Dünyanın en iyi eğitim programlarından toplanan ve karşılığını cömert bir şekilde alan çok sıkı bir topluluktan bu. Başka yerlerde, hiçbir zaman tanışmayacakları binlerce meslektaşlarının bulunduğu çalışanlar da biliyorlardı. Sonuçta, Systematix'in dünyanın her yerinde ofisi vardı ve pek çok şirketin kontrolünü elinde tutacak hisselerle sahipti, ama bu hisselerin miktarı yalnızca bir tahmin konusuydu.

"Artık Kansas'ta olmadığımız hissine kapılıyorum," dedi Tony Gupta. Info-Med'in teknoloji birimi şefi, toplantı odasına götürülürken patronu Adam Parker'a bunları söylemişti neşeyle. Parker belli belirsiz bir şekilde gülümsedi. Dokuz yüz milyon dolarlık şirketin idare şefi olsa da efsanevi Systematix kampusuna yaklaşıpken o bile heyecan hissediyordu.

"Daha önce hiç buraya geldin mi?" diye sordu Parker. Dizi incinmeden önce maraton koşan, saçları kırışmaya başlamış ince yapılı bir adamdı. Artık kürek çekip yüzüyor, sakat dizisiyle bile rakiplerini zorlayan bir hırsıyla tenis oynuyordu. Rekabete düşkün bir adamdı. Bu özelliği tıbbi "informatikler" ve veri deposunda özelleşmiş şirketini kurmasını sağlamıştı. Ama rakiplerinin gerisinde kaldığı zamanı bilirdi.

"Bir kez," dedi Gupta. "Yıllar önce. Bilgisayar mühendisi olarak iş arıyordum, ama görüşmede çıktığım zor bir soru vardı. Ve o noktaya gelene kadar başkalarına bilgi vermeyeceğime dair üç ayrı anlaşma imzalamıştım. Gizlilik konusunda fanatiktirler." Gupta sıkı sıkıya bağlamış olduğu kravatını düzeltti. Kravat takmaya alışık değildi, ama bu sıradan bir olay değildi; Systematix çoğu yeni ekonomi şirketleri arasında moda olduğu gibi rahat ve teklifsiz bir şirket değildi.

Parker yaklaşımakta olan satın alma konusunda kendini pek rahat hissetmiyordu ve bunu meslektaşlarının içinde en fazla güvendiği adam olan Gupta'dan saklamıyordu. "Yönetim kurulu anlaşmayı durdurumama izin vermeyecek," dedi Parker yumuşak bir şekilde. "Bunun farkındasın, öyle değil mi?"

Gupta kendilerine zarif bir şekilde yürüyerek eşlik eden sarışın kadına baktı, sonra patronuna uyarıcı bir bakış fırlattı. "Büyük adamın ne diyeceğine bir bakalım," diye cevap verdi.

Birkaç dakika sonra diğer on iki adam ve kadınla birlikte, en büyük binanın en üst katındaki yerlerini aldılar. Buradan çevredeki tepelerin manzarası bir harikaydı. Burası Systematix adlı görünüşte dağınık ve merkeziyetçilikten uzak şirketin merkez noktasıydı. Orada hazır bulunanların çoğu -yani InfoMed'in müdürleri- Systematix'in efsanevi kurucusu, başkanı ve idare müdürü olan münzevi Gregson Manning'le ilk kez yüz yüze geliyordu. Geçmiş yıllarda Adam Parker, Manning'in nakit işlemlerle bu türden düzinelerce şirketi satın aldığını biliyordu.

"Büyük adam," demişti Gupta onun için. Gregson Manning büyük bir adamdı, bu konuda herkes hemfikir. Dünyanın en zengin adamlarından biriydi. Sıfırdan başlayarak internetin alt yapısının geniş bir kısmını üreten büyük bir şirket kurmuştu. Hikâyesini -on sekiz yaşındayken CalTech'i nasıl bırakıp arkadaşlarıyla birlikte ortak bir evde kaldığını, Systematix'i bir garajda başlattığını- herkes biliyordu. Şu anda işlemlerinin herhangi bir bölümü için Systematix'in teknolojisine dayanmayan tek bir şirket bile yoktu. Systematix, Forbes'in bir zamanlar dediği gibi kendi başına bir sanayiydi.

Manning, tartışmalı görünse de büyük bir hayırsever olarak çıkmıştı ortaya. Şehirdeki okulları düzene sokmak ve modern teknolojiler kullanarak daha ileri eğitim amaçlarının gerçekleşmesine yardım etmek için yüz milyonlarca dolar vermişti. Parker, Manning'in adını vermeden, yoksul çocuklara yüksek öğrenim bursu olarak milyarlarca dolar verdiğine dair söylentiler de duymuştu.

Ve kuşkusuz iş basını onu idolleştirmişti. Bütün zenginliğine rağmen her zaman alçakgönüllü ve mütevazıydı.

Ne varki Parker huzursuzluk duygusundan kurtulamıyordu. Ancak, bu duygunun bir kısmı kontrolü kaybetme olasılığıyla bağlantılıydı; kahretsin, Info-Med'e kendi çocuğuymuş gibi bakmıştı ve dev bir şirketler topluluğunun minik bir parçası haline gelmesi düşüncesi ona acı veriyordu. Tabii bundan başka şeyler de vardı. Bu bir anlamda kültürlerin bir arada yaşamasına benziyordu. Günün sonunda Parker bir işadımıydı, sade ve basit. Başyatırımcıları ve danışmanları işadımıydı. Finans dilini konuşuyorlardı: Yatırılan anaparanın piyasa değeri eklenmiş olarak geri dönüşünden söz ediyorlardı. Maliyet ve kâr merkezleri hakkında fikir yürütüyorlardı. Konuşmaları fazla ahlaksal ölçülerde değilse bile dürüsttü ve Parker da bunu anlıyordu. Ama Manning'in kafası böyle çalışmıyordu. O ayırım gözetmeyen terimlerle konuşuyordu, tarihsel güçler, global eğilimler gibi. Systematix'in büyük ve aşırı derecede kârlı bir şirket olması onun için neredeyse tesadüfi bir olaydı. "Bak, ileri görüşlülere hiçbir zaman aldırmadın," demişti Gupta, Parker'a, bir maraton strateji seansından sonra. Bir şey ima etmeye çalıştığına kuşku yoktu.

"Hepinizin gelebilmesine çok sevindim," dedi Greg Manning ziyaretçilerin ellerini sertçe sıkarak. Uzun boylu, güçlü yapılı bir adamdı; saçları siyah ve parlaktı. Köşeli çenesi, geniş omuzlarıyla adamın haşın bir yakışıklılığı ve gözden kaçması imkânsız olan soylu bir havası vardı. Yüz hatları zarif, burnu kemmerli, cildi kırışksız ve neredeyse gözeneksizdi. Etrafına sağlık ve kendine güven yayıyordu; Parker kabul etmek zorundaydı ki adam karizma sahibiydi. Haki pantolon, açık yakalı beyaz bir gömlek ve hafif, kaşmir bir ceket giyiyordu. Sıcak bir şekilde gülümseyerek beyaz, mükemmel dişlerini gösterdi. "Info-Med'in başarılarına saygı duymasaydım burada olmazdım..."

InfoMed Yönetim Kurulu Başkanı Alex Garfield, "Hisselerimize karşılık teklif ettiğiniz yüzde kırk primi takdir etmeseydik," diyerek koca göbeğini hoplata hoplata bir kahkaha attı. Garfield, InfoMed'in bebeklik döneminde çok ihtiyaç duyduğu parayı sağlayan, hayal gücünden yoksun bir sermayeardı. Şirkete olan ilgisi hisse senetlerini satabileceği şartların ötesine uzanmıyordu. Adam Parker, Garfield'e hayranlık beslemese de onun gözünde nerede durduğunu her zaman çok iyi biliyordu.

Manning'in gözleri parladı. "Çıkarlarımız örtüşüyor."

"Bay Manning," dedi Parker. "Bazı kaygılarım var... Parasal düşüncelerin yanında önemsiz görünebilirler, ama yine de dile getirmek isterim."

"Lütfen," dedi Manning başını yana doğru hafifçe eğerek.

"InfoMed'i satın aldığınızda yalnızca geniş bir tıbbi veri dağıtıcısını değil, yedi yüz çalışanını da satın almış oluyorsunuz. Onlara ne olacağını bilmek isterim. Systematix insanların hakkında her şeyi bildiği ve hiçbir şey bilmediği bir şirket. Özel bir mülkiyet, sıkı sıkıya kontrol ediliyor ve yaptığı şeylerin çoğu gizli. Ayrıca, gizlilik saplantısı rahatsız edici olabilir, en azından dışardan birisi için."

"Gizlilik mi?" Manning başını biraz daha eğerken gülümsemesi kaybolmuştu. "Galiba durumu tamamen tersi olarak duymuşsunuz. Eğer buradaki daha büyük amaçlarımızı esrarengiz bulduysanız çok üzülürüm."

"Organizasyon şemanızı kimsenin anladığını sanmıyorum," dedi Parker ters bir şekilde. Etrafına baktığında odadakilerin Gregson Manning'e karşı duyduğu saygı ve hayranlığı hissedebiliyordu. Bu yüzden sözlerinin hiç hoş karşılanmadığını anlamıştı; ama aynı zamanda bunları dile getirmek için de son şans olduğunu farkındaydı.

Manning ona gözlerini dikip bakarken bakışlarında düşmanlık yoktu. "Dostum, geleneksel organizasyon ayrıcalıklarına, bölmelere, bariyerlere ve 'noktalı-çizgili' rapor verme ilişkilerine inanmam. Bence buradaki herkes bunu bilmeli. Systematix'deki başarımızın anahtarı -ki bu başarının hiç de küçük olmadığını alçakgönüllülük etmeden söyleyebilirim- işleri eski tarz yapmaktan vazgeçmemizdir."

"Ama her türlü şirket yapısının bir mantığı vardır," dedi Parker ısrarla. Oadaki herkes hiç de dostça olmayan bakışlarla süzüyordu. Tony Gupta bile bir uyarı işareti olarak uzanıp elini adamın koluna koydu. Gelgelelim Parker dilini tutmaya alışık değildi ve bunu şu anda asla yapmazdı. "Alt birimler filan düşünülürse, akış şemasının bir nedeni vardır. Yalnızca satın almayı nasıl tamamlamayacağını düşündüğünüzü bilmek istiyorum."

Manning onunla küçük bir çocukla konuşur gibi konuştu. "Modern şirketi kim icat etti? Standart Petrol'den John D. Rockefeller ve General Motors'dan Alfred Sloan gibi adamlar. Savaş sonrası ekonomik gelişim döneminde, Ford'da Robert McNamara, ITT'de Harold Geneen, General Electric'de Reginald Jones vardı. Planlayıcıların, denetçilerin ve operasyon stratejistlerinin

yardımcılığını yaptığı idari şeflerin doldurduğu çok katlı idari tabakanın altın çağıydı bu dönem. Katı yapılar, en az bulunan kaynağı, en değerli varlığı, yani bilgiyi koruyup yönetmelidir. Peki ya bilgi, soluduğumuz hava ve içtiğimiz su gibi bedava ve bol miktarda bulunursa ne olur? Her şey gereksiz olur. Teslim olur."

Parker, Manning'in *Barron's'da* çıkan bir sözünü hatırladı; Systematix'in hedefinin "kapıların yerini pencerelerle değiştirmek" olduğunu söyleyen bir sözdü bu. Ayrıca adamın büyüleyici olduğunu, şöhretini haklı çıkaracak derecede güzel konuştuğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Yine de koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Teslim olur. "Neye teslim olur?"

"Eğer eski tarz dikey hiyerarşiyse, yeni tarz yatay ağlar oluşturmak, ve organizasyonel sınırları kaldırmaktır. İşbirliği yapabileceğimiz, yukardan yönetmeyeceğimiz şirket ağları oluşturmak üzereyiz. Sınırlar kalkıyor. Ağ oluşturma mantığı, kendini denetleyen, bilgiyle harekete geçen sistemleri teşvik ediyor. Sürekli denetleme, organizasyon yapısının içindeki ve de dışındaki risk faktörlerini ortadan kaldırmamız anlamına geliyor." Gregson Manning'in arkasında batan güneş, başının etrafında bir hale oluşturarak, adamın huzursuz edici gücüne katkıda bulunuyordu. "Siz bir girişimcisiniz. İleriye bakın, ne görüyorsunuz? Çok küçük parçalara ayrılmış olan kapital piyasaları. Radikal biçimde dağılmış işçi piyasaları. Bunların hepsi, bağlayıcılığı yalnızca içerden değil, dışardan da geliştirmemizi, ortaklarımızla ortak sağduyuya ulaşmamızı gerektiriyor; artık kontrolü mülkiyet etki alanı dışına taşımamız. Bütün seviyelerde şeffaflık olmalı. Ben yalnızca kapitalizmin geleceği konusunda hepimizin sahip olduğunu düşündüğüm önseziyi dile getiriyorum."

Parker, Manning'in sözleriyle hayrete düşmüştü. "Söylediklerinize bakılırsa, Systematix gerçek bir şirket bile değil."

"Adına ne dersenez deyin. Sınırlar gerçekten geçirgen olduğunda, gelecekteki bir firma gibi lokalize edilebilen bir şey kalmıyor ortada. Ama kimseye karşı hesap verme durumunda bulunmayan yönetim çağını geçtik sayılır. Şair Robert Frost, iyi çitlerin iyi komşuları sağladığını söyler. Eh, ben buna inanmıyorum. Geçirgenlik, arkasını görebileceğiniz duvarlar... gerektiğinde kaldırabileceğiniz duvarlar... dünyanın bugün istediği şey bu. Başarılı olmak için duvarların içinden geçebilmelisiniz." Manning bir an durakladı. "Hiç duvar olmadığında bu daha kolaydır."

Alex Garfield idari müdürüne döndü. "Bütün bunları anlıyormuş gibi yap, mayacağı, ama Adam, kayıtlar kendini gösteriyor. Gregson Manning kendin kimseye karşı savunmak zorunda değil. Bence bütün söylediği kapalı iş birimlerinden hoşlanmadığı. Kendi tarzında bir bütünlükten söz ediyor."

"Duvarlar yıkılmalı," dedi Manning dimdik oturarak. "Yeni tarz mühendisliğin ardındaki söylem bu. Sanayi Devrimi'ni tersine çevirdiğimizi söyleyebilirsiniz. Sanayi Devrimi için bölüşümüyle ilgiliydi; biz görevlerden işleme geçmeye çalışıyoruz."

Düş kırıklığına uğrayan Parker sorularına devam etti. "Ama yatırım yaptığınız pek çok teknoloji -bu ağ oluşturma teknolojileri ve diğerleri- şey... bunların arkasındaki düşüncüyü anlamıyorum," dedi. "Sonra FCC'nin, Systematix'in dünyaya yakın yörüngeli yeni bir uydu filosu göndereceğine dair raporu var Neden uydular?"

Manning bu soruya memnun olmuş gibi başını salladı. "Belki de görüş açımızı genişletmenin zamanı gelmiştir."

Odada onay mırıltıları ve kahkahalar yükseldi.

"İş hakkında konuşuyorum," dedi Manning. "Ama sanırım kendi hayatlarımız hakkında da konuşuyorum. Daha önce gizlilikten söz ettiniz. Gizlilik anlayışları, özel hareket alanını kişisel özgürlük alanı olarak görür." Manning daha da ciddi bir ifadeyle konuşmasına devam etti. "Ama çoğu kişi için ne özgür, ne de kişisel olmayan yakın ihlal ve taciz anlamına gelir. Bıçak tehdidiyle tecavüze uğrayıp soyulan bir ev kadını, evi silahlı yağmacılar tarafından istila edilen bir adam; onlara mahremiyetin, gizliliğin değerini bir sorun bakalım. Mutlak bilgi, özgürlük anlamına gelir; şiddetten, tacizden, zarardan uzak özgürlük. Ve Systematix toplumu bu hedefe yöneltebilirse, daha önce insanlık tarihinde hiç olmamış bir şeyden söz ediyor oluruz, tam güvenliğe çok yakın bir durum bu. Gözetleme, bir dereceye kadar çok önemli rol oynuyor hayatımızda ve bu konudaki rolümüzle gurur duyuyorum; asansörlerdeki, metrolardaki ve parklardaki kameralar, dadı kameraları ve diğerleri. Ancak, panik düğmesi diyebileceğiniz, gerçekten sofistike gözetleme sistemleri şu anda zenginliğin lüksü halinde. Ben diyorum ki, onları daha demokratik hale getirelim. Herkesi görüş alanına sokalım. Jane Jacobs 'sokaktaki gözler' hakkında yazdı, biz bunun da ötesine gidebiliriz. Global köy söylemi yalnızca bir söylemdi, ama gerçek olabilir ve teknoloji bunu yapabilir."

"Bu tek bir organizasyonun üstlenemeyeceği kadar büyük bir güç."

"Ne var ki, güç artık ayrı bir konum değil, toplum içindeki yaptırımlar ağı. Her neyse, siz konuya çok dar bir açıdan bakıyorsunuz. Ancak, gerçekten anlamlı bir emniyet ve güvenlik yaygın hale geldikten sonra, nihayet her birimiz hayatımız üzerinde gerçekten kontrol sahibi olacağız."

Manning'in sözleri kapının vurulmasıyla kesildi; yardımcısı endişeli bir yüz ifadesiyle kapıda duruyordu.

"Evet, Daniel?" diye sordu Manning bu çağrısız gelişe şaşırarak.

"Telefonunuz var, efendim."

"Uygun bir zaman değil." Manning gülümsedi.

Genç asistan sessizce öksürdü. "Oval Ofis, efendim. Başkan acil olduğunu söylüyor."

Manning gruba döndü, "izinizle. Hemen dönerim."

Manning geniş, güneşli, ama serin ofisinde koltuğuna oturup telefonun hoparlörünü açtı. "Buradayım, Bay Başkan."

"Dinle, Greg, önemli olmasaydı seni rahatsız etmezdim. Ama bir iyiliğe ihtiyacımız var. Art arda patlak veren bir terörizm hareketi var ve Fransa, Lille üzerindeki gökyüzünde kayıp bir halka var. Bir düzine Amerikalı işadamı bu trajedide öldü. Ama uydularımızdan hiçbiri doğru zamanda yukarda değilmiş. Fransız hükümeti yıllardır üzerlerinden, uçmamamız ve vatandaşlarının mahremiyetini işgal etmekten vazgeçmemiz için başımızın etini yiyor, bu yüzden kıtanın o bölümündeki gözler genellikle kapalı duruyor. En azından uzmanlarım öyle diyor, ben bu konulara yabancıyım. Ama Systematix uydularının yerinde olduğunu söylüyorlar. İhtiyacımız olan resimler o uydularda olmalı."

"Bay Başkan, hatırlarsanız uydularımıza fotoğraf keşif izni verilmemişti, izinleri kesin bir biçimde telekomünikasyon ve dijital telefonla ilgili."

"Adamlarının Corelli'nin adamlarına söylediğinin bu olduğunu biliyorum."

"Ama hükümetle ilgili olmayan gözetleme donanımını sınırlama kararı alan sizin hükümetinizdi." Manning konuşurken gözleri masanın üstündeki kızının fotoğrafında dolaşıyordu: Yüzünde rüya gibi, baş döndüren bir gülümseme olan san saçlı bir kızdı.

"Hatamı kabul etmemi istiyorsan ediyorum, Greg. Yalvarmayacak kadar gururlu biri değilim. Ama lanet olsun, bu iş çok ciddi. Elindekilere ihtiyacımız

var. Tanrı aşkına, bana bir iyilik yap. Geçmişte benim için yaptıklarını unutmadım ve bunu da unutmayacağım."

Manning durakladı, birkaç saniyelik sessizlik oldu. "NSA'daki teknik adamlara ofisimden Partovi'yi aramalarını söyle. Elimizdekileri size göndeririz."

"Teşekkür ederim," dedi Başkan Davis boğuk bir sesle.

"Bu sorun konusunda sizin kadar endişeliyim," dedi Manning gözlerini kum; sarısı saçları olan küçük kızıdan ayırmadan. Karısıyla birlikte adını Ariel koymuşlardı ve büyüleyici bir varlıktı. "Bu işi birlikte halletmeliyiz."

"Anlaşıldı," dedi Başkan. Sıkıştıran kişi konumunda oluşundan dolayı huzursuzluk duyuyordu. "Anlaşıldı. Bunu benim için yapacağını biliyordum."

"Bu işte birlikteyiz, Bay Başkan."

Ariel'in kahkahasının bir müzik kutusunun çınlayışını andırdığını hatırladı ve genellikle bir şeye yoğun bir şekilde odaklanan zihni başıboş dolaşmaya başladı.

"Hoşça kal, Gregson. Ve teşekkürler."

Manning telefonu kapatırken Başkan Malcolm Davis'in sesinin daha önce hiç bu kadar gergin olmadığını fark etti. Talihsizlik insana bunu yapardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Pansiyon, Brüksel'in bakımsız bir bölgesindeydi. Marolles, yoksul ve oy kullanma hakkı bulunmayanlar için bir barınak sayılırdı. 17. yüzyıla ait binaların çoğu yıkık dökük, neredeyse çökecek durumdaydı. Bu eski püskü evlerde oturan yoksul kiracıların çoğunu Akdenizli göçmenler, onların büyük bölümünü de Mağribiler oluştuyordu. La Samaritaine adlı pansiyonun sahibi olan dolgun vücutlu, şüpheli bakışlı Mağribi kadın lobi olarak iş gören karanlık, pis kokulu yerdeki masanın arkasında asık suratla oturuyordu. Sıradan müşterilerini gelip geçici ve önemsiz suçlular, evsiz göçmenler oluştururdu; gecenin bir yarısında, ufak bir bavulla, üzerinde iyi elbiselerle çıkagelen fazla saygıdeğer görünümlü adamı şöyle bir inceledi. Adam oraya hiç uygun değildi, bu yüzden şüphelenmişti.

Bryson, Gare du Nord'a trenle gelmiş ve yol üstünde geç saatlere kadar açık olan bir barda bir şeyler atıştırmıştı. Asık suratlı pansiyon sahibine daha önce geldiğini düşündüğü kız arkadaşının oda numarasını sordu. Kadın imalı bir şekilde kaşlarını kaldırıp dudaklarında aptalca bir gülümsemeyle oda numarasını söyledi.

Leyla birkaç saat önce Sabena uçağıyla Zaventem Havaalanı'na gelmişti. Onun da kendisi kadar yorgun olduğunu düşünmesine rağmen kapısıyla pis halinin arasındaki açıklıktan sızan ışığı gördü. Kapıyı çaldı. Onun odası da kendisinininki kadar pisti.

Leyla, Vieux Marche yakınlarında satın aldığı şişeden viski doldurdu kendilerine. "Peki Washington'da buluşmak istediğin bu 'dürüst adam' kimmiş?" di-

ye sordu. Sonra muzip bir şekilde ekledi. "CIA'dan biri olamaz, Langley'de ger-
çekten de dürüst olan birini bulmadıysan tabii." Vansina'yla yaptığı mücadele
sonucunda yüzünde oluşan morluklar kötü görünüyordu,

1 Bryson bir yudum alıp kırık koltuğa oturdu. "Teşkilattan biri değil."

"Eee?"

Bryson başını salladı. "Henüz olmaz."

"Ne henüz olmaz?"

"Doğru zaman geldiğinde sana bilgi vereceğim. Henüz değil."

Ahşap damarlı kaplaması soyulan küçük masanın karşı tarafındaki uygun
suz, ama aynı derecede eski koltukta oturan Leyla içkisini masaya koydu.
"Benden saklıyorsun -saklamaya devam ediyorsun- anlaşmamız böyle değil-
di."

"Bir anlaşma yoktu, Leyla."

"Anlamadığım bir görev için sana gözü kapalı katılacağımı mı düşündün
gerçekten?" Öfkeliydi, ama alkol ya da yorgunluktan fazlası vardı.

"Hayır, elbette hayır," dedi Bryson yorgun bir şekilde. "Tam tersi Leyla.
Senden hem yardım istemedim, hem de seni uzaklaştırmaya çalıştım. Bunun
nedeni yardımcı olamayacağını düşünmem değildi -inanılmazdın, paha biçil-
mezdin- ama kendi hayatım gibi senin hayatını da tehlikeye atma sorumlulu-
ğunu üstlenemezdim. Bu benim hayatım, benim görevim. Eğer senin için ikin-
ci dereceden bir avantaj varsa ve sonunda öğreneceğimiz şey senin de ama-
cına hizmet ederse ne iyi."

"Bu çok duygusuz bir söz."

"Belki ben duygusuzumdur. Belki öyle olmak zorundayım."

"Ama yumuşak, ilgi gösteren bir yanında var. Bunu hissedebiliyorum."

Bryson cevap vermedi.

"Ayrıca senin bir zamanlar evli olduğunu da düşünüyorum."

"Öyle mi? Böyle düşünmenin nedeni ne?"

"Evliydin, değil mi?"

"Evet," diye kabul etti. "Ama neden böyle'söyledin?"

"Bana karşı davranış şeklin, kadınlara karşı davranış şeklin. Elbette dik-
katlisin -sonuçta beni tanıımıyorsun- ama aynı zamanda benim yanımda rahat-
sın, değil mi?"

Bryson gülümsedi, hoşuna gittiye de bir şey söylemedi.

Leyla sözlerine devam etti. "Bizim işimizde çoğu erkeğin sahadaki kadın ajanlara nasıl davranacaklarını bilmediklerini düşünüyorum. Ya cinsiyetsiz ya da tavlınması gereken biri. Sen durumun bundan daha karmaşık olduğunu -bir kadının da bir erkek gibi, ikisi de olabileceğini ya da hiçbirini olmayacağını veya tamamen farklı bir şey olduğunu- biliyor gibisin."

"Bilmece gibi konuşuyorsun."

"İstedığım bu değildi. Ben yalnızca, düşünüyorum da... şey, sanırım bizim kadın ve erkek olduğumuzu söylemeye çalışıyorum..." Bardağını ona doğru eğdi, garip bir şerefe kadeh kaldırma biçimiydi bu.

Bryson onun ne demek istediğini anlamışsa da anlamamış gibi yaptı. Leyla olağanüstü bir kadındı ve gerçek şuydu ki, onu çok çekici buluyordu. Onunla beraber geçirdiği süre uzadıkça ondan daha fazla etkileniyordu. Ama bu çekime kapılmak, Elena'yla aralarında olanları anlayana kadar karşılamayı düşünmediği, karşılayamayacağı beklentiler uyandırmak bencillik olurdu. Fiziksel haz düşünülebilirdi, ama bu anlık, geçici bir şey olurdu; ikisinin de kafasını karıştırır, her şeyi değiştirir, denge bozucu bir unsur katardı ilişkilerine.

"Deneyim konuşuyor galiba," dedi. "Bazı erkeklerin senin yaptığın işteki kadınları anlamaması. Kocan -İsraili bir askerle evli olduğunu söylemiştin- o da anlamayan erkeklerden miydi?"

"O zamanlar farklı bir insandım. Genç bir kadın bile değildim, yarı şekillenmiş genç bir kızdım."

"Seni değiştiren onun ölümü mü oldu?" diye sordu Bryson yumuşak bir şekilde.

"Ve babamın ölümü, onu hiç tanımasam da..." Kederli görünüyordu, içkiden bir yudum aldı.

Bryson başını salladı.

Leyla başını önüne eğip konuşmaya başladı. "Yaron, kocam, İntifada sırasında Kiryat Shmona'da görevliydi, köyün korunmasına yardım ediyordu. Bir gün İsrail Hava Kuvvetleri, Bekaa Vadisi'ne, çocukken yaşamış olduğum yerin çok yakınına yerleşmiş olan Hizbullah teröristlerine bir roket saldırısı başlattı ve kazayla bir kadınla beş çocuğunu öldürdüler. Bir kâbus gibiydi. Kuşkusuz Hizbullah karşılık verdi, Katyusha roketlerini Kiryat Shmona'ya fırlattı. Yaron köylülerin sığınaklara girmelerine yardım ediyormuş. Roketlerden biri ona isabet etmiş, vücudu tanınmayacak hale gelmiş." Başını kaldırdı, gözleri yaşlıydı. "Şim-

di söyle bana, haklı olan kim? Tek görevi olabildiğince çok İsrail askeri öldürmek olan Hizbullah m\J Hizbullah kampını yok etmede çok kararlı olduğu için masonları öldürüp öldürmediğine bile aldırmayan israil Hava Kuvvetleri mi?"

• "Beş çocuğuyla öldürülen kadını tanıyordun, değil mi?" diye sordu Bryson sessizce.

Leyla başını salladı, sonunda sükûnetini kaybetmişti. Gözyaşları yuvarlanırken dudaklarını ısırıyordu. "O benim kız kardeşimdi... benim, benim ablamdı. Küçük yeğenlerim ve kuzenlerim." Birkaç dakika boyunca konuşamadı. Sonra'sözlerine devam etti. "Görüyorsun ya, suçlu olan her zaman Katyusha'ları ateşleyenler değil. Katyusha'yı temin edenler ya da sığınaklarında haritalarıyla oturup saldırıyı planlayanlar da aynı derecede suçlu. Fransız Ulusal Meclisi'nin yarısının sahibi olan ve teröristlere, dünyanın delilerine, fanatiklerine silah satarak zengin olan Jacques Arnaud gibi adamlar. Bu yüzden sonunda bana güvenebileceğine karar verdiğinde, neden hayatını tehlikeye attığını ve neyi bulmayı umduğunu anlattığında... kime anlattığını bilmeni istiyorum." Ayağa kalkıp Bryson'ı yanağından öptü. "Şimdi uyumam gerek."

Bryson odasırja döndüğünde zihni deli gibi çalışıyordu. Richard Lanchester'a en kısa zamanda ulaşmalıydı; sabah ulusal güvenlik danışmanına ulaşmak için telefonlar açmaya başlayacaktı. Hâlâ çok az şey bildiğinin ve çok az zamanı olduğunun farkındaydı. Harry Dunne'nin, her ne sebeple olursa olsun esrarengiz bir biçimde ortadan kayboluşuyla birlikte, Lanchester yetkiye ve Müdüriyetin yayılımcı gücü konusunda bir şeyler yapabilecek zihinsel bağımsızlığa sahip olan hükûmetteki tek adam haline gelmişti. Bryson onunla tanışmamış olsa da biyografisini biliyordu. Lanchester, Wall Street'de milyonlar kazanmıştı, ama halka hizmet etmek için kırk yaşlarında iş hayatına son vermişti. Arkadaşı Malcolm Davis'in başarılı başkanlık seçim kampanyasını idare etmiş ve karşılığında David'in ulusal güvenlik danışmanı olmuş, orada da kendini hemen göstermişti. Dürüstlüğü ve zekâsı, Beltway'in gösteriş ve başı bozukluğu içinde anormal görünmesine neden oluyordu; adaletli, alçakgönüllü ve cana yakınlığı ile dikkat çekiyordu.

Lille'deki katliamla ilgili gazete haberine göre Lanchester, MAGYM'İ, yani Müttefik Avrupa Güçleri Yüksek Merkezi'ni ziyaret etmek için Brüksel'e geliyordu; orada NATO genel sekreteriyle görüşecekti.

t

Lanchester'a ulaşmak kolay olmayacaktı, özellikle NATO'nun civarında. Ama bir yolu olmalıydı.

Bitmek bilmeyen trafik gürültüsü ve alemcilerin bağrıışmalarının eşlik ettiği gergin ve huzursuz bir gecenin ardından saat beşi biraz geçe uyandı Bryson. Sıcak su olmadığı için soğuk suyla duş alıp bir plan yaptı.

Hızla giyinip sokağa çıktı, bütün gece açık olup her ülkeye ait gazete ve dergi çeşidi bulunan bir gazete bayii buldu. Beklediği gibi, *International Herald-Tribune*'ün *Times of London*'a, *La Monde* ve *Le Figaro*'dan *Die Welfe* kadar pek çok gazete Lifle saldırısına geniş yer vermişti. Çoğu Richard Lanchester'in, aynı alıntısını kullanmıştı; birkaç tanesi Beyaz Saray danışmanıya yapılan daha uzun bir röportajı yayınlamıştı. Bryson çok sayıda gazete alıp bir kafeye oturdu. Koyu kahve isteyip makaleleri okumaya ve kalemle işaretlemeye başladı.

Birkaç gazete yalnızca Lanchester'dan değil, sözcüsü Howard Lewin'den de söz ediyordu. Lewin aynı zamanda Ulusal Güvenlik Konseyi'nin de sözcüsüydü. Lewin de Brüksel'deydi, NATO merkezini ziyaret eden patronuna ve Beyaz Saray delegasyonuna eşlik ediyordu.

Howard Lewin gibi bir basın sözcüsünün gazetecilerden gelecek acil sorularla ilgilenmek için her an hazır olması gerekiyordu. Otel odasına dönen Bryson tek bir telefonla sözcüye ulaşabildi.

"Bay Lewin, daha önce tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Bryson kararlı bir sesle. "Ben Jim Goddard, *Washington Post*ün Avrupa büro şefiyim ve sabahın bu saatinde sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama elimizde bomba gibi bir haber var ve bu konuda yardımınıza ihtiyacım olacak."

Lewin'in dikkatini hemen çekmişti. "Elbette -ah, Jim?- konu nedir?"

• "Sizi uyarmak istedim. Richard Lanchester hakkında ciddi biçimde hazırlanmış, kat yerinin üstünde bulunacak bir ön sayfa haberi giriyoruz. Sürmanşet. Korkarım bundan pek hoşlanmayacaksınız. Aslında, açık konuşmak gerekirse Lanchester'ın kariyerinin sonu olabilir bu. Yıkıcı bilgiler; üç aylık araştırmanın ürünü."

"Tanrım! Neden söz ediyoruz biz burada?"

"Ah, Bay Lewin, size şu kadarını söylemeliyim ki, lanet olası haberi girmem için yukardan büyük baskı geliyor, basında çıkmadan tek bir sözcüğün bi-

le dışarı sızması gerekiyor, ama ben şahsen, bu dizinin yalnızca Lanchester'a değil, ulusal güvenliğe de büyük zarar vereceğine inanıyorum ve şey, ben..." Bryson sözlerinin iyice anlaşılması için birkaç saniye bekledi. Sonra basın sözcüsünün yakalamaktan başka şansının olmadığı cankurtaran halatını uzattı, "...patronunuza en azından bir cevap verme fırsatı vermek istedim -hat-; ta belki, kahretsin bir süre geciktirebiliriz- kişisel duygularımın, adama olan hayranlığımın buradaki haber dairesi sorumluluklarına engel olmasına izin vermek istemiyorum ve belki de bu telefonu açmamalıydım, ama eğer büyük adamla konuşma fırsatı bulursam, belki bu işi düzeltebilirim..."

"Brüksel'de saatin kaç olduğundan haberin var mı?" diye kekeledi Lewin.. "Bu -bu son dakika haberi- bu lanet olası bir tuzak, *Postun* büyük bir sorumlusluğu bu..."

"Bakın Bay Lewin, bu telefon sizin karar verme fırsatınız olacak ve bu ateşi yakmadan önce size fırsat verdiğim, durumun tamamen sizin kararınız olduğu konusunda kesinlikle anlaşmış olmalıyız, bekleyin bir saniye..." Odanın karşısındaki hayali meslektaşına bağırdı. "Hayır, o fotoğraf değil, Lanchester'm portre fotoğrafı olacak, seni salak!" Sonra ahizeye konuşmaya devam etti. "Ama patronunuza on dakika içinde bu cep telefonuna haber vermesini söyleyin, yoksa haberi giriyoruz, 'Bay Lanchester bir yorumda bulunmayı reddetti' satırı da dahil olacak, anlaşıldı mı? Lanchester'a deyin ki -tam olarak bu sözcükleri kullanmanız gerekiyor- haberin ağırlıklı kısmını Gennady Rosovsky isimli Rus subayla olan ilişkisi oluşturuyor, anladınız mı?"

"Gennady... ne?"

"Gennady Rosovsky," diye tekrarladı Bryson. Cep telefonunun Washington numarasını verdi, böylece Brüksel'de olduğu anlaşılacaklardı.

Bryson'm telefonu tam olarak doksan saniye sonra çaldı.

Bryson kültürlü bariton sesi, orta-Atlantik aksanı hemen tanıdı. "Ben Richard Lanchester," dedi ulusal güvenlik danışmanı neredeyse çılgına dönmüş bir ses tonuyla. "Orada neler oluyor?"

"Sanırım basın sözcünüz yaptığımız haberi size bildirdi."

"Daha önce hiç duymadığım bir Rus isminden söz etti... Gennady bir şey... bu nedir, Bay Goddard?"

"Bunun Ted Waller'ın gerçek ismi olduğunu çok iyi biliyorsunuz, Bay Lanchester..."

"Ted Waller da kim? Nedir bu?"

"Konuşmalıyız, Bay Lanchester. Derhal."

"Eh, konuşun! Ben buradayım. *Post ne* biçim bir saldırı yazısı hazırlıyor? Goddard, seni tanımıyorum, ama bende yayıncının ev numarasının olduğunu, onunla görüştüğümüzün ve onu aramakta bir saniye bile tereddüt etmeyeceğimin farkında olduğundan eminim!"

"Şahsen konuşmalıyız, telefonda değil. Ben Brüksel'deyim; bir saat içinde Mons'daki MAGYM merkezinde olabilirim. Ön kapıdaki güvenliği arayışı geçişime izin vermelerini söylemenizi istiyorum, o zaman ikimiz hiçbir şey saklamadan konuşabiliriz."

"Brüksel'de misin? Ama Washington'da olduğunu sanıyordum! N'ler oluyor...?"

"Bir saat içinde, Bay Lanchester. Ve size şu andan ben oraya geline kadar geçen süre içinde tek bir telefon bile açmamanızı tavsiye ederim."

Leyla'nın odasının kapısını yavaşça çaldı. Leyla kapıyı hemen açmıyordu. Yeni banyo yaptığı şampuan ve sabun kokusundan belliydi, "Birkaç dakika önce odanın önünden geçtim," dedi genç kadın Bryson içeri girerken "Telefonda konuştuğunu duydum. Hayır, söyleme, sormayacağım; biliyorum 'doğru zaman geldiğinde'."

Bryson dün oturduğu koltuğa oturdu. "Şey, sanırım doğru zaman geldi, Leyla," dedi ve birden büyük bir yükün üstünden kalktığını hissetti. Uzun süre oksijensiz kalıp da sonunda nefes almaya başlamış gibi neredeyse fiziksel bir hisse dönüşmüştü bu durum. "Sana anlatmam gerekiyor, çünkü yardımına ihtiyacım olacak ve eminim beni halletmeye çalışacaklar."

"Onlar mı...?" Koluna dokundu. "Bana ne anlatıyorsun?"

Bryson sözcüklerini dikkatle seçerek konuşmaya başladı. Artık ortadan kaybolan CIA Müdür Yardımcısı Harry Dunne'den başka kimseye anlatmadığı şeyleri anlattı Leyla'ya. Son bir görevi olduğunu, bunun da bilenler tarafından yalnızca Müdüriyet adıyla bilinen gizli bir organizasyona sızmak, sonra da tahrip etmek olduğunu söyledi. Bu amaçla Richard Lanchester'a ulaşma umudundan söz etti.

Leyla gözleri büyümüş olarak dinledi, sonra ayağa kalkıp odayı adımlamaya başladı. "Tam olarak anladığımı sanmıyorum. Bu bir Amerikan teşkilatı değil... uluslararası, çok yanlı bir teşkilat mı?"

"Böyle de ifade edilebilir. Onlarla çalıştığım dönemde üstleri Washington'daydı. Ama şimdi taşınmışlar. Nerede olduklarını bilmiyorum."

"Ne diyorsun sen... öylece ortadan kayıp mı oldu?"

"Onun gibi bir şey."

"İmkânsız! İstihbarat teşkilatlarının diğerleri gibi telefon numaraları, faksları, bilgisayarları olur, ofis malzemelerinden söz etmiyorum bile. Nasıldı o İngilizce deyim, odanın ortasında bir fil saklamak gibi!"

"Ben onlarla çalışırken Müdüriyet hantal değildi, çevik ve zindeydi. Ve çok çeşitli kamuflaj becerileri vardı. CIA'nın mülkiyetlerini iyi görünömlü özel şirketler gibi gizlemesi ya da Sovyetlerin sözde Potemkin köyleri, paravanlar yaratmaları, biyolojik silah fabrikalarını sabun fabrikalarına hatta üniversitelere çevirmeleri gibi."

Sabırla dinleyen Leyla, Bryson'm anlattıklarına inanmadığını gösterircesine başını salladı. "Yani, CIA, MI-6, Mossad ve Securitat'la rekabet ettiğini r i söylüyorsun? Diğer teşkilatların bilgisiyle?"

"Hayır, hiç de öyle değil. Ajanlarının, diğer bilinen teşkilatların yönetmelikler ya da hükümet politikası nedeniyle yapmalarına izin verilmeyen operasyonları yaptıklarını anlamaları sağlanıyor."

Leyla başını salladı, gülmüyordu. "Ama aynı zamanda kendi varlıklarını gizli tutabiliyorlar, öyle mi? Bu nasıl olabilir? insanlar dedikodu yapar, sekreterlerin arkadaşları vardır... kongre denetim komiteleri vardır..." Makyaj masasına doğru gitti. Gözle görünür biçimde rahatsız olmuştu. Küçük deri çantasını karıştırmaya başladı, sonunda bir ruj çıkardı. Dudaklarına hafifçe dokundurdu, fazlalığı kâğıt mendille aldı, ruju geri koydu.

"Ama dâhice olan da bu! Aşırı derecede sıkı bölümlere ayırma ve dikkatli eleman seçimiyle başarıyorlar. Üyeleri dikkatle işe alınır, dünyanın her yerinden insan çalışır, geçmişleri bu tür işlerde çalışmalarına yardım edecek, sessizlik kanunu sürdürecektir kişiler seçilir. Bölümlere ayırma sonucunda bir ajan değerini ancak çok kısa bir süre için görür; kimse birden fazla patronla çalışmaz. Benim patronum bir efsaneydi, kuruculardan biriydi. Adı Ted Valler. Putlaştırmaya başladığım bir adamdı," diye ekledi Bryson pişmanlıkla.

"Ama Başkan kesinlikle biliyor olmalı!"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Müdüriyetin varlığının Oval Ofis'e kim gelirse gelsin ondan saklandığına inanıyorum. Bunun nedeni kısmen,

Başkan'ı kirli işlerden korumak ve ona mantıklı reddetme şansı tanımaktır. Dünya çapındaki istihbarat teşkilatlarındaki standart prosedür budur. Ve kısmen de eminim ki, Başkan'ın kalıcı istihbarat topluluğu tarafından yalnızca Beyaz Saray'ın kiracısı olarak görülmesi durumu var. Dört, eğer şanslıysa beş yılılığına oraya yerleşir, yeni porselenler alır, yeniden dekore ettirir, kiralar, işten çıkarır, bir sürü konuşma yapar ve sonra gider. Ama casuslar kalır. Onlar kalıcı ve gerçek mirasçılardı?."

"Ve hükümette, bu teşkilatın faaliyetlerinden haberdar olması muhtemel tek kişinin Başkan'ın yabancı istihbarat tavsiye kurulu başkanı olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? NSA, CIA ve diğer Amerikan casus teşkilatlarını denetlemek üzere gizlice toplanan grup, değil mi?"

"Doğru."

, "Ve bu istihbarat denetleme kurulu başkanının adı Richard Lanchester."

"Kesinlikle."

Leyla başını salladı. "Bu yüzden onunla buluşmak istiyorsun."

"Doğru."

"Ama ne için?" diye bağırdı. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Müdüriyet hakkında bildiklerimi, neyin peşinde olduğunu düşündüğümü. Büyük soru buydu, emeklilikten geri getirilmemin nedeni? Müdüriyeti şu anda kimin idare ettiği? Gerçekte neyin peşinde oldu?"

"Peki cevaplan bulduğunu mu düşünüyorsun?" Saldırgan, neredeyse tam bir düşman gibi görünüyordu.

"Hayır, elbette hayır. Teorilerim var, kanıtlarla desteklenen teoriler."

"Ne kanıtı? Elinde hiçbir şey yok!"

"Sen kimin tarafındasın, Leyla?"

"Senin tarafındayım!" diye bağırdı. "Seni korumak istiyorum ve bence bir hata yapıyorsun."

"Hata mı?"

"Bu Lanchester denen adama elinde neredeyse... neredeyse hiçbir şeyle, delice suçlamalarla gidiyorsun, seni hemen def edecektir. Senin deli olduğunu düşünecek!"

"Olabilir," diye kabul etti Bryson. "Ama aksini düşündürmek benim işim ve bunu yapabileceğime inanıyorum."

"Peki bu adama böylesine güvenmenin nedeni ne?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Düşmanlarından biri olabilir, yalancılardan biri! Olmadığından nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Artık hiçbir şeyden emin değilim, Leyla. Bir labirentte kaybolduğumu hissediyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum, kim olduğumu bile bilmiyorum artık."

"O CIA ajanının söylediklerine inanabileceğinden neden bu kadar emin-sin? Onlardan, yalancılardan biri olmadığını nereden biliyorsun?"

"Emin değilim, söyledim sana! Bu emin olma meselesi değil, hesaplama meselesi, olasılık meselesi."

"Peki anne babanın öldürüldüğünü söylediğine inandın mı?"

"Üvey annem -anne babam öldürüldükten sonra beni koruması altına alan kadın- bunu doğruladı sayılır, ama çok hasta, galiba Alzheimer'ı var ve aklı gidip geliyor. Gerçek şu ki, gerçeği bir tek umutsuzca bulmaya çalıştığım insanlar biliyor; Ted Valler ve Elena."

"Elena eski karın mı?"

"Resmen eski karım değil. Hiç boşanmadık. Ortadan kayboldu. Sanırım ayrıldığımızı söyleyebiliriz."

"Seni terk etti."

Bryson içini çekti. "Ne olduğunu bilmiyorum. Keşke bilseydim; bilmeyi çok istiyorum."

"Öylece ortadan kayboldu, seninle hiç bağlantıya girmedi mi? Bir gün ya-nındaydı, ertesi gün yok oldu, öyle mi?"

"Evet."

Leyla düş kırıklığı içinde başını salladı. "Ama onu hâlâ seviyorsun."

Bryson başını salladı. "Onun hakkında doğru düşünmek çok zor, neye in-nacağımı bilmiyorum. Beni biraz olsun sevdi mi, yoksa ben onun görevi mi-y-dim? Benden korktuğu için mi kaçtı, yoksa buna zorlandı mı? Gerçek ne, ger-çek nerede?" Bükreş'teki gizli görevi geri mi tepmişti? Temizlikçiler Elena'ya ulaşmış, onu korkutarak saklanmasına mı neden olmuşlardı? Ama eğer öyle ol-saydı kendisine durumu açıklayacak bir şeyler bırakmaz mıydı? Bir başka ola-sılık, o hafta sonu nerede olduğu konusunda yalan söylediğini mi anlamıştı? Barcelona'da olmadığını mı öğrenmişti? Kendini aldatılmış hissetmiş olabilirdi, ama bu yüzden Bryson'la konuşmadan ortadan kaybolmuş olabilir miydi?

"Ve her yere uçup Müdüriyet ajanlarını arayarak bu gerçeği bulacağını düşünüyorsun? Bu delilik!"

"Leyla, bu arıların kovanını bir kez buldum mu, işleri bitiktir. Onlara karşı kanıtım olduğunu biliyorlardır. Yirmi yıl geriye dayanan operasyonlar konusunda, neredeyse bütün ulusal ve uluslararası kanun ihlallerine dair ayrıntılı bilgiler var elimde."

"Şimdi bunların hepsini Richard Lanchester'a sunarak onun bunları açığa çıkaracağını ve her şeyi bitireceğini umuyorsun?"

"Eğer insanların dediği kadar iyi biriyse kesinlikle bunu yapacaktır."

"Ya değilse?"

Bryson bir şey söylemedi; Leyla devam etti. "Silahını götürecek misin?"

"Elbette."

"Nerede? Üzerinde değil."

Bryson irkilerek kadına baktı. Leyla dikkatle kendisine bakıyordu. "Bavulumda, havaalanı güvenliğinden geçebilmek için parçalara ayrılmış durumda."

"Şey, o halde," dedi Leyla. Çantasından .45'liğini, Heckler&Koch USP silahını çıkardı.

"Teşekkürler, ama Beretta'yı alacağım." diyerek gülümsedi Bryson. "Tabii, eğer sen hâlâ .50 kalibrelik Çöl Kartalı'nı alıyorsan..."

"Hayır, Nick, üzgünüm."

"Nick mi?" Göğsünde tok bir ses duydu; Leyla, daha önce hiç kullanmamış olsa da gerçek adını biliyordu ve bunu ona kendisi söylememişti. Tanrım, başka ne biliyordu?

Odanın bir kenarına geçmiş, silahı üstüne doğrultmuştu. Neler olduğunu anlaması bir an sürdü Bryson'm. Normalde saniyenin yarısı kadar sürede tepki verirken bu duruma inanamayarak donup kalmıştı.

Leyla'nın gözleri kederliydi. "Lanchester'la buluşmana izin veremem, Nick. Gerçekten üzgünüm, ama bunu yapamam."

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu Bryson.

"İşimi. Bize başka seçenek bırakmadın. Bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim."

Bryson odada hiç hava kalmadığını hissediyordu. Vücudu soğumuştı; iç organlarında yaşadığı şokun etkisindeydi.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle, üzerinde oturduğu koltuk dönüyordu. "Sen de olamazsın. Seni de mi ele geçirdiler? Ne zaman..."

Ve birden sıkıca gerilmiş bir yay gibi koltuğundan fırlayarak Leyla'nın üzerine atıldı. O kadar ani hareket etmişti ki kadın irkilerek içgüdüsel bir biçimde kendini korumak için geri çekilmişti. Savunma pozisyonuna geçince dikkati bir an için dağılmıştı. Dengesini kaybetmiş bir şekilde ateş etti, küçük odayı dolduran patlama kulakları sağır edecek kadar şiddetliydi. Bryson merminin sol yanağının yanından geçtiğini, barutun yüzünü ve şakağını yaladığını hissetti, fişek kovanının yere düştüğünü duydu. Tam o anda havaya fırlayıp genç kadını yere yıktı, tabancası yere düştü.

O artık tanıdığını sandığı kadın değildi; dışı bir kaplana, öldürme arzusuyla çılgına dönen vahşi bakışlı bir orman hayvanına dönüşmüştü. Leyla şaha kalktı, bir pençe haline getirdiği sağ eliyle Bryson'm boğazına saldırırken, aynı anda sol yumruğunu karnına indirip nefesini kesti.

Bryson yine de kalkmayı başardı, Leyla'ya bir yumruk savurdu, ama kadın eğilerek yumruktan kurtuldu. Sonra yukarı doğru fırlayıp sağ omzunu Bryson'm sağ koltukaltına sıkıştırdı, sağ kolunu adamın boynuna dolayarak yüksek sesli bir homurtuyla kendi sol kolunu yakaladı, kendisine doğru çekip Bryson'm nefesini kesmeye çalıştı.

Bryson dünyanın en tehlikeli ve iyi eğitilmiş katilleriyle çıplak elle dövüşmüştü, ama bu kadın tamamen farklı bir sınıfa dahildi. Acımasız bir gücü vardı, bir makine gibi yorulmak bilmiyordu ve daha önce hiç görmediği bir yırtıcılıkla mücadele ediyordu. Bryson kendisini bir şekilde bu pozisyondan kurtarıp doğruldu, Leyla'ya saldırdı, ama o geri çekilip darbesini sol koluyla engelledi. Sonra birden yere çöküp midesine bir yumruk indirirken kendi yüzünü sol eliyle korudu.

Bryson hava almak için çabaladı, ensesindeki yumuşak etle mücadele etmeye çalıştı, ama Leyla çok hızlıydı: Dizinin arkasına bir tekme indirip Bryson'm sendelemesine neden oldu. Başının arkasına dirseğiyle vurduğunda neredeyse onu yere yıkmayı başarıyordu, ama Bryson kendini kör edici acıya aldırma-maya zorladı. Bütün gücünü toplayıp onlarca yıl önce öğrendiği dövüş tekniklerini hatırlamaya çalıştı.

Bir refleks haline gelmiş olan teknikleri kullanmaya başlayarak kendi etrafında döndü. Leyla'nın yolundan çekilerek bütün ağırlığıyla kendini Leyla'nın üzerine fırlattı, bu arada sol yumruğunu Leyla'nın sağ böbreğine indirdi. Leyla bir çığlık attı, bu acı değil öfke yüzünden atılmış bir çığlık, bir haykırıştı. Hava-ya sıçrayıp dönerek sağ bacağını şaşırtıcı bir güçle Bryson'm karnına indirdi. Bryson inledi; Leyla sağ bacağı önde yere inerken sağ elinin dış eklemlerini bir

elik sertliğiyle Bryson'm yüzüne indirdi; sonra, omuzlarını yakalayarak sol dizini hayalarına gömdü. Bryson acıyla iki büklüm olurken Leyla sağ dirseğini kaldırıp, omurgasına indirdi. Acı sersemleticiydi. Leyla, Bryson'm yüzünün sol tarafına uzanıp onu aşağı doğru çekerken başını saatin tersi yönde büktü.

Bryson son bir umutsuz enerji dalgasıyla ellerini uzattı, el yordamıyla kadının bacaklarını arayıp elinin kemikli tarafını Leyla'nın dizinin hemen üstündeki sinir merkezine indirdi, bacağını yakalayıp çekti. Leyla arkaya doğru düşerken Bryson dizini karnına indirdi, dirseğini boynunun yan tarafına bastırdı. Leyla bağırırken sağ elini serbest bırakmış bir şey arıyordu. Bryson bunun ne olduğunu gördü: Heckler&Koch yalnızca birkaç adım ötedeydi; tabancayı ele geçirmesine izin veremezdi! Hafifçe yer değiştirdi, sonra dirseğini kadının boğazındaki kıkırdağa bastırdı. Leyla ğrd, iğdsel olarak dirseğini çekmek ve hassas noktayı korumak için sağ elini uzattı. Bu Bryson'm sol eliyle tabancayı yakalaması için yeterliydi. Tabancayı onu ne öldürecek ne de sakat bırakacak bir şiddette indirdi Leyla'nın başına.

Leyla yere yıkıldı, yarı kapalı gözlerinin yalnızca beyazları görünüyordu. Nabzına baktı, atıyordu; hayattaydı, ama birkaç saat bilinçsiz olacaktı. Her kimse, her neyse başlangıçtan beri kendisini öldürme şansı vardı elinde. Silahı zerine ilk doğrulttuğunda bunu yapabilirdi, ama tereddüt etmişti; ya bunu yapamamıştı ya da yapma düşüncesine dayanamamıştı. O da kendisi gibi bir maşa olmalıydı, yalanlara kanmış ve kontrol edilmışti, kendisinden dikkatlice gizlenen görevlere seilmışti. Bir anlamda o da kurbandı.

Müdüriyet'in kurbanı mı?

Öyle görünüyordu.

Onu sorgulamalı, bildiği her şeyi ğrenmeliydi. Ama şimdi olmazdı, zaman yoktu.

Minik dolabı karıştırdı. Leyla'nın elbisesini astığı, ayakkabılarını koyduğu minik dolabı araştırdı. Onu bağlamak için ipe benzer bir şey arıyordu. melererek yere dokundu, sivri topuğa benzer bir şey yakaladı, ama Cenova'daki bankaya giderken giydiği gri ayakkabının topuğu her nasılsa gevşeyiverdi. Topuğun kenarındaki son derece keskin bir şey parmağını kesti. Yüzünü buruşturarak beş santim uzunluğundaki gri nesneyi kaldırdı, topuğun ayakkabıya yapışık olması gereken yerde, jilet keskinliğinde bir bıçak gördü. Biraz daha yakından inceledi, ince bıçak ayakkabının tabanına yerleştirilerek vidalanmıştı.

Leyla'ya baktı. Gözlerinin beyazı hâlâ ortadaydı, hâlâ bilinçsizdi.

Bıçağın topuğun çevrilmesiyle kolayca erişilebilecek durumda olduğunu fark etti. Diğer ayakkabıyı inceledi, o da aynı şekilde donatılmıştı. Zekice bir hileydi bu.

Sonra birden aklına geldi.

Bankacının ofisindeki dolabı düşündü. Normalde kanun güçlerinin tehlikeli suçluları bir yerden bir yere naklederken kullandıkları poliüretan 'insan bağları'nı hatırladı. Müdüriyet'in ajanı Vansina sağlam plastik bağlarla bağlamıştı onu, ki bu bağları kolayca kesip kaçabilirdi Leyla.

Cenova bir tuzaktı.

Leyla Vansina'yla ortaktı, her ikisi de Müdüriyet'tendi. Vansina ona saldırmış gibi yapmıştı yalnızca; Leyla onunla işbirliği içindeydi. İsteddiği anda kurtulabilirdi.

Bu ne anlama geliyordu?

Karanlık koridorun sonunda küçük, iki kişilik bir asansör vardı. Asansör akordeon şeklindeki kapının açılıp kapanmasıyla çalışıyordu. Çok şükür ki o katta kimse yoktu. Bryson odalara kimsenin girdiğini ya da çıktığını görmemişti; büyük bir olasılıkla birtek onlar vardı o katta.

Leyla'yı kaldırdı -fazla iri olmamasına rağmen bilinçsiz olduğu için oldukça ağırdı- omzuna attı. Onu sarhoş bir eş gibi taşıyarak asansöre getirdi. Karısının ayyaşlığı konusunda pişmanlık yansıtan bir espri bile hazırlamıştı, ama bunu kullanmasına gerek kalmadı.

Asansörle lağım kokulu bodruma indi. Leyla'yı kumlu döşemeye yatırdı. Birkaç dakika aradıktan sonra bir malzeme dolabı buldu, kovaları, paspasları çıkarıp Leyla'yı içeri koydu. Çamaşır ipiyle el ve ayak bileklerini bağlayıp birkaç düğüm attı, ipi bacaklarının ve göğsünün etrafında birkaç kez dolayıp birkaç düğüm attı. Sonra geri dönmeden önce kendine gelse bile kurtulamayacağından emin olmak için düğümleri kontrol etti. ip sağlamdı; ayakları çıplaktı, gizlenmiş bir bıçağı da yoktu.

Sonra bir önlem daha alarak -beklenmedik biçimde kendine gelirse yardım istemek için bağırabilirdi- ağzına bir tıkaç soktu, sıkıca bağlayıp hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etti.

Dolabın kapağındaki kilidi çevirdi. Sonra Richard Lanchester'la buluşmasına hazırlanmak üzere otel odasına döndü.

Dünyanın bir başka yerindeki karanlık odada üç adam elektronik konsolun başına toplanmıştı. Gergin yüzleri diodlardan yayılan yeşil ışıkla yıkanıyordu.

"Bu, doğrudan Intelsat filomuzdaki uzay-üslü uydularımızdan biri olan Men-tor'dan gelen dijital telefon alıntısı," dedi adamlardan biri.

Cevap ısrarcıydı, uzun saatler süren stresi açığa vuruyordu. "Peki ses örneği tanı mı -Voicecast ne kadar güvenilir?"

"Doksan dokuzla doksan dokuz nokta yedi derecelik tolerans içinde," dedi ilk adam. "Oldukça güvenilir."

"Kimlik doğru," diye doğruladı üçüncü adam. "Bağlantı koordinatları Brüksel'e uyan bir yerdeki GSM cep telefonundan yapıldı, alıcı Mons'da." Üçüncü adam kadranı ayarladı; konsoldan yükselen ses şaşırtıcı derecede berraktı.

"Nedir bu?"

"Konuşmalıyız, Bay Lanchester. Derhal."

"Eh, konuşun! Ben buradayım. *Post ne* biçim bir saldırı yazısı hazırlıyor? Goddard, seni tanımıyorum, şma bende yayıncının ev numarasının olduğunun, onunla görüştüğümüzün ve onu aramakta bir saniye bile tereddüt etmeyeceğimin farkında olduğundan eminim!"

"Şahsen konuşmalıyız, telefonda değil. Ben Brüksel'deyim; bir saat içinde Mons'daki MAGYM merkezinde olabilirim. Ön kapıdaki güvenliği arayıp geçişime izin vermelerini söylemenizi istiyorum, o zaman ikimiz hiçbir şey saklamadan konuşabiliriz."

"Brüksel'de misin? Ama VWashington'da olduğunu sanıyordum! Neler oluyor?..."

"Bir saat içinde, Bay Lanchester. Ve size şu andan ben oraya gelene kadar geçen süre içinde tek bir telefon bile açmamanızı tavsiye ederim."

"Yolunun kesilmesini emredin," dedi izleyicilerden biri.

"Bu kararı daha üst düzeyden biri vermeli," diye cevap verdi az önce konuşandan üstün olduğu anlaşılan birisi. "Prometheus hedefin faaliyetleri ve bildikleri hakkında daha fazla bilgi toplamalı."

"Ama eğer ikisi güvenli bir yerde toplanırsa, oraya sızmayı nasıl bekleyebiliriz?"

"Tanrı aşkına, McCabe! Bizim sızamadığımız bir yer var mı? Ses dosyasını aktarın. Prometheus eylem planına karar verecek."

1 . il .

ÜÇÜNCÜ KISIM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Başkan'ın ulusal güvenlik danışmanı, parlak maun konferans masasında, Bryson'm karşısında oturuyordu. Hissettiği gerginlik geniş alınıdaki kırıksıklardan belliydi. Richard Lanchester, Bryson'm hikâyesini yirmi dakikayı aşkın bir süre boyunca tüm dikkatiyle dinledi, başını sallayıp notlar aldı, yalnızca ara sıra bazı noktaları açığa kavuşturmak için sorular sordu. Sorduğu sorular hep konuyla bağlantılı olup, belirsizlik ve karışıklık katmanlarını delip geçiyor, konunun tam özüne iniyordu. Bryson adamın zekâsına, çabuk kavrayışına hayran olmuştu. Dikkatle dinleyip konsantre olmuştu. Bryson bir saha operasyonundan sonra Valler'a yapmaya alışık olduğu gibi rapor veriyordu. Olasılıkları sakin, objektif, serinkanlı bir şekilde değerlendiriyor, dayanağı olmayan tahminlerde bulunmuyordu. Açıklamaların anlamlı bir şekilde yerleştirilebileceği bir kavram çerçevesi oluşturmaya çalışıyordu. Bu da zor bir işti.

iki adam NATO içinde genel sekreterin komuta ve kontrol merkezinde bulunan güvenli bir odada oturuyorlardı. Burası günlük dilde "kabarcık" olarak bilinen, akustik olarak izole edilmiş oda içinde bir odaydı. Duvarları ve yerleri aslında tek bir parçadan oluşuyordu ve etrafını saran betonarme duvarlardan otuz santim kalınlığındaki kauçuk bloklarla ayrılmıştı. Bu bloklar dışa yayılan bütün ses titreşimlerini tutuyordu. Teknik gözetlemeye karşı alınan önlemler, bu kabarcığın güvenli bir şekilde yerinde durup durmadığını, üzerine herhangi bir dinleme aygıtı yerleştirilip yerleştirilmediğini öğrenmek için her gün uygulanıyordu. Güvenlik subayları odayı ve yakın çevresini her gün tarıyorlardı. Oda da hiç pencere yoktu,.bu yüzden insan sesinin titreşimlerini okuyabilen lazer

www.
cizgiliforum.
com

Deydaba
Ya kamot

ya da mikrodalga yansımaları riski de yoktu. Son olarak, akustik ses jeneratörü sürekli olarak açıktı. Bu jeneratör, duvarların içindeki kablolu mikrofonları, bağlantı mikrofonlarını ve elektrik çıkış noktalarına yerleştirilmiş olan ses aktarıcılarını alt etmek için tasarlanmış koruyucuyu oluştuyordu. Lanchester'ın kabarcığın olağanüstü güvenli duvarları arasında buluşmaları konusundaki ısı- rarı Bryson'm acilen aktardığı bilgiye verdiği önemi gösteriyordu.

Lanchester başını kaldırdı, gözle görülür biçimde sarsılmıştı. "Anlattıklarınız akıl alacak gibi değil, bir deli saçması, ama her nasılsa içinde gerçek payı var. Böyle diyorum, çünkü söylediğiniz bazı şeyler bildiğim çok az şeyi doğruluyor."

"Ama siz Müdüriyet'in varlığından haberdar olmalısınız. Ulusal güvenlik biriminin başkanı; bütün bunları bildiğinizi düşünüyordum."

Lanchester çerçevesiz gözlüğünü çıkardı, mendiliyle dikkatle sildi. "Müdüriyet'in varlığı, hükümette en sıkı biçimde saklanan sırlardan biridir. Bize getirildikten kısa bir süre sonra bana bu konuda bir brifing verildi, ama brifing subayının -Vashington'daki isimsiz, perde arkasındaki istihbarat subaylarından biriydi- aklını kaybettiğini düşünmüştüm. O zamana kadar duyduğum en mantıksız, en inanılmaz şeydi. Görünmeden, kontrol edilmeden, denetlenmeden operasyon yapan bir gizli istihbarat teşkilatı, çok garipti! Eğer bunu Başkan'a açıklama cesaretini gösterseydim beni hemen St. Elizabeth'e gönderirdi ve bunda da haklı olurdu."

"Peki bu kadar inanılmaz bulduğunuz şey neydi? Müdüriyet'in gerçek yapısından mı söz ediyorsunuz, kandırmaca içinde kandırmacadan?"

"Aslında, hayır. Harry Dunne birkaç ay önce bana bir rapor verdi, o zamanlar hikâyenin yalnızca bir parçasını ortaya çıkarmıştı. Müdüriyet'in kurucularının ve yöneticilerinin Sovyet GRU'dan olduğunu, Ted Valler'ın Gennady Rosovsky adında biri olduğunu söyledi. Bana söyledikleri, insanı telaşlandıran, derinden sarsan şeylerdi ve bulunanlar; yapıları gereği sıkı bir şekilde korunmalıydı. Yoksa hükümetimiz bir karışıklığın içine girerdi, güvenlikteki hassas noktalar ortaya çıkardı, temeli sarsılırdı. Bu yüzden o isimden bahsetmeniz hemen dikkatimi çekti."

"Ama size anlattıklarından şüphelenmiş olmalısınız."

"Oh, evet, hem de çok. Ona aldırmadığımı söylemiyorum, Dunne'nin kayıtları kulak arkası edilemeyecek kadar iyi. Ama bu kadar büyük bir aldatmaca operasyonu düşüncesi... Açıkçası bunu kabul etmek çok zor. En can sıkıcı ol-

duğunu düşündüğüm şey, Müdüriyet'in bugünkü aktiviteleriyle ilgili değerlendirmeleriniz."

"Dunne size bunlar hakkında bilgi vermiş olmalı."

Lanchester başını yavaşça salladı. "Onunla haftalardır konuşmadım. Eğer böyle bir dosya hazırlıyorsa, yasa gereği bana bilgi vermeliydi. Belki daha fazla bilgi toplamayı bekliyor; sağlam, geri çevrilemez bir dosya hazırlıyordun"

"Ona ulaşmanın bir yolu olmalı."

"Elimde bir koz yok. Telefon açıp bakarım, ama insanlar CIA'nın yedinci katından öylece yok olmazlar. Eğer rehin alındıysa ya da öldürüldüyse bunu öğrenmeliyim, Nick. Onun izini bulacağımdan eminim."

"Son konuşmamızda teşkilata sızıntı olmasından endişeleniyordu, yani Müdüriyet'in oraya kadar girdiğinden."

Lanchester başını salladı. "Chantilly'deki adamın üstünden aldığın kimlik bunu açıkça gösteriyor. Belgelerin çalınmış olması her zaman mümkün. Ama seninle ve Dunne'yle aynı fikirdeyim. CIA'ya sızılmış olması olasılığını gözden uzak tutamayız. Birkaç saat içinde Washington'a dönüyorum, Langley'i hemen arayıp müdürle kendim konuşacağım. Yalnız seninle açık konuşayım, Nick. Bana anlattıklarının toplamına bir bak: Fransız silah satıcısının şatosunda kulak misafiri olduğun konu ve Anatoly Prishnikov'un Lille'de bir felaket tasarladığını ima eden sözler. Bunların doğru olduğundan kuşku yok, ama elimizde gerçekten ne var?"

"Neredeyse yirmi yıllık istihbarat ajanının sözleri," dedi Bryson sessizce.

"Şu anda Amerikan topraklarında, Amerikan çıkarlarına karşı hareket eden düşman güç olduğunu bildiğimiz bu gari^ teşkilatın ajanı. Bu kadar acımasız olduğum için üzgünüm, ama durum öyle görünüyor. Sen taraf değiştiren bir ajansın, Nick. Dürüstlüğünden bir saniye bile şüphe etmem, ama hükümetimizin taraf değiştirenlere nasıl^davrandığını bilirsin; büyük şüphayle hareket ederler. Tanrı aşkına, Rusların Kennedy suikastinin arkasında olduğu ve CIA'nın üst düzeyinde bir köstebek bulunduğu-konusunda bizi uyarmak için KGB'den kopup gelen zavallı Nosenko'ya yaptıklarımıza bir bak. Onu tek başına bir hapis-hane hücreğine kapattık ve yıllarca sorguladık. O zamanlar karşı istihbarat şefi olan James Jesus Angleton bunun bir Sovyet oyunu olduğundan, bizi kontrol etmeye ve yanlış yönlendirmeye çalıştıklarından emindi ve bunu kabul ede-

mezdi. O zamana kadar elimize geçen en önemli KGB ajanına -Nosenko yalan makinesinden tekrar tekrar geçtiği halde- inanmamakla kalmadı, adama karşı acımasızca davrandı, onun canına okudu. Üstelik, Nosenko ajanların isimlerini, operasyonları, kontrolleri biliyordu. Sen ise bana yalnızca dedikodular, kulaktan dolma bilgiler, öneriler getiriyorsun."

"Harekete geçmek için gerekenden fazlasını veriyorum," diye parladı Bryson.

"Nick, dinle beni. Dinle ve anla. Diyelim ki Başkan'a gittim ve ona bir tür ahtapotun varlığından söz ettim; varlığını kesin olarak ortaya koyamayacağım, kanıtlamayacağım ve amaçlarını yalnızca tahmin edebildiğim yüzü olmanın, belirsiz bir organizasyonun varlığını anlattım. Oval Otis'te kahkahalarla gülerler bana ya da daha kötüsü olur."

"Sizin güvenilirliğinizde birisine bunu yapmazlar."

"Senin ifadenle güvenilirliğim fazla hevesli olmayışına, harekete geçmeden önce sağlam veriler elde etmeme dayanır. Sevgili Tanrım, bu tür temeli olmayan suçlamalarla birisi Ulusal Güvenlik Konseyi'nde ya da Oval Ofis'te konuşsa öfkeden deliye dönerdim."

"Ama biliyorsunuz ki..."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Şüpheler, sezgiler, gördüğümüzü sandığımız şekiller. Bu bilgi değildir. Uluslararası hukuk dilinde, delile dayalı bir neden oluşturamaz. Yetersiz olup..."

"Hiçbir şey yapmayacak mısınız?"

"Bunu söylemedim. Dinle, Nick, ben kurallara inanırım. İnsanlar çok titiz olduğum için bana kızarlar hep. Ama bu, arkama yaslanıp o fanatiklerin dünyayı rehin almasını seyredeceğim anlamına gelmiyor. Benim söylemek istediğim şey daha fazlasına ihtiyacım olduğu. Kanıtı ihtiyacım var. Toplayabileceğim her türlü devlet yetkisini harekete geçireceğim, ama bunu yapmak için bana somut bir şeyle gelmen gerekiyor."

"Kahretsin, vakit yok."

"Bryson, beni dinle!" Bryson, Lanchester'ın yüzündeki üzgün ifadeyi gördü. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Ayrıntılara. Ne planladıklarını bilmem gerekiyor! Sana güveniyorum. Hepimiz güveniyoruz."

"Sana güveniyorum. Hepimiz güveniyoruz." Lanchester'ın binlerce mil uzaktan gelen sesi karanlık odadaki konsoldan yayılıyordu. "Şimdi, sana nasıl yardım edebilirim? Ne tür kaynakları senin emrine verebilirim?"

Dinleyicilerden biri ahizeyi kaldırıp bir düğmeye bastı. Bir süre sonra fısıltıyla konuştu. "Demek bağlantıyı kurdu. Beklediğimiz gibi."

"Profile uyuyor, efendim," dedi hattın diğer ucundaki ses. "Doğruca zirveye çıktı. Şantaj ya da başka tehditlere teşebbüs etmemesine şaşırdım."

"Tam olarak kiminle ve kimin için çalıştığını bilmek istiyorum."

"Evet, efendim. Ne yazık ki bundan sonra nereye gideceğini bilmiyoruz."

"Merak etme. Dünya artık çok küçük bir yer. Uzağa gidemez. Gidecek yeri yok."

Bryson, kiralık arabayı Marolles'ten birkaç blok uzağa park edip pansiyona yürüyerek geldi. Görüntüdeki farklılıklar ve oraya ait olmayan insanlar için tetikteydi. Sıradışı bir şey yoktu, ama huzurlu değildi. Çok fazla manipüle edilmiş, aldatılmıştı. Richard Lanchester onu elinin tersiyle itmemişti, ama hemen harekete geçmeye de kalkmamıştı. Ondan da kuşkulananması gerektiği anlamına mı geliyordu bu? Paranoya kendisiyle beslenirdi; Bryson deliliğe giden yolu biliyordu. Hayır, Lanchester'ı görüldüğü gibi kabul edecekti, gerçekten endişeli, ama mantıken bir hareket emri verebilmek için sağlam delillere ihtiyacı olan biri. Bu bir başarısızlık olsa da bir başka açıdan ileri doğru atılmış bir adımdı, çünkü güçlü bir müttefik kazanmıştı. Müttefik değilse bile en azından anlayışlı bir dinleyiciydi.

Ön masadaki somurtkan kadını geçtikten sonra bodruma indi, malzeme dolabını buldu. Dışardan baktığında dolabın hâlâ kilitli olduğunu görüp rahatladı. Ama artık Leyla'ya güvenmiyordu; kemerindeki silahını çıkardı, dolabın kenarında durarak kilidi açtı, sonra kapısını birden çekip açtı.

Leyla dışarı fırlamadı; yalnızca sessizlik vardı.

Bulunduğu yerden dolabın boş olduğunu görebiliyordu, ipler kesilip yere atılmıştı.

Leyla gitmişti.

Dışardan yardım almadan gitmiş olamazdı. İplerden kurtulması ya da onları kesmesi mümkün değildi; yanında bıçak veya başka bir alet yoktu. Bundan emindi.

Artık şüphesi yoktu: Leyla başkalarıyla birlikte çalışıyordu.

Suç ortakları muhtemelen yakınındaydı; nerede kaldığını biliyorlardı ve Leyla ona ateş etmede bir an tereddüt ettiyse bile onlar etmeyeceklerdi. Bu yüzden odasına dönemezdi, bu girmemesi gereken bir riskti.

Yukardaki bavulunda bulunanları düşündü. Yirmi yıl boyunca, otel odasının aranacağını düşünerek minimum eşyayla yolculuk yapmayı öğrenmişti. Alışkanlık gereği eşyalarını öyle bir yerleştirdi ki, birinin onları karıştırıp karıştırmadığını hemen anlardı. Bu işe yarar bir bilgiydi. Bavulunun karıştırılacağını düşünerek geride önemli bir şey bırakmamayı öğrenmişti. Değerli eşyalarını iki bölüme ayırmıştı: parasal değeri olan eşyalar ve stratejik değeri olan eşyalar. Sıradan hırsızların, hizmetçilerin çaldığı şeyler ilk kategoriye girenlerdi: para, mücevher, pahalı görünümlü küçük elektronik aygıtlar. İkinci kategoriye girenler -sahte ve gerçek pasaportlar, kimlik belgeleri ve lisanslar, diğer evraklar, film makaraları, video kasetler veya bilgisayar disketleri- yerine konması mümkün olmayan ve basit hırsızlar tarafından çalınmayacak eşyalardı.

Bu nedenle Bryson bavulunda nakit para ve benzeri şeyleri bırakır, sahte pasaportlarını yanına alırdı. Alışkanlığı gereği bütün belgeleri, silahı ve Jacques Arnaud'un güvenli telefonundan kaydettiği şifre anahtarı yanındaydı. Otel odasını bırakır ve bir daha hiç geri dönmezse hayatta kalırdı. Paraya ihtiyacı vardı, ama bu kolayca halledilebilirdi. Yoluna devam etmeliydi.

Peki nereye? Artık Müdüriyet'e sızması imkânsızdı. Kötü niyetini biliyorlardı. Geriye kalan tek strateji doğrudan olandı: Eski kocası oluşunu yem olarak kullanıp Elena'yı bulmaya çalışacaktı.

Ne bildiğini, Elena'dan ne öğrenmiş olabileceğini bilmiyorlardı.

Bir görev olsa da, onu kullanıp bilgi saklaması gerekse de Elena kendisine istemeden bazı şeyler söylemiş olabilirdi. Evlilikleri sahte de olsa onun kol casıydı; yakınlık anları, ikisinin tamamen yalnız oldukları anlar olmuştu.

Aldatmaca ters yüz edilebilir, onların üzerine çevrilebilirdi. Neden olmasın? Elena'dan bilerek ya da bilmeyerek bazı şeyler -bilmesini istemedikleri şeyler- öğrendiğini söylerse ne olurdu? Bir yere saklanmış, pazarlık malzemesi olan ve ölümü halinde avukat tarafından açıklanacak bir bilgi olsaydı bu?

Kesinlikle haklıydı. Bir koca, karısı hakkında kimsenin bilmediği şeyler bilirdi. Elena'nın ona isteyerek ya da istemeyerek neler söylediğini bilmiyorlardı. Belirsizliği bir yem olarak kullanabilirdi.

Kafasındaki, tam olarak kesinleşmemiş ve tümüyle oluşmamış bir plandı. Ama kısa işler yaptığı ajanlar vardı hâlâ. Amsterdam ve Kopenhag'da, Berlin ve Londra'da, Sierra Leone ve Pyongyang'daki ajanlar. Sabırla onlarla bağlantıya girmeye çalışabilir, hâlâ çalışıyor olanları Ted VValler'a mesaj iletmeleri için kullanabilirdi.

Bunu yapmak için para gerekliydi ve bu kolayca ayarlanabilirdi. Lüksemburg ve Grand Cayman'da hiç dokunmadığı gizli hesapları vardı; bir yerlere para ayırmak Müdüriyet ajanları için neredeyse bir doğa kanunu, hayatta kalma yoluydu. Havale yaptırabilir, özgürce yolculuk etmesini sağlayacak parayı güvence altına alabilirdi, çünkü artık CIA'ya da güvenemezdi.

Sonra eski meslektaşlarıyla bağlantıya girmeye başlar, tehdidi iletmeleri için onları kullanırdı. Bir talebi olacaktı: Elena'yla görüşmek. Eğer yerine getirilmezse şimdiye kadar sakladığı tüm bilgileri açıklayacaktı. Basit bir şantajdı ve Ted Waller anlardı.

Dolabın kapağını kapatıp otelden çıkmanın başka bir yolunu aradı, lobiden geçmesini gerektirmeyen bir yol. Karanlık bodrumda bir süre dolaştıktan sonra az kullanılan bir servis kapısı buldu, pas yüzünden açılması neredeyse imkansızlaşmıştı. Bir süre uğraştıktan sonra kolunu oynatmayı başardı; sonra da kapıyı açabildi. Dar, çöplük içindeki ve nadiren kullanıldığı belli olan bir sokağa çıktı.

Civarda oturanların park yeri olarak kullandığı bir yan cadde, ana caddeye açılıyordu. Bu yolu takip eden Bryson kalabalığın arasına karıştı. İlk durağı, eski bir mağazaydı. Oradan kendine yeni giysiler alıp giydi, eskilerini orada bırakarak tezgâhtarı şaşırttı.

Büyük bir uluslararası banka şubesi ararken bir elektronik eşya dükkânının önünden geçti. Vitrindeki bütün televizyonlar aynı kanalı gösteriyordu. Sahne tanıdıktı: Cenova'nın dikkat çeken noktalarını tanıdı. İsviçre'nin seyahat reklamına benziyordu görüntü, sonra bunun aslında haber programı olduğunu fark etti ve gördüğü şey üzerine dizlerinin bağı çözüldü.

Burası Cenova'daki Hopital Cantonal'di. Kamera sedyedeki yaralıları ve ceset torbaları yüzünden tıklım tıklım görünen koridorları tarıyor, acil servisi gösteriyordu. Ekranın altındaki yazıda: "Cenova, dün" yazılıydı.

Dün mü? Nasıl bir felaket olmuştu ki?

Caddeye çıktı, bir gazete bayii bulup manşetlere baktı: CENOVA. ŞARBON. SALGIN. SALDIRI.

Bir *International Herald-Tribune* alıp otuz,altı puntoluk manşete baktı: ŞARBON KURBANLARI CENOVA HASTANELERİNİ DOLDURMAYA DEVAM EDERKEN ULUSLARARASI YETKİLİLER CEVAP ARIYOR. ÖLÜ SAYISININ BİNE ULAŞMASI BEKLENİYOR.

Başı dönerek, dehşet içinde haberi okudu. .

CENOVA - Ani ve hızlı bir biçimde patlak veren şarbon hastalığı burada bir salgın halini aldı. Şehir hastaneleri ve klinikler hastalarla dolup taşıyor. 3.000 kişinin ölümcül hastalıktan etkilendiği tahmin ediliyor, şu ana dek 650 kişinin öldüğü bildirildi. Hastane yöneticileri, hastanelerini şarbon vakalarının akınına hazırlamak üzere acil tedbirleri uygulamaya soktuklarını belirtiyorlar. Yetkililer işyerlerinin, okulların ve bütün resmi binaların kapanması talimatını verip enfeksiyonun kaynağı tespit edilene dek turistlerin ve işadamlarının bölgeden uzak durmaları tavsiyesinde bulundu. Şehrin Belediye Başkanı Alain Prisette yaşadığı üzüntüyü ifade ederken şehirde yaşayanları ve ziyaretçileri sakin olmaya davet etti.

Hastalar dün şafak sökmeden önce gribe benzer şikâyetlerle Cenova hastanelerine ve kliniklere hücum etmeye başladılar. Sabah beşten önce Hopital Cantonal'de bir düzinenin üstünde şarbon teşhisi kondu. Öğlene kadar kurban sayısı binlerle ifade edilmeye başlandı.

Şehir ve sağlık yetkilileri salgının kaynağını tespit etmek için aralıksız çalışıyor. Buradaki kaynaklar, ölümcül hastalığın havaya spor bulutu ya, yarak şehirden geçen bir kamyonndan yayılmış olabileceğine dair raporlar hakkında yorumda bulunmayı reddediyorlar.

Şarbon % 90 gibi yüksek ölüm oranına sahip bir hastalık. Kurbanda ciddi solunum problemleri baş gösteriyor, ardından hızlı bir şok başlangıcı ve 36 saat içinde ölüm gerçekleşiyor.

Solunum yoluyla alınan şarbon, penisilinle tedavi edilebilse de yetkililer hastane personelinin gerekli koruyucu önlemleri almaları gerektiğini, yoksa hastalığı kapabileceklerini öne sürüyor. Şarbon sporları onlarca yıl boyunca mevcut kalabiliyor.

isviçreli yetkililer enfeksiyonun kaynağı konusunda araştırmalarına devam ediyorlar. Sağlık yetkilileri bu haftanın sonuna dek kurban sayısının on binlerle ifade edileceğini bildiriyor.

Buradaki pek çok insanın sorduğu soru, neden? Neden Cenova hedef alındı ve nasıl? Spekülasyonlar Cenova'nın, Dünya Sağlık Örgütü dahil olmak üzere, çok sayıda güçlü uluslararası organizasyonun merkezi olarak hizmet vermesi gerçeği üzerinde odaklanıyor. Belediye başkanı, salgının, bu tür bir saldırıyı haftalardır planlayan isimsiz bir terörist grubun kullandığı biyolojik silah sonucu gerçekleştiği şeklindeki söylentiler üzerinde yorumda bulunmayı reddediyor.

Bryson başını gazeteden kaldırdı, yüzündeki bütün kan çekilmişti. Eğer bu haber doğruysa -doğru olmadığını düşünmek için bir neden yoktu- Cenova'ya biyolojik silah saldırısı, kendisi hâlâ oradayken ya da oradan ayrıldıktan hemen sonra gerçekleşmişti.

Bir Amerikan jeti düşürülmüştü... Eurostar, Lille'de bombalanmıştı... sabahın en kalabalık saatinde Washington metrosunda bomba patlamıştı...

Burada yoğun ve ortak noktaları belirgin bir terörizm örneği görüyordu. Her biri karmaşa yaratmak, geniş çaplı halk öfkesi uyandırmak ve korkuya neden olmak üzere tasarlanmıştı. Bunlar klasik biçimde düzenlenmiş terörist hareketleriydi, tek bir şey bu durumun dışında kalıyordu.

Kimse sorumluluğu üstlenmemişti.

Teröristlerin haklılıklarını ileri sürebilmek için yaptıkları işlerin sorumluluğunu üstlenmeleri kaçınılmaz olmasa da alışılmış bir şeydi. Aksi takdirde, olayın sıradan moral bozma dışında bir anlamı olmazdı.

Bryson, Lille'nin arkasında Müdüriyet'in olduğunu bildiği için Cenova saldırısının da arkasında onların olduğunu düşünmesi çok zor değildi. Hatta büyük bir olasılıkla öyleydi.

Ama neden?

Amaç neydi? Müdüriyet'in başarmayı umduğu şey neydi? Neden son derece güçlü insanlar dünyanın dört bir yanında terör dalgası estirmek için bir araya gelmişti? Amaçları neydi?

Bryson silah tüccarlarının mallarına suni talep yaratmaya çalıştıkları teori-sini kabul etmiyordu artık. Şarbon salgını karşısında Uzi'ler bir işe yaramazdı. Başka şeyler vardı; başka bir mantık vardı. Ama ne?

Cenova'dan yeni gelmişti, yalnızca birkaç gün önce Lille'ye çok yaklaşmıştı. Her iki olayda da oradaydı. Doğruydum, Cenova'ya Jan Vansina orada olduğu için gelmişti. Chantilly'ye -Lille değildi, ama yakındı- Jacques Arnaud'un faaliyetlerini izlemek için gitmişti.

Tuzağa düşürülmüş olabilir miydi? Gittiği bu yerlere terörist saldırıları gerçekleşmişti; yakınlarda olduğu için olaylarla bağlantısı olduğu söylenebilir miydi?

Harry Dunne'yi ve Jan Vansina'yla yüzleşmek için Cenova'ya gitmesinde ki ısrarını hatırladı. Bu olayda, Dunne oraya gitmeye teşvik etmişti kendisini; adam kendisini tuzağa düşürmüş olabilirdi. Ama ya Chantilly? Dunne daha önceden bilemezdi...

Leyla biliyordu. O olayda, Arnaud'un Chantilly'deki şatosunu kendisine habere veren Leyla'ydı. Kendisini oraya götürmede isteksizdi -ya da isteksizmiş gibi davranmıştı- ama Chantilly'yi bilmesini sağlayan Leyla'ydı. Bir bakıma, boğaya kırmızı bayrak sallamıştı.

Harry Dunne onu Cenova'ya gitmeye teşvik etmişti; Leyla ise gizliden gizliye Chantilly'ye gitmeye yöneltmişti. Her iki yerde de kendisi ayrıldıktan hemen sonra terörist saldırıları olmuştu. Dunne ve Leyla'nın birlikte çalışıyor olması mümkün müydü? Her ikisi de Müdüriyet adına onu kullanmak, bir dizi yıkıcı saldırının suçunu yüklemek için tuzağa düşürmüş olabilirler miydi?

Tanrım, gerçek neydi?

Gazeteyi almak için katladı ve ancak o zaman küçük bir fotoğrafın eşlik ettiği kısa yazıyı gördü. Dikkatini ilk çeken fotoğraf olmuştu.

Bryson yüzü hemen tanıdı: Chantilly'deki şatoda Jacques Arnaud'un öze" ofisinden çıkarken gördüğü kırmızı suratlı adamdı bu. Anatoly Prishnikov, Nortek adlı Rus şirketler topluluğunun başkanı ve idari müdürü.

ARNAUD ANONİM ŞİRKETİ İLAN EDİLDİ, diyordu manşette. Jacques Arnaud'un geniş bir alana yayılan şirket imparatorluğu, Rus şirketler topluluğuyla ortak bir girişimde bulunacağını duyurmuştu. Bu daha önce Sovyet ordusuna ait çok sayıda sanayi kolunun birleşmesi anlamına geliyordu.

Ortaklığın yapısından söz edilmiyordu, fakat yazı, Nortek'in Avrupa piyasasında büyüyen varlığına dikkat çekiyor, elektronik sanayisinde şirketlerin birleşmesindeki rolünden söz ediyordu. Hatları henüz belirmemiş bir şekil belirmeye başlamıştı. Her biri savunma alanında olmak üzere büyük şirketlerin dünya çapında birleşmesi.

Eğer Bryson'un tahmini yerindeyse her şey Müdüriyet'in kontrolü altında olacaktı bu. Müdüriyet'in, dünyanın büyük güçlerinin savunma kuruluşlarının kontrolünü ele geçirme girişiminde bulunduğu anlamına mı geliyordu bu? Harry Dunne'nin o kadar korktuğu şey bu olabilir miydi?

Dunne onu kandırılmış, gözden düşmüş biri olarak kullanmaya mı çalışmıştı? Yoksa -eğer hâlâ hayattaysa- kandırılan Dunne'nin kendisi miydi?

Şimdi en azından cevap aramak için nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Theatre de la Monnaie'nin iki blok kuzeyinde, rue d'Argent'de tiyatro mağazaları satan bir dükkân vardı. Bryson oradan birkaç parça eşya aldı. Sonra

uluslararası bir bankanın şubesine girdi, Lüksemburg'daki hesabından bir dizi havale gerçekleştirdi. Öğleden sonraya dek işlem ücretleri düşüldükten sonra neredeyse yüz bin doları olmuştu. Çoğu Amerikan dolarıydı, ama çeşitli Avrupa ülkelerinin paralarından da vardı elinde.

Seyahat acentelerinden birine gidip son dakika yolcusu olarak bir tura katıldı. Sonra spor malzemeleri satan bir dükkân görüp birkaç parça eşya daha satın aldı.

Ertesi gün Zevanterm Havaalanı'ndan kalkan külüstür Aeroflot'un yolcuları rengârenk giysili, gürültülü bir gruptu. Sırtlarında çantalarıyla gezen yolcular "Moskova Geceleri" paket turu için indirimli ücret ödemişlerdi. Moskova'da üç gece dört gün kaldıktan sonra, bir gece trenle St. Petersburg'a gidecek, orada da iki gece üç gün kalacaklardı. Oteller ucuzdu; kir pas içinde demek yerine durum, bu şekilde kibarca ifade ediliyordu. Bütün yemekler dahildi ki, bunun mutlaka iyi bir şey olması gerekmiyordu.

Sırt çantalı yolculardan biri yeşil tulum giymiş, beysbol şapkası takmış olan kahverengi sakallı orta yaşlı bir adamdı. Tek başına yolculuk ediyor ve şamataya katılıyordu. Yeni arkadaşları onu Mitch Borovsky olarak tanıyorlardı. Bütün dünyayı gezmek için çantasını sırtlanmış olan Ouebecli bir muhasebeciydi ve Moskova'ya gitme isteğine kapıldığında Brüksel'deydi. Şansı yaver gitmiş ve uçaktaki son yeri bulmayı başarmıştı. Tamamen son dakikada oldu her şey, diye açıklıyordu yeni arkadaşlarına, ama Mitch Borovsky her şeyi son dakikada yapmayı severdi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Beyaz Saray'ın giriş katındaki Harita Odası'nda saat sabah 10:00'du ve önceden planlanmamış bir toplantı yapılıyordu; teşkilat başları ve yardımcılarının hazır bulunduğu programsız bir toplantıydı bu. Acil durumlarla bu tür toplantılarda baş edilir, yangınlar söndürülür, bazen de başlatılırdı. Ülkenin politikasını ve ilkelerini belirleyen kararlara bu tür toplantılarda varılırdı.

Hızlı olaylar hızlı tepkiler gerektirirdi: Gereken oy birliğine, salyangoz hızındaki bürokrasinin, kabine düzeyinde yapılan politikanın ve çekingen analistlerin bitmek bilmeyen varsayımlarının hantallaştırmadığı serbest oluşum toplantılarında ulaşıldı, idari birimdeki başarı bir temel prensibin üstünlüğü anlamına geliyordu. İnsan başkumandanına problemler değil çözümler sunuyordu. Çözümler bu tür doğaçlama toplantılarda -Beyaz Saray'daki ya da bitişikteki Eski İdari Ofis Binası'nda- oluşturuluyordu.

Uzun maun masanın etrafında sekiz sandalye ve her sandalyenin önünde beyaz bir not defteri vardı. Duvarların birine Şam gülü rengi bir kanepe dayalıydı; üstünde Amerikan ordusunun II. Dünya Savaşı'ndaki stratejilerini yöneten Başkan Roosevelt'in kullandığı çerçevelenmiş son durum haritası asılıydı. Tarihi elle yazılmıştı: 3 NİSAN 1945. Roosevelt bu tarihten bir hafta kadar sonra ölmüştü. Sonraki yıllarda, bir zamanların çok gizli komuta merkezi olan oda depo alanına çevrilmişti. Ancak şu andaki idareyle bir kez daha aktif kullanıma geçmişti. Yine de tarihinin kokusu, orada olup bitenlere bir ciddiyet kazandırıyordu.

Richard Lanchester masanın bir ucunda oturmuş merakla meslektaşlarına bakıyordu. "Bu sabahın gündemi hâlâ çok açık değil benim için. Bana gelen mesajda acil olduğu söyleniyordu, ama çok az bilgi vardı."

NSA Müdürü John Corelli ilk konuştu. "Gerçekleşen şeyin önemini takdir edecek en iyi pozisyonda olduğunu düşünüyorum," diyerek Lanchester'in bakışlarına karşılık verdi. "O bağlantıya girdi."

"O mu? Pardon?" Lanchester tek kaşını kaldırdı. Brüksel'den gece uçakla nemiş, toplantıdan önce duş alıp tıraş olmak için zar zor fırsat bulmuştu. Yorumu programı kırıksık yüzünden okunuyordu.

-NSA'nın kıdemli istihbarat subayı ve teşkilatın yirmi yıllık emektarı Morton Güller patronuyla göz göze geldi. Culler'ın seyreلمekte olan saçları jölelenip geriye doğru taranmıştı, havacı tipi gözlüklerin kalın camlarının ardındaki gözleri hiç kırılmıyordu. "Nicholas Bryson, efendim. Size Brüksel'de yaptığı ziyaretten söz ediyoruz."

"Bryson," diye ifadesiz bir yüzle tekrarladı Lanchester. "Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette," dedi Cutler. "Tam beklediğimiz gibi oldu. Profiline uyuyor, görüyorsunuz ya. Doğruca en yukarıya çıkıyor. Size şantaj yapmaya çalıştı mı? Tehdit etti mi?"

"Öyle bir şey değildi," diye itiraz etti Lanchester.

"Ama yine de onunla yüz yüze görüşmeyi kabul ettiniz."

"Göz önündeki herkes koruyucu bir donanım, resepsiyonist, basın sözcüsü ve görevlisi gibi koruyucu muhafızlar edinir. O aldatmacayla bunların hepsini geçti. Ama benim dikkatimi çok azımızın bildiği bir bilgiyi açıklayarak çekti."

"Peki bizden ne istediğini öğrendiniz mi?"

Lanchester durakladı. "Müdüriyet hakkında konuştu."

"O halde onlarla birlik olduğunu itiraf etti," dedi CIA Müdürü James Exum.

• "Tam tersine. Müdüriyeti global bir tehdit olarak tanımladı. Ona karşı etkin bir harekete girişmediğimiz için sabırsız görünüyordu. Aldatmaca modelini, birden fazla ülkeyi ilgilendiren gizli bir organizasyonu ima etti. Kulağa çılğınca geliyordu, çoğu öyleydi. Ama yine de..." Lanchester bir an sessiz kaldı.

"Ama yine de?" diye ısrar etti Exum.

"Açıkçası, söylediklerinin büyük bir bölümü mantıklıydı. Beni korkuttu." •

"O bu konuda uzman, efendim," dedi Culler. "Gerçek bir masalcı."

"Bu adam hakkında çok şey biliyor gibisiniz," dedi Lanchester alayla. "Ne-den bana bilgi veriyorsunuz?"

"Bizim yapmayı düşündüğümüz şey de tam olarak bu," dedi Corelli. Oda-daki iki yabancı yüze işaret etti. "Terence Martin ve Gordon Vollenstein, bu amaçla oluşturduğumuz ortak istihbarat görev gücünden. Onlara burada mev-cut bulunan herkese bilgi vermelerini rica ettim."

Terence Martin otuzlu yaşların ortalarında uzun boylu, soğuk tavrılı bir adamdı. Aksanında Maine'in izlerini taşıyordu. Askeri geçmişi dimdik duruşun-dan belliydi. "Nicholas Bryson. Ölümünden önce Birleşik Devletler ordusunda tek yıldızlı general olan George Bryson'm oğlu. Bryson, Kuzey Kore'de Kırk İkinci Alay, Mekanize Birliği'nde görevde bulunmuş, daha sonra savaşın ilk ya-şısında Vietnam'da savaşmış. Madalyalarla dolu bir geçmişi var. Tek çocuğu Nicholas, kırk iki yıl önce doğmuş. O dönemde George Bryson sürekli olarak dünyanın her yerinde görev alıyormuş. Başarılı bir piyanist olan karısı Nina Bryson müzik öğretmenliği yapıyormuş. Sessiz, gösterişsiz. Kocasıyla birlikte her yere gitmiş. Genç Nicholas, çocukluğunu on iki farklı ülkede geçirmiş. Bi-ara dört yılda yedi ülke gezmişler: Wiesbaden, Bangkok, Marrakesh, Madrid, Riyad, Taipei, Okinawa."

"Yalıtım reçetesi gibi," dedi Lanchester yavaşça başını sallayarak. "Bu ka-leideskop kültürü içinde insanın etrafla bağlantısını kesmesi çok kolay. İnsa-kendi içine, kendi kabuğuna çekilir, etrafındakilere ilişkisini keser."

"Ama işler bu noktada ilginçleşiyor," diye kibarca araya girdi Gordon Wol-lenstein. Kızıl saçlı, kırmızı kırışık suratlı bir adamdı, kravat takmamıştı ve bi-raz dağınık bir görünümü vardı. Ancak sessiz, dikkatli tavrı psikolojideki uz-elmanlığının gösteriyordu. Berkeley'de yeni nesil psikolojik profil çıkarma teknik-leri üzerine hazırladığı doktora tezi, Birleşik Devletler istihbarat topluluğundaki bazı uzmanların dikkatini ilk çeken şey olmuştu. "Bir yere alıştıktan hemen sonra taşınmak zorunda olan bir çocuğunuz var. Taşınma aniden ve uyarma-dan oluyor. Ancak her görev yerinde yerli kültürü, âdetleri ve yerel dili mükem-mel biçimde öğreniyor. Muhtemelen anne babasının uşaklarıyla ilişkisinde! kazanıyordu bu bilgileri. Bangkok'a geldikten dört ay sonra, sekiz yaşında akı-cı, aksansız Thai dili konuşuyormuş. Hanover'e yerleştikten kısa bir süre son-ra Alman sınıf arkadaşlarından hiçbiri onun Amerikalı olduğunu anlayamaz ol-muş. Aynı şey İtalyancası için de geçerli. Çince. Arapça. Hatta Bask. Yalnızc

resmi dil değil, yerel diyalektleri de iyi biliyor. Radyo haber dili kadar oyun parkı dilini de konuşabiliyor. Sanki bütün hayatını orada geçirmiş. 'Yerli olmak' için gerçekten şaşırtıcı bir kapasitesi olan bir sünger, bir bukalemun gibi."

"Test sonuçlarının mükemmel olduğunu öğrendik, her zaman sınıfının en iyisi," dedi Terence Martin. Odadakilere elindeki özet kâğıtlarını dağıttı. "Olağanüstü bir zekâ, inanılmaz atletik beceri. Neredeyse sıradışı bir varlık gibi. Yine de ergenlik çağında ona bir şey olduğu açık." Martin VVollenstein'a işaret edip devam etmesi sinyalini verdi.

"Kolay uyum sağlayabilmek garip bir şey," dedi VVollenstein. "insanın çok dil konuşarak -pek çok dilde düşünüp kendini ifade edebilmesi- büyüdüğü zaman gerçekleşen 'geleneklerin değişiminden' söz ediyoruz. Daha da can sıkıcı olan farklı değerler sistemini benimseyip vazgeçebilmek. Bir ahlak kanununu diğeriyle değiştirmek. Ya uyumlu olmakla ahlak ilkelerini kaybetmek arasında belirgin bir çizgi yoksa? Bryson'm on beş yaşında anne babasını kaybettikten sonra değiştiğine inanıyoruz. Anne babanın değerlerine olan bağlar bir-enbire koptuktan sonra diğer etkilere de açık hale geldi. Bize karşı düşmanca çıkarlarla kontrol edilen ergenlik çağı asiliği onu gerçekten çok tehlikeli bir udam haline dönüştürdü. Bin suratlı bir adamdan söz ediyoruz. Belki de bir zamanlar hayatını yöneten yetkililere karşı kin beslemiş olan bir adamdan. Babası hayatını ülkesine hizmet ederek harcadı. Mantıksız bir şekilde Birleşik Devletleri babasının ölümü için suçluyor olabilir. Bu adamın düşmanınız olmasını istemezsiniz."

Martin boğazını temizledi. "Ne yazık ki, düşmanlarımızı seçme lüksüne sahip olmadık hiçbir zaman."

"Ve bu olayda o bizi seçmiş gibi görünüyor." VVollenstein durakladı. "Şartlara uyum sağlama kabiliyeti çok güçlü olan bir adam, birden fazla kişilik geliştirmenin eşiğindedir. Dürüst olmak gerekirse burada spekülasyon yapıyorum. Ancak ekibim ve ben, çok kişiliğin Nicholas Bryson için anahtar olduğuna inanıyoruz. Sabit alışkanlıkları ve özellikleri olan bir adamla uğraşmaya benzer bu. Tek adamlı bir konsorsiyumu düşünün."

"Gordon'un bize söylediklerini anlamak çok önemli," dedi Martin. "Bütün kanıtlar onun gerçekten de çok tehlikeli bir düşmana dönüştüğünü gösteriyor. Müdüriyet diye bir şeyle bağlantısı olduğunu biliyoruz. 'Coleridge'in saha isimlerinden biri olduğunu da. Oldukça iyi eğitim aldığıını bili..."

Lanchester adamın sözünü kesti. "Size benimle Müdüriyet hakkında k nuştüğünü söyledim. Onu tahrip etmeye çalıştığını söyledi."

"Klasik yanlış bilgilendirme hilesi," dedi Corelli. "Amaçları ve niyeti ne ol 'sa olsun o Müdüriyet'ten."

Terence Martin büyük bir sarı zarfı açtı, içinden bir dizi fotoğraf çıkarıp grub dağıttı. "Bunların bazıları bulanık, bazıları değil. Yüksek çözünürlüklü uydu fotoğ rafı hepsi. Dikkatinizi üzerinde 34-12-A etiketi bulunan fotoğrafa çekmek istiy rum." Nicholas Bryson'm büyük bir gemide çekilmiş olan fotoğrafiydi bu. "Spe roskopik analizler elinde, içinde 'kırmızı civa' bulunan kuvartzdan yapılmış bir ş bulunduğunu gösteriyor. Oldukça etkili bir patlayıcı. Ruslar icat etti. Kötü bir şe'

"Barcelona'nın iyi vatandaşlarına bir sorun," dedi Corelli. "Geçen patlam da orada kullanılan şeydi bu."

"34-12-B etiketli fotoğraf biraz bulanık, ama sanırım görebiliyorsunuz," d ye devam etti Martin. "Lille istasyonundaki güvenlik kamerasından aldık. Yin Bryson." Bir başka fotoğrafı kaldırdı, Lille'nin on mil doğusundaki bir arazini havadan görünüşüydü resimdeki. Bükülmüş raylar ve parçalanmış tren vago larının görüntüsü canı sıkılmış bir çocuğun oyun alanını andırıyordu. "Elimi deki güçlü adli kanıtlara dayanarak patlamada kırmızı civanın kullanıldığı doğrulayabiliyoruz. On cc'lik miktar bunu yapmış olabilir."

Martin bir başka resim gösterdi. Bryson, Cenova'daydı. "Kalabalığın ar sından onu seçebiliyorsunuz, de la Fusterie Manastın'nın dışı."

"Cenova bankalarından birinde gizli hesabı olduğunu öğrendik," dedi Mor ton Culler. "Ama orada başka bir şeyin peşindeydi. Birkaç saat öncesine kad bunun ne olduğunu bilmiyorduk."

"Orada şarbon hastalığını yayan bir biyolojik silahın kullanıldığını öğren dik," dedi Martin. "Tam olarak onun fotoğrafını çektiğimiz Old Town kesiminde Herhalde suç ortakları da vardır, ama habersiz olabilirler, işi yöneten o, bu k" darı çok açık."

Lanchester süzgün bir yüzle arkasına yaslandı. "Bana ne söylemeye çal şıyorsunuz?"

"İstedığınız biçimde adlandırabilirsiniz," dedi Corelli. "Ama adamın glob terörün Typoid Mary'si olduğunu söyleyebilirim."

"Peki kimin emrinde çalışıyor?" Lanchester'ın bakışları uzaklara dalmış sa da sesi ısrarcıydı.

"Trilyon dolarlık soru da bu, öyle değil mi?" dedi Exum aldatıcı olan Güneyli mahmurluğuyla. "John ve benim bu konuda bazı anlaşmazlıklarımız var."

John Corelli, Martin'e bakıp onu konuşmaya teşvik etti. "Amiral Corelli danışman sıfatıyla bulunmamı rica ettiği için buradayım," dedi Martin. "Ama benim kendi tavsiyem konusunda bir gizlilik yok. Bence Bryson ne kadar güçlü olursa olsun tek başına hareket ediyor olamaz. Onu gizlice takip edip bizi nereye götüreceğine bakalım diyorum. Yaban arısını kovanına kadar takip edelim." Gülümseyerek kirli beyaz dişlerini gösterdi. "Sonra alev topunu kullanırız."

"John'un adamları, daha fazla şey öğrenene kadar beklememizi söylüyor," dedi Exum zarif bir nezaket tonlamasıyla. Masanın üstüne eğilip Eurostar felaketinin fotoğrafını aldı. "Bu benim cevabım." Birden sesi sertleşti. "Daha fazla gecikmek çok tehlikeli. Beni affedin, ama bu lanet olası bir bilim fuarı değil. NSA adamlarının çapraz bulmacayı tamamlamasını beklerken başka bir katliamın daha olmasına izin veremeyiz. Bu konuda sanırım Başkan ve ben aynı fikirdeyiz."

"Ama bizi daha büyük bir komploya götürecek olduğunu düşünürsek..." diye söze başladı Corelli.

Exum güldü. "Eğer soldan sağa yedi tanesini bulabilirsiniz, yukardan aşağıya on tane bulacaksınız. Beş harften oluşuyor, baş harfi E..." Ciddileşerek başını salladı. "John Terence, oyunlardaki başarısına gerçekten saygı duyuyorum. Ama sen ve zeki çocukların basit bir şeyi unutuyorsunuz. Vakit yok."

Lanchester, NSA'nın yıldızı Morton Culler'a döndü. "Sen ne diyorsun?"

"Exum haklı," dedi Culler ağır ağır. "Biraz daha kesin konuşayım. Bryson hemen tutuklanmalı. Ve eğer tutuklama zor olursa yok edilmeli. Alfa ekibini göndererek görevlerini çok açık bir şekilde belirtmeliyiz. Zamanında teslim etmediği kitaplar için kütüphaneye para cezası ödemesi gereken bir adamdan söz etmiyoruz. Katliamlardan sorumlu ve çok daha büyük bir oyun hazırlayan birinden söz ediyoruz. O hayatta ve dışarda olduğu sürece hiçbirimiz rahat edemeyiz."

Lanchester rahatsızca kıpırdandı. "Alfa ekibi," dedi yavaşça. "Onun var olmaması gerekiyor."

"Zaten yok," dedi Culler. "Resmen."

Lanchester ellerini cılalı masanın üstüne koydu. "Dinleyin, bu analizden ne kadar emin olduğunuzu bilmem gerekiyor," dedi. "Çünkü Bryson'la yüz yüze

karşılaşmış olan kişi benim. Ve şunu söylemeliyim ki, ondan aldığım titreşim bu yönde değil. Bana şerefli bir adam gibi geldi." Lanchester bir süre durdu kimse bir şey söylemedi. "Ama daha önce de kandırıldığım olmuştu."

"Alfa hemen gönderilecek," dedi Morton Culler ve meslektaşlarının onay lamasını bekledi. Anlaşmazlıklar dile getirilmiş, oy birliğine varılmıştı. Hepsi emrin anlamını biliyordu. Alfa, eğitimli katillerden oluşuyordu, tetikçilikte ve yü yüze dövüşte aynı derecede başarılıydılar. Onları birisine karşı harekete geçi mek neredeyse kesin bir ölüm cezası vermek anlamına gelirdi.

"Sevgili İsa. Ölü ya da diri," dedi Lanchester acı bir sesle. "Eski Batı gibi.

"Hepimiz bu konudaki hassasiyetinizin farkındayız, efendim," dedi Culle sesi hafif alaycılığını ele veriyordu. "Ama işi halletmenin tek yolu bu. Çok fa la hayat risk altında. Eğer amaçlarına uygun olduğunu düşünseydi, sizi o an- da öldürürdü. Yine de bunu hâlâ deneyebilir."

Lanchester yavaşça başını salladı, dalgın görünüyordu. "Bu düşünmeden! verilecek bir karar değil. Düşüncelerim onunla şahsen karşılaştığım için etkile- niyor olabilir. Ve şunun için endişe ediyorum..."

"Siz doğru şeyi yapıyorsunuz, efendim," dedi Culler hızla. "Yalnızca uma lım ki, çok geç kalmış olmayalım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gece kulübü, Moskova Çevre Yolu'nun yakınlarındaki Tversky Bulvarı'na ıçılan dar bir sokaktaydı. 1920'lerin Amerika'sındaki yasadışı meyhaneler gibi güzelce gizlenmişti. Fakat yasak günlerindeki yasadışı meyhanelerin aksine, Hlackbird yalnızca hükümetin içkiyle ilgilenen yetkililerinden değil, ayak takımından da gizlenmişti. Çünkü Blackbird'ün özel zenginlik vahası, elit tabakanın ve seçilmişlerin -yani zenginlerin, güzellerin ve ağır silahlıların- kötü alışkanlığı olması amaçlanmıştı.

Kulüp, terk edilmiş bir fabrika izlenimi veren tuğla bir binada bulunuyordu. Devrim öncesi zamanlarda Singer dikiş makineleri burada üretiliyordu. Pence-releri karartılmıştı ve tek bir kapısı vardı. Siyaha boyanmış ahşap kapı, çelik takviyeliydi ve üzerinde soyulmuş bir tabela asılıydı, tabelada Kiril alfabesiyle SHVEINIYE MASHINI: Dikiş Makineleri yazıyordu. Fabrikanın içinde herhangi bir şey bulunabileceğine dair tek gösterge, dar sokakta uzanan ve oraya hiç uymayan siyah Mercedes limuzin sırasıydı. Sanki hepsi birden yanlış yere gelmiş gibi görünüyorlardı.

Bryson, Sheremetveyo-2 Havaalanı'na vardıktan ve görüntüyü kurtarmak için hırpani kılıklı tur grubuyla birlikte Intourist Oteli'ne yerleştikten kısa bir süre sonra eski bir arkadaşını aradı. Otuz dakika sonra gece mavisi bir Mercedes, Intourist'in önüne geldi ve üniformalı bir şoför arka koltuğa oturması için kapıyı açtı. Orada bir zarf bekliyordu Bryson'ı.

Akşam karanlığı çökmek üzereydi, ama Tverskaya Ulitsa'da yoğun bir trafik vardı, şoförler deli gibi araba sürüyor, aniden şerit değiştiriyor, trafik kuralla-

rının hiçbirine aldırış etmiyor, hatta yavaş giden araçları geçmek için kaldırım dan gittikleri bile oluyordu. Bryson'm oraya sözgelişinden bu yana Rusya çil dirmiş, her yere karmaşa ve öfke hâkim olmuştu. Eski yapıların çoğu yerind •dursa da -düğün pastasını andıran Stalinci Gotik gökdelenler ve devasa Cen rai Telegraph binası; Yeliseyevsky'nin Yiyecek İmparatorluğu ve bir zamanlar kentin en nezih restoranı olan Aragvi gibi eski yerler- inanılmaz değışiklikler ol muştı. Pahalı dükkânlar, komünist devletin çöküşünden önce adı Gorky Cad desi olup bir zamanlar son derece karanlık olan cadde boyunca parlayıp dur; yordu. Versace, Van Cleef&Arpels, Vacheron Constantin, Tiffany. Fakat plüto' ratik zenginliğin gözle görülür belirtilerinin yanı sıra geniş bir alana yayılan yok-sulluğun, yıkılan sosyal sistemin izleri de ortadaydı. Askerler içki için açık bir şekilde dileniyor, meyve ve sebze satıyor ya da birkaç ruble karşılığında falını- za bakmak için yalvarıyordu. Saçlarını oksijenle açmış olan fahişeler her za- mankinden daha fazla göze çarpıyordu.

Bryson limuzinden indi, kendisi için bırakılan zarftan plastik bir kart çıkar dı. Manyetik şerit yukarı gelecek şekilde tutup boyası soyulmakta olan kapıd ki deliğe soktu. Kapı açıldı, Bryson tamamen karanlık bir alana girdi. Kapı ar- kasından kapandıktan sonra, el yordamıyla şoförün zorlukla anlaşılan bir ingi- lizceyle orada olacağını söylediği ikinci kapıyı aradı. Çelik tokmağı bulup kapı- yı açtı, içerdeki tamamen farklı, cafcıflı dünyaya girdi.

Mor, kırmızı ve mavi ışık huzmeleri havada dolaşüyor, beyaz sis bulutları* nın üzerinde dalgalanıp beyaz Yunan sütunlardan, heykellerden, siyah meri mer tezgâhlardan ve yüksek paslanmaz çelik taburelerden yansırıyordu. Spot ışıkları bir zamanların fabrika döşemesinin üstünde dönüyordu. Bryson'm da- ha önce hiç duymadığı tarzda bir rock müzik, bir tür Rus tekno pop kulakları' yırtacak kadar yüksek sesle çalınıyordu. Kesif marihuana kokusu, pahalı Fran- sız parfümü ve kötü Rus tıraş kolonyasıyla karışıyordu.

250 dolarlık giriş ücretini ödedikten sonra, altın zincirleri ve gösterişli *ko4* caman Rolex saatleriyle ortalıkta dolaşan ve yoğun gürültüye rağmen her na- sıl cep telefonlarıyla konuşan gangsterlerin arasından yürümeye başladı. Bu yasadışı adamların her birinin yanında, insana hayal gücü için hiçbir şey bırak- mayan kıyafetler giymiş metresler, fahişeler ya da öyle görünmeye çalışan ka- dınlar vardı, ihyan, dazlak kafalı özel goriller dik dik bakıyordu; kulübün ninja- lar gibi siyah tulum giymiş korumaları ise etrafta dolaşmaktaydı. Kıpır kıpır ka-

labalığın üstünde, izleyicilerin sanki egzotik bir gösteri varmış gibi cam döşemedi aşığını seyredebileceği cam ve çelikten yapılma bir galeri vardı.

Çelikten yapılma sarmal merdivenlerden galeriye çıktı. Burası da tamamen başka bir dünya gibiydi. Bu kattaki en göze çarpan gösteri, birkaçı siyah, ama çoğunluğu sarışın olan aşırı iri silikon göğüslü striptizcilerinkiydi. Galeri boyunca dizilmiş olan parlak spot lambalarının altında dans ediyorlardı.

Transparan bir elbise giyip başına kulaklık takmış olan bir hostes onu durdurdu; Rusça birkaç şey söyledi. Bryson eline yirmi dolar sıkıştırıp hiçbir şey söylemedi, kadın onu çelik ve deriden yapılma oturma grubuna götürdü.

Bryson yerine oturur oturmaz bir garson Rus aperiatiflerinden getirdi: yaban turpu sosu katılmış olan salamura sığır dili, kırmızı ve siyah havyar, soğumuş kemik suyu içinde mantar, turşu, ringa balığı. Bryson aç olmasına rağmen yiyeceklerin hiçbirisi iştah açıcı görünmüyordu. Bir şişe Dom Perignon geldi. "Ev sahibinizin iyi dilekleriyle," diye açıkladı garson. Bryson tek başına oturdu, Yuri Tarnapolsky'nin şık, ince figürünün masaya doğru geldiğini görene dek geçen birkaç dakika içindeyse kalabalığı seyretti. Adam ellerini açarak coşkulu bir şekilde karşıladı Bryson'ı. Tarnapolsky birden ortaya çıkmış gibiydi, ama Bryson kurnaz eski KGB ajanının galeriye mutfaktan girdiğini fark etmişti.

"Rusya'ya hoş geldin, sevgili Coleridge!" dedi Yuri Tarnapolsky sevinçle Bryson ayağa kalkınca iki adam kucaklaştı.

Tarnapolsky randevu için garip bir yer seçmiş olsa da çok ince ve pahalı zevkleri olan bir adamdı. Eski KGB ajanı ısmarlama İngiliz takım elbisesi ve ipekli kravatıyla her zamanki gibi kusursuz giyinmişti. O ve Bryson'm birlikte çalışmalarından bu yana yedi yıl geçmişti. Tarnapolsky şu anda elli yaşlarında olmasına rağmen bronz teni pürüzsüz ve kırışksızdı. Rus kendine her zaman iyi bakardı, fakat pahalı bir estetik ameliyattan faydalanmış gibi görünüyordu.

"Her zamankinden genç görünüyorsun," dedi Bryson.

"Evet, şey, para her şeyi satın alabilir," diye cevap verdi Tarnapolsky her zamanki gibi alaycı ve ke'yifli bir şekilde. Garsonun Dom Perignon'u doldurmasını işaret etti. Ayrıca küçük kadehlerde Gürcü şarabı, beyaz Tsinandali ve kırmızı Khvanchkara aldılar. Tarnapolsky kadehini şerefe kaldırırken bir striptizci masaya yaklaştı; Yuri yüksek değeri olan birkaç gıcır gıcır banknotu kadının G-ipline takıp onu kibarca koyu renk takım elbise giymiş olan işadamlarının yanına gönderdi.

O ve Bryson son derece hassas birkaç olayda birlikte çalışmışlardı ki, Tarnapolsky bunları her zaman oldukça kârlı bulmuştu; Vector operasyonu en son olaydı. Uluslararası silah teftiş ekipleri Moskova'nın yasadışı biyolojik silah ürettiğine dair söylentileri destekleyecek kanı bulamamışlardı. Müfettişler ne zaman bir "sürpriz" yapıp Vector'ün laboratuvarlarını ziyaret etse elleri boş dönüyorlardı. "Sürpriz" ziyaretleri artık sürpriz değildi. Bu yüzden Müdüriyet'teki patronları Bryson'm Rusya'nın mikrop silahına ait sağlam kanıtlar bulmak için Vector'ün Novosibirsk'deki merkezi laboratuvarına gizlice girmesi gerektiği 1 limatını vermişlerdi. Bryson ne kadar becerikli olursa olsun bu göz korkutuc, bir işti. Yardım alması gerekiyordu ve Yuri Tarnapolsky adı ortaya atılmıştı. Tarnapolsky kısa bir süre önce KGB'den emekli olmuş, özel dedektiflik yapıyordu, bu da demek oluyordu ki en yüksek teklifi veren için satılıktı.

Tarnapolsky fahiş fiyatının her kuruşuna değdiğini kanıtlamıştı. Bryson için laboratuvar binasının planını ele geçirmiş, sokak devriyesinin şehir konseyinin başkanının evinde gerçekleştiği "bildirilen" hırsızlık için uzaklaşmasını bile sağlamıştı. Kurumun dahili güvenlik görevlisini korkutarak itaate zorlamak için KGB kimliğini kullanmış, Bryson'm bulması gereken ampullerin bulunduğu buzdolabı tanklarına kadar ulaşmasını sağlamıştı. Tarnapolsky daha sonra ampullerin dolambaçlı bir yoldan ülke dışına kaçırılması için gerekli ayarlamaları yapmış, gemiyle Küba'ya gitmekte olan donmuş kuzu etlerinin arasına sokmuştu. Böylece Bryson ve Müdüriyet düzinelerce silah müfettişinin yapamadığını yapmıştı: Yedi adet nadir bulunan türde şarbon ampulü gibi çürütülemez kanıtlar bulmuşlardı.

Bryson o dönemde bu başarısına, operasyonun iyi gidişine sevinmişti ve hatta Ted Waller tarafından övülmüştü. Ama Cenova'dan gelen nadir bulunan türde şarbon salgını -muhtemelen Novosibirsk'den kaçırdığıyla aynı türdü bu- haberi her şeyi altüst etmişti. Yıllar önce çaldığı şarbonun Cenova saldırısında kullanıldığına hiç kuşku yoktu.

Tarnapolsky kocaman gülümsüyordu. "Kamerun'dan gelen kara derili güzellerimizin tadını çıkarıyor musun?"

"Bu ziyaretimin çok gizli kalmasının ne kadar önemli olduğunu anladığından eminim," diye bağırdı Bryson kargaşanın içinde söylediklerinin duyulmasını sağlamak için.

Tarnapolsky omuz silkti, sanki sorulması gerekmeyen bir soruyu soracaktı gibiydi. "Dostum hepimizin sırları var. Tahmin edebileceğin gibi benim de

birkaç sırrım var. Ama buraya geldiğine göre, grubun geri kalanı gibi etrafı gezmeye gelmediğini düşünebilir miyim?"

Bryson, Tarnapolsky'yi tutmayı düşündüğü hassas operasyonun yapısını açıkladı. Ama Prishnikov adından söz eder etmez eski KGB ajanının rahatlığı gözle görünür biçimde değişti.

"Coleridge, dostum, sizin dediğiniz gibi hediye atın dişine bakılmaz. Bildiğin gibi ortak yaptığımız işlerden her zaman keyif almışımdır." Bryson'a sıkıntılı, hatta sarsılmış bir biçimde baktı. "Biliyorsun, bu adam hakkında anlatılan bazı hikâyeler var. Amerikan tarzı bir işadamı değil, bunu anlamalısın. Anatoly Prishnikov tarafından gözden çıkarıldığında yardım çekleri almazsın. Büyük bir olasılıkla şirketlerinden birinin ürettiği çimentonun bir parçası olursun. Belki de bir başka şirketinin sattığı rujdaki ham maddenin bir parçası haline gelirsin. Yolsuzluk ve zorbalıkla ülkenin sanayisinin büyük sektörlerini ele geçiren bir gangstere ne dersin?" Tarnapolsky zayıf bir şekilde gülümseyerek kendi sorusunu cevapladı, "İdari müdür."

Bryson başını salladı. "Zor hedef güzel bir ödülü hak eder."

Tarnapolsky, Bryson'a yaklaştı. "Coleridge, dostum, Anatoly Prishnikov tehlikeli ve acımasız bir adam. Eminim bu kulüpte suç ortakları vardı, doğrudan sahibi değilse tabii."

"Anlıyorum, Yuri. Ama hatırladığım kadarıyla sen mücadeleden kaçacak bir adam değilsin. Belki karşılıklı memnuniyetimizi sağlayacak bir yol bulabiliriz."

Sonraki birkaç saat içinde, Blackbird'de ve Tarnapolsky'nin Sadovo-Samotechnaya'daki geniş dairesinde hem parasal şartlar, hem de oldukça karmaşık planlar üzerinde anlaştılar, iki kişinin daha yardımı gerekecekti ve Tarnapolsky bunları temin edecekti. "Anatoly Prishnikov'a ulaşmak için kesinlikle kan dökülmesi gerekiyor," diye uyardı Tarnapolsky. "Ve bir kısmının bizim kanımız olma-
yacağını kim söyleyebilir, hımm?"

Sabahın erken saatlerine kadar bir plan hazırlamışlardı.

Çok iyi savunulan ve çok tehlikeli bir hedef olan Prishnikov'a doğrudan yaklaşmaktan vazgeçmişlerdi. Eski KGB ajanı, meslektaşlarına birkaç oldukça gizli telefon açtıktan sonra Prishnikov'un hassas noktasının Dmitri Labov adındaki kıdemli yardımcısı olduğu sonucuna vardı. Prishnikov'un uzun süreli ve-

kili Dmitri Labov belirli çevrelerde *chelovek kutory khranit sekrety* -sır tuta adam- olarak biliniyordu.

Fakat Labov bile basit bir hedef değildi. Tarnapolsky'nin araştırması vekî' lin, her gün iyi korunan evinden alınıp yine son derece iyi korunan Nortek ofir sine götürüldüğünü ortaya çıkarmıştı. Ofis, Moskova'nın dışında Prospekt MH ra'da SSCB'nin Ekonomik Başarıları Sergisi'nin yakınında bulunuyordu.

Labov'un, şasisinde neredeyse iki tonluk zırh bulunan şoförlü aracı, kur/ şun ve bombaya karşı dirençli -ama Bryson kurşun ve bombaya karşı gerçek ten dirençli bir araç olmadığını biliyordu- bir Bentley'di. Neredeyse bir tank gi- bi olan ve mevcut en güçlü koruma seviyesi Level IV'le korunan araç, 7.62 NA- TO mermileri dahil süper güçlü askeri cephanelere dayanma gücüne sahipti.

Mexico City ve Güney Amerika görevleri sırasında böylesine güçlü bir şe-, kilde korunan araçları tanıma fırsatı bulmuştu Bryson. Genellikle yüksek per- formanslı sentetik alaşımın yanı sıra 75 mm'lik 2024-T3 alüminyumla da üreti- liyorlardı. 19-ölçülük çelik kapıların içine, bir buçuk santim kalınlığında, bir bu- çuk metre uzaktan atılan .30 kalibrelik bir kurşunu durdurabilecek olan 24 kat- lı yüksek güçlü fiberglas takviyeli plastik monte edilmiş olmalıydı. Camlar poli- karbonat-cam laminattı. Yakıt tankı doğrudan kurşun yediğinde bile patlama- yacak biçimde yapılmıştı; özel kuru akü, motorun saldırıdan sonra da çalışma- sını sağlayacaktı. Lastikler kurşunlandıktan sonra bile elli mil kadar hız yapa- bilecekti.

Labov'un Bentley'i, saldırganların genellikle AK-47 saldırı tüfekleri kullan- dıkları Moskova için değiştirilmiş olmalıydı. El bombalarına, hatta zırh deleben, yüksek hızlı mermilere karşı bile dayanıklı olacaktı.

Ama her zaman hassas noktalar bulunurdu.

Birincisi, büyük bir olasılıkla profesyonel eğitim almamış bir şoför vardı. Rus plütokratlar nedense profesyonellere güvenmeyerek şoför olarak kendi yardımcılarını kullanma eğilimindeydiler.

Ve bir hassas nokta daha vardı ki, Bryson planını ona dayanarak hazırla- mıştı.

Her sabah saat tam yedide Dmitri Labov, Arbat'ın hemen dışındaki apart- manından ayrılıyordu. Bir zamanlar en yüksek rütbeli Merkezi Komite subayla- rı ve Politbüro üyeleri için ayrılmış olan son derece seçkin 19. yüzyıl yapımı bi-

nn, kısa bir süre önce yenilenmişti. Artık çoğu Mafya olan sonradan görmele-
[[rln evi haline gelen binanın giriş çıkışı kapatılıp sıkı kontrol edilir olmuştur.

Adamın programındaki bu tutarlılığın -Tarnapolsky'nin elde ettiği bir bilgiy-
di bu- geniş ölçekli suç örgütlerine özgü fazla gösterişli koruma önlemlerinin
İşe yaramaz bir örneği olduğunu öğrenmişti Bryson. Profesyonel güvenlikçiler
programın sık sık değiştirilmesinin, hiçbir şeyin önceden kestirilemez oluşunu
sağlamanın ne kadar önemli olduğunu bilirdi.

Tam Tarnapolsky'ye söylendiği gibi Labov'un Bentley'i apartmanın altına
yeni inşa edilmiş olan garajdan çıkıp kısa bir süre yol aldıktan sonra Kalinin
Prospekt'e girdi. Bryson ve Tarnapolsky, hiçbir özelliği olmayan Volga'yla Çev-
re Yolu'ndan Prospekt Mira'ya giden Bentley'i takip ediyordu. Bentley, gökyü-
züne doğru haşmetle yükselen titanyum kaplı Sputnik dikilitaşını geçtikten son-
ra Eizensteina Ulitsa'ya döndü. Üç blok daha gidip Nortek'in merkezi olan ye-
ni temizlenmiş görkemli saraya vardı. Labov'un arabası yine bir yeraltı garajı-
na girdi.

Bütün gün orada kalacaktı.

Labov'un programında önceden kestirilemeyen tek nokta eve dönüş sa-
atiydi. Karısı ve üç çocuğu vardı işte acil bir şey olmadığı ya da Prishnikov ken-
disini geri çağırmadığı sürece akşam yemeklerini kaçırmayan bir aile babasıy-
dı. Ancak arabası akşamları yedi veya yedi on beşte Nortek garajından ayrılı-
yordu.

Bu akşam Labov ailesiyle birlikte yemek yemek üzere eve yetişmeye ka-
rarlıydı. Saat yediyi beş geçte Bentley Nortek'in garajından çıktı. Tarnapolsky
ve Bryson caddenin karşısındaki kirli beyaz paket-teslim kamyonetinde bekli-
yorlardı. Tarnapolsky hemen telsizle ortağına haber verdi. Fazla zaman yoktu,
ama halledilebilirdi. Daha da önemlisi kalabalık şehirde hâlâ yoğun bir trafik
vardı.

Kariyerinin ilk yıllarını muhalifleri ve basit suçluları Moskova'da takip et-
mekle geçirmiş olan Tarnapolsky şehri yakından tanıyordu. Bentley'i belirli bir
mesafeden takip ediyor, ancak trafik kendini gizleyecek kadar kalabalık oldu-
ğunda yaklaşıyordu.

Bentley, Kalinin Prospekt'e döndüğünde ciddi bir trafik sıkışıklığıyla karşı-
laştılar. Büyük bir kamyon kontrolden çıkıp bütün şeritleri altüst etmiş, her iki
yöne giden trafiği de durdurmuştu. Kamyonetlerin ve arabaların kornaları ara-

lıksız çalıyordu; kızgın sürücüler başlarını arabalarının camlarından ıkarmı bağınyorlardı. Ama yapılacak bir şey yoktu; trafik durmuştu.

Kirli beyaz panel kamyonet Labov'un hemen önünde durmuştu. Tam polsky'nin suç ortağı on sekiz tekerlekli kamyonu yolun ortasında bırakıp ana tan da yanına almıştı, yardım arar gibi davranıyordu. Bu sayede trafik bir sü, hareket etmeyecekti.

Siyah blucin ve boğazlı bir kazak giyip siyah deri eldivenler takmış ola Bryson kamyonetin altındaki gizli kapağı açtı. Arada biraz mesafe olduğu yer inip kamyonetin altından sürünerek Labov'un Bentley'inin altına girdi. Traf her nasılsa bir metre kadar ilerlemişti, ama Bentley hareket edemiyordu, çüri kü teslimat kamyoneti yolunu kapamıştı.

Bryson kalbi delice çarparken hızla hareket ederek Bentley'in altında ara dığı noktayı buldu. Aracın altı büyük oranda yekpare elik, alüminyum ve poli-etilenden yapılmış olsa da hava filtresinin bulunduğu yerde küçük bir dikişli alan bulunuyordu. Bu ikinci hassas noktaydı: Sonuç olarak zırhlı araçların yol- cularının da hava alması gerekiyordu. Hızla çalışarak arkası yapışkan olan alü-minyum alaşımlı filtre panelini vantilatörün üzerine bastırdı. Bu, Tarnapolsky'nin Moskova'daki güvenlik alanındaki bağılantılarından aldığı, telsizle kontrol edilen, özel olarak tasarlanmış bir cihazdı. Yerine sıkıca oturduğundan emin olduktan sonra arabanın altından sürünerek çıkıp panel kamyonetin altına girdi, hâl* açık olan kapaktan içeri süzüldü.

"A/ı, *khorocho*?" diye sordu Tarnapolsky. Her şey yolunda mı?

"*Ladno*," diye cevap verdi Bryson. Yolunda.

Polis sirenleri duyulmaya başladığı sırada Tarnapolsky kamyonun sürücü-sünü aradı, kamyonuna geri dönüp aracı yeniden hareket ettirmesini istedi.

Birkaç dakika sonra trafik tekrar hareket etmeye başladı, çalan kornala sustu, küfürler sona erdi. Bentley hızla ileri atıldı, panel kamyonetin yanından geçip Kalinin Prospekt'de yoluna devam etti. Sonra alışıldık biçimde sola dön-dü, sessiz yan caddeye girdi. Sabah geldiği rotayı takip ediyordu.

Bryson ancak o zaman elindeki alıcının düğmesine bastı. Tarnapolsky, Bentley'in ardından caddeye girerken ani hareketi görebiliyorlardı. Limuzinin içi bir anda yoğun, beyaz gözyaşı gaziyla dolmuştu. Bentley deli gibi bir o ya-na bir bu yana savrulduktan sonra boş caddenin bir kenarında durmayı başardı; sürücünün gazın etkisinde kaldığı belliydi. Aracın ön ve arka kapısı aynı an-

da açıldı, sürücü ve Labov dışarı çıktı; öksürüyor ve öğürüyorlardı, ellerini yanan gözlerine bastırmışlardı. Şoförün tabancası elindeydi, ama kullanacak durumda değildi. Yuri Tarnapolsky de panel kamyoneti kenara çekti, iki adam aşağıya indi. Bryson şoföre ateş etti, adam hemen iki büklüm oldu. Uyuşturucu iğne onu birkaç saat uyutacaktı; ilacın amnezik etkisi bu akşamki olayları çok az hatırlamasını, belki de hiç hatırlamamasını sağlayacaktı. Bryson ardından, kaldırırma çökmüş öksüren ve geçici biçimde kör olan Labov'un yanına koştu hemen. Tarnapolsky bu arada şoförü tekrar Bentley'in sürücü koltuğuna oturtuyordu. Cebinden yolda satın aldığı ucuz votkayı çıkararak yarısını şoförün ağzına ve üniformasına döktü, yarım şişeyi de koltuğun yanına koydu.

Bryson kendilerini izleyen kimse olup olmadığını görmek için etrafına baktı; sonra Labov'u kaldırdı, ufak tefek adamı yan sürükler bir halde panel kamyonete bindirdi. Üzerinde hiçbir işaretin bulunmadığı panel kamyonet, bölgede görülen yüzlerce kamyonetten biriydi ve çamurla kaplı plakası yüzünden tanımlanması imkânsızdı.

Saat akşamın sekizi olmadan önce Dmitri Labov, Cheryomushki bölgesinde, sebze-meyve halinden çok uzakta olmayan, terk edilmiş boş bir depoda, sert bir metal sandalyeye oturtulmuş ve sıkıca bağlanmıştı. Şehir hükümeti, şehir yetkililerine gereken haracı vermeden restoranlara karaborsa ürün sattığını öğrendiği bir Tatar kabilesine ait olan bu depoya el koymuştu.

Labov ufak tefek, gözlüklü bir adamdı. Saman sarısı saçları alından geriye doğru açılıyordu, yüzü yuvarlak ve tombuldu. Bryson onun önünde dikilip mükemmel bir Rusçayla konuşmaya başladı, hafif St. Petersburg aksanı Müdüriyetteki Rus öğretmeninin mirasıydı. "Akşam yemeğiniz soğuyor.-Karınız meraktan çıldırmadan önce sizi eve ulaştırmak istiyoruz. Aslında, kartlarınızı doğru oynar ve işbirliği yaparsanız kimse sizin kaçırıldığınızı bile anlamaz."

"Ne?" dedi Labov tükürürcesine. "Siz kendinizi aldatıyorsunuz. Herkes biliyor. Şoförüm..." ı

"Şoförünüz limuzinin ön koltuğunda, yolun kenarına park etmiş bir şekilde sızıp kaldı. Yanından geçen herhangi biri onun Moskova'nın yarısının olduğu gibi uyukladığını sanacaktır."

"Eğer bana uyuşturucu vermeyi planlıyorsanız devam edin," dedi Labov aynı anda hem korkan, hem de meydan okuyan bir tavırla. "Eğer bana işken-

ce yapmayı planlıyorsanız hiç durmayın ya da beni öldürün. Buna cesareti hıf varsa tabii. Benim kim olduğum konusunda bir fikriniz var mı?"

"Elbette," dedi Bryson. "Bu yüzden buradasınız."

"Sonuçların ne olacağı konusunda fikriniz var mı? Kimin öfkesini uyandıracacağınız farkında mısınız?"

Bryson yavaşça başını salladı.

"Anatoly Prishnikov'un öfkesinin sınırı yoktur! Ulusal sınırlarla bağılı değildir!"

"Bay Labov, lütfen anlayın, sizin saçınızın teline zarar vermek istemem. Ne karınız Masha'nın ne de küçük Irushka'nın. Zaten buna gerek kalmayacak Prishnikov işini bitirdiğinde onlardan geriye bir şey kalmayacak."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye bağırdı Labov öfkeden kızarak.

"Açıklamama izin verin," dedi Bryson sabırla. "Yarın sabah sizi Nortek merkeze kendim götürüleceğim. Uyuşturucular yüzünden hâlâ biraz uyuşuk olabilirsiniz, ama binaya girmenize yardım edeceğim, sonra da çıkacağım. Tabii heşey güvenlik kamerasında kayıtlı olacak. O zaman patronunuz benim kim olduğum ve neden sizin yanınızda bulunduğum konusunda çok ilgilenecek. Bana hiçbir şey söylemediğinizi iddia edeceksiniz." Durakladı. "Ama acaba size inanacak mı?"

Öfkeden deliye dönen Labov bağırdı. "Yirmi yıldır onun sadık yardımcısıyım! Sadakatten başka hiçbir şey göstermedim ona!"

"Bundan kuşku yok. Ama Anatoly Prishnikov söylediklerinize inanabilir mi? Size soruyorum; onu benden daha iyi tanıyorsunuz. Nasıl biri olduğunu, şüpheliğinin köklerinin ne kadar derin olduğunu biliyorsunuz."

Labov titremeye başladı.

"Ve eğer Prishnikov ona ihanet ettiğinize dair en ufak bir olasılık olduğunu düşünürse sizin ne kadar yaşamanıza izin verir sanıyorsunuz?"

Labov başını salladı, gözleri dehşetle büyümüştü.

"Kendi sorumu cevaplamama izin verin. Sevdiklerinizin korkunç bir şekilde öldüğünü bilmenizi sağlayacak kadar yaşamanıza izin verir. Sizin ve firmadaki herkesin ihanetin -zayıflığın- bedelini hatırlamasına yetecek kadar bir süre olur bu."

Bir kenardan onları seyredip dalgın bir şekilde çenesini kaşıyan Yuri Tarnapolsky araya girdi. "Zavallı fvlaksimov'u hatırlayın."

"Maksimov bir haindi."

"Maksimov'a göre öyle değildi," dedi Tarnapolsky yumuşak bir şekilde. Hizmet tabancasıyla oynuyor, yumuşak, beyaz bir mendille namlusunu parlatıyordu. "Onun ve Olga'nın minik bir bebeği olduğunu biliyor muydun? Oysa Prishnikov'un küçükleri ve masumları koruyacağını düşünüyor insan..."

"Hayır! Durun!" diye yutkundu Labov, yüzü kül gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordu. "Çok az şey biliyorum; sizin bildiğimi sandığınızdan çok daha azı. Bilmediğim bir sürü şey var."

"Lütfen," dedi Bryson uyanmasına. "Kaçış yalnızca zamanımızı boşa harcar ve ortadan yok olma sürenizi, yani bir şekilde açıklamanız gereken süreyi. Prishnikov'un Jacques Arnaud'la olan ortaklığını öğrenmek istiyorum."

"Bir sürü anlaşma ve ayarlama var. Hızlandırdılar. Her zamankinden daha hızlı."

"Neden?"

"Sanırım bir şey için hazırlanıyorlar."

"Ne için?"

"Bir keresinde onun güvenli telefonundan Arnaud'la konuştuğunu duydum. 'Prometheus Grubu' hakkında bir şeyler söylüyordu."

Bu ismi duyunca Bryson'm kafasında adeta çanlar çalındı. Bu adı daha önce de duymuştu. Evet! Jan Vansina Cenova'da kullanmıştı bu ismi, onun Promethean'larla olup olmadığını sormuştu."

"Prometheus Grubu nedir?" diye sordu Bryson hemen.

"Prometheus... bilemezsiniz. Kimse bilemez. Ben çok az şey biliyorum. Çok güçlüler, inanılmaz derecede. Prishnikov onların emirlerini mi takip ediyor, yoksa onlara emir mi veriyor tam olarak bilmiyorum."

"Kim onlar?"

"Önemli, güçlü insanlar..."

"Bunu daha önce söylediniz. Kim onlar?"

"Her yerdeler ve hiçbir yerdeler. İsimleri antetli kâğıtlarda, şirket kâğıtlarında görünmez. Ama Tolya-Prishnikov onların arasında, bundan eminim."

"Arnaud onlardan biri mi?" diye sordu Bryson.

"Evet."

"Başka kim var?"

Labov inatla başını salladı. "Eğer beni öldürürseniz, Prishnikov ailemi rahat bırakır," dedi mantıklı bir şekilde. "Neden beni öldürmüyorsunuz?"

Tarnapolsky yüzünde alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Maksimov'un çocuğunu nasıl bulduklarını biliyor musun, Labov?" Labov'a yaklaştı, hâlâ tabanca sını parlatıyordu.

Labov dinlemek istemeyen bir çocuk gibi başını ileri geri salladı. Elleri serbest olsaydı kulaklarını kapatacağı kesindi. Titreyerek konuştu. "Mücevher Ustası! Mücevher Ustası denilen adamla iş yapıyorlar."

Tarnapolsky hemen Bryson'a baktı. İkisi de bu takma adın anlamını biliyordu. Mücevher Ustası, Çin'in Halkın Özgürlük Ordusu'ndaki güçlü bir generaldi. Shenzhen'de bulunan General Tsai'nin her türlü yolsuzluğu yaptığı ve bazı uluslararası şirketler topluluğunun geniş Çin piyasasında yer bulmasını kolaylaştırdığı -tabii, bazı bedeller karşılığında- biliniyordu. General Tsai ayrıca dünyanın tanındığı bir mücevher koleksiyoncusuydu ve bazen rüşvet olarak değerli mücevherleri kabul ettiği de biliniyordu.

Labov ikisinin arasındaki bakışmayı gördü. "Ne başarmaya çalıştığınızı bilmiyorum," dedi küçümseyerek. "Her şey değişmek üzere ve siz bunu durduramazsınız."

Bryson soran gözlerle Labov'a baktı. "Ne demek 'her şey değişmek üzere'?"

"Günler kaldı, yalnızca günler," dedi Labov anlaşılabilir bir şekilde. "Hazırlanmak için yalnızca birkaç gün verildi bana."

"Neye hazırlanmak?"

"Makineler yerlerine yerleştirildi. Artık, güç tamamen el değiştirmek üzere! Her şey gözler önüne serilecek."

Tarnapolsky tabancasını cilalamayı bitirdi, mendili cebine koyup tabancayı Labov'un yüzünün birkaç santim uzağına doğrulttu. "Bir darbeden mi söz ediyorsun?"

Bryson sözünü kesti. "Ama Prishnikov zaten iktidarda bulunan bir güç! Neden böyle bir şey istesin ki?"

Labov onları hafife alırcasına güldü. "Darbe! Ne kadar az şeybiliyorsunuz! Görüş açınız ne kadar dar! Biz Ruslar güvenlik ve emniyet için özgürlüğümüzden memnuniyetle vazgeçmişizdir. Siz de vazgeçeceksiniz, hepiniz. Her biriniz. Çünkü artık çok büyük güçler söz konusu. Makineler yerine yerleşti. Her şey gözler önüne serilmek üzere!"

"Neden söz ediyorsun sen?" diye kükredi Bryson. "Prishnikov ve arkadaşları -birleşik bir devletten daha büyük şeylere mi göz diktiler? Hükümetleri de

mi ele geçirmeyi amaçlıyorlar, konu bu mu? Kendi güçleri ve varlıklarıyla ser-
I semlediler mi?"

"Bazı ayrıntılar işimize yarardı, dostum," dedi Tarnapolsky tabancasını indirerek, tehdit artık gerekli değildi.

"Hükümetler mi? Hükümetlerin modası geçti artık! Rusya'ya bakın, hükümetin nasıl bir gücü var? Hiç! Hükümet güçsüz. Artık kuralları şirketler koyuyor! Belki de Lenin haklıydı; dünyayı kontrol edenler kapitalistlerdir!"

Birden Labov'un sağ eli bir kobra hızıyla iplerin izin verdiği kadarıyla birkaç santim ileri atıldı. Bu kadarı Tarnapolsky'nin tabancasını yakalaması için yeterliydi. Tarnapolsky hemen karşılık verip Labov'un elini yakaladı, tabancayı elinden almak için büktü. Tabanca bir an için yukarıya, Labov'un tam yüzüne doğru çevrildi. Labov namluya bakarken ipnotize olmuş gibiydi, yüzünde garip, şirin bir gülümseme vardı. Sonra Tarnapolsky tabancayı elinden alamadan önce Labov namluyu iki gözünün ortasına çevirip tetiği çekti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Anatoly Prishnikov'un uzatmalı yaverinin ölümü, işin gidişatını kötü yönde değiştirdi; Labov belki acımaoz bir şirket görevlisi olabilirdi, ama o bir katil değildi ve ölümü gereksiz yere kan dökülmesi anlamına geliyordu. Her şeyin ötesinde, dikkatle tasarladıkları planda beklenmedik bir karışıklık, bir sapma demekti bu.

Labov'un şoförü birkaç saat sonra kendine gelecekti; Bentley'in birdenbire gözyaşı gaziyla dolduğunu hatırlasın ya da hatırlamasın hafızası bulanık olacaktı. Üniformasının içki koktuğunu, yanında bir şişe durduğunu, yolcusunun gitmiş olduğunu görünce paniğe kapılacaktı. Labov'un evini arayacağı kesindi, bunun icabına bakmalıydılar.

Yuri Tarnapolsky, Dmitri Labov'un cüzdanından Labov'un evinin telefon numarasını buldu. Cep telefonundan -Bryson, Moskova'nın bugünlerde cep telefonu istilasına uğramış olduğunu fark etmişti- Labov'un karısı Masha'yı aradı hemen.

"*Gozpozha, Labova*" dedi hizmet etmeye can atan alt düzey ofis görevlisinin ses tonuyla. "Ben ofisten, Sasha. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, fakat Dmitri, Fransa'yla acil bir telefon görüşmesi yapması gerektiği için biraz gecikeceğini söylememi istedi ve özür diledi." Ses tonunu alçaltarak ekledi. "Ve her zamanki şoförü yine biraz kafayı çekmiş olduğu için yeni bir düzenleme yapmalıyım." Duyguları incinmiş gibi içini çekti. "Ah, neyse. İyi akşamlar." Labov'un karısı bir soru sormadan telefonu kapattı. Bu yeterliydi; böylesi gecikmeler

Labov'un işinde kaçınılmazdı. Şoför telaşla evi ararsa Labov'un karısı öfke ve kızgınlıkla cevap verip telefonu kapatırdı.

Buraya kadar her şey kolay olmuştu. Ama Labov'un intiharı ellerinden geldiğince sıkıca bağlamaları gereken gevşek bir uçuştu. Bryson ve Tarnapolsky'nin yapabilecekleri sınırlıydı, çünkü eski KGB ajanı Nortek ofisini aramaya kesinlikle karşıydı; bütün telefonların kaydedildiğini düşünüyor, sesinin tanınmasını istemiyordu. Hızla bir çözüm, Labov'un intiharı için çok fazla araştırma gerektirmeden kabul edilecek bir açıklama bulmalıydılar. Labov'un üzerine ve çantasına birkaç kuşku eşya yerleştirmeyi akıl eden Tarnapolsky'ydı. Bir şişe Vigor marka Rus yapımı prezervatif, özel arka odalarında gerçekleştirildiği bilinen cinsel çılgınlıklarıyla tanınmış Moskova kulüplerinin kartları -Tarnapolsky'nin yanında küçük bir cartes de visite koleksiyonu vardı- ve cinsel yolla bulaşan hastalıkların gözle görünür kısımlarını tedavi etmeye yarayan yarısı bitmiş bir merhem. Büyük bir olasılıkla bu tür çılgınlıkların Labov gibi edepli, işine bağlı bir adama tamamen yabancı olduğuna hiç kuşku yoktu; fakat kendisini rezil bir utancın ortasında bulmaya böylesine şiddetli tepki verebilecek biriydi. Alkol, bayağı seks: Bunlar normal, günlük ahlaksızlıklardı.

Artık yarış başlamıştı: Zamana karşı, Prishnikov'un öyle ya da böyle, Nortek'e sızıldığını öğrenmesi olasılığına karşı bir yarıştı bu. Çok fazla şeyin ters gidebileceğini biliyordu Bryson. Labov'un limuzini ve sarhoş şoförü dikkatli bir militsiyoner tarafından tanınmış olabilir. Labov'un karısı herhangi bir nedenle ofisi aramış olabilir. Riskler çok büyüktü ve Prishnikov çabuk tepki verebilirdi. Bryson'm Rusya'dan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkması gerekiyordu.

Moskova'nın güneyindeki Vnukovo Havaalanı'na giderken Tarnapolsky Audi'sini en yüksek hızda sürüyordu. Burası Rusya'nın iç hatlar seferleri yapan havaalanlarından biriydi. Ülkenin her bölgesine hizmet veriyor, ama özellikle güneye seferler yapıyordu. Yeni özel havacılık firmalarından biriyle acil bir ayarlama yapmıştı Tarnapolsky. Azerbaycan'la büyük parasal çıkarları olan varlıklı bir müşterisi için Bakü'ye acil bir gece uçuşu bulması gerekiyordu. Kuşkusuz ayrıntılara girmemiş, ama bir fabrikada aniden patlak veren işçi ayaklanmasından ve fabrika müdürünün rehin olarak alınmasından söz etmişti. Ayarlama bu kadar ani olduğu için büyük miktarda para ödenmesi gerekiyordu. Bryson'da para vardı ve memnuniyetle öderdi. Hızlandırılmış işlemler yüzün-

den Gümrük Kontrol'e de para ödenmesi gerekiyordu; bu da büyük miktarda para demekti.

"Yuri," dedi Bryson. "Prishnikov neyin peşinde?"

"Mücevher Ustası'ndın söz ediyorsun, değil mi?"

"Evet. Çin Ordusu konusunda çok bilgili olduğumu biliyorum, KGB'nin Çin biriminde çalışmıştın. Prishnikov, General Tsai'yle ittifak kurarak ne kazanmayı umuyor olabilir?"

"Labov'un dediklerini duydun, dostum. Hükümetlerin artık hiçbir gücü yok. Kuralları koyanlar şirketlerdir. Prishnikov gibi hırslı bir işadamıysan ve dünya piyasasının yarısını kontrol etmek istiyorsan Mücevher Ustası'ndan daha iyi bir ortağı zor bulursun. HÖO'nun en üst rütbeli subaylarından biri. Ayrıca Halkın Özgürlük Ordusu'nu dünyanın en büyük şirketlerinden birine dönüştürmekten sorumlu ve ordunun her türlü ticari girişiminin kontrolü onun denetiminde."

"Ne gibi?"

"Çin ordusu şaşırtıcı derecede karmaşık bir işletme ve girişim ağını kontrol ediyor. Otomobil fabrikalarından uçaklara, ilaçtan telekomünikasyona kadar her alanda. Gayrimenkullerinin sayısı bilinmiyor; Asya'nın her yerinde otelleri var, Pekin'deki muhteşem Palaca Oteli de bunların arasında. Çin havaalanlarının çoğuna sahip."

"Ama ben Çin hükümetinin orduya baskı yapmaya başladığını sanıyordum. Çin başbakanı, ordunun bütün işlerini elinden bırakmasını emreden idari bir emir yayınlamıştı."

"Oh, evet Pekin denedi, ama cin şişeden çıkmıştı bile. Siz Amerikalılar ne diyordunuz, dış macunu tüpten çıktı mı? Belki Pandora'nın kutusundan söz etmek daha iyi olur. Sonuç olarak çok geç kalındı. HÖO, Çin'in en büyük gücü haline geldi."

"Peki Çin "geçen yıllarda savunma bütçesini kısmadı mı?"

Tarnapolsky alaycı bir şekilde güldü. "O zaman HÖO'nun yapması gereken tek şey denetimsiz ülkelere kitle imha silahı satmaktı. Sizin yaptığınız garaj satışları gibi. Sevgili Coleridge, HÖO'nun ekonomik gücü hayal edemeyeceğin kadar büyük. Şimdi telekomünikasyonun stratejik önemini anladıkları için uydu satın alıp göndermeye başladılar. Çin'in en büyük telekomünikasyon şirketine sahipler; geniş bir mobil telefon ve çağrı cihazı ağının yanında enforsiyon sistemleri geliştirmek için Batı'nın devleriyle -Lucent, Motorola, Qual-

comm, Systematix, Nortel- birlikte çalışıyorlar. HÖÖ'nun Çin üzerindeki gökyüzüne sahip olduğu söyleniyor. Ve tek gerçek sahip, işin başındaki adam, her şeyin arkasındaki adam Mücevher Ustası. Yani General Tsai."

Tarnapolsky'nin Audi'si havaalanına yaklaşırken Bryson pistte beklemekte olan, küçük ve yepyeni Yakovlev-112'yi gördü. Tek motorlu, dört kişilik pervaneli bir uçak olduğunu hemen anladı. Şirketin en ufak uçağı olduğuna hiç kuşku yoktu.

Tarnapolsky, Bryson'm şaşkınlığını görebiliyordu. "İnan bana, dostum, böylesine kısa sürede yapabileceğimin en iyisi buydu. Çok daha büyük, çok daha güzel uçakları vardı -YAK-40'tan, Antonov-267'dan söz ettiler- ama hepsi kullanımdaydı."

"Bu olur, Yuri.'Teşekkürler. Sana borçluyum."

"Yalnızca bir iş hediyesi diyelim..."

Bryson başını yana doğru eğdi. Pek uzaktan gelmeyen fren gıcirtısı duymuştu; dönüp baktığında parlak, siyah ve dev gibi bir Humvee'nin üzerlerine doğru geldiğini gördü.

"Bu da ne?" dedi Yuri. Humvee'nin-kapıları savrulurarak açıldı, üç tane siyah giysili adam aşağıya atladı. Yüzlerinde siyah maskeler, üzerlerinde kevlar ve naylon karışımı kurşun geçirmez siyah komando giysileri vardı.

"Eğil!" diye bağırdı Bryson. "Kahretsin! Silahımız yok!"

Audi'nin döşemesine doğru dalış yapan Tarnapolsky ön koltuğun altına monte edilmiş bir tepsi çıkardı. Üzerinde birkaç tabanca ve mermiler vardı. Bryson'a Makarov 9 mm'lik otomatik uzattı, sonra büyük bir kalaşnikof Bizon hafif makinelili tüfek ortaya çıkardı. Aniden başlayan kurşun yağmuru yüzünden Audi'nin ön camı beyaz çatlaklarla doluverdi. Bryson camın en azından kısmen kurşun geçirmez olduğunu fark etti. Öne doğru eğildi. "Bu araba zırhlı değil, değil mi?"

"Hafif," diye cevap verdi eski KGB ajanı. Tüfeği omzuna yerleştirip derin bir soluk aldı. "Birinci Seviye. Kapıları kullan."

Bryson başını salladı; anlamıştı. Kapılar ya çok güçlü fiberglasla ya da sentetik bileşimle takviye edilmişti, bu da onları kalkan olarak kullanabileceği anlamına geliyordu. \

Yeni bir mermi yağmuruyla komandolar yan camlara doğru geldiler, nişan alma duruşuna geçmişlerdi. "Prishnikov'dan özel teslimat," dedi Tarnapolsky neredeyse içinden.

"Labov'un karısı aradı," dedi Bryson. Ama Prishnikov komandoları göndreceği yeri nereden bilmişti? Belki de cevap çok basitti: Rusya'dan en hızlı çimde hava yoluyla kaçınabilirdi ve Prishnikov'un en değerli yardımcısını öldürecek kadar salak olan herkes, hiç gecikmeden ülkeden kaçsa iyi olurdu. Üstelik, Moskova'ya yakın olan yalnızca birkaç tane havaalanı vardı ve yalnızca iki tanesi özel uçak kaldırıyordu. Son dakikada acilen yapılan bir ayarlama. Prishnikov hesaplı bir tahminde bulunmuştu ve tahmini doğruduydu.

Tarnapolsky hızla kapısını açtı, yere inip kapının arkasına çömeldi ve mikelinle ateşe başladı. "Yob tvoyu mat!" Canınız cehenneme.

Adamlardan biri düştü.

"İyi atış," dedi Bryson. Opak beyaz cama bir dizi mermi girip Bryson'm yüzüne minik cam parçacıkları savurdu. Kapıyı açıp hemen arkasına çömeldi ve geriye kalan iki komandoya ateş açtı. Aynı anda Tarnapolsky tekrar ateşe başladı ve ikinci adam kaldırılma düştü.

Geriye bir tane kalmıştı, ama neredeydi?

Bryson ve Tarnapolsky herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için iki taraflarındaki karanlık alanı taradılar. İnış ışıkları siyah asfaltı aydınlatıyordu, ama çevresindeki saha için yeterli değildi. Üçüncü adam elinde silahı ya'mış bekliyor olmalıydı.

Tarnapolsky bir hareket görür gibi olup ateş etti, ama cevap yoktu. Ayağa kalktı, inış pistinin iki yanındaki karanlık alanı inceledi.

Ne cehennemdeydi bu?

Prishnikov'un adamlarının sessizce hareket etmelerini sağlayan kauçutabanlı ayakkabılar giydikleri kesindi. Makarov'u iki eliyle kavrayarak küçük bir daire çizdi.

Tarnapolsky'nin ensesinde dans eden minik kırmızı ışığı gördüğü anda bağırmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu Bryson'm.

"Yere yat!" diye bağırdı. Ama kurşun Yuri Tarnapolsky'nin başından girip yüzünü havaya uçurmuştu.

"Oh, Tanrım!" diye bağırdı Bryson dehşetle arkasına dönerken. Birkaç yüz metre uzaktaki uçağın üstünde ya da yakınında yansıyan bir ışık pırıltısı, hafif bir hareket gördü. Üçüncü nişancı uçağı siper almıştı. Bryson silahını doğrulttu, yavaşça nefes alıp bir tek el ateş etti.

Uzaktan bir çığlık, silahın asfalta düşerken çıkardığı şangırtı duyuldu. Üçüncü komando, Yuri Ivanovich Tarnapolsky'yi öldüren adam ölmüştü.

Arkadaşının cesedine son kez bakan Bryson hemen fırlayıp uçağa doğru koşmaya başladı. Sayıları daha fazla olan diğerleri muhtemelen yoldaydı; havatta kalmak için tek şansı uçağa binip kullanmaktı.

Yakovlev-112'ye doğru koştu, kanadına atlayıp pilot koltuğuna girdi, kapadı arkasından kapattı. Kemerlerini bağlayıp arkasına yaslandı, gözlerini kapattı, Şimdi ne yapması gerekiyordu? Uçağı uçurmak sorun değildi; havada yeterince vakit geçirmişti ve Müdüriyet için çalıştığı yıllarda acilen havalanması gemken pek çok olay olmuştu. Sorun Rus hava sahasında kuleden izin ve yardım almadan uçmaktı. Ama başka seçeneği var mıydı? Tarnapolsky'nin arabasına geri dönmek Prishnikov'un komandolarının eline düşmek demekti ve bu kabul edilebilir bir seçenek değildi.

İçini çekip soluğunu tuttu, sonra kontak anahtarını çevirdi. Motor hemen çalıştı. Göstergeleri kontrol edip yavaşça pistin sonuna doğru ilerlemeye başladı.

Kuleye aldırılmazlık edemeyeceğini biliyordu. Hava trafik kontrolörleriyle bağlantı kurmadan havalanmak hem ölümcül bir riskti, hem de Rus Hava Kuvvetleri tarafından bilinçli bir provokasyon olarak ele görülebilirdi. Bu da ona karşı hemen bir tedbir alınmasına neden olurdu.

Mikrofonu alıp İngilizce konuştu, uluslararası uçuş kontrolörlerinin konuştuğu dildi bu. "Vnukovo İzin, Yakovlev-112, RossTran üç dokuz dokuz fokstrot. İç numaralı pist için yirmi bir, direkt kalkış. Bakü'ye kalkış için hazırım."

Cevap birkaç saniye sonra geldi, parazitli, ama anlaşılırdı: "Shto? Ne? Anlaşılmadı, tekrar edin."

"RossTran üç dokuz dokuz fokstrot," diye tekrarladı. "Vnukovo üç yoluyla kalkışa hazır."

"Uçuş planınız yok, RossTran üç dokuz üç!"

Bryson ısrar etti. "Vnukovo yer, RossTran üç dokuz dokuz fokstrot, kalkışa hazır. On bine çıkıp devam edeceğim. Kalkıştan on dakika sonra iki yüz elli uçuş seviyesi bekliyorum. Kalkış frekansı bir bir sekiz nokta beş beş."

"RossTran bekle, tekrar ediyorum, bekle! Yetkiniz yok!"

"Vnukovo yer, üst düzey Nortek müdürlerini acil bir ziyaret için Bakü'ye götürüyorum," dedi Prishnikov'un itaatkâr yardımcılarının karakteristik kanun ÜS-

tü ukalalıklarını yansıtarak. "Uçuş planının doldurulmuş olması gerekiyordu. Seri numaram var; doğrulamak için Dmitri Labov'u arayabilirsiniz."

"RossTran..."

"Anatoly Prishnikov, işlerine müdahale ettiğinizi öğrendiğinde son derecesine mutsuz olacak. Yoldaş Hava Trafik kontrolörü, belki de bana adınızı söyleşmeniz iyi olur."

Bir duraklama oldu, telsiz birkaç saniye sessiz kaldı. "Devam edin," dedi ses öfkeyle. "Riski üstlenerek uçun."

Bryson gaz kolunu çekti, pistte hızlandı ve uçak kalktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Citta del Vaticano'daki Mbnumenti Musei e Gailene Pontifice, yani Vatikan müzeleri içindeki çok sayıda özelleşmiş koleksiyondan biri olan Chiaramonti Müzesi'nin kıdemli müdürü olan Monsenyör Lorenzo Battaglia, Giles Hesketh-Hayvwood'u yıllardır görmemişti ve onu tekrar gördüğüne pek sevinmiş değildi.

İki adam Galleria Lapidara'nın hemen dışındaki resepsiyon odasında buluşmuşlardı. Monsenyör Battaglia yirmi yıldır' Vatikan müzelerinin müdürüydü ve uzmanlığı dünya çapında saygı görüyordu. Giles Hesketh-Hayvwood bağa M'icheveli iri gözlükleri, gösterişli ipek kravatları, ekoseli yelekleri, altın at nalı kol düğmeleri, göğüs cebinden gösterişli bir şekilde dışarı çıkmış olan eski piposu, üst tabakaya ait aksanıyla biraz gülünç, hatta komik gelirdi monsenyör Battaglia'ya. Tütün kokan adam aşırı kibar olsa da çok şirindi. Üst tabakadan gelen biri olarak bazı açılardan son derece İngilizdi, ama yaptığı iş çok iğrençti. Görünürde antika satıcısıydı, oysa gerçekte çalıntı mal alıp satan biriydi.

Kısmen uzman, kısmen dolandırıcı olan Hesketh-Hayvwood, bazen ortalardan yıllarca kaybolduktan sonra Ortadoğulu bir petrol şeyhinin yatında ortaya çıkan anlaşılması güç bir adamdı. Geçmiş konusunda her zaman gizli kapaklı konuşmasına rağmen, monsenyör onun hakkında bazı dedikodular duymuştu: Ailesi bir zamanlar lüks hayat yaşayan yüksek tabakadan bir İngiliz ailesiydi, ama savaş sonrası işçi Partisi döneminde yoksullaşmışlardı. Zengin çocuklarının arasında eğitim almıştı, ama okulu bitirene dek ailesinin elinde borç yığınınan başka bir şeyi kalmamıştı. Giles, ithalat izin kuruluna rüşvet vererek

İtalya'dan arkeolojik antikalar kaçırmaya başlayan bir serseri, bir dalavereci v ahlaksız bir adamdı. İzinsiz iş yapıyordu ve bazı olağanüstü sanat eserleri ge misti elinden. Eğer bu malların onun eline nasıl geçtiğini bilmek istemiyorsanız bunu sormamanız gerektiğini bilecek kadar çok şey biliyorsunuz demekti. Sa nat dünyasında Hesketh-Hayvwood gibi adamlara yalnızca işe yarayabilecek le ri nadir durumlar için katlanılırdı, hatta bir keresinde monsenyörün işine bil yaramış, adamın dünyanın hiçbir zaman öğrenmemesi için dua ettiği bir "iş lem" gerçekleştirmişti. Ne var ki monsenyörün gösterdiği içtenlik artık zayıfla maya başlamıştı. Çünkü Hesketh-Hayvwood'un ondan istediği iyilik neredes y inanılmazdı.

Monsenyör Battaglia ihtiyacı olan sözcükleri bir araya getirebilmek içi. gözlerini kapadı, sonra öne doğru eğilip büyük bir ciddiyetle konuştu. "Teklif et tiğin şey imkânsız, Giles. Bir 'Yaramazlıktan' öte bir şey. Tam bir skandal."

Monsenyör, Hesketh-VVayvwood'un kendinden memnun olma halinin sar sildiğini hiç görmemişti ve şu anda da sarsılmıyordu. "Skandal mı, monser yör?" Giles Hesketh-Hayvwood'un kalın camların ardındaki baykuşa benzeye gözleri eğleniyor gibiydi. "Ama çok çeşitli skandallar vardır, öyle değil mi? Ör neğin, antik dünyanın sanatı ve sanat eserleri üzerinde uzmanlığı dünya ça pında bilinen kıdemli bir Vatikan görevlisinin Via Sebastiano Veniero'da bi metresi olduğu bilinirse... şey, bazı insanlar, bazı konularda bizim sandığımızı kadar bilgili değiller, öyle değil mi?"

İngiliz, arkasına yaslanıp uzun, ince parmağını havada oynattı. "Ama da ha büyük bir umutsuzluğa neden olan şey, kadınlar değil, paradır. Genç sem patik Alessandra ona lüks ve rahatlık getiren desma/ne'sini almaya devam edi yor sanırım. Lüks ve rahatlık; bazıları savurgan demeyi tercih edebilir, özelli le de ona destek olan Vatikan müze müdürünün mütevazı maaşı düşünülün ce. "İçini çekip kendinden memnun bir şekilde başını salladı. "Ama bu değeri davaya katkıda bulunduğumu bilmek hoşuma gidiyor."

Monsenyör Battaglia yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Şakağında bir damar atmaya başlamıştı.

"Belki de bir anlaşmaya varabiliriz," dedi Battaglia en sonunda.

Kalın camlı gözlükler Bryson'm başını ağrıtmaya başlamıştı, ama sonun da yapmak üzere Roma'ya geldiği şeyi başarmıştı. Küçük uçağı Rus hava sa-

hasının dışında, Kiev civarındaki küçük bir alana indirdikten sonra iki aktarma yaparak Roma'ya gelmişti. Yorgunluktan tükenmiş durumdaydı. Monsenyöre telefon açarken hemen cevap alacağını biliyordu ve gerçekten de öyle olmuştu, çünkü müze müdürü Giles Hesketh-Haywood'un teklif edecekleriyle her zaman ilgilenirdi.

Bryson'm dikkatle yaratılmış karakterlerinden biri olan Giles Hesketh-Haywood önceki meslek yaşamında sık sık işine yaramıştı.

Antika uzmanı ve satıcısı olarak Sicilya, Mısır, Sudan, Libya ve başka yerlere yolculuk yapmak için mantıklı nedenleri vardı. Kuşku uyandırarak kuşkunun yönünü değiştiriyordu: Yanlış yönlendirmede ilk uygulamaydı bu. Dikkatli görevliler onun bir kaçakçı olduğunu düşündükleri için casus olabileceği akıllarından hiç geçmiyordu. Pek çok kişi, rüşvetlerini büyük bir memnuniyetle kabul «diyordu. Sonuç olarak, eğer onlar etmezse başkaları edecekti.

Küçük haber ertesi gün resmi Vatikan gazetesi olan ve dünya çapında beş milyon adet satan *L'Osservatore Romano*'da çıktı. *OGETTO SPARITO DAI MUSEI VATICANI?* (VATİKAN KOLEKSİYONUNDAN PARÇALAR MI ÇALINDI?) diyordu manşette. *

Habere göre, Vatikan müzesi yıllık envanterlerinde değerli taşlardan yapılmış Sung Hanedanı'na ait eşsiz satranç takımının kayıp olduğunu keşfetmişti. Zarif takım 14. yüzyılın başında Marco Polo tarafından Çin'den getirilip Venedik dükasına teslim edilmişti. 1549'da Papa III. Paul bu takımla efsanevi satranç ustası Paulo Boi'ye karşı maç yapmış ve yenilmişti. Sonunda takımı Cesare Ilogia ele geçirmiş ve kendine saklamıştı. Daha sonra, Medici papalarından birine, Papa Leo'ya sunulmuş, o da bu takıma büyük değer vermişti; hatta takım papanın büyük portrelerinden birinin geri planında bile görülebiliyordu.

Gazete makalesi, Vatikan müzesinin sözcüsünün suçlamayı reddettiğini bildiriyordu. Bununla birlikte müze, eşsiz satranç takımının halen müzede olduğuna dair bir kanıt gösteremiyordu. Gazetede kıdemli müze müdürü Monsenyör Lorenzo Battaglia'nın kısa, kızgın bir açıklaması alıntılanmıştı. Vatikan müzesinin kataloglarında yüz binlerce seçkin obje olduğunu ve sayı böylesine kabarık olunca bazı nesnelerin geçici olarak yanlış yere konmasının kaçınılmaz olduğunu söylüyordu; hemen bir hırsızlık olduğu sonucuna varılması için bir neden yoktu.

Nick Bryson, Hassler'deki odasında büyük bir mesleki tatminle okuyord yazıyı. Monsenyörden bu kadarını beklemiyordu. Sonuçta inkârlar doğruyd Efsanevi Sung Hanedanı'na ait satranç takımı, Vatikan'ın yüzlerce deposu" ,dan birinde hâlâ güvenle saklanıyordu; Vatikan'ın pek çok eşyası gibi o da hi¹ bir zaman sergilenmeyecekti. Aslında, kırk yılı aşkın bir süredir durum böyleydi. Çalınmamıştı, fakat gazeteyi okuyan herkes çalındığı sonucuna varacaktı

Ve Bryson bu haberi doğru insanların okuyacağından emindi.

Telefonu alıp Pekin'deki eski bir tanıdığını aradı. Jiang Yingchao adında Çinli, dışişlerinde yüksek bir mevkide bulunuyordu. Jiang on yıl kadar önce les Hesketh-Haywood'la bir iş yapmıştı; Giles'in tiz sesini hemen tanıdı.

"Benim İngiliz dostum," dedi Jiang sevinçle. "Senden haber almak ne güzel, bunca zaman süren sessizlikten sonra."

"Dostlarımı zorlamaktan hoşlanmadığımı bilirsin," diye cevap verdi Bryson, "Ama son yaptığımız işin... mesleki yaşamına yardımcı olduğunu umuyorum" Kuşkusuz buna ihtiyacın olduğundan değil. Diplomatik alandaki yükselişin çok etkileyiciydi."

Giles'in Çinli diplomat arkadaşına hatırlatmada bulunması gerekmiyordu Jiang, Giles Hesketh-Haywood'la ilk tanıştığında Bonn'daki Çin elçiliğinde düşük seviyeli bir memurdu. Birlikte öğle yemeği yedikten sonra Giles verdiği süzü tutmuş, Çin'e ait son derece değerli bir antika sanat eserini Jiang için pıysa fiyatının çok daha altında ele geçirmişti. Han Hanedanı'na ait kırmızı tefraktan yapılmış minyatür at Jiang'dan elçiye bir armağan olmuş ve hiç kuşlan yok ki, bu durum kariyerindeki yükselişini hızlandırmıştı. Yıllar içinde, Hesketh Haywood diplomat arkadaşı için çok sayıda paha biçilmez obje temin etmiş" bunlara antik bronz heykeller ve Qing Hanedanı'na ait bir vazo da dahildi. I

"Bunca yıldır neler yapıyorsun?" diye sordu diplomat.

Bryson incinmiş gibi uzun bir şekilde iç çekti. "Eminim *L'Osservatore Romano*'daki tek kelimeyle adı makaleyi okumuşsundur."

"Hayır, hangi makaleymiş bu?"

"Oh, söylediklerimi unut gitsin. Her neyse, olağanüstü bir parça geçti eli ve senin gibi birinin ilgilenebileceğini düşündüm. Aslında, son derece uzun bir potansiyel alıcı listesi var elimde, ama eski zamanların hatırina önce seni arama düşündüm..." Satranç takımını tarif etmeye başladı, ama Jiang sözünü kesti.

"Seni arayacağım," dedi kesin bir tonla. "Bana numaranı ver."

Bir saat sonra Jingchao temiz bir hattan aradı. Vatikan gazetesini bulup bazı yerlere birkaç telefon açtığına kuşku yoktu.

"Beni anlarsın dostum, bu çok sık olan bir şey değil," dedi Giles. "Ama bu liir-büyük kurumların bazılarının ellerindeki hazineler konusunda ne kadar dikkatsiz olduklarını düşünmek insanı korkutuyor, öyle değil mi?"

"Evet evet," diye araya girdi Jiang sabırsızlıkla. "Eminim büyük ilgi olacaktır. Eğer aynı şeyden söz ediyorsak -Sung Hanedam'ının değerli taşlardan yakılan satranç takımı-"

"Ben varsayıma dayanarak konuşuyorum, dostum Jiang. Bunun farkında·ın. Diyorum ki, eğer böylesi muhteşem bir takım ele geçerse, bunu etrafa yaymak isteyebilirsiniz. Gizlice, elbette..."

Şifreli mesaj anlaşılmıştı' boğaya kırmızı bayrak sallamak gibi bir şeydi bu. "Evet evet, birisini tanıyorum, evet, gerçekten. Bir general var, bu tür şeyleri topladığı biliniyor, Sung Hanedanı'na ait yontma eserleri topluyor. General için bir tutku bu. Takma Ğdını bilirsiniz belki Mücevher Ustası."

"Hmm. Emin değilim, Jiang. Sence ilgilenir mi?"

"General Tsai, yağmalanmış imparatorluk hazinelerini ülkeye geri getirmeyle çok ilgileniyor. Ateşli bir milliyetçidir."

"Pekâlâ, anladım. Fakat, şey, generalin ilgilenip ilgilenmediğini çok çabuk öğrenmem gerekiyor, çünkü otel santraline telefon bağlamamasını söylemek üzereyim, şu iğrenç petrol şeyhleri durmadan arıyorlar!"

"Hayır!" diye bağırdı Jiang. "Bana iki saat ver! Bu şaheser Çin'e dönmeli!"

Bryson'm fazla beklemesi gerekmedi. Diplomat aradan bir saat geçemişti ki aradı. General ilgileniyordu.

"Malın olağanüstü yapısı yüzünden müşterimle yüz yüze görüşmek konulumda ısrar ediyorum," dedi Bryson kararlı bir şekilde. Bu noktada generale karşılaşmada kendi şartlarını koyabileceğini biliyordu.

"Fakat... fakat, elbette," diye kekeledi Jiang. "Müşteri... malın gerçek olduğuna clair her türlü güvenceyi istiyor."

"Doğal olarak. Bütün sertifikalan temin edilecek."

"Elbette."

"Buluşma çabuk olmalı. Gecikme kabul edemem."

"Bu sorun değil. Mücevher Ustası, Shenzhen'de ve seninle mümkün olan kısa zamanda buluşmak istiyor."

"Güzel. İlk uçakla Shenzhen'e gideceğim. Sonra general ve ben bir başlangıç konuşması yapacağız."

"Ne demek başlangıç konuşması?..."

"General ve ben keyifli bir, iki saat geçireceğiz, ona satranç takımının fotoğraflarını göstereceğim ve eğer bir anlaşmaya vardığımızı hissederek sor; raki adıma geçeceğiz."

"O zaman takımı generalle görüşmene getirmeyeceksin?"

"Ah, sevgili Tanrım, hayır. Böyle bir müşteri eğer isterse rahatça afişe edebilir. Bugünlerde çok dikkatli olmalıyım. Sloganımı bilirsin: Yabancılarla hiç yapmam." Gevrek gevrek güldü. "Tabii bu adamla tanıştıktan sonra artık yabancı olmayacağız, değil mi? Eğer her şey yolunda giderse ithalatı, parasal kazancı, bütün o can sıkıcı, yavan ayrıntıları tartışabiliriz."

"General mücevher takımını incelemekte ısrar edecektir, Giles."

"Elbette, ama hemen değil. Oh, hayır. Çin benim için yabancı bir yer, işin başındakileri kesinlikle tanımıyorum. Galiba orada kendimi biraz korunması] hissediyorum. Generalin mala el koyup beni sizin kabak tarlalarınıza ya da hıfıfıya yetiştiriyorsanız oraya göndermesini istemem."

"General sözünün eridir," dedi Jiang katı bir şekilde.

"Antenlerim son yirmi yıldır bana çok iyi hizmet etti, dostum. Bu ileri yaşlarda onlara aldırma edemem, insan, siz anlaşılması zor Doğu-lularla iş yapan ken çok dikkatli olmalı." Güldü, telefonda bir sessizlik oldu. "Ve beni tanırırsın bir kadeh piring şarabıyla herkesin olabileirim!"

Oğlak derisi san yeleği, ipek-kaşmir damalı takım elbisesiyle göz alıcı bir şekilde giyinmiş olan Giles Hesketh-Haywood, Shenzhen'in Huangtian Hava alanı'na vardığında generalin koyu yeşil, rütbesiz üniforma giymiş bir elçisi tarafından karşılandı. Adamın 'Mao' kepinin önünde kırmızı metal bir yıldız vardı. Adını vermeyen donuk suratlı, orta yaşlı elçi, Bryson'ı gümrükten ve göç

ten bürosundan hızla geçirdi. Her şey hazırdı; saygılı havaalanı personeli hiçbir şey aramadı.

Bu iş General Tsai'nin adamlarına bırakılmıştı. Gümrükten çıktıktan sonra ilçi hiçbir şey söylemeden Bryson'ı aceleyle üzeri yazısız ve yeşil üniformalı İki askerin beklediği bir kapıdan geçirdi. Bir tanesi hiçbir şeyi atlamadan bavulu altüst etti. Bu arada diğeri onu baştan ayağa aradı, hatta ayakkabısının iç tabanını bile çıkardı. Bryson aranmasına şaşırılmamıştı, maruz kaldığı uygulama Canını sıkılmıştı.

Ama silahsız gelmemişti. Generalle buluşmasına izin verilmeden önce aranacağını düşünerek bütün ateşli silahlarını yada Giles Hesketh-Haywood'a Uymayan her şeyi geride bırakmıştı. Yakalanma ve her şeyin boşa gitmesi riski çok büyüktü.

Fakat Hesketh-Haywood'un yumuşak deri kemerinin içinde çok iyi şekilde gizlendiği için riske değecek bir silah vardı. İyi cins italyan keçi derisinden yapılmış kemerinin katlarının arasına dikilmiş, alüminyum-vanadyum alaşımından yapılmış jilet keskinliğindeki esnek metal şerit, üç santim genişliğinde otuz santim boyundaydı. Bıçak tek bir çitçitın açılması suretiyle kemerdan kolayca ve hızla çıkarılabiliyordu. Keniini yaralamadan kullanmak zordu, fakat gerektiği Dİçimde kullanıldığında insan derisini herhangi bir basınç uygulamaksızın koniğe kadar kesiyordu. Ve eğer bu da yeterli olmazsa Bryson her zaman olduğu gibi doğaçlama yapma, başkalarının görmediği şeylerden silah yapma yeloneğine güvenecekti. Fakat silaha ihtiyacı olmayacağını umuyordu. Üniformalı asker, Bryson'a kemerini çıkarmasını emretti; parmaklarıyla yokladı, ama bir çoy bulamadı.

Siyah, son model bir Daimler limuzin terminalin çıkış kapısında motoru çalışır durumda bekliyordu. Direksiyonda üzerinde yine Çin ordusunun rütbesiz üniformalarından biri olan bir asker oturuyordu. Yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi, ama çenesi alçakgönüllölük göstergesi olarak göğsüne doğ-III inmişti.

t

Asık suratlı elçi, arabanın yolcu kapısını Bryson için açtı, bavulu bagaja koydu; sonra ön koltuğa oturdu. Bu arada tek kelime bile etmemişti; şoför Daimler'i Shenzhen'e doğru sürmeye başladı.

Bryson yıllar önce Shenzhen'e bir kere gelmişti, fakat şu anda tanım çok zordu. En fazla yirmi yıl önce minik, uyuşuk bir balıkçı ve sınır köyü o' yer, hızla asfaltlanmış yollardan, baştan savma apartmanlardan ve yoğun d man çıkaran fabrikalardan oluşan gürültülü ve karmaşık bir metropol halini mıştı. Güney Çin'in Pearl Nehri Deltası'ndaki pirinç tarlaları ve bakir toprak! nndan gökdelenler, çeşitli tesisler ve Özel Ekonomik Bölge'nin sanayileşnl sektörleri fıskırmıştı. Düzensiz kent silueti inşaat vinçleriyle doluydu, gökyüzü ne çirkin bir kirlilik hâkimdi. Pis kokulu Shenzhen Nehri'nin kıyısına yerleşrr\$ olan dört milyonluk kalabalık nüfus, çoğunlukla geçim uğruna köylerini bira' gelmiş olan köylü çiftçilerden oluşuyordu.

Shenzhen kapitalizm denen yüksek oktanlı yakıtla günün yirmi dört saa^ son hızla ve tam kapasiteyle çalışan bir mantar kentti. Fakat bu, kapitalizmi en küstah ve zalim hali, öncü şehirlerin tehlikeli histerisiydi. Suç ve fuhuş h yerde yaygındı. Tüketici israfının boyutlarının, parlak reklam panolarıyla onl nn yanıp sönen neon ışıklarının, Louis Vuitton ve Dior'un gösterişli mağazal; rının yalnızca bir kaplama olduğunu biliyordu Bryson. Bütün bunların ardır! çaresiz yoksulluk, sefalet, düzinelerce göçmen işçiyi barındıran ve içinde h hangi bir boru tertibatının bulunmadığı; minik, pis bahçesinde cılız tavuklar gezindiği metal sundurmalar gizlenmişti.

Trafik kalabalıktı, son model otomobiller ve parlak kırmızı taksilerle dol du. Bütün binalar yeni, yüksek ve moderndi. Caddeler, İngilizce olan birkaç nesi -McDonald'sın M'si ve KFC- dışında hepsinin Çince olduğu yanıp söh işaretlerle doluydu. Her yer rengârenkti, parlak renkli restoranlar ve elektro eşyalar -video ve dijital kameralar, bilgisayarlar, televizyonlar, DVD'ler- sata| dükkânlar her yeri kaplamıştı. Seyyar satıcılar kızarmış domuz, ördek ve câ| yengeç satıyordu.

Omuz omuza yürüyen kalabalıkta neredeyse herkesin bir cep telefo vardı. Fakat Hong Kong'un tersine güneye yirmi mil gidildiğinde parklarda t* chi pratiği yapan yaşlı insanlar yoktu; aslında burada hiç yaşlı insan yokt Özel Ekonomi Bölgesi'nde maksimum kalış süresi on beş yıldır ve yalnızca v' cudu güçlü olanlar kabul ediliyordu.

Elçi oturduğu ön koltukta dönüp konuşmaya başladı. "Ni laiguo Shenz ma?"

"Pardon?" dedi Bryson.

"M *budong Zhongguo hua ma?*"

"Affedersiniz, bu dili bilmiyorum," dedi Bryson kelimeleri yayarak. Elçi ona i Çince anlayıp anlamadığını ve buraya daha önce gelip gelmediğini sormuştu. [Bryson test ediliyor edilmediğini merak etti.

"İngiliz misiniz?"

"İngilizim ve İngilizce konuşuyorum, evet."

"Buraya ilk defa mı geliyorsunuz?"

"Evet. Ama şirin bir yer, keşke daha önce keşfetmiş olsaydım."

"Generalle neden buluşuyorsunuz?" Elçinin ifadesi açıkça düşmanlık taşıyordu.

"İş için," dedi Bryson kısaca. "Generalin yaptığı da bu, öyle değil mi?"

"General HÖO'nun Guandong Sektörü'nün başında bulunuyor," diye çıkış-Eti elçi.

"Eh, orada bir sürü iş oluyor gibi."

Şoför bir şeyler homurdandı, elçi sesini kesip önüne döndü.

Daimler inanılmaz kalabalık ve gürültülü caddelerden geçti. Buralarda tiz »usli insanların histerik çılgınlıkları yükseliyor, kamyonların kornaları durmadan Ölüyordu. Sonunda trafik Şangri-La Otelinin önünde tamamen durdu. Şoför "•İrenlerini ve yanıp sönen kırmızı ışığını açarak arabayı kaldırıma çıkardı, arabanın mikrofonundan talimatlar savurarak yayaları ürkmüş güvercinler gibi dağdı. Sonra hızlanıp trafiğin düğümlendiği noktayı aştı.

Ardından bir kontrol noktasına geldiler. Askeriyenin doğrudan kontrolünde İlbi görünen oldukça sanayileşmiş bir bölgenin girişiydi burası. Bryson, General Tsai'nin asıl kaldığı yerin burası olduğunu düşündü. Elinde mandallı kâğıt klasörü bulunan bir asker, öne doğru eğilip kabaca elçiye işaret etti, adam hemen dışarı çıktı. Araba caddede ilerlemeye devam etti, evlerin yer aldığı çamur rongi binaları geçip çoğunlukla depoların bulunduğu, daha endüstriyel görünümlü bir bölgeye girdi.

Bryson birden telaşlandı. Generalin evine götürülmüyordu. Nereye gidiyorlardı?

"*Neng bu neng gaosong wo, ni song wo qu nar?*" dedi yoğun bir İngiliz ak-Biniyle. Bu dile yabancı olan birinin kullanacağı bir cümle yapısıydı kullandığı. İteni nereye götürdüğünüzü söyler misiniz?

Şoför cevap vermedi.

Bryson sesini yükseltti, artık alışık olduğu acıcılıkta konuşuyordu, tam tı] yerli gibi. "General'in kıışlasının yakınında bile değiliz, syy!"

"General ziyaretçilerini evinde kabul etmez. Dikkat çekmek istemez." {3 fôr kaba, hatta saygısız bir şekilde konuşuyordu. Onun mevkisindeki bir Çinli nin üstüne hitap edeceği şekilde konuşmuyor, "efendi" için *shifu* sözcüğün! kullanmıyordu. Bu kaygı vericiydi.

"General Tsai yüksek yaşam standardıyla ünlüdür. Arabayı hemen geri gül türmeni tavsiye ederim."

"General gerçek gücün görünmeden kullanıldığına inanır. Perde arkasın) da kalmayı tercih eder." Büyük bir deponun önüne gelmiş, asker yeşili ciplerin ve Humvee'lerin yanına park etmişlerdi. Şoför arkasına dönmeyen ve kontaffl kapatmadan konuştu. "18. yüzyılda yaşayan büyük İmparator Qian Xing'in h| kâyesini biliyor musunuz? Bir hükümdarın yönettiği halkla onlar farkında olma] dan aralarında dolaşması gerektiğine inanıyordu. Bu yüzden kılık değiştirecek Çin'de dolaşırdı."

Bryson şoförün söylediğini fark ederek hızla başını çevirdi, ilk kez şoförün yü züne gerçekten dikkat etti. Sonra kendi kendine küfretti. Şoför, General Tsai'ydi]]L

Daimlerin etrafı birden askerlerle çevrildi ve general yöresel bir dil olan Toishanese dilinde emirler yağdırmaya başladı. Arabanın kapısı açıldı vi Bryson dışarı çıkarıldı. İki asker iki kolundan yakalamıştı.

"Zhanzhul Kıpırdama!" diye bağırdı askerler. "*Shou fang xia! Bie dong*" I

Arabanın camı elektronik olarak açıldı; general sırtıttı. "Sizinle konuşma] çok ilginçti. Bay Bryson. Sohbetimiz ilerledikçe diliniz hızla gelişti. Başka neler gizlediğinizi merak ediyorum. Şimdi kaçınılmaz ölümünüze huzurla gitmeni^ tavsiye ediyorum."

Oh, Tanrım! Gerçek kimliği biliniyordu! Nasıl? Ve ne kadar süredir?

Zihni hızla çalışıyordu. Gerçek kimliğini kim açıklamış olabilirdi? Daha da önemli, Hesketh-Hayvwood hilesini kim biliyordu? Shenzhen'e geldiğini kirri biliyordu? Yuri Tarnapolsky değildi. Kimdi o halde?

Fotoğrafi fakslanmış, bağlantı kurulmuştu. Fakat bu çok anlamsızdı! Ge- nerale yakın ve yüzünü tanıyan biri olmalıydı, birisi paravan olarak kullandığı kimliği biliyordu. Birisi onu tanıyordu; başka mantıklı bir açıklaması olamazdı,

General Tsai arabayı sürdü. Daimler, Bryson'm yüzüne bir egzoz dumanı avurarak ilerledi. Bryson itile kakıla deponun girişine doğru götürüldü. Arkasına silah dayamışlardı. Şansını hesapladı, fazla iyi değildi. Bir elini, tercihen sağ elini, serbest bırakmalı ve hızlı tek bir hareketle kemerindeki vanadyum bıçağı çıkarmalıydı. Ancak bunu yapmak için dikkat dağıtacak bir şey yapmalıydı. Generalin talimatı açıktı: "kaçınılmaz ölümüyle" buluşacaktı. Kaçmak için ani bir hareket yaparsa üzerine ateş etmekten çekinmezlerdi, bundan emindi. Generalin emirlerini sınamak gibi bir niyeti yoktu.

O zaman neden depoya götürülüyordu? Etrafına bakıp, dev binanın büyüklüğünü gördü. Uca doğru bir tank ya da Humvee'yi kaldırmaya yarayan dev bir yük asansörü vardı. Hava motoryağı ve dizel yakıtının kokusuyla ekşimsi bir hal almıştı. Kamyonlar, tanklar ve diğer büyük askeri araçlar depo boyunca uıkışık bir şekilde yan yana dizilmişti. Burası zengin, yüksek hacimli araba ya da kamyon satıcılarının depo alanına benziyordu, ama beton duvarlar ve yerler motoryağı damlaları ve egzoz dumanı kalıntıları yüzünden pislik içindeydi.

Neler oluyordu? Kendisini asker olmayan hiçbir tanıdığın bulunmadığı dışarda kolayca vurabilecekken neden buraya getirmişlerdi?

Sonra bunun nedenini fark etti.

- Gözleri, önünde dikilen adamın üzerine perçinlendi. Tepeden tırnağa silahlanmış bir adamdı bu. Tanıdığı bir adam.

Adı Ang Wu'ydu.

Fiziksel açıdan ürkütücü diye tarif edebileceği birkaç rakibinden biriydi. Çin Ordusu'nun hain bir subayıydı. HÖO'nun ticaret yapan bir kolu olan Bomtec'e bağlıydı. Ang Wu, Sri Lanka'da yerel HÖO'nun temsilcisiydi; savaşın her iki tarafına da silah gönderiyor, şüphe ve ihtilaf tohumları ekiyor, bölgenin dumanı lüten öfkesi için oldukça kolay parlayan yakıtı sağlıyordu. Bryson ve bu görev için topladığı komando birliği, Kolombo'nun dışında, Ang Wu'nun doğrudan kontrolünde olan öldürücü bir cephane karavanının önünü kesmişti. Açılan ateş sırasında Bryson, Ang Wu'yu karnından vurup yere yıkmıştı. Düşmanı helikopterle kurtarılmış ve daha sonra Pekin'e geri götürüldüğü rapor edilmişti.

Fakat o olayla ilgili daha fazla şey olmalıydı, altta yatan bir anlam, kendisinin yalnızca bir maşa olarak kullanıldığını göstermeyen bir plan? O uygulamanın arkasında yatan şey gerçekte neydi?

Şoför cevap vermedi.

Bryson sesini yükseltti, artık alışık olduğu acıcılıkta konuşuyordu, tam bir yerli gibi. "General'in kışlasının yakınında bile değiliz, *sijil*"

"General ziyaretçilerini evinde kabul etmez. Dikkat çekmek istemez." Şoför kaba, hatta saygısız bir şekilde konuşuyordu. Onun mevkisindeki bir Çini'nin üstüne hitap edeceği şekilde konuşmuyor, "efendi" için *shifu* sözcüğünü kullanmıyordu. Bu kaygı vericiydi.

"General Tsai yüksek yaşam standardıyla ünlüdür. Arabayı hemen geri götürmeni tavsiye ederim."

"General gerçek gücün görünmeden kullanıldığına inanır. Perde arkasından kalmayı tercih eder." Büyük bir deponun önüne gelmiş, asker yeşili cipleri ve Humvee'lerin yanına park etmişlerdi. Şoför arkasına dönmeden ve kontağı kapatmadan konuştu. "18. yüzyılda yaşayan büyük imparator Qian Xing'in hikâyesini biliyor musunuz? Bir hükümdarın yönettiği halkla onlar farkında olmadan aralarında dolaşması gerektiğine inanıyordu. Bu yüzden kılık değiştire' Çin'de dolaşırdı."

Bryson şoförün söylediğini fark ederek hızla başını çevirdi, ilk kez şoförün yüzüne gerçekten dikkat etti. Sonra kendi kendine küfretti. Şoför, General Tsai'ydi.

Daimler'in etrafı birden askerlerle çevrildi ve general yöresel bir dil olan Toishanese dilinde emirler yağdırmaya başladı. Arabanın kapısı açıldı ve Bryson dışarı çıkarıldı, iki asker iki kolundan yakalamıştı.

"Zhanzhul Kıpırdama!" diye bağırdı askerler. "*Shou fang xia! Bie dong!*"

Arabanın camı elektronik olarak açıldı; general sıırtı. "Sizinle konuşma" çok ilginçti. Bay Bryson. Sohbetimiz ilerledikçe diliniz hızla gelişti. Başka nel gizlediğinizi merak ediyorum. Şimdi kaçınılmaz ölümünüze huzurla gitmenizi tavsiye ediyorum."

Oh, Tanrım! Gerçek kimliği biliniyordu! Nasıl? Ve ne kadar süredir?

Zihni hızla çalışıyordu. Gerçek kimliğini kim açıklamış olabilirdi? Daha da önemlisi, Hesketh-Haywood hilesini kim biliyordu? Shenzhen'e geldiğini kim biliyordu? Yuri Tarnapolsky değildi. Kimdi o halde?

Fotoğrafı fakslanmış, bağlantı kurulmuştu. Fakat bu çok anlamsızdı! Generale yakın ve yüzünü tanıyan biri olmalıydı, birisi paravan olarak kullandığı kimliği biliyordu. Birisi onu tanıyordu; başka mantıklı bir açıklaması olamazdı.

General Tsai arabayı sürdü. Daimler, Bryson'm yüzüne bir egzoz dumanı savurarak ilerledi. Bryson itile kakıla deponun girişine doğru götürüldü. Arkasından silah dayamışlardı. Şansını hesapladı, fazla iyi değildi. Bir elini, tercihen sağ elini, serbest bırakmalı ve hızlı tek bir hareketle kemerindeki vanadyum bıçağı çıkarmalıydı. Ancak bunu yapmak için dikkat dağıtacak bir şey yapmalıydı. Generalin talimatı açıktı: "kaçınılmaz ölümüyle" buluşacaktı. Kaçmak için ani bir hareket yaparsa üzerine ateş etmekten çekinmezlerdi, bundan emindi. Generalin emirlerini sınamak gibi bir niyeti yoktu.

O zaman ne/den depoya götürülüyordu? Etrafına bakıp, dev binanın büyüklüğünü gördü. Uca doğru bir tank ya da Humvee'yi kaldırmaya yarayan dev bir yük asansörü vardı. Hava motoryağı ve dizel yakıtının kokusuyla ekşimsi bir hal almıştı. Kamyonlar, tanklar ve diğer büyük askeri araçlar depo boyunca tıkkışık bir şekilde yan yana dizilmişti. Burası zengin, yüksek hacimli araba ya da kamyon satıcılarının depo alanına benziyordu, ama beton duvarlar ve yerler motoryağı damlaları ve egzoz dumanı kalıntıları yüzünden pislik içindeydi.

Neler oluyordu? Kendisini asker olmayan hiçbir tanığın bulunmadığı dışarda kolayca vurabilecekken neden buraya getirmişlerdi?

Sonra bunun nedenini fark etti.

Gözleri, önünde dikilen adamın üzerine perçinlendi. Tepeden tırnağa silahlanmış bir adamdı bu. Tanıdığı bir adam.

Adı Ang Wu'ydu.

Fiziksel açıdan ürkütücü diye tarif edebileceği birkaç rakibinden biriydi. Çin Ordusu'nun hain bir subayıydı. HÖO'nun ticaret yapan bir kolu olan Bomtec'e bağlıydı. Ang Wu, Sri Lanka'da yerel HÖO'nun temsilcisiydi; savaşın her iki tarafına da silah gönderiyor, şüphe ve ihtilaf tohumları ekiyor, bölgenin dumanı inlen öfkesi için oldukça kolay parlayan yakıtı sağlıyordu. Bryson ve bu görev için topladığı komando birliği, Kolombo'nun dışında, Ang Wu'nun doğrudan kontrolünde olan öldürücü bir cephane karavanının önünü kesmişti. Açılan ateş sırasında Bryson, Ang Wu'yu karnından vurup yere yıkmıştı. Düşmanı helikopterle kurtarılmış ve daha sonra Pekin'e geri götürüldüğü rapor edilmişti.

Fakat o olayla ilgili daha fazla şey olmalıydı, altta yatan bir anlam, kendinin yalnızca bir maşa olarak kullanıldığını göstermeyen bir plan? O uygulamanın arkasında yatan şey gerçekte neydi?

Şu anda Ang Wu karşısında dikiliyordu. Omzunda çapraz naylon askı bağlı Çin yapımı bir AK-47 asılıydı. Kalçasının iki yanındaki kılıfta birer tabanca vardı. Beline makineli tüfek mermilerinin bulunduğu fişeklik bir kemer gi sarılmıştı. İki yanında ve ayak bileklerinde parlak bıçaklar sallanıyordu.

Bryson'm omuzlarını tutan eller daha da sertleşti. Kemerine uzanmak i elini kurtaramıyordu. Ah, Tanrım!

Güçlü düşmanı mutlu görünüyordu. "Ölmenin pek çok yolu var," dedi A Wu. "Bir daha karşılaşıpacağımızı biliyordum. Uzun zamandır bu anı bekliy dum." Akıcı bir hareketle tabancalardan birini kılıfından çıkardı. Çin yapımı 9 rı otomatiği elinde tarttı, sağlamlığı, hayata son verme gücü hoşuna gidiyor biydi. "Sen, General Tsai'nin bana armağanısın, yıllardır ona yaptığım hizmetin cömert ödülü. Basit bir hediye... Seni kendi elimle öldürebileceğim. Çok - sil diyorsunuz- çok yakın ve kişisel."

Yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi, bembeyaz dişleri ortaya çıktı." yıl önce Kolombiya'da dalağımı aldın, bunu biliyor muydun? Bu yüzden ön onunla başlayacağız. Dalağınla."

Zihninde koca depo minicik bir boşluğa, bir ucunda kendisinin, bir ucund Ang Wu'nun olduğu dar bir tünele dönüştü. Düşmanından başka hiçbir şal yoktu. Bryson derin bir soluk aldı. "Bu pek adilce değil," dedi zorlama, yapay bir sükûnetle.

Çinli katil gülümsedi, kolunu uzatıp tabancayı Bryson'm sol göğsünün altına doğrulttu. Düşmanı emniyeti bırakırken Bryson birden ileri doğru atılıp w cudunu adamların elinden kurtulacak şekilde бүктü ve sonra...

Öksürüğü ya da daha çok tükürüğü andırır bir ses duyuldu, sonra And Wu'nun geniş alnının tam ortasında gözyaşını andıran minik kırmızı bir delik belirdi. Kendinden geçen bir sarhoş gibi yavaşça yere yıkıldı.

"Aya!" diye bağırdı askerlerden biri. Kendi etrafında döndüğü sırada ikinci sessiz mermi alnını buldu, ikinci asker feryat edip silahına uzanırken birden yere yıkıldı, başının yarısı gitmişti.

Birden serbest kalan Bryson kendini yere attı, aynı anda dönüp başını kalı? dırdı. Altı metre kadar yukardaki çelik iskelede denizci mavisi takım elbise gi miş, uzun boylu, şişman bir adam beton sütunun arkasından çıktı. Elinde .

Magnum vardı. Namlusuna uzun bir susturucu takılıydı ve ucundan duman çıkıyordu. Adamın yüzü bir an gölgede kaldı, ama Bryson bu yürüyüşü nerede görse tanırdı.

Şişman adam Magnum'u havaya, Bryson'a doğru fırlattı. "Yakala."

Yıldırım çarpmışa dönen Bryson, silahı düşmek üzereyken yakaladı.

"Yeteneklerinin tamamen paslanmadığını görmek güzel," dedi Ted Waller merdivenleri inmeye başlarken. Bryson'a yersiz bir neşe olduğunu düşündürecok şekilde baktı; nefes nefeseydi. "Zor bölüm şimdi başlıyor."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Senatör James Cassidy, *The Washington Times*'ta çıkmıştı; yoğun öfke medyadan umutsuzca saklamaya çalıştığı bir şeydi bu. Gömülü sır ortaya çıkmıştı. Ama nasıl? *Washington Times*'in manşetini -karısından söz edildiği uyuşturucudan tutuklanmasını, adaletin engellendiğine dair suçlamaları- gö ve daha fazla okumadı. Demek en sonunda açığa çıkmıştı.

Ofisine sabah altıda, normalinden saatler önce geldiğinde üst kademe binin çoktan toplanmış olduğunu gördü, kendisi kadar solgun ve güçsüz g" nüyordardı. Roger Fry girişe gerek duymadan söze başladı. "*The Washing Times*, yıllardır silahını sana doğrultmuş durumda. Ama diğer medya kaynaklarından da yüzden fazla telefon aldık. Karının da izini bulmaya çalışıyor. Tüm bunlar sırları açığa çıkarmak için yapılan bir hareket. Olanları kontrol e mem, Jim. Hiçbirimiz edemeyiz."

"Bu doğru mu?" diye sordu basın sekreteri Mandy Greene. Mandy kırk şındaydı ve son altı yıldır onunla birlikteydi, fakat stres ve endişe onu daha ce hiç görünmediği kadar yaşlı gösteriyordu. Cassidy onun kendini kaybet ni hiç hatırlamıyordu. Ama bu sabah gözlerinin etrafı kızarmıştı.

Senatör personel şefiyle bakıştı; Rogers'ın diğerlerine bir şey söyleme açıktı. "Tam olarak ne diyorlar?"

Mandy gazeteyi aldı, sonra fırlatıp attı. "Dört yıl önce karının eroin s alırken tutuklandığını. Senin telefonlar açtığını, bazı yerlere iyilik ederek su

manın düşürüldüğünü, tutuklama kayıtlarının silindiğini filan. 'Adaletin engellenmesi' hakkında konuşup duruyorlar."

Senatör Cassidy bir şey söylemeden başını salladı. Geniş deri koltuğuna oturup bir an için elemanlarına arkasını döndü. Pencerenin dışına, bulutlu Washington sabahının gri ışıklarına baktı. Dün gazeteciden telefonlar gelmişti; hem karısı, hem de kendisine, ama cevap vermemişlerdi. Bu yüzden kendini kötü hissediyordu, çok az uyumuştı.

Claire Wwayland, Massachusetts'deki evlerindeydi. Sorunları vardı; çoğu politikacı karısında olduğu gibi. Ama nasıl başladığını hatırlıyordu; bel ameliyatı gerektiren küçük bir kayak kazası ve ameliyat ağrısı için verilen Percodan. Kısa süre içinde karısı bu uyuşturucu ilacı, ağrının dinmesinden daha fazla işler olmuştu. Doktorlar reçeteyi yenilemeyi reddetmişlerdi. Onu danışmanlıkta uzmanlaşan "ağrı kontrol" grubuna yönlendirmişlerdi. Fakat uyuşturucu ilaçlar Claire'i farklı türde bir kayıtsızlıkla tanıştırmıştı. Toplumsal hayatın stres ve gettlimlerinden, istediği rahatlığı vermeyen özel hayattan korunduğu bir noktaydı bu. O yüzden, kendini suçlayabilirdi; ihtiyacı olduğunda orada, yanında olmadığı için. Dünyasının karısı için ne kadar uygunsuz olduğunu yeni anlamaya başlamıştı. Sonuçta onu bir kenara iten bir dünyaydı bu ve öylesine güzel, öylisine başarılı, öylesine sevgi dolu olan Claire, bir kenarda oturup hayatın geçişini seyredecek bir kadın değildi. Cassidy için çok fazla Beltvay bağlantısı vardı, doğru şeyi yapmaları için ikna etmesi, zorlaması ve güzel sözlerle kandırması gereken bir sürü meslektaşı vardı. Ve Claire yalnızdı; yalnızca fiziksel olmayan bir acı hissediyordu. Gerçek incinmenin hangisi olduğunu James hiçbir zaman bilemeyecekti, yalnızlık mı, yoksa kaza mı? Ancak, depresyon heledonunun ve bağımlılığının karısının hastaneye yatırılmasıyla yalnızca hızlandığından kuşkulunmaya başlamıştı.

Artık uyuşturucu ilaç reçetesi alamayacağı için umutsuzluğa kapılarak, geçi olduğunu bildiği, ama her nasılsa durumunu dayanılabilir kılan rahatlamayı sağlamak amacıyla bir parka gitmiş ve sokak satıcılarından eroin almaya çalışmıştı. Karşılaştığı cesaret verici, anlayışlı adam işleri kolaylaştırmıştı, iki küçük pakette malı vermişti. Claire de bankamatikten yeni aldığı gıcır gıcır paralarla ödeme yapmıştı.

Ne var ki, sonra adam rozetini gösterip onu merkeze götürmüştü. Merkezdeki şef onun kim olduğunu anlayınca Bölge Savcı Yardımcısı Henry Kaimer'i

evinden aramıştı. Henry Kaimer de hukuk fakültesinden sınıf arkadaşı olan o dönemde tesadüfen senato yargı kurulu başkanı olarak görev yapan J Cassidy'yi aramıştı. Durumu böyle haber alan Cassidy, hattın diğer ucund telaşı, çarpıcı açıklamadan önceki beceriksiz giriş konuşmasını çok iyi hatırlıyordu. Hayatının en kötü anlarından biriydi bu.

Claire'in zarif, süzgün yüzü zihnini doldurdu ve okuduğu bir şiirin bir satırn kafasında yankılandı: el sallamıyor ama boğuluyor. Evinin içinde ve evliliğind olanlara karşı nasıl bu kadar kör olabilirdi? Kamu hayatı bir adamı özel haya tından böylesine uzaklaştırabilir miydi? Oysa işte Claire ortadaydı; el sallamı yordu, ama boğuluyordu.

Cassidy yardımcılarına bakmak için döndü. "O bir suçlu değildi," dedi so' ğuk bir sesle. "Yardıma ihtiyacı vardı, lanet olsun. Tedaviye ihtiyacı vardı. V tedavi gördü. Altı ay rehabilite edildi. Gizlice ve sessizce. Kimsenin bilmesi ge rekmiyordu. Acıyan bakışlara, bilgiç gözlerle ihtiyacı yoktu ya da bir senatörü karısı olmanın getirdiği özel dikkatli bakışlara."

"Ama kariyeriniz..." diye başladı Greene.

"Karımı en başta bu yola sokan lanet olası kariyerimdi zaten! Claire'in hayalleri vardı. Gerçek bir ailesi çocukları ve onları seven bir babaları olma hayali; karısını ve çocuklarını her adamın yapması gerektiği gibi birinci ve sO; önceliği olarak gören bir adam hayali. Normal bir hayat yaşama hayali; çok fa- la bir şeymiş gibi görünmüyor. Bir yuva istedi, hepsi bu. Benim şey olabilme için -*The Wall Street Journal* geçen yıl bana ne ad takmıştı?- 'Potomac'ın lonius'u' olabilmem için o hayallerinden vazgeçti." Sesinde bir burukluk var»

"Ama uğrunda bu kadar çalıştığın, ikinizin de çalıştığı şeyi nasıl böyle te" likeye atabildi?" Mandy Greene öfke ve hayal kırıklığını gizleyemiyordu.

Cassidy yavaşça başını salladı. "Claire acı çekiyordu, herkesin ona bir s natörün kariyerini mahveden kadın olarak bakacağını biliyordu. Onun yaşad ğı cehennemi asla anlayamazsınız. Ama o yaşadı; bir bakıma ikimiz de yaşa- dık. Ve kahretsin, karşı tarafa ulaştık! Şu ana kadar. Bu noktaya kadar." Re- sepsiyonun on iki hatlık telefonuna baktı, bütün ışıklar yanıyor, aralıksız tele- fon geliyordu. "Nasıl, Roger? Nasıl öğrendiler?"

"Emin değilim," dedi Roger. "Ama ellerindeki şey son derece ayrıntılı. Tu- tuklama kayıtlarının elektronik kayıtları, resmen silinmiş olmasına rağmen he nasılsa elde edilmiş. Claire'in söz konusu olan akşam, elinde bulunan nakit pa-

rn çektiği bankanın kayıtları. Tutuklama gecesinde senin evinle Henry Kaimer [arasındaki telefon konuşmalarının kayıtları. Kaimer'in özel hattıyla o gece mer- l közde olan şef arasındaki oldukça fazla sayıda yapılan telefon bağlantısının kayıtları. Tutuklamayı yapan görevliyle merkez arasındaki telefon kayıtları. Sil- .vor Lakes'e rehabilitasyonu için ödediğin paranın elektronik kayıtları bile var."

Cassidy çok ciddi görünüyordu, ama alaycı bir şekilde gülümsemeyi başa- r- l di. "Böyle bir şeyi kimse sızdırmış olamaz. En gizli, en kişisel kayıtlar açıklan- | mış. Benim uyarıda bulunduğum şey de buydu, galiba. Gözetleme toplumu."

"Eh, durum böyle görünmeyecek," dedi Mandy Greene sertçe. Sonunda profesyonel tavrını tekrar kazanmıştı. "Kendi kirli çamaşırlarını gizlemek için ' mahremiyet kampanyası sürdürnüş gibi görüneceksin. Bunu herkesten daha ' iyi biliyorsun."

Roger Fry ofiste dolaşmaya başladı. "Çok kötü Jim, durumu önemsizmiş gibi göstermeyeceğim. Ama dürüst olmak gerekirse bunu kazasız belasız atla- tacağımızı düşünüyorum. Düzelmeden önce daha da kötüleşecek, ama Mas- ı.achusetts'deki insanlar ve senden hoşlansalar da hoşlanmasalar da meslek- taşların, senin iyi bir adam olduğunu biliyorlar. Her şeyde olduğu gibi politika- da da zaman en büyük ilaştır."

"Bunu öğrenme niyetinde değilim, Rog," dedi Cassidy camdan dışarı ba- harken.

"Şu anda kötü göründüğünü biliyorum," dedi Fry. "Seni çarmıha germeye çalışacaklar. Ama sen güçlüsün. Bunu onlara göstereceksin."

"Anlamıyorsunuz, değil mi?" Cassidy ciddi bir şekilde konuşuyordu. "Bu benimle ilgili değil. Claire'le ilgili. Bütün haberler Claire Cassidy adıyla başlıyor, Senatör James Cassidy'nin karısı. Bu, günlerce devam edebilir, hatta haftalar- ca, kim bilir? Ona bunu yapamam. Durumu böyle atlatamaz. Bu pisliği ön şay- ialardan, talk şovlardan, haber saatlerinden ve dedikodu sütunlarından indir- tmenin tek bir yolu var." Başını salladı. Bir haber spikerinin gür sesini taklit ede- rek konuşmaya başladı: "Senatör Cassidy senato soruşturmasında hazır bu- lundu, Senatör Cassidy koltuğunu korumak için savaşıyor, Senatör Cassidy ya- pılan yanlış reddediyor, Senatör Cassidy'nin utancı, yargıç kurulu başkanı ma- kamını kötüye mi kullandı? Senatör bir esrarkeşle evli. Şimdi, bu birinci sayfa haberi böyle uzayıp gidebilir. Senatör Cassidy iddiaların ardından istifa etti, de bir hikâye, evet, ama iki günlük bir hikâye. Sade vatandaş olan Jim ve Claire

Cassidy'nin durumu, Somali'den gelen yeni haberlerle kısa sürede unutulacaktır. Beş yıl önce kanma, ne pahasına olursa olsun bu işi arkamızda bırakacağımıza dair ciddi bir söz verdim. Şimdi bu sözün zamanı geldi."

"Jim," dedi Fry sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. "Şu anda hangi bir bağlayıcı karar vermek için çok erken, bir sürü belirsizlik var. S beklemen için yalvarıyorum."

"Belirsizlik mi?" diye acı bir şekilde güldü senatör. "Ama ben hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Mandy Greene'e döndü. "Mandy, maaşını hak etmenin zamanı geldi. Sen ve ben basın bültenini hazırlayacağız Şimdi."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Donup kalan Bryson zorlukla nefes alıyordu. Şok geçiriyordu, kafası durmuştu. Sanki bir yıldırım düşmüş, tiilincini dağlayarak mantığının liflerini paralamıştı. Yutkundu. Her şey delilikti, mantıksızdı; çığlığını zor bastırdı.

Ted Waller.

Gennady Rosovsky.

Hayatını akla gelmez bir aldatmacaya dönüştüren büyük şef, karanlık saatlar sihirbazı.

Bryson yarı otomatiği sıkıca kavradı, tıpkı bir uzantısıymış, vücudunun bir >arçasıymış gibi eline yerleşmesini sağladı. Sonra da silahı kendisine atan dama doğrulttu, iyi nişan aldığı tek el atışla Ted Waller'ı vurabileceğinin ve junun bile yeterli olmayacağının farkındaydı.

Kendisine işkence eden sorulara cevap olmazdı bu, hayatını bir yalana çeviren yalancılardan intikam almak için duyduğu isteği tatmin etmezdi. Yine de silahını Waller'ın üzerine doğrulttu. Öfke içinde, eski hocasının tam yüzüne doğru tutuyordu silahı, ama sormak istediği sorular vardı, hem de, çok sayıda!

Boğuk sesle sorabildiği ilk soru, "Kimsin sen?" oldu.

Emniyeti açtı, silah otomatik konuma geçene kadar tetiğe bastı. İşaret parmağının tek bir hareketiyle Ted Waller'ın kafasına on mermi gönderebilirdi ve yalancı herif bulunduğu iskeleden yuvarlanıp altı metre aşığıya düşebilirdi. Ancak Waller ona silah doğrultmamıştı. Orada öylece duruyordu. Yüzünde anlatılmaz bir gülümseme olan şişman bir adamdı yalnızca.

Waller konuştuğunda sesi geniş boşlukta yankılandı. "Hadi, Doğru mu Yanlış mı oynayalım," dedi bir öğretmen edasıyla.

"Canın cehenneme," dedi Bryson soğuk bir öfkeyle. Bastırmaya çalıştığı öfkesi yüzünden sesi titriyordu. "Gerçek adın Gennady Rosovsky."

"Doğru," diye cevap verdi Waller, yüzü ifadesizdi.

"Moskova Yabancı Diller Enstitüsü'ne gittin."

"Doğru." Gülümsemesi gidip geldi. "*Pravil'no. Otlichno.*" Doğru. Mükemmel.

"GRU'dansın."

"Doğru sayılır. Aslında fiil geçmiş zaman olacak. Öyleydim."

Bryson sesini yükseltti, artık bağırıyordu. "Ve bana dünyayı kurtardığımıza dair söylediğin her şey yalandı, saçmalıktı! Oysa onca zamandır karşı taraf için çalışıyordun!"

"Yanlış," dedi Valler daha yüksek ve anlaşılır bir sesle.

"Bu kadar yalan yeter, seni orospu çocuğu! Bu kadar yalan yeter!"

"Doğru."

"Cehenneme kadar yolun var, burada ne halt yediğini bilmiyorum!"

"General Tsai gibi görünme riskine girerek diyorum ki, öğrenci hazır olduğunda, öğretmen gelir."

"Bu Budist zırvalar için vaktim yok!" diye kükredi Bryson.

Bryson ayak sesleri ve tüfek şakırtısı duyup etrafında döndü. Yeşil üniformalı bir çift nöbetçi depoya girdi, tüfekleri hazırды. Bryson birkaç el ateş etti, aynı anda yukardan ve arkasından, tam Waller'ın olduğu yönden ateş edildiğini duydu. İki nöbetçi vurulup yere yıkıldı. Bryson fırlayıp Ang Wu'nun cesedinin yanına gitti, cesedi ters çevirip hafif makineliğini aldı, askısını boynundan çıkardı, iki eliyle sıkıca yapışıp yukarı doğru kaldırırken Valler'ın verdiği tabancayı attı. Başka nöbetçilerin daha gelmesini bekliyordu, ama kimse yoktu.

Sonra Ang Wu'nun elindeki tabancayı alıp Hesketh-Haywood'un gülünç takım elbisesinin cebine soktu. Ang Wu, iki ayak bileğine birer avcı bıçağı bağlamıştı; Bryson ikisi de alıp kemerine soktu. Kemerine! Birden alüminyum-vanadyum bıçağı hatırladı, ama şu anda çok daha etkili silahları vardı.

"Bu taraftan!" diye seslendi Valler. Arkasını dönüp beton duvarlı balkonun karanlığında gözden kaybolurken. "Binanın etrafı sarılı."

"Ne cehenneme gidiyorsun?" diye bağırды Bryson.

"Bazılarımız ev ödevini yaptı. Hadi, Nick!"

Seçenekleri neydi? Ted Waller gerçekte kim ya da ne olursa olsun kesinlikle haklıydı: Depo HÖO'nun askerleriyle kuşatılmıştı; zemin katta başka bir çıkış varsa, ki mutlaka olurdu, kendisini doğruca düşmanın kucağına götüreceğı kesindi. Şu andaki düşmanın kucağına. Waller hızla merdivenleri tırmanarak uzun askeri araç sıralarının hemen arkasındaki geniş merdiven boşluğunda gözden kayboldu. Bryson ciplerin ve Humvee'lerin, Çin yapımı kamyonların arasından geçerek merdivenlere koştu. Waller'ın büyük bir hız ve çeviklikle merdivenleri tırmandığını gördü, adamın neredeyse bir baleti andıran zarafeti onu şaşırttı. Ama yine de daha hızlı olan Bryson, onu birkaç saniyede yakaladı. "Çatıya," diye mırıldandı Waller. "Tek yol bu."

"Çatı mı?"

"Başka alternatif yok. Bir dakika içinde buraya doluşurlar." Waller nefes nefeseydi. "Bir merdiven boşluğu var. Bir de yük asansörü, ama son derece yavaş."

Onlar üçüncü katın sahanlığına ulaştıklarında aşağıdan bağrışmalar, koşan ayak sesleri duymaya başladılar.

"Kahretsin," dedi Waller. "Keşke dün gece karacığer ezmesi yemeseydim. Sen git."

Bryson ileri atıldı, geniş merdiven sarmallarını hızla kat ederek en üst kata ulaştı. Dışarıya, gece havasına çıktı. Geniş bir park yeriidi burası, sıra sıra kamyonlar, tanklar vardı. Şimdi ne halt edeceğiz? Waller'ın kafasındaki neydi? Binanın tepesinden aşağıya atlamak mı? Üç, beş metrelik uçurumu aşarak yandaki binaya atlamak mı?

"Köprüleri yak," diye soludu Waller merdivenlerden çıkarken. Bryson eski ustasının ne demek istediğini hemen anladı. Takipçilerinin yolunu tıka, ama nasıl? Neyle? Kilitleyecek bir kapı yoktu, barikat da...

Bir sürü araç vardı, yüzlerce, binlerce. En yakındaki kamyona gitti, kapı kollarını denedi, kilitliydi. Lanet olsun! Bir sonrakine gitti; o da kilitliydi. Bunun için zamanı yoktu!

Yumuşak tavanlı cipleri görüp onlara doğru koştu. Ang Wu'nun avcı bıçaklarından birini çıkararak kanvas tavanı kesti, sonra başını içeri sokup kilidi içerden açtı. Anahtar kilitteydi, ki böylesine iyi korunan bir depoda bu normal bir şeydi; çünkü bu kadar aracın anahtarını birbirinden ayırmak bir kâbus olurdu.

Waller merdiven boşluğundan uzakta durmuş cep telefonu ile konuşuyordu. Bryson anahtarı çevirerek motoru çalıştırdı, son hızla açık merdivenlere doğru ilerledi. İlerlerken cipin açık merdivenlere sığmayacak kadar geniş olduğunu fark etti, ama bu da amacına iyi hizmet edecekti. Büyük bir gürültüyle beton duvara çarpıp, ön tarafı merdiven boşluğunu doldurdu, cip durmadan önce ön tekerlekleri iki ya da üç basamak indi. Sürücü tarafındaki kapıyı zorlukla açıp ciple duvar arasından eğilip bükülerek geçti.

Fakat bu biraz gecikmeden başka bir şey sağlamayacaktı: Birkaç adam aynı anda iterek aracı yerinden oynatabilirdi. Bu yeterli değildi! Araçları umutsuzca incelemeye devam ederek sonunda aradığı şeyi buldu. Elli beş galonluk, geniş çaplı çelik yakıt variliydi bu. Yavaşça yere devirerek çıkışı kapatan cipe doğru yuvarladı. Plastik tapaya vurup döndürdükten sonra çekip çıkardı. Benzin dışarı akmaya, aracın etrafında bir göl oluşturmaya başladı. Bryson varili biraz daha yuvarladı, arkasından havaya kaldırarak benzinin biraz daha hızla akmasını sağladı. Benzin seli cipin tekerleklerinin etrafından hızla dolaşarak merdivenlere doğru ilerledi ve aşağıya akmaya başladı. Benzin kokusu dayanılmazdı. Varilin içindeki sıvı kısa sürede bitmişti, tam o sırada merdivenlerden çatıya doğru koşan askerlerin gökgürültüsünü andıran ayak sesleri duyuldu.

Vakit yok!

Kravatını tutup çekti; benzine sokup ıslattıktan sonra boş yakıt fıçısının deliğine soktu, içinde yakıt yoktu, ama benzin kokusuyla doluydu ya da daha doğrusu, hava ve benzin kokusuyla. Miktar ideal olmayabilirdi, ama deneyimlerine dayanarak yeterli olacağını biliyordu. Giles Hesketh-Haywood'un piring çakmağını yakarak uydurma fitile deydirdi. Fitil birden alev aldı, Bryson çelik varili cipe doğru itti, sonra olabildiğince hızlı bir şekilde geriye kaçtı.

Patlama çok şiddetli, sağır edecek kadar gürültülüydü. Bütün merdivenler bir alev topu halini almış, kükreyen sarı bir cehenneme dönmüştü. Olanları gören Waller da çatıda koşmaya başladı. Birkaç saniye içinde cipin yakıt tankı alev alınca inanılmaz derecede gürültülü bir başka patlama daha oldu. Alevler göz alacak kadar parlak, hatta acı vericiydi. Titreşen alevler siyah dumanlar çıkarıyordu. Bryson çatının yarısına vardığında durdu, kızarmış, ter içindeki Waller da yanına geldi.

"iyi iş çıkardın," dedi Waller gökyüzüne bakarak. Merdiven boşluğundan acı dolu çığlıklar yükselirken bir anda başka bir ses bu çığlıkları bastırdı. Kor-

kunç gürültü tepelerindeki helikopterin pervanelerinden geliyordu. Üzerinde kamuflej benekleri olan yeşil, zırhlı helikopter tam üstlerindeydi. Araçların olmadığı bir boşluğa giderek yavaşça alçalmaya başladı.

Bryson şaşkınlıkla yutkundu. "Bu da ne demek oluyor?"

Helikopter AH-64 Apache'ydi. Birleşik Devletler ordusuna ait olduğu kuyruğundaki resmi ordu kodundan belli oluyordu.

Waller helikoptere doğru koşarken buna gerek olmamasına rağmen başını içgüdüsel olarak öne doğru eğmişti. Bryson bir an tereddüt ettikten sonra o da dev helikoptere doğru koştu. Pilotun üzerinde A.B.D. ordusuna ait bir tulum vardı. Bu nasıl olabilirdi? Eğer Müdüriyet GRU'ysa Waller nasıl olup da bir A.B.D. savaş helikopteri getirebilirdi?

Bryson helikoptere tırmanırken Waller'ın arkasına dönüp telaşla geriye doğru baktığını gördü. Waller bir şeyler söylediye de gürültü yüzünden anlamadı. Bryson döndüğünde bir düzine HÖO askerinin, çatıdaki cehennem karşı tarafında bulunan yük asansöründen çıktığını gördü. Helikoptere tırmandı ve birden sırtında bir acı patlaması hissetti, göğüs kafesinin sağ tarafında ezici bir acı vardı. Vurulmuştu! Acı dayanılmazdı. Bağırды, bacakları tutmaz oldu ve Waller onu kollarından yakalayıp havaya kalkan helikopterin içine çekti. Yükseklerken aşağıda toplanan askerleri, sarı alevleri, siyah dumanları görebiliyordu.

Bryson daha önce de vurulmuştu, hem de çok kereler, ama bu daha önce yaşadığı her şeyden daha kötüydü. Acı azalacağına artıyordu; mermi sinire girmişti. Çok kan kaybediyordu, bundan emindi. Uzaklardan Waller'ın şunları söylediğini duyabiliyordu."... A.B.D. ordu helikopteri, bizi havaya uçurmaya cesaret edemezler... uluslararası bir olay ve General Tsai bunu yapacak kadar aptal değil..."

Waller'ın sesi kötü alıcısı olan bir telsizden geliyor gibi yaklaşıp uzaklaşıyordu. Bryson bir an için buz gibi olduğunu, sonra alevler içinde yandığını hissetti.

"... iyi misin, Nicky?..." diyen bir ses duydu.

"... ilk yardım ta"kmı, fakat Hong Kong Havaalanı'nda bir revir var... uzun bir uçuş ve gecikmek istemiyorum..." "

"... 18. yüzyıl doktorları bir şey bulmuş olabilir, Nicky. Belki ara sıra kan kaybetmek iyidir."

Birinci gidip geliyordu, etrafı bir kaleideskoptan görüyor gibiydi. Bir helikopter alanındaydılar; sedyeye yatırılıyordu.

Modern bir binaya getirilmiş, hızla koridorlardan geçiyordu. Beyaz üniformalı hemşire ya da doktor başındaydı, onu beline kadar soymuş yarasını dikiyordu... acı alevlendi, sersemletici ve yakıcı bir sıcaklık hissetti, ardından bir karanlığa doğru hızla dalarak derin, uyuşturulmuş bir uykuya daldı.

"Gerçek mi? Yalnızca o herifi mıhlamak istiyorum." Adam Parker öfkeden kuduruyordu ve uzun süredir avukatı olan Joel Tannenbaum'un bunu duymasına aldırmıyordu. İkisi, her ay yaptıkları gibi, Doğu Kırk Yedinci Cadde'deki biftek ve kırmızı şarabıyla ünlü, pahalı bir restoran olan Patroon'da öğle yemeği için buluşmuşlardı. Duvarlar koyu renk lambriyle kaplıydı. Parker martinile-riyle birlikte Romeo y Juliet içebilecekleri özel bir oda ayırtmıştı. Parker ne zaman Manhattan'a gelse bunun gibi yerlere çekilirdi. Bu tür yerler, geçmişte kalan örgütü ve onun bağışlanabilir aşırılıklarını anımsatırdı hep.

Tannenbaum çatalını kuzu pizolasına batırdı. Kolombiya'da *Law RevieW*öa görev almış, Svvarthmore&Barthelme'deki şirket davaları birimini yönetmişti, fakat güçlü belgelerinin ve iddialı bağlantılarının altında bir sokak savaşçısıydı o. Bronx'ta büyüyen ve her zaman gördüğünün karşılığını veren kavgacı bir çocuktu. "Onun gibi adamlar mıhlanmayı sevmez. Senin gibi adamları akşam yemeğinden sonra naneli şeker niyetine yerler. Üzgünüm, Adam. Bu saatten sonra sana yalan söyleyecek değilim. Fili becermeye çalışan fare hi-kâyesini bilirsin. İnan bana, Jumbo'nun sırtına tırmanmak istemezsin."

"Bana bir şans ver," dedi Parker. "Daha önce de yaramazlık yaptık, sen ve ben. Senden yalnızca birkaç dilekçe vermeni istiyorum. Uyarı niteliğinde."

"Ne diyeceğim?"

"InfoMed'den gelen bilgileri diğer enformasyon kaynaklarıyla karıştırmalarını yasakla, uyulması gereken bütün o gizlilik anlaşmalarımız var elimizde. Bu anlaşmaları ihlal ettiklerine dair kanıtlarımız olduğunu filan söyle."

"Adam, bunlar hep güçlü adamlar."

"Tabii, evet, ama ellerini kollarını bağlamak istiyorum. Onlar için kolay lokma olmayacağım. Beni tek bir lokmada yutabileceklerini sanıyorlar ve ben onların midelerine oturmak istiyorum."

"Jumbo bunu fark etmeyecektir bile. Kadrolarında bir avukat ordusu var. İki dakika içinde suçlamaları bertaraf edeceklerdir."

"Hukukta hiçbir şey iki dakika sürmez."

"Beş olsun."

"Alabileceğimi alacağım. Önemli olan şu ki, sessizce çekip gitmeyeceğim."

- "Bu şiirselliğinin beni etkilemesi mi gerekiyor?"

"Avukatlık ücretine bakılırsa, evet."

"Adam, seni ne kadar zamandır tanıyorum, on beş yıl mı? Sen benim sağdıcımydın...."

"Evliliğin on sekiz ay sürdü. Hediye mi geri istemeliydim."

"İnan bana, bazı insanlar istedi." Tannenbaum martinisinden dikkatle bir yudum aldı.

"Ne diyordun?"

"Adam, sen en mütevazılığın kırıntısını taşımayan ve sınırlarını bilmeyen bir ahmak, baş belası, ukala, aşırı rekabetçi, her şeyi bilen bir piç kuruşusun. Belki de bu yüzden kendin için böylesine iyi şeyler basardın. Ama bu kez? Hayatında ilk kez haddini aşıyorsun."

"Git kendini becer."

"Ben avukatım. Başka insanları beceririm." Tannenbaum omuz silkti. "Bütün söylediğim, kendi sıkletindekilerle dövüş, Adam."

"Sana Kolombiya Hukuk Fakültesi'nde bunu mu öğrettiler?"

- "Keşke öğretseydiler. Bak, bunun için bana ihtiyacın yok. Buradasın, çünkü benim tavsiyemi istedin. Bu yüzden sana söylediklerimi dinle. Neredeyse bütün hukuk firmalarının Systematix'le ya da alt kuruluşlarından biriyle ilişkisi var. Etrafına bir bak, ne görüyorsun? Her dört masadan birinde masrafa yazılan öğle yemeği yeniyor. Büyük bir kısmı en sevilen müvekkil, satıcı ya da müşteri, yani Systematix tarafından ödenen öğle yemekleri."

"Enformasyonun Standard Oil'i sanıyorlar kendilerini."

"Tarihi benzetmelere girme bile. Systematix, Standard Oil'in Küçük Turta Şirketi gibi görünmesine neden oluyor. Ama kimse onların başına dert açıyor mu? Senin her zaman dediğin gibi; hayat adil değil. Gerçek şu ki, Adalet Bakanlığı onların bütün hissesine sahip olduğu bir alt şirketleri gibi hareket ediyor. Bu şirketin her yerde kolu var."

"Şaka yapıyorsun."

"Annemin mezarı üstüne yemin ederim."

"Anneil Flatbush'da yaşıyor."

"Sözlerim hâlâ geçerli. Şirketini satın aldılar. Sen onların parasını aldın." Şimdi senin kullanamayacağın şeyi başkasının da kullanmamasını istiyorsun.) Kendini bir dinle."

"Hayır, sen beni dinle. Adam Parker'la uğraştıkları için pişman olacaklar, j Eğer sen dava açmazsan yapacak bir başkasını bulurum. Elbette paralarını al- l dım, ama başka seçeneğim yoktu. Düşmanca bir ele geçirmeydi bu."

"Adam. Bu insanlarla gerçekten uğraşmak istemezsin. Beni tanırsın. Ha-S yatta beni korkutacak fazla şey yoktur. Ama bu... şey, her zamanki gibi bir iş ol- madiğini söylediğimde bana inan. Onlar genellikle kendi kurallarına uyarlar." l

Parker martinisini bitirip bir tane daha ısmarladı. "Bir ahmak olabilirim ve.j ukala bir piç kurusu da olabilirim, ama kolayca kandırılacak bir avanak de- ğilim," dedi kararından caymayarak. "Sana tek bir şey söyleyeyim. O Systema- tic parazitleri benim adımla unutmayacaklar."

O akşam Parker, St. Moritz'e varır varmaz, "Her zamanki odanızı hazırladık, Bay Parker," dedi kapıcı. Kapıcı, Parker'ın kendisine güvence verilmesinden, onun her zaman oraya geldiğinin fark edilmesinden hoşnut olduğunu biliyordu. l

Fakat, Adam Parker, Manhattan'ı fazla sık olmayan ziyaretlerinde bazı sı- radişi tercihlerin keyfini çıkarmaktan da hoşlanıyordu. O sabah, kendisine "en iyilerinden, iki genç kız" sözü veren Madame Sevigny'ye telefon açtı. Madam Sevigny hiçbir yayın organına reklam vermezdi; bütün müşterilerinin -çoğu ül- kenin başka bölümlerinde yaşayan zengin ve nüfuzlu erkeklerdi* uygun biçim- de kendisine tanıştırılması gerekiyordu. Madam kendi açısından mutlak gizlili- ği garanti ediyordu. Kızları, gizliliğin hayatlarından daha değerli olduğunu bili- yordu. Eğer Madam Sevigny'nin kesin kurallarına uyarlarsa birkaç yıl içinde bir kenara oldukça yüklü miktarda para ayırabileceklerini de biliyorlardı. Madam Sevigny için çalışan bir doktor düzenli olarak genç kızların kan testlerini ve kal- ça muayenelerini yapıyor, sağlıklarının ve temizliklerinin yerinde olduğunu doğruluyordu. Hepsinin uyduğu ve profesyonel bir jimnastikçiyi bile utandıra- cak egzersiz programları ve diyet listeleri vardı. Ayrıca randevularından hemen önce Madam Sevigny kendi özel incelemesini yapıyordu. Gerekli görürse kaş- lar alınıyor, ciltler temizlenip nemlendiriciler sürülüyor, ayaklar ponza taşıyla ovuluyor, kirpikler boyanıyor, bacaklara ağda yapılıyor, tırnaklar ojeneliyordu; vücuttaki her kuytu köşe suyla temizlenip parfümleniyordu. "Doğal güzel olmak

çok zor," derdi Madam Sevigny kızlarını son bir kontrolden geçirdikten sonra içini çekerek.

- Akşam saat tam onda, St. Moritz'in lobisinden açılan telefon kızların geldiğini haber verdi. Son derece süslü bir biçimde döşenmiş odasında beyaz borozunun içinde tembellik eden Parker, içinden bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Systematix'in kontrolü ele geçirmesinden bu yana yaşadığı onca stres... Tanrım, ama buna ihtiyacı vardı. Çok uzun zaman geçmişti. Madam Sevigny'ye verdiği talimatlar konusunda her zaman çok titiz davranırdı; Madam Sevigny'yle lafı dönüp dolaştırmanın anlamı yoktu. Bu akşam onun için hazırladığı şeyi karısının anlaması beklenemezdi. Ama kendisi bile zevklerini anlayamazken karısının anlamaması onu hiç şaşırtmazdı.

Birkaç dakika sonra kapı çaldı.

"Benim adım Yvette," dedi çarpıcı, heykeli andıran esmer kız boğuk bir sesle.

"Ve benim adım da Eva," dedi kıvrak sarışın. Kapıyı arkalarından kapattılar. "Hoşuna gitti mi?"

Parker kocaman sırtıttı. "Çok," dedi. "Ama Madam Sevigny'nin Yvette ve Erica'nın geleceğini söylediğini sanıyordum."

"Erica hastalandı," dedi Eva. "Yerine beni gönderip üzüntülerini bildirmemi istedi. Biz kardeş gibiyizdir. Sanırım hayal kırıklığına uğramayacaksın."

"Uğramayacağımdan eminim," dedi Parker, Yvette'nin getirdiği düz, gri evrak çantasına ağzını kupkuru yapan bir beklentiyle bakarak. "İçki ister misiniz?"

İki kız birbirine bakıp başlarını olumsuz anlamda salladılar. "Başlayalım mı, *allons-y?*" dedi Yvette.

"Lütfen," dedi Parker.

Bir saat sonra Parker, siyah ipekli eşarplarla yatağın pirinç başlıklarına bağlanmıştı. Kızlar sırayla kızarmış etini tokatlayıp okşarken inliyordu. Kızlar uzman-
dı; zevkin doruğuna çıkmak üzereyken dikkatlerini başka bir yöne çeviriyor, kollarına ve göğsüne hayal edebileceği her şey kadar sert ve aynı anda yumuşak olan parmaklarıyla masaj yapıyorlardı. Yvette şu anda yumuşak göğüsleri ve nemli kasıklarıyla onun vücudunu okşarken Eva sıcak balmumunu hazırlıyordu.

Kokulu balmumu Parker'ın vücuduna erotik bir sıcaklıkla damlarken hem acı, hem de zevk veriyordu. "Evet," dedi soluk soluğa, neredeyse çıldırmak üzereydi. "Evet." Göğsü terden sırlıslıkladı.

Sonunda Yvette üstüne çıktı, erkekliğini içine aldı, onu sıcaklığıyla sardı. İpek bağlar kısmen doğrulması için gevşetilmişti ve Eva arkasından göğsüne sarılmıştı. Parmaklarıyla omuzlarına masaj yapıyordu ve şu anda parmakları boğazındaydı.

"Ve sanırım senin için son zevk," diye fısıldadı Eva kulağına. Boğazına dolandan önce jilet keskinliğindeki teli gözünün ucuyla gördü.

Adam Parker, "Ah, Tanrım," diye inledi, tel kıkırdağı, damarları, soluk borusunu ve yemek borusunu keserken. Ondan sonra başka bir şey söyleyemedi.

Gözlerini kapatıp kendi zevki içinde kaybolmuş olan Yvette önce içindeki şişliğin kaybolduğunu hissetti. Gözlerini açtığı anda adamın başının öne eğilmiş olduğunu gördü. Adının Eva olduğunu söyleyen öteki kızın elinde parlak metal bir ip vardı. Bu da yeni bir oyun aleti miydi?

"Ve şimdi de senin sıran," dedi Eva boğuk bir sesle ve parlak teli Yvette'nin boynuna geçirdi. Yvette ancak o zaman adamın boynundaki kırmızı kravata benzer kanı fark edebildi. Birkaç dakika sonra ise hiçbir şeyin farkında değildi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ağır ağır uyandı, bütün vücudu ağrıyor, başı zonkluyordu. Küçük, lüks bir jetin arkaya yaslanmış koltuğunda oturuyordu. Üzerinde bir battaniye, başının arkasında kabarık bir yastık vardı. Camlar siyahtı; ses ve titreşim uçmakta olduklarını gösteriyordu. Diğer iki yolcunun dışında kabin boştu. Kırk yaşlarında, denizci mavisi uçuş görevlisi üniforması giymiş olan kısa saçlı sarışın adam, kabinin arka tarafındaki gölgede uyukluyordu. Koridorun karşısındaki geniş deri koltukta Waller oturmuş, küçük, yuvarlak ışığın altında deri ciltli bir kitap okuyordu.

"A/u, vot eti vot, tovarishch rosovsky, dobri vecher," dedi Bryson Rusça. "Shto vyi chitayete?" Konuşması peltekti; uyuşturulduğunu hissediyordu.

Waller başını kaldırıp baktı, hafifçe gülümsedi. "Onlarca yıldır o iğrenç dili konuşmadım, Nicky. Paslandığıma eminim." Kitabını kapattı. "Ama soruna cevap olarak söyleyeyim; Dostoyevski'yi tekrar okuyorum. *Karamazof Kardeşleri*. Gerçekten kötü bir yazar olduğuna dair düşüncemi pekiştirmek için. Tatsız hikâye, beceriksizce ahlak dersi vermeler ve *The Polıçe Gazette*'üen gelme düzyazı."

"Neredeyiz?"

"Sanırım şu ana kadar Fransa üzerine gelmiş olmalıyız."

"Eğer bana ilaç verdiysen umarım istediğini almışsındır."

"Ah, Nick," dedi Waller soluğunu bırakarak. "Eminim bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığına inanıyorsun, fakat aldığın tek ilaç yalnızca ağrı kesici. Çok şükür ki, Chek Lap Kok'da yolcular için iyi donanımlı bir acil kliniği var-

di. Ama çok kötü bir kurşun yarasıydı aldığı. Birkaç hafta içinde ikinci yaran bu, ilki sol omzundaki bir sıyrıktı. Her zaman çok çabuk iyileşirdin, ama artı' yaşlanıyorsun. Bu gerçekten genç insanların işi, Amerikan futbolu gibi. Bunu beş yıl önce seni işten çektiğimde söylemişim."

"Beni nasıl buldun?"

Waller omuz silkip arkasına yaslandı. "Hem elektronik, hem de insan kaynaklarımız var. Sen de çok iyi biliyorsun."

"Yabancı hava sahasında A.B.D. askeri helikopteri kullanmak oldukça kışta."

"Pek sayılmaz. Ama Harry Dunne'nin bizim bir tür düzenbaz olduğumuz dair masallarına inandıysan o başka."

"Bunun doğru olmadığını mı iddia ediyorsun?"

"Ben hiçbir şey iddia etmiyorum, Nick."

"Rusya'da doğduğunu kabul ettin bile. Vladivostok doğumlu Gennady Rosovsky. Sovyetler Birliği'nin en üst düzeydeki casusları tarafından GRU sızma ajanı, *paminyatchik* olarak eğitildi. İngilizce, Amerikan kültürü ve yaşam biçimi konusunda uzman, öyle değil mi? Ve satranç dâhisi. Yuri Tarnapolsky bütün bunların doğru olduğunu kabul etti. Gençliğinde bile bir şöhretin varmış, bazlan sana Sihirbaz dermiş."

"Bana iltifat ediyorsun."

Bryson, bacaklarını ileri uzatıp ellerini ensesinde birleştiren eski akıl hoca sına baktı. Waller -onu bu şekilde tanıyordu- son derece rahat görünüyordu, s

"Düşüncelerimin derinliklerinde bir yerde," diye devam etti Waller. "GRU dosyamın bir gün, bir şekilde A.B.D. istihbaratının eline geçeceğini biliyordum. Uzun zaman önce gömülmüş bir cesedin selle birlikte mezarından çıkması gibi. Ama bunu kim tahmin edebilirdi ki? Biz bile edemedik. Herkes Sovyetler Birliği'nin ani çöküşünü önceden .bilemediği için CIA'yla alay ediyor ve ben de o. ların savunucusu değilim, ama her zaman bunun haksızlık olduğunu düşünmüşümdür; Gorbaçov bile bunun geldiğini görmedi Tanrı aşkına."

"Sorulmamış büyük sorudan kaçmıyor musun burada?"

"Neden sormuyorsun?"

"Paminyatchik, GRU ajanı mısın, değil misin?"

"Şu anda mıyım, yoksa eskiden öyle miydim şeklinde yeniden ifade edimeli bu soru. Eskiden öyleydim; artık değilim. Bu yeterince açık değil mi?"

"Açık, ama belirsiz."

"Taraf değiştirdim."

"Bizim tarafımıza."

"Elbette. Burada yasal olmaya çalışan yasadışı biriydim."

"Ne zaman?"

"1956'da. 1949'da on dört yaşında bir çocukken, söylencelerin bol olduğu ve dikkatle incelenmediği bir zamanda gelmişim. 50'li yılların ortalarına kadar ışık görüp Moskova'ya olan bağlarımı kesmişim. O zamana dek Yoldaş Stalin, komünist dünyanın parlak geleceği konusunda bir zamanlar sahip olduğum bütün gençlik hayallerimi parçalamıştı. Küba Füze Krizi'nden sonra aptallıkları, budalalıkları, CIA'nın esas zayıflığını fark eden tek kişi ben değildim. O zaman ben, Jim Angelton ve birkaç kişi daha Müdüriyet'i kurduk."

Bryson başını salladı, düşünüyordu. "GRU ajanı taraf değiştirdiğinde bunun bazı sonuçları olur. Moskova'daki patronları bu durumdan hiç hoşlanmaz, misilleme tehditleri savururlar ve kaçınılmaz olarak da tehditleri gerçek olur. Ama sen gerçek kimliğinin onlarca yıldır gizli kaldığını söylüyorsun. Buna inanmak biraz zor."

"Bu anlaşılır bir şey. Ama benim Sevgili Ivan'a mektubu gönderdiğimi mi sanıyorsun: 'Oh, bu arada bana maaş çeki göndermeyi bırakabilirsin, çünkü taraf değiştiriyorum' mu demeliydim? Hiç sanmıyorum. Bu konunun icabına baktım. Benim gözetmenim aç gözlü piç kurusunun tekiydi ve biraz dikkatsizdi. İyi yaşamayı seviyordu ve gider hesabı yemliğinden biraz fazla sık beslenerek bu alışkanlığını destekliyordu."

"Tercümesi: Zimmetine para geçiriyordu."

"Aynen öyle. O günlerde, bunun cezası ya hapishane ya da Lubyanka avlusunda enseye bir kurşundu. Bildiklerimle ve biliyor gibi yaptıklarım ile onu beni defterden silmeye zorladım. Ben ortadan kayboldum, o hayatta kaldı ve herkes mutlu oldu."

"O zaman Harry Dunne'nin hikâyesi uydurma değildi, değil mi?"

"Yüzde yüz değil, hayır. Gerçeğin, yarı gerçeğin ve yalanın dâhice derlenmesiydi. En iyi yalanlar gibi."

"Hangi kısmı doğru değildi?"

"Sana ne anlattı?"

Bryson'm kalbi hızla çarpıyordu. Adrenalin dalga dalga ilerleyip kanındalij uyuşturucularla savaşmaya başladı. "Müdüriyet'in -1960'larda GRU'daki küçük'l bir fanatik grup ya da Shakhmatisti, Satranç Oyuncuları olarak bilinen zeki'l stratejistler tarafından kurulduğunu. 20'li yıllardaki klasik Rus aldatmaca ope-l rasyonu, Trust'dan ilham aldığı. Amerikan topraklarına sızma operasyonu ol duğunu, 20. yüzyılın en zeki hilesi olduğunu, Trust'ın başarısını gölgede bıraki tığını. Konsorsiyum denen kapalı bir idareciler topluluğu tarafından kontrol edildiğini, bu topluluğun dışındaki bütün subay ve çalışanların kandırılarak çokl gizli Amerikan istihbarat birimi tarafından çalıştıklarına inandırıldıklarını; titizlikl le yapılan bölmelere ayırma işlemleriyle ellerinin bağlandığını ve hiç kimseye hiç bir konuda bilgi vermediklerini."

Waller gülümsedi, gözleri kapalıydı.

"Ve Dunne'ye göre, eğer Sovyetler Birliği çökmeseydi Müdüriyet'in Moskof va'daki gerçek kaynağı asla keşfedilemezdi. Ele geçen bazı belgelerde bilinen KGB ya da GRU yapılarına uymayan operasyonların kod adları varmış; birkaç; bağlantı adı bulunmuş, sonra orta seviyede olup taraf değıştirenlerin doğrula-masıyla böyle bir teşkilatın varlığı anlaşılmış."

Waller'in gülümsemesi genişledi. Gözlerini açtı. "Az kalsın beni de inandı-racaktın, Nick. Namı diğeri Harry Dunne yanlış iş yapıyor. Roman yazmalıymış; sınırsız bir hayal gücü var. Hikâyesi hem acayip, hem de oldukça inandırıcı'."^

"Hangi kısmı hayali?"

"Nereden başlayayım?" Waller huysuzca içini çekti.

"Lanet olası gerçeğe ne diyorsun?" diye patladı Bryson, yapmacıklığa da-ha fazla katlanamıyordu. "Tabii sen gerçeği hâlâ biliyorsan! Anne babamla baij lamaya ne dersin?"

"Ne olmuş onlara?"

"Felicia Munroe'yla konuştum, Ted! Anne babam siz lanet olası fanatikle^ tarafından öldürölmüş! Beni Pete Monroe'nun doğrudan kontrolüne vermefj Müdüriyet'e katmak için."

"Anne babanı öldürerek mi? Hadi, Nicky!"

"Pete Monroe'nun da senin gibi Rusya doğumlu olduğunu'inkâr mı ediy-c sun? Felicia, anne babamın hayatına son veren 'kazayı' Harry Dunne'nin anls tığı şekilde doğruladı sayılır."

"Yani, tam olarak ne dedi?"

"Pete Amca'mın' yaptığını, kazadan sonra suçluluk duygusu içinde olduğunu."

"Zavallı yaşlı kadın bunamış, Nicky. Ne demek istediğini kim bilebilir ki?"

"Bu kadar kolayca reddedemezsin, Ted. Pete Amca'nın uykusunda Rusça onuştüğünü söyledi. Dunne, Pete Monroe'nun gerçek adının Pyotr Aksyonov olduğunu anlattı."

"Doğru."

"Ah, Tanrım."

"Rusya doğumluydu, Nick. Onu ben işe aldım. Fanatik bir komünist karşıydı. Ailesi 30'lu yıllardaki sürgünlerde yok olmuş. Ama senin anneni ve babayı öldürmedi."

"O halde kim öldürdü?"

"Kimse öldürmedi, Tanrı aşkına. Beni dinle." Waller tepsi-masasının üstüne üşen yuvarlak ışık havuzunu inceledi. "Bilgiyi bölümlere ayırma zorunluluğu üzünden sana hiç söylemediğim bazı şeyler var -bilmemenin daha iyi olacağını düşündüğüm şeyler- ama eminim temel çizgilerini biliyorsundur. Müdüriyet, A.B.D. ve İngiliz istihbaratının iyi yetişmiş ve aktif üyelerinden oluşan küçük bir Cırup tarafından kurulmuş, birden fazla ülkeyi ilgilendiren bir teşkilattı ve hâlâ öyle, bu gruba Rus olup da taraf değiştiren ve dürüstlüklerinden kuşku duyulmayan birkaç üst düzey görevli dahildi, bendeniz de bunların arasındaydım."

"Ne zaman?"

"1963'te, Domuzlar Körfezi fiyaskosundan hemen sonra. Böyle bir utancı bir daha yaşamayacağımıza kararlıydık. Bir an için alçakgönüllülüğten vazgeçmeme izin verirsen söyleyebilirim ki, bu başlangıçta benim fikrimdi, ama OIA'dan sevgili dostum James Angleton beni ilk olarak ve şiddetle destekleyen kişiydi. O da benim gibi amatörlerin -Yaşlı Çocuklar olarak biliniyorlar, aslında, İyi üniversitelerden mezun olan aşırı derecede ayrıcalıklı bir grup-Amerikan istihbaratının gücünü azalttığını düşünüyordu, vatansever olabilirlerdi, ama gülmenecek derecede ukalaydılar, ne yaptıklarını bildiklerine inanıyorlardı. Yalnızca cesaret eksikliği yüzünden Doğu Avrupa'yı Stalin'e teslim eden bir *Wall Htreet* kliği idi bu. işleri yapılması gerektiği gibi yapmaya cesareti olmayan, gerekli acımasızlığa sahip olmayan bir grup seçkin şirket avukatı gibi. Moskova'yı benim gibi anlamayanlar.

"Hatırlarsan, Domuzlar Körfezi'nden kısa bir süre sonra adı Anatoly G litsyn olan bir KGB ajanı taraf değiştirip bir dizi brifingle her şeyi Angleton'ın g zü önüne serdi; CIA'nın nasıl köstebek kaynakıldığını, sızıntılar olduğunu ve özl ne kadar çürüdüğünü. Kim Philby ve onun gibilerin yönettiği İngiliz istihbaratı hakkında ne kadar az şey anlatırsa o kadar iyiydi. Eh, bu kadarı Angleton' yetti. Yalnızca Müdüriyet'in kuruluşu için gerekli ilk parayı bulup gizli para k nallarını ayarlamakla kalmadı, temel, gözenekli örgütsel yapısını da oluşturd¹ Maksimum gizliliği sağlamak için kutu içinde kutu stratejisini tasarlamaya, s rumluluğu dağıtma ve içerdeki bölümlere ayırma işine yardım etti. Varlığını hizmet ettiğimiz hükümet başlan dışında kimsenin bilmemesi gerektiğini vur guladı. Bu yeni organizasyon ancak varlığını gizlerse köstebek, yanlış bilgilen dirme ve Soğuk Savaş'ın her iki tarafındaki casus teşkilatlarını da rehin al politika çamurundan kurtulabilirdi."

"Harry Dunne'nin gerçeklerden bu kadar uzak olduğuna, Müdüriyet'in as kaynağı konusunda bu kadar yanlış bilgi sahibi olduğuna inanmamı beklem yorsundur herhalde."

"Kesinlikle hayır. Yanlış bilgi sahibi değildi. Harry Dunne görev üzerinde' bir adamdı. Hayali bir rakip yarattı. Zekice bir karikatür, kulağa mantıklı geliyo ve gerçek parçalarıyla örülmüş. Gerçek kurbağalarla dolu hayali bir bahçe." |

"Ne amaçla?"

"Seni bize yöneltmek, peşimize düşmeni ve eğer mümkün olursa, bizi t rip etmeni sağlamak için."

"Ne amaçla?"

Waller sabırsızlıkla iç çekti, ama konuşmadan önce Bryson konuştu. "O da oturup beni öldürtmeye çalıştığını inkâr mı edeceksin?"

Waller başını yavaşça, neredeyse üzgün bir şekilde salladı. "Kandırırı deneyebileceğim başkaları olabilir, Nicky. Ama sen bunun için fazla zekisin."

"Vashington'daki park garajında, K Caddesi'ne gidip merkezin yok oldu* ğunu öğrendikten sonra. Bunun arkasında sen vardın."

"Evet, o bizim adamımızdı. Bugünlerde çok yetenekli birini bulmak z Adamı alt etmen beni neden şaşırtmadı acaba?"

O kadar kolay sakinleşmeyen Bryson, öfkeyle bakıyordu adama. "Ger ği açıklayacağımdan korktuğun için mi ölüm emrini verdin?"

"Aslında, hayır. Davranışın bizi telaşlandırmıştı. Bütün dış belirtiler senin yoldan çıktığını, Harry Dunne'yle güçlerini birleştirdiğini ve eski işverenlerinin aleyhine döndüğünü gösteriyordu. İnsan kalbinin iç yüzünü kim anlayabilir ki? Erken emekliliğin yüzünden kızgın mıydın? Dunne yalanlarıyla başını mı döndürmüştü? Bilmiyorduk ve koruyucu önlemler almak zorundaydık. Bizim hakkımızda çok fazla şey biliyordun. Bilgiyi parçalamak için gösterdiğimiz onca çabaya rağmen çok fazla şey biliyordun. Evet, kurtarılamaz emri gönderilmişti."

"Tanrım!"

"Ancak bunca zaman kuşku içindeydim. Seni belki de herkesten iyi tanıyordum ve dosyayı, analist değerlendirmelerini kabul etmeyi reddediyordum, en azından daha fazla kanıt bulana kadar. Bu yüzden Calacanis'in gemisinde seni koruması, öyle ya da böyle senden emin olana kadar hareketlerini izlemesi için en iyi yeni ajanlarımızdan birini devreye soktum. Seni izlemesi, kontrol etmesi, bize rapor vermesi için onu kendi ellerimle seçtim."

"Leyla."

Waller başını salladı.

"Sülük olarak mı görevlendirilmişti?"

"Doğru."

"Bu saçmalık!" diye bağırdı Bryson. "Lanet olası bir sülükten çok daha fazlasıydı o. Brüksel'de beni öldürmeye çalıştı."

Bryson, Waller'ın yüzünde, yalanını ele vermesi için en ufak bir iz aradı, ama kuşkusuz adamın yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. "Emirlerimi hiçe sayarak kendi başına hareket etmiş. İnkâr etmiyorum, Nick. Ama kronolojiyi göz önüne almalısın."

"Bunun bir yararı yok. Bir ileri bir geri gidiyorsun, umutsuzca hikâyendeki boşlukları doldurmaya çalışıyorsun!"

"Beni dinle, lütfen. En azından hayatını kurtaran adama bu kadarını lütfet. Görevinin bir parçası seni gözlemekti, Nick. Aksini öğrenmedikçe senin masum olduğunu düşünüyorduk. Calacanis'in gemisinde tuzağa düşmek üzere olduğunu öğrenince seni uyardı."

"O zaman Brüksel'i nasıl açıklıyorsun?"

"Onun açısından pişmanlık veren bir dürtü. Niyeti aslında Müdüriyet'i ve görevimizi korumaktı. Müdüriyet'i parçalamak için Lanchester'la buluşacağını öğrenince seni bundan vazgeçirmeye çalıştı. Sen ısrar edince paniğe kapıldı;

konuyu kendi kendine halletmeye kalktı. Talimat almak için benimle bağlan kurmaya vakti olmadığını düşündü; hemen harekete geçmeliydi. Kötü bir kara* dı, yanlış hesaplama. Talihsiz ve içgüdüsel bir karardı, o da içgüdülerine göre hareket etme eğilimindedir. Kimse mükemmel değildir. İyi bir ajan, Tel Aviv'den gelenlerin en iyisi ve çok güzel. Nadir bir kombinasyon, insan hataları görmez den gelmek istiyor. Bu arada o iyi. Sorduğun için teşekkürler."

Bryson alaylı sözlerle aldırmadı. "Şunu açığa kavuşturalım: Ona beni öldürme görevinin verilmediğini mi söylüyorsun?"

"Dediğim gibi görevi; gözlemek, rapor vermek ve gerektiğinde korumak öldürmek ise asla değildi. Ama Santiago de Compostela'da senin için ölünt emrinin başkaları tarafından verildiği açıktı. Calacanis öldürülmüş, güvenlik gücünün büyük bir kısmı yok olmuştu; olayların hızlı gidişi düşünülürse kararın ondan çıkmış olması olanaksız görünüyor. Maşa olarak kullanıldığın sonucu» na vardım; soru şu, kimin tarafından?"

"Ted, bana karşı gönderilen ajanlardan bazılarını gördüm, onları tanıdım! Sarışın ajan, Hartum'dan gelen ölüm ajanı. Vector operasyonunda kullandığım Cividale'den gelen kardeşler. Onlar Müdüriyetin adamlarıydı!"

"Hayır, Nick. Santiago de Compostela'dakiler, yeteneklerini en yüksek fiyatı verir-ü satan katü'erdi, yalnızca bizim için çalışmıyorlardı ve Santiago'da! ki iş için tutulmaışrsnın nedeni, yüzünü tanıyor olmalarıydı. Büyük bir olasılıkla onlara senin hain olduğun, isimlerini verdiğin söylenmiştir. Kendini korumuş'. güçlü bir içgüdüdür."

"O ve başıma konan iki milyon dolarlık ödül."

"Gerçekten. Yan; Tanrı aşkına, eski Müdüriyet söylencelerini kullanarak dünyayı dolaşıyordun. Seni bir saniyede bulabilirdim. 'John T. Coleridge' isnin veri tabanımızda olmadığını mı varsaydın gerçekten?"

"O halde kim tuttu onları?"

"Çok sayıda olasılık var. O zamana kadar pek çok kişinin nabzını yoklamıştın; benim gerçek kimliğimi doğrulamak için eski KGB kaynaklarıyla konuştun. Onların konuşmadığını mı sanıyorsun? Hatta daha kesin konuşmak gerekirse paragöz piç kurularına bilgi satmadıklarını?"

"Umarım CIA olduğunu söylemeyeceksin. Herhalde Harry Dunne kirli işi yapmam için beni gönderip ardından da beni öldürme emri vermezdi."

"Kabul. Ama diyelim ki bir ekip *İspanyol Donanması'ndaki* durumu izliyor-
du ve gemi havaya uçunca senin düşman olduğun kararına vardı."

"Bu karara varan kimdi? Dunne bütün operasyonu gizli tuttu, hiçbir kayıt tu-
tulmadı. Güvenliğin veri bankalarında yalnızca 'Jonas Barret' takma adım vardı."

"Masraflardır. Belki."

"Gizlendi, şifrelendi. Bütün istekler bir tek bilmesi gerekenlere iletildi."

"Oradan bir kalbur gibi bilgi sızıyor, bunu biliyorsun. Her zaman öyleydi.
Bu yüzden biz varız."

"Richard Lanchester senin gerçek adından söz eder etmez beni görmeyi
kabul etti. Müdüriyet'in kaynağı konusunda Harry Dunne'nin anlattığına benzer
şeyler biliyordu. Lanchester'ın da mı yalan söylediğini söylüyorsun?"

"O çok zeki bir adam, ama kibirli ve kibirli adamlar kolayca kandırılabilir.
Dune sana yaptığı gibi ona da sahte bilgiler vermiş olabilir."

"Daha fazla araştırma yapmamı istedi."

"Doğal olarak. Onun yerinde olsan sen de öyle yapardın. Korkmuş olmalı."

Bryson'm başı dönüyordu. Uymayan bir sürü parça vardı! Çok fazla şey
açıklanmadan duruyordu, tutarsızdı. "Prospero -Jan Vansina- bana Elena'nın
bir şeyi 'bilip bilmediğini' sordu durmadan. Neden bahsediyordu?"

"Korkarım senin düşman tarafa geçtiğinden kuşkulandığımız zamanlarda
Elena'dan da kuşkulanıldı. Vansina'nın onun da suç ortağı olup olmadığını öğ-
renmesi gerekiyordu. Ben senin kandırıldığını düşünüyordum ve kuşkusuz
haklı çıktım."

"Peki ya senin tasarladığın ya da kontrol ettiğin operasyonlar listesi; Sri
Lanka, Peru, Libya, Irak? Dunne bütün bunların Amerika'nın dış ülkelerdeki çı-
karlarını bertaraf etmek için tasarlanmış olduklarını söyledi; ama oyun tahtası-
na çok yakın olduğumuz için satranç hareketlerini biz katılımcıların bile göre-
meyeceği kadar derin bir gizlilik örtüsü içinde yapılmıştı bu operasyonlar."

"Hepsi saçmalık."

"Ya Tunus? Ebu, CIA ajanı mıydı?"

"Her şeyi bilmiyorum, Nick."

"Sözde bir darbeyi önlemek için yapılan ayrıntılı sızma operasyonu, bir CIA
ajanının maskesini düşürmek ve onu etkisiz hale getirmek için tasarlanmış. Böl-
gedeki İslamcı terörist ağını doğrudan besleyen teşkilatı ortadan kaldırmak için,
bir elin yaptığını diğeri bozuyor!"

"Zırva."

"Ve Komoros, 1978'de; paralı askerlerin kontrolü ele geçirme girişimler önlemek için bizi gönderdin. Ama Dunne'ye göre onlar İngiliz ve Amerikalı r hinelere kurtarmaya çalışan CIA ajanlarıymış. Gerçek hangisi?"

"Kayıtlara bak. Rehinerler ancak bizim operasyonumuzdan sonra serbest kaldı. Eğer bulabilirsen işe alma kayıtlarını kontrol et. Olayların meydana geliş sırasını incele. Onlar CIA ajanı değildi, parasal desteklerini milliyetçi unsurlar üstlenmişti. Ev ödevini yap, oğlum."

"Lanet olsun sana! Ben oradaydım, biliyorsun. *İspanyol Donanması'm*. güvertesindeydim, güya pazarlık için yeni geliştirilmiş Javelin tanksavar füze sinin kopyaları vardı elimde. Calacanis ilgili alıcının kim olduğunu hemen bildi o sizin adamınızdı! Müdüriyet'ti, Jance Gifford ya da adı her neyse. VVashington ton dışındaki sayısı artan alımları Calacanis doğruladı."

"Biz artık VVashington'da değiliz, Nicky, bunu biliyorsun. Yerimizi değiştirdi mek zorunda kaldık; içimize sızmalar oldu."

"O halde adamınız neden kopyalarla öylesine ilgiliydi? Senin kişisel kole siyonun içindi, öyle mi?"

"Nicky?..."

"Peki gemiye neden Jacques Arnaud'un adamı Jean-LucBertrand'la ge' di? Silah almıyormuşsunuz gibi mi yapacaksınız?"

"Gifford işini yapıyordu, Nick."

"İş tam olarak neymiş bakalım? Calacanis'e göre adam deli gibi para ha. cıyormuş."

"Bu dünyada, sen herkesten iyi bilirsin ki, malı almadan inceleyemezsi. Tarayıcılar hızla tespit edilip ortadan kaldırılıyor."

"Prospero -Jan Vansina'nın- Cenova'da beş milyon doları akladığı gibi mi Gizlice sızma hilesi mi bu?"

"Bunu sana kim söyledi? Dunne mi?"

Bryson cevap vermedi, eski akıl hocasına bakarken kalbi şiddetle çarp yordu. Sağ kaburgasının zonklamaya başladığını hissetti; ağır kesicilerin etki si azalmaya başlamıştı.

Ted Waller alay edercesine konuştu. "Bunu sana mekânı dışında mı s ledi? Ofisinde konuşmadı mı? Dinleme cihazlarından korktuğunu mu söyledi?"

Bryson cevap vermeyince Waller sözlerine devam etti. "Merkezi istihbarat ndr yardımcısının kendi ofisinin taranmasını isteyecek gücü yok mu, Nick?"

"Dinleme cihazları plastikten oluyor. Tarama onları tespit etmez; sıvayı ka-nmak dışında hiçbir şey ortaya çıkaramaz."

Waller yavaşça güldü. "Bu bir gösteriydi, Nicky. Bir tiyatro gösterisi. Onun i adam olduğuna, karanlık gclerin kendisine karşı olduğuna seni inandırmak ln yaptığı bir girişimdi, görünüşe göre başarmış." Waller başını zgn bir se-tlide salladı. "Gerçekten."

"Ona Chantilly'de beni öldürmeye çalışan ajanın cesedinden aldığım kim-kartını verdim."

"Dur tahmin edeyim. Kartı test ettirdi ve sahte olduğu bulundu."

"Yanlış."

"Belki hiçbir kayıt bulunamadı. Kod Sigma'yı kullandı, onun suikastlerde kullanılan bir ajan olduğunu buldu ve izler bu noktada kayboldu. Adamın adını bulamadı."

"Bu o kadar da inanılmaz bir durum değil. Teşkilatın suikast ajanları iz bı-nkmaz, bunu biliyorsun. Dunne, CIA'nın Müdüriyet'i soruşturacak en iyi teşki-I olmadığını söyledi."

"Ah, bu da senin ona daha fazla gvenmeni sağladı, değil mi. Yani ona şahsen gvenmeni."

"Beni Müdüriyet'in işlerini araştırmaya gönderirken aynı zamanda beni l-drmesi için peşime adam taktığını mı söylüyorsun? Bu yalnızca mantıksız de-Qll, çılgınca bir düşünce!"

"Karmaşık saha operasyonlarını idare etmek her zaman değişen bir plan-ıma yapmayı gerektirir. Benim tahminim mi? Saldırıdan bir kez kurtulduğunu prdkten sonra senin yeniden programlanabileceğini, bir başka kurşuna kar-yeniden yerleştirilebileceğini fark etti. Ama bu kez senin koltuğunu dik ve ki-poziyona getirmenin zamanı geldi. Biz şimdi bu noktadayız."

Waller çok uzak bir mesafeden konuşuyor gibiydi ve Bryson onun ne de-nk istediğini anlamıyordu; her şeyin uzaklaştığını hissediyordu, bir an sonra bildiği tek şey parlak beyaz bir ışığın farkında olduğuydu. Gözlerini açtığında lmyaz ve elik bir odada olduğunu gördü. Sert bir yatakta, kalın örtülerin altın-da yatmaktaydı; gözleri ışığın parlaklığı yüzünden acıyordu; boğazı kavrulmuş, Sudakları kurumuş ve atlamıştı.

Önünde bazı siluetler hareket ediyordu, bir tanesinin Waller olduğuna ku yoktu, diğeri çok daha zayıf ve ufak tefekti, hemşire olmalıydı. Waller'ın lın bariton sesini duydu:"... kendine geliyor. Merhaba, Nicky."

Bryson homurdandı, yutkunmaya çalıştı.

"Susamış olmalı," dedi oldukça tanıdık bir ses. "Birisi ona su getirebilir m Olamazdı. Bryson gözlerini kırıştırdı, kıstı, odaya odaklanmaya çalış Waller'ın yüzünü görebildi, sonra da kadıninkini.

Kalbi şiddetle çarpmaya başladı. Tekrar gözlerini kıstı; bazı şeyleri hay ettiğine emindi. Tekrar baktı ve o zaman emin oldu.

"Elena, sen misin?"

DÖRDÜNCÜ KISIM

www.cizguiforiiiiii.com

Heyelana «Ss Yakamoz

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Nicholas," dedi yaklaşıarak. Artık onu iyice görebiliyordu. Elena'ydı, hâlâ ok güzeldi, ama değişmişti: Yüzü incelmış, daha köşeli bir hale gelmişti, bu da özlerinin daha büyük görünmesine neden oluyordu. Yorgun, hatta korkmuş gibiydi, ama sesi doğaldı. "Çok uzun zaman oldu. Yaşlanmışsın."

Bryson başını salladı, gıcırtilı bir sesle, "Teşekkürler," demeyi başardı.

Hemşire plastik bir bardakla su verdi. Suyu yudumlayıp bardağı geri uzatı, Hemşire tekrar doldurup geri verdi. Bryson suyu doymak bilmez şekilde içti. P bunun için müteşekkirdi. Elena yatağın kenarına, yakınına oturdu. "Konuşalınız," dedi, birden telaşlanmış gibiydi.

"Evet," dedi. Boğazı hassaslaşmıştı, konuşmak acı veriyordu. "Konuşacak Çok şey var, Elena... nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Ama çok az zaman var," dedi Elena. Sesi sert ve iş kadını havasındaydı.

Zaman yok, sesi zihninde yankılandı. Zaman yok muydu? Beş yıldır zaftıandan başka bir şey yoktu elimde; düşünecek, acı çekecek zaman.

"Öğrendiğin, eline geçirdiğin her şeyi bilmeliyiz. Prometheus'la ilgili her şeyi, Şifre perdesini kırabileceğimiz herhangi bir şey."

Bryson şaşkınlıkla ona baktı. Doğru mu duyuyordu? Kendisini şifreler hakkında sorguya mı çekiyordu. 'Prometheus' diye bir şey... Beş yıl önce hayatını çekip gitmişti ve birden ortaya çıkıp şifreler-hakkında konuşmak istiyordu.

"Nereye gittiğini bilmek istiyorum," dedi Bryson boğuk bir sesle. "Neden orılan kaybolduğunu."

Elena, "Nicholas," dedi telaşla. "Ted'e Jacques Arnaud'un şifreli telefon nun anahtarını aldığını söylemişsin. Anahtar nerede?"

"Ben... ben bunu söylemiş miyim? Ne zaman?..."

"Uçakta," dedi Valler. "Unuttun mu? Disket mi, çip mi öyle bir şey aldığını söyledin. Arnaud'un özel ofisinden almış ya da kopyalamışsın, bu konuda pl açık konuşmadın. Ve hayır, ilaçların etkisi altında değildin. Ama biraz deli çıl olduğunu söylemeliyim."

"Neredeyim?"

"Dordogne'daki Müdüriyet binasında. Fransa'da. Kolundaki serum yalnız ca sıvı kaybını gidermek için veriliyor ve yaralarının mikrop kapmasını önleraj için antibiyotik içeriyor."

"Müdüriyet..."

"Merkezimiz. Operasyonel güvenlik nedeniyle buraya taşınmak zorund| kaldık. Washington deşifre oldu; onları atlatmak zorundaydık, işimizi yapn*j| için ülkeyi terk etmek zorunda kaldık."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Bildiklerine ihtiyacımız var, hem de hemen," dedi Elena. "Eğer tahmini^ miz doğruysa yalnızca birkaç günümüz kaldı, belki de birkaç saatimiz."

"Neye birkaç saat?"

"Prometheus'un kontrolü devralmasına," dedi Valler.

"Prometheus kim?"

"Soru şöyle olmalı, Prometheus ne? Ama buna verecek bir cevabımız yo Bu yüzden şifre çözücüyü ihtiyacımız var."

"Ve ben de neler olduğunu bilmek istiyorum!" dedi Bryson gökgürültüsü andıran bir sesle. Yutkundü; boğazı yırtılıyormuş gibi acıyordu. "Sana ne old, ğunu bilmek istiyorum, Elena! Nereye gittiğini... ve nedenini!"

Elena çenesinin duruşundan sorularından vazgeçmeyeceğe benziyordu "Nick, bu kişisel konuları daha sonra konuşalım, lütfen. Zamanımız çok kısa.*

"Ben senin için neydim?" dedi Bryson. "Evliliğimiz, birlikte geçen hay» mız; bu senin için ne anlama geliyordu? Eğer her şey antik geçmişte kaldıystjl bana en azından bir açıklama borçlusun. Neler oldu, neden gittin?"

. "Hayır, Nick..."

"Bükreş'le ilgili olduğunu biliyorum!"

Elena'nın alt dudağı titremeye başladı, gözleri yaşla doldu,

i . "Öyle, değil mi?" dedi daha yumuşak bir sesle. "Eğer bir şey biliyorsan, yaptığım şeyi senin için yaptığımı bilmelisin!"

"Nick," dedi Elena umutsuzca. "Lütfen. Kendimi tutmaya çalışıyorum ve ben de yardımcı olmuyorsun."

i "Bükreş hakkında ne biliyorsun? Sana hangi yalanlar söylendi?"

"Yalan mı?" diye birden patladı. "Bana yalandan söz etme! Bana sen yalan söyledin, gözlerime baka baka!"

"Affedersiniz," dedi Waller. "İkinizin de yalnız kalmaya ihtiyacı var." Dönüp «dadan çıktı, hemşire de öyle. Sonunda yalnız kaldılar.

Bryson'm başı ağrıyor, boğazının içi adeta kanar gibi, acıyordu. Ama umutsuzca iletişim kurmak, gerçeğe ulaşmak için acıya rağmen konuştu. "Evet, satın yalan söyledim," dedi. "Yaptığım en büyük hataydı. Barcelona'daki hafta sofilumu sordun ve ben yalan söyledim. Bunu biliyorsun, biliyordun. O zaman biliyordun, değil mi?"

Elena başını sallarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Ama eğer yalan söylediğimi biliyorsan, neden yalan söylediğimi de biliyor olmalıydın! Bükreş'e seni sevdiğim için gittiğimi bilmeliydin."

"Ne yaptığını bilmiyordum, Nick!" diyerek ağlarken başını kaldırıp ona baktı.

Bryson onun için yanıp tutuşuyordu. Ona sarılmak, ama aynı zamanda yakasından tutup sarsarak gerçeği öğrenmek istiyordu. "Ama şimdi biliyorsun, değil mi?"

"Ben... ben ne bildiğimi bilmiyorum, Nick! Çok korkmuştum ve çok incinmiştim. Senin tarafından aldatıldığımı hissediyordum. Hayatım ve anne babam için öylesine korkmuştum ki, ortadan kaybolmak zorundaydım, insanları bulma konusunda ne kadar iyi olduğunu biliyorum, bu yüzden iz bırakmadan gitmeliydim."

"Waller baştan beri nerede olduğunu biliyordu."

Elena tavana baktı. Bryson minik kırmızı noktaya kadar onun bakışlarını takip etti: video kamera. Burası Müdüriyet'in merkeziyse her yerde kamera olduğu kesindi. Bu ne anlama geliyordu, Waller'ın onları seyrettiği, dinlediği anlamına mı? Dinliyorsa dinliyordu; ne vardı bunda?

Elena yumruklarını açıp kapıyordu. "Hafta sonu için Barceiona'ya gideğini söylemenden birkaç gün sonraydı. İşimin normal seyrinde, bir Müdürü ajanının programsız bir şekilde Bükreş'te görüldüğü raporuyla karşılaştım."

"Oh.Tanrım."

"Biliyorsun, yalnızca işimi yapıyordum. Bu yüzden ipucunu takip ettim o kişinin sen olduğunu öğrendim. Ben... ben yıkılmıştım, çünkü Barcelon olman gerektiğini biliyordum. Bunun herhangi bir uydurma hikâye olmadığı biliyordum. Senin hafta sonu izin alman nadir görünen bir şeydi ve bütün plalarını tamamen açık bir şekilde koordine etmiştin. Ve şey -beni bilirsin, çok d'gusalımdır, her şeyi çok yoğun yaşarım- Ted'i görmeye gidip ona bulduğum i yi anlattım. Hatta benimle açıkça konuşmasını talep ettim. Akli başında olrtt yan bir eşle, kıskanç bir kadınla karşı karşıya olduğunu hemen anladı, ama S; ni korumaya çalışmadı. Bunun beni rahatlatması gerekiyorsa da rahatlatma^ Eğer seni korumaya çalışsaydı, öfkelenirdim, korkunç derecede öfkelenirdi^ Ama, böyle yapmaması, onun bu işten haberi olmadığını gösterdi; bu bilgi orl şaşırtmış olmalıydı. Ve bu beni daha fazla endişelendirdi. Bükreş'te olduğun Ted bile bilmiyordu."

Bryson gözlerini eliyle kapatıp başını salladı. Sevgili Tanrım, onca zamdır gözaltındaydı! Bu nasıl olabilirdi? Anlamı neydi?

"Araştırdı mı?" diye sordu Bryson. "Ya da sen araştırdın mı?"

"Eminim ikimiz de araştırdık. Uydudan fotoğrafını indirdim, artık eli Bükreş'teki fotoğrafın vardı ve bu da her şeyi daha somut, daha gerçek hale tiriyordu. Sonra ayrı, bağımsız bir kaynak -kod adı Titan'dı- bilgiyi doğrulayıp ha fazlasını ekledi. Bu beni neredeyse öldüren bir bilgiydi. Titan, senin eski curitat intikam ekibinin başı Radu Dragan'la gizlice buluştuğunu rapor etti."

"Tanrım, hayır!" diye bağırdı Bryson. "Düşünmeliydin, öylesine ketum randığımı göre, bir şeyi el altından yapmaya çalıştığımı, senden saklam gerektiğini düşünmeliydin!"

"Ted'den senin Dragan'la Müdüriyet'in haberi olmadan buluştuğunu öğrendim. Bir anlaşma yapıyor olmalıydın, gurur duymadığın, gizlemen gereken birlaşma. Ama sana bir şans verdik. Şana bir gün sordum, açıkça sordum hem d

"Evde yokken yaptığım hiçbir şeyi sormamıştın daha önce."

"Cevabın benim için ne kadar önemli olduğunu anladığından eminim. Ama yalan söylemeye devam ettin! Açık açık!"

"Elena, sevgilim, seni koruyordum! Seni telaşlandırmak istemedim, daha önceden sana söyleseydim itiraz edeceğini biliyordum. Sonradan söyleseydim sürekli endişelenecektin, bunu kaldıramazdın!"

Elena başını salladı. "Her şeyi şimdi biliyorum. Ama sonra Titan senin Dragan'la bir anlaşma yaptığını, daha büyük bir taviz karşılığında anne babamın yerini söylediğinde..."

"Bu yalan!"

"Ama bunu o zaman bilmiyordum!"

"Onları satabileceğimi nasıl düşünebildin? Bunu nasıl kabul edebildin?"

"Çünkü bana yalan söylemiştin, Nicholas!" diye bağırdı. "Aksini düşünmem için bir neden vermedin! Yalan söyledin!"

"Sevgili Tanrım, benim hakkımda neler düşünmüşsündür."

"Ted'e gidip beni ülkeden çıkarmasını talep ettim. Bir yerde saklamasını istedim, güvenli bir yerde. Beni asla bulamamalıydım. Anne babamın da hemen taşınmasını istediğim güvenlik kordonu yüzünden bu çok masraflı bir işti. Ted bunun en iyisi olduğunu kabul etti. İhanetin yüzünden fazlasıyla incinmişim, ama her şeyden çok anne babamı korumak için çabalıyordum. Valler beni buraya getirdi, Dordogne binasına ve anne babamı da buradan çok uzak olmayan bir yere yerleştirdi."

"WallerP bunu yaptığıma inandı mı?"

"Waller yalnızca ona da yalan söylediğini, kurallara uymayan bir şey yaptığını biliyordu."

"Ama benimle hiç konuşmadı, bundan hiç söz etmedi!"

"Bu seni şaşırttı mı? Her şeyi ne kadar iyi gizlediğin ortada. Sana hiçbir şey söylememesi, seni uyandırmaması için ona yalvardım."

"Ama yaptığım şeyi bilmiyor musun?" diye bağırdı Bryson. "Bilmiyor musun? Evet, temizlikçilerle bir anlaşma yaptım; anne babamı korumak için bir anlaşma! Onları tehdit ettim, eğer birisi anne babama dokunursa Dragan'ın bütün ailesinin ortadan kaldırılacağını iyice anlamasını sağladım. Bu benim için kişisel bir işti! Ancak Sicilya tarzı bir intikam tehdidinin onun dikkatini çekeceğini biliyordum."

Elena artık hıçkırıklarla ağlıyordu. "Bunca yıl merak ettim. Babam iki yıl önce öldü, annem de geçen yıl. Babam olmayınca annemin yaşama isteği kalmadı. Oh, Tanrım, Nicholas. Senin bir canavar olduğunu düşündüm!"

Bryson zorlukla oturabilmesine rağmen kollarını ona sarılmak için uzattı;; Elena ağlayarak kollarına atıldı. Bandajlı yaraya dokundu. Acı, Bryson'm neredeyse beynini yerinden söküyordu, ama yine de kollarını Elena'ya sardı, sırtını sıvazlayarak onu rahatlatmaya çalıştı. Elena kırılgan görünüyordu, güzel gözleri nemlenmiş, kan çanağına dönmüştü. "Ne yaptım ben," diye inledi. "Senin böyle bir şey yapabileceğini nasıl düşündüm!..."

"Sana karşı dürüst olmadığım için oldu bunlar. Ama Elena, bu yalnızca bini yanlış anlama değildi; Titan kod adlı o ajan tarafından planlı ve sistematik bir şekilde yanlış yönlendirilmişsin. Neden? Hangi amaçla?"

"Prometheus olmalı. Onların peşinde olduğumuzu, yaklaştığımızı biliyor! lar. İçimize belirsizlik ve anlaşmazlık tohumları serpmeye fırsatının üstüne atlanmış olmalılar. Bizi birbirimize düşürmeye çalıştılar. Hassas noktaları kullanmak, ayaklarımızı bağlamak için yanlış raporlar verildi."

" 'Prometheus'... sen ve Waller ondan söz ediyordunuz. Bir şeyler biliydi olmalısınız, ne olduğu, amaçları konusunda bir fikriniz vardır..."

Elena onun yüzüne dokunup gözlerine baktı. "Seni ne kadar özlemişim sevgilim." Doğruldu, Bryson'm elini ellerine alıp sıktı, sonra yavaşça yataktan kalktı. Konuşurken odada dolaşmaya başladı, ne zaman karmaşık bir problemi çözmeye çalışsa böyle yapardı. Sanki fiziksel hareket, düşünce sürecinde bir şeyleri kolaylaştırıyordu.

"Prometheus yirmi ay kadar önce karşılaştığımız bir isim," dedi yavaşça. "Bir tür uluslararası şirketler birliği, belki bir kartel olabilir. Anladığımız kadarıyla Prometheus Grubu, teknoloji ve savunma şirketlerinin oluşturduğu bir konsorsiyumu içeriyor ve ajanları dünyanın her yerindeki hükümetlerin yüksek kademelerinde yer alıyor."

Bryson başını salladı. "Jacques Arnaud'un dikey olarak entegre savunma şirketleri, General Tsai'nin HÖO'nun sahip olduğu savunma şirketleri, Anatol Prishnikov'un eski Sovyetler Birliği, yeni Rusya'da sahip olduğu geniş holdingler. Global ölçekte kurulan şirket ittifakları."

Elena sert bir şekilde yüzüne baktı, yürümeyi bir an için kesti. "Evet. Bu üçü onların aralarındaki belli başlı isimler. Ama uyum içinde hareket eden çok daha fazla sayıda katılımcı var."

"Nasıl hareket ediyorlar? Ne yapıyorlar?"

"Şirket alımları, birleşmeler; hepsi hızlanmış gibi görünüyor."

"Savunma sektöründeki birleşmeler mi?"

"Evet. Fakat telekomünikasyon, uydu ve bilgisayarın önemi vurgulanıyor. Bu şirket imparatorluğu oluşturmaktan daha fazla, çok daha fazla bir şey. Çünkü son beş ayda Washington ve New York'tan Cenova ve Lille'ye kadar pek çok terör olayı oldu..."

"Prishnikov ve Arnaud, Lille olayını önceden biliyordu," dedi Bryson birden. "Olaydan birkaç gün önce Lille'yi konuşturlarken duydum. 'Yol açık olacak,' dediler. 'Öfke çok büyük olacak.'"

"Yol açık olacak," diye sesli düşündü Elena. "Hisse senetlerinin değerini yükseltmek için kargaşa yaratan savunma sanayisi sahipleri..." Başını salladı. "Hayır, bu değil. Silah talebini artırmanın en direkt yolu savaş çıkarmaktır, tek başına terörist saldırıları değil. İkinci Dünya Savaşı'na götüren geniş çaplı silahlanmanın ardındaki teorilerden biri bu. Uluslararası silah tüccarlarının oluşturduğu kartelin, genç Nazi Almanyası'nı aradan çok geçmeden bir dünya savaşı çıkacağını bilerek kurduğu söyleniyor."

"Ama farklı bir çağdayız..."

"Nicholas, bu işi iyice bir düşün. Çin ve Rusya'daki -en az bunlar var ve başkalarının da olduğu kesin- en önemli oyuncular ülkelerini diğerleriyle kapıştıracak konumda. Yaklaşan savaşın trampet sesleri duyuluyor, ulusal savunmaları güçlendirme ihtiyacı doğuyor... Böyle yapılmış olmalı."

"'Savunmaya hazırlık' çağrılarını harekete geçirmek için birden fazla kol vardır."

"Ama güç kollarını elinde tutuyorsan çekmemen için iyi bir neden olmalı. Hayır, global bir silah yarışı görmüyoruz. Böyle bir görüntü kesinlikle yok. Ayrı olaylar, bizim gördüğümüz şey. Bu bireysel terörizm olayları, kimse üstlenmiyor, kimseye atfedilmiyor. Her şey hızla oluyor. Ama neden?"

"Terörizm başka bir savaş çeşididir," dedi Bryson yavaşça. "Başka araçlarla savaş. Niyeti moral bozmak olan psikolojik bir savaş."

"Ama bir savaşta en azından iki taraf gerekir." •

"Teröristler ve onlara karşı mücadele edenler."

Elena başını salladı. "Yine de yerine oturmuyor. 'Onlara karşı mücadele edenler' ...bu çok belirsiz."

"Terörizm bir tiyatro şeklindedir. Aktörler tarafından izleyiciler için sahnelenir.":

"Yani arzulanan amaç, tahribatın kendisi değil, tahribatın neden olduğu reklam."

"Kesinlikle."

"Reklam hemen, her zaman bir davaya, bir gruba dikkat çekilmesine yarımcı olur. Ama bu son terörizm dalgasının bir yazarı, bir davası ya da grubu yok. Bu yüzden halkın dikkatini ve haberleri dikkatle incelemeli, bu terör olaylarını birbirine bağlayan şeyin ne olduğunu görmeliyiz."

"Önlenebilirlerdi," dedi Bryson birden.

Elena durup garip bir gülümsemeyle ona baktı. "Neden böyle söyledin?"

"Gazete yazılarına, televizyon ve radyodaki haberlere bir bak. Her terör olayından sonra haberlerde bir yorum çıktı; genellikle ismini vermeyen bir kurum yetkilisine ait olduğu söyleniyordu. Olayın meydana geldiği yerde uygun gözetleme önlemleri alınsaydı bu trajedi olmazdı, anlamına gelen türde yorumlardı bunlar."

"Gözetleme önlemleri," diye tekrarladı Elena.

"Anlaşma. Dünya ülkelerinin çoğu tarafından kabul edilen Uluslararası Gözetleme ve Güvenlik Anlaşması."

"Anlaşma, bir tür uluslararası bekçi köpeği teşkilatı yaratıyor, doğru mu Bir tür süper-FBI?"

"Doğru."

"Bu da yeni uydu donanımı, polis tertibatı ve benzeri türde şeyler için milyarlarca dolarlık yatırım gerektiriyor. Arnaud'un, Prishnikov'un, Tsai'ninki gibi şirketler için oldukça kazançlı bir iş... belki de budur. Savunmadaki dev artış için bir maske, bir örtü görevi gören uluslararası bir anlaşma. Böylece; Soğuk Savaş sonrası bir tehdit olan terörizme karşı hepimiz silahlıyız ve korunuyoruz, Şu ana kadar Birleşik Devletler Güvenlik Konseyi'nin bütün üyeleri anlaşmayı imzalayıp onayladı, doğru değil mi?"

"Bir tanesi hariç hepsi. Büyük Britanya. O da bugünlerde imzalayacak. En büyük tahrîkçi Lord Miles Parmore."

"Evet evet. O, nasıl diyorsunuz, tam bir palavracı, ama anlaşma için destek toplamada oldukça etkili oldu. Kendini ortaya atan bir adamı asla küçüm-Kememek gerek. 1933'de Reichstag'ı hatırlıyor musun?"

Bryson başını salladı. "Promethean'lar öyle çalışmıyor. Lord Parmore son derece etkili biri, ama çok zeki bir adam olduğunu sanmıyorum. Kontrol eden zekânın başka bir yerde olduğuna bahse girerim. Korkusuz liderimizin söylediği gibi 'arbedeyi takip et, beyinleri ara.'"

"Londra'da parlamento tartışmasını idare eden kuklacılar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Buna inan."

"Ama kim? Eğer onu bulabilirsek..."

"Oraya gitmeliyim, Parmore'ia buluşup onu sorgulamalı, olabildiğince derine inmeliyim."

"Ama oraya gidebilir misin? Yeterince iyi misin?"

"Eğer bu iğneleri kolumdan çıkarırsan iyi olurum."

Elena bir an sessiz kaldı. "Nicholas, normalde aşırı korumacı bir eş olur ve yatakta kalıp iyileşmen için ısrar ederdim. Ama eğer kendini gerçekten iyi hissediyorsan -zaman çok önemli-"

"Londra'ya gitmeliyim. Gitmek istiyorum. Oraya bir uçak bulur bulmaz gideceğim."

"Telefon edeyim, Ted'in ihtiyacı yoksa özel uçağı altı saat içinde kalkışa hazırlasınlar."

"Güzel. Havaalanı çok yakın."

"Arabayla yol çok kısa." Başını salladı, sonra cümlesinin yarısında durdu. "Cassidy şimdi anlamlı gelmeye başladı."

"Cassidy mi? Senatör Cassidy mi?"

"Evet."

"Ne olmuş ona? Bir şey yüzünden -neydi o, karısı uyuşturucu alırken mi yakalanmıştı neydi- istifa etmek zorunda kaldı, değil mi?"

"Eh, durum bundan biraz daha karmaşık, ama hikâyenin ana çerçevesi bu. Yıllar önce»karısı ağrı kesicilere bağımlı hale gelmiş ve gizli polisten uyuş-

turucu almış. Senatör James Cassidy polis kayıtlarını sildirip onu bir tedavi programına aldırılmış." -

"Bunun anlaşmayla ne ilgisi var?"

, "Birincisi, anlaşmaya karşı olan senatonun önde gelen isimlerindendi. Anlaşmayı bireysel mahremiyetin sonu olarak görüyordu. Aslında, bilgisayar çağında bireysel mahremiyetin yaşadığı sürekli erozyona karşı herkesi uyaran VWashington'daki en güçlü sesi o. Pek çok yorumcu, mahremiyeti böylesine saplantı haline getirmiş bir senatörün, geçmişindeki gizli bir şey yüzünden alaşağı edilmesi gerçeğini kaderin cilvesi olarak görüyordu; bıyık altından gülerek gizleyecek bir şeyi olduğunu, bu yüzden mahremiyeti saplantı haline getirdiğini söylediler."

"Haklı olabilirler."

"Konu bu değil. Önemli olan şey, son birkaç ayda istifa eden ya da seçimlere bir daha katılmayacağını söyleyen dokuzuncu kongre üyesiydi."

"Politikacı olmak için zor bir dönem, hepsi bu."

"Doğru. Ama beni bilirsin; insanların görmediği, fark etmediği meydana geliş biçimlerini ve desenleri görmek için eğitildim. Bu dokuz kişi içinde beşinin şüpheli bir şekilde istifa ettiğini fark ettim. Hepsi gözden düştü. Ve o beş kişi, uluslararası gözetleme anlaşmasına itiraz edenlerdi. Bu bir tesadüf değil; olanları görmek için şifre uzmanı olmak gerekmiyor. Gizli bilgiler sızdırıldı. Bilgi bir şekild halka duyuruldu; bir olayda akıl sağlığı tedavisi söz konusuydu, uzun süreli depresyon ilacı kullanımı, porno kaset kiralama, kürtaj kliniğine yazılmış bir çek..."

"Demek anlaşmayı destekleyenler sert oynuyor."

"Bundan daha da öte. Anlaşmayı destekleyenler en gizli kayıtlara ulaşabiliyorlar."

"FBI'nın içinde bazı hainler mi var?"

"Ama FBI'nın elinde insanlarla ilgili bu tür bilgiler yoktur, bunu biliyorsun! Edgar Hoover'dan beri kesinlikle yok. Belki bir şüpheliyle ilgili derin bir araştırma yaptıklarında olabilir, ama aksi takdirde yoktur."

"O halde bunlar kim ya da ne?"

"Bu, ortaya dökülöveren sırların gerisinde kontrol edici bir zekâ olup olmadığını anlamak için derinlere bakmaya başladım. Kongre üyelerinin ortak notası neydi? Geniş hayat hikâyelerini, bulabildiğim her şeyi, internetten elde et-

tiğim her türlü finansal bilgiyi bilgisayara yükledim. Bildiğin gibi, sosyal güvenlik numarasını verdiğin sürece, ki bunu elde etmek de çok kolay, bir sürü bilgi .karşına geliyor. Ve ilginç bir gerçek ortaya çıktı. Gözden düşen kongre üyelerinin ikisinin bir Washington D.C. bankasına, First Washington Mutual'a kredi ödemeleri vardı. Bunun üzerine bağlantıyı buldum, hepsi de First Washington'ın müşterisiydi."

"Demek ya banka bir şekilde şantaja suç ortaklığı yaptı ya da birisi bir şekilde bankanın kayıtlarına girmeyi başardı."

"Doğru. Banka kayıtları, çekler, para havaleleri... bunlar araştırana sağlık »sigortası kayıtlarına götürebilir, sonra tıbbi kayıtlara."

"Harry Dunne," dedi Bryson.

"Başka bir Prometheus üyesi. CIA'nın müdür yardımcısı."

"Dunne, öyle mi?"

"Evet evet ya da tahminde bulunuyoruz," dedi Elena telaşla. "Devam et, ne olmuş ona?"

"Beni emeklilikten geri çeken Dunne'ydi, beni sessiz hayatımdan çekip aldı ve Müdüriyet'i araştırmaya zorladı. Ama sen o zamanlar zaten Prometheus'un izini sürüyordun. Dunne de ne bildiğini öğrenmek istedi, büyük bir olasılıkla seni etkisiz hale getirmek istiyordu. Çünkü CIA bu anlaşmanın arkasında, dünyanın her yerinde gözetleme kameralarının arttığını görmek istiyorlar."

"Olabilir, evet. Bunun çok çeşitli nedeni var. CIA'nın bir göreve ihtiyacının olması, Soğuk Savaş bittiğine göre hayatta kalmak için bir neden yaratması .bunlardan biri plabilir. Ve evet Prometheus'un peşindeydim, ama hâlâ ana hatlarını açıkça göremiyorum. Buradaki Müdüriyet bilgisayarlarını kullanıyor, Prometheus sinyallerine darbeler indiriyorum. Arnaud, Prishnikov, Tsai ve Dunne gibi bazı üyelerin kimliğini belirledik; aralarındaki konuşmaları da kaydedebiliyoruz. Ama kuşkusuz her şey şifreli, iletilerin şeklini görebiliyoruz, ama içeriğini göremiyoruz. Bir tür hologram gibi; sinyalleri açıkça okuyabilmek için 'veri boşluklarına' ihtiyaç var. Uzun süredir bunun için çabalıyorum, ama şu ana dek başarı elde edemedim. Eğer elinde şifre bilgisi varsa herhangi bir şey..."

Bryson hastane yatağında doğrulup oturdu. Kendini daha güçlü hissediyordu; bacaklarına kramp giriyordu ve egzersize ihtiyaçları vardı. "Bana telefonumu uzatır mısın? Şurada, masanın üstünde."

"Nicholas, burada çalışmaz, yeraltındayız ve sinyal..."

"Sen ver." Elena gümüş rengi küçük GSM cep telefonunu uzattı. Bryson arkasını çevirip pil bölümünden küçük bir şey çıkardı. Dikdörtgen biçiminde minik siyah bir parçaydı. "Bu işe yarayabilir."

Elena minik parçayı aldı. "Bu... bir ip, silikon bir ip?..."

"Daha kesin bir ifadeyle şifre çözme çipi," dedi Bryson. "Jacques Arnoud'un telefonundan kopyaladım."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Elena, Bryson'ı bir yeraltıgeçidinden kliniğin başka kanadına götürdü. Yerler cilalı taş, duvarlar beyazdı, alçak tavanlar akustik açıdan yalıtılmıştı. Gün ışığı ve pencere yoktu; dünyanın herhangi bir yerinde olabilirlerdi.

"Bu bina on yıl kadar önce Müdüriyet'in Avrupa operasyon üssü olarak inşa edilmiş," diye açıkladı Elena. "Şeyden beri burada çalışıyorum... Amerika'dan ayrıldığımdan beri." Senden ayrıldığımdan beri, diyememişti. "Ama A.B.D. operasyonlarımızda gedik açıldığını -muhtemelen Prometheus'la ilgili araştırmalarımızın sonucu olarak- öğrendiğimizde Waller bütün Washington ofisinin buraya nakledilmesini emretti, o zaman da bazı binaların eklenmesi gerekti. Gördüğün gibi dışardan çok az şey görünüyor; bir dağın eteğine inşa edilmiş küçük, gösterişli bir araştırma binası gibi görünüyor yalnızca."

"Dordogne'da olduğumuz sözünü kabul ediyorum," dedi Bryson. Bacakları iyiydi; tek rahatsızlık yaranın içinden geliyordu ve yürüdükçe sırtına hançer saplanır gibi oluyordu.

"Az sonra seni yürüyüşe çıkardığımda görürsün. Cipin işlemesi için biraz beklememiz gerekecek."

iki kanatlı, çelik kapıya gelince Elena küçük tuş kadranına bir kod girip başparmağını alıcıya yerleştirdi. Kapılar iki yana doğru açıldı. İçerdeki hava serin ve kuruydu.

Alçak tavanlı odanın duvarları süper bilgisayarlar, çalışma terminalleri ve televizyon monitörleriyle kaplıydı. "Buranın dünyanın en güçlü bilgisayar mer-

kezi olduğuna inanıyoruz," dedi Elena. "Saniyede katrilyonlarca işlem yapma gücüne sahip Cray'lerimiz var. IBM-SP'ler, mimari bilgisayarlar, SGI Onyx Reality Engine sistemi. Yüz yirmi cıgabaytlık online kapasiteli büyük depolama sistemi, yirmi terabaytlık robotik bant koruyucu."

"Beni kaybediyorsun, sevgilim."

Ama Elena'nın heyecanı rahatlıkla görülebiliyordu. Burada tam havasındaydı; karatahtada ileri matematik ve 1970'lerin ilkel bilgisayarlarını öğrenen. Romanyalı üniversite öğrencisi birdenbire kendini harikalar diyarında bulmuştu. Onu tanıdığı süre boyunca hep böyle olmuştu; işiyle kendinden geçiyor, bütün bunları mümkün kılan teknolojiyle büyüleniyordu.

"Yetmiş beş millik fiber optik kabloyu unutma, Elena." Bu uzun boylu, zayıf, yeşil gözlü Guyanalı Chris Edgecomb'du. "Adamım, seni her görüşümde daha da sertleşıyorsun!" Chris, Bryson'ı sıkıca kucakladı. "Seni geri getirmişler."

Bryson yüzünü buruşturdu, ama gülümsedi. Bu kadar uzun zaman sonra bilgisayar uzmanını gördüğüne sevinmişti. "Uzak kalamadım galiba."

"Eh, karının da seni gördüğüne memnun olduğunu biliyorum."

"Memnun olmanın yeterli bir sözcük olduğunu sanmıyorum," dedi Elena.

"Aziz Cliristopher sana iyi bakmış galiba," dedi Chris. "Ne yaşamış olursan ol. Nerelerde olduğunu ya da neler yaptığını sormayacağım elbette. Yine de seni görmek çok güzel. Elena'ya işlerin software tarafında yardımcı olmaya, Prometheus mesaj trafiğini kırmaya çalışıyorum. Ama çok zor. Şifre çok güçlü. Üstelik burada ciddi oyuncaklarımız da var. Hepsi dijital, jeosenkronize yörünge de K ve Ka frekanslarında çalışan, dijital haberleşmeyi fiber optik veri hızında taşıma yeteneğine sahip cıgabayt kapasiteli komünikasyon uydusu."

Elena şifre çözücü çipi Dijital Alpha makinelerinden birine soktu. "Görüyorsunuz ya, Prometheus üyeleri arasındaki haberleşmenin beş aylık bir bölümü kaydedilmiş durumda," diye açıkladı. "Basit telefon dinleme ve uydu tarama yoluyla bunları ele geçirebiliyoruz, ama çözemiyoruz; onları okuyamıyor, dinlemiyor, anlayamıyoruz. Şifre çok güçlü. Eğer bu gerçekten Prometheus algoritmik 'anahtarın' virüssüz kopyasıysa bir başarı sağlayabiliriz."

"Bunu ne zaman anlayabiliriz?" diye sordu Bryson.

"Bir ya da birkaç saat sürebilir. Belki de daha az. Her şey birkaç faktöre bağlı, anahtarın hangi seviyeden olduğu da dahil. Bunu bir apartmanın anah-

tan olarak düşün. Esas anahtar olmalı, bütün binadaki her kapıyı açan bir anahtar ya da belki de yalnızca bireysel bir birimin kapısını açabilir. Göreceğiz. Her iki şekilde de Prometheus'u yıkmak için ihtiyacımız olan şey bu."

"Bir şey çıkarsa size haber veririm," dedi Chris. "Bu arada sanırım Ted Waller ikinizi görmek istiyor."

Waller'ın geniş, ama penceresiz ofisi K Caddesi'ndeki ofisiyle aynı biçimde döşenmişti; yerde aynı 17. yüzyıl Doğu halıları, aynı İngiliz yağlıboya tablolar.

Waller, Fransız meşesinden yapılmış büyük masasının arkasında oturuyordu. "Nicky, Elena, sizi ilgilendirebilecek bir bilgi var elimde. Elena, bizi çok nadir ziyaret eden en yetenekli ve korkunç saha ajanlarımızdan biriyle henüz tanıştığınızı sanmıyorum." Waller'ın masasına dönük olan yüksek arkalıkları geniş koltuk yavaşça döndü. Leyla'ydı.

"Ah, evet," dedi Elena, Leyla'nın elini soğuk bir şekilde sıkarak. "Sizin hakkınızda çok şey duydum."

"Ben de sizin," diye cevap verdi Leyla, Elena'nınkinden daha sıcak olmayan bir ses tonuyla. Ayağa kalkmamıştı. "Merhaba, Nick."

Bryson başını salladı "Sanırım son görüştüğümüzde beni öldürmeye çalışıyordun."

"Oh, o mu," dedi Leyla kızarak. "Kişisel bir şey değildi, anlarsın."

"Elbette."

"Her neyse, dostumuz Jacques Arnaud'un kendini fotoğraftan çıkardığını bilmek istersiniz diye düşündüm," dedi Leyla kendinden emin bir şekilde ikisine bakarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bryson.

"Bütün holdinglerini tasfiye etmek için harekete geçiyor. Bunun korkmuş bir adamın hareketi olduğunu söylemeliyim. Bu, sıradan bir geri çekilme ya da kapitalin bir sektörden diğerine kaydırılması değil. Ölüm tüccarı emekli oluyor."

"Ama bu çok anlamsız!" dedi Bryson. "Ben bunda bir mantık göremiyorum, ya sen?"

"Eh," dedi Leyla neredeyse gülümseyerek. "Bu yüzden Elena gibi analizcilerimiz var. Senin ve benim gibi ajanların toplamak için öylesine çalıştıkları şeylerden anlam çıkarmak için."

Elena sessizdi, dudakları düşünceli bir şekilde bükülmüştü. Gözleri dikkatle bakıyordu. "Kaynağın, Leyla?"

"Arnaud'un büyük rakiplerinden biri. Arnaud'un kendisi gibi saygıdeğer ve ahlaksız, -kötülük kardeşi- fakat Abil'in Kabil'e duyduğu düşmanlığı hissediyor onun için. Adı Alain Poirier. Eminim bu sizin için yeni bir şey değildir."

"Demek Arnaud'un büyük düşmanından, Arnaud'un şirketlerini dağıtmak üzere olduğunu öğrendin," dedi Elena.

"Ana çizgileriyle böyle," dedi Leyla. "En azından İngilizcede. Algoritma dilinde ifade edilmesini çok daha olağanüstü bulacağına kuşku yok. Eminim senin yöntemlerin anlaşılabilir derecede gizlidir."

Waller sanki Wimbledon'daymış gibi iki kadın arasındaki atışmayı seyrediyordu.

"Aslında," diye başladı Elena. "Oldukça sıradan bir önermeyle başlıyor: Kaynağı düşün. Örneğin, Poirier'in Arnaud'un düşmanı olduğuna inanıyorsun. Bu doğal bir varsayım. Kendilerini böyle gösterebilmek için büyük özen gösterdiler."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Leyla soğuk bir sesle.

"Bence eğer daha fazla araştırırsan Poirier ve Arnaud'un aslında iş ortağı olduğunu öğrenirsin. Birbirine içten bağlı, geniş bir alana yayılmış bir dizi holdingin idarecisi onlar. Bu kadar basit."

Leyla gözlerini kıstı. "Edindiğim bilginin değersiz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle, hayır," dedi Elena. "Sana 'bilgi sızdırılmış' olması gerçeği aslında çok faydalı bir bilgi. Belli ki Arnaud onunla ilgili olarak bunları bilmemizi istiyor. Bu yanlışı yaymalıyız."

Leyla bir an sessiz kaldı. "Söylediklerin anlamlı olabilir," diye kabul etti soğuk bir şekilde.

"Eğer Arnaud araştırmadan vazgeçmemizi istiyorsa, çıkaracağımız doğal sonuç; onun başarılı olmak için araştırmadan kaçması gereken bir kuruluşun bir parçası olduğudur," dedi Bryson. "Bizi hazırlıksız yakalamak, kafamızı karıştırmak istiyorlar. Bir şeyler olacak, hem de çok yakında. Artık gözümüzden bir şey kaçmasına izin veremeyiz. Tanrım, elinde eşi görülmemiş derecede bil-

gi ve güç olan kişilerle uğraşıyoruz. Umabileceğimiz en iyi şey bizi küçümsüyor olmaları.”

“Benim korkum ise bunda haklı olmaları,” dedi Leyla esefle.

Waller, Paris'teki acil bir toplantı için Müdüriyet merkezinden ayrılmıştı. Elena ve Bryson'm beklemeleri gerekiyordu. Bu zamanı dışarda yürüyüşe çıkarak geçirdiler. Dağın eteğinde, fundalıkların arasından geçip Dordogne kıyısı boyunca yürüdüler. Müdüriyet binasının yeraltı tünellerinden çıktıktan sonra gerçekten Fransa'da olduklarını fark etti Bryson. Ana giriş ve çıkış, dağın eteğine inşa edilmiş taş bir villadan yapılıyordu. Yoldan geçenler yalnızca villayı görüyordu. Villa Amerikalı beyin takımı için araştırma tertibatını ve ofisleri içinde barındıracak kadar genişti. Bu da binaya giriş çıkış trafiğini, yerel havaalanına inen ve kalkan uçakları açıklıyordu. Kimse binanın gerçekte ne kadar büyük ve geniş bir alana yayılmış olduğunu, dağın ne kadar içine girdiğini bilmiyordu.

Bryson başka zaman yapacağından çok daha büyük bir dikkatle yürüyor, yaralı olan sağ tarafına dikkat edip zaman zaman acıyla yüzünü buruşturuyordu. Girintili çıkıntılı kayalardan indiler, kıvrımlı Dordogne Nehri'ni çevreleyen ceviz çiftliklerinden oluşan vadideki eski hacı yolunda yürüdüler. Burası dayanıklı köylülerin çiftlikleriydi, Fransız kırsal kesiminin dürüst ve asık suratlı bekçileriydi burayı, ama basit taş kulübelerin bir kısmı yıllar içinde Provence ya da Tuscany'de tatil yapmaya paraları olmayan İngilizlerin evi olmuştu. Yamacın daha yukarlarında iyi *vin du pays* yapan yerli şarap şatoları vardı. Uzaklarda, Charos'un kuzeyindeki yeşille kaplı arazinin çeşitli noktalarına ortaçağ dağ köyleri serpiştirilmişti. Buralardaki küçük restoranlar pazar günleri köylülere mütevazı, ama ciddi *cuisine du terroir* servisi yapıyordu. Bryson ve Elena, kökleri antik ağaçların arasına gizlenmiş mantarların arasından geçti. Bu mantarların yerleri nesilden nesile aktarılır, arazinin gerçek sahiplerinden bile gizlenirdi.

“Buraya yerleşmek Ted'in fikriydi,” diye açıkladı Elena el ele yürürlerken. “Yemeyi bu kadar seven bir adamın buraya neden âşık olduğunu anlamak zor değil. Onca keçi peyniri, ceviz yağı ve mantarı düşünürsen. Ama burası aynı zamanda oldukça pratik bir yer. Burada çok iyi gizleniyoruz, paravanımız akla

uygun, havaalanı yakın. Ayrıca her yöne giden hızlı otoyollar var; kuzey Paris, isviçre ve italya, Akdeniz'in güneyi, batı Bordeaux ve Atlantik. Annem ve babam buraya bayılıyordu." Sesi yumuşak, üzgün bir hal aldı. "Memleketlerini öz-lüy'orlardı elbette, ama son yıllarını geçirecekleri harika bir yerdı burası." Uzak-taki taş evleri işaret etti. "Oradaki küçük evlerden birinde yaşıyorduk."

""Biz?""

"Onlarla birlikte yaşadım, onlara baktım."

"Senin için sevindim. Benim kaybım onların kazancı olmuş."

Elena gülümseyip onun elini sıktı. "Biliyor musun, o eski atasözü çok doğ-ru. *Mai raut, mai dragut.*"

"Yokluk kalbin sevgisini arttırır," diye tercüme etti Bryson. "Sen hep ne der-din; *celor ce duc mai muit dorul, le pare mai dulce odoruf* Yokluk sevgiyi şid-etlendirir, ama varlık güçlendirir, doğru mu?"

"Nicholas, benim için zordu. Çok zor."

"Benim için de öyle. Daha da zor."

"Hayatımı sensiz kurmak zorunda kaldım. Ama acı, kayıp hissi asla yok ol-madı. Senin için de aynı mıydı?"

"Benim için çok daha zor olduğunu düşünüyorum, çünkü belirsizlik vardı. Nedenini hiç bilememek; neden gittiğini, nereye gittiğini, ne düşündüğünü."

"Oh, *jubito! Te adoA* İkimiz de kurbanız... güvensizlik ve kuşku dünyasının kurbanları."

"Bana senin beni izlemek için 'görevlendirildiğin' söylendi."

"Görevlendirilmek mi? Biz birbirimize âşık olduk ve bu tesadüfi bir şeydi. Bunu sana nasıl kanıtlayabilirim? Sana âşık oldum, Nicholas. Hâlâ âşığım."

Ona Harry Dunne'nin yalanlarından söz etti, atletik becerileri ve dil yete-neği yüzünden seçilip işe alınan, anne babası öldürülmüş genç adamın hikâ-yesini anlattı.

"Prometheus üyeleri, çok zekiler," dedi Elena. "Bizimki gibi çok gizli bir or-ganizasyon için mantıklı bir yalan uydurmak çok zor değil. Seni bize düşman gibi gösterdiler, bizi tahrip etmeye çalıştığın izlenimini verdiler; bu yüzden sa-na anlatılanların doğruluğunu kontrol edemeyecektin."

"Peki sen Waller'ı biliyor muydun?"

"Waller'ı mı?..."

"Onun..." dedi Bryson dikkatle. "Geçmişini."

Elena başını salladı. "Rusya geçmişini. Evet, bana bilgi vermişti. Ama çok kısa bir süre önce. Sanırım bunu seni getirmeyi planladığı için yaptı, ikimizin konuşacağını biliyordu."

Elena'nın telefonu çaldı. "Evet?" Yüzü birden aydınlandı. "Teşekkürler, Chris." Telefonu kapatarak Bryson'a, "Bir şey bulduk," dedi.

Chris Edgecomb, Elena'ya bir yığın kırmızı kenarlı dosya verdi, her birinin içi bilgisayar çıktısıyla doluydu. "Şu işe bak, şifreyi çözdü, çözdü! En yüksek hızda beş lazer yazıcımız bunları çıkarıyor. Bizi yavaşlatan en önemli şey; yavaş bilgisayarın yazılı kopya veren bölümünün, yani konuşulan sözcükleri yazıya dönüştüren bölümünün dev hesaplama gücüne ve çok zamana gereksinim duyması, hem de işlemcilerimizin onca hızına rağmen. Bu yüzden işin bitmesine daha çok zaman var. Konu dışı olan her şeyi elemeye çalıştım, fakat sonra her şeyi dahil etmeye karar verdim; neyin önemli, neyin önemsiz olduğu konusundaki kararı size bıraktım."

"Teşekkürler, Chris," dedi Elena dosyaları alıp. Bilgisayar merkezinin bitişiğindeki konferans odasında bulunan uzun masanın üstüne yaydı hepsini.

"İkinize kahve göndereceğim. İhtiyacınız olacağına benziyor."

Bilgisayar çıktılarını aralarında bölüştürerek incelemeye başladılar. Elde ettikleri en işe yarar şey, şirketlerin yöneticilerinin arasında geçen telefon konuşmalarıydı. Bu konuşmaların bazıları uzun, bazıları konferans telefonlarıydı. Görüşmeler şifreli olduğu için katılımcılar özgürce konuşmuşlardı. Bazıları -içlerinde Arnaud ve Prishnikov'un bulunduğu daha dikkatli olanlar- tedbiri elden bırakmamıştı. Şifreli bir dil, fazla açık olmadan diğerlerinin anlayacağı referanslar kullanmışlardı. Burada Elena'nın konuşma biçimleri konusundaki bilgisi, yalın konuşmada bile, kasıtlı gizlenenleri ayırt etme yeteneği çok önemliydi. Oldukça çok sayıda sayfaya yapışkan kâğıtlarla notlar aldı. Bryson oyuncularını, geçmişlerini ve belirli operasyonların ayrıntılarını daha iyi bildiği için farklı referansları, farklı anlamları kolayca algılayabiliyordu.

Kâğıtları okumaya henüz başlamışlardı ki Bryson, "Onları yakaladığımı söyleyebilirim. Bu artık bir söylenti meselesi değil. İşte, Prishnikov, Cenova şarbon saldırısını planlıyor, tam üç hafta öncesinden."

"Ama işi onlar idare etmiyor," dedi Elena. "Bir başkasının görüşüne uyuyorlar; aslında iki kişinin, büyük bir olasılıkla Amerikalılar."

"Kim?"

"Şu ana kadar isim vermediler. Batı Sahili zaman diliminden söz ediyorlar, demek ki bir tanesi ya California'da ya da Pasifik Kıyısı'nda."

"Ya İngiltere? Oradaki kuklacının kim olduğuna dair bir şey var mı?"

"Hayır..."

Chris Edgecomb birden içeri girdi, elinde birkaç parça kâğıt vardı. "Bunlar yeni çözüldü," derken heyecanı yüzünden okunuyordu. "First Washington Mutual Bancorp'a girip çıkan para trafiğini gösteriyor, ilginç bulabileceğinizi düşündüm." Üzerlerinde rakam sütunlarının bulunduğu kâğıtları Elena'ya verdi.

"Kongre üyelerinin çoğunun kullandığı banka bu, değil mi?" dedi Bryson. "Şantajla karıştığından kuşkulandığın, banka, anlaşılmaya karşı olanlarla ilgili kişisel bilgileri sızdırıyordu hani?"

"Evet," dedi Elena. "Bunlar sahipli havaleler."

Edgecomb başını salladı.

"Dönemleri, periyodikliği... hata olamaz."

"Nedir o?" diye sordu Bryson.

"Bu bütününe sahip olunan bir varlığın karakteristik izin kodlarının oluşturduğu dizi. Bir iz."

"Anlamı ne?" diye sordu Bryson.

"Washington bankası bir başka, daha büyük bir kurumun malı ve onun tarafından idare ediliyor gibi görünüyor."

"Bu çok olağandışı bir şey değil," dedi Bryson.

"Önemli olan şey, burada bilinçli olarak yapılan bir kafa karıştırma hareketi var, yani bankaya başkasının sahip olduğu dikkatle gizleniyor."

"Gizli sahibin kim olduğunu bulmanın bir yolu var mı?" diye sordu Bryson.

Elena başını salladı, rakamları incelerken dalgın görünüyor. "Chris, buradaki tekrarlanan rakam ABA gönderi kodu olmalı. Sence bunu izleyip, kim olduğunu..."

"Ben senden bir adım öndeyim, Elena," dedi. "Meredith Waterman adlı New York merkezli bir firma."

"Aman, Tanrım," dedi Elena. "Bu Wall Street'deki en eski ve saygıdeğer yatırım bankalarından biri. Morgan Stanley ya da Brown Brothers Harriman'ı sonradan görme gibi gösteriyor. Anlamıyorum... Neden Meredith Waterman senatörlere ve kongre üyelerine Uluslararası Gözetleme ve Güvenlik Anlaşması'nı desteklemeleri için şantaj yapsın?..."

"Meredith Waterman'ın sahibi gizli olabilir," dedi Bryson.

"Yani?"

"Yani kendisi bir holding olabilir, bir anlamda, bir paravan. Başka bir deyişle, belki de gerçek mallarını gözlemek için bir başka kurum ya da birey veya bireyler grubu -diyelim ki, Prometheus- tarafından kullanılıyor. Bu yüzden, eğer Meredith Waterman'ın geçmişteki ve şu andaki ortaklarının bir listesini elde etmenin yolu varsa, belki sahiplerinin çoğunluğu da..."

"Bu çok zor olmamalı," dedi Edgecomb. "Sahipleri gizli olan firmalar bile SEC ve FDIC tarafından denetleniyor ve onlardan her türlü belge istendiği için bu belgelere kolayca girebiliriz."

"O isimlerden bir ya da birkaçı Prometheus mülkiyetini gösterebilir," dedi Bryson.

Edgecomb başını sallayıp odadan çıktı.

Bryson'm aklına birden bir şey geldi. "Richard Lanchester, Meredith Waterman'ın ortağıydı."

"Ne?"

"Wall Street'den ayrılıp kamu hizmetine girmeden önce yatırım bankacılığında büyük bir yıldızdı. Meredith Waterman'ın altın çocuğuydu. Servetini böyle elde etti."

"Lanchester mı? Ama adamın sana anlayış gösterip yardımcı olduğunu söylemiştin."

"Beni anlayışlı bir şekilde dinlediği doğru. Hareketleri içten gibi göründü. Dinledi, ama gerçekte hiçbir şey yapmadı."

"Daha fazla kanıtla gelmeni istediğini söyledin,"

"Bu da Harry Dunne'nin istediği şeyin bir çeşidiydi, beni maşa olarak kullanmak."

"Richard Lanchester'in Prometheus'un bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu olasılığı gözden uzak tutmazdım."

Elena önündeki kâğıda döndü ve birden başını kaldırdı. "Şunu dinle," dedi. "Güç nakli, ingilizler anlaşılmayı onayladıktan sonraki kırk sekiz saat içi tamamlanacak."

"Konuşan kim?" diye sordu Bryson.

"Bilmiyorum. Arama Washington'dan yapılmış, temiz hattan, isimsiz arayan Prishnikov'la konuşuyor."

"Ses kimliğini çıkarabilir misin?"

"Olabilir. Gerçek kaydı dinlemem, sesin değiştirilip değiştirilmediğini, eğer değiştirildiyse bunun kalitesini belirlemem gerekiyor."

"Kırk sekiz saat... 'güç nakli'... kime, kimden ya da neye ve nereden? Tâlim, hemen Londra'ya gitmem gerekiyor. Jet ne zaman kalkıyordu?"

Elena saatine baktı. "Üç saat yirmi dakika sonra."

"Yeterince çabuk değil. Eğer arabayla gidersek..."

"Hayır, çok daha uzun sürer. Bence doğrudan havaalanına gidip Ted Weller'ın adını verelim, dizginleri çekip olabildiğince çabuk kalkmayı isteyelim."

"Dmitri Labov'un söylediği de buydu."

"Kim?"

"Prishnikov'un yardımcısı. O demişti. 'Makineler yerlerine yerleştirildi, tık, güç tamamen el değiştirmek üzere! Her şey gözler önüne serilecek.' nızca birkaç gün kaldığını söylemişti."

"Sözünü ettiği zaman sınırı bu olmalı. Tanrım, Nick, haklısın kaybede vakit yok."

Elena ayağa kalkarken odanın ışıkları bir an için yanıp söner gibi oldu ama kesinti çok kısaydı.

"Neydi bu?" diye sordu Elena.

"Binanın bir yerlerinde acil jeneratörü var mı?"

"Evet, elbette, olmalı."

"Az önce çalışmaya başladı."

"Ama yalnızca gerçekten acil durumda çalışması gerekiyordu," dedi Elena şaşkınlıkla. "Bildiğim kadarıyla hiçbir şey olmadı..."

"Hemen çık!" diye bağırdı Bryson birden. "Dışarı!"

"Ne?"

"Koş, Elena, hemen! Güç şebekesine bir şey yapıştırıldı... En yakın çıkış nerede?"

Elena dönüp sol tarafı gösterdi.

"Tanrım, Elena, hadi gidelim! Bahse girerim kapılar otomatik olarak kapanacak ve içerdekiler çıkamayacaklar. Böyle olduğunu biliyorum."

Bryson koridorda hızla koşmaya başladı; Elena masadan birkaç bilgisayar disketi kapıp onun peşinden koştu.

"Ne taraftan?" diye bağırdı Bryson.

"Şu kapılardan dışarı!"

Elena önden gitti, Bryson da peşinden. Birkaç saniye içinde üzerinde ACİL ÇIKIŞ yazılı çelik kapılara gelmişlerdi; kapının üstündeki kırmızı demir çubuklar kapıların zorla açılması için kullanılıyor, muhtemelen aynı anda alarmı da başlatıyordu. Bryson çubuklara yüklendi; çift kanatlı kapı gecenin karanlığına doğru açılırken alarm çalmaya başladı. Soğuk hava yüzlerine çarptı, iki metre kadar önlerinde çelik çubuklardan oluşan ve yerden tavana kadar uzanan bir ağı vardı. Otomatik kapı soldan sağa doğru, yavaşça kapanıyordu.

"Atla!" diye bağırdı Bryson daralan açıklığa doğru dalış yaparken. Kapıdan geçtikten sonra dönüp Elena'nın elini tuttu, kapıyla taş duvar arasındaki dar boşluktan zorlukla çekti. Taş duvarlı villanın yanındaki dik yamaçtaydılar şimdiki, elektrikli kapı uzun sarmaşıklarla gizlenmişti.

Bryson ve Elena koşarak villadan uzaklaşmaya, yamaçtan aşağıya doğru inmeye başladılar. "Buralarda bir araba var mı?" diye sordu Bryson.

"Villanın önünde her türlü bölge şartlarına uygun araçların bulunduğu bir araç parkı var," diye cevap verdi Elena. "İşte, orada!"

Yirmi mefre kadar önlerinde küçük, kutu gibi bir Land Rover Defender 90 uy ışığında parlıyordu. Bryson ona doğru koştu, ön koltuğa atlayıp anahtarı aradı. Kontakta değildi. Tanrım, neredeydi? Böylesine gözlerden uzak bir yerde rabanın içinde bırakılmaz mıydı? Elena arabaya atladı. "Paspasın altında."

Bryson kauçuk paspasın altındaki anahtarı buldu. Kontakta takarak çevirdi; Land Rover kükreyerek canlandı.

"Nick, neler oluyor?" diye sordu Elena araba ileri doğru atılırken. Dik patikadan hızla aşağıya iniyorlardı.

Bryson daha cevap verme fırsatı bulamadan sersemletecek şekilde şiddetle parlayan bir ışık dalgası ve dağın içinden geliyormuş gibi olan bir güm-bürtü meydana geldi. Bir, iki saniye içinde patlama yüzeye çıktı, ses dehşet ve-recek ve kulakları sağır edecek derecede yüksekti. Bryson, Land Rover'ı kes-kin virajlardan geçirerek bitki örtüsüne girip çıkarken sıcaklığın sırtını yaladığı-nı hissetti, sanki ateşin içine eğilmişçesine sıcaktı.

Elena döndü, yerinden fırlamamak için kapının koluna tutunuyordu. "Bi-na... villa... tamamen tahrip oldu! Oh, Tanrım, Nick, şuna bak!"

Ama Bryson dönemezdi; buna cesareti yoktu. İlerlemek zorundaydılar. Bir saniye bile kaybedemezlerdi. Hızını artırırken tekerlekleri çalıların arasına gi-rip çıkıyordu. Bu arada tek bir şey düşünüyordu: Sevgilim, sen güvendesin.

Güvendesin, hayattasın, benimlesin.

Şimdilik.

Sevgili Tanrım, şimdilik.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

İkisi birlikte Londra'ya gittiler. Ama vardıklarında saat akşamın onu olmuştu ve yapmaları gereken şey için çok geçti. Geceyi Russell Square'deki bir otelde, beş yıldır ilk kez aynı yatakta geçirdiler. Bir bakıma birbirlerine yabancıydılar, ama ikisi de birbirlerinin vücudunu hemen tanıdı; bu güven ve heyecan vericiydi. Beş yıldır ilk kez sevişiyorlardı, istekleri acil, neredeyse umutsuzdu. Birbirlerinin kollarında uykuya daldılar. Hem sevişmekten, hem de yaşadıkları korkunç gerilim yüzünden yorgundular.

Sabah tanık oldukları kâbustan ve ince detaylardan konuştular, binaya gizlice sızma olayını anlamaya çalıştılar.

"Jeti ayırtmak için havaalanını aradığında temiz bir hat kullanmadın, değil mi?" diye sordu Bryson.

Elena yavaşça başını salladı, yüzü endişe doluydu. "Onların telefonunda ses karıştırıcı yoktu, bu yüzden bir anlamı olmazdı. Ama Müdüriyet binasından açılan telefonların genellikle güvenli olduğu düşünülüyor, çünkü dahili iletişim merkezimiz dış müdahalelere kapalı. Eğer Londra, Paris ya da Münih'i arasak genellikle temiz hat kullanırız, ama bu da yalnızca karşı tarafı korumak içindir."

"Ama böyle uzak mesafelerden -örneğin, yüz mil ya da daha uzaktan- yapılan aramalar genellikle yer hatlarından mikrodalga kulelere ulaşıyor. Oysa uydular yoluyla mikrodalga iletilerine nüfuz etmek mümkün, öyle değil mi?"

"Doğru, yer hatları dinlenebilir, ama uydular yoluyla değil. Sıradan yöntemlerle yapılır bu; kablolarla dinleme cihazları takılır. Ve bunun için de aramanın nereden yapıldığının bilinmesi gerekir."

"Belli ki Prometheus, Dordogne merkezinin ayrıntılarını biliyordu," dedi Bryson sessizce. "Çünkü Waller'ın bütün önlemlerine rağmen, giriş çıkışlar, havaalanına iniş ve kalkışlar gözetlenmiş olmalı. Havaalanı da sıradan bir telefon dinleme işi için kolay bir hedeftir."

"Waller... Tanrı'ya şükür, o gitmişti! Ama ona ulaşmalıyız."

"Tanrım. Eminim biliyordur. Ama Chris Edgecomb..."

Gözlerini eliyle kapadı. "Oh, sevgili tanrım, Chris! Ve Leyla!"

"Ve düzinelerce diğerleri. Ben çoğunu tanıımıyordum, ama aralarında iyi arkadaşların olmalı."

Bir anlık sessizlikten sonra Bryson sözlerine devam etti. "Binanın içindeki ve altındaki elektrik şebekesine plastik patlayıcılar yerleştirmiş olmaları, içerden yardım almadan bunu asla yapamazlardı. Müdüriyet, Prometheus Grubu'nun planlarını ortaya çıkarmak üzereydi ve engellenmesi gerekiyordu. Beni -ve emim ki başkalarını da- gönderdiler, ama bu çabalar işe yaramayınca doğrudan yaklaşımı denediler." Gözlerini kapadı. "Korudukları planlar, sırlar her neyse, Prometheus'un ardındaki adamlar için büyük önem taşıdığını varsaymalıyız."

Bu yüzden, anlaşmanın en ateşli taraftarı olan Lord Miles Parmore'a doğrudan yaklaşımın başarısız olması kaçınılmazdı. Bu onlara bilgi kazandırmayacağı gibi, düşmanlarını da alarma geçirmeye yarayacaktı; böylesi adamlar aldatmaca ve yanlış yönlendirmeye karşı hazırlıklıydılar ve iyi korunuyorlardı. Üstelik, Bryson'm içgüdüleri Lord Parmore'un aradıkları adam olmadığını söylüyordu. O göstermelik; halkın yakından tanıdığı, kolayca gözlenebilen ve perde arkasından manevra yapamayacak biriydi. Prometheus'u kontrol eden kişi olamazdı. Gerçek kontrol, Parmore'la dolaylı olarak bağlantılı biriydi. Peki nasıl?

Prometheus komplocuları, bağlantıların göz önünde kalmasına izin vermeyecek kadar zeki ve titizdiler. Kayıtlar değiştiriliyor, siliniyordu. Ayrıntılı bir inceleme bile kontrolü elinde bulunduranları, kuklaları idare edenleri açığa çıkarmazdı. Onları açığa çıkaracak tek şey, ortada olmayan şeydi, yani kayıp, silinen kayıtlar. Ancak, böyle büyük boşlukları aramak samanlıkta iğne aramaya benzerdi.

Sonunda, Bryson daha derinlere dalmaya, geçmişe dönmeye karar verdi. Gerçeğin genellikle orada, eski dosya ve kitaplarda -inandırıcı biçimde değiştirilmesi çok zor olan, çok dağınık kayıtlarda- bulunduğunu deneyimlerine bakarak biliyordu.

Bu bir teoriydi ama o teori onları St. Pancras'daki British Library'e götürdü. Euston Road'un bitimindeki alana yayılmış olan turuncu binanın el yapımı Leices-ter tuğlaları parlak sabah güneşinin altında parlıyordu. Bryson ve Elena plazadan dolaşıp Nevvton'un, Sir Eduardo Paolozzi'nin yanındaki büyük bronz heykelin di- binden geçtikten sonra geniş alana girdiler. Bryson yanından geçtiği insanların yüzlerine bakıyer, en ufak bir tanıma belirtisi olup olmadığına dikkat ediyordu. Prometheus örgütünün kendisine karşı alarma geçirildiğini, hatta belki de Lond- ra'da bulunuşunun öğrenildiğini varsayıyordu, ama şu ana dek herhangi bir belir- tiye rastlamamıştı. Kütüphanenin içindeki geniş çapraz merdivenler onları ana okuma salonuna götürdü. Her birinin üzerinde kişisel kullanıma uygun lambaların bulunduğu meşe masalarla kaplı salondan geçip özel okuma odasına girdiler.

Bir saat'inde, resmi parlamento oturumlarından seçmelerle başlayarak gerekli ciltlerin çoğunu toplamışlardı. Kalın, ağır ciltlerin çoğu yıllardır açılma- mıştı ve sayfalar çevrildiğinde ortalığa küf kokusu yayılıyordu. Nick ve Elena onları yoğun bir dikkatle ve tek bir amaca yönelik olarak incelediler. Daha ön- ce sivil tehditler ve sivil özgürlükler konusunda tartışmalar olmuş muydu? Sivil gözetimi düşündüren başka kararlar alınmış mıydı? Bir kâğıda buldukları şey- leri yazdılar; açıklanmayan referanslar, isimler, yerler. Bunlar heykeltıraşın keskinin görünür olabileceği alanlardı.

Adı, ilk kez seslendiren Elena oldu. Rupert Vere. Ölçülü, nazik ve oldukça usta bir düzenbaz; ılımlı politika yanlısı görünen, ama aynı zamanda kurallar- la ilgili her türlü boşluktan yararlanan kurnaz biri. Tarihse kayıtlar bunu yıllar içinde daha da anlaşılır hale getirmişti. Bu mümkün müydü? Bu seziyi kontrol etmeye değer miydi?

Chelsea parlamenterleri Rupert Vere, ingiltere'nin dışişleri bakanıydı.

Bryson, Chelsea parlamenterinin kariyerinin izlediği karmaşık yolu, önem- siz detaylara daha fazla odaklanıp, olayların resmi yanıyla fazla ilgilenmeyen küçük bölgesel gazete haberlerinden takip etti. Bu, sabır gerektiren ve insanı serseme çeviren bir işti; düzinelerce yerel gazeteyle ve dergideki çoğu sarar- mış ve kurumuş yüzlerce minik makaleyi harmanlamak gerekiyordu. Zaman zaman Bryson sabırsızlanıyordu; en gizli komplolarla ilgili ip uçlarını burada, halka ait kayıtların içinde bulacaklarını düşünmek delilik gibi geliyordu.

Ama yine de yaptığı işe devam etti. ikisi de öyle. Elena sinyal yakalama işine benzetme yaptı: Ses şelalesini andıran faydasız bilgi bolluğu içinde bir sinyal olabiliirdi, onu bulabilseler yeterdi. Rupert Vere, Oxford, Brasenose Gollege'den birincilikle mezun olmuştu; tembelliğiyle ünlüydü, ki büyük olasılıkla¹ kurnazca bir bahaneydi bu. Arkadaş edinme konusunda da özel bir yeteneği vardı. *Guardian* köşe yazarı şunları söylüyordu: "... ve bu yüzden etkisi otoritesinin resmi sınırlarını aşıyor." Bir resim belirmeye başlamıştı: Dışişleri Bakanını Rupert Vere, anlaşmanın geçişine yol açmak için gizlice çalışıyor, politik tartışmalar yaratıyor, dost ve müttefiklerini ayartıyordu. Fakat kendi beyanları ılımlıydı, tahrikçilerle bağı açık değildi.

Sonunda Bryson'm dikkatini çeken şey, görünürde önemsiz bir bilgi parçası oldu. *Evening Standard*'m sararan sayfalarında 1965 yılında Pangbourne Thames'de yapılan kürek yarışları haberi veriliyordu. Ülkenin her yerinden gelen ortaokul öğrencileri yarışmıştı. Haber ekiplerden söz ediyordu. Vere, Marlborough için yarışmıştı ve altıncı sıfıftaydı. Dil fazla ciddi, haber görünürde zararsızdı.

Pangbourne Junior Kürek Yarışları'nda, dörtlü ve ikili gruplar kendilerini gösterdi. Özellikle, Sir William Borlase Okulu'ndan J18 dörtlüsü günün en yüksek hızını kaydetti (10 m. 28 s.), fakat Mathevvs ve Loake ikilisinin kürek çektiği St. George College ekibi (10 m. 35 s.) güçlü J16 sınıfındaki ekip tarafından oldukça zorlandılar. J14 sınıflarında Hereford Cathedral Okulu'nun ikili ekipleri olağanüstüydü (12 m. 11 s. ve 13 m. 22 s.). Ayrıca J16 tekileri arasında da yüksek performanslar görüldü. Önde bulunan Rupert Vere (11 m. 50 s.) Marlborough takım arkadaşı Miles Parmore'a 13 saniye fark atarken, David Houghton (13 m. 5 s.) takipçilerinden neredeyse yarım dakika önce bitişini geçti. Gerçekten umut vaat eden St. George'dan Parrish (12 m. 6 s.) ve Dragon Okulu'ndan Kellman (12 m. 10 s.) dördüncü ve beşinci turu geçen MJ16 sınıfının başını çekti. Genç yaş grupları Pangbourne'da 1500 m. mesafede yarıştılar. WJ13 galibi, Marlborough'dan Dawson (8 m. 51 s.), sabahki WJ14 yarışında ikinci oldu ve MJ13 galibi Goodey'in ardından beşinci turu tamamladı.

Bryson haberi tekrar okudu ve kısa süre içinde benzeri bir, iki haber daha buldu. Vere, Marlborough için kürek çekmişti, Miles Parmore'la aynı sekiz kişilik grup içindeydi.

Evet. İngiliz dışişleri bakanı ve Chelsea parlamenterisi, anlaşmanın ilk şampiyonu Lord Miles Parmore'un takım arkadaşı ve uzun süreli arkadaşıydı.

Aradıkları adamı bulmuşlar mıydı?

Yeni Vestminster Sarayı -daha iyi bilinen şekliyle Parlamento Binası- klasik ve modernin karışımıyla İngiliz kurumlarının mükemmel bir örneğiydi. Viking Kralı Canute'ye kadar eskilere uzanıyordu kraliyet sarayının yeri. Ancak, 11. yüzyılda, antik kraliyet cömertliği ve görkemi hayalini genişleten papaz Edward ve fatih William olmuştu. Tarihsel süreklilik Magna Carta kadar gerçektir; kesintiler ise daha büyüktü. Yapı, 19. yüzyılın ortalarında yeniden inşa edildiğinde Gotik Yeniden Canlanma tarzının yüksekliğini temsil ediyordu; ayrıca mimarlarının becerisinin kalıcı bir mirasıydı. II. Dünya Savaşı'ndaki saldırı sırasında Avam Kamarası Salonu yıkıldığında yeniden uygulanması gereken şey icat edilmiş eskiliğinin görüntüsüydü. Eski Gotik tarzının hafifletilmiş bir yorumuyla da olsa dikkatle onarılmıştı, artık kopyanın kopyasıydı.

Londra trafiğinin en kalabalık olduğu merkezlerden birine, Parlamento Square'e açılrsa da, Parlamento Binası kendisini bu kalabalıktan uzak tutuyor ve sekiz hektarlık bahçe alanıyla koruyordu. "Yeni sarayın" kendisi insan trafiği girdabı oluştuyordu. Neredeyse bin iki yüz odası ve iki millik geçitleri vardı. Üyelerin rutin olarak kullandığı, ziyaretçilerin rutin olarak gördüğü binaların bulunduğu alan gerçekten etkileyiciydi, fakat çok daha fazlası vardı. Buraların planları güvenlik nedeniyle kolayca elde edilemiyordu. Fakat tarihsel kayıtlarda onları da bulmak mümkündü. Bryson ayrıntıları öğrenmek için iki saat vermişti kendine. Prens odasıyla bağlantılı Peer's Kütüphanesi'ne nasıl gidileceğini biliyordu; meclis başkanının odasıyla güvenlik görevlisinin bulunduğu yer arasındaki mesafeyi öğrenmişti. Avam Kamarası Lobisi'nden birinci bakan odasına ne kadar sürede gidileceğini ezberlemişti. Merkezi ısıtması olmayan bir binada, kullanılmayan ve izole boşluklar yoluyla dış duvardan korunan bazı özel odaların olması esastı. Ayrıca, her türlü kamu binası, sürekli bir onarım ve temizlik gerektirirdi. Bu yüzden işçilerin kamu alanlarının görkemini zedelemekten gelip geçebileceği geçitlerin olması gerekiyordu.

Bryson acil bir toplantının ortasında gelmişti, ama ne konuşulduğunu çok iyi biliyordu. Şu anda ya da yakın geçmişte, dünyanın her yerindeki bütün hükümetlerin tartışma organlarının öncelikli konusu buydu: Gözetleme ve Güvenlik Anlaşması. Bununla beraber, şimdi konu korkunç bir olay çevresinde toplanmıştı. Sinn Fein'in ıslah olmaz bir fraksiyonu, Harrods'ın tam ortasında, en kalabalık saatlerde bir şarapnel bombası patlatıp yüzlerce kişiyi yaralamıştı. Bu da mı Prometheus Grubu tarafından gizlice desteklenip ön ayak olunan bir olaydı?

Bryson, Rupert Vere'yi ilk kez gördü. Dışişleri bakanı, görünürde oldukça çökmüş bir adamdı. Elli altı yaşından daha yaşlıymış izlenimi verse de aslında küçük, fırlıdak gözlerinin çok az şeyi atladığı belliydi. Bryson saatine baktı; McCallister&Son'dan aldığı bu eski saat de kurnazca uydurulmuş bir aksesuardı.

Yarım saat önce Bryson, bir VWhitehall" memurunun her şeyden bıkmış ifadesine bürünerek, bir haberciden, resmi ve yarı acil bir VWhitehall işiyle ilgili notu dışişleri bakanına iletmesini istemişti. Not -bulmaca âşığı Elena'nın ürettiği basit, neredeyse çocuksu bir buluştu bu- İngilizce çapraz bulmacalarda verilen ipucu gibi düzenlenmişti:

*Kendini destek ve artikel arasına koy, sonra bir çift ekle. Şaşırdın mı?
Mola sırasında odanda görüşürüz.*

Adamın aldırılmazlık edemeyeceği parola sözcüğünü ipucu şeklinde vermek Elena'nın fikriydi.

Anlaşmanın sivil haklara getirdiği tehditler üzerinde uzun uzadıya konuşan muhalefetin bir üyesi olan Rupert Vere'ye zarf verildi. Notu açtı, okudu ve balkona, doğruca Bryson'a baktı. Dikkatli, ama anlaşılamaz bir ifade vardı yüzünde. Bryson'm yapabileceği tek şey, bu bakışlar karşısında irkilmemekti; dışişleri bakanının yalnızca ortaya baktığını, gözlerinin kimseye odaklanmadığını anlayana kadar birkaç saniye geçti. Bryson sakin, canı sıkılmış ifadesini sür-; dürmek için çabaladı, ama bu hiç kolay değildi. Eğer dikkat çekerse işi biterdi: Prometheus Grubu'nun kontrol ettiği nöbetçilerin onun neye benzediğini bildiklerinden hiç kuşkusuz yoktu. Ama Elena'dan haberdar olmadıklarını düşünüyor-du ya da haberdar olsalar bile onun da Müdüriyet'in merkeziyle birlikte havaya uçtuğunu tahmin ederlerdi.

O Bakanlıklar (Ç.N.).

Bu yüzden doğrudan yaklaşması gereken kişi Elena'ydı. On dakika içinde oturuma ara verilecekti. O zaman olacaklar her şeyi belirleyecekti.

İngiliz kabinesinin üyelerinin Whitehall'da ve yakındaki caddelerde ofisleri vardı; dışişleri bakanının resmi merkezi King Charles Caddesi'ndeydi. Ama Bryson parlamento üyeleriyle görüşmeleri yüzünden Rupert Vere'nin Westminster Sarayı'nın meyilli çatısının altında da bir karargâhı olduğunu biliyordu. Avam Kamarası Salonu'ndan beş dakikalık yürüyüş mesafesi içinde bulunan odası hassasiyet ve aciliyet gerektiren konular için gizli bir toplantı alanı oluştuyordu.

Vere notun söylediği şeyi yapacak mıydı, yoksa onları tamamen başka bir tepkiyle şaşırtacak mıydı? Bryson, Vere'nin ilk tepkisinin merak olacağına ve hemen odasına koşacağına inanıyordu. Ama eğer paniğe kapılır veya herhangi bir nedenle başka bir yere gitmeye karar verirse Bryson'm onu takip etmesi gerekiyordu. Dışişleri bakanını tanıdığı için, onu diğer parlamenterlerden ayırt edip Avam Kamarası Salonu'ndan çıkarken izleyebildi. Taş komite merdivenlerinden çıkan ve bakanların yanından geçip parlamentodaki ofisinin yolunu tutan Vere'nin peşine düştü. Ofisine yaklaşıncı dikkat çekmeden daha fazla izlemesine olanak yoktu.

Rupert Vere'nin altmış yaşlarında, gri saçlarını topuz yapmış olan özel sekreteri Belinda Headlam, "Bu bayan sizin onu beklediğinizi söyledi," diye mırıldandı dışişleri bakanına. "Size bir not bırakmış."

"Evet," dedi Vere. Sonra Elena'nın ofisin dışındaki deri kanepede oturduğunu gördü. Elena doğru imajı yansıtmaya dikkat etmişti: Mavi tayyörü dekoltesini gösteriyordu, ama bunu uygunsuz kaçacak kadar abartmamıştı. Parlak kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı; dudakları patlıcan moruydu. Çarpıcı görünen bir profesyoneldi.

Vere kaşlarını kaldırıp aç gözlü bir şekilde gülümsedi. "Tanıştığımı sanmıyorum," dedi. "Ama kesinlikle dikkatimi çektiniz. Notunuz, yani." Kendisini takip etmesini işaret etti, parlamento Binası'nın eğimli ve geniş çatısının altındaki küçük, loş, ama zarif döşenmiş odasına girdiler. Vere masasına oturup Elena'nın birkaç adım ötedeki deri koltuğa oturmasını işaret etti.

Bir süre masasındaki kâğıtları karıştırdı. Elena, Vere'nin kendisini ölçüp biçtiğinin farkındaydı ve bunu düşmandan çok, potansiyel bir av olarak yapıyor gibi görünmüştü Elena'ya.

"Siz de bulmaca sever olmalısınız," dedi sonunda. "Cevap 'Prometheu doğrumu? Ama oldukça acemice bir ipucu bu. Pro" ve the" arasında me' artı us""'." Durdu, gözleri Elena'nınkilere delercesine bakıyordu. "Bu zevki neye borçluyum, Bayan?..."

"Goldoni," diye cevap verdi. Aksanını kaybetmemişti, bu yüzden yabancı bir isim kullanmalıydı. Adamı yakından inceliyor, ama ifadesini çözemiyord Neden söz ettiğini anlamamış gibi yapmak yerine Prometheus sözcüğünü he men bilmişti; ama bu hareketi herhangi bir alarm, korku, hatta savunma ifade-si yansıtmıyordu. Eğer oynuyorsa çok yetenekliydi ve bu Elena'yı hiç şaşırt-mazdı. Gerçek duygularını gizleme yeteneği olmasaydı bulunduğu noktay gelemezdi.

"Ofisinizin temiz olduğunu varsayıyorum," dedi Elena. Adam ona şaşkın v anlamamış bir şekilde baktı, ama genç kadın ısrar etti. "Beni kimin gönderdiği ni biliyorsunuz. Bağlantı kurmada yöntemini affedin, ama ziyaretimin nedeni d bu. Konu çok acil. Var olan iletişim kanallarından vazgeçilmek zorunda kalındı.

"Pardon?" dedi adam tepeden bakan bir tavırla.

"Varolan kodlan kullanmamanız gerekiyor," dedi adamın yüzünü inceleye rek. "Prometheus planının uygulamaya geçmesine çok az vakit kaldığı için b çok önemli. Kanalların ne zaman normale döneceğini bildirmek için yakında si zinle yeniden bağlantı kurulacak."

Vere'nin sabırlı gülümsemesi kayboldu. Boğazını temizleyip ayağa kalkt "Siz delisiniz," dedi. "Şimdi, lütfen, izin verirsiniz..."

"Hayır!" diye sözünü kesti Elena telaşlı bir fısıltıyla. "Bütün şifre sistemle rinden vazgeçildi. Artık onlara güvenemeyiz! Bütün şifreleri değiştiriyoruz. D ha sonraki talimatları beklemeniz gerekiyor."

Vere'nin bütün profesyonel çekiciliği kayboldu; yüzü sertleşti. "Burada hemen çıkın!" diye yüksek sesle bağırdı. Sesinde panik mi vardı? Korkusun bastırmak için öfkeyi mi kullanıyordu? "Sizi güvenliğe bildireceğim. Bir daha b salonlara girmeye kalkarsanız büyük bir hata işlemiş olursunuz."

(*) Destek (Ç.N.).

(**) Artikel (Ç.N.).

(***) Ben (Ç.N.).

(****) Biz (Ç.N.).

Vere dahili telefonuna uzandı, ama o bunu yapmadan önce odanın kapısı hızla açıldı. Zayıf, rahat görünümlü bir adam içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Elena en son yaptıkları araştırmalardan geleni tanımıştı: Rupert Vere'nin uzun süreli yardımcısı Simon Dawson'dı. Vere'nin kadrosunda politikanın beirlenmesinden sorumlu olan en kıdemli kişiydi.

"Rupes," dedi Simon Dawson sözcükleri neredeyse mahmur bir biçimde yayarak. "İstemedim kulak misafiri oldum. Bu kadın canını mı sıkıyor?" Dawson'un soluk kahverengi saçları, elma yanakları ve sıskalığı ona orta yaşlı bir okul çocuğu görüntüsü veriyor, bu da insanı rahatsız ediyordu.

Vere gözle görünür biçimde rahatlamıştı. "Aslında Simon, evet," dedi Vere. "Bir sürü saçmalıktan söz ediyor -Prometheus diye bir şey, şifre bilmem ne, 'Prometheus planlarının uygulanması' falan filan- tam bir deli saçması! Bayan hemen MI-5'e rapor edilmeli, halk için bir tehlike oluşturuyor."

Elena, Vere'nin masasından uzaklaştı, bakışları diğer adama döndü. Bir şeyler son derece ters gidiyordu. Dawson'un ağır meşe kapıyı arkasından kapamış olduğunu fark etmişti. Bu anlamsızdı.

Ancak...

Dawson Harris tüvit ceketinin altından susturucu takılmış bir Browning çıkardı.

"Vay canına, tabancayla ne yapıyorsun?" diye sordu Vere. "Bu gerekli değil. Eminim bu kadın hemen gidecektir, değil mi?" Elena, Vere'nin yüzündeki ifadeyi inceledi; şaşkınlık, endişe ve korku art arda belirmişti adamın yüzünde.

Adamın uzun, ince parmakları tetikte alışıldık bir rahatlıkla duruyordu. Elena'nın kalbi şiddetle çarpıyor, gözleri bir kaçış yeri bulmak için deli gibi odayı tarıyordu.

Dawson, Elena'nın gözlerine baktı, Elena bu bakışlara cesurca karşılık verirken neredeyse tetiği çekmesi için meydan okuyordu. Dawson birden tetiği çekti. Elena dehşet içinde' tabancanın adamın elinde hafifçe geri tepmesini seyretti. Susturucudan tükürük sesini andıran bir ses çıktı ve Dışişleri Bakanı Rupert Vere'nin kolalı beyaz gömleğinde kırmızı bir kan lekesi belirdi. Adam oryantal halının üstüne yığılıverdi.

Aman Tanrım! Simon Dawson! Eski Pangbourne haber kupüründe karşılaştığı bir başka isimdi. Daha sonradan Vere'nin koruması altına girdiğini düşündüğü, yaşı daha küçük olan bir okul arkadaşıydı.

Yanılmıştı.

Kontrol Davvson'daydı.

Davvson, Elena'ya buz gibi bir gülümsemeyle baktı. "Ne büyük talihsizli değil mi? Böylesi seçkin bir kariyerin kısa kesilmek zorunda kalması. Ama ba na başka seçenek bırakmadınız. Ona çok fazla şey anlattınız. O zeki bir adam dır, her şeyi hızla birleştirir ki bu kesinlikle işimize gelmezdi. Bu sizin anlayanla yacağınız bir şey, öyle değil mi?" Elena'ya biraz daha yaklaştı, ta ki genç kadı adamın soluğunu hissedene kadar. "Rupes uyuşuk bir adam olabilir, ama apt değildi. Ona Prometheus'tan söz ederken ne yaptığını sanıyordunuz? Ama a lında bu o kadar önemli değil. Biraz sizin hakkınızda konuşalım, ne dersiniz.

Simon Davvson. Neden düşünememişlerdi? Miles Parmore'u saf dışı bı rakmalarına neden olan mantık, Rupert Vere için de geçerliydi: Çok fazla orta daydı. Gerçek kuklacı isimsiz yardımcıydı, bir şeyden haberi olmayan üstü ar cılığıyla çalışıyordu.

"Demek onun baştan beri haberi yoktu," dedi Elena kendi kendine konu şur gibi.

"Rupes'in mi? Bilmesi için bir neden yoktu. O her zaman benim tavsiyele rime güvenmiştir. Ama kimsede onun çekiciliği yoktu. Çekici bir maşaya ihtiya cim vardı. Vardı, geçmiş zaman. Artık gerekli değil, öyle değil mi?"

Elena bir adım geriledi. "Yani artık İngiltere anlaşmaya imza koyduğu için mi?

"Kesinlikle. On dakika önce olduğu gibi. Peki siz kimsiniz? Tanıştırıldığımı zı sanmıyorum." Browning hâlâ Davvson'ın elindeydi. Göğüs cebinden düz, me talik bir kutu çıkardı, bir tür kablosuz dijital asistan olmalıydı bu. "Bakalım Net work ne diyecek," diye mırıldandı. Aleti havaya kaldırıp Elena'ya doğru çevir¹ Genç kadının yüzü hemen kare biçimindeki LCD ekranda belirdi. Yüzlerce r sim hızla ekrandan geçtikten sonra eşi bulundu.

"Elena Petrescu," dedi adam. Elektronik dosyadan okumaya başladı "1969'da Bükreş, Romanya'da doğdu. Andrei ve Simona Petrescu'nun tek ço cuğu. Andre, Romanya'nın önde gelen şifre uzmanı. Ah, bu çok ilginç. 198 darbesinden hemen önce Bükreş'ten kaçırılmışlar... Nicholas Bryson tarafı dan." Başını kaldırıp ona baktı. "Nicholas Bryson'la evlisin. Şimdi her şey ye' ne oturuyor. Müdüriyet çalışanısınız, ikiniz de. Beş yıldır ayrısınız., ayrılma d önceki yıl, üç adet ovulasyon -yumurtlama- takımı almışsınız; belli ki ha kalmaya çalışıyordun. Hımmm... anlaşılan olmadı. Bir psikoterapistle düze

haftalık seanslar... Merak ediyorum, yabancı bir ülkede politik taraf değiştiren olmanın getirdiği zorluklarla mı, yoksa Müdüriyet gibi gizli bir teşkilat için çalışmanın sorunlarıyla mı uğraşıyordunuz, yoksa konu dağılan evliliğiniz miydi?"

Söylediği şeyle doğal ses tonu arasındaki zıtlık Elena'nın ürpermesine neden oldu. Brownning hâlâ elinde olsa da ona çok az dikkat ettiğini gözledi Elena.

"Planlarınızda sızıntı oldu, bunu bilmelisin," dedi Elena. i

"Bu beni gerçekten ilgilendirmiyor," diye cevap verdi Davvson neşeli bir şekilde.

"Bundan kuşkuluyum. Rupert Vere'nin her şeyi bilmesi ve MI-5'e bilgi vermesi konusunda oldukça endişeli olduğun için onu öldürdün."

"CIA, MI-5 ve MI-6, bütün o diğer üç harfli ajan teşkilatları etkisiz hale getirildi. Müdüriyet daha fazla zamanımızı aldı -bunun nedeni belki de paranoyak yapınızdı- ama sızıntı olmasını engelleyen o izole yapınız, sizi felç etmemizi daha da kolaylaştırdı. Zamanın akıp gittiğini, artık size ihtiyaç kalmadığını anlamamız ne kadarda uzun sürdü! NSA yoğunluk yüzünden bunalmış durumda; elektronik postalar, cep telefonları, bütün o internet trafiği. Tanrım, sanki Soğuk Savaş hatıraları, Sovyetler Birliği hiç sona ermedi sanki! Ve NSA'nın bir zamanlar Amerikan istihbaratının baş tacı olduğunu, en büyük ve en iyi olduğunu düşünmek! Eh, şifreleme bu saltanatı sona erdirdi sayılır. Ve bir de CIA var; yanlışlıkla Belgrad'daki Çin konsolosluğunu bombalamamıza neden olan, Hindistan'ın nükleer silahlarının olduğundan haberi bile olmayan CIA. Beceriksizler! Onlar hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi. İstihbarat teşkilatları geçmişte kaldı artık. Prometheus'un yükselişini engellemek için bu kadar çabalamanıza şaşmamak gerek, sizler evrimin kaçınılmazlığına öfkelenen dinozorlar gibisiniz! Ama bu haftanın sonuna kadar artık yok olduğunuzu bütün dünya öğrenecek. Gölün kıyısında, tüm dünyayı etkileyecek bir uygulamayla insanlığın refahı hiç olmadığı kadar güvende olacak." Dikkatini tekrar tabancasına çevirerek kadına doğrulttu. "Bazen çoğunluğun kurtarılması için birkaç kişinin feda edilmesi gerekir. *Telegraph'm* manşetlerini görür gibiyim -DIŞİŞLERİ BAKANI İNTİHAR KOMANDOSU TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ. Ve *The Sun'öa* ÖNCE KABİNE BAKANINI, SONRA KENDİNİ ÖLDÜRDÜ gibi bir şey olacaktır. Büyük olasılıkla cinsel yönünü de bulacaklardır olayın. Tabanca ve barut tozu katilin sen olduğunu gösterecektir."

Dawson konuşurken Browning'in susturucusunu çıkarıyordu; sonra Elena'ya doğru iki uzun, hızlı adım attı. Tabancayı sağlam bir biçimde eline yerleştirip kolunu bükte; namı Elena'nın şakağına dayalıydı artık. Elena deli gibi çırpınmaya başladı. Başka bir şey yapamasa bile adamın planladığı tablo' bozacaktı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Başka bir gücün vücudunun kontrolü' eline geçirdiğini hissediyordu, hayatta kalma isteği ilkel kas tepkilerine dönüştü. Vücudunu eğip büküyor, kollarını savuruyordu. Duyduğu diğer ses uzaklardan geliyor gibiydi.

Nick Bryson'm sesiydi bu.

"Dawson, ne halt ediyorsun sen? O bizden biri!" diye bağırdı Bryson. Dpl labın kapağı açıldı ve Bryson dışarı çıktı. Saçı, bıyığı ve gözlükleriyle bir Whitehall görevlisine benziyordu, ancak yakından bakıldığında Bryson'la benzerliği anlaşıyordu. Omuzlarındaki tahta kıymıkları ve toz bir yerlerden emekleyerek geldiğini gösteriyordu. "Jacques Arnaud tarafından şahsen gönderildi o' diye uyardı Bryson.

"Ne... sen de kimsin?" diye yutkundu Dawson içeri girene bakmak için dnerken. Yüzünde hem şaşkınlık, hem de emin olamama durumu vardı; döneken Elena'yı tutan eli biraz gevşemişti. Elena bir yana doğru atılırken, Dawson'ın eline zorla sokuşturduğu tabancayı adamın elinden kurtardı. Hemen Bryson'a doğru fırlattı, o da havada yakaladı.

Bryson iki eliyle tuttuğu tabancayı Vere'nin yardımcısına doğrulttu. "Kıpıdama," dedi sert bir şekilde. "Yoksa yerde iki ceset olur."

Dawson donup kalmıştı; Bryson'a hain bir şekilde bakıyordu, sonra bakılarını Elena'ya çevirdi.

"Şimdi sana soracak birkaç sorumuz var," dedi Bryson, Dawson'a doğru yürüyerek. "Sen de onları olabildiğince tam ve gerçek bir biçimde cevaplasa iyi olur."

Dawson başını tiksintiyle sallayıp yavaşça geriledi. "Beni tehdit edebileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Prometheus on yılı aşkın bir süredir planlanıyor. Yalnızca bir insanı ya da bir ülkeyi kapsamıyor!"

"Kıpırdama!" diye bağırdı Bryson.

"Beni öldürebilirsin," dedi Dawson gerileyip Elena'ya adım adım yaklaşarak. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez ya da yavaşlatmaz. Elindeki silah az ö

ce arkadaşımı öldürdü; eğer beni öldürme aptallığını gösterirsen iki cinayetin olacak. Ve bu ofisin elektronik dinleme aygıtlarıyla dolu olduğunu söylemeliyim; bu arkadaşın dışişleri bakanının ofisine girer girmez neyin peşinde olduğunu anlamıştım ve hemen Alfa ekibini aradım. Eminim Alfa ekibini tanıyor sunuzdur."

Bryson yalnızca bakıyordu.

"Her an burada olabilirler. Şu anda binaya giriyorlardır, seni lanet olası piç kurusu!" Sesini yükseltirken Elena'ya doğru atılıp boğazını yakaladı. Başparmakları kıkırdağı mengene gibi sıkarken Elena'nın çığlığı boğulma seslerine dönüşüverdi.

Bryson'm elindeki susturucusuz Browning ateş alırken korkunç bir ses duyuldu. Alının üst kısmında, saç çizgisinin yakınında kırmızı bir delik beliren Dawson'ın yüzü garip bir biçimde hareketsiz kaldı, ardından yüzüstü yere çakıldı.

"Çabuk!" dedi Bryson. "Cep bilgisayarını, cüzdanını, cebinde ne bulursan hemen al."

Ölmüş adamın üzerini araştıran Elena'nın yüzü buruştu. Adamın ceplerinden anahtarları, cüzdanını, Palm Pilot'u ve çeşitli kâğıtları aldı. Sonra açık dolap kapağına doğru Bryson'ı takip edip dolabın arka tarafındaki kontrplağı nasıl çıkardığını gördü.

Belinda Headlam'ın Dışişleri Bakanı Rupert Vere'nin yanındaki deneyimleri ona gizliliğin ne kadar önemli olduğunu öğretmişti. Adamın ofisinde çok hassas bir görüşme yaptığını biliyordu ve bunun aynı zamanda bir aşk randevusu olabileceğinden de kuşkulanıyordu. Geçen yıl, başbakanı gelen acil bir mesaj için odaya girmek zorunda kaldığında ziraat bakanlığından gelen genç kadın hafifçe kızarmış ve yarı giyinik bir haldeydi. Vere bundan sonraki birkaç gün onunla çok az konuşmuştu, sanki odaya girmesinden utanmıştı ve bunun için ona kızgın gibiydi. Ama hepsi geçmişti ve kadın bu olayı kafasından atmaya çalışıyordu. Erkeklerin-zayıflıkları olduğunu biliyordu; hepsinin vardı.

Fakat dışişleri bakanı göz önünde bir adamdı. Hükümetin en başarılı üyelerinden biri olduğunu Depreşin ön sayfası sık sık tekrarlıyordu. Yaşlı kadın kendini kişisel, yardımcı seçtiği için onur duyuyordu. Ama bir şeyler kesinlik-

le yolunda gitmiyordu. Parmaklarını büküp açtı, ne yapacağına karar veremiyordu bir türlü. Sonunda daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdi. Dışişle bakanının ofisi ses geçirmezdi -bu konuda ısrar etmişti- ama bu ses, ne kadar boğuk olsa da korkunç bir şekilde tabanca sesine benziyordu. Olabilir miya? Ve eğer tabanca sesiye bu konuda bir şey yapmamıştı. Neden, o zamanpe yapacaktı? Ya dışişleri bakanı yaraıandıysa ve yardıma ihtiyacı varsa? Sonr bir de Simon Davson gerçeği vardı. Yardımcısı onun yanına girmişti ve içerd uzun süre kalması onun pek sık yaptığı bir şey değildi. Sonra, bakana norfileten o süslü kadında da garip bir şeyler vardı. Bayan Headlam, Dışişleri Bakan Rupert Vere'nin takdir eden bakışlarının ne anlama geldiğini bilebilirdi, jam kadın oraya o tür bir iş için gelmiş benzemiyordu.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Belinda Headlam ayağa kalkıp bakanın kapısına sert bir şekilde vurdu. Beş saniye bekledi, tekrar vurdu. Sonra, "Çok özür dilerim," diyerek kapıyı açtı. Sonra bir çılgılık attı.

Görüntü öylesine çarpıcıydı ki, güvenliğe haber vermeyi akıl edebilmesi yarım dakika kadar sürdü.

Metropolitan polisinin VWestminster Sarayı Bölgesi'nde görevli Çavuş Robby Sullivan, her sabah bir saat koşarak kendini çevik ve zinde tutmayı başarıyordu; bu yüzden yıllar geçtikçe biraz şişkölaşan arkadaşlarına da beğenmeyerek bakardı, işlerini ciddiye almadıklarını düşünüyordu. Robby yedi yıldır VWestminster Bölgesi'nden sorumluydu. Parlamentoyu gözetim altında tutmak, yabancıları kovmak ve genelde huzuru sağlamak onun işiydi. Çok az sayıda olay olsa da yıllar süren IRA tehditleri, alarma cevap verme konusunda oldukça deneyim kazanmasını sağlamıştı.

Yine de hiçbir şey dışişleri bakanının odasında gördüklerine hazırlamamıştı onu. O ve kızıl saçlı yardımcısı Polis Memuru Eric Belson acil destek için telsizle Scotland Yard'ı aradı. Ama bu arada Vere'nin ofisini kordon altına alıp elindeki mevcut ekibi bütün önemli noktalara dağıttı. Bayan Headlam'ın anlatıklarına bakılırsa binanın içinde bir kadın katil serbest'dolaşıyordu. Ama ofisten Bayan Headlam'ın yanından geçmeden çıkmış olması şaşırtıcıydı. Bina dan kaçmasına izin verilemezdi, buna kararlıydı, onun nöbetinde olmazdı. Bü-

tün alıştırmaları yapmış olduğundan gerekli bütün hareketleri ve manevraları biliyordu. Kuşkusuz bu gerçek bir şeydi. Adrenalin ona bunu hatırlatıyordu.

Uzun, karanlık geçitteki hava küflü ve boğucuydu. Yıllardır buraya girilmediği belliydi. Bryson ve Elena bazı yerlerde ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünerek, alan uygun olduğunda kamburlarını çıkarak sessiz, ama hızlı bir şekilde ilerlediler. Bryson'm yanında Parlamento Binası'na soktuğu evrak çantası vardı. Hareketlerini zorlaştırsa da hayati önem taşıyordu. İçerdeki tek ışık kaynağı tavan kaplamasındaki çatlaklardan süzülen güneş ışığıydı. Ofislerin, kamuya açık alanların, malzeme odalarının arasından geçerken antik ahşap döşeme onları telaşlandıracak biçimde çatırdıyordu. Duvarın diğer tarafından gelen sesler boğuk, bazı yerlerde ise daha yüksekti. Bryson bir ara garip sesler duyduğu için durakladı. Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı; Elena şaşırmış bir şekilde ona bakıyordu, ama Bryson parmağını dudaklarına götürüp çatlaktan baktı.

Önce botları, ardından tulumları gördü; Birleşik Devletler Denizcileri. Gizli Alfa ekibi gelmiş ve binayı araştırmak için dağılmıştı. Hoş geldin komitesi. Denizcilerin normalde Grosvenor Meydanı'ndaki Amerikan elçiliğinde görevli olduklarını, işi binayı ve elçiyi korumak olan yedek kuvvetlerin arasına serpiştirildiklerini tahmin etti. Ölümcül varlıkları tehlikenin büyüklüğünü haber veriyordu: Son derece iyi eğitilmiş vurucu tim, yalnızca Birleşik Devletler hükümetinin en üst düzey kademelerinden gelen çok gizli emirle harekete geçirilirdi. Oval Ofis izni gerekirdi. Prometheus'un korkunç gündemi her neyse -Dawson'ın şatafatlı konuşmasının bir kısmını duymuştu, bazı açılardan yeni nesil hükümet casusluğuyla ilgili bir şey gibi görünüyordu anlattıkları- bilerek ya da bilmeyerek Beyaz Saray'ın işbirliğiyle uygulamaya konuyordu.

Delilik! Bu yalnızca bürokratik bir dönüşüm, basit bir hükümet değişimi değildi. Prometheus, katilleri resmen onaylanan bir tür güç mücadelesinin, dönüşüm noktası olma özelliği taşıyan bir güç naklinin sözcüleriydi. Peki ama ne olabilirdi bu?

Tam önlerinde metal bir kapak bulunuyordu: havalandırma borusu. Parmak uçlarıyla dokunarak bakım amacıyla içeri girilen menteşeli kapıyı buldu. Hava filtresi panelleri sıkıca yerlerine takılmıştı. Bryson evrak çantasından

uzun, düz bir tornavida çıkararak filtreleri söktü, böylece geçit açıldı. Elena'yla birlikte kare biçiminde çelik bir boşluğa girdiler. Düzenli aralıklarla gelen soğuk hava dalgasıyla titreşen dar boşluktan aşağıya doğru kaymaya başladılar. Eği mi oldukça dik olan boşluğun Başbakanlık'a açıldığını söyledi Bryson. Se; metalikti ve yankılanıyordu. "Sonra da Victoria Kulesi'ne," dedi. "Ama bu iş durumuna göre hareket etmek zorundayız."

Alfa ekibi ne kadar büyük olursa olsun sayıları, yedi hektarlık alanda iki Parlamento Binası'nı, yüzden fazla merdiven boşluğunu, üç kilometrelik geoitleri barındıran geniş Westminster Sarayı'nı araştırarak kadar fazla olamaz. En az Alfa ekibi kadar öldürücü olup sivil giysiler içinde onları arayan başkaları da olacaktı: Prometheus Grubu'nun kadrosundaki saha ajanları gibi. Her yer; de olabilirlerdi. Bryson'm zihni ezberlediği planlar ve haritalarla doluydu; bunları basite indirgemeli, karmaşanın içinde bir düzen oluşturmaliydi. Elena'yla birlikte hayatta kalmak için içgüdülerine ve onları şekillendiren eğitime güvenmek zorundaydı. Ellerinde bir tek bunlar vardı.

Takipçilerinin Rupert Vere'nin ofisindeki her türlü kaçış yolunu inceleyeceklerine kuşku yoktu; bu da onların araştırmalarının yolunu belirleyecekti. Sabit değişkenlere dayanarak hesaplamalar yapılacak, araştırma rotasına karar verilecekti. Dışarı çıkmanın yollarından biri pencerelerdi, ama yerden çok yüksekteydiler ve herhangi bir ip ya da tırmanma aleti yoktu görünürlerde. Ofisin girişinde bulunan Vere'nin sekreteri kimsenin koşarak geçmediğini iddia ediyordu, ama masasından bir süreliğine uzaklaşmış olabilirdi, o yüzden bu kaçış olasılığını da göz ardı edemezlerdi.

Takipçilerin araştırması gereken tek bir yol daha kalıyordu geriye. Dolabın arkasındaki kontrplak yerine konulduğu halde, gevşek olduğunu görmek katillerin fazla zamanını almazdı. Bu da Alfa ekibi ya da Prometheus Grubu'ndaki katillerin dar boşlukta ilerlemeye başladıkları anlamına gelirdi. Bryson ve Elena'nın tek umudu araştırmacıların kafalarının gizli geçit labirentiyle karışmış olmasıydı.

Ama çelik havalandırma borusundan çıktıktan birkaç saniye sonra Bryson, içinde bulundukları boşluktan ayak sesleri geldiğini duydu. Tahta gıcırtısına eşlik eden bir yankı vardı ayak seslerinde. Evet. Bryson bundan emindi. Birisi onları gizli geçitte takip ediyordu.

Elena'nın omzunu yakaladı, dudaklarını kulağına yapıştırıp fısıldadı. "Dinle!"

* Elena başını salladı: Duyuyorum.

Zihni hızla çalışıyordu. Davyson'ın Browning'i yanındaydı ve çantasında yüz yüze mücadelede daha az etkili olabilecek birkaç alet vardı. Ama üzücü gerçek şuydu ki, yüz yüze, yakın mesafe dövüşü olmayacaktı. Görüldükleri yerde üzerlerine ateş açılacaktı.

Bryson ışık sızan bir başka çatlağın önünde durup içeri baktı. Florosan ışıkla aydınlatılan bir malzeme odasıydı burası. Yerleri yeşil muşambayla kaplı olan odanın bir duvarındaki raflarda temizlik malzemelerinin durduğunu görebiliyordu. Odanın ışığı yanıyor olmasına rağmen içersi boştu. Duvarları yoklayarak malzeme odasına açılan dolabın arkasındaki kontrplak paneli buldu. Çantadan çıkardığı küçük Phillips-başlıklı tornavidayla vidaları söküp paneli gevşetti. Yerinden çıkan panel gıcırdayıp inledi. Açıklıktan bir ışık süzüldü; küçük dolabın ana hatlarını görebiliyorlardı. Dolabın kapağının muşamba döşemeyle birleştiği yerdeki dar aralıktan ışık süzülüyordu.

Sessizce diz çökerek alçak, dar aralıktan içeri girdiler. Kalabalık dolaba önce Bryson indi, Elena onu arkasından takip ederken aniden bir gürültü koptu: Genç kadın bir kovayı devirerek süpürge ya da paspas sopasını duvara çarpmıştı. Donup kaldılar. Bryson elini havaya kaldırmış kıpırdamamasını işaret ediyordu Elena'ya. Ortalığı dinleyip beklediler. Bryson'm kalbi şiddetli çarpıyordu.

Sonsuz gibi gelen bir dakikadan sonra Bryson sesin kimsenin dikkatini çekmediğine ikna oldu ve devam ettiler. Yavaşça, dikkatli bir şekilde dolabın kapısını açtı. Oda gerçekten de boştu. Sanki kısa bir süre önce birisi, bir temizlik görevlisi oradaydı ve bu yüzden her an geri gelebilirdi.

Hızla odanın koridora açılan kapısına gittiler. Kapı aralıktı. Bryson, kapıyı başını dışarı çıkacak kadar açıp koridorun iki yanına baktı. Kimse yoktu. Elena'ya fısıldadı. "Dışarı çıkmanın güvenli olduğunu işaret edene kadar burada kal."

Bryson bir satış makinesiyle paspas kovasının yanından geçti, derken bir kişi çıktı ortaya. Bryson hemen durup beline soktuğu tabancaya uzandı.

Ancak gelen yalnızca yaşlı bir kadındı. Metal bir arabayı iterken ağır ağır hareket eden temizlikçi kadın. Rahatlayan Bryson koridorda ilerlemeye devam

etti, soru soran olursa diye zihninde hazırlık yapıyordu. Tozla kaplı olsa da elbiselerinden anlaşıldığı gibi bir memurdu. Yaşlı kadından yardım alabileceğinin düşündü.

"Affedersiniz," dedi kadına yaklaşırken. Bu arada elinin tersiyle omzunda ki tozları silkiyordu.

"Kayboldunuz, değil mi?" dedi temizlikçi kadın. "Yardımcı olabilir miyim, canım?" Kırışıklarla dolu müşfik bir yüzü vardı, beyaz saçları ince telliydi ve havada uçuşuyordu. Böylesi bir iş için yaşlı görünüyordu ve gözle görünür bir fiziksel zorlanmayla hareket ettiği için Bryson acımişti kadına. Ama gözleri cin gibi bakıyordu.

Kayıp mı? Bu son derece doğal bir soru değil miydi? Bryson üzerindeki kıyafetle servis koridoruna hiç uygun olmayan bir görünüm sergiliyordu. Bir ya da daha fazla kaçığın binada dolaştığına dair söylenti böylesine çabuk mu yayılmıştı? Hızla düşündü.

"Scotland Yard," dedi Bryson orta sınıf İngiliz aksanıyla. "Bölgede bazı güvenlik ihlalleri var. Belki siz de duydunuz?..."

"Evet," dedi kadın dikkatle. "Ben soru sormam. Haddimi aşmak olur." Arabayı duvara dayadı. "Ortalıkta bir sürü dedikodu var." Kırışık alnını soluk kırmızı eski bir mendille silerken Bryson'a doğru paytak paytak yürüyordu. "Sakıncası yoksa bir soru sorabilir miyim?"

Savunmacı bir şekilde, "Neymiş o?" diye sordu Bryson.

Yaşlı kadın yüzünde şaşkın bir ifadeyle Bryson'a doğru yaklaşırken alçak sesle, sır verir gibi konuşmaya devam etti. "Nasıl oluyor da hâlâ hayatta olabiliyorsun?" Yaşlı kadının önlüğünün içinden büyük bir tabanca çıkarıp Bryson'a doğrulttu, tetiği çekti. Bryson şimşek hızıyla kurşun geçirmez çantayı yukarı doğru kaldırıp hızla kadının koluna indirdi. Tabanca gürültüyle yere düştü, muşambanın üstünde sekerek onlardan uzaklaştı.

Kocakarı tiz bir çılgınlıkla çömelip birden ileri fırladı. Yüzü çarpılmış, elleri ölümcül pençelere dönüşmüştü. Gizlediği tabancasına uzanmak üzereyken Bryson'a çarpıp yere düşürdü. Yarası acımaya başladı. Lanet olası yaşlı bir kadın bu, diye düşündü kadın gözlerine pençe atmaya çalışırken. Ama sonra fark etti ki, yaşlı bir kadın değil, çok daha genç, çok daha güçlü bir kadındı, hatta bir kadından çok vahşi bir hayvanı andırıyordu. Başparmağını doğrudan Bryson'm

gözüne soktu, kör edici acı çok büyüktü. Dizini hayalarına indirince adam acı ve kararlılıkla kükreyip bütün gücünü topladı ve kadını yere fırlattı. Sağ gözü kanlanmıştı, ama yine de görebiliyordu. Gördüğü şey içinde bir korku dalgasının kabarmasına neden oldu. Kadın uzun, ince bir hançer çıkarmıştı. Kötü bir sıvıyla kaplıymış gibi ıslak ıslak parlıyordu bıçak. Alkoloid zehirle kaplanmış olduğunu hemen anladı Bryson. Bu da onu son derece tehlikeli bir silah haline getiriyordu. En ufak bir kesik bile ani bir felce ve boşularak ölüme neden oluyordu.

Bryson yüzünden birkaç milimetre ötede hareket eden bıçağın ekşimsi kokusunu alabiliyordu. Yüzünü tam zamanında geri çekerek hayatını kurtarmayı başardı. Çılgın kadın şaha kalkıp üzerine atıldı ve Bryson'm manevrası bunun için yeterli olmadı; gömleğinin bir düğmesi koparak havaya uçtu. Tabancasına uzanma riskine giremeyerek bütün gücünü toplayıp iki eliyle kadının üstüne atıldı. Hançer Bryson'm yüzünün hemen önünden geçti, ama adamın sol kolu bir kobra gibi atılarak doğruca bıçağa hücum etti; bu içgüdülere aykırı bir hareketi, çünkü ondan kaçmak yerine ölüm aletiyle ya da onu tutan uzantıyla karşı karşıya gelmek anlamını taşıyordu. Bileğini yakalayınca cadiya benzeyen kadının şaşkınlığı belirgin bir hal aldı.

Ama yalnızca bir an sürdü bu. Bryson'm gücü normalde çok daha üstün olurdu, fakat fiziksel durumu artık pek de iyi değildi. Shenzhen'deki kurşun yarası yüzünden güçten düştüğünü fark edebiliyordu; kendisine iyileşme zamanı vermemişti. Ve kadın daha önce hiç görmediği hareketlerde ustaydı. Kolu Bryson'm mensesine karşı mücadele ederken, sol ayağını yine Bryson'm hayalarına indirdi. Acı testislerine yayılırken Bryson inledi; midesi bulanmaya başlamıştı. Kadını tekrar yere fırlattı. Kadının sırtı yere çarpınca beyaz peruğu başından fırladı; kısa kesilmiş siyah saçları ve yüz maskesinin sınırları ortaya çıktı.

Boşuşmaya başladılar. Kadın tekrar çığlık attı, gözleri deli gibiydi. Çok güçlü ve hareketleri birbiriyle olağanüstü derecede uyumluydu. Geri çekilip azgın bir canavar gibi ileri atıldı. Diğer ayağını kullanarak Bryson'ı yeniden tekmelemeye hazırlandı ki, bu hareketi bekleyen Bryson dönerek kadına çarptı, daha iri vücutlu olmasının avantajını kullanıp kadının bacaklarını yerine sabitledi, bileğini tuttu, bıçak hâlâ yüzüne doğru çevrilmişti. Bıçağı dikkatle çevirmeli, bütün

derisini, uzuvlarını öldürücü zehirden uzak tutmalıydı. Kadın deli gibi çırpınıyordu, ama Bryson bütün gücünü ve enerjisini kadının bileğini boynuna doğru döndürmeye odakladı. Kadının kolu bütün gücüyle direniyordu, ama yeterli değildi: Bryson'm daha baskın bir gücü vardı. Bıçağı santim santim canavar kadının açığındaki derisine doğru yaklaştırdı. Bıçak derisini yavaşça sıyrırken I tikli derinin altındaki gözleri dehşetle.büyümüştü.

Etkisi hemen göründü. Dudakları çarpık bir biçimde aralanırken ağzından salya aktı ve birden gevşeyip çılgın gibi kasılmaya başladı, ağzı sudaki bir balığı andırır gibi tekrar tekrar açıldı. Sonra vücuduna bir felç dalgası yayıldı ve bütün solunumu durdu; yalnızca birkaç kası spazmı andırır biçimde kasılmaya devam etti.

Bryson hançeri kadının gevşeyen elinden aldı, önlüğünün içindeki kınını buldu. Hançeri kınına yerleştirdikten sonra ceketinin göğüs cebine soktu. Soluk soluğaydı. Sağ gözünü kaplayan yapışkan kana dokunurken küçük bir çığlık duydu. Elena ellerini iki yanağına bastırmış malzeme odasından ona doğru koşuyordu. Panik haldeki gözleri yüzünü inceliyordu. "Oh, Tanrım, sevgilim!" diye fısıldadı. "Galiba gözün olduğundan daha kötü görünüyor. Bir tür zehir miydi o?"

"Toksiferen."

"Yani seni öldürebilirdi, kolayca!"

"Çok güçlüydü ve çok, çok iyiydi."

"Alfa'dan mıydı sence?"

"Neredeyse kesinlikle Prometheus'tu. Alfa birimleri denizci ya da SEAL'lerdir. O bir yabancıydı, büyük bir olasılıkla Bulgaristan ya da Doğu Almanya'dan -artık var olmayan Doğu Blok'u teşkilatlarından tutulmuştu."

"Orada öylece durup hiçbir şey yapamamak korkunçtu!"

"Yalnızca yara alırdın ve seni bana karşı kullanabilirdi. Orada kaldığına memnun oldum."

"Oh, Nicholas, ben hiçbir işe yaramıyorum. Dövüş konusunda hiçbir şey bilmiyorum! *Draga mea*, buradan kaçmalıyız. İkimizi de öldürmek istiyorlar!"

Bryson yutkunarak başını salladı. "Sanırım ayrılmalıyız..."

"Hayır!"

"Elena, şu ana kadar iki kişi olduğumuzu öğrenmişlerdir, bir erkek ve bir kadın. Gözetimleri çok iyi, neredeyse eksiksiz. İngiltere'nin dışışleri bakanı öldürüldü ve yalnızca Alfa'yla Prometheus değil, bütün güçler alarma geçirildi.

"Bu binada bin kişi olmalı. Sayının çok olması daha iyi."

"Kalabalık, hedeften çok katiller için iyidir, özellikle hedefin neye benzediğini bildiklerinde. Bu insanlar normal tedbirlerle engellenecek insanlar değiller."

"Yapamam! Üzgünüm... kendi başıma savaşamam, bunu biliyorsun! Sana pek çok açıdan yardım edebilirim, ama... lütfen!"

Bryson başını salladı; Elena dehşet içindeydi ve onu bu halde tek başına gönderemezdi. "Pekâlâ. Ama bulabildiğimiz her yerde arka koridorları, servis yollarını kullanacağız. Havalandırma boruları artık güvenli değil, şu anda oralar ajan kaynıyor olmalı. Kaçış planımızın başarılı olması için bir şekilde binanın doğu kısmına geçmeliyiz."

Malzeme odasının penceresinin önünde duran Bryson durumun düşündüğünden çok daha kötü olduğunu fark etti. Tulum giymiş altı adam gördü; bunlar Alfa ekibinin üyeleriidi. İkiisi dışışlerinin bahçesindeydi, ikisi de bina çıkışlarını kontrol ediyordu. Geriye kalan diğer ikisi de çatı boyunca yürüyüp etrafı dürbünlerle tarıyordu.

Bryson, Elena'ya döndü. "Eh, planımız değişti. Koridora geri çıkıp yük asansörünü bulmamız gerekiyor."

"Zemin kata inmek için mi?"

Bryson, hayır, anlamında başını salladı. "Orası polis kaynıyordur. Birinci ya da ikinci kata gidip dışarı çıkmak için alternatif bir yol arayacağız." Hızla kapıya gidip birkaç saniye dinledi. Hiç ses yoktu, kocakarıyla mücadelesi sırasında bile kimse gelmemişti. Belli ki burası çok az kullanılan bir alandı. Ama gerçek şuydu ki, Prometheus'un ajanı buralarda-dolaşıyor, onların gelmesini bekliyordu. Bu ona iki şey düşündürüyordu: Burası çeşitli yolların bir araya geldiği ve binanın çıkışına götüren birleşme noktasına yakındı; ayrıca çok yakında başkaları da vardı. Bu bölümden ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyi olacaktı.

Kapıyı biraz aralayıp iki yana baktı; temizdi. Elena'ya işaret etti. Boş servis koridorundan sola doğru yürümeye başladılar. Koridorun sonuna geldiklerinde Bryson durdu, sağa bakınca bir asansör gördü. Arkasında Elena'yla asansöre doğru koştu. Minik elmas biçiminde bir camı ve içinde katlanan akor-

deon kapısı olan eski tipte bir asansördü. Bu iyiydi, çalışması için anahtar gerekmeyecekti, çünkü asansör, bu tür güvenlik önlemleri alınmaya başlamadan önce yapılmıştı. Çağırma düğmesine bastı, hafifçe aydınlatılmış olan asansör inleyerek yukarı çıkmaya başladı. Boştu. Kapıyı açtı, içine bindiler. Bryson üzerinde 2 yazılı düğmeye bastı.

Bir an gözlerini kapatıp haritayı gözlerinin önüne getirdi. Asansörün temizlik ve bakım için kullanılan arka servis koridoruna açılıyor olması gerekiyordu, ama o koridorun tam olarak nereye gittiği konusunda emin değildi. Parlamento Binası'nın planı aşırı derecede karışık; ana yolları ezberlemeyi başarmıştı, ama hepsini değil.

Asansör ikinci katta durdu. Bryson dışarı baktı, alanı görebildiği kadarıyla taradı, burası da boş görünüyordu. Kapıyı açıp dışarı çıktılar. Sağa dönünce üzerinde demir çubuk bulunan yeşile boyalı eski bir kapı gördü. Kapıya yaklaşıp yavaşça itti. Şimdi şatafatlı, mermer döşemeli bir koridordaydılar. Koridora açılan maun kapılar altın yıldızlarla numaralandırılmıştı. Burası kamuya ait bir alan değildi, parlamento üyelerine ait olacak kadar görkemli de değildi ve kapıların üzerinde isim ya da unvan yoktu. Belli ki komite ekibinin -ofis kâtipleri, idari memurlar, denetleme memurları, sekreterler ve diğer destek kadro- ofisleriydi bunlar. Koridor uzun ve loştu; memur oldukları belli olan birkaç kişi telaşsızca ofislerine girip çıkıyorlardı. Hiçbiri Bryson ve Elena'ya bakmıyor, seyirci ya da gizli ajan olduklarını gösteren beden dilleri konusunda herhangi bir ipucu vermiyorlardı. Yine içgüdü: Bryson'm güvenebileceği başka bir şey yoktu.

Bir an durdu, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Binanın doğu ucu sağ tarafındaydı; bu yüzden o tarafa doğru gitmeleri gerekiyordu, iyi giyimli bir kadın koridorun karşısından onlara doğru gelirken topukları mermere çarpıp uzun koridorda yankılanıyordu. Bryson içgüdüsel olarak ona baktı, ölçüp biçti; kadın onlara yaklaşıp meraklı bir bakışla yanlarından geçip gitti. Bryson o sırada bazı şeyleri fark etti: Hâlâ saygıdeğer bir memur biçiminde giyinmiş olmasına rağmen korkunç bir görüntü sergiliyor olmalıydı: sağ gözü kanlıydı, belki de morarmıştı ve elbiseleri sahte temizlikçi kadınla boğuşması yüzünden yırtılıp kırışmıştı. Elena'nın giysileri de buruş buruştu, ikisi de oraya uygun düşmüyorlardı, fiziksel görünüşleri dikkat çekiyordu ki, bu da hiç istemedikleri bir şeydi. Temizlenebilecekleri bir tuvalet arayacak zaman yoktu; şu anda hız ve şans

kombinasyonuna güvenmek zorundaydılar. Ama şans Bryson'm güvenmekten hiç hoşlanmadığı bir şeydi; değerini bilmediğinde şansın bitmesi kaçınılmazdı.

Bryson derin bir düşünceye dalmış gibi başını öne eğmiş olarak yürümeye devam etti. Hızla yürüyor, Elena'nın elini tutmuş, çekiştiriyordu. Orada burada bazı ofis kapıları açıktı ve insan grupları ayakta durmuş sessizce konuşuyorlardı. Eğer ikisine bakacak olurlarsa en azından Bryson'm kanlı yüzünü görmeyeceklerdi.

Ne var ki burada bir şeyler doğru değildi; endişe içindeydi. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Sesler yanılttı. Normalde çalması gereken telefon sesleri yoktu; telefonlar sırayla çalışıyor gibiydi, farklı ofislerde ve koridorun farklı bir tarafında. Bunun neden kendisini rahatsız ettiğini mantıklı olarak düşünemiyordu ve bazı şeyleri kendisinin hayal ediyor olması da mümkündü. Konuşmakta olan insanların kendisi yanından geçince sustuklarını da fark etmişti. Paranoyak mı olmuştu?

Sahada on beş yıl geçirmişti ve öğrendiği en önemli şey insanın içgüdülerinin en önemli silahı olduğuydu. Başkalarının hayal ya da paranoyak olduğunu düşünebileceği hislere aldırmazlık edemezdi.

izleniyorlardı.

Ama eğer gerçekten izleniyorlarsa neden bir şey olmuyordu?

Elena'nın elini çekerek yürüyüşünü hızlandırdı. Artık hareketlerinin dikkat çekmesine aldırıyordu; durumları bunun ötesindeydi.

Yetmiş beş metre kadar ilerde ortaçağ katedrallerinde görünen türde vitraylı bir pencere vardı. Pencerelerin Thames'e baktığını biliyordu. "Tam ileriye ve sola," dedi Elena'ya alçak sesle.

Elena sessiz bir cevap olarak elini sıktı. Birkaç saniye içinde koridor sona erdi ve sola döndüler. Elena fısıldadı. "Bak -komite odası- belki boştur. Sence içeri dalalım mı?"

"Harika bir fikir." Takip edilip edilmediklerini görmek için arkasına dönmek istemiyordu, ama çok yakından gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Sağ taraflarında kocaman, kemerli, meşe ağacından yapılmış çift kanatlı bir kapı vardı. Kapının buzlu camında ON İKİ NUMARALI KOMİTE yazıyordu. Eğer hızla içeri girebilirlerse takipçilerini kaybedebilirlerdi ya da en azından bir süre için onları şaşırtırlardı. Tokmak kolayca döndü; kapı kilitli değildi, fakat ışıklar -çok büyük kristal avizeler- sönmüktü ve geniş oda boştu. Burası bir amfityatroydı. Sa-

lonun ortasında uzun bir konferans masası vardı. Üzeri yeşil deri kaplı m
nin arkasında iki tane uzun, yüksek tahta kanepeler vardı; bunlar komite üyel
nin oturduğu sıralardı. Işık, odanın iki yanında bulunan geniş, yüksek penc
relerden giriyordu. Her pencerenin ortasına kadar inen dikdörtgen biçimindeki
, uzun perde, Thames'den yansıyan gün ışığının içeriye direkt olarak girmesin*
engel oluyordu. Oda dinlenme sırasında bile ciddi ve görkemliydi. Kemerli ta
van en azından on metre yüksekliğindeydi; yarıya kadar lambriyle kaplı olan
duvarların yukarısı şarap rengi Gotik desenli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Her du*
varda birkaç tane büyük, kasvetli 19. yüzyıl yağlıboya tablo asılıydı: savaş sah
neleri, ilk krallardan bazılarının portreleri, İngiliz bayrağına sarılı bir tabutun ba
şında yas tutan 19. yüzyıl insanıyla dolu Westminster Sarayı. Salondaki mo
dern dokunuşlar diğer görünümle hiç uyuşmuyordu: tavandaki uzun kablolar
dan sarkan mikrofonlar, bir duvara monte edilip üzerinde AVAM KAMARASI
HABERCİSİ yazan televizyon monitörü.

"Nicholas, burada saklanamayız," dedi Elena sessizce. "En azından uzun
bir süre için. Şeyleri... pencereleri mi düşünüyorsun?"

Bryson, evet, anlamında başını sallayıp çantasını yere bıraktı. "Zeminden
üç kat yukarıdayız."

"Çok yüksek!"

"Riskli olacak," diye onayladı Bryson. "Ama daha kötü de olabilirdi."

"Nick, ısrar edersen yaparım, eğer başka seçeneğimiz olmadığını düşünü
yorsan. Ama eğer başka bir yol..."

Koridorda bir ses duyuldu ve kapılar hızla açıldı. Bryson yere çöküp Elena'yi
da yanına çekti, iki adam içeri girdi, sonra iki kişi daha. Bryson onların polis ol
duklarını gördü, Metropolitan, polislerinin mavi üniformaları vardı üzerlerinde!

Ve ikisinin görüldüğünü de biliyordu Bryson. "Kıpırdamayın!" diye bağırd
polislerden biri. "Polis!"

Adamların tabanca taşıyor olması İngiliz polisi için sıradışı bir şeydi.

"Orada kalın!" diye bağırdı bir başka adam.

Elena çığlık attı.

Bryson tabancasına uzandı, ama çekmedi. Bir hesap yaptı: dört polis, dört
tabanca. Tahta sandalyeleri kalkan şeklinde kullanarak onlara üstün gelmek
olanaksızdı.

Acaba onlar gerçekten polis miydi? Bundan emin olamazdı. Kararlı görüyorlardı, yüzlerinde sert bir ifade vardı. Ama ateş etmiyorlardı. Prometheus katilleri olsalardı tereddüt etmezlerdi herhalde. Ederler miydi?

"Katiller burada!" diye bağırdı polislerden biri.

"Silahınızı bırakın," diye seslendi kontrolün kendisinde olduğu anlaşılan bir polis. "Hemen atın tabancalarınızı. Gidecek bir yeriniz yok." Bryson etrafında döndü, gerçekten tuzağa düşmüş olduklarını gördü; bir fıçıdaki balık gibiydiler. Dört polis memuru onlara doğru yaklaşmaya devam etti. Bryson ve Elena'nın etrafını çevirecek şekilde dağılarak gittikçe yaklaşıyorlardı.

"Atın silahlarınızı!" diye aynı ses tekrarladı, bu kez bağıırıyordu. "At silahını, seni beş para etmez serseri. Ayağa kalk, eller havaya. Kıpırda!"

Elena ne yapacağını bilmez bir halde kocasına baktı. Bryson seçeneklerini düşündü. Teslim olmak kendilerini şüpheli yetkililere, belki de kılık değiştirmiş Prometheus olan katillere teslim etmek demekti.

Ayrıca bunlar gerçekten de Metropolitan polisiyse kendilerini öldüremezler-, di. Ancak eğer bu adamlar gerçek polis memuruysa bir çift katili, az önce dışış-leri bakanını öldüren bir kadın ve adamı yakaladıklarını düşünüyor olacaktı. Gözaltına alınır ve saatlerce sorgulanırlardı, hem de ziyan etmemeleri gereken saatler boyunca. Serbest bırakılacakları kesin değildi.

Hayır, teslim olamazlardı! Ama başka bir şey yapmak delilikti, intihar demekti!

Derin bir iç çekti, gözlerini bir an için kapadı, tekrar açtığında ayağa kalktı. "Pekâlâ," dedi. "Tamam. Bizi yakaladınız."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adamlardan birinin diğerlerinin başı olduğu belliydi. İsim etiketinde SULL' VAN yazılı olan adam, uzun boylu, zinde biriydi.

"Pekâlâ, tabancanı atıp ellerini havaya kaldır, böylece zarar görmezsin dedi Sullivan sakın bir şekilde. "Biz dört kişiyiz, siz iki."

Bryson tabancasını havaya kaldırdı, ama açıkça kimseye doğrultmad. Gerçekten söyledikleri kişiler miydiler? Şu anda en büyük endişesi buydu.

"Kabul," dedi Bryson zorlama bir sükûnetle. "Ama önce kimliklerinizi görmek istiyorum."

"Seni pis serseri!" diye kükredi adamlardan biri. "İşte benim kimliğim, se ahmak." Tabancasını gösteriyordu. "Beni bir dene."

Ama Sullivan cevap verdi. "Tamam. Kelepçeleriniz takılır takılmaz kimli; lerimizi istediğin kadar inceleyebilirsin."

"Hayır," dedi Bryson. Browning'i hafifçe kaldırdı, hâlâ doğrudan kimseye doğrultmuş değildi. "Söylediğiniz kişiler olduğunuzdan emin olduktan sonr memnuniyetle işbirliği yaparım. Ama Parlamento Binası'nda dolaşan paralı asker grupları ve katiller var, bir düzine ingiliz kanununu çiğneyerek hareket ediyorlar. Sizin de onlardan biri olmadığınızı inandığımda silahımı bırakacağım."

"Gebertelim şu pisliği," diye homurdandı bir tanesi.

"Ben emir verdiğimde âteş edeceğiz," dedi Sullivan. Sonra Bryson'a dönüp, "Sana kimliğimi göstereceğim, ama seni uyarıyorum; dışışleri bakanını öldürdün, seni piç kurusu, bu yüzden bizden birini deneyecek kadar da aptal

olursan sonunu sen düşün. Eğer bir el ateş edecek kadar şanslıysan bile bu semin yapacağın son şey olur, o yüzden bizi kızdırma, tamam mı?"

"Anlaşıldı. Sol elinle yavaşça çıkarıp bana göster. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Sullivan, Bryson'm talimatlarını izleyerek. Deri cüzdanını nol eliyle gösterdi.

"Güzel. Şimdi yerden bana doğru kaydır, yavaşça. Ani hareket yok... beni korkutma, yoksa kendimi savunmak için ateş ederim."

Sullivan cüzdanını yerde ileri doğru attı. Cüzdan Bryson'm ayağının dibinde durdu. Cüzdanı almak için eğildiğinde adamlardan biri dikkatini çekti. Ateş ötmek için sabırsızlanan adamdı bu ve sol taraftan kendisine doğru yaklaşıyordu. Bryson hızla dönüp tabancayı adamın yüzüne doğrulttu. "Kıpırdama, seni salak. Söylediklerimde samimiydim. Eğer gerçekten dışişleri bakanını soğukkanlılıkla öldürdüğüme inanıyorsanız, sizin kafanızı uçurmakta tereddüt edeceğimi düşünmüyorsunuzdur herhalde, değil mi?" Tetiğe memnuniyetle basacak olan adam durdu, birkaç adım geriledi, ama tabancası hâlâ Bryson'a çevriliydi.

"İşte öyle," dedi Bryson. Cüzdanı almak için yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Bu arada tabancası hâlâ adamların üzerine çevriliydi. Cüzdanı hızla yerden alıp açtı. Sağ kapaktaki Metropolitan polisine ait rozete baktı. Sol tarafta, üzerinde Çavuş Robert Sullivan'ın üniformalı fotoğrafının, yetki numarasının, rütbesinin, seri numarasının ve imzasının bulunduğu beyaz laminat kartı inceledi. Kesinlikle yasal görünüyordu, ama gerçek bir polis kimliği edinmek ya da sahtesini yapmak Prometheus ekibinin kolayca becerebileceği bir şeydi. Sullivan adı liderin isim etiketindekine, denizci mavisini kazağındaki apoletin üzerinde bulunan yaka numarası da karttakine uyuyordu. Sullivan, Özel Operasyonlar Birimi üyesi olarak taratılıyordu, yani onun ve büyük bir olasılıkla diğerlerinin de silah taşıma yetkisi vardı. Kuşkusuz bu ayrıntılara dikkat etmiş olabilirlerdi. Aslında, rozetten fazla bir şey çıkarmak mümkün değildi. Bir rozet vardı ve çabuk bir incelemede gerçek gibi görünüyordu. Böylesi kısa bir sürede toplanan gizli ajan ekibinin bütün ayrıntılara dikkat etmiş olması mümkün değildi, ve şu ana dek herhangi bir hataya rastlamamıştı.

İçgüdüleri polislerin yasal olduğunu söylüyordu. Değerlendirmesini minik detaylara, adamların davranışlarına ve en önemlisi de ateş etmemiş olmaları

gerçeğine dayandırıyor. Onu kolayca öldürebilirlerdi, ama bunu yapmamı lardı. En sonunda Bryson silahını atıp ellerini havaya kaldırdı, Elena da aynı sını yaptı.

"Pekâlâ, şimdi yavaşça duvara doğru gidin, ikiniz de ve ellerinizi duvar | dayayın," dedi Sullivan.

Yavaşça en yakındaki duvara doğru yürüyüp ellerini duvara dayadıla Bryson normal davranış biçiminden farklı bir harekete karşı tetikteydi. Polisle silahlarını indirmişlerdi; bu iyi bir şeydi. Ekibin iki üyesi hemen gelip kelepçele-rini taktı, başka silahları olup olmadığını anlamak için üzerlerini aradı. Bir baş kası Bryson'm tabancasını aldı.

"Ben, Çavuş Sullivan. ikinizi de Dışişleri Bakanı Rupert Vere'yi ve Yardım-cısı Simon Davvson'ı öldürmekten tutukluyorum." Sullivan telsizini açıp yerleri ni bildirdi, destek istedi.

"Prosedüre uyma gerekliliğini anlıyorum, ama dikkatli bir balistik inceleme bakanı öldürenin Davvson olduğunu gösterecektir," dedi Bryson.

"Kendi yardımcısı tarafından mı öldürüldü? Hiç sanmıyorum."

"idare Davvson'daydı, güvenlik anlaşmasının kabulüyle çok ilgilenen ulus-; lararası bir örgütün ajanıydı o. Gruba bağlılığını gösterecek herhangi bir iz bı-rakmayacak kadar dikkatli olduğuna eminim, ama bazı kanıtlar olmalı; değiş-miş telefon kayıtları, parlamentoya onu görmeye gelen, ama kendi kayıtların-da bulunmayan ziyaretçiler..."

Birden büyük kemerli kapılar savrularak açıldı ve iriyarı, otomatik hafif ma-kineli tüfekler taşıyan iki üniformalı adam koşarak içeri daldı. "Savunma Ba-kanlığı, Özel Güçler!" dedi uzun boylu olanı bariton sesiyle.

Memur Sullivan şaşkınlıkla döndü. "Sizin burada olacağınız bize bildirilme-di, efendim."

"Bize de sizin varlığınız bildirilmedi. Bundan sonrasını biz hallederiz," de-di uzun boylu adam. Gri, kısa saçları ve buz gibi bakan mavi gözleri vardı.

"Bu gerekli değil," dedi Sullivan. Sakin ses tonuna rağmen kesin bir karar-lılıkla konuşuyordu. "Her şey kontrolümüz altında."

Elleri kelepçeli Bryson panik halde döndü. Makineliler Çek malıydı, ingiliz Savunma Bakanlığı tarafından kullanılanlardan değildi. "Hayır!" diye bağırdı. "Sevgili Tanrım, onlar söyledikleri kişiler değiller!"

Şaşırın Sullivan, Bryson'dan kısa saçlı adama döndü. "Savunma Bakanlığımın geldiğinizi mi söylediniz?"

"Doğru," dedi adam sert bir şekilde. "Durum kontrolümüz altında."

"Yere yatın!" diye bağırdı Bryson. "Onlar katil."

Elena haykırarak yere yattı, Bryson da hemen yanına. Tahta sandalyeler katillerle aralarındaki tek engeldi.

Ne yazık ki, çok geçti. Daha konuşmaları bitmeden koridor gri saçlı katil ve arkadaşının açtığı otomatik ateşin sağır edici gürültüsüyle doldu. Dört polis memuru kurşunlarla kalbura dönmüştü. Serseri kurşunlar taş döşemeye, maun lambriklere çarptı. Hazırlıksız yakalanan, silahları kılıflarında olan gerçek polis memurları kolay hedef olmuşlardı. Bir ikisi silahlarına uzansa da birkaç saniye geç kalmışlardı. Bedenleri iki yana sallanır gibi neredeyse dans ederek yere yıkıldılar.

Elena çığlıklar atıyordu. "Oh, aman Tanrım! Aman Tanrım!"

Dehşete kapılan Bryson bir şey yapamadan öylece bakıyordu.

Hava; barut ve bakırımsı kan kokusuyla keskinleşmişti. Kısa saçlı Prometheus katili saatine baktı.

Bryson az önce olanları ve nedenini anlamıştı. Prometheus Grubu hiçbir zaman ikisinin gözaltına alınmasına izin veremezdi; anlatacaklarıyla ortaya çıkabilecek tehlikenin büyüklüğünü ölçemezlerdi.

Prometheus Grubu'nun kiralık katilleri onları sorgulayacak ve ondan sonra öldürecek. Hâlâ hayatta olmalarının tek açıklaması buydu.

Katil derin bir sesle konuşuyordu. İlk duyduğunda İngiliz sandığı aksanının Hollandalı olduğuna karar vermişti Bryson. "Birlikte birkaç saat eğleneceğiz," dedi katil. "İlaçlarla sorgulama sizin de göreceğiniz gibi son yıllarda oldukça büyük ilerleme kaydetti."

Yerde yatan Bryson, kelepçelere karşı sessizce ve gizli bir mücadele veriyordu, ama anahtar ya da ona benzer bir şey olmadan çabası işe yaramıyordu. Etrafına bakındı; yerde yatan polis memurları kendisinden bir, iki metre uzaktaydı. Görünmeden onların üzerinden anahtar alması olanaksızdı. Ama orada kalması, büyük bir olasılıkla beceriksizce ve geri dönüşü olmayan ciddi tahribatlar bırakacak miktarda verilecek olan ilaçlarla karşı karşıya kalmaları anlamına geliyordu.

Hayır, diye düzeltti kendi kendine. İlaçlardan sonra ölüm gelecek.

Robby Sullivan bir atın çiftesine benzeyen darbeyi karnına yemiş ve yerftj yıkılmıştı. Gömleğinin önü kan içindeydi; nefes alamıyordu. Bir kurşun akciğeri parçalamış olmalıydı, çünkü yavaş yavaş" boğulduğunu hissediyordu. Zorla aldığı solukları kısa ve kesik kesikti. Bütün bu süre boyunca olanları anlamaya çalışıyordu. Neler oluyordu? Teslim olan çift yaralanmamış gibiydi. Kendi sadık adamları, sevdikleri olan iyi adamları vahşice katledilmişti. Hepsi böyle bir olasılığa göre eğitilmişti, ama gerçekte Westminster Bölgesi'ndeki işleri daha sakindi. Adamlarının başına gelen şey korkunçtu, hayal etmesi bile imkânsız bir şeydi! Ve benim başıma gelen şey de, diye düşündü esefle. Bu dünyada fazla kalamayacağım. Ama anlamıyordu. Silahlı adamlar bakanı öldürenleri kurtarmaya mı gelmişlerdi? O halde neden eli kelepçeli adam kendisini uarmaya çalışmıştı? Tavana baktı, görüşü bir bulanıklaşıyor, bir açılıyordu, gittikçe zayıflıyor, bilincinin daha ne kadar açık kalacağını merak ediyordu.

Tabancasını zamanında çekememişti, ama Savunma Bakanlığı'na bağlı askerlerin birden üzerlerine makineli Jüfek doğrultacağı kimin aklına gelirdi ki? Kuşkusuz Savunma Bakanlığı'na bağlı değildi o, adamlar. Üniformaları, üniformaları Savunma Bakanlığı'na ait değildi... bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Kelepçeli adam haklıydı, bu da masum oldukları iddialarının doğru olduğu anlamına gelebilirdi. Bazı şeyler onun anlama kapasitesinin dışında geliyordu, ama şu kadarı açıktı: Elleri kelepçeli adam sükûnetle teslim olmuştu, itirazları mantıklıydı; aniden içeri giren iki adamsa soğukkanlı katillerdi. Robby Sullivan ölmekte olduğundan, yalnızca birkaç dakikası kaldığından emindi ve Tanrı'ya işleri düzeltmesine izin vermesi için dua ediyordu. Yavaşça, bir sis dalgasının ardından el yordamıyla silahını aradı.

"Uluslararası boyutta arandığınızı bildiğinize eminim," dedi Hollandalı doğal bir sesle.

Elena ağlıyordu, kelepçeli ellerini yüzüne doğru kaldırmıştı. "Hayır, lütfen," diye inledi. "Lütfen."

Bir boksörün sertleşmiş yüz hatlarına sahip ikinci adamın pozisyon değiştirip yaklaştığını gördü. Bir elinde makineli tüfek, diğerinde iğneye benzer bir şey vardı.

|H

"İngiliz kabine üyesini öldürmek ciddi bir suçtur. Ama yalnızca konuşmak istiyoruz sizinle; müdahale etmekte, başımıza bela olmakta neden bu kadar kararlı olduğunuzu öğrenmek istiyoruz."

Bryson'm keskin duyuları birkaç adım ötesinden belli belirsiz bir ses geldiğini algıladı. Hızla bir bakış attığında Sullivan adlı polis memurunun elini hareket ettirdiğini, uzandığını...

Bryson bakışlarını kısa saçlı katile çevirdi, öfkeyle ona baktı. Gördüğümü onun görmesine izin verme Tanrım!

"Müdüriyet artık yok, eminim bunu biliyordur," diye devam etti gri saçlı adam. "Desteğin yok, kaynağın yok. Tek basmasın ve yel değirmenlerine karşı savaşıyorsun."

Onu meşgul et! Dikkatinin dağılmasına izin verme... "Hiç de yalnız değilim," dedi Bryson gözleri öfkeyle parlayarak. "Siz Müdüriyet'i yok etmeden çok önce haberi yaydık. Sen ve diğerlerini biliyorlar, yapmaya çalıştığının şey her neyse çoktan sona erdi."

Polisin parmakları tabancanın namlusuna sürünüyor; yalnızca birkaç milim ötesinde.

Kısa saçlı adam Bryson'm söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi sözlerine devam etti. "Daha fazla kan dökülmesine gerek yok," dedi mantıklı bir şekilde. "Yalnızca dürüst, samimi bir konuşma yapmak istiyoruz sizinle. Hepsi bu."

Bryson tekrar bakmaya cesaret edemedi, ama metalin yere sürünürken çıkardığı ufacık sesi duydu. Dikkatini dağıt! Dikkatini başka bir yere çek; duymamalı, fark etmemeli! Bryson birden sesini yükseltti. "Bütün o tahribatı ve terörizmi haklı gösterecek neyin var?

"Ya o bombaları? Yüzlerce insanla -masum adamlar, kadınlar ve çocuklar- dolu bir uçağı havaya uçurmanın mantığı nedir?"

"Ama görüyorsunuz ki, çok kişinin kurtarılması için birkaç kişinin feda edilmesi gerektiğine inanıyoruz. Birkaç yüz kişinin hayatı milyonların -milyarların- emniyeti ve güvenliğiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey ifade etmez...." Prometheus katilinin yüzü şüpheyle buruşurken sesi kesildi. Başını bir yana eğerek dinledi. "Tomas!"

Birbirinin hemen ardından gelen iki el silah sesi insanı sağır edecek derecede gürültülüydü. Polis başarmıştı! Tabancasını kaldırmış, aşırı kan kaybının

yarattığı şok ve yorgunluğun bir an için yok ettiği gücünü ve azmini toplayarak hedefi çok iyi bulan iki el ateş etmişti. Yüksek kalibreli kurşun katilin başına girip arkasından çıkarken kan her yere sıçradı. Mermi onu dönerken yarıda yalamamıştı, yüzündeki ifade öfke ve şaşkınlık karışımıydı. Daha kısa boylu orta*, ğı dizlerinin üstüne çökmeden önce birkaç kez kasıldı. Boynuna giren kurşun hem omuriliğini, hem de ana atardamarı parçalamıştı.

Elena yuvarlanarak ortalıktan çekildi. Nereden geldiğini anlayamadığı kurşun sesleriyle paniğe kapılmıştı. Ateş kesilince birkaç saniye bekleyip başını kaldırdı ve bu kez çığlık atmadı; yaşadığı şok çok büyüktü ve şu ana kadar gördüğü şiddetten dolayı hissizleşmiş gibiydi. Gözleri kocaman olmuş ve yaşla dolmuştu. Alçak sesle bir dua mırıldanıp kelepçeli ellerini birbirine bastırdı.

Çavuş Sullivan gürültülü bir şekilde nefes almaya başlamıştı, ölüm hırıllı siydi bu. Göğsünden kötü bir yara almıştı. Bryson yaraya bakınca çavuşun yalnızca birkaç dakikasının kaldığını anladı.

"Kim olduğunuzu... bilmiyorum..." dedi polis zayıf bir sesle. "Düşündüğü" müz kişiler değilsiniz..."

"Biz katil değiliz!" dedi Elena. "Bunu biliyorsunuz, bildiğinizi biliyorum!" Titreyen sesiyle ekledi. "Hayatımızı kurtardınız."

Bryson başının sağ tarafında bir metal şıkırtısı duydu: Sullivan ona analı*-tarlan göndermişti.

Acele etmeliyiz, diye düşündü. Silah seslerini duyan diğerlerinin gelme»! ne kadar sürer? iki dakika mı? Bir mi? Saniyeler mi?

Bryson kelepçeli elleriyle uzanıp anahtarları aldı, hemen kelepçe anahtarını buldu. Minik anahtarı Elena'nın kelepçesine sokarak açtı; sonra Elen* anahtarları alıp kocasının kileri açtı. Polislerden birinin iki yönlü telsizi hışırdadı. "Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Gidin," dedi çavuş belli belirsiz bir fısıltıyla.

Elena, Bryson'm sağ taraftaki kemerli pencereye doğru koştuğunu gördü, "Bu adamı burada bırakamayız, bizim için yaptıklarından sonra olmaz!" diye itiraz etti Elena.

"Telsizine cevâp vermiyor," dedi Bryson uzun perdeyi çıkarıp gürültüyle yare atarak. Sonra pencerenin pervazındaki somunu gevşetmeye çalıştı. "Onu hemen bulurlar, o zaman bizim yapabileceğimizden daha fazlasını yaparla!

Ama onun için yapabilecekleri bir şey yok, diye düşünüp söylemedi. "Hadi!" diye bağırdı.

Elena pencereye koştu, pencerenin sürgüsüne serbest kalana kadar vurdu. Bryson döndü, Sullivan sessiz ve hareketsiz bir şekilde yere çökmüştü. Adam bir kahraman oldu, diye düşündü. Ne yazık ki onlardan çok sayıda yok. Pencereye asıldı. Yıllardır açılmamış gibiydi. Ama bir darbeden sonra gevşedi ve soğuk hava dalgası içeri doldu.

Westminster Sarayı'nın bu tarafı, yani doğusu, doğruca Thames'e bakıyordu. Binanın uzunluğu neredeyse üç yüz metre kadardı. Büyük bir bölümü, yaklaşık iki yüz metresi masa ve sandalyelerle döşenmiş olan terasla kaplıydı. Parlamenterler burada çay içiyor ya da dinleniyordu; ama terasın iki yanında iki tane dar ve biraz yüksekçe bir çıkıntı vardı. Bu çıkıntılar taştan yapılma setten biraz kısaydı. Setin hemen ucunda çelik çitler ve onun arkasında da su bulunuyordu. Şu anda, Bryson'm planladığı gibi bu iki çıkıntıdan birinin üzerinden deydiler; nehir tam altlarındaydı, neredeyse dik bir dalışla suya girebilirlerdi.

Elena aşağıya baktı, dehşet dolu bir ifadeyle Bryson'a döndü, ama sonra kocasını şaşırtarak, "Ben önden gideceğim. Bükreş'teki en yüksek tramplenden atlıyormuş gibi yapacağım," dedi.

Bryson gülümsedi. "Başını ve boynunu darbeden koru. Top gibi olmak daha iyi, düşerken başını ve boynunu kollarının arasına al. Ayrıca olabildiğince uzağa düşmeye çalış ki, aşağıdaki sete çarpmadan doğruca suya giresin."

Elena başını sallayıp alt dudağını ısırdı.

"Tekneyi görüyorum," dedi Bryson.

Elena tekrar başını salladı. "En azından o kadarını doğru yaptım," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Thames Nehri Gezinti Şirketi patronuma bir hız teknesi kiralamaktan memnuniyet duydu. Parlamentonun zengin ve alışılmadık işler yapan kimliği gizli bir üyesi olan patronum, bulabildiği en hızlı tekneyle son bayan arkadaşını doğrudan parlamentodaki setten alıp Millennium Dome'a götürmek istiyordu. Burası kolay bölümdü. Teknelerin tümü Westminster rıhtımına bağlı, ama bir tanesini sarayın-tam önüne bağlatmak için çok fazla rüşvet gerekti. Onca paranın nereye gittiğini bilmek istersin belki."

Bryson gülümsedi, "iyi iş çıkarmışsın." Beş altı metre solunda, terasın önündeki çelik çite bağlanmış olan teknenin suda alçalıp yükseldiğini görebili-

yordu. Elena pencereye çıkarken Bryson ona yardım etti. Etrafına bakındı, ç* tının bu tarafında keskin nişancılar ve terasta gezinen bir devriye yoktu, çünkü burası mantıklı ya da beklenen bir kaçış yolu değildi. Eldeki değerli kaynakların dikkatle dağıtılması gerektiği için öncelikler değerlendirilmiş, adamlar ef fazla ihtiyaç duyulan noktalara yerleştirilmişti.

Elena açık pencerenin önünde dikildi, sonra derin bir nefes aldı. Sol eliyle Bryson'm omzunu sıkıp havaya atladı. Ardından bir top haline gelerek on beş metre aşağıdaki suya gürültüyle düştü. Bryson onun başparmağıyla her şey yolunda işareti vermesini bekledi, sonra kendisi pencerenin kenarına çıkıp atladı.

Su soğuk ve çamurlu, akıntı güçlüydü; yüzeye çıktığında güçlü yüzücü Elena'nın neredeyse tekneye ulaştığını gördü. Kendisi tekneye varana dek karısı motoru çalıştırmıştı bile. Tekneye binip kokpite daldı. Kısa süre içinde parlamentodan ve katil ekiplerinden hızla uzaklaşıyorlardı.

Birkaç saat içinde Russell Square'deki otel odalarına geri dönmüşlerdi. Bryson, Elena'nın verdiği oldukça ayrıntılı bir listeye alışverişe gitmiş, onun istediği şeylerle geri dönmüştü: kızıl ötesi portü olan satın alabildiği en güçlü ve hızlı dizüstü bilgisayar, hızlı bir modem, çeşitli bilgisayar kabloları.

Elena, internete bağladığı bilgisayarından başını kaldırdı. "Sanırım bir içkiye ihtiyacım var, sevgilim."

Bryson odanın barından birer viski doldurdu. "İnternette bir şey mi indi, yorsun?"

Elena başını sallayıp müteşekkire bir ifadeyle içkisini yudumladı. "Şifre bu ma yazılımını. Dawson önlem almıştı, elindeki alet şifreyle korunuyordu. On bulmadan hiçbir şey elde edemeyiz. Şifreyi çözdükten sonra eminim bütün gilere ulaşabiliriz."

Bryson, Dawson'ın cüzdanını aldı. "Burada bir şey var mı?"

"Yalnızca kredi kartları, biraz nakit, bir sürü kâğıt. İşe yarar bir şey yok kontrol ettim." Elena bilgisayarına geri döndü. "Belki budur." Dawson'ın dijital yardımcısına bir şifre yazdı. Bir dakika sonra yüzü aydınlandı. "Girdik."

Bryson şerefe kadeh kaldırdı. "Sen inanılmaz bir kadınsın."

Elena başını salladı. "Ben işini seven bir kadınıym. İnanılmaz olan sensin, Nicholas. Senin gibi bir adam tanımadım hiç."

"Çok fazla erkek tanımıyor olmalısın."

Elena gülümsedi. "Payıma düşeni tanıdım. Belki de payımdan fazlasını. Ama hiçbirini senin gibi değildi; hiçbirini senin kadar cesur ve... inatçı değildi. Sen benden hiç vazgeçmedin."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Belki bir süre için, en derin, kararlılık depresyonumda, bu şeyden çok fazla içtiğim sıralarda." Bardağını kaldırıp şerefe içti. "Belki o zamanlar vazgeçmişimdir senden. Öfkeliydim, incinmiştim ve kafam karıştı. Ama hiçbir zaman emin değildim..."

"Neden emin değildin?"

"Neden gittiğin konusunda. Bilmek zorundaydım. Gerçeği öğrenene kadar tatmin olmayacağımı biliyordum, gerçek yüreğimi parçalasa bile."

"Ted Waller'a hiç sordun mu?"

"Ona soru sormamam gerektiğini biliyordum. Eğer bir şey bilseydi -ya da söylemek isteseydi- bunu yapardı."

Elena biraz dalgın, canı sıkkın görünüyordu. Küçük siyah bir balmumu kalemle minik alete dokunmaya başladı. "Hep merak ederdim," diye başladı, sonra sesi kesildi. "Vay canına."

"Ne var?"

"Ajandasına bir giriş yapılmış. 'H. Dunne'yi ara.'"

"Ne zaman?"

"Üç... üç gün önce!"

"Ne? Tanrım, elbette, istedikleriyle hâlâ konuşuyor. Bu şeyde telefon numarası ya da adres defteri var mı?"

"Her şey var gibi, olağanüstü bir veri kaynağı." Tekrar ekrana dokundu. "Kahretsin."

"Şimdi ne oldu?"

"Şifreli, Telefon, adres defteri ve 'transferler' adı altındaki başka bir şey."

"Kahretsin."

"Eh, bu hem iyi, hem de kötü."

"Nasıl iyi*?"

"Yalnızca değerli şeyleri şifrelersin, bu yüzden burada ilginç bir şeyler malı. Kilitli odaya girmek ister insan."

"Bu da bir bakış açısı."

"Buradaki sorun, sınırlı kaynaklar. Bu en iyi cins dizüstü bilgisayarı, a' bizim Dordogne'daki süper bilgisayarlarımızın hesaplama gücüne sahip de Şimdi 56 bitlik DES şifreleme algoritması, Tanrı'ya şükür 128 bitlik anahtarları kullanmamış, ama yine de güçlü."

"Çözebilir misin?"

"En sonunda."

"En sonunda ne demek... saatler mi alır?"

Bu bilgisayarlar günler veya haftalar alır. Bu da bu sistemlerin içini dış bildiğim için böyle."

"Bizim günümüz bile yok."

Elena uzun süre sessiz kaldı. "Tamam," dedi sonunda. "Doğaçlama yapıya çalışabilirim; temel olarak işi,, internetteki farklı hacker sitelerine pay ed milyarlarca rakam kombinasyonunu parçalama işini dağıttım. Bakalım bu şekle de bir şey bulabilecek miyiz? Daktilosu olan sayısız maymunun sonunda Sh* kaspeare yazması gibi bir şey bu."

"Kuşkulu görünüyor."

"Açık konuşayım, pek umutlu değilim."

Üç saat sonra Bryson, Hint yemekleriyle geri geldiğinde Elena bitkin ve üzüntülü görünüyordu.

"Şansın yaver gitmedi, ha?" dedi Bryson.

Elena başını iki yana salladı. Sigara içiyordu ki, bu Bryson'm Roman ya'dan kaçtıklarından beri görmediği bir şeydi. Bilgisayarın disket sürücüsüllü den Dordogne binasından kaçırdığı disketlerden birini çıkardı. Sigarasını söndürüp banyoya gitti. Alnına ıslak bir bez bastırarak banyodan çıktı, yerine oturdu. "Başım ağrıyor," dedi. "Çok fazla düşünmekten."

"Mola ver," dedi Bryson. Yiyecek torbasını bırakıp Elena'nın arkasına geçti, boynunu ovuşturmaya başladı.

"Oh, bu çok iyi geldi," diye mırıldandı. Bir dakika sonra, "Valer'a ulaşma*lıyız," dedi.

[

"Acil bağlantı kanallarından birini kullanabilirim, ama Müdüriyete yapılan Sızıntının derinliğini bilmiyorum. Mesajımı alabileceğinden bile emin değilim."

"Denemeye değer."

"Evet, ama ancak kendi güvenliğimizi tehlikeye atmazsa. Waller bunu an-
nr, kabul eder."

"Bizim güvenliğimiz," diye mırıldandı Elena. "Evet."

"Ne diyorsun."

" 'Güvenlik' sözcüğü şifre ve parolayı düşünmeme neden oldu."

"Doğal olarak."

"Ve Dawson'ı düşündüm. Öyle meşgul ve dikkatli bir adamın bütün o sit-
eleri nasıl ezbere bildiğini merak ettim. Çünkü onun gibi birisi hiçbir zaman tek
jir şifre kullanmaz, bu güvenli değil." "

"Peki nasıl hatırlıyordu şifrelerini?"

"Bir yerlerde listesi olmalı."

"Bir ofisteki bilgisayar güvenliğinde en zayıf zincir halkasının her zaman
nekreter olduğunu deneyimlerimle öğrenmişimdir, çünkü şifreleri hiç hatırlaya-
madığı için çekmecesinde saklar."

"Dawson'ın bundan daha zeki olduğuna eminim. Ama şifreleme 'anahtarı'
uzun rakam dizilerinden oluşur; ezberlemek gerçekten imkânsızdır. Bu yüz-
den... bana onun Palm Pilotunu uzatır mısın?"

Bryson istediği şeyi alıp Elena'ya uzattı. Genç kadın aleti açıp balmumu
kalemiyle ekrana dokundu. Saatlerdir ilk kez gülümsüyordu. "İşte bir liste. Tes-
serae' diye anlaşılmaz bir sözcükle etiketlemiş."

"Eğer lisede gördüğüm Latinceyi doğru hatırlıyorsam bu fessera'nın çoğu-
luydu, anlamı 'şifre'dir. Liste açık mı?"

"Hayır, şifrelenmiş, ama basit bir şifreleme yöntemiyle; adı 'güvenli bilgi
İdare yazılımı.' Şifre koruyucu. Hiç zor değil. Ön kapıyı kilitleyip garaj kapısını
açık bırakmak gibi bir şey. Daha önce indirdiğim şifre bulma yazılımını kullana-
bilirim. Çocuk oyuncağı."

Her zamanki enerjisi ve coşkusu yerine gelmiş bir şekilde işine geri dön-
dü. On dakika sonra şifreyi bulmuştu. Dawson'ın dikkatle gizlediği bütün bilgi-
lere ulaşabiliyordu artık.

"Sevgili Tanrım, Nick. 'Transferler' elenen dosya yapılan para havalelerini gösteriyor. Londra banka hesap numaralarına ait uzun bir liste var buracJH Miktarlar elli binle yüz bin pound arasında dolaşıyor, bazı durumlarda bunun üç katına çıkıyor!"

"Alıcılar kim?"

"İsimler! Parlamentoda Kim Kimdir oyununa benziyor bu. Politik yelpazenin her noktasından Avam Kamarası üyeleri var; İşçi partili, Liberal Demokrat, Muhafazakâr, hatta Ulster Sendikacıları bile var. isimler, alış tarihleri, miktarlar, hatta onlarla buluştuğu yer ve zamanlar bile kayıtlı. Tam bir belgesel kayıt." I

Bryson'm nabzı hızla atıyordu. "Rüşvet ve şantaj. Yasadışı politik etkide buKJ lunmanın iki önemli unsuru. Batılılara şantaj yapmak için Sovyetlerin kullandığı eski bir teknikti bu; son derece yasal görünen danışmanlık hizmetlerin için sana ödeme yaparlar, sonra da sana sahip olurlardı. Banka hesabına Sovyetler tarafından yapılan ödemelerin kanıtları olurdu ellerinde. Dawson yalnızca parj lamento üyelerine şantaj yapmakla kalmıyor, herhangi biri vazgeçecek olursa kullanmak üzere potansiyel şantaj kanıtı olarak bu kayıtları da saklıyordu. GÜİ cünü bu şekilde kullanan Simon Dawson Dışişleri Bakanı Rupert Vere'nin, LorJ Parmoreün ve parlamentodaki diğer söz sahibi düzinelerce insanın arkasınd ki gizli güç haline gelmişti. Simon Dawson gizli patrondu. Gözetim anlaşması bi önemli bir politik tartışmayı etkilemek istiyorsan paranın kesinlikle etkisi olu Dürüst olmayan politikacılara, oyları satılık olanlara rüşvet verirsin olur biter."

"Görünen o ki parlamentodaki önemli politikacıların çoğu oylarını satı muş."

"Eminim ki, basit rüşvet verme işinden çok daha fazlası söz konusu bu da. Eğer son yıla ait İngiliz basınını incelersek Birleşik Devletler Kongresi'ni olanlara benzer şeyler göreceğimizden eminim; hassas, özel bilgilerin sızma utandırıcı, zarar verici sırların, insani zayıflıkların dünyaya açıklanması gibi. An"; laşmanın en zorlu muhaliflerinin istifaya zorlandığına bahse girerim; tıpkı Amt rika'da Senatör Cassidy'ye olduğu gibi. Böylece diğerleri uyarılıp tavizler verili; yor, sonra karşılık olarak ödülleri, yani 'kampanya katkılarını' alıyorlar."

"Aklanmış paralarla," dedi Elena. "Böylece izleri sürülemiyor."

"Paranın kaynağını bulmanın bir yolu var mı?"

Elena, Dordogne'dan getirdiği disketlerden birini bilgisayara soktu. "Dawson'ın kayıtları eksiksiz, hatta paranın ilk çıktığı bankanın kodları bile var. Banka adını listelemek yerine kodlamış."

"Chris Edgecombün indirdiği verilerle mi karşılaştıracaksın?"

Edgecombün adı geçince Elena'nın yüzü bir an bulutlandı; o kâbusu hatırladığı belliydi. Cevap vermedi, onun yerine uzun rakam sütunlarının geçtiği ekrana baktı. "Uyan bir tane var."

"Bir tahminde bulunayım," dedi Bryson. Meredith Waterman."

"Doğru. First Washington Mutual Bancorpün gizli sahibi. Richard Lanchester'in servetini kazandığını söylediğin yer."

Bryson derin bir nefes çekti. "Eski tarz bir yatırım bankası her nasılsa Washington ve Londra'ya yasadışı para akışına aracı olmuş."

"Ve belki diğer dünya gücü merkezlere; Paris, Moskova, Berlin..."

"Hiç kuşkusuz. Meredith Waterman aslında kongre ve parlamentonun sahibi."

"Richard Lanchester'in orada çok zengin olduğunu söylemiştin."

"Doğru, ama hikâyeye göre, Washington'a gitmek için hepsini geride bırakmış."

"Çocukken Bükreş gazetelerinde yazılanlara asla inanmamam gerektiğini öğrenmiştim. Resmi bir açıklamaya da öyle."

"Üzülerek söylüyorum ki, yararlı bir ders bu. Lanchester'in burada hâlâ etkili olduğunu, bu şekilde eski bankasını büyük miktarlarda rüşvet vermek için kullanabildiğini mi düşünüyorsun?"

"Meredith Waterman özel bir banka. Öğrendiğime göre, sınırlı sayıda; on, [on iki kadar büyük ortağı var. Hâlâ oranın ortağı olması mümkün mü sence?"

"Hayır. Olamaz. Bir kez hükümette çalışmaya başladıktan sonra hepsinden vazgeçmek zorunda. Beyaz Saray'da çalışmak için mal varlığının ortada olması gerekir."

"Hayır, Nick. Mal varlığını FBI'a bildirmek zorunda, halka değil. Hiçbir zaman senato onayından geçmek zorunda kalmadı, değil mi? Bir düşün; belki de Başkan'ın devlet bakanı olması teklifini bu yüzden reddetti! Belki bu yalnızca alçakgönüllülük değildi, bir de halkın incelemesine maruz kalmak istemedi. Belki saklayacak şeyleri vardı; kirli çamaşırları gibi."

"Ulusal güvenlik danışmanının herhangi bir devlet bakanının geçtiği inelmelerden geçmediği konusunda haklısın," dedi Bryson. "Ama yine de Bey Saray çalışanları kim olurlarla olsunlar mikroskop altındadırlar, bütün davranı lan incelenir, herkes mali uyumsuzluklar arar."

Elena sabırsızlanmıştı; çoğunlukla soyut prensipler konusunda rahat olan b matematikçiydi ve Bryson'm eksikler bulmakta ısrar ettiği bir teori geliştiriyord "Lanchester'la ilgili olan bu konuyu düşünmeni istiyorum. Son birkaç ay içind Uluslararası Güvenlik ve Gözetim Anlaşması konusunda olanları yakından tak' ediyorum. Bizim işimizde böyle şeylerle doğal olarak ilgiliyizdir, öyle değil mi?"

Bryson başını salladı.

<

"Ayrıca, bu anlaşma bir kez onaylandıktan sonra, uluslararası bir idare büyük güçleri olan, yeni, global bir kanun gücü yaratacak. Peki bu yeni teşk' latı kim yönetecek? Son birkaç hafta içindeki gazete haberlerini yakından t kip ediyorsan, yönetici olarak hep aynı birkaç isimden söz edildiğini görmü sündür; her zaman haberlerin gizli saklı bir yerlerinde olurlar ve spekülasyo ların içinde yer alırlar. Hep 'çar' terimini kullanırlar, beni endişelendiren bir t rim bu. Biz Romenlerin Rus çarı konusunda neler hissettiğimizi bilirsin."

"Çar da Lanchester, değil mi?"

"Adı ortalıkta dolaşıyor, ne diyorlar ona, 'deneme balonu' mu?"

"Ama bu çok anlamsız, o anlaşmaya karşı! Beyaz Saray'da bu anlaşmay en fazla karşı çıkanlardan biri o. Onun inancına göre, böyle dünya çapında b kanun gücü istismar edilebilir, temel kişisel özgürlükleri kısıtlayabilir..."

"Peki anlaşmaya karşı olduğunu nereden biliyoruz? Sızıntılardan, değil mi? Zaten işler böyle yürümüyor mu? Bilirsin ki, basına sızıntı yapmanın he zaman gizli bir amacı vardır; insanların bazı şeyleri bilinir hale getirip, halkı algısını etkilerken bazı nedenleri vardır. Belki Lanchester hırslarını gizlemey çalıştı, çünkü bu pozisyon için aday gösterilmeyi gerçekten istiyordu, o zama da isteksizce kabul edecekti!"

"Tanrım. Galiba bazı nedenlerle bir şaşırtmaca yapıyor olması mümkün.

"Bu 'bazı nedenler' aynı zamanda Prometheus komplosunun arkasınd oluşunu da kapsıyor ve herhangi bir düzenin içindeymiş gibi görünmemek onu için çok önemli. Midye kabukları ve küçük bir bilyeyle oynanan o oyunu düşü Midye kabuklarını hareket ettirsin ve insanlar bilyenin hangisinin altında old

ğunu bulmaya çalışırlar. Senin deyimle, bu da bir şaşırtmaca ya da saptırma-
ca. Kanun yapma konusunda halkın önünde cereyan eden tartışmaları hepimiz
seyrediyoruz, oysa perdenin arkasında gerçek savaş sürüyor. Büyük miktarlar-
da para ve güç içeren bir savaş! On kat daha zengin ve nüfuzlu hale gelmeyi
bekleyen zengin ve nüfuzlu vatandaşlar tarafından sürdürülen bir savaş."

Bryson başını salladı, Karısının söylediklerinin çoğu mantıklı ve akla uygun-
du. Fakat Başkan'ın ulusal güvenlik danışmanı, bir Beyaz Saray görevlisi ve ne-
redeyse büyük bir akvaryumun içinde yaşayan biri böylesine büyük bir komplo-
yu hazırlayamazdı. Risk çok büyüktü, ortaya çıkma tehlikesi çok ciddiydi. Bu an-
lamsızdı. Sonra bir de neden konusu vardı. Güç ve para dürtüsü insanlık tarihi
kadar eskiydi, belki daha da eski. Fakat... bütün bunlar Lanchester'ın başka bir
bürokratik pozisyona getirilmesi için miydi? Saçma. Böyle bir şey olamazdı.

Bryson artık Richard Lanchester'ın Prometheus'un anahtarı olduğuna ik-
na olmuştu. Onları Prometheus'a götürecek olan zincirin önemli bir halkasıydı.
"İçeri girmek zorundayız," diye fısıldadı ısrarcı bir şekilde.

"Meredith Waterman'ın içine mi?"

Bryson başıyla onayladı, derin düşüncelere dalmıştı.

"New York'takine mi?"

"Evet."

"Ne yapmak için?"

"Gerçeği bulmak için. Richard Lanchester, Meredith Waterman ve Promet-
heus komplosu arasındaki bağlantının ne olduğunu bulmalıyız."

"Eğer haklıysan -eğer Meredith Waterman gerçekten düğüm noktasıysa
ve dünya çapında yapılan büyük ödemelerin odağıysa- o zaman işimiz zor.
Orası iyi korunuyordur; bütün dosya dolapları üç kere kilitleniyor, bütün bilgisa-
yar şifreleri korunuyor ve dosyalar da şifre'lenmiştir."

"Bu yüzden içeri girmek istiyorum."

"Nicholas, bu delilik!"

Bryson alt dudağını ısırdı. "Bu işi adamakıllı bir düşünelim. Şaşırtmacala-
rımızdan birini kullanabiliriz; eğer kapı kilitliyse pencereden girersin."

"Pencere neresi?"

"Saygıdeğer eski bir bankanın nasıl olup da para aklama işine girdiğini bul-
mak istiyorsak kayıtları beklediğimiz yerde bulamayacağımızdan eminim. Çünkü,

senin de dediğin gibi her yer sıkı sıkıya kapalı olacaktır. Bütün güncel kayıtlar ul şılamaz yerlere kapatılmıştır. Bu yüzden düne bakmamız gerekiyor, eski M dith Wwaterman'a, prestijli yatırım bankasına, eski parlak günlerine. Geçmişine

"Ne diyorsun sen?"

"Bak, Meredith Wwaterman eskiden Wall Street ortaklıklarından biriydi; grup titrek yaşlı bunaktan oluşan ortakları, bütün kararlarını, tabut biçiminde konferans masasının etrafında, atalarının yağlıboya tablolarının altında veri yordu. Bu yüzden ne zaman ve nasıl rüşvet için para aktarmaya başladıklarına öğrenmeliyiz. Ve bunu kim yaptı? Ne zaman ve nasıl oldu bu iş?"

Elena omuz silkti. "Ama böyle kayıtları nerede bulabilirsin ki?"

"Arşivlerde. Geçmişlerine bağlı olan bütün eski tarz bankalar eski dos' lan, arşivleri saklar, en ufak belgeyi dosyalayıp kaldırır, yeni nesiller için etik ler. Bu yaşlı heriflerin gerçek bir tarih merakı var, kendi ölümsüzlüklerine öne veriyorlar. Yeni sahiplerin eski kayıtları atması pek olası değil, eski kayıtlar ği li para havalelerinden önceki günlerden kaldığı için önemsiz oldukları düşün müştür. Ve bizim penceremiz, bu işin yumuşak karnı burası. Güvenliğin gevşek olduğu alan. Şimdi, bu şeyle bize iki bilet ayırtabilir misin?"

"Elbette. New York'a doğru mu?"

"Evet."

"Yarına mı?"

"Bu gece. Bu gece iki bilet bulursan al, hangi havaalanı olursa olsun, kolt' lar ayrı yerlerde bile olabilir. New York'a olabilecek en kısa zamanda varmalıyı

Eski, saygıdeğer yatırım bankasının New York merkezine, diye düşün Bryson. Artık Prometheus aldatmacasının önemli bir halkasını oluşturan bir mantarın itibarlı bankasına.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Tanınmış yatırım bankalarından biri olan Meredith Waterman'ın merkezi Manhattan'ın en güneyindeki Maiden Lane'de bulunuyordu. Wall Street'den birkaç blok uzakta ve Dünya Ticaret Merkezi'nin gölgesinde kalıyordu. Yakında bulunan ve ülkenin altın rezervinin çoğunu yerin beş kat altında saklayan New York Federal Merkez Bankası'na ait Rönesans taklidi plazanın aksine, Meredith Waterman binası iddiasız, ama gururlu ve yalındı. Eğimli çatısı, tuğla ve kireçtaşı cephesiyle dört katlı, zarif neoklasik bina yüzyıl önce Fransız tarzında inşa edilmişti; bu' jnduğu bölge itibarıyla farklı bir yere, farklı bir çağa aitmiş gibi görünüyordu. Fransızların dünya imparatorluğu hayalleri kurmaya cesaret ettikleri Napoleon dönemindeki Paris'e aitti sanki.

Finansal bölgenin yeni gökdelenleriyle kuşatılmış olup mihenk taşı özelliği taşıyan Meredith Waterman binası, aristokrat atalarından gelen huzurlu bir güven hissi yayıyordu etrafına, çünkü Amerika'nın en eski özel bahkasıydı. Nezaket ve Amerika'nın en zengin ailelerinin servetlerini idare etmesiyle ünlüydü. Meredith Waterman ismi efsanevi maun lambrili ortaklar odasını akla getiriyordu, ama aynı zamanda global bir uzantısı da vardı. *Fortunes'dan Forbes'a*, *The Wall Street Journal'a* kadar bütün finans dergilerinin makale ve profillerinde, bu özel bankanın kulüplere olan benzerliğinden, kökleri Manhattan'ın kuruluşuna kadar uzanan on dört büyük ailenin ortaklığından oluştuğundan ve Amerika'nın en büyük yatırım bankalarının arasında geriye kalan son özel ortaklık olduğu gerçeğinden söz ediliyordu.

Bryson ve Elena birkaç saatini hazırlıkla geçirdi. Elena, New York Halk Kütüphanesi'nin internet servisini kullanarak Meredith VWaterman hakkında geni bir araştırma yapmıştı. Banka hakkında çok az finansal bilgi vardı, çünkü hiselerine halkın sahip olduğu bir şirket değildi, operasyonları hakkında nispeten daha az bilgi açıklaması gerekiyordu. Büyük ortaklar konusunda daha fazla bilgi edindi, ama çoğu klasik biyografi tarzındaydı. Richard Lanchester adı listedeki ortakların arasında yoktu; Başkan'ın ulusal güvenlik danışmanı olduktan kısa bir süre sonra istifa etmişti. O zamandan beri eski işiyle hiçbir bağlantısı yok gibi görünüyordu.

Peki ya sosyal bağlar, kişisel bağlar, okul günlerine dayanan arkadaşlıklar,¹ aile bağlantıları? Elena araştırdı, araştırdı, ama bir şey bulamadı. Lanchester'ın sosyal çevresi eski ortaklarınıninkiyle çakışmıyordu; onlarla aynı okula da gitmemisti. Eğer bir Lanchester bağlantısı varsa bile bu açık bir bağlantı değildi.

Bu arada Bryson kendini en rahat hissettiği biçimde bilgi topluyordu: ayaklarının üstünde, gözleriyle ve telefonla. Telefon tamircisi, bilgisayar satıcısı, klimalık ofis arayan girişimci kılığında saatlerce dolaşmıştı etrafta, komşu binaların dışında çalışan bilgisayar uzmanlarıyla sohbet etmişti. Öğleden sonra geç saatlere kadar, Meredith VWaterman'ın bina plânları, bilgisayar sistemleri ve hatta eski şirket kayıtları hakkında önemli miktarda bilgi edinmişti.

Elena'yla randevusundan hemen önce bölgeyi son kez tararken şehir dışından gelen bir turistin merakıyla binanın hemen önünden geçti. Ana giriş geniş, dik granit merdivenlerin üstündeydi. İçerde, oval mermer lobi göz alıcı² biçimde aydınlatılmıştı, ortadaki bir kaidenin üstünde büyük bronz bir heykel duruyordu. İlk bakışta Yunan mitolojisine ait bir figür gibi görünüyordu, insana taradık geliyordu. Bryson daha önce bir yerde görmüştü onu. Sonra hatırladı: Rockefeller Merkezi'ndeki buz pateni pistinde.

Evet. Rockefeller Merkezi'ndeki ünlü bronz heykelin taklidi gibi görünüyordu Prometheus heykeliydi bu.

Saat öğleden sonra beşti; hazırlıklarını tamamlamışlardı, fakat Bryson araştırmaları gizlice girişi gece yarısından önce denememeleri gerektiğini gtermiştir. En azından daha yedi saat beklemeleri gerekiyordu.

Beklemek için çok uzun gelse de normalde kısa bir süreydi bu. Zaman zbulunuyordu, ziyan edilmemeliydi. Diğerlerine de, ulaşılmalıydı, ki bunların ba-

çında Harry Dunne geliyordu. Ama bir yerde bulunamıyordu, nerede olduğuna dair açık bir bilgi yoktu, yalnızca "ailevi nedenlerden" dolayı belirsiz bir süre için "izinli" olduğu söyleniyordu; "ailenin", "tıbbi" sözcüğünün şifreli bir ifadesi oldu- (juna ve kıdemli istihbarat görevlisinin ciddi bir biçimde hasta olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu ortada.

Elena araştırmasını yapmış, sorular sormuştu, ama bir şey bulamamıştı.

"Ön kapı yaklaşımını denedim," dedi. "Ev numarasını aradım, ama cevap veren kişi, yani kâhya onun çok hasta olduğunu söyledi. Hayır, nerede olduğunu bilmiyordu."

"Bilmediğine inanmıyorum."

"Ben de öyle. Ama çok iyi bilgilendirildiği belliydi, telefonu çok çabuk kapattı. Yani çıkmaz sokaktayız."

"Ama belli ki ona ulaşılabilir, Simon Davson'ın Palm Pilotündeki birkaç gün öncesinin notunu doğru bir biçimde yorumluyorsak tabii."

"Davson'ın telefonlarını kontrol ettim, Harry Dunne'nin ev telefon numarası yok. Şifreli olarak bile yok."

"Peki ya online araştırma kayıtları, tıbbi kayıtları?"

"Söylemesi kolay. Adını ve sosyal güvenlik numarasını kullanarak bütün normal tıbbi kayıt araştırma yöntemlerini denedim, ama bir şey çıkmadı. İşe yarayacağından emin olduğum bir hileyi bile denedim. Beyaz Saray sekreteriymiş gibi davranıp CIA personel dairesini aradım; Başkan'ın, eski dostu Harry Dunne'ye çiçek göndermek istediğini ve bunun için adresine ihtiyacı olduğunu söyledim."

"Güzel, işe yaradı mı?"

"Ne yazık ki hayır. Dunne'nin bulunmak istemediği kesin. Ellerinde bilgi olmadığına ısrar ediyorlar. Nedenleri her neyse oldukça işe yarar bir mahremiyet kordonu var."

Mahremiyet kordonu. Bryson'm kafasına birden dank etti. Dunne'nin Felicia Teyze'yle ilgili olarak kullandığı o terim neydi? 'Güvenlik kordonu'. "Başka bir yolu olmalı," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle mi? Nasıl?"

"Felicia Teyze'nin kaldığı bakım evinde bir idareci var, yanılmıyorsam adı Shirley'di. Harry Dunne'ye her zaman ulaşabiliyor. Birisi Felicia'yı arar ya da ziyaretine gelirse ona haber veriyor."

"Ne? Harry Dunne, Felicia Munroe'ya kimin geldiğiyle neden ilgileniyor? Felicia'yı son gördüğümüzde aklı pek yerinde değildi, değil mi?"

"Ne yazık ki, evet. Fakat belli ki, Dunne onu dikkatle izlemenin önemli *M* duğunu düşünüyor, güvenlik kordonu demişti buna. Açıklayacak bir şeyi olduğundan korkmasa onun etrafında güvenlik kordonu oluşturmazdı. Belki de'bildiği şey -öneminden haberdar olsun ya da olmasın- Pete Munroe'nun Müdürü-yette olduğuydu."

"Öyle miydi?"

"Sana anlatacak çok şey var; şu anda bunun için vaktimiz yok. Giderken yolda konuşuruz."

"Nereye giderken?"

"Rosamunt Cleary Uzun Süreli Bakım Merkezi'ne. Arabayla biraz kuzeye' çıkacağız. Felicia TeYZe'ye habersiz, programsız bir ziyarette bulunacağız." ;j

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Bakımlı bahçelerin içinde yer alan Rosamund Cleary Uzun Süreli Bakım Merkezi'ne altı buçuğu biraz geçe vardılar. Hava serindi, çiçek ve yeni biçilmiş çimenlerin kokusu ortalığı kaplamıştı. Uzun ve sıcak bir gün sona ermek üzereyd

İçeri önce Elena girip idareciyle konuşmak istediğini söyledi. Yoldan geçi yordu -kentte arkadaşlarıyla kalıyordu- ve bu kurum hakkında harika şeyle duymuştu. Hasta babası için mükemmel bir yer olacağını düşünüyordu. Elbe te, gün bitmek üzereydi, ama Shirley adında bir çalışan var mıydı orada? A kadaşlarından biri Shirley adından söz etmişti...

Kısa bir süre sonra Bryson içeri girip Felicia Monroe'yu görmek istedi. El na, Shirley'in zamanını aldığı için Dunne'yi arayamayabilirdi. Bu işleri daha kolaylaştırırdı, ama Bryson buna güvenmiyordu. Çünkü Dunne'nin Bryson'ı kendi geçmişine takılıp kaldığını düşünmesinde yanlış bir şey yoktu. Belki de bu durum Prometheus Grubu'nun, Bryson'm yanlış yolda olduğunu düşünmesini, bu yüzden acil bir tehdit oluşturmadığına inanmasını sağlayabilirdi.

Bırak da kendi geçmişimi düşündüğümü sanıp bunu saplantı haline getirdiğime inansınlar.

Ama ben gerçeği ortaya çıkarmayı saplantı haline getirdim.

Felicia'nın aklı başında olması için dua etti.

Bryson içeri girdiğinde şık yemek odasındaki yuvarlak maun masada tek başına oturmuş yemek yiyordu. Ötekiler başka masalarda tek başlarına ya da arkadaşlarıyla oturuyorlardı. Bryson yaklaşıncı Felicia başını kaldırdı. Sanki beş dakika önce konuştuğu birini görmüştü. Gözlerinde herhangi bir şaşkınlık ifadesi yoktu. Bryson'm içi burkuldu.

"George!" dedi titrek bir sesle, sevinmişti. Gülümseyince ruj bulaşmış inci gibi dişleri göründü. "Ah, ama bu çok şaşırtıcı. Sen öldün!" Sesi azarlar gibiydi, yaramaz bir çocuğa ders veriyordu sanki. "Burada olmamalısın, George."

Bryson gülümsedi, Felicia'nın yanağına bir öpücük kondurarak masanın karşısına oturdu. Felicia, hâlâ babası sanıyordu onu. "Beni yakaladın, Felicia." Bryson utangaç bir şekilde gülümsedi, ses tonu neşeliydi. "Ama bana bir daha söyle, nasıl öldüm ben?"

Felicia'nın gözleri kurnaz bir şekilde kısıldı. "George, yine mi bu konu! Nasıl olduğunu çok iyi biliyorsun. Tekrar etmeyelim. Pete kendini yeterince kötü hissediyor, biliyorsun." Patates püresinden bir çatal aldı.

"Neden kendini kötü hissediyor, Felicia?"

"Onun yerine kendisinin olmasını diliyor. Sen ve Nina değil. Durmadan kendine kızıyor. Neden George ve Nina ölmek zorundaydı?"

"Neden öldük?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun. Sana söylemem gerekmiyor."

"Ama nedenini bilmiyorum. Belki, sen bana söyleyebilirsin."

Bryson başını kaldırıp bakınca Elena'yı görüp şaşırdı. Felicia'ya sarıldı, sonra da yanına oturdu. Felicia'nın kemikli, lekeli ellerini tuttu.

Felicia, Elena'yı tanımış mıydı? Bu imkânsızdı; birbirlerini yalnızca bir kez görmüşlerdi, yıllar önce. Elena'nın tavırlarındaki bir şey Felicia'yı rahatlatıyordu. Bryson, Elena'yla göz göze gelmek, neler olduğunu öğrenmek istiyordu, ama Elena bütün dikkatini Felicia'ya yöneltmişti.

"O burada olmamalı, gerçekten," dedi Felicia, Bryson'a yandan bir bakış fırlatarak. "O öldü, biliyorsun."

"Evet, bunu biliyorum," dedi Elena yumuşak bir sesle. "Ama bana olanları anlat. Olanlar hakkında konuşursan kendini daha iyi hissetmez misin?"

Felicia'nın canı sıkılmış gibiydi. "Hep kendimi suçluyorum. Pete durmadan onların ölmek zorunda olmadıklarını söylüyor, keşke ben ölseydim diyor. George onun en yakın arkadaşıydı, biliyorsun."

"Biliyorum. Bu konuda konuşmak senin için çok mu zor? Yani, olanlar konusunda konuşmak? Nasıl öldükleri konusunda?"

"Şey, bugün benim doğum günüm."

"Öyle mi? Mutlu yıllar, Felicia!"

"Mutlu mu? Hayır, hiç de mutlu değil. Çok çok üzücü. Korkunç bir gece,"

"Bana o geceyi anlat."

"Çok güzel, karlı bir geceydi! Hepimiz için yemek hazırladım, ama yem için soğuması umurumda değildi! Bunu Pete'e söyledim. Ama hayır, doğum günü yemeğimi bozmak istemiyordu. George'a acele etmesini söyleyip duruyordu, acele et, acele et! Daha hızlı sür! Ne var ki, George bunu istemiyordu, e' ki Chrysler'in buzlu yolları kaldıramayacağını, frenlerin kötü olduğunu söylüyordu. Nina çok endişeliydi, bir kenara çekip fırtınanın dinmesini beklemeleri istiyordu. Ama Pete onları zorlayıp durdu, ısrar etti! Acele et, acele et!" Gözleri büyümüş ve yaşla dolmuştu; umutsuzca Elena'ya baktı. "Araba kontrolde çıktığında George ve Nina öldü... Oh, benim Pete'im bir ayı aşkın bir süre hatanede kaldı ve bütün o süre boyunca tekrar tekrar şunu söyledi: 'Ölen ben o' malıydım! Onlar değil! Ben ölmeliydim!'" Acı dolu hatıralar, geçmiş ve şimdinin birbirine karıştığı kadının zihninden yavaş yavaş ortaya çıkarken yaşlar yanaklarından süzülüyordu. "Onlar çok iyi arkadaştlar, biliyorsunuz."

Elena kolunu rahatlatmak istercesine yaşlı kadının omzuna doladı. "A' o bir kazaydı," dedi. "Kazaydı. Herkes bunu biliyor."

Bryson uzanıp Felicia'ya sarıldı, gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Kollarının arasındaki kadın minik bir kuşa benziyordu.

"Geçti," dedi onu yatıştırmaya çalışarak. "Geçti."

"Senin için büyük bir rahatlama olmalı," dedi Elena, Bryson'a.

Kiralık Buick'i süren Bryson başını salladı. "Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı; şartlara ve karışık zihin yapısına rağmen."

"Düşüncelerinde kesin bir tutarlılık var, kafa karışıklığı ve düşünce bozukluğuna rağmen. Uzun dönemli hafızası güçlü, ki genellikle öyle olur. O anda n*rede olduğunu bilemeyebilir, ama düşün gününü çok açık bir şekilde hatırlar."

"Evet. Sanırım Dunne dikkatle hazırladığı yalanlarını doğrulamak için onunla bağlantıya girmem durumunda Felicia'nın ileri derecede bunamış olmasına güveniyordu. Olayların tek tanığı olarak güvenilir biri olmadığını Dunn biliyordu, sahte hikâyesini Felicia'nın yalanlayamayacağını farkındaydı."

"Ama az önce bunu yaptı."

"Evet. Yalnız bunun için Dunne'nin CIA'daki adamlarının sahip olduğundan kuşku duyduğum güven, sabır, ısrar ve yumuşaklık gerekiyordu. Senin için Tanrı'ya şükrediyorum. Yumuşaklığı olan sendin ve sanırım o da bunu hissetti. Böylesine yumuşak bir yaratığın gizli ajan niteliklerine sahip olduğunu kim düşünebilir?"

Elena gülümsedi. "Telefon numarasından mı söz ediyorsun?"

"Nasıl aldın, hem de bu kadar çabuk?"

"Birincisi, onun yerinde olsam nereye koyarım diye düşündüm, çabuk bulabileceğim bir yer olmalıydı. Ayrıca, eğer Harry Dunne, yöneticinin kendisinin yalnızca endişeli bir akraba olduğunu düşünmesini istiyorsa, güvenlik önleminde ısrar edemeyeceğini düşündüm."

"Neredeymiş, masasının üstündeki Rolodex'te mi?"

"Yakın. Kayıt defterinin üst köşesine yapıştırılmış 'acil' numaralar listesi vardı. Oturur oturmaz gördüm ve çantamı kazayla masasının yanındaki sandalyede bıraktım. Çevreyi dolaşmaya çıkarken birden hatırladım. Almaya gittiğimde içindekileri masasına ve yere döktüm. Eşyalarımı toplarken numaraya bakıp ezberledim."

"Ya orada olmasaydı?"

"B Planı, çantayı orada daha uzun süre bırakmamı ve sigara molası sırasında almamı gerektiriyordu. Çok fazla sigara içeriyor."

"C Planı da var mıydı?"

"Evet. Sen."

Bryson bir kahkaha attı, içinde bulundukları gerilimi hafifletmek için çok ihtiyaç duydukları nadir anlardan biriydi bu. "Bana çok güveniyorsun."

"Sanmıyorum. Ama şimdi benim sıram. Bugünlerde internet sayesinde ters numaraları bulmak çok kolaylaştı. Bunu kendim yapmak zorunda bile değilim; sayıları yüzü bulan araştırma servislerinden birine e-mail gönderirim ve yarım saat içinde bana adresi bulurlar."

"Alan kodu sekiz bir dört, neresi bu? Bugünlerde çok fazla alan kodu var."

"Telefonun yanına 'PA yazmış; Pennsylvania galiba, ne dersin?"

"Pennsylvania mı? Harry Dunne neden orada olsun ki?"

"Belki oralıdır. Büyüdüğü evdir, olamaz mı?"

"Belirgin biçimde New Jersey aksanı var."

"O zaman akrabaları vardır. Ters numara araması yapacağım; gerisini bulmak kolay olur."

Saat sabah birde Meredith Waterman binasında çok az sayıda çalışan ka-
mıştı: bir avuç güvenlik görevlisi ve bir enformasyon teknolojisi çalışanı.

Binanın yan tarafındaki çalışan girişinde görevli olan sert görünlü kadın güvenlik görevlisi Harlequin romantizmini okumakla meşguldü ve rahatsız ediy-
mek hiç hoşuna gitmemişti.

"Kabul listesinde değilsiniz," dedi somurtkan bir şekilde. Uzun tırnaklı iş
ret parmağıyla kitapta kaldığı sayfayı tutuyordu.

Gözünde havacı güzlükleri, üzerinde MCCAFFREY ENFORMASYON D-,
PO SERVİSLERİ yazılı bir gömlek olan kısa saçlı adam omuz silkti. "Hey, ta-
mam. Ben de New Jersey'e geri dönüp beni içeri almadığınızı söylerim. İş;
daha da kolaylaşır, yine de paramı alırım."

Bryson başını çevirip bir sonraki cevabını hazırlarken görevli sordu. "Ziy
retinizin amacı..."

"Dediğim gibi. Meredith müşterilerimizden biridir. Destek çalışmaları yapı-M
yoruz, çalışma saatlerinden sonra yapılan bir yükleme işlemi bu. Ama dijital sı-
ralamada hatalar görüyoruz. Her zaman olmasa da ara sıra oluyor. Bu da bu-J
radaki hattı incelemem gerektiği anlamına geliyor."

Kadın kızgınlıkla içini çekip ahizeyi kaldırdı, bir numara tuşladı. "Charlie,
McCaffrey'le bağlantımız var mı?" Bryson'm gömleğindeki etiketi okudu. "En-1
formasyon Depo Servisleri?"

Sessizlik içinde dinledi. "Bir hata mı ne varmış, adam bir şeyleri kontrol et-'
mesi gerektiğini söylüyor."

Tekrar dinledi. "Peki, teşekkürler." Yüzünde küstah bir gülüşle telefonu k
pattı. "Önceden aramanız gerekiyor," dedi azarlayan bir yüz ifadesiyle. "Serv
asansörü koridorun bitiminde sağda. B katına ineceksiniz."

Bryson bodruma iner inmez, daha önceki araştırmalarında yerini öğrendiği
yük teslim girişine doğru koştu. Elena onu orada bekliyordu, benzeri bir ünifo
ma giymişti, alüminyum yazı altlığı vardı elinde. Şirket kayıtları merkezi yer
tındaki geniş bir odadan oluşuyordu. Alçak tavanı akustik fayansla kaplıydı, fl
rosan lambaları vınlarak beyaz ışık saçıyordu etrafa. Sıra sıra duran açık ç
lik depo raflarında bitmek tükenmek bilmez gibi görünen birbirinin aynı, uzun

gri arşiv kutuları yer alıyordu. Kutular kronolojik olarak yerleştirilmişti. Elias Meredith tarafından kurulduğu 1860 yılına ait çok az kayıt vardı. Sonraki her yıl daha geniş yer kaplıyordu, 1989'a kadar -kâğıt dosyaları buraya konulan son yıl bütün rafı kaplıyordu. Her yıl çeşitli kategorilere ayrılmıştı- müşteri kayıtları, personel kayıtları, ortaklar ve komite toplantılarının tutanakları, oy birliğiyle alınan kararlar, iç tüzük düzeltmeleri, vs. dosyalar renklerle kodlanmıştı.

Zaman son derece kısıtlıydı. Burada en fazla bir saat kalabileceklerini biliyorlardı, ondan sonra, güvenlik için neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeye başladılar. Sorumluluğu paylaştılar; Bryson kâğıt dosyaları tararken Elena bilgisayar terminalinin başına oturup kayıt yönetimi veri dağılımını incelemeye başladı. Bu elektronik kayıt takibi ve envanter yönetimi sistemiydi, bugüne kadar geliyor ve şifreyle korunmuyordu. Korunması için bir neden yoktu, çünkü bankanın kayıt memurlarının kolayca kullanabilmesi için hazırlanmıştı.

Zor bir işti, ne aradıklarını bilmemeleri işi daha da zorlaştırıyordu. Müşteri kayıtları mı? Peki ama hangi müşterinin? Kıyı ötesi hesaplara yapılan büyük miktarlarda para havaelelerinin kayıtları mı? Ama parasını bankaya yatıran bir müşterinin para havalesiyle bir senatörün cebine giren para havalesini nasıl ayırt edeceklerdi? Elena onları araştırmak için bilgisayarı kullanma fikrini attı ortaya; anahtar sözcükleri verip dosya referanslarını çıkaracaklardı. Ama bir saat sonra hâlâ bir şey yoktu ellerinde.

Hatta, bazı belgelerin kaybolduğunu görmeye başlamışlardı. 1985'ten sonra ortakların gelir kayıtları ya da kazanç beyanları hiçbir yerde yoktu. Elena elektronik veri dağıtıcısı yöneticisini dikkatle incelediği halde, 1985'ten sonra ortaklar tarafından getirilen parayla ilgili tek bir belge bile bulamadı.

Düş kırıklığına uğrayan Bryson, geçen her dakikayla daha da gerginleşirken dikkatlerini tek bir ortağın üzerinde toplamaya karar verdi: Richard Lanchester. Bütün Lanchester dosyalarını incelemeye başladı; personel, tazminat, müşteriler. Anlatılan hikâye, Lanchester efsanesi, Wall Street dâhisinin doğuşunun hikayesiyle aynıydı. Harvard'dan mezun olduktan hemen sonra Meredith Waterman'da çalışmaya başlamış, uzun süre sıkıcı iş yapmak zorunda kalmamıştı. Birkaç yılda saldırgan bir bono satıcısı haline gelmiş, firma için büyük gelir sağlamaya başlamıştı. Kısa süre içinde bölümünü idare eder olmuştu. Sonra bir başka uzmanlık alanı daha eklemişti çalışmalarına; para spekülasyonu ve yatırım. Bu şekilde kazandığı paralar sayesinde, daha önce yaptık-

larını cep harçlığı için dilenmeye benzetir olmuştu. Richard Lanchester on yılda bankacılık tarihinin en büyük kazananı haline gelmişti.

Wall Street'in dâhi çocuğu finansal enerji deposu haline gelmiş, kendisiyle birlikte diğer büyük ortakları da aşırı derecede zengin etmişti ve bu, büyük ölçüde karmaşık finansal değiş tokuşlar dizisiyle gerçekleşmişti. Görünüşe göre, vadeli işlemler adı verilen finansal araçların değiş tokuşunda, mültiliyar dolarlık bahisleri, hisse senedine dayalı vadeli alım sözleşmelerine ve faize dayalı vadeli alım sözleşmelerine yatırma sanatında ustalaşmıştı. Aslında, büyük ölçekte kumar oynuyordu ve global borsa piyasaları da gazinosunu oluşturuyordu. Kazanıyor, kazanıyor, kazanıyordu; hiç kuşku yok ki, tıpkı gerçek bir k marbaz gibi o da şansının hiç bitmeyeceğine inanıyordu.

1985'lerin sonlarında şansı bitmişti.

1985'te her şey değişmişti. Kayıt odasının soğuk döşemesinde oturs Bryson kendinden geçmiş bir şekilde bankanın denetçi raporlarını okuyordu. Bu raporlar şansın inanılmaz derecede büyük bir hızla ve aniden değişebileceğini çok açık bir şekilde gösteriyordu.

Büyük bahislerden biri, Eurodolar tahminleri kötü gitmişti. Lanchester bankaya bir gecede üç milyar dolar kaybettirmişti. Bu, bankanın varlığını birkaç kat aşırıyordu.

Meredith Waterman batmıştı. Yüz elli yılı aşkın bir süre boyunca her türlü finansal krize dayanmış, hatta Büyük Depresyon'a rağmen ayakta kalmıştı sonra Richard Lanchester bir bahis kaybetmiş ve Amerika'nın en eski özel bankası batmıştı.

"Tanrım," dedi Elena denetçi raporlarına bakarken. "Ama... bunların hiçbir i halka açıklanmadı!"

Onun kadar şaşkın oları Bryson başını yavaşça salladı. "Hiçbiri açıklanmadı. Basında tek bir satır bile çıkmadı, hiçbir şey."

"Bu nasıl olabilir?"

Bryson saatine baktı. Neredeyse iki saattir buradaydılar; şanslarını zorluyorlardı.

Birden büyümüş gözlerle Elena'ya baktı. "Galiba, neden 1985'ten sonra hiçbir ortağın gelir kaydını bulamadığımı anlıyorum."

"Neden?"

"Çünkü para alacak birini buldular. Kendilerini kurtaracak birini."

"Ne demek istiyorsun?"

Bryson ayağa kalktı, üzerinde ŞİRKET HİSSE DEVİRLERİ yazan gri dosya kutusunu buldu. Daha önce görmüş, ama önemsememişti; bakılması gereken pek çok şey vardı ve buradan bir şey çıkması olası gözükmüyordu. Kutuyu açınca içinde yalnızca ince bir dosya olduğunu gördü. Dosyada her biri üç sayfadan fazla olmayan, birbirine zımbalanmış on dört adet yasal evrak buldu.

Her birinin başında ŞİRKET HİSSE DEVRİ yazıyordu. Kalbi hızla çarparken birincisini okudu. Ne yazdığını bildiği halde bunu yazılı olarak görmek şaşırtıcı, hatta dehşet vericiydi.

"Nicholas, ne var? Nedir o?"

Yazılanları sesli okudu. "Aşağıda imzası bulunan şahıs, bütün haklarını, unvanını ve payını şirketin bir ortağı olarak benim adıma devreder... Bunun karşılığında... bu hisseyle ilgili olarak bütün haklar ve yükümlülükleri üstlenir."

"Ne okuyorsun? Nicholas, bu evraklar nedir?"

"Kasım 1985'te, on dört büyük ortağın hepsi şirket hisselerini devreden yasal bir anlaşma imzalamışlar," dedi Bryson. Ağzı kurumuştı. "Ortakların her biri Lanchester'in neden olduğu üç milyar dolarlık borçtan doğrudan ve şahsen sorumluydu. Belli ki, başka seçenekleri yoktu; köşeye sıkışmışlardı. Satmak zorundaydılar."

"Ama... anlamıyorum, satacak ne vardı ki?"

"Yalnızca adı. içi boş bir banka."

"Peki alıcının eline ne geçti?"

"Alıcı on dört milyon dolar ödedi, her ortağa bir milyon dolar. Ve ortaklar bunu elde ettikleri için olağanüstü derecede şanslıydılar. Çünkü alıcı şimdi milyarlarca dolarlık borçla karşı karşıyaydı. Allah'tan o bunu karşılayacak güçteydi. Satış şartlarından biri, her ortağın gizlilik anlaşması imzalamasıydı. Gizlilik yemini. Ödemelerinin iptal edileceği tehdidiyle zorunlu kılınmış."

"Bu... bu çok garip," dedi Elena başını sallayarak. "Doğru mu anlıyorum? 1985'te Meredith Waterman'ın gizlice tek bir kişiye satıldığını mı söylüyorsun? Ve bunu kimse bilmiyordu, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Peki ama alıcı kim? Kim böyle bir anlaşma yapacak kadar çılgın olabilir ki?"

"Prestijli, saygıdeğer bir yatırım bankasının gizli ortağı olmak isteyen biri; bu şekilde onu araç olarak kullanabilirdi. Dünyanın her yerine yasadışı ödeme yapabilmesi için bir paravan olacaktı bu banka."

"Ama kim?"

Bryson zayıf bir şekilde gülümsedi, sonra başını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Gregson Manning adındaki milyarder."

- "Gregson Manning, Systematix?..."

Bryson durdu. "Prometheus komplosunun arkasındaki kişi."

Hafif bir sürtünme sesi Bryson'm irkilmesine neden oldu, beton döşemeye sürten deri ayakkabıların sesiydi bu. Önlerindeki küçük masaya dağılmış olan dosyalardan başını kaldırınca mavi güvenlik görevlisi üniforması içindeki uzun boylu, iriyarı adamı gördü. Adam gizlemeye gerek duymadığı bir düşmanlıkla bakıyordu onlara. "Siz... hey, bu da ne demek oluyor? Sen... sen bilgisayar firmasından geliyordun. Ne halt ediyorsunuz burada?"

OTUZUNCU BÖLÜM

Bilgisayar terminalinin yakınında bile değillerdi. Önlerinde bir dosya kutusu vardı; on dört yasal belge bir yelpaze gibi masanın üstüne açılmıştı.

"Ne cehennemdesin sen?" dedi Bryson öfkeyle. "Yarım saattir güvenliği çağırıyorum."

Güvenlik görevlisi onlara şüpheyle bakıyordu. İki yönlü telsizi hışırdadı. "Neden söz ediyorsun sen? Hiç arama gelmedi bana."

Elena ayağa kalktı, mandallı kâğıt altlığını sallıyordu. "Bak, hizmet sözleşmemiz olmadan yalnızca zamanımızı harcıyoruz. Bizim için her seferinde aynı yere bırakılıyor olması gerekiyor. Onu aramak zorunda kalmamalıyız, ne kadar verinin kaybolacağı konusunda bir fikrin var mı?" Deli gibi elini kolunu oynatıyor, işaret parmağını adamın göğsüne doğru sallıyordu.

Bryson beğeniyle onu seyrediyordu. Elena'nın açtığı yoldan ilerledi. "Güvenliğin sistemi kapatması gerekiyordu," dedi başını huysuz bir şekilde iki yana sallayıp yavaşça ayağa kalkarken.

"Bakin, bayan," diye itiraz etti adam Elena'ya bakarak. "Sizin neden söz ettiğinizi bilmiyorum..."

Bryson'm elleri bir boğa yılanı gibi ileri atılıp sol eliyle adamın boğazını yaladı. Sağ elini hızla ensesine indirdiğinde adam bilinçsizce Bryson'm kollarına yığıldı. Bryson, baygın güvenlik görevlisini rafların yanını sürükleyerek iki raf arasındaki koridora oturttu. En az bir saat, belki daha fazla bir süre için baygın kalacaktı.

Yük girişinden dışarı çıkar çıkmaz bir blok ötede, caddenin karşısına pa edilmiş olan kiralık arabaya koştular. Birkaç blok uzaklaşana kadar kimse k nuşmadı. İkisi de şok geçiriyor gibiydi. Yorgunluğa katlanabilirlerdi. Mümkün ol duğunda uyumak dışında yapabilecekleri bir şey yoktu; kafein ve adrenalin on- ları hayatta tutuyordu.

Saat sabahın üç buçuğu olduğu için, caddeler karanlık ve boştu. Bryson aşağı Manhattan'ın boş caddelerinde ilerlerken South Street Seaport alanında dar bir ara sokak buldu ve arabayı kenara çekti.

"Çok şaşırtıcı," dedi Bryson sessizce. "Ülkenin -dünyanın- en zengin adam- larından biri ve Amerika'nın en saygın politikacısı. 'Vashington'daki son dürüst adam' ya da her ne diyorlarsa. Ortaklık mutlak gizlilik şartıyla yıllar önce gerçek- leşmiş. Manning ve Lanchester toplumun önünde asla bir arada görünmezler, hiçbir zaman aynı cümlede geçmez isimleri; ortak hiçbir noktaları yok gibi."

"Görüntü önemlidir."

"Evet. Bunun birçok nedeni var. Eminim Manning, Meredith Waterman'ın kusursuz şöhretini korumak istiyordu; bu şekilde onun için çok daha değerliy- di. Politik liderleri kontrol etmek için gizlice kullanabileceği kusursuz bir eski tarz Wall Street örneğiydi o banka. Artık mükemmel bir paravanı, saygınlığın- dan kuşku duyulmayan bir kamufleji vardı; bu şekilde parlamento ve meclise, büyük bir olasılıkla Rusya'da Duma ve parlamentoya, Fransız Genel Meclisi- 'ne -adını sen koy- rüşvet ve yasadışı para akıttığı yolları gizleyebilirdi. Ve adı ortaya çıkmadan diğer bankalardan, şirketlerden hisse alabileceği bir parava- nı oluyordu. Çoğu kongre üyesinin bankacılık işlerini hallettiği Washington Bankası gibi. Her şey var; rüşvet, en hassas kişisel bilgiyi kullanarak şantaj ya- pacak potansiyel..."

"Ve kuşkusuz Beyaz Saray da var," diye araya girdi Elena. "Lanchester aracılığıyla."

"Manning onun aracılığıyla Birleşik Devletler'in dış politikasını büyük ölçü- de etkilemiştir. Bu yüzden Manning'in Meredith Waterman'ı kurtardığı sözünün ortalığa yayılmaması ikisi için de çok önemliydi. Richard Lanchester'in şöhre- tinin bozulmaması gerekiyordu. Eğer Amerika'nın en eski özel bankasını dik- katsizliği yüzünden tek başına devirdiği öğrenilirse mahvolurdu. Bu şekilde, fi- nansal dehasının sırrını koruyabildi. Wall Street'ten servet kazanan zeki, ama

ahlaklı bir adam. O kadar zengindi ki, yoldan çıkarılması imkânsızdı ve ülkesinin yararına çalışmak için bütün bunlardan vazgeçmeye gönüllü olmuştu. Amerika böyle bir adamın Beyaz Saray'da Başkan'a yardımcı olmasından nasıl gurur duymazdı?"

Bir anlık sessizlik oldu. "Merak ediyorum da Gregson Manning, Lanchester'ı Beyaz Saray'a kendi mi gönderdi acaba? Belki Meredith Waterman'ı kurtarmasının şartlarından biri budur."

"İlginç. Ama şunu unutma ki Lanchester, Davis'i başkanlık için aday olma-
dan önce tanıyordu."

"Lanchester, Davis'in sokaktaki en önemli destekçilerinden biriydi, doğru mu? Politikada, para dostlukları kolayca satın alabilir. Sonra Davis'in kampanyasına katılmak için gönüllü oldu."

"Manning'in burada da gizliiden gizliye yardımcı olduğuna kuşku yok; Davis'in yoluna Systematix'den, çalışanlarından, arkadaşlarından, ortaklarından ve kim bilir başka kimlerden para akıttı. Böylece Lanchester'ın iyi görünmesini sağladı, hatta paha biçilemez. Sonunda, gösterişli kariyerinin mahvolduğunu gören ve bu yıkıntıyla karşı karşıya kalan Richard Lanchester, birden dünya sahnesinde önemli bir oyuncu haline geldi. Meslek ve sosyal yaşamı en üst seviyeye çıktı."

"Ve bütün bunları Manning'e borçlu. Manning'e ulaşmamızın bir yolu yok, değil mi?"

Bryson başını salladı.

"Ama sen Lanchester'ı tanıyorsun, Cenova'da onunla tanıştın. Seni görecektir."

"Artık görmez. Şu ana kadar benim hakkımda bilmesi gereken her şeyi öğrenmiştir, onun için bir tehdit oluşturduğumu biliyordur. Beni görmeyi asla kabul etmez."

"Bu tehdidi açıkça ifade etmez ve bir buluşma talep edersen kabul eder."

"Ne için? Onunla ne için buluşacağım, neyi başarmak için? Hayır, ona doğrudan, aracısız bir yaklaşım fazla açık olur. Benim gördüğüm kadarıyla en iyi yol Harry Dunne."

"Dunne mi?"

"Adamın yapısını biliyorum. Beni görmeye direnemez; ne bildiğimi biliyor. Beni görmek zorunda."

"Şey, bundan emin değilim, Nicholas. Kimseyle görüşemeyecek durumda olabilir."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Bakım evinden aldığımız telefon, Pennsylvania'da Franklin adında bir k sabaya ait. Küçük, özel, son derece seçkin bir tıbbi bakım biriminin numarası. Kanserli hastalara hizmet veren bir yer. Harry Dunne saklanıyor olabilir ya da ama aynı zamanda oluyordur."

Franklin, Pennsylvania'ya aktarmasız bir sefer yoktu; en hızlı yol araba kullanmaktı. Ama yalnızca birkaç saatliğine bile olsa dinlenmeye aşırı derece de ihtiyaçları vardı. Tetikte olmaları önemliydi; hâlâ yapacak çok şey vardı Bryson bundan emindi.

Ancak üç ya da dört saatlik uyku hiç uyumamaktan daha kötü etmişti onu Manhattan'ın dışında, adı sanı duyulmamış bir motel bulmuşlardı. Bryson bilgisayar tuşlarının sesiyle sersemlemiş bir şekilde uyanmıştı.

Elena dinlenmiş görünüyordu. Duş almış ve duvardaki telefon hattına bağlı olduğu dizüstü bilgisayarının başına çökmüştü.

Kıpırdandığını duymuş olmalı ki Bryson'a bakmadan konuştu. "Systematix, dedi. "Ya sınırsız global kapitalizminin en etkileyici kanıtı ya da şimdiye kadar var olan en korkunç şirket. Nasıl baktığına bağlı."

Bryson doğrulup oturdu. "Bakmadan önce bir kahveye ihtiyacım var."

Elena yatağın kenarındaki plastik bardağı işaret etti. "Bir saat önce dışarı çıktım. Şimdiye kadar soğumuştur herhalde, üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Soğuk da iyi. Hiç uyudun mu sen?"

Elena başını salladı. "Yattıktan yarım saat sonra dayanamayıp kalktım. Aklımda çok fazla şey var."

"Bana bulduklarını anlat."

Elena kocasının yüzüne bakmak için döndü. "Eğer, bilgi güçse, Systematix dünyadaki en güçlü şirket kuruluşu. Şirket sloganları 'Bilgi İştir' ve bu, orga nize eden tek prensip gibi görünüyor; uçsuz bucaksız holdinglerini bir arada tutan tek unsur bu."

Bryson kahvesinden bir yudum aldı. Gerçekten de soğuktu. "Ama be Systematix'in bilgisayar yazılımı şirketi olduğunu sanıyordum, Microsoft'un önemli rakiplerinden biri."

"Yazılım ve bilgisayarlar... gerçek işinin yalnızca bir parçası gibi görünüyor. Şirket, farklı bir çok alana yayılmış. Meredith VWaterman'a ve onun aracılığıyla First Washington Mutual Bancorp'a sahip olduğunu biliyoruz. İngiltere'de çoğu parlamenterin hesabının bulunduğu bankaları kontrol ettiğini kanıtlayamam, ama buna emin olduğumu söyleyebilirim."

"Neye dayanarak? Manning'in Meredith'in sahibi olduğunu gizlemek için aldığı titiz önlemler düşünülürse onun İngiliz bankalarıyla bağlantısını bulmak daha kolay olamaz."

"Hikâyeyi anlatanlar hukuk firmaları, vekalet ücreti ödediği yabancı hukuk firmaları, ister Londra'da, ister Buenos Aires ya da Roma'da olsun bu firmaların belirli bankalarla yakın ilişkilerinin olduğu biliniyor. Noktaları bu şekilde birbirine bağlıyorum."

"Etkileyici bir mantık zinciri."

"Şimdi, Manning, Systematix aracılığıyla askeri-sanayi devlerinde önemli hisselerle sahip. Ve kısa bir süre önce de dünya yörüngeli alçak uydu filosu göndermiş. Ayrıca, şunu bir dinle: Systematix aynı zamanda Amerika'nın en büyük üç kredi kartı şirketinin ikisine sahip."

"Kredi mi?..."

"Kredi kartı şirketinin senin hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olduğunu bir düşün. İnanılmaz miktarda kişisel bilgi. Ve dahası var. Systematix, en büyük sağlık sigortası firmalarının da sahibi aynı zamanda bu sigorta şirketleri için kayıtları tutan veri yönetimi firmalarının da. Neredeyse ülkedeki bütün sağlık kuruluşlarının tıbbi kayıtlarını idare eden tıbbi veri şirketlerinin de sahibi."

"Tanrım."

"Dediğim gibi bütün bu kuruluşları ya da en azından çoğunu bağlayan tek unsur bilgi. Ne bildikleri. Ulaşabildikleri bilgi. Bir adım geri çekilip bir bak; hayat sigortası ve sağlık sigortası kayıtları, tıbbi kayıtlar, kredi ve banka kayıtları. Systematix şirket ağı sayesinde Birleşik Devletler'in tahminen yüzde doksanı hakkındaki en gizli, en özel kayıtlara ulaşabiliyor."

"Ve bu yalnızca Manning."

"Ne?"

"Manning, Prometheus Grubu'nun yalnızca bir üyesi. Rusya'da aynı türde holdinglere sahip olan Anatoly Prishnikovü unutma. Ve Fransa'da da Jacques

Arnaud. Ve Çin'de General Tsai. Kim bilir bu grup hangi kişisel bilgiler hakkında kontrol sahibi?"

"Bu gerçekten ürkütücü, Nicholas. Totaliter rejimle idare edilen ve Securatat gibi istihbaratçı olan, herkesin seni izliyordığı bir devlette büyüyen bir kişi olarak diyorum ki, olasılıklar korkunç."

Bryson ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Geriliyor, sonu olmayacak bir tünelde başaşağı gittiğini hissediyordu. "Prometheus, Washington'da başaşağı şeyi -yani kimsenin eline geçmemesi gereken şahsi bilgileri elde edilip bu bilgilerin açıklaması ya da açıklamakla tehdit etmesi- dünyanın her yerinde yapabiliyor. Systematix bilgileri ile ilgileniyor olabilir, ama Prometheus... o kontrolle ilgileniyor."

"Evet," dedi Elena sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi. "Ama ne için? Hangi amaçla?"

Kontrol aktarılacak üzere... Artık açıkça görüyoruz.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Bryson. "Ve biz cevabı öğrenene kadar çok geç olabilir."

Vakit öğleyi geçtikten kısa bir süre sonra, kiralık arabalarını bir zamanla çok görkemli bir ev olduğu anlaşılan Georgia stili kırmızı tuğlalı binanın önündeki yarım ay biçimli araba yoluna soktular. Alçak tuğla duvarın üstünde, pirin harflerle FRANKLIN HOUSE yazıyordu. Elena arabada bekledi.

Bryson, yoldaki bir tıbbi malzeme dükkânından aldığı beyaz doktor önlüğü giymişti. Kendisini Pittsburgh Üniversitesi Tıp Merkezi'nden gelen ağrı yönetimi uzmanı olarak tanıttı. Bir kanser hastasının ailesi tarafından, konsültasyon için çağırılmıştı. Bryson hastanenin ve diğer tıbbi kuruluşların genelde kuşkucu olmayan yapısına güveniyordu ve hayal kırıklığına uğramadı. Kim kimliğini görmek istemedi. Havasında hem profesyonellere has uzaklık, hem de yerinde bir endişe vardı: Aile kendisiyle bir meslektaşının aracılığıyla bağlantı kurmuştu ve ölen adamın son günlerini kolaylaştıracak bir şey önerip önermeyeceğini sormuşlardı. Bryson üzüntülü bir şekilde pembe "Sen Dışardayken" mesaj kağıdını ve üzerindeki telefon numarasını gösterdi.

"Sekreterim hastanın adını yazmamış," dedi. "Ve utanarak söylüyorum ki ofisten faksı almadan gelmişim... Kim olabileceği konusunda sizin bir fikriniz var mı?"

Resepsiyonist numaraya bakıp dahili hat listesini kontrol etti. "Elbette doktor. Hasta 322 numaralı odada kalan Bay John McDonald."

Harry Dunne'nin hayat destek birimine bağlı hali bir ceset gibi görünüyordu. Küçük yüzü çökmüş; beyaz saçlarının çoğu dökülmüştü; cildi doğal olmayan bir biçimde bronz, ama lekeliydi. Gözleri dışarı fırlamıştı. Burnunda bir oksijen tüpü vardı; koluna bir serum şişesi takılıydı. Aynı zamanda solunum ve nabız sayısını kaydeden monitörlere bağlıydı.

Odada direkt bir telefon hattı, hatta faks makinesi bile vardı, ama ikisi de sessizdi.

Bryson odaya girince başını kaldırıp baktı. Uyuyor gibi görünüyorsa da tetikledi. Birkaç saniye sonra yüzüne yayılan gülümseme bir cesedinkini andırıyordu. "Beni öldürmeye mi geldin, Bryson?" dedi Dunne dokunaklı bir şekilde. "Bu çok komik olurdu. Beni bu lanet olası makineye bağladılar. Cesedin nefes almasını sağlıyorlar. Tıpkı lanet olası CIA gibi."

"Seni bulmak kolay değil," dedi Bryson.

"Çünkü bulunmak istemiyorum, Bryson. Beni ölüm yatağımda ziyaret edecek bir akrabam yok. Langley'de hasta olduğunu duyduklarında ne olduğunu biliyorum; kasandaki mührü kırarlar, dosyalarını inceleyip seni ofisinden taşırlar. Eski Sovyetler Birliği gibi... Başbakan Yalta'ya tatile gider, geri döndüğünde banka kasasındaki eşyalarını Kremlin'in dışındaki caddede bulur." Hırıltılı bir şekilde öksürdü. "Yan taraflarını korumalısın."

"Daha ne kadar sürecek?" Bryson'm sorusu anlamlı ve acımasızdı, onu kışkırtmaya çalışıyordu. Dunne cevap vermeden önce uzun süre baktı ona.

"Altı hafta önce akciğer kanseri teşhisi kondu, metastaz yapmış. Kemo ve hatta radyoterapi uyguladılar. Kahrolası şey karnıma, kemiklerime, hatta lanet olası ellerime ve ayaklarıma bile bulaşmış. Bana sigara içmeyi bırakmamı emrettiklerini biliyor musun? Bu çok komik. Dedim ki, belki lifli yiyecekler diyetine de başlamalıyım, bana çok iyi gelirdi."

"Beni gerçekten tuzağa düşürdün," dedi Bryson öfkesini gizlemeye gerek duymadan. "Geçmişim ve Müdüriyet hakkında ayrıntılı bir yalan uydurmuşsun. Amacın yalnızca beni maşa olarak kullanmak mıydı? Kirli işini yapmanı sağlamak, beni yeniden Müdüriyet'e sokup Müdüriyet hakkında bizim..." Durakladı,

'biz' zamirini kullanışını düşündü. Kendim hakkında, onlar hakkında böyle düşünüyorum? Ben de 'biz'in bir parçasıyım, var olmayan bir teşkilatın parçasıyım tekrar... "Prometheus Grubu hakkında ne bildiğimizi mi öğrenmek istiyordun? Neler olduğu konusunda bir şeyler bulmayı başaran tek istihbarat teşkilatı olduğumuz için miydi hepsi?"

"Peki ne buldun, bütün o olanlardan sonra? Tavuk pisliği." Ürkütücü bir kılde gülerken tekrar bir öksürük krizine kapıldı. "Ben Musa gibiyim. Vaat edilmiş toprakları görecektim kadar yaşamayacağım. Yalnızca yolu gösteriyor hepsi bu."

"Vaat edilmiş topraklar mı? Kimin vaat edilmiş toprakları? Gregson Manning'in mi?"

"Unut gitsin, Bryson," dedi Dunne yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, gözlerini kapattı.

Bryson, Dunne'nin serum torbasına baktı. Ketamindi. Ağrı kesiciydi, ama başka kullanımları da vardı. Doğru miktarda verildiğinde aşırı coşku hali ve deliliğe neden olurdu; Müdüriyet ve CIA tarafından zaman zaman gerçek serum olarak kullanılmıştı. Hızla seruma doğru gitti, akışı ayarlayan düğmeyi buldular çevirerek sıvının daha hızlı bir şekilde akmasını sağladı.

"Ne halt ediyorsun sen?" dedi Dunne. "Kapatma onu. Morfin artık işe yaramadığı için daha sıkı bir şey getirdiler."

Artan sıvı akışı hemen etkisini göstermeye başlamıştı. Dunne kızardı, hızlı hızlı nefes almaya başladı. "Anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi anlamıyorum?"

"Çocuğuna ne olduğunu hiç duydun mu?"

"Kimin çocuğuna?"

"Manning'in."

Elena, Manning'in biyografisini bulmuştu. "Kaçırılan bir kız vardı, değil mi?"

"Kaçırılmak mı? Bu işin yarısı bile değil, Bryson. Adam boşanmıştı, onun için her şey demek olan sekiz yaşında bir kız vardı." Dili pelteleşmeye başladı. "Manhattan'a gitmişti... büyük bir yardım derneği onur ödülü verecekti ona. Kızı Ariel, Plaza'daki apartman dairesinde bakıcısıyla birlikte kalıyordu, eve döndüğünde bakıcının öldürüldüğünü, kızının kaybolduğunu gördü..."

"Tanrım."

"Bazı akli eveller... biraz nakit için..." Sesi kesildi. "Fidyeyi ödedi... bir şey olmadı... kızı uzaktaki bir kulübeye götürmüşler... Pennsylvania'da." Yeni bir öksürük krizine girdi. "Manning... aptalca davranmadı." Gözleri kapandı.

Bryson bir dakika bekledi. Fazla doz mu vermişti? Ayağa kalkıp serumun vanasını yeniden ayarladı. Dunne'nin gözleri tekrar açıldı. "Adamın koskoca bir elektronik imparatorluğu var... FBI'a yardım etmeyi önerdi... bulmak için... uydularımız var ama kullanamıyoruz; 1233 numaralı idari Emir ya da her ne haltsa, onunla... kepenkleri indirildi..."

Dunne'nin gözleri yeniden odaklanmıştı. "Adalet Bakanlığı'ndaki serseriler çocuğu kaçıranların... cep telefonlarının dinlenmesini kabul etmedi... her şey bürokratik saçmalıkla mahvoldu... Onlar suçluların mahremiyetini korurken sekiz yaşındaki küçük kız... yerin bir metre altındaki bir tabutla... canlı canlı gömülmüştü... yavaş yavaş boğuluyordu."

"Aman Tanrım... Ne kâbus."

"Manning hiçbir zaman aynı olmadı. Işığı gördü."

"'Işık' neydi?"

Dunne başını salladı, garip bir şekilde gülümsüyordu.

Bryson ayağa kalktı. "Lanchester nerede?" diye sordu. "Pasific'te tatilde olduğunu söylüyorlar. Bunun tam.bir saçmalık olduğu ortada da; yılın bu zamanında tatilde olamaz. Nerede o?"

"Hepsi neredeyse o da orada. Bütün Prometheus çetesi, bendeniz hariç. Ne sanıyordun? Lakeside'da."

"Lakeside?..."

"Manning'in evi. Seattle dışındaki gölde." Sesi gitgide zayıflıyordu. Gözleri kapandı. "Şimdi, git artık, Bryson. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Amaç ne?" diye sordu Bryson. "Amaçları ne?"

"Bu üzerine gelen korkunç bir yük treni, birader," dedi Dunne. Durdu, neredeyse bir dakika boyunca öksürdü. "Durdurulamaz. Çok geç kaldın. Hiç olmazsa yoldan çekil."

Bryson koridordan birisinin geldiğini fark etti: ince yapılı bir zenci, erkek hemşire, her nasılsa tanıdık biri. Ama nereden?

Hemen ayağa kalkıp odadan çıktı; içgüdüleri bir belanın yaklaştığını haber veriyordu. Hızla yürüdü, bir sonraki randevusuna geç kalan aşırı dolu bir doktordur şimdi.

Koridorun sonuna vardığında arkasına baktı ve adamın Dunne'nin odasını girdiğini gördü. Adam kesinlikle tanıdık geliyordu ona. Çok tanıdık. Ama kimdi?

içecek makineleri ve formika masaların bulunduğu dinlenme salonuna dâ-
lâp hafızasını taradı. Nereden, hangi operasyondan, hangi ülkeden? Yoksa si-
vil hayatından, öğretmenlik günlerinden biri miydi?

Birkaç dakika sonra başını koridora uzatıp Dunne'nin odasına doğru bak-
tı. Çevrede kimseyi görmeyince odaya doğru gitti, yanından geçerken odaya
bir göz atacak, erkek hemşireyi görmeye çalışacaktı.

Dunne'nin odasına yaklaştı. Kapı açıktı. İçeri baktı; Dunne hariç kimse yok-
tu, o da uyuyordu.

Hayır.

Kalp monitöründen gelen monoton ses ekrana bakmasına neden oldu
Normalde çentikli olan EKG düz bir çizgi halindeydi. Dunne'nin kalbi artık at-
mıyordu. Ölmüştü.

Odaya daldı. Dunne'nin yüzü tebeşir gibi bembeyazdı; öldüğü kesindi. Se-
rum torbasına dönünce ketamin vanasının tamamen açık olduğunu ve torb-
nın neredeyse bitmiş olduğunu gördü.

Hemşire vanayı açmış ve Dunne'yi öldürmüştü.

Konuştukları o süre boyunca gözaltındaydılar. 'Hemşire' -her kimse, he-
şire değildi- Dunne'yi öldürmüştü.

Konuştuğu için mi?

Bryson hızla oradan kaçtı.

"Efendim, bir sinyal alıyoruz."

Oda, uydulardan aktarılan, sürekli değişen, yüksek çözünürlüklü resim'
rin görüldüğü düz monitörlerle doluydu. Sunnyvale, California'daki bir alış-
veriş merkezinin en üst katında bulunuyordu. Diyet merkezinin hemen üstün
olduğu için büyük elektronik donanım iyi gizleniyordu.

Genç iletişim uzmanı 23A monitörünü işaret edip hızla ona doğru yürü-
dü. Başında hafif bir telefon kulaklığı olan orta yaşlı gözetmeni gözlerini kısar
ekrana yaklaştı.

"Tam orada, yeşil Buick," dedi genç adam. "Plaka numaralan uyuyor,
rücü erkek, yolcu kadın."

"Yüz tanıma programı?"

"Pozitif, efendim. Doğrulandı. Onlar."

"Yönleri?"

"Güney."

Gözetmen başını salladı. "27 numaralı ekibi gönderin."

Arabayı Elena kullanıyordu.

Derhal Seattle'a gitmeleri gerekiyordu. En yakın havaalanına ulaşmak zorundaydılar. Lakeside. Gregson Manning'in göldeki evi. Seattle'ın dışında.

Prometheus Grubu tümü orada toplanıyordu. Ne için toplanıyorlardı?

Her ne yapıyorlarsa hepsi tek bir yerde olacaktı. Oraya hemen varması gerekiyordu.

"Erkek hemşire," diye söze başladı Bryson. Elena'ya bu adamı tanıdığını anlatıyordu. Sözüünü yarıda kesti.

Birden başı dönmeye başladı. Canlı hayaller zihnine üşüşmüştü. Rock Creek Parkı'ndaki betonarme tuvalet. Dunne'nin şoförünün içeri dSlışı, patronunu görmek istemesi, ince, kıvrak, kaslı zenci. Solomon. Acımasız, neredeyse sadist bakışlarla üzerine ateş açan adam; patronu tarafından vurulduktan sonra göğsündeki yaradan kanlar fışkırarak yerde yatan ölü.

Gerçek kafasına dank ederken midesi bulanıyordu.

/'O adam Dunne'nin şoförüydü. Belli ki, o da Prometheus'un kontrolünde."

"Ama... ama onun öldüğünü söylediğini sanıyordum, Dunne öldürmüştü!"

"Tanrım, ne düşünüyordum acaba? Hepimizde bu tür özel efekt büyüsü vardır; kan paketleri, bir aküyle patlatılan küçük patlayıcı füyeler. Bir torba dolusu hile! Ben yoldan çıkıyordum, Dunne'nin beni yine yola sokmak için dramatik bir şey yapması gerekiyordu... Dur... dinle."

Elena başını eğdi. "Ne duyuyorsun?"

Kesinlikle bir şey vardı, uzaktaki bir helikopterin sesiydi bu. Herhangi bir helikopter alanına yakın değİllerdi; yakınlarda bir havaalanı da yoktu.

"Bir helikopter, ama o son derece sessiz modellerden. Tam üstümüzde olmalı. Çantanda makyaj aynan filan var mı?"

"Elbette."

"Camını açıp aynayı yukarı kaldır, gökyüzünü görmeye çalış. Kimse gömeden yap bunu."

"Sence bizi takip mi ediyor?"

"Son birkaç dakikadır ses hiç kesilmedi, ne yükseldi, ne de azaldı. Metrelerdir tam üstümüzde ilerliyor."

Elena aynayı camdan dışarı çıkardı. "Bir şey var, Nicholas. Evet. Bir helikopter."

"Piç kurusu," diye mırıldandı Bryson. Yanından geçtikleri tabela bir mil ölerinde mola yeri olduğunu gösteriyordu. Hızlandı, sağ şeride girdi. Eskimiş paslı tenekeye benzer El Dorado'nun ardından mola yerine girdi. El Dorado pas yüzünden delik deşikti, egzoz borusu neredeyse yere sürünüyordu ve kaporta bir iple bağlanmıştı. Sürücünün dışarı çıktığını gördü. Pejmürde görümlü adamın gözleri kan çanağına dönmüştü. Uzun saçlı adamın üstünde eski bir blucin, siyah bir bere, TEŞEKKÜRLER ÖLÜM yazılı bir tişört ve yeşil bir asker ceketi vardı. Taş kafa, diye düşündü Bryson. Esrarkeş.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Elena.

"Karşı önlem." Bryson torpido gözünden kiralık arabanın kâğıtlarını aldı. "Beni takip et. Çantayı ve eşyalarını al."

Elena şaşırarak dışarı çıktı.

"Şu eski arabanın içinden çıkan adamı görüyor musun?"

"Ne olmuş ona?"

"Yüzünü unutma."

"Nasıl unutabilirim ki?"

"O dışarı çıkana kadar beklemeni istiyorum."

Bryson restorana girdi. El Dorado'nun şoförü ne kuyruktaydı, ne de oturuyordu. Ya makinelerden sigara ve şeker alıyor ya da tuvalette, diye düşündü Bryson. Adam makinelerin yanında değildi. Tuvaletteydi. Siyah spor ayakkabılarından hangi bölmede olduğunu anladı. Çişini yaptıktan sonra lavaboya gidi ellerini yıkadı. Sonunda adam tuvaletten çıkıp lavaboya geldi. Bu çok şaşırtıcı bir şeydi; Bryson onun temizliğe önem veren biri olduğunu düşünmemişti hiç.

Aynada adamın gözlerine baktı. "Hey," dedi. "Bana bir iyilik yap."

Adam ona şüpheyle baktı, birkaç saniye bir şey söylemeden ellerini yıka maya devam etti. Bryson'm gözlerine bakmadan düşmanca bir tutumla, "Neymiş o?" diye sordu.

"Bunun biraz garip olduğunu biliyorum, ama benim için dışarı bakmanı, karımın hâlâ orada ölüp olmadığını kontrol etmeni istiyorum. Galiba beni takip etti."

"Üzgünüm, dostum, biraz acelem var." Ellerini sallayıp kâğıt havlu makinesi aradı.

"Bak, umutsuz durumdayım," dedi Bryson. "Öyle olmasaydı yardımını istemezdim. Zamanını telafi ederim." Cüzdanını çıkarıp birkaç yirmilik seçti. Çok lazla para olmaz, yoksa kuşkulanır. "Yalnızca dışarı bak, hepsi bu. Eğer onu görürsen bana söyle."

"Off, dostum. Lanet olası kâğıt havlu yok. Şu kahrolası sıcak hava makinelerinden nefret ediyorum." Ellerindeki suları silkeledi, sonra teklif edilen parayı aldı. "Bu bir tuzak olmasa iyi olur, dostum, yoksa seni mahvederim."

"Doğruyu söylüyorum, dostum."

"Neye benziyor?"

"Kumral, otuzlu yaşlarda, kırmızı bluz, ten rengi etek. Çok güzeldir. Mutlaka görürsün."

"Burada değilse bile para benim mi olacak?"

"Oh, tabii, elbette. Tanrım, umarım gitmiştir." Bryson bir an düşündü. "Geri dönüp bana haber ver, parayı iki katına çıkarayım."

"Vay canına, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum, dostum," dedi adam, başını sallayarak dışarı çıkarken.

Makinelerin olduğu bölümden geçip dışarı çıktı, etrafına bakındı. Elena yanında bekliyor, birlikte planladıkları rolünü oynuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, yüzünde öfkeli bir ifadeyle bir o yana, bir bu yana bakıyordu.

Adam bir dakika sonra tualete geri döndü. "Evet, onu gördüm. Çok öfkeli bir piliç."

"Kahretsin," dedi Bryson adama bir yirmilik daha verirken. "O kaltağı iyi bir sarsmak lazım. Ben çaresiz bir adamım." Para tomarını çıkardı, bu kez yüz dolarlık banknotları çıkardı. Yirmilikleri sayarak elinde salladı. "Lanet olası bir gölge gibi peşimde, hayatımı tam bir kâbusa çevirdi."

Adam aç gözlü bir şekilde yüz dolarlık banknotlara bakıyordu. Kuşkuyla sordu. "Şimdi ne var? Yasadışı bir şey yapmıyorum değil mi? Başımı derde sokacak bir şey değildir bu umarım."

"Hayır, hayır, elbette değil. Beni yanlış anlama. Öyle bir şey değil."
Tuvalete bir başka adam daha girdi. Tuvaleti kullanmadan önce ikisine katle baktı. Adam gidene kadar konuşmadı Bryson.

"Şu El Dorado'n," dedi.

"Ya, hurda yığını, ne olmuş?"

"Onu bana sat. Sana iki bin dolar veririm."

"Asla, iki bin beş yüz papel yatırdım ona, yeni parçalar takıldı."

"Üç bin yapıyorum." Bryson, Buick'in anahtarlarını kaldırdı. "Sen de nimkini alabilirsin."

"Bu işte bir pislik olmasa iyi olur."

"Merak etme."

"Hey, bu kiralık," dedi Hertzi anahtarını görünce.

"Doğru. O kadar da aptal biri değilim. Yalnızca nereye gitmek istersen ni götürecek dört tekerlek o. Bütün parası ödendi ve istediğin yere bırakabiliyim, ben hallederim."

Adam bir an düşündü. "Bana gelip arabanın hurda olduğunu söylemen' temiyorum. Bunu zaten söyledim. Yetmiş beş bin milde."

"Merak etme. Seni tanımıyorum, adını bile bilmiyorum. Beni bir daha a görmeyeceksin. Yalnızca karımdan kaçmak için arabayı istiyorum. Benim i değerli."

"Senin için değeri üç bin beş yüz papel var mı?"

"Ya ya," dedi Bryson sahte bir kızgınlıkla,

"içinde eşyalarım var."

"Tamam, tamam, gidip al ve eşyalarınla buraya gel."

Adam park yerine gitti, bagajdan yeşil torba çantasını alıp eski elbiseler, şişeleri, gazeteleri, kitapları, vvalkman'ini ve kırık kulaklığı içine tıktı. Erke tuvaletine geri döndü.

"Bere ve ceket için yüz dolar daha veririm," dedi Bryson. Pahalı mavi ketini çıkarıp adama verdi. "Benim ceketimi al. Bu işten kesinlikle sen kârlı çı tın. Üstelik arabayı üç katı değerine sattın."

"O iyi bir araba, dostum," dedi adam küskün bir şekilde. -

Bryson adama yüz dolar verdi, sonra bir yüzlük daha uzattı. "Ben burad arabayla uzaklaşana kadar bekle, tamam mı?"

Adam omuz silkti.. "Nasıl istersen."

Bryson, El Dorado'nun anahtarlarını alıp adamın elini sıktı.

Adam eski El Dorado'sunun yavaşça hareket ettiğini görene kadar makinelere bulunduğu bölümdaki camın önünde bekledi. Araba öylece dururken, adamın şaşkın bakışları altında kumral kadın koşarak ona bindi ve araba uzaklaştı.

Şehirli deliler gibisi yok, diye düşündü başını şaşkın bir şekilde sallarken. Kahretsin.

Bell 300 helikopter mola yerinin tam üstündeydi.

"Görsel İD pozitif," dedi öndeki yolcu koltuğunda oturan adam. Dürbünüyle bakıp kulaklığına konuşuyordu. Mavi ceketli adamın son model Buick'e binişini seyretti.

"Anlaşıldı," diye cevap verdi ses. "Uydudan karşılaştırma yapacağız, Buick'in plaka numarasını ver."

Gözlemci plaka numarasını okuyana kadar dürbünü odakladı, sonra numaraları söyledi. "Tanrım, şu adamın araba kullanımına bakar mısın? Adam birkaç kadeh içmek için durmuş olmalı; neden o kadar uzun sürdüğünü merak etmemek gerek."

Kulaklıktan hisyrtılı ses duyuldu yine. "Kadın da pozitif mi?"

"Ah, o negatif," diye cevap verdi gözlemci. "Adamın yanında kadın yok. Orada bırakmış olabilir mi?"

TEŞEKKÜRLER ÖLÜM tişörtlü ve şık Fransız ceketli adam şansına inanmıyordu. Birincisi; geçen yaz beş yüz dolara satamadığı El Dorado'yu üç bin beş yüze okutmuştu. Sonra bedava kiralık araba geçmişti eline ve herhangi bir zaman sınırı yoktu. Kokuşmuş ordu ceketi ve beresini satmasıyla kafadan kontak bir adamın pilicine bakmak için dışarı çıktığı süre içinde bir ayda kazandığından daha fazla para kazanmıştı. O salak, kafayı üşütmüş olmalıydı. Amacı her neyse, önce karısından kaçmak için onca para harcamıştı, sonra da o kaltağın arabasına binmesine izin vermişti.

Radyoyu sonuna kadar açıp neredeyse doksanla giderken birden dev traktör-treyler karışımı bir aracın sol tarafından yaklaştığını gördü.

Araç kenara çekmesi için sıkıştırıyordu onu!

Bu da neydi böyle! On sekiz tekerlekli araç yoldan çıkması için kendisi zorlarken esrarkeş direksiyonu sert bir şekilde sağa kırıp bankete çıktı.

"Ne halt!..." diye kükredi arabadan aşağıya atlayıp yumruğunu kamyon şförüne doğru sallarken. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen, seni lanet herif?"

Kamyonun yolcu bölümünden bir adam indi. Kısa saçlı, kırk yaşlarında riydi. Arabanın etrafından dolaştı, camlardan içeri baktı, sonra eliyle bagaj a rup, "Aç," diye emretti.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, seni obur faşistin oğlu..." diye bağırdı rarkeş. Adamın elindeki gümüş rengi tabancayı görünce sözleri yarım kal "Oh, kahretsin."

"Bagajı aç."

Esrarkeş, titreyerek arabaya doğru gitti, kapıyı açıp el yordamıyla bagajı aç a kolu bulmaya çalıştı. "Başıma bir şey geleceğini bilmeliydim," diye mırıldandı.

Kısa saçlı adam bagajı inceledi, sonra tekrar arka koltuğa baktı. Arka k pıyı açıp büyük yeşil çantayı dürttü. Emin olmak için çantaya iki el ateş et sonra önlem olsun diye ön ve arka koltuklara da birer el ateş etti.

Hâlâ titremekte olan esrarkeş, dehşet içinde bakakalmıştı.

Kısa saçlı adam birkaç soru sordu, sonra silahını kaldırdı. "Saçlarını k tir, sonra da bir iş bul," diye homurdanıp kamyonu bindi.

"Neler oluyor?" diye kükredi Sunnyvale, California'daki gözaltı kontrol m kezindeki gözetmen.

Teknisyen, "Ben... ben emin değilim," diye kekeledi.

"Arka koltukta ne var? Zoom yap. işte şu. Büyük bir yığın; bir çanta, b torba çanta. Nereden geldi o?"

"Daha önce görmedim, efendim."

"Sektör S23-994'ten gelen görüntüyü yinele, saat on dört on birdeki." 1 daki monitöre döndü. Birkaç saniye içinde siyah tişört giymiş yabancı bir ad mın sırtında büyük çantasıyla restorandan çıkıp son model Buick'e doğru fiğini gördü.

"Aynı adam," dedi gözetmen.

"Başa sar. O çanta nereden geldi?"

Birkaç saniye içinde uzun saçlı adamın paslı El Dorado'nun bagajındaki, arka ve ön koltuklarındaki çöpe benzer şeyleri topladığını gördüler.

"Kahretsin. Pekâlâ, bu aracı yakala... Çabuk, resmi kesip yapıştır ve bir tarama yap."

"Anlaşıldı."

Otuz saniye içinde El Dorado görüntüye geldi. "Zoom yap," dedi gözetmen.

"Sürücü erkek, yolcu kadın," dedi teknisyen. "Doğrulandı. Av tekrar görüş alanımızın içinde, efendim."

El Dorado otoyolda gürültüyle ilerlerken beraberinde yağlı bir duman çıkarıyordu.

Hâlâ orada. Ondan kurtulamadık.

On beş metre kadar önlerinde, yolun sağında bulunan kare biçimindeki büyük tahta tabelada dal parçalarıyla basit bir şekilde KAMP CHIPPEVVAH yazılıydı. Giriş, ağaçların arasındaki bir boşluktan ibaretti ve toprak yol ormanın içinde bir yerlere gidiyordu.

Bryson biraz daha yakından bakınca büyük tabeladan sarkan küçük bir tabela olduğunu ve onun üzerinde de KAPALI yazdığını gördü.

Yukardaki gürültü gittikçe artıyordu: Helikopter yükseklik değiştiriyor, alçalıyordu.

Neden?

Nedenini biliyordu. Yol boştu; helikopter pozisyon alıyordu.

Bryson birden otoyoldan çıkıp toprak yola girdi. Büyük bir olasılıkla ormanlık alana gidiyordu yol.

"Nicholas. ne yapıyorsun?" diye bağırdı Elena.

"Yaprakların oluşturacağı örtü izlenmemizi zorlaştırır," diye açıkladı karısına. "Belki helikopteri atlatmamız için fırsat olur." •

"Mola yerinde kaybetmedik demek?..."

"Yalnızca bir süre için."

"Bizi yalnızca takip etmiyor, değil mi?"

"Hayır, tatlım. Sanırım bizim için başka planları var."

Sabit ses, helikopterin dönüş yaptıklarını kolayca belirlediğini ve gerektiğinde hareket ettiğini gösteriyordu. Toprak yol bir açıklığa, oradan da arabalar için olmadığı anlaşılan bir başka patikaya vardı. Bryson yapabileceği e/yüksek hızla gidiyordu. Araba bölgeye uygun değildi; alçak tabanlı durmadı" taşlara sürtüyor dar yolun iki tarafındaki ağaç dalları arabaya çarpıyordu.

Derken az ilerde helikopterin havada asılı durduğunu gördü. Otuz metr kadar ilerde bir açıklık vardı, araba ağaçların arasından doğrudan o açıklığa gidiyordu. Bryson frene asılınca arabanın arkası savruldu ve iki yandaki ağaçlara çarptı. Elena elinde olmadan bir çılgın atarak savrulmamak için kontrol panelini yakaladı.

Geriye dönemem, manevra yapacak yer yok!

El Dorado rastgele serpilmiş birkaç ahşap kulübenin bulunduğu çimlerle kaplı açıklığa girerken helikopter yere beş metre kalana kadar alçalmaya devam etti.

"Silahını kullan!" diye bağırdı Elena.

"Bir işe yaramaz, helikopter kurşun geçirmez, hem zaten çok uzakta."

Helikopteri hızla tarayarak makineli bölümü aradı, ama onun yerine bir raket fırlatıcı gördü. Neredeyse bir kulübeye dalacakken, etrafından dolaştı.

Birden güçlü bir patlama oldu, kulübe bir alev topuna dönüşmüştü. Yangı çıkaran bir tür füze atıyorlardı!

Elena tekrar bağırdı. "Bize nişan alıyorlar! Bizi öldürmeye çalışıyorlar!"

Bryson inanılmaz bir konsantrasyonla helikopter tekrar yandan baktı. D reksiyonu deli gibi sağa kırdı; araba tam gaz ilerlerken tekerlekleri gürültüyle dönüyordu toprak yolda.

Yeni bir patlama! Arabadan yalnızca otuz santim ötedeki bir başka kulübe alevler içinde kaldı.

Odaklan! Dikkatinin dağılmasına izin verme, odaklan!

Bir kaçış bulmalısın, ama nerede? Bu açıklıktan çıkmalıyım, füzelerin yolundan kaçmalıyım!

Bryson deli gibi düşünüyordu. Gidecek bir yer yok, menzilden çıkacak yer yok, füzelerin bize erişemeyeceği bir yer yok!

Sevgili Tanrım! Bir füze öyle yakından geçti ki, neredeyse arabaya sürtün düğünü hissedebiliyordu. Füze büyük bir meşe ağacına çarpıp patladı. Her ta-

raf alevler içindeydi, çayır alev alevdi. Tahrip olan iki kulübe dumanlar çıkarak yanıyordu.

"Tanrım!" diye kendi kendine bağırdığını duydu. Dehşetten neredeyse deliye dönmüş, işe yaramama hissi ve durumun çılgınlığıyla bunalmış durumdaydı.

Sonra bir köprü gördü. Yanan alanın hemen karşısındaki kısa bir patika geniş, çamurlu bir nehre gidiyordu ve nehrin üstünde kırık dökük görünümlü, eskimiş tahta ayakları olan bir köprü vardı. Bütün gücüyle gaza yüklenerek doğruca köprüye yöneldi. Elena çılgık attı. "Ne yapıyorsun? Yapamazsın -köprü bizi taşımaz- arabalar için değil!"

Bir başka füze daha hedefini şaşırınca önlerindeki ağaçlar turuncu alevler halinde patladı. Doğruca cehennemin içine daldılar. Alevler camlan yalayıp kartana dek bir, iki saniye için her şey turuncu-beyaz olmuştu. Sonra alevlerin karşı tarafından çıkıp tahta köprüye doğru ilerlediler. Ağır ağır akan çamurlu sudan üç metre yukarda tehlikeli biçimde sallanıyordu köprü.

"Hayır!" diye bağırdı Elena. "Bizi taşımaz!"

"Çabuk, camını aç," diye bağırdı Bryson kendi tarafındaki camı açarken. "Ve derin bir nefes al."

"Ne?..."

Helikopterin pervaneleri biraz daha yakında kükredi. Bu ses Bryson'm duymaktan çok hissettiği bir sestti.

Gaza biraz daha yüklenince, araba ileri atıldı, tahta korkuluk duvarına çarptı.

"Hayır! Nicholas!"

Zaman neredeyse durmuş gibiydi. Araba ileri doğru biraz sallandı, sonra başaşağı nehre düştü. Bryson direksiyon ve kontrol paneline yapışmış bir haldeyken bağıırıyordu; Elena da ona tutunarak haykırmaya devam etti.

Arabanın suya girmesiyle inanılmaz miktarda su sıçradı etrafa. El Dorado suda hızla batmaya başladı. Suyu gömülmeden saniyeler önce Bryson üzerindeki sesi duymuştu; dönüp baktığında köprü alevler içindeydi.

Dünyaları kararmıştı, araba batıyordu; kahverengi sular camlardan içeri hücum edip arabanın içini hızla doldurmaktaydı. Bryson suyun altında yalnızca çok kısa bir mesafeyi görebiliyordu.- Nefesini tutarak emniyet kemerini açtı. Elena'nın da kemerini çıkarmasına yardım etti, sonra arabadan çıktılar. Yavaşça gölgeler

ve dalgalar halinde hareket eden karanlığın içinde hareket ettiler. Bryson, Elena'yı bütün gücüyle çekerek kahverengi suyun yüzeyinin hemen altında yüzmeye devam etti. Soluklarını daha fazla tutamayacak hale geldiklerinde etraflarını sazlar ve bataklık çimenleriyle kaplı olduğu bir yerde yüzeye çıktılar.

ikisi de havayı yutarcasına içlerine çekiyorlardı. "Aşağıda kal," dedi Bryson soluk soluğa. Etraflarındaki uzun sazlar görülmelerine engel oluyordu. Helikopteri duyabiliyor, ama göremiyordu; suyu işaret etti, Elena başını salladı, gederini havayla doldurup tekrar suyun içine girdiler.

Hayatta kalma içgüdüğü güçlü bir enerji kaynağıydı. Suyun altında normde kalamayacakları kadar kalmalarını ve daha büyük bir dayanıklılıkla yüzmelerini sağlıyordu. Hava almak için tekrar yüzeye çıktıklarında çok uzaklardan gelmiş gibi helikopterin sesi azalmıştı. Bryson başını fazla kaldırmadan gökyüzüne baktı ve helikopterin yükseldiğini gördü, daha geniş bir alanı tarayacaktı.

Güzel, nereye gittiğimizden emin değiller, arabada kalıp yavaş yavaş boğuluyor muyuz, bilmiyorlar...

"Tekrar," dedi Bryson. Derin nefesler aldılar, ciğerlerini sonuna kadar dolurup suya daldılar. Artık hareketlerinde bir ritim vardı; akıntının kendilerini sürüklemesine izin vererek yüzüyorlar, nefeslerini daha fazla tutamadıklarında yüzeye çıkıyor, sazların arasında saklanıyorlardı.

Sonra tekrar dalıyor, yukarıya çıkıyor, tekrar dalıyorlardı. Yarım saat geçmişti ki, Bryson gökyüzüne baktı ve helikopterin gitmiş olduğunu gördü. Hiçbir hayat belirtisi yoktu; takipçileri hedeflerini kaybetmişti, ölmüş olduklarını söylediklerine kuşku yoktu.

Sonunda nehrin sığılaştığı ve ayağa kalkıp dinlenebilecekleri bir noktaya geldiler. Elena saçlarındaki çamurlu suyu silkeledi, birkaç kez öksürdükten sonra nefesini düzenleyebildi. Yüzleri çamurla kaplıydı; Bryson elinde olmadan güldü, ama bu neşeden çok rahatlığın ifadesiydi.

Elena, "Demek senin hayatın böyle bir şeydi," dedi saha ajaniyle konuşa bir analizci olarak. Tekrar öksürdü. "Hoş geldin."

Bryson yan gülümseyerek, "Bu bir şey değil," dedi. "Amsterdam kanallarına dalmadın daha. Üç metre derinliğindeki kanalın üçte biri çamur ve pislikli kaplıdır. Üçte biri ise atılmış bisikletlerden oluşur; paslı ve keskindirler, bir yirini kestiklerinde felaket acır. Sonra bir hafta iğrenç kokarsın. Bence bu doğ bir baraja yapılan ferahlatıcı bir dalış gibiydi."

Islak elbiselerinden sular süzülerek nehir kıyısına çıktılar. Serin esen rüzgâr sazları sallarken bir yandan ikisinin de üşümesine neden oluyordu. Elena titremeye başlamıştı. Bryson ona sarılıp elinden geldiğince ısıtmaya çalıştı.

Camp Chippevvah'dan yaklaşık bir mil ötede bir bar restoran vardı. Sırılsıklam ve çamur kaplı bir şekilde bara oturup sıcak kahve içtiler. Sessizce konuşurken barmenin ve diğer müşterilerin bakışlarına aldırıyorlardı.

Duvara monte edilmiş televizyonda yeni başlamış bir dizi film oynuyordu; barmen uzaktan kumandayı televizyona doğru tutup CNN kanalını açtı.

Richard Lanchester'ın aristokrat yüzü ekranı kapladı. Spikerin sesi cümlesine kaldığı yerden devam ediyordu: "... bazı kaynaklara göre yeni kurulacak olan uluslararası güvenlik teşkilatının başına getirileceği söyleniyor. Vvashington'un tepkisi son derece olumlu. Pasific Northvvest'de nadir tatillerinden birinin tadını çıkaran Lanchester'a yorum için ulaşılıyor..."

Elena kaskatı kesilmişti, "işte oluyor," dedi fısıldar gibi. "Artık hiçbir şeyi saklama zahmetine bile girmiyorlar. Sevgili Tanrım, ne yapıyorlar, gerçekte neyin peşindeler?"

İki saat sonra Seattle'a gitmek için özel bir uçak kiralamışlardı.

İkisi de uyumamıştı; sessizce, telaşla konuşuyorlardı. Plan yapıyor, strateji belirliyorlardı. Birbirlerine sarılırken ikisi de Harry Dunne'nin, Bryson'a alayla söylediği şeyden, yani çok geç kalmış olmaktan korktuğunu söze dökmüyordu.

yordu. Hiç şaşırmadım, diye düşündü Bryson keyifsiz bir şekilde. Manning' Başkan'dan daha fazla gücü var.

Bryson, Elena'yla birlikte kütüphaneden kopyaladıkları ve internetten buldukları makale yığınlarını inceledikten sonra, "Binanın planını ele geçiresek ço' işimize yarardı," dedi.

"Ama nasıl?"

"Belediyede bir dosyada olmaları gerek, bir sürü çekmeceyi kaplayan bir dosyadır herhalde. Ama kaybolduklarına eminim. Manning gibi adamlar, hassas belgelerinin belediye'deki kopyalarının 'yanlış yere konmasını' ayarlamayı hiçbir zaman ihmal etmezler. Ve mimar ne yazık ki Scottsdale, Arizona'da yaşıyor. Onda orijinaler olmalı, ama Arizona'ya uçacak zaman yok. Bu yüzden kendi başımıza halletmeliyiz."

"Nicholas," dedi Elena yüzünden endişe dolu bir ifadeyle. "Ne yapmak niyetindesin?"

"İçeri girmem gerekiyor. Orası bir komplo merkezi. Bunu ve adamları ortaya çıkarmanın tek yolu yüzleşmek ve tanık olmak."

"Tanık olmak mı?"

"Tanık olmak, üyeleri gözlemek. Kim olduklarını görmek, adını bilmediklerimizi öğrenmek. Fotoğraflarını çekmek, videoya kaydetmek. Karanlığı aydınlatmak. Tek yol bu."

"Ama Nicholas, Fort Knox'a girmek gibi bir şey bu, değil mi?"

"Bazı açıdan daha kolay, bazı açıdan daha zor."

"Ama daha tehlikeli."

"Evet. Daha tehlikeli. Özellikle arkamızda Müdüriyet'in desteği olmadan. Kendi başımızayız."

"Ted VValler'a ihtiyacımız var."

"Onu nasıl bulacağımı bilmiyorum."

"Eğer hâlâ hayattaysa bizimle bağlantı kurmak isteyecektir."

"Bunu nasıl yapacağını biliyor. Telefon numaraları hâlâ cevaplandırma servisi tarafından cevaplanıyor, şifreli mesajlar alınıp doğru kişiye veriliyor. Durmadan kontrol ediyorum, ama henüz yüzeye çıkmadı. Şartlar bunu gerektiriyorsa iz bırakmadan ortadan kaybolmada çok başarılı olan bir adam o."

"Ama Manning'in evine tek başına girmeye çalışman..."

"Zor olacak. Ama senin yardımınla -bilgisayar sistemlerindeki uzmanlığınla- bir şansımız olabilir. Makalelerden biri, Manning'in evindeki güvenliğin hem lokal olarak, hem de Systematix merkezinden izlendiğini söylüyor."

"Bunun bize bir yardımı olmaz; Systematix, Manning'in evinden daha güvenlidir."

Bryson başını salladı. "Buna kuşku yok. Ama hassas nokta bağlantı olabilir. Ev bir şirkete nasıl bağlanır?"

"Mümkün olan en güvenli yolu kullandıklarına eminim."

"Neymiş o?"

"Fiber optik hat. Yeraltına gömülür ve iki yeri fiziksel olarak birbirine bağlar."

"Fiber optik hat dinlenebilir mi?"

Elena birden irkilerek başını kaldırdı, sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hemen hemen herkes bunun olanaksız olduğuna inanır."

"Ya sen?"

"Mümkün olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Daha önce yaptık. Birkaç yıl önce Müdüriyet birkaç zekice teknik icat etti."

"Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

"Elbette. Biraz malzeme lazım, ama iyi bir bilgisayar mağazasından bulunabilir hepsi."

Bryson karısını öptü. "Harika. Satın almam gereken bir sürü şey var. Manning'in evini ve çevresini gözaltına almam gerekiyor. Ama önce California'yı aramalıyım."

"California'da kim var?"

"Palo Alto'da daha önce sahte kimliklerimden biriyle iş yaptığım bir şirket var. Optik dâhisi Rus göçmen Victor Shevchento tarafından kurulmuş. Pentagonla sözleşmesi var, ama eskiden kara borsada gizli, sınıflanmış malzeme satardı, uluslararası bir operasyon sırasında bu şekilde tanıdım onu. Onu yerinde bıraktım, faaliyetlerini Adalet Bakanlığı'na bildirmedim, çünkü büyük bir balığa ulaşmada daha fazla işe yarayacağını düşündüm. Hoşgörüm için müteşekkirdi, şimdi bunun karşılığını almanın zamanı geldi. Victor ihtiyacım olan malzemeyi satan az sayıda kaynaktan biri. Eğer ona şu anda ulaşabilirsem istediklerimi bu akşama kadar gönderebilir bize."

Bryson sonraki bir saati Manning'in evini gizlice gözetleyerek geçirdi. Evin yanındaki ormanlık alanda saklanarak küçük, ama güçlü dürbünüyle evi seyretti. Göl kıyısındaki arazi beş hektarlık bir alanı kaplıyordu. Karşı tarafta bi, buçuk hektarlık bir alan üzerinde çok daha mütevazı bir ev vardı.

Bryson'm görebildiği kadarıyla güvenlik son derece gelişmişti. Evi kuşatan zincir bağlantılı çit iki metre yüksekliğindeydi ve içinden fiber-optik basınç alıcı hat geçiyordu. Bu da çitin üstüne tırmanma ya da kesme girişimini saf dışı bırakıyordu. Betona gömülmüş çitin altını kazmak zordu. Çitin ön tarafında, toprağın altına basınç alıcı sistem ve fiber optik hatlar yerleştirilmişti. Bu şekilde, önceden ayarlanmış belirli bir ağırlığın üstündeki ayak sesleri algılanıyor, alıcıların üstündeki basınç, ışık akışını bozarak alarmı çalıştırıyordu. Buna ek olarak, bütün bölge çit boyunca direklerin üzerine monte edilmiş güvenlik kameralarıyla izleniyordu. Bu şekilde içeri girmeyi unutmalıydı.

Ama her güvenlik sisteminin hassas noktaları olurdu.

Birincisi, şu anda içinde bulunduğu ve Manning malikânesinin bitişiğinde ki ormandı. Sonra göl vardı, ki Bryson'a göre gizlice içeri girmenin en iyi yolu orasıydı. En yakın yolun çok uzağına, ağaçların arasına saklanmış olan kiralık cipe geri döndü. Yoldan geri dönerken Manning arazisine giren küçük, beyaz bir minibüs gördü. Üzerinde MUHTEŞEM YİYECEKLER yazıyordu, ikramcılar akşam için yemek hazırlıyor olmalıydı. Minibüsün yolcularına bir bakış attı.

Yeni bir olasılık ortaya çıkmıştı.

Yapılacak işler, satın alınacak malzemeler vardı ve geriye çok az zaman kalmıştı. Bryson dağcılıkta uzmanlaşmış spor malzemeleri satan mağazayı bulmakta hiç zorlanmadı. Büyük ve çeşidi bol olan bir mağazaydı, ayrıca avcılara da hitap ettiği için iki ayrı mağazaya daha gitme zorunluluğu ortadan kalkmış oluyordu. Ama dalış ekipmanını başka bir dükkândan alması gerekiyordu. Sarı sayfalardan endüstriyel güvenlik ürünleri malzemeleri satan dükkânı bulmuştu. Bu dükkân inşaat şirketlerine, telefon tamircilerine, pencere yıkayıcılarına ve benzeri işler yapanlara hizmet veriyordu; orada tam olarak istediği şeyleri buldu. Aküy- le ve sessiz çalışan portatif elektrik vinciydi bu; iki yüz yirmi beş fitlik galvanize çelik kablo, kontrollü iniş aygıtı ve santrifüjlü fren mekanizması bulunuyordu.

Asansör parçaları satan şirkette istediği şeyler vardı, askeri malzemeler satan depoda da öyle. Oradan .45'lik yarı otomatik tabanca alırken lanet olası

silah kontrol yasaları ve lanet olası bekleme periyodu hakkındaki şikâyetlerine genç satıcı da katılmıştı.

Pil ve kabloları sıradan hırdavat dükkânından kolayca buMu, ama tiyatro malzemeleri satan güzel bir dükkân bulmanın çok daha zor olacağını tahmin ediyordu. Oysa North Fairview Avenue'daki Hollywood Tiyatro Malzemeleri adlı dükkân sahne ve filmlerde kullanılmak üzere her türlü malzemeyi satıp kiraliyordu; Hollywood stüdyoları ve yapımcı şirketler sık sık kuzeybatıya gidiyor ve yerel bir dükkân arıyorlardı.

Geriye bir tek, orduda kullanılan, alışılmadık bir ekipman parçası kalmıştı. Gerçek katot osilatörü mucidi olan Victor Shevchenko onlardan birini vermek istemiyordu, ama Bryson, Birleşik Devletler ulusal güvenlik yasasının ihlallerinde zaman aşımı olmadığını ona hatırlatınca razı oldu. O ve girişimci bilim adamının Grand Cayman'daki banka hesabına yatırılacak olan elli bin dolar onu ikna etmeye yetmişti.

Bryson otele dönene kadar Elena da ihtiyacı olan şeyleri satın almıştı. Bu arada Manning'in evinin bitişiğindeki milli ormanın topoğrafik haritasını bile çarmıştı internetten.

Bryson, Manning'in evinin etrafındaki arazide gördüklerini anlatınca, "İkram hizmetlerinden ya da çiçekçiden geliyormuş gibi yapmak senin için çok daha kolay olmaz mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Bunu düşündüm, tahminimce çiçekçiler içerde işini yapıp dışarı çıkana kadar başında biri bekliyordur. Onlarla bir şekilde içeri girdiğimi düşünsek bile, ki buna da pek imkân yok, evin içinde herkesi alarma geçirmeden ortadan kaybolmam -onlarla evden ayrılmamam- imkânsıza yakın bir şey."

"Ama ikramcılar; onlar içeri giriyor ve yemek boyunca kalıyorlar..."

"İkramcılar benim işime yarasa da Manning'in güvenlik paranoyası hakkında okuduğum az sayıda şeye dayanarak tahmin ediyorum ki, ikramcıların geçmişi araştırılmıştır, fotoğrafları çekilmiş, parmak izleri alınmıştır ve kendilerine eve vardıklarında elektronik bir güvenlik geçiş kartı verilecektir, ikramcı olarak eve girmek imkânsıza yakın bir şey. Bir tekne kiraladım, kıyıya çıkmanın tek yolu bu."

"Ama... ama sonra ne olacak? Eminim ki ön bahçe koruma altındadır!"

"Buna kuşku yok. Gördüğüm kadarıyla güvenliğin en zayıf olduğu giriş noktası orası. Şimdi, Manning'in eviyle Systematix arasındaki güvenlik sistemi hattı arasında neler öğrendin bakalım?"

"Bir minibüse ihtiyacım var," dedi Elena.

Birleşik Devletler Ziraat Bakanlığı'nın Seattle'ın dışında bir garajı vardı A.B.D. Orman Hizmetleri çalışanları hükümete ait araçlarını buraya bırakıyorlardı. Üstü açık park yerinde, üzerinde orman hizmetlerine ait çam ağacı armas olan birkaç küçük yeşil kamyonet duruyordu. Güvenlik neredeyse yok gibiydi.

Bryson, Elena'yı Manning'in evinin yanındaki ormana götürdü. Elena'nı üzerinde ordu malzemeleri satan bir dükkândan aldığı yeşil pantolon ve gömlek vardı. Bu kadar kısa sürede bulabildikleri, A.B.D. orman hizmetleri üniformasına en çok benzeyen giysi buydu.

Vuruş saati olan dokuza dört saat kalmıştı.

Ormanın içinde, Manning'in malikânesinin sınırlarını belirleyen çitin yakından yürürken kameralardan ve basınç tespit alarm sistemlerinden uzak durmaya dikkat ediyorlardı. Elena, Manning'in malikânesinden çıkıp küçük milli orman alanından geçen fiber optik kabloyu arıyordu.

Orada olduğunu biliyordu. Manning'in evi Systematix'in merkezinden yaklaşık üç mil uzaktaydı ve iletişim fiber optik kabloyla sağlanıyordu. Evin yapımı sırasında Manning'in müteahhidi, A.B.D. Ziraat Bakanlığımdan resmi bir talepte bulunmuş, fiber optik kablunun yalnızca altı metresini eviyle halka ait yol arasından geçirmek için izin istemişti. Halka ait bir kayıt olduğu için bilgisayarda kolayca bulunabilen formda sözü geçen bir ayrıntı Elena'yı çok ilgilendirmişti: optik tekrarlatıcı adı verilen bir aleti yerleştirme gereği. Bu aslında biyükseltici olarak iş gören, yol boyunca sinyali arttıran bir kutuydu, çünkü uzun mesafede her zaman bir sızıntı olurdu.

İnsan ne yaptığını biliyorsa tekrarlatıcıyı kolayca dinlemek mümkündü. Çoğu kişinin bilmediği bu ayrıntıyı Elena çok iyi biliyordu.

Soru şuydu: Hat neredeydi?

Birkaç dakika sonra bu talebi gerçekleştiren ve millerce uzunluktaki kablo-yu döşeyen müteahhitin Seattle numarasını tuşluyordu.

"Bay Manzanelli? Benim adım Nadya; A.B.D. Jeolojik Tarama'dan arıyorum. Topraktaki asidi test etmek için bazı numuneler alıyoruz ve istemeden herhangi bir fiber optik kabloyu kesmek istemiyoruz..."

Milli ormanın hangi bölümünde olduğunu açıklayınca adam sinirlendi. "Tanrı aşkına, hadi! Hükümet topraklarını kazdığımız için bize verdiğiniz sıkıntıları hatırlayan yok mu orada?"

"Üzgünüm, efendim, ben bilmiyorum..."

"Lanet olası orman servisi izin vermiyordu; Bay Manning yeni bitkiler ve her şey için yarım milyon vermeye razıydı! Ama hayır, kabloyu toprağın üstünden, çitin hemen yanından geçirmek zorunda kaldık!"

"Efendim, bunu duyduğunla çok üzüldüm; eminim yeni idarecimiz Bay Manning'e memnuniyetle izin verecektir."

"Manning'in sırf emlak vergisi olarak ne kadar para ödediğinden haberiniz var mı sizin?"

"En azından Bay Manning'in hatlarından birine zarar verme olasılığımız yok. Bir daha onunla konuştuğunuzda buradaki herkesin ülkemiz için yaptıklarından dolayı kendisine müteşekkir olduğunu söyleyin."

Telefonu kapatıp Bryson'a döndü. "İyi haber. Üç saatten fazla zaman kazandık."

Saat dördü geçtikten biraz sonra Pasific Air Freight'ten gelen bir telefon Bryson'a Seattle - Tacoma Havaalanı'nda bekleyen bir paketi olduğunu bildirdi. Ama bir sorun vardı: Ertesi sabaha kadar Seattle'a gönderilemiyordu.

"Şaka yapıyor olmalısınız," diye bağırdı Bryson telefona. "Bu gece kalite kontrol laboratuvarında olması gerekiyor ve bu iş için elli bin dolarlık sözleşme yaptım!"

"Üzgünüm efendim, ama bu arada yapabileceğimiz bir şey olursa..."

Saat altıya birkaç dakika kala Bryson kiralık U-Haul marka minibüsü Pasific Air Freight terminaline çekti. Beş yüz kiloluk makine, vinç ve özür diler durumdaki üç çalışanın yardımıyla minibüse yüklendi.

Bir saat içinde minibüsü sık ağaçlarla dolu ormanın derinliklerine, yeşil servis kamyonetinin birkaç yüz metre ilersine soktu. Minibüsün arkasını çitlere doğru gelecek şekilde çevirdi, ama güvenlik kameralarının tespit edemeyeceği kadar uzakta kalmaya dikkat etti. Minibüsün kapısını açıp makineyi Manning'in evini doğrudan görebilecek şekilde yerleştirdi. Çok sayıda ağaç ve Manning'in arazisini örten sık çalılar kesinlikle sorun değildi. Tam tersine; Rus bilim adamının icadını gizlemesine yardımcı oluyorlardı.

Her birinin, kablosuz bir vericiden sinyal aldığı anda patlayacak ateşleme bölgesi olan bir çanta dolusu, küçük yuvarlak disk çıkardı. Ormanın içine doğru çeyrek mil kadar yürüdükten sonra anayola geri döndü. Ardından, arazi hattı boyunca kameralardan ve basınçla çalışan izinsiz giriş-tespit aletlerinden uzak durarak diskleri birbirinden elli metre uzakta olacak şekilde fırlatmaya baş-

ladı. Diskler dikkat çekmeyecek kadar küçüktü. Eğer birisi kameraları izliyorsa -ki bu pek olası değildi; kameralar daha çok alarmlardan biri çalarsa ne olduğunu görmek için oradaydı- hafif bir bulanıklıktan başka bir şey görmeyecekti, böceklerin düşürdüğü bir şey sanabilirdi gördüğünü. Bir daha bakmaya değmeyecek bir şey olduğunu düşündü.

Yeşil orman servisi kamyonetinin içindeki Elena, aletlerini hızla topladı. Dizüstü bilgisayarı, kamyonun altından görünmeyecek şekilde geçip toprak ve yapraklarla gizlenerek doğruca bağlantı kutusuna giren altı metrelik bir kabloyla optik tekrarlayıcıya bağlıydı. Dinleme cihazı yerindeydi, önce yalnızca dinleyip seyredecekti, bir şey göndermeyecekti. Hem ticari, hem de özellikle bu olay için yazılmış bir sürü yazılım programı hazırlamıştı. Kaçak girişleri tespit etmek için ne tür bir yazılım programı kullandıklarını "gizli tarama" denen şeyle öğreniyordu; sistemi beklenmedik miktarda veriyle yüklemek için tasarlanmış bir yazılımı yerleştirdi. Sonra güvenlik ağındaki sistemleri ortaya çıkarmak, ne tür bir ağ trafiğinin gönderilip alındığını, temel organizasyonun neye benzediğini görmek için şebeke çözücüyü yükledi.

İ Birkaç saniye içinde, gizlice bir bilgisayara girenlerin ifade ettiği gibi "programa sahip olmuştu". Gizlice bilgisayarlara giren biri olmasa da uzun zaman önce tıpkı iyi bir saha ajanının hırsızlık yöntemlerini, kasa açanların tekniklerini öğrendiği gibi bu işin nasıl yapıldığını öğrenmişti.

Eğitimi sonuç vermişti, içeriye girmeyi başarmıştı.

Beş metre boyundaki alüminyum balıkçı teknesi, kırk beygir gücündeki, sessiz Evinrude motorun yardımıyla ilerliyordu. Bryson gölde hızla yol alıyor, bu arada dalgalarla yavaşça sallanıyordu. Zaten çok hafif olan ses, rüzgârın etkisiyle Manning'in malikânesinden uzağa taşınıyordu. Bahçenin ve rıhtımın önündeki koruma altında bulunan suları gösteren parlak turuncu renkli şamandıraları görür görmez hızını azaltıp motoru kapadı. Teorik olarak şamandıraları geçebilirdi, ama kesin olarak bilmese de Manning'in davetsiz misafirlerin girişini tespit etmek için buraya da bir tür güvenlik önlemi yerleştirmiş olabileceğini varsaymak zorundaydı.

Bulunduğu yerden bile ışıklarla aydınlatılmış olan malikâneyi görebiliyordu. Büyük bölümü yeraltında olduğu için, gerçekte olduğundan daha müteva-

zı duruyordu. Demir atarken, teknenin bir kaçış seçeneği olduğunu aklından çıkarmamak istiyordu tabii kaçabilecek kadar şanslı olursa.

Elena'ya planında bir kaçış noktası olduğunu söylemiş, ona bu konuda güvence vermişti, ama bu doğru değildi. Elena'nın bundan kuşkulayıp kuşkulandırdığını merak etti. Ya kazanır ve hayatta kalırdı ya da kaybeder ve ölürdü. Arada bir şey yoktu.

Hızla ekipmanını toplamaya başladı. Olabildiğince hafif olması gerekse de önceden düşünemediği düzinelerce farklı engele karşı hazırlıklı olmalıydı, bu da bir sürü ekipman demekti. Bütün operasyonun, doğru maymuncuk seti olmadığı için mahvolması talihsizlik olurdu. Taktik yeleği, plastikle iyice sarılmış olan çeşitli silahlar, güzelce katlanmış giysiler ve diğer nesnelerle ağırlaşmıştı.

iki yönlü güvenli telsiziyle Elena'yı aradı.

"Nasıl gidiyor?"

"İyi." Gür ve berrak bir şekilde duyulan sesi kulağa umutlu geliyordu. "Gözler açık."

Fiber optik hat yoluyla video kayıt besleme girişine girebilmişti. "Gözler ne kadar uzağı görebiliyor?"

"Ah, açık alanlar ve o kadar açık olmayan alanlar var."

"Açık olmayan ne?"

"Özel alanlar, yaşanan bölüm. İçerden izleniyor gibi." Evin halka açık olmayan bölümlerindeki kameraların Systematix merkezinde izlenmediğini, Manning'in evinde izlendiğini kast ediyordu. Manning en azından biraz mahremiyet istiyordu anlaşılan.

"Bu çok kötü."

"Doğru. Ama yine de iyi haberler var. TV'de bazı programlar yeniden yayınlanıyor." Dünkü video besleme girişini bulmuştu ve dünkü görüntüleri video izleme sistemine bugünün kaydıymış gibi aktarmanın yolunu keşfetmişti.

"Bu harika bir haber. Ama birinci sahne bitene kadar bekle. Tamam, yüzmeden dönünce seni tekrar arayım."

Eve gizlice girerken giymeyi tercih ettiği siyah renkli hafif Nomex giysisi su geçiriyordu, bu yüzden üzerine kauçuk dalgıç giysisini geçirdi. Aşırı ısındığını hissediyordu, ama gölün soğuk suyu yakında serinletirdi onu. Taktik yeleğinin üstüne, oksijen tüpünün bağlı olduğu şişebilen şamandıra dengeleyiciyi bağladı, kayışlarını ayarladı, ağırlık kemerini düzeltti, silikon dalış maskesini başına

geçirdi, tüpün ağızlığını ağızına yerleştirdi. Ekipmanını hızla kontrol etti, ardından botun kenarına gelip başaşağı suya daldı.

Etrafa biraz su sıçradıktan sonra g l n yüzeyine çıktı.  evresine bakındı, yönünü buldu, yeleğinin havasını söndürdü. Yavaşa soğuk ve kristalimsi olan suyun altına gömüldü. Dalarken sulun gitgide daha çamurlu ve bulanık hale geldiğini fark etti. Hava basıncını eşitlemek için durdu, kulaklarının tıkanığını hissetti. On beş metre derinliğe indiğinde    dört metre ileriye görmek imkânsız hale gelmişti. Bu iyi değildi; dikkatle, yavaş yavaş ilerlemeliydi. Ağırlıksız olduğunu hissederek kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Kolayca seçilebilen, bas sesli sonar uğultusunu duymak için kulak kabarttı, ama yalnızca sessizlik vardı; bu bir bakıma güven verici, bir bakıma sinir bozucuydu, çünkü burada bir tür güvenlik sistemi olmalıydı.

Sonra gördü.

   metre ötesinde deniz canavarı gibi yüzen bir şey vardı. Ağ. Ama sıradan bir ağ değildi bu. Sualtı alarmlı güvenlik engeliydi. Alarm bölgelerini oluşturan birbirine bağlı fiber optik panellerin, optik fiber iletişim kablolarıyla elektronik kontrol birimlerine bağlanan alıcıların bir araya getirdiği bir yapıydı. Davetsiz misafirleri tespit eden, olağanüstü derecede geliştirilmiş bir sistemdi. Donanma tertibatlarını korumak için kullanılan türdendi.

Aquamesh bir dizi şamandıraya bağlıydı ve ağırlıklar yardımıyla g l yatağına kadar iniyordu. Kuşkusuz arasından geçemeyeceği gibi, alarmı çalıştırmadan ağı da kesemezdi. G l yatağında dikilebilecek hale gelene kadar indirdi yeleğinin havasını, sonra ağa yaklaşıp inceledi. Böyle bir şeyi Sri Lanka'da görmüştü ve yanlış alarmın hiç de nadir görünen bir şey olmadığını biliyordu. Su sürekli hareket halinde olduğu için sürtünerek aşınmaya ve kopmaya eğilimliydi, ayrıca sualtı yaratıkları, balıklar, yengeçler arasından geçip yakalanıyor, hatta kabloları dişliyorlardı. Hiçbir açıdan m kemm l bir sistem değildi.

Ama alarmı  alıştırma riskine giremezdi. Manning'in güvenlik personeli bu gece her geceden daha fazla tetikte olacaktı. Her türlü alarma cevap verecekleri kesindi.

Korkuya verilen bir tepki olarak kısa kısa soluduğunu fark etti ve bu da soluksuz kaldığını hissetmesine neden oluyordu, sanki ciğerlerini dolduramıyor-du; bir an için paniğe kapıldığını hissetti. Gözlerini kapadı, solukları düzelene kadar sakinleşmeye zorladı kendini.

Bu ağın tekneler, sualtı araçları için tasarlandığını hatırlattı kendi kendine. Dalgıçlar ya da yüzücüler için değildi.

Dizüstü çöküp ağı aşağıda tutan ağırlıkları inceledi. Gölün zemini gevşek kumla kaplıydı, dokunur dokunmaz çöken yumuşak, çamurlu bir çökeltiydi. Zeminine bastırdı, sonra ellerini kürek biçiminde kullanarak kazmaya başladı. Etrafında oluşan bulut suyu saydam hale getirmişti. Hızla ve dikkatle ağın altında uzun bir kanal kazdı. Yılan gibi kıvrılarak bu kanaldan geçmeyi başardı. Geçerken suda meydana gelen hareketlenme alıcı ağı dalgalandırdı. Ama bu alarmı çalıştırmaya yetmemeliydi, gölün suyu her zaman hareketliydi.

Artık diğer tarafa geçmişti. Manning'in sularındaydı. Yine aktif sonar sisteminin sesini duymak için kulak kabarttı, ama hâlâ hiçbir şey duymuyordu.

Ya yan ılıyorsam?

Eğer yanılıyorsam, diye düşündü, bunu kısa sürede anlarım. Şu anda tahminde bulunmanın bir anlamı yok. Büyük bir kararlılıkla yüzmeye devam ederek rıhtımın altındaki yosun kaplı yığınlar vardı. Kayıkhanenin bulunduğunu bildiği rıhtımın uzak köşesine doğru gitti. Yaklaştıkça su inanılmaz derecede sıkışmaya başlamıştı; artık ayakları yerdeydi ve gölün yüzeyinden yalnızca yarım metre aşağıdaydı. Yeleğinin havasını tamamen boşalttı, başı suyun üstüne çıkıp rıhtımın hemen altına varana dek gölün zemininde yüzdü. Maskesini çıkarıp etrafı dinledi, çevresine baktı ve ortalıkta kimsenin bulunmadığından emin oldu; yeleğinin ve ona bağlı olan oksijen tüpüyle hortumların kayışlarını çözdü, dalış takımını geniş destek kirişinin üstüne koydu. Tekrar ihtiyaç duyan kadar orada kalacağını umuyordu.

Eğer o kadar şanslıysam.

Sonra rıhtımın kenarına tutunup yukarı çıktı.

Kayıkhaneye evi görmesine engel oluyordu; ama aynı zamanda pencereden bir bakan varsa onu göremeyecekti. Bahçe karanlıktı, eve yakın çimenlerin üzerine vuran tek ışık yüksek, kemerli pencerelerden yayılıyordu. Rıhtımın kenarına oturarak taktik yeleğini çıkardı, kauçuk elbisesini soyarak yeleğini tekrar siyah Nomex giysisinin üstüne geçirdi. Yeleğindeki silahları ve diğer aletleri birer birer ortaya döktü; plastik torbalarını çıkardıktan sonra tekrar yerlerine koydu. Rıhtım boyunca emekleyerek kayıkhanenin önünde ayağa kalktı, içersi karanlıktı, boş gibi görünüyordu. Eğer yanlış bir tahminde bulunuyorsa yeleğinin ön cebinde kısa namlulu bir .45'lik vardı. Ön bahçeye doğru yürürken tabancayı çıkarıp sıkıca kavradı.

Şimdiye kadar iyi. Eve yaklaşırken güvenlik önlemlerinin artacağına hiç kuşku yoktu. Gevşek davranmamalıydı. Siyah yün başlığı çıkararak başına geçirdi. Yeleğin bir başka cebinden kızılötesi ışınları tespit eden Metascopeü çıkarıp sağ gözüne yerleştirdi.

Işınları hemen gördü.

Bahçe çapraz ışınlarla doluydu, büyük bir olasılıkla kızılötesi kameralara bağlı olan hareket dedektörleriydi. Ön bahçede dolaşan birisi ışınlara çarpıp alarmı harekete geçirecekti.

Ne var ki ışınlar küçük hayvanlar tarafından harekete geçirilmemesi için doksan santimden daha alçak değildi.

Ya köpekler?

Olasıydı. Hatta büyük bir olasılıkla bekçi köpekleri vardı, ama bir tane bile görmemişti.

Metascope bir başlığa monte edilerek başa takıldığı için eller serbest kalabiliyordu. Ellerinin boş olması gerekiyordu. Aleti başına yerleştirdikten sonra kızılötesi ışınları bozmadan bahçede ilerleyebilirdi.

Gelgelelim, ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp en alçak ışının altından emeklemeye başladığı sırada donup kalmasına neden olacak bir ses duydu.

Hafif bir inilti, bir köpek homurtusuydu bu. Başını kaldırdığında birkaç köpeğin bahçede yürüdüğünü gördü, hızları gitgide artıyordu. Bunlar evcil köpekler değildi: Dobermandı. Eğitilmiş, kötü bakışlı.

Midesinin kasıldığını hissetti. Sevgili Tanrım.

At gibi hızla koşarlarken vahşice havlıyor, keskin dişlerini gösteriyorlardı. Yirmi metre uzaktaydılar, ama hız kazanıyorlardı. Taktik yeleğinden uyuşturucu ok atan tabancayı çıkardı; kalbi çarparak nişan aldı, ateşledi. Dört kısa öksürüğü andıran sesin ardından dört adet on iki santimlik uyuşturucu ok ileri fırladı, bir tanesi hedefini şaşırmıştı, ama diğer üçü tamamıydı. Sessiz bir iş olmuştu; köpeklerin ikisi neredeyse hemen yere yıkılmıştı, en büyük olanı birkaç metre daha sendeleyerek ilerlemiş, sonra yere devrilmişti. Her okta 10 cc'lik fentanil bazlı kas dondurucu vardı ve hemen işe yapıyordu.

Bryson yoğun bir şekilde terliyor, elinde olmadan titriyordu. Bu olasılığa karşı hazırlıklı olmasına rağmen neredeyse ne ok tabancası ne de .45'liği olmadan hazırlıksız yakalanıyordu; sonuçta birkaç saniye içinde etrafı sarılmış, güçlü çeneler boğazına, hayalarına atılmış olurdu. Nemli çimenlerin üzerinde yatarak

bekledi. Belki başka köpekler de vardı. Ayrıca havlama sesleri nöbetçilerin dikkatini çekmiş olabiliirdi. Ama en iyi eğitimli köpekler bile yanlış alarm verebilirdi; eğer havlamaları kesildiyse dikkatler başka yere çevrilirdi.

Kırk, kırk beş saniye kadar bir sessizlik oldu. Siyah Nomex giysisi ve siyah başlığı karanlığa karışmasını sağlıyordu. Görünürde başka köpek yoktu; ama zaten daha fazla bekleyemezdi. Eyalet inşaat yasasına göre bahçenin bazı yerlerinde birkaç ızgara olacaktı. Bunlar yeraltındaki garajın havalandırma delikleriydi. Malikânenin inşaatıyla ilgili olarak okuduğu makalelerden biri kaçınılmaz olarak Yarasa Mağarası adı verilen garajın yeri konusunda inşaat müfettişiyle küçük bir savaş yaşandığını ima ediyordu. Çünkü Manning ve konukları, garaja evin diğer tarafındaki tepenin yamacına oyulan bir rampayla giriyorlardı. Halkın dikkatli incelemesi karşısında Manning bazı tavizler vermek zorunda kalmış, ön bahçeye görünmez biçimde açılan havalandırma geçitleri ile etmişti.

Bryson bahçede emeklemeye devam etti, sola doğru ilerlerken kızılötesi ışınların altında kalmaya dikkat ediyordu. Eve doğru çıkan hafif meyilde üç metre kadar daha ilerledikten sonra çelik havalandırma ızgarasını fark etti. Izgarayı sıkıca kavradı, gerekirse vidalarını sökmek için hazırlandı, ama biraz zorladıktan sonra ızgara yarından çıktı.

Açıklık çok geniş değilse de onun girmesi için yeterliydi. Tek sorun derinliğin ne kadar olduğuydu. Havalandırma geçidinin iç duvarları pürüzsüz betondtu, tutunacağı hiçbir şey yoktu. Daha kolay bir iniş ummuştu, ama şu anda içinde bulunduğu duruma da hazırdu. Yirmi yılı aşkın saha tecrübesi sonucunda en kötüye hazırlanmayı öğrenmişti; başarının tek garantisi buydu. Izgaranın yerleştirildiği geçit ağız çelikti, en azından bu rahatlatıcı bir şeydi.

Gece görüş gözlüğüyle geçide bakınca orada herhangi bir kızılötesi ışın olmadığını görerek rahatladı. Acıtmaya başlayan gece görüş gözlüğünü çıkartıp cebine soktu.

İki yönlü telsizle Elena'yı aradı. "İçeri giriyorum," dedi. "Etkileri izle. Ateşleme sahnesi başlıyor."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Güvenlik görevlisi şaşkın bir şekilde resme bakıyordu. "John, şuna bir bakar mısın?" İçinde bulundukları yuvarlak odanın duvarları monitörlerle kaplıydı. Her biri, farklı bir kameradan gelen görüntüyü yansıtıyordu.

Kontrol odasındaki ikinci nöbetçi sandalyesinde döndü ve birden irkildi. Bir hata yoktu. Arazinin sınırında bir yangın başlamıştı. Çitin batı bölümüne yerleştirilmiş olan 16 ve 17 numaralı kamera ormandan gelen alevleri, yoğun dumanı gösteriyordu.

"Kahretsin," dedi ikinci adam. "Lanet olası bir orman yangını! Aptal bir kampçı ormana yanan bir sigara atmış olmalı ve şu anda yangın yayılıyor!"

"Protokol ne? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Ne sanıyorsun salak? itfaiyeyi ara. Sonra da Bay Manning'e haber ver."

Bryson emri verir vermez Elena küçük kablosuz verinin düğmesine basmıştı. Yayılan sinyal, Bryson'm tellerle bağladığı, filmlerde kullanılan on iki alev fişliğini ve dört alev projektör tüpünü ateşlemişti. Manning'in arazisini çevreleyen çitin hemen yanındaki yaprakların ve sık bitki örtüsünün arasında gizlenen alev fişekleri, anında yoğun bir duman salmıştı ortalığa; alev projektörleri ise yalnızca birkaç saniye süren iki üç metre yüksekliğinde alevler çıkarıyordu. Bryson bunları birbiri ardına harekete geçecek şekilde ayarlamıştı, böylece hızla yayılan bir orman yangını görüntüsü ortaya çıkıyordu. Bunlar tiyatro ve sinemada orman yangınlarını gerçek yangına neden olmadan, inandırıcı,

ama güvenli bir şekilde sahneye koymak için kullanılan efektlerdi. Bryson bir ormanı yakmak niyetinde değildi; buna gerek de yoktu.

"Seattle İtfaiye Departmanı, dinliyorum."

"Burası Gregson Manning malikânesinin güvenliği. Hemen buraya gelin; ulusal ormanda başlamış gibi görünen büyük bir yangın var..."

"Teşekkürler, ama zaten yoldayız."

"Ne?"

"Daha önce haber aldık."

"Öyle mi?"

"Evet, efendim. Komşularınızdan biri haber verdi. Durum çok ciddi gibi görünüyor. Malikânenin hemen boşaltılmasını tavsiye ediyoruz."

"Ama bu söz konusu bile olamaz! Bay Manning son derece önemli bir toplantının ortasında ve dünyanın her yerinden gelen konukları var, önemli konuklar..."

"Ö halde, önemli konuklarınızın güvenliği için orayı boşaltmanız çok daha önemli," diye parladı telsizci. "Hemen!"

Bryson hızla çalışarak minik mekanik vinci havalandırma geçidinin ağzındaki çelik halkaya bağladı. Galvanize çelik kablonun ucundaki çift kilitli mandalı, taktik yeleğine bağlı olan emniyet kayışındaki karabinere geçirdi.

Portatif vinci içinde kontrollü iniş aleti vardı. Kullanıcının kontrol ettiği bu alet sayesinde iniş hızını ayarlamak mümkündü. Bryson'm kendisini aşağıya sabit, ölçülü bir hızda indirmesini sağlıyordu.

Aşağıya sarktıktan sonra uzanıp ızgarayı yerine taktı, uzaktan görünmeyecek olan vinci siyah termoplastik kasasını yukarıya doğru itti. Sonra karanlık, sonsuz gibi görünen kanalda aşağıya inmeye devam etti. Uzaktan itfaiye araçlarının sirenlerini duyabiliyordu; beklediğinden daha çabuk gelmişlerdi. Kablo ölçülü inişine izin verirken güvenliğin en yoğun olduğu bölgeye girmekte olduğunu düşündü. Sahte orman yangını herkesi alarma geçirecek, Manning'in değerli güvenlik kaynağının dikkatini başka yöne çekecekti. Dikkatler izinsizce içeri girişten çok daha yakın bir tehlike oluşturan orman yangını tehdidine yönelecekti. Bryson'm istemeden neden olacağı alarm sesleri araziye giren itfaiyecilere yorulacaktı. Ortalıkta bir kargaşa hâkim olacak, paniği kontrol

edecekti. Gizlice içeri girişı için ideal bir paravandı bu durum. Bryson duman çıkaran fişekleri Elena'nın kamyonetinden uzağa yerleştirmeye dikkat etmişti, böylece onun varlığı kuşku uyandırmayacaktı; yine de sorulara karşı hazırlıklı olmalıydı. Bryson onun bu işi halledebileceğinden emindi.

Aşağıya inerken mesafe yüzünden şaşkınlığa düştü, ne kadar derindi! Kablonun ucundaki kırmızı, yolculuğun sonu işaretini gördüğünde neredeyse altmış metre indiğini biliyordu. Kablo birden durdu. Aşağıya baktı; bir buçuk, iki metre kadar kalmıştı. Cilalı beton döşemeye atlarken çömelip düşüşün etkisini azaltmaya çalıştı. Kabloyu gerekirse kullanmak üzere orada sallanır durumda bıraktı.

Seattle İtfaiye Departmanı'ndan gelen Afra Amerikan Yüzbaşı Matthev Kimball ihyan, heybetli bir adamdı. Kendisinden yalnızca birkaç santim kısa olan mavi ceketli, iri yapılı güvenlik şefi Charles Ramsey'in önünde durdu.

"Orman yangını olduğuna dair herhangi bir kanıt yok," dedi itfaiyeci.

"Eh, iki adamım kamerada görmüş," dedi Ramsey meydan okurcasına.

"Kendi gözlerinizle gördünüz mü?"

"Hayır, ama..."

"Adamlarınızdan biri kendi gözleriyle görmüş mü?"

"Bunu bilmiyorum. Ama kameralar yalan söylemez."

"Eh, birisi bir hata yapıyor," diye homurdandı Yüzbaşı Kimball ekibine dönerek.

Charles Ramsey yanındaki güvenlik görevlisine bakıp gözlerini kıstı. "Araziye girerikbütün itfaiyecilerin tek tek sayılmasını istiyorum," dedi öfkeyle. "Kesinlikle şüpheli bir şeyler var ortada."

Bryson zemini beton olan geniş garajda buldu kendini. İçerde elliden fazla, araç vardı: antikalar, koleksiyon arabaları; Duesenberg'ler, Rolls Royce'lar, Bentley'ler, klasik Porche'lar. Hepsinin Manning'in olduğuna kuşku yoktu. En uçta, yukardaki eve çıkan bir asansör vardı.

iki yönlü telsizdeki konuşma düğmesine basarak sessizce, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Elena'nın sesi hafifti, ama duyulabiliyordu. "Yolunda. Son itfaiye kamyonu da gitti. Alevler ve duman onlar gelmeden uzun süre önce bitmişti, hiçbir iz kalmadı geriye."

"Planladığımız gibi. Şimdi, dışardaki bütün aktivite normale döner dönmez senin... eski kayıtları tekrarlamamı istiyorum." Dışarda hareket varken bir gün öncesinin video kayıtlarını tekrarlamak çok riskliydi, çünkü monitörleri izleyen birisi dışardaki hareketin ekrana yansımadağını görebilirdi. "Ve eve girdikten sonra, beni mayın tarlalarından geçirebilmen için yakın telsiz bağlantısında olmamız gerekiyor."

Bryson sol tarafındaki gölgede bir hareket hissetti, otomobil dizilerinin arasında bir değişim olmuştu. Döndüğünde üzerine silah doğrultmuş bir güvenlik görevlisiyle karşılaştı.

"Hey!" diye bağırdı görevli.

Bryson dönerek adamın ateş hattından çıktı ve kendini yere attı. Ateş alan tabanca yüzünden ses, geniş alanda yankılandı. Mermi başının birkaç santim ötesinde betona çarpıp sekti, boş kovan yere düştü. Bryson .45'liğini çıkardı, saniyenin yarısı kadar bir sürede nişan alıp ateşledi. Nöbetçi kurşundan kaçmaya çalışırken göğsünden vuruldu. Adam acıyla haykırdı ve vücudu iki yana sallandı. Bryson bir el daha ateş etti ve adam düştü.

Hemen nöbetçinin yanına koştu. Gözleri kocaman açılmış, çarpılmış yüzü acıyla donmuştu. Ceketinin yakasına güvenlik geçiş kartı iliştilmişti. Bryson kartı alıp dikkatle inceledi. Evin güvenlik sisteminin bölgelere ayrılmış olduğu ve şartlı-girişli sistemlerle kontrol edildiği sonucuna vardı. Her bölgenin girişi yakın tarayıcıyla donatılmış olmalıydı, tıpkı siz yaklaştığınızda açılan süper-market kapılarının elektronik gözleri gibi. Ceketin ya da gömleğin göğüs cebine takılan geçiş kartı taranıyor, görünmeyen bilgisayar, kartın sahibinin kimliğinin yanı sıra bulunduğu yeri, tarih ve saati de belirliyor, kişinin hangi giriş seviyesine izinli olduğunu kontrol ediyordu. Yetkisi olmayanlar için kapı açılmıyor ve alarm çalıyordu. Sistem herkesin her saat nerede olduğunu biliyordu.

Ama Bryson aynı zamanda evin güvenliğine sızmanın bir güvenlik görevlisinin geçiş kartını almakta daha karmaşık olması gerektiğini de biliyordu. Ya bir biyometrik sistem -parmak izi ya da el izi, retina taraması vs.- olmalı ya da içeriye girmek isteyen kişi bir kod kullanmalıydı.

Hatta belki de güvenlik görevlisinin geçiş kartının hiçbir yardımı olmaya-caktı. Bunu kısa süre sonra kesin olarak öğrenecekti.

Asansör eve giriş için tek yoldu. Asansöre doğru koştu. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu, çünkü bir güvenlik görevlisinin olduğu yerde başkaları da

olurdu; ölen görevlinin telsiz aramalarına cevap vermemesi telaşa neden olurdu ve bu telaş dikkati dağıtma önlemleriyle engellenemezdi.

Çelik olan asansör kapılarının yanındaki duvarda bir çağırma düğmesi ve tuş kadranı vardı. Düğmeye bastı, ama ışık yanmadı. Tekrar bastı, yine bir cevap alamadı: Asansörü çağırmak için tuş kadranına şifreyi girmesi gerekiyordu, muhtemelen dört rakamlı bir sayıydı. Uygun rakam dizisi girilmezse çağrı düğmesi çalışmayacaktı. Güvenlik görevlisinden alıp taktik yeleğine iliştiirdiği geçiş kartı burada bir işe yaramıyordu.

Asansöre en yakın duvarı inceledi, gizli kamera var mı diye baktı. Burada güvenlik kameralarının olduğu kesindi, ama Elena dünkü görüntüleri yerleştirerek onlarla dalga geçiyordu. Eğer herhangi bir nedenle bunu yapamadıysa ya da hilesinin işe yaramadığını düşünüyorsa kendisini şimdiye kadar arardı. Elena onun gözleri ve kulağıydı; onun titizliğine, becerisine güvenmek zorundaydı. Ve güveniyordu; her zaman güvenmişti.

Kuşkusuz asansörün kapılarını zorla açmak mümkündü, ama böyle yapmak bir hata olurdu. Modern asansörler, hatta basit teknolojisi olanlar bile, elektronik devrelerle çalışıyordu. Kapılarını lövye yardımıyla zorla açmak asansörün devrelerini koparır ve çalışmasına engel olurdu. Bu, yüzyılın son çeyreğinde yapılan bütün asansörlerde kullanılan bir emniyet özelliğiydi. Ve eğer asansör çalışmazsa güvenlik görevlilerinin dikkatini çekebilirdi. O zamana kadar içeri girmiş bile olsa bunun anlaşılmasını istemiyordu. Etkin bir giriş için izlerini örtmeliydi.

Bu nedenle lisanslı asansör tamircilerinin acil giriş için kullandığı dahili kilit adı verilen özel bir alet getirmişti yanında. On beş santim boyunda, bir buçuk santim genişliğinde paslanmaz çelikten yapılmış aletin ucu menteşeliydi. Aleti çelik kapıların üstüne sokup sağa doğru yürüttü. Kapı pervazının hemen içinde, sağ kapı panelinin üstünde mekanik bir dahili kilit vardı. Menteşeli dahili kilit anahtarı bir engelle karşılaşana kadar kolayca ilerledi: Dikdörtgen biçiminde, dışarıya doğru çıkık olan bir dahili kilitti bu. Anahtarın menteşe kanadı sağa doğru kayarak kilidi de kaydırdı ve kapılar yavaşça açıldı.

Karanlık boşluktan bir soğuk hava dalgası yayıldı. Asansör kabini üst katlarda bir yerde olmalıydı. Bryson halojen cep fenerini çıkarıp boşluğa tuttu, ışığı yukarı aşağı, sağa sola oynattı. Gördüğü şey pek cesaret verici değildi. Bu sıradan bir apartman asansörü değildi, yani kablolar yoktu. Dağa tırmanma

tekniklerini kullanarak kendini yukarı çekemezdi. Çelik kaplı odacıktaki tek şey, sağ taraftaki geniş raydı. Asansör hidrolik basınç yardımıyla bu rayın üstünde inip çıkıyordu. Ve ray yağlı olduğu için son derece kaygandı; ona tutunarak yukarı çıkamazdı.

En kötüsünü ummuş ve bulmuştu.

Elena geçmişteki kamera kayıtlarına ait arşivi bulmuştu. Systematix'deki veri dağıtıcısına depolanmıştı ve bu sistemde onlara kolayca erişmek mümkündü. On günlük video kaydı, tarih ve bölümleriyle birlikte kaydedilmişti. Dünnün video kaydını bularak tarihini bugünküyle değiştirmek basit bir işti. Bunu yaptıktan sonra video izleme sistemine yerleştirdi. Şimdi güvenlik bugün yerine, yirmi dört saat öncesinin kayıtlarını izliyordu. Kuşkusuz bu, yalnızca birden on sekize kadar olan, yani dış ve bazı iç kameraları kapsıyordu, çünkü oralar da trafik pek yoktu ya da çok azdı.

Bryson'm taktik yeleğinin arka ceplerinden birinde küçük, hafif manyetik tutunma aletleri vardı. Normalde, köprü ve tank incelemelerinde, gemi gövdelerinin ve denizlerdeki petrol kuyularının sualtı incelemelerinde kullanılıyorlardı. Ayaklarına ve ellerine birer tane bağlayıp çelik duvara yavaş yavaş tırmanmaya başladı. Zorlu bir işti ve çok yavaş ilerliyordu. Tırmanırken garaja girmek için inmesi gereken mesafeyi hatırladı, altmış metreyi aşkındı ve bu mesafe zemin kattan garaja kadardı. Asansörün durduğu en azından bir ya da iki bodrum katı da olmalıydı, ama kendisi evin esas katına çıkmalıydı.

Sonunda fenerin ışığıyla ilk bodrum katını gördü. Asansörün her an park yerine çağrılabilceğinin farkındaydı; böyle bir durumda manyetik tutucuları bırakıp kendini boşlukla asansör kabini arasındaki elli santimlik boşluğa yapıştırmazsa hemen ölürdü. Bu yüzden makinenin sesini duymak için her an tetikteydi.

Yalnızca üç dört metre yukarda asansör kabininin durduğunu gördü. Bu rahatsızlık verici bir şey olmakla birlikte çok da şaşırtıcı bir durum değildi. Bryson ellerinin ve ayaklarının yerlerini teker teker değiştirerek tam kabinin altına geldi. Sonra, metodik bir şekilde dönerek eline bağlı tutucuları kabinin alt ucuna yerleştirdi. Şimdi kabinin altında asılı duruyordu, ayaklarıysa uçsuz bucaksız gibi görünen boşlukta sallanmaktaydı. Bir an için aşağıya baktı, ama bu bir hataydı. Altmış metrelik bir uçurum vardı aşağıda. Eğer bir şeyler ters gi-

derse, manyetik tutucular bir şekilde işe yaramaz hale gelirse sonu da gelirdi. Yükseklik korkusu yoktu, ama geçici bir dehşet hissine de altışık değildi. Yavaşlamamalıydı. Asansör her an çağrılabilirdi. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde hareket ederek kabinin yan tarafına tırmanmaya başladı.

Hareket etmesine izin verme, diye düşündü. Hareket etmesin, kimse çağırmasın.

Kabinin üstüne ulaşınca orada bir süre dinlenip tutucuları çözdü, tekrar yeleşin cebine tıktı. Sonra aşağıya sallanarak kapıların üstündeki dahili kilidi tuttu, sağa doğru kaydıldı.

Kapılar açıldı.

Ya diğer tarafta birisi varsa?

Olmadığını umuyorsa da bunun için hazırlıklıydı.

Loş ışıklandırılmış ve zarif bir şekilde döşenmiş lobi, evin esas bölümünde olduğunu gösteriyordu. Aşağıya baktı, çevrede kimseyi görmedi. Pervazın içindeki çelik kirişe asılarak aşağıya sarktı, cilalı mermer döşemeye indi.

Işıklar yandı, duvar boyunca yerleştirilmiş olan apliklerden yayılan mat bir ışıktr bu. Büyük bir olasılıkla güvenlik görevli rozetiyle harekete geçmişti.

Artık içerdeydi.

Güvenlik kontrol odasındaki iki adam sıkıcı kontrol listesini tarıyorlardı. Gün içinde sayısız kereler yaptıkları güvenlik kontrolüydü bu.

"Kamera bir?"

"Açık."

"Kamera iki?"

"Açık."

"Kamera üç?"

"Aç... bekle, evet, açık."

"Bir sorun mu var?"

"Büyük pencerede bir hareket gördüğümü sandım, ama sadece yağmurmuş."

"Kamera dört?"

"Charlie, dur bir saniye. Tanrı aşkına, gerçekten çok şiddetli yağıyor yağmur... dünkü gibi. Ve benim vardiyam başladığında hava günlük güneşlikti. Lanet olası Seattle havası. Bir mola vermemin senin için sakıncası var mı?"

"Mola mı?"

"Evet, Mustang'la gelmiştim ve üstünü açık bıraktım."

"Yeraltı garajına park etmedin mi?"

"Biraz geç kaldım," dedi adam utangaç bir şekilde. "Bu yüzden öndeki park yerini kullandım. Arabanın içi mahvolmadan üstünü kapatıp geleceğim hemen."

Güvenlik Şefi Charle Ramsey kızgınlıkla içini çekti. "Tanrım, Bain, bir gün işe gelersen... pekâlâ, mola ver bakalım, ama çabuk ol."

Gösterdiği çaba ve yaşadığı gerilim yüzünden kalbi çarparak asansör boşluğuna geri döndü. Kapıları kapamak için yavaşça yukardaki kilide uzanırken karanlık boşluğun derinliğinin çok iyi farkındaydı. Oradan düşüş ölümcül olurdu. Gariptir ki, boşluktan çıktıktan sonra derinliğin farkına daha iyi varmıştı.

Hareketi görmek neredeyse imkânsızdı, görüş açısının yan tarafında, ışıktan bir oynaşma olmuştu. Bryson döndüğünde onu yere yıkmak için neredeyse üzerine çıkmış olan nöbetçiye gördü. Bütün gücüyle adamın üstüne atıldığı sırada nöbetçi bir yumruk savurdu. Bryson yumruğu engelleyip adamın sağ kolunu yakaladı ve aynı anda çelik uçlu ayakkabısıyla dizinin arkasına vurdu. Nöbetçi inledi, yalnızca bir an için sendeledi, sonra hemen dengesini yeniden kazanıp silah kılıfına uzandı.

Tabancayı hazır etmemek bir hataydı, diye düşündü Bryson. ikimizin de yaptığı bir hata. Adamın bir anlık gecikmesinden faydalanıp hayalarına bir tekme indirdi. Nöbetçi feryat ederek geriye düştü, asansör boşluğundan kırk elli santim kadar uzaktaydı. Yine de her nasılsa tabancasını çıkarıp ateşe hazırladı. Bryson sola kaçıp adamı Şaşırttı, sonra tekrar düşmanına doğru dönüp tabancasına bir tekme atarak havaya fırlattı.

"Lanet olası piç kurusu," diye bağırdı nöbetçi geriye sıçrarken, ellerini silahını almak için öne doğru uzatmıştı; altında bir zemin olmadığını, kendini geriye attığında düşüşünü engelleyecek bir şey olmadığını fark ettiğinde yüzünde neredeyse içerlemiş bir şaşkınlık ifadesi vardı. Ardından şaşkınlık ifadesi yerini hemen dehşete bıraktı. Kolları bir şeyi yakalama çabasıyla boş yere çırpınırken, ayakları birbirine dolandı; o anda büyük bir feryat kopardı, hızla gözden kaybolurken çığlığı asansör boşluğunda yankılanıyordu. Uzun ve devamlı çığlık, adam düşerken gitgide uzaklaşıyordu, sonra yere çarpınca birden kesildi.

Genç güvenlik görevlisi servis girişinden dışarı çıktı, park yerine çok yakındı. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Bir dakika önce bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu -dünkü gibi korkunç bir yağmur- oysa şimdi gökyüzü tamamen açık, hava ılıktı; hiçbir yerde ıslaklık yoktu.

Yağmurdan eser yoktu.

Yerde su birikintileri yoktu, hatta ağaçlardaki yapraklar bile ıslak değildi.

On dakika önce yağmurun bir sel gibi yağdığını görmüştü; oysa şimdi yağmurun yağdığına dair hiçbir belirti olmayan kuru, sıcak bir gece vardı dışarda.

"Bu da ne demek?..." dedi telsizini açıp Ramsey'i ararken. Bir dizi küfrün ardından Ramsey kendini toparlayıp etrafa emirler yağdırdı. "Sınır ihlali var," dedi. "Şirkette kontrol ediyorlar, biz de bahçe kapısının hemen dışındaki fiber optik hatta bir kesik olup olmadığını bakacağız."

Bryson'm bir yandan yüzünden terler akarken bir yandan siyah Nomex giysisi kaşındırıyordu. Birkaç kere derin soluk aldı, sonra asansör boşluğuna doğru yaklaşıp kilide uzandı. Çelik kapılar sessizce kapandı.

Şimdi nerede olduğunu anlayıp güvenlik kontrol odasına gitmek için hangi yöne dönmesi gerektiğini keşfetmeliydi. İlk işi buydu. Bu ona ne bilmesi gerektiğini, neyin nerede olduğunu söyleyecekti. Ayrıca orası düşmanın gözleriydi, bu yüzden kapanması gerekiyordu.

Telsizindeki konuşma düğmesine bastı. "Ana kattayım," dedi yumuşak bir şekilde.

"Tanrı'ya şükür," dedi Elena. Bryson gülümsedi, şimdiye kadar birlikte çalıştığı destek birimlerinin hiçbirine benzemiyordu. Sert, duygusuz bir profesyonel olmak yerine duygusal, ilgili ve kaygılıydı.

"Şimdi... Kontrol odası ne tarafta?"

"Eğer yüzün asansöre dönükse, solda. İki yana giden uzun bir koridor var mı?..."

"Bir bakayım."

Elena bir dizi video kayıt resmiyle çalışıyordu. "Solundakine gir. Koridorun bittiği yerde tekrar sola dön. Orada portre galerisini andıran bir yer var. En kesirme yol bu gibi görünüyor."

"Tamam, anlaşıldı. Gözler nasıl?"

"Kapalı."

"Harika. Teşekkürler."

Sola dönüp koridorda koştu. Fiber optik kabloların evin duvarlarından ve tavanından geçtiğine emindi. Millerce uzunluktaki kablo, minyatür lensleri duvarlara ve tavanlara yerleştirilmiş olan minik kameralara bağlı olmalıydı. Gözle görünür kameraların aksine bunları tespit etmek mümkün değildi, o yüzden üzerlerini spreyle ya da bantla kapamak imkânsızdı. Elena'nın gerçek görüntüleri dükkülerle değiştirme becerisi olmasaydı, Bryson gittiği her yerde görülürdü. Şimdi en azından görünmeden hareket edebiliyordu. Yeraltı garajındaki güvenlik görevlisinden aldığı rozet şimdiye kadar pek işine yaramamıştı. Asansöre binmesini sağlamamış, ama evin içine girdikten sonra ışıkları yakmıştı. Onu takan güvenlik amaçlı izlemekten öte bir anlam taşıyordu rozet; bu yüzden gitmeliydi. Yeleğinden çıkarıp koridora bıraktı, sanki birisi düşürmüş gibiydi.

Elena kamyonetin hemen dışındaki ayak seslerini duyunca iki yönlü telsizi bıraktı. Her şey fazla iyi gidiyordu, diye düşündü. Orman devriyesi sorular soracaktı ve cevapları inandırıcı olmalıydı.

Minibüsün arka kapısını açtı ve yüzüne doğrultulmuş silahı görüp bir çığlık attı.

"Gidelim!" diye bağırdı mavi ceketli adam.

"Ben A.B.D. Jeolojik Tarama'dan geliyorum!" diye itiraz etti Elena.

"Güvenlik haltımıza girmek için mi? Sanmıyorum. Ellerini iki yanına koy ve sakın bir numara yapmaya kalkma! Sana soracağımız sorular var."

Bryson, Elena'nın portre galerisi olarak nitelendirdiği dikdörtgen biçimindeki odaya varmıştı. Garip görünümlü bir yerdi. Louvre'daki bir oda gibi gösterişli çerçevelerle süslenmişti, ancak çerçevelerin içi boştu. Daha doğrusu her birinin içinde grimsi bir monitör vardı. Yanından geçen kişinin zevkine göre değişen yağlıboya tabloların yüksek çözünürlüklü taklidi sergileniyor olmalıydı bu tablolarda.

Bryson galeriye girmek üzereyken duvarda, çerçevelerin arasında dikey bir çizgi şeklinde uzanan minik, siyah boncuk dizilerini fark etti. Her metrede bir bu küçük siyah noktalar galeri duvarından yukarı doğru çıkıyordu. Sanki dekorun bir parçası gibiydi, ama Fransız Rönesans tarzındaki yumuşak duvar kağıdıyla uyumsuzdu. Bryson galerinin girişinde durarak içeri girmede. Siyah nok-

talar yerden elli santim yukarda başlıyor ve iki metrede son buluyordu. Ne olduklarını anlamıştı, ama emin olmak için gece görüş gözlüğünü çıkarıp tek gözüne taktı.

Artık yerden biraz yukarda başlayıp odayı kaplayan ince çizgileri görebiliyordu. Parlak yeşil çizgilere benzeyen şeylerin kızılötesi frekanstaki lazer ışınları olduğunu biliyordu: Çıplak gözle görülmeyen, bir noktadan diğerine uzanan ışık sütunlarıydı bunlar. Işınlar izinsiz birisi tarafından bozulduğunda alarm çalacaktı. Yerden elli santim kadar yukardan başladığı için herhangi bir evcil hayvan tarafından bozulması imkânsızdı.

Odadan geçmenin tek yolu en alttaki ışına dokunmadan yerde sürünmekti. Ve bunu yapmanın temiz ve kolay bir yolu yoktu. Dürbünü başına yerleştirdi; sonra yere çöküp sırtüstü sürünmeye başladı. Bu arada sürekli yukarı bakıp ışınlara dokunmadığından emin oluyordu. Nomex giysisi hızlı hareket etmesini sağlayacak kadar kaygandı. Kameralar dijital olarak kör olsa da sistemin gerisi canlıydı; en ufak bir hata alarmı çalıştırırdı. Ama en büyük tehdit teknoloji değil, insanlardı: Daha önce iki kez olduğu gibi güvenlik görevlileriyle karşılaşabilirdi.

Üçüncü, dördüncü. Beşinci ışının altından geçti. Hiçbir ışına dokunmamış, alarmı başlatmamıştı.

Sonunda en son ışının altından geçti. Durdu, hâlâ sırtüstü yatar durumdayken başka ışın olup olmadığını kontrol etti. Emin olduktan sonra doğrulup oturdu, sonra yavaşça ayağa kalktı. Artık güvenlik odasından fazla uzakta değildi; Elena kendisini doğru tarafa yönlendirecekti.

Konuşma düğmesine bastı. "Geçiş başarılı," diye fısıldadı. "Şimdi nereye?"

Cevap yoktu, tekrar konuştu, bu kez daha yüksek sesle konuşuyordu.

Yine cevap yoktu, yalnızca hışırtı vardı.

"Elena, cevap ver."

Hiçbir şey olmadı.

"Elena, cevap ver. Yardımına ihtiyacım var."

Sessizlik.

"Hangi tarafa gideceğim, kahretsin?"

Tanrım, hayır. Telsizler mi çalışmıyordu? Tekrar konuştu ve yine cevap almadı. Burada birbirlerinin sinyallerini almalarına engel olan başka bir teknoloji mi vardı?

Ama Manning'in adamlarının birbirleriyle bağlantı kurması gerekiyordu! Kendi kullanacaklarının dışındaki telsiz trafiğini tıkamanın bir yolu yoktu. Bu olanaksızdı.

O zaman Elena neredeydi?

Telsizle tekrar tekrar aradı. Cevap yoktu, hiçbir ses yoktu.

Gitmişti.

Ona bir şey imi olmuştu? Bu ciddi olarak düşünmediği bir olasılıktı.

Buz gibi bir korkunun içini kapladığını hissetti.

Ama duramazdı, nerede olduğunu ya da iletişimlerinin neden kesildiğini düşünerek daha fazla zaman harcayamazdı. Hareket etmeliydi.

Bryson'm ikram servislerinin kullandığı mutfağı bulmak için telsiz talimatına ihtiyacı yoktu. Koridorun sonundan sıcak ordövrlerin nefis kokuları geliyordu. Bir kapı açıldı. Siyah pantolon ve uzun kollu beyaz gömlek giymiş olan bir garson, elinde boş ve büyük bir tepsi taşıyordu. Bryson tekrar dikkatlice galeriye daldı. Odanın içinde elbiselerini değiştirebileceği genişlikte bir alan vardı. Hemen taktik yeleğini, sonra siyah giysisini çıkardı. Taktik yeleğinin içindeki güzelce katlanıp plastik torbayla sarılmış olan siyah pantolon ve beyaz gömleği çıkardı. Bunları hemen giyip botlarını kauçuk tabanlı siyah ayakkabılarla değiştirdi.

Başını tekrar koridora uzatıp mutfağın olduğu yöne baktı. Kahkahalar, neşeli konuşmalar, tencere ve çatal kaşık şangırtısı duyuluyordu. Tekrar galeriye girdi, mutfak kapılarının yeniden açıldığını duyana kadar bekleyip sessizce koridora çıktı. Demin içeri giren garson aperiatiflerle dolu büyük bir tepsi taşıyordu.

Koridorda sessizce ilerleyen Bryson, garsona arkadan yaklaştı. Adamın kolay bir hedef olacağını biliyordu, ama gürültü çıkmasına izin veremezdi, dikkat çekmemeliydi. Adamın arkasından atılıp bir eliyle ağzını kapatırken dirseğini bükerek boğazına bastırdı, aynı zamanda diğer eliyle de yiyecek tepsisini yakaladı. Garson çılgılık atmaya çalışsa da çılgılığı Bryson'm baskısı altında kayboldu. Bryson tepsiyi dikkatle yere koydu, boşta kalan eliyle adamın çenesinin altındaki sinir düğümüne sert bir şekilde bastırdı.'Garson bilinçsiz bir şekilde yere düştü.

Adamı hızla galeriye taşıyarak oturur pozisyona getirdi, kollarını göğsünde kavuşturup başını önüne eğdi, sanki şekerleme yapıyor gibi görünecekti. Sonra koridora geri dönüp yiyecek tepsisini aldı.

Kıpırda, dedi kendi kendine. Her an bir garson koridora çıkıp onu görebilirdi. Güvenlik odasının yakında olduğunu biliyordu, ama neredeydi?

Bir başka koridora döndü, elektronik gözlerle çalışan kapı otomatik olarak açıldı. Hayır, bu yol bu gece kullanılmayan resmi yemek odasına gidiyordu. Dönüp mutfağa yöneldi, sonra garsonun mutfağa geldiği sırada kullandığı yolu izledi. Ana resepsiyon odasına giden koridorun kapıları elektronik olarak açıldı. Koridor resepsiyon alanına varmadan önce bölünüyor, sağa doğru bir başka koridor açılıyordu. Belki. Sağa döndü, elli metre yürüdükten sonra bir kapı gördü, üzerinde şunlar yazılıydı:

GÜVENLİK YALNIZCA YETKİLİ PERSONEL GİREBİLİR!

Önünde durdu, kendini sakinleştirmek için derin bir soluk aldı, sonra kapıya vurdu.

Cevap yoktu. Kapının pervazında küçük bir düğme olduğunu görüp bir kez bastı.

On saniye sonra, düğmeye tekrar basmak üzereyken odanın yanındaki duvara monte edilmiş hoparlörden bir ses duyuldu. "Evet?"

"Merhaba, ikram servisi... akşam yemeğinizi getirdi," dedi Bryson şarkı söyler gibi bir sesle.

Bir duraklama oldu. "Biz yemek ısmarlamadık," dedi ses kuşkuyla.

"Tamam, güzel, istemiyorsanız sorun yok. Bay Manning güvenlik çalışanlarının bu gece iyi duyurulduğundan emin olmamızı istedi, ama ona bir şey istemediğinizi söylerim, olur biter."

Kapı açıldı. Kapının önünde dikilen mavi ceketli adam iriyarıydı, saçları tuncu kaçıran kahverengiydi. Yakasındaki etikette Ramsey adı yazılıydı. "Ben alırım," dedi adam tepsiye uzanarak.

"Özür dilerim, tepsiyi geri götürmem lazım, içersi çok kalabalık! Sizin için masaya koyayım tabakları." Bryson güvenlik odasına girdi; Ramsey biraz rahatlamıştı, onun geçmesine izin verdi.

Bryson etrafına bakındı, monitörleri izleyen bir başka adam daha olduğunu gördü. Oda yuvarlak ve ileri teknoloji kullanılıyordu. Düz olan duvarlar tek tek monitörlerle kesintiye uğramıyordu, yalnızca evin içinde ve dışında farklı görüntüleri aktaran düzinelerce panel yer alıyordu.

"Tütsülenmiş ördek göğsü, havyar, tütsülenmiş somon balığı, bifteğimiz var... Bunları sizin için hazırlayabileceğim bir yeriniz var mı? Bu oda çok kala-balık görünüyor."

"Herhangi bir yere koy," dedi Ramsey dikkatini duvardaki resimlere çevire- rek. Bryson tepsiyi dikkatle konsolun boş bir bölümüne koydu, sonra kaşınmış gibi yaparak sol ayak bileğine uzandı. Hızla uyuşturucu tabancasını çıkarıp iki el ateş etti. İki kez öksürüğe benzer bir ses duyuldu ve biri göğsünden diğeri bo- ğazından olmak üzere iki görevli de vuruldu. İkisi de birkaç saat uyuyacaktı.

Hemen resimleri kontrol eden bilgisayar klavyelerine koştu. Resimler bü- yütülüp oynatılabiliyor, merkeze getirilebiliyordu. Ana resepsiyon alanını temsil eden görüntüleri buldu.

Resepsiyon salonunda bir ziyafet veriliyordu. Kontrolü ele geçirmenin ari- fesinde olan Prometheus Grubu'nun toplantısı.

Ama neyin kontrolü?

Resimleri nasıl kontrol edeceğini hemen kavrayıp klavyeye dokundu. Bil- gisayar faresini hareket ettirince bir güvenlik kamerasını oynatabildiğini fark et- ti. Soldan sağa, yukardan aşağıya oynatıyor, hatta görüntüyü yaklaştırabiliyor- du.

Çok büyük olan kabul salonu birkaç kat yüksekliğindeydi ve etrafı salona bakan balkonlarla kuşatılmıştı. Beyaz örtülerin serili olduğu, çiçekler, kristaller, şarap şişeleriyle dolu olan özenle hazırlanmış masaların etrafında düzinelerle -hayır, yüzlerce- insan vardı. Yüzler, tanıdık yüzler.

Odanın bir ucunda büyük, göz alıcı, altın yaldızlı, normalin iki katı büyük- lüğünde bir heykel vardı: Atın üzerindeki Joan of Arc kılıcını ileriye doğru uzat- mış, Orleans savaşında halkına önderlik ediyordu. Garipti, ama bir şekilde haçlı askeri Gregson Manning'e çok uyuyordu.

Odanın diğer ucundaki kaygan, küçük platformda Gregson Manning'in kendisi ayakta durmaktaydı. Üzerinde zarif bir smokin vardı, saçları geriye doğru taranmıştı. Platformun kenarlarına tutunurken hiçbir şey söylemese de coşkusu her halinden belli oluyordu. En dikkat çekici şey de arkasındaki duvar- dı. Hepsi Manning'in canlı görüntüsünü veren yirmi dört dev video ekranıyla kaplı olan duvar Hitler'den, Mussolini'den beklenecek türde bir kendini beğen- mişlik gösterisiydi.

Bryson seyircilere odaklanmak üzere fareyi hareket ettirdi. Ama gördüğü şey onu adeta serseme çevirmişti.

Bütün yüzleri tanımiyordu, ama çoğu dünyanın her yerinde bilinen insanlardı.

Aralarında FBI şefi bile vardı.

Meclis başkanı.

Önde gelen Birleşik Devletler senatörlerinin bazıları.

Medeniliği ve devlet adamlığıyla hayranlık duyulan yumuşak başlı Ganalı Birleşmiş Milletler genel sekreteri, ingiliz MI-6'nın başkanı.

Uluslararası Para Fonu'nun başı.

Nijerya'nın demokratik olarak seçilmiş başkanı. Arjantin'den Türkiye'ye kadar yarım düzine üçüncü dünya ülkesinin askeri ve güvenlik birimlerinin idarecileri.

Bryson şaşkınlık içinde bakakalmıştı.

Bazılarını hemen tanıdığı birkaç tane çokuluslu teknoloji şirketinin idari müdürleri de vardı. Erkekler smokin, kadınlar resmi gece elbisesi giymişti ve hepsi büyük bir dikkatle Manning'i dinliyordu.

Jacques Arnaud.

*

Anatoly Prishnikov.

Ve... Richard Lanchester.

"Tanrım!..." derken nefesi kesilmiş gibiydi.

Gerekli düğmeyi bulup sesi yükseltti.

Manning'in sesi kadife yumuşaklığıyla süzülüyordu hoparlörlerden.

"... global gözetlemede bir devrim. Systematix'in yüz tanıma programının bütün kamusal alanlarda kullanılmaya hazır olduğunu duyurmaktan memnuniyet duyuyorum. CCTV kuvvetleri artık yerini aldı, bundan böyle kalabalığı tarayıp yüzleri, depolanmış uluslararası veri dağarcığıyla karşılaştırabileceğiz. Ve bu yalnızca hepimizin işbirliği, ortak çalışması sayesinde oldu; kırk yedi ülkenin temsilcileri burada ve bu sayı gitgide artıyor."

Manning kalabalığı kutsarmış gibi ellerini kaldırmıştı.

"Ya araçlar?" Aksan Afrikalıydı; konuşan kişi siyah deriliydi ve üzerinde bol bir elbise vardı.

"Teşekkürler, Bay Obutu," diye cevap verdi Manning. "Merkezi şebeke teknolojimiz yalnızca araçları hemen tanımamızı sağlamakla kalmıyor, şehirde ve diğer ülkelerde izlememizi de mümkün kılıyor. Üstelik bu bilgiyi gelecek kullanım için saklayabiliyoruz. Gördüğünüz gibi hem ağı genişletiyoruz, hem de ağ gözlerini daraltıyoruz."

Bryson'm anlayamadığı bir başka soru daha soruldu.

Manning gülümsedi. "NSA ve GCHQ'nun yasal kelepçelerle uğraşma zorunluluğunun çok gerilerde kaldığını söylediğimde MI-6'dan dostum Rupert Smith-Davies içtenlikle katılacaktır bana. Şu ana kadar İngilizlerin Amerikalıları izleyip kendilerini izleyememeleri ve aynı şekilde Amerikalıların İngilizleri izleyip kendi vatandaşlarını izleyememesi ne kadar komik. CIA Koordinatörü Harry Dunne burada bulunabilecek kadar sağlıklı olsaydı, eminim ayağa kalkıp eşsiz küfürlü tarzıyla bir, iki hikâye anlatırdı bize."

Herkes güldü.

Bir başka soru: bir kadın, Rus aksanlı. "Uluslararası Güvenlik Teşkilatı'nın güçleri ne zaman etkin olacak?"

Manning saatine baktı. "Anlaşma yürürlüğe girdiği anda; bu da yaklaşık on üç saat demek. Saygıdeğer Richard Lanchester idarecisi olacak, global güvenlik çarı diyebilirsiniz ona. O zaman dostlarım, hepimiz yaratmakla gurur duyabileceğimiz gerçek Dünya Düzeni'ne tanık olacağız. Artık dünyanın hiçbir vatan-dışı uyuşturucu kartelleri ve uyuşturucu kaçakçıları, teröristler ve şiddet suçluları tarafından rehin alınamayacak. Artık kamu emniyeti çocuk pornograficileri, sübyancılar ve çocuk kaçırıanların mahremiyet 'hakları' yüzünden arkasında kalmayacak."

Sağır edici bir.alkış fırtınası koptu.

"Artık yeni bir Oklahoma City, Dünya Ticaret Merkezi bombalama olayı yaşamaktan, yeni bir uçak düşürülmesinden korkmayacağız. Artık Birleşik Devletler hükümeti insan kaçırıanların, teröristlerin ve uyuşturucu lordlarının telefonlarını dinlemek için mahkemelerden izin dilenmek zorunda kalmayacak. Bireysel özgürlüklerinin kısıtlandığından şikâyet edenlere -şikâyet eden birileri her zaman olacaktır- şöyle diyeceğiz: Yasalara karşı gelmeyenlerin korkacak bir şeyi olamaz!"

"Taraftar... dur. Dur bir dakika! Bir zamanlar kıyı ötesi bankada kaybolduğunu fark etmişim paralar... bir milyar dolar; ama sen hiçbir zaman kişisel servet edinmekle ilgilenmiyordun... O sendin! Sen Prometheus'un kurulmasına yardım ettin, değil mi?"

"Tohum parası, diyorlar galiba. On altı yıl önce Greg Manning aşırı genişlemişti ve Prometheus projesinin acilen paraya ihtiyacı vardı. Hisse senedi sahibi olduğumu söyleyebilirsiniz."

Bryson midesine bir yumruk yemiş gibi hissediyordu kendini. "Ama çok anlamsız... eğer Prometheus düşmansa..."

"En iyi olanın hayatta kalması prensibi, canım.'Aynı ırktan iki rakibe rastlamadın mı hiç? Destekli olasılık planlaması, zaferi garantileyen ihtiyaç fazlalığı. Komünizm çökmüştü ve Müdüriyet amacını yitirmişti. Etrafıma bakıp seçeneklerimi inceledim. Sıradan casusluk mesleğinin sonunun geldiğini biliyordum. Geleceğin yolu ya bizdik ya da Prometheus. Bir at kazanmalıydı."

"Yani sen hangi at kazanacaksa onunla gittin, şeref, ahlak hepsi boştu. Amaçların farklı oluşu senin umurunda değildi, değil mi?"

"Manning karşılaştığım en zeki adamlardan biriydi. Söylediklerinin üzerinde düşünülebilecek şeyler olduğuna karar verdim, bir olasılık olarak beslenmeye değdi."

"Birden fazla tarafı tutarak kendini güvenceye aldın!"

"Bunu politik bir alışveriş olarak düşün. Akla uygun tek yol buydu. Sana her zaman söylerim Nick, casusluk bir ekip işi değildir. Ve en sonunda mantığımdaki iyi niyeti anlayacak yeteneğin olduğunu biliyorum."

"Elena nerede?" diye sertçe sordu Bryson.

"O zeki bir kadın, Nick, ama belli ki yakalanacağını düşünmüyordu."

"Nerede o?"

"Manning'in adamları evde bir yere kapattı; eminim ki, hak ettiğini bildiğimiz saygıyı görüyordur. Nick sana açıkça sormalı mıyım? Soruyu açıkça sormam senin için bu kadar önemli mi? Bize katılır mısın, geleceğin yolunu bulabilir misin?"

Bryson tabancasını kaldırarak Waller'a doğrulttu, kalbi gümbür gümbür çarpıyordu. Neden bunu yaptırdın bana, diye sordu içinden. Neden, lanet olası?

Waller tabancayı gördü, ama gözünü bile kırpmadı. "Ah, anlıyorum. Cevabımı aldım. Ben de sanmıyordum zaten. Yazık."

Kapı tekrar hızla açıldı ve Manning'in güvenlik ekibinden minik bir ordu içeri girdi. Eli tabancalı bir düzine kadar adam karşısında Bryson bir şey yapamazdı. Arkasına dönünce yuvarlak duvara gizlenmiş olan başka bir kapıdan içeri bir grubun daha girdiğini gördü. Arkasından yakaladılar. Olan biten arasında ensesine ve şakağına dayanan çelik namluları hissedebiliyordu. Bu kez çok daha yavaş bir şekilde döndü arkasına. Ted Waller gitmişti.

"Eller havaya," diye emretti bir ses. "Ve ani bir hareket yapmaya kalkma sakın. Kimsenin elinden silahını almaya kalkma. Sen akıllı bir adamsın, akıllı silahları bilirsin."

Bryson elektronik tabancaları fark etti. Colt, Sandia ve birkaç Avrupa silah firması tarafından yapılan tabancaları... Tetik bir kez çekildiğinde üç el ateş edebiliyordu.

"Eller havaya! Kıpırda!"

Bryson başını salladı, ellerini havaya kaldırdı. Yapabileceği başka bir şey yoktu, Elena'yı kurtarma umudu da. Teknoloji, kanun gücünün isteğiyle, bir karşılaşma sırasında elinden alındığında polis memurunun kendi silahıyla vurulmasına engel olmak için geliştirilmişti. Tetikte parmak içi alıcıları vardı, her silah kişisel olarak programlanmıştı, bu yüzden yalnızca yetkili kişiler ateş edebilirdi.

Yarı itilerek kontrol odasından çıkarıldı, kısa bir koridora sokuldu. .45'liği bulunup üzerinden alınmıştı. Nöbetçilerden biri kısa namlulu tabancayı gizlemeye gerek görülmeyen bir zafer ifadesiyle cebine atmıştı. Tamamen silahsızdı, hiçbir şeyi atlamamışlardı. Elleri, içgüdüleri ve eğitimi vardı, fakat böyle silahlar karşısında hiçbir işe yaramazlardı.

Peki neden onu öldürmemişlerdi? Ne bekliyorlardı?

Bir kapı açıldı ve odaya itildi. Yine dikdörtgen biçiminde bir odadaydı, boyutları portre galerisinininkine benziyordu. Işık loştu, duvarları kaplayan kitapları görebiliyordu: Yerden altı metre yüksekliğindeki tavana kadar uzanan maun raflardaki deri ciltli kitapları bunlar. İngiliz malikânelerinde görülebilecek olan büyük, güzel bir kütüphaneydi. Yerler parkeydi.

Bryson içinde bir şey olacağına dair bir hisle tek başına ayakta durmuş kitapları inceliyordu.

Ve birden kütüphane ortadan kayboldu. Kitaplarla dolu duvarlar titreşip gümüş grisine dönüştü. Bir illüzyondur bu! Galerideki portreler gibi kitaplar da sanal görüntülerdi. Hatifçe zımpara kâğıdına benzeyen gri duvarlara dokunmak için bir adım attı ve duvarlar birden aydınlandı. Bu kez yüzlerce farklı resimle doluydu!

Dehşetle bakakaldı. Kendisinin resimleriydi bunlar! Film, video kayıtları.

Sahilde Elena'yla dolaşması. Elena'yla yatakta sevişirken. Duş alırken, tıraş olurken, çişini yaparken.

Elena'yla tartışırken. Onu öperken. Ted Waller'ın ofisinde oturup ona bağırırken.

Elena'yla ata binerken.

ispanyol Donanma'sı geçitlerine Leyla'yla birlikte Calacanis'in adamlarından kaçarken. Santiago de Campostela'da terk edilmiş katedralde saklanırken. Jacques Arnaud'un özel ofisini ürkek bir şekilde araştırırken. Lanchester'la buluşurken. Moskova'da Tarnapolsky'yle buluşurken. Kaçarken.

Harry Dunne'yle buluşurken.

Uzaktan ve yakından çekilen bütün sahnelerde Bryson başroldeydi. Hayaatından sahnelerdi bunlar, hayatının en mahrem anları. En gizli saha operasyonları. Hiçbir şey, son on yılda filme alınmamış hiçbir şey yoktu. Resimler kaleideskoptan görünüyordu gibiydi; titreşiyor ve dehşete düşmesine neden oluyordu.

Garaja inip asansör boşluğundan yukarı tırmanışının görüntüleri bile vardı. Eve girişini filme almışlardı, yalnızca birkaç dakika önce.

Her şeyi görmüşlerdi.

Bryson sersemlemişti. Baş dönüyordu; ırzına geçilmiş, tecavüze uğramış gibi hissediyordu kendini, midesi bulanıyordu. Dizüstü çöküp öğürmeye başladı; midesinde hiçbir şey kalmayana'dek kustu, kustu, ama öğürtüleri geçmek bilmiyordu.

Bütün her şey bir tuzaktı. Geldiğini biliyorlardı; gözetlemek istemişlerdi, onca zamandır gözaltındaydı.

"Hatırlayacağın gibi, Prometheus tanrılardan ateşi aldı ve bu harika hediyeği haksızlığa uğramış insanoğluna verdi," dedi odada yayılan sakin, huzur veren bir ses.

Bryson başını kaldırdı. Odanın uzak köşesindeki mermer girintide ayakta duruyordu Greg Manning.

"Senin yetenekli bir dil uzmanı olduğunu söylediler. O zaman Prometheus isminin hangi kökten geldiğini bilirsin. İleriyi görmek, önceden düşünmek anlamına gelir. Bize uygun bir isim. Prometheus, klasik geleneğe göre, insana medeniyet verdi -dil, felsefe, matematik- ve bizi vahşilikten medeniyete getirdi. Bu, ateş armağanının anlamıydı; ışık, aydınlanma, bilgi. Gölgelede gizlenen şeyi görünür hale getirdi. Tanrı Prometheus, ateşi cennetten indirip ölümlülere nasıl kullanmaları gerektiğini öğrettiğinde bilerek ve isteyerek suç işlemişti. Bu bir hıyanetti! insanoğlunu tanrılarla eşit bir duruma getiriyordu! Ama bunu yaparak medeniyeti yarattı. Ve medeniyetin sürekli varlığını güvence altına almak da bizim görevimiz."

Bryson, Manning'e biraz yaklaştı. "Peki ne düşünüyorsunuz?" dedi. "Global bir denge mi?"

"Denge mi?" dedi Manning küçümser gibi. "Nüfusun yarısını diğer yarısı hakkında casusluk etmek üzere organize etmek mi? Hiç sanmıyorum."

"Hayır," dedi Bryson mermer girintiye biraz daha yaklaşarak. "Doğu Almanların teknolojisi tam anlamıyla Demir Çağ'ıydı, değil mi? Hayır, sizin süper bilgisayarlarınız ve minyatür fiber optik lensleriniz var. Herkesi mikroskop altına alabilirsiniz. Sen ve o salondaki herkes... hepsi senin kâbusa benzeyen halini yutmuş görünüyor. Gözetim ve Emniyet Anlaşması, Big Brother'ı iyi gösterecek global bir gözetleme sistemi için yalnızca bir paravan, öyle değil mi?"

"Hadi, Bay Bryson. Çocuklarımız yürümeye yeni başladıklarında onlara Noel Baba'yı öğretiyoruz: 'Uslu mu yoksa yaramaz mı olduğunu o biliyor, bu yüzden uslu olmalısın.' Sen kabul etsen de etmesen de ahlak prensibi her zaman hakkımızda bilinen şeylerle bağlantılıdır. Her şeyi gören göze. İyi davranış şeffaftır. Her şey görünür olduğunda suç ortadan kalkar. Terörizm geçmişte kalır. Tecavüz, cinayet, çocuk tacizi, hepsi yok olur. Toplu cinayetler -savaşlar- yok olur. Her adamın, kadının ve çocuğun pençesinde kıvrandığı korku, evden çıkma, şehirlerimizde dolaşma güçsüzlüğümüz de ortadan kalkar, hayatlarımızı istediğimiz gibi, korkusuzca yaşarız."

"Peki kim seyredecek?"

"Bilgisayar. Dünya çapında bilgisayar sistemi olacak. Böyle bir şey daha önce hiç olmadı."

,"Ve bütün bunların ortasında despot-röntgenci Greg Manning."

Manning gülümsedi. "Doğu Nijerya'daki Igbo halkını bilir misin? Nijerya'nın kargaşası ve başıbozukluğuyla kuşatılmışlardır, ama ondan etkilenmeden yaşarlar. Nedenini biliyor musun? Çünkü kültürleri şeffaf hayat dedikleri şeyi ödüllendiriyor. Dürüst bir insan hakkında arkadaşlarının bilmesine izin verilmeyecek bir şey olmadığına inanırlar. Her türlü alışveriş tanıkların önünde gerçekleşir. Her tür gizlilikten, hatta yalnızlıktan nefret ederler. Tam şeffaflık ideali öylesine gelişmiştir ki, iki kişi arasında en ufak bir güvensizlik meydana gelse igbandu olarak bilinen ilginç bir törene başvurulabilirler, bu törende o iki kişi birbirinin kanını içer. İdeal, ama biraz zor bir rejim olduğunu kabul ediyorum. Prometheus ağı aynı sonuca tamamen kansız bir teknikle ulaşır."

"İlgisiz hikâyeler!" diye bağırdı Bryson birkaç adım yaklaşarak. "Bunun bizimle bir ilgisi yok."

"Son on yıldır Birleşik Devletler'deki, özellikle büyük şehirlerdeki suç oranının daha öncesine kıyasla düştüğünün farkında olmalısın. Bunun neden olduğunu sanıyorsun?"

"Ben ne bileyim?" diye parladı Bryson. "Senin bir teorin vardır herhalde."

"Teori değil. Biliyorum. Sosyal bilimcilerimiz birbiri ardına teori geliştiriyor, ama açıklayamıyorlar."

"Neyi ima etmeye çalışıyorsun sen?..." Bryson yavaşça.

Manning başını salladı. "Açık havadaki gözetleme kapasitemizle ilgili bir ön araştırmaydı bu. Yıllar önce şu anki kapasitemize ve kaynaklarımıza ulaşmıştık, ama insan küçük bir başlangıç yapmalı, değil mi?" Sol tarafındaki duvarın üç metre karelik bir bölümü bir an için karardı, sonra Manhattan'ın orta bölümünün haritası geldi görüntüye. Haritanın üzerinde küçük mavi noktalar vardı. "Bunlar monte ettiğimiz gizli döner kameralar," dedi Manning noktaları işaret ederek. "Polise isimsiz ipuçları vermeye başlıyor. Tutuklama oranları hızla esrareniz bir şekilde yükselmeye başlıyor. Ve onlarca yıldır suç, ilk kez bir fayda sağlamıyor. Polis yeni metodları konusunda övünür, kriminologlar sırrı çözme çabalarındaki dalgalanmalardan söz eder, ama hiç kimse her şeyi

kaydeden kameralardan, şehre yerleştirdiğimiz güvenlik battaniyesinden söylemez. Kimse suçla dolu ara sokakların artık temiz olduğu gerçeğinden söylemez. Kimse Systematix'in pilot çalışması hakkında konuşmuyor, çünkü kimse bilmek istemiyor. İnsanlık için neler yapabildiğimizi anlamaya başlıyor musun? Zavallı homosapiens. Önce çapulcu Kabile Dönemi'nde yaşamak zorunda kaldılar ve Aydınlanma Dönemi geldiğinde de Sanayi Devrimi omuzlarına çöktü. Sanayileşme ve şehirleşme yeni bir sosyal bozulma dalgası yarattı, sıradan suçlar insanlık tarihinde hiç görülmediği kadar arttı. İki dünya savaşı yaşandı, savaş alanının içinde ve dışında vahşet arttı. Yaşam böyle mi olmalı? Ya ölüm, o da mı böyle olmalı? Dünyanın her ülkesinden, her seviyesinden insan var Prometheus Grubu'nda, ama hepsi güvenliğin önemini anlıyor."

Bryson, Manning'e birkaç adım daha yaklaştı.

"Ve bu da senin özgürlük düşüncen." Onu konuşturmaya devam etmelisin.

"Gerçek özgürlük özgürlükten kurtulmaktır. Vatandaşlarının hayatlarını karısını döven sadistlerden, uyuşturucu bağımlısı araba hırsızından ya da hayatı tehdit eden binlerce diğer tehditten korkmadan geçirebileceği bir dünya yaratmak istiyoruz. Bu, Bay Bryson, gerçek özgürlüktür. İnsanların en iyi davranışlarını gösterme özgürlüğüne sahip oldukları durum... birisinin seyrettiğini bildiklerinde oldukları gibi."

Bir, iki adım daha. Rahat davran. Konuşturmaya devam et. "Böylece bizim mahremiyet de güme gidiyor," dedi Bryson. Manning'in bulunduğu yer üç metreden daha uzakta değildi. Saatine baktı.

"Mahremiyetle ilgili en önemli sorun çok fazla olması. Artık bedelini ödeyemediğimiz bir lüks bu. Systematix'in sayesinde dünya çapında güçlü bir gözetim sistemi yerleştirdik; dünyanın yörüngesinde dönen uydular, milyonlarca video kamera. Hatta, kısa bir süre sonra, aşılabilir mikroçipler."

"Bunların hiçbirini kızını geri getirmez," dedi Bryson yumuşak bir şekilde.

Manning'in yüzü hafifçe soldu. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tısladı.

"Hayır," dedi Bryson. Birden Manning'e doğru atıldı, sıkmak üzere boğazına yöneldi elleri. Ama karşısında hiçbir şey olmadığı için, yere düşerken buldu kendini! Mermer çıkıntıya çarparak sersemledi. Taşa çarpan çenesi çok acıyordu. Arkasına dönüp Manning'i aradı, sonra girintinin içindeki lazer oklarını gör-

dü. Üç boyutlu lazer holografik projeksiyona bakıyordu; lazerler tarafından, havadaki mikroskobik partiküllerin üzerine video görüntüleri yansıtarak yaratılan yüksek çözünürlüklü, canlıymış gibi görünen bir illüzyonda bu.

Bir hileydi. Hayaletti.

Bryson hafif bir alkış sesi duydu, birkaç dakika önce odaya girdiği taraftan geliyordu ses. Etrafında korumalarıyla kendisine doğru gelen Manning'di bu.

"Eh, eğer hislerin bu yöndeysen," dedi yüzünde yarı gülümsemeyle. "Nöbetçiler?"

Güvenlik görevlileri akıllı silahlarını doğrultarak üzerine hücum ettiler. Mücadele etse de kollarını ve bacaklarını yakalamışlardı.

Manning kapıdan çıkarken durdu. "Senin işindeki adamların çoğu onur kırıcı biçimde ölür. Enseye bir kurşun, saldırgan görünmez, bilinmez. Ya da sahadaki binlerce olası kazadan biri meydana gelir. Hiç kimse iki ajanın daha öldüğünü öğrenince şaşırmaz. Dünya liderleri topluluğuna aptalca bir suikast girişiminde bulunan bir kadın ve adam. Hiçbir zaman açıklanamayacak olan bir girişimdir bu, çünkü sizin gibi hayatını gizlilik ve karanlık içinde geçiren kadın ve erkekler her zaman sırlar içinde ve karanlıkta ölürlər. Şimdi, eğer izin verirsiniz, konuklarıma katılmalıyım." Ve Manning odadan çıktı.

Bryson nöbetçilerle mücadele ederken saatine baktı. Şimdi! Şu ana kadar olmalıydı! Yoksa minibüsü de mi götürmüşlerdi?

Akıllı silahlar alınca, şakağına ve ensesine dayanmıştı. Birkaç adım ötesindeki nöbetçinin kılıfında kısa namlulu .45'liğini gördü.

Birden odanın loş ışıkları söndü ve tam bir karanlığa gömüldüler. Aynı anda bir dizi klik sesi duyuldu ve kütüphanenin sürgülü kapıları yarıya kadar açıldı.

Olmuştu.

Bryson ileri atılıp .45'liğini kaptı. Nöbetçiler onu yere yıkmışlardı. "Bir harekette daha bulunursan ölürsün!" diye bağırdı bir tanesi.

"Devam et," diye bağırdı Bryson. Silahlar üzerine doğrultuldu, tetikler çekildi...

Ve hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmamıştı. Silahlar çalışmıyordu. Elektronik beyinler, Manning'in evindeki bütün elektronik eşyalarla birlikte hareketsiz hale getirilmişti.

Bryson mekanik olarak çalışan tabancasıyla havaya birkaç el ateş edip geri çekilmelerini söylerken şaşkın çığlıklar, feryatlar duyuldu. On iki nöbetçi hızla ondan uzaklaştı, ellerindeki silahlar her nedense işe yaramaz hale gelmişti.

Bryson yarı açık kapıdan dışarı fırlayıp koridora çıktı.

Dışarı çıkmalı, Elena'yı bulmalıydı, ama neredeydi?

Ve cephanesi ne kadar dayanacaktı?

Nöbetçilerin bazıları onu takip ediyordu; cephanesini koruması gerektiğini bilerek ateş etti, gerilediler. Şarjörde bir iki mermi daha kaldığından emindi, ama durup kontrol etmek yerine koşması gerekiyordu, bu çok daha önemliydi. Bir zamanlar muhteşem yağlıboya tabloların asılı olduğu, ama şu anda ölü kelebeklerin tozlu kanatları gibi griye dönen koridorlarda koşuyordu. Her yerde kapılar yarıya kadar açıktı.

Rus bilim adamının icadı işe yaramıştı. Gerçek katot osilatörü Sovyet bilim adamları tarafından 1980'lerde Amerikan nükleer silahlarının elektronik devrelerini hedef almak amacıyla icat edilmişti. Sovyet nükleer bombaları çok daha ilkeldi; bu avantajı dezavantaja dönüştürmenin bir yoluydu. Sonuç olarak, Sovyetler telsiz frekans silahlan söz konusu olduğunda Amerikalılardan çok daha ilerdeydiler. Alet, aktive edildiğinde mikro saniyeden daha uzun olmayan bir süre boyunca çok güçlü bir elektromanyetik sinyal yayıyordu; ama bu, bütün elektronik devreleri patlatmak, bilgisayarların içindeki mikroskobik bağlantıları ısıtıp yakmak için yeterli bir süreydi. Çeyrek mil içindeki her şey, bütün bilgisayarlar etkileniyordu. Böyle bir silahın birkaç uluslararası uçağı düşürmede teröristler tarafından kullanıldığına dair söylentiler vardı.

Elektronik devresi olan arabalar ve kamyonetler çalışmıyordu, akıllı silahlar aptala dönüyordu ve Manning'in dijital malikânesinin her yanı işe yaramaz hale gelmişti.

Ve dahası da vardı.

Evin içindeki binlerce devrede minik yangınlar başlamıştı. Duman her yere yayılıyordu. Bryson, KGB'nin 1980'lerde Moskova'daki A.B.D. Konsolosluğunda yangın başlatmak için öyle bir silahı kullandığını hatırlıyordu.

Bryson resepsiyon alanından gelen çığlıkları duyabiliyordu. Elena orada olabilir miydi?

Ziyafet odasının kapısını açtı, büyük salona bakan bir balkonda buldu kendini. Yangın aşağıda hızlanmaya başlamıştı, alevler duvarları yalıyordu. Duman her yeri kaplamıştı; paniğe kapılan konuklar çıkışlara doğru koşuyor, açılmayan kapılara vuruyorlar, cıvıllık cıvıllığa bağırıyorlardı. Ya elektronik devrelerdeki bir arıza yüzünden ya da bir tür güvenlik önlemi gereği salonun bütün kapıları otomatik olarak kilitlenmişti.

Waller aşağıda mıydı? Ya Manning?

Peki ya Elena?

"Elena!" diye bağırdı karmaşanın içine doğru.

Cevap yoktu.

Aşağıda değildi ya da kendisini duymamıştı.

"Elena!" diye bağırdı tekrar boğuk bir sesle.

Hiçbir cevap yoktu.

Kulağına Arapça sözler söyleyen sıcak bir nefesle bıçağın soğuk çeliğini aynı anda hissetti. Yirmi santimlik savaş bıçağı, boynunun yumuşak derisine ve narin kıkırdağına dokunuyordu; yüksek karbonlu çelik bıçak yepyeni bir jiletten daha keskindi. Yavaşça kayarken verdiği ipeksi acı aynı anda hem sıcak, hem soğuktu, acı bir saniye geç gelmekle birlikte geldiği anda bütün vücudu acı içinde kasılarak haykırdı.

Bir fısıltı duydu. "Yalancıların ipi her zaman çok kısadır, Bryson."

Ebu.

"Tunus'taki işi bitirmeliydim, hain," diye tısladı Arap terörist. "Şimdi elime geçen fırsatı ziyan etmeyeceğim."

Bryson'm adrenalinin hücum ettiği bedeni kaskatı kesildi. "Eğer beni dinlersen..." diye cevap verirken neredeyse içinden konuşuyor gibiydi. Bu sözler Ebu'nun dikkatini bir, iki saniye için dağıtmaya yetti. Bryson aynı anda .45'liğini yakaladı, parmağını tetiğe koyup tek bir hareketle geriye, düşmanına doğru ateş etti.

Yalnızca hafif bir klik sesi duyuldu. Silah boştu.

Ebu sol eliyle bir darbe indirerek tabancayı fırlattı; işe yaramayan tabanca uçup bir köşeye düştü.

Bryson tepki zamanındaki çok değerli birkaç saniyeyi kaybetmişti. Bıçak boynunun derisini sıyrırken sağ elinin parmaklarını yukarıya kaldırarak, bıça-

ğın kabzasının altına yapıştırdı. Bıçağı yakalayıp Ebu'nun elini gevşetmek için hızla çevirdi; aynı anda sol ayağının topuğunu Ebu'nun sol dizine indirip den- gesini bozmaya çalıştı. Ebu homurdandı. Bryson birden yere çökerek ağırlık merkezini alçalttı, bu arada bıçağı ve düşmanının bileğini bükmeye devam edi- yordu.

Bıçak yere düştü.

Bryson uzandı, ama Ebu ondan daha hızlı davranmıştı. Bıçağı bir hançer gibi tutarak aşağıya doğru indirdi ve Bryson'm sol omzunun yumuşak etine soktu.

Bryson acıyla yutkundu; yakıcı acı yere çökmesine neden oldu. Sağ kolu- nu Ebu'nun başına doğru savurdu, ama adam yana kaçarak yumruktan kolay- ca kurtuldu; hiç çaba harcamadan, neredeyse dans eder gibi etrafında hareket ediyordu. Terlememişti bile. Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi, dizlerini hafifçe bükte, duruşu rahat ve yumuşaktı, kan lekeli bıçak sağ elinde parlıyordu. Bryson sendeleyerek ayağa kalktı, sağ ayağını Ebu'nun dizine doğru sa- vurdu. Ama Ebu biraz geriye sıçrayarak tekmeden kaçtı. Ardından Bryson'm tekme atan ayağını yakalayıp sert bir şekilde çekerek tekrar yere düşmesine neden oldu.

Ebu, Bryson'm hareketlerini önceden biliyor gibiydi. Bryson, Ebu'nun ba- caklarını yakalamak için ileri atılırken Ebu, Bryson'm boynuna dirseğini indirdi, başını dizlerinin arasına sıkıştırıp yere çarptı. Bryson'm dişleri dudaklarını par- çalamıştı, kanın tadını alabiliyordu ve birkaç dişini kaybettiğini hissediyordu. Omzundaki yarayla zayıf düşen Bryson'm hareketleri ağır ve gecikmeliydi. Ho- murdanarak sol kolunu savurdu, düşmanının ayak bileğini yakaladı; bükteğiü dirseğiyle hapsederek Ebu acı içinde haykırana dek çevirdi.

Birden Ebu'nun kolu ileri atıldı, bıçak tam hasmının kalbini hedefinin n Bryson kenara kaçtı, ama zamanlama pek iyi değildi. Bıçak böğrüne, kaburga- larının arasına girmişti; acı aşırı derecede sıcaktı.

Bryson aşağıya bakıp ne olduğunu gördü, bıçağın kabzasını tuttu ⁽ «ktl ğinde bıçak iç organlarına korkunç şekilde aşıldı, ama sonunda çıktı. Riyamı acıyla inleyerek bıçağı balkondan aşağıya attı. Ebu'nun bu kadar bocuiylu kul landığı bir silahtan kurtulmak en iyisiydi.

Artık ikisi de silahsızdı. Ama yerde olan Bryson'dı. Üstelik Ebu son daro ce güçlü ve çevikti. Hareketleri rahat ve akıcıydı, seri bir şekildi' İmlirini takip

ediyordu. Bryson uzaklaşmaya çalışırken Ebu onun karnına bir tekme indirdi. Bryson soluğunun kesildiğini hissetti, neredeyse bayılıyordu, ama zorlukla ayağa kalkmayı başardı, iki yana sallanıyordu.

Ebu'nun yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Bryson, düşmanının başına bir yumruk savurduğunda Ebu'nun elleri şimşek hızıyla ileri doğru atılıp bileklerini yakaladı, sert bir şekilde büküldü. Bryson dizini karnına indirerek ellerinden kurtulmaya çalışsa da Ebu daha hızlı davranıp onu yere yıktı.

Bryson ayağa kalkmaya çalışırken düşmanı üzerine çıkıp onu yere yapıştırtıyordu; sonra havaya sıçrayıp bütün ağırlığıyla göğsünde zıpladı. Bryson inledi; birkaç kaburgasının kırıldığını hissedebiliyordu, hatta duyuyordu.

Ebu onu çevirerek yüzünün tekrar yere çarpmasına neden oldu. Bir kolunu boynuna dolayarak dirseğiyle ensesine bastırmaya başladı. Bryson ayağa kalkmaya çalışıyordu, ama her seferinde Ebu onu dirseğiyle yere itiyordu. Dayanacak bir şeyi yoktu! Bilincini kaybediyor, gücü tükeniyordu. Beynine hava akımı durmuş, siyah ve mor benekler görmeye başlamıştı.

Bir parçası bilinçsizliğe teslim olarak rahat bir yenilgi istiyordu, ama herhangi bir yenilginin ölüm anlamına geldiğinin bilincindeydi. Bir çığlık atarak son gücünü topladı, ellerini Ebu'nun yüzüne doğru kaldırarak parmaklarını gözüne soktu.

Ebu istemeden Bryson'm boğazındaki baskısını biraz hafifletti, ama fazla değil. Bu arada Bryson ancak yumruğunu Ebu'nun sağ koltukaltı bölgesindeki sinir düğümüne indirebilmişti. Ebu'nun sağ kolunun bir an felç olduğunu hissetti. Anlık duraklamadan yararlanarak Ebu'nun hayalarını yakalayıp büküldü. Boğazındaki baskı artık tamamen kalkmıştı.

Bryson sağ omzunu aşağıya eğerek Ebu'yu cehenneme bakan balkonun korkuluklarına çarptı. Artık neredeyse içgüdüleriyle hareket ediyordu; oksijen açlığı çeken beyni ellerinden uzakta gibiydi, elleri kendi iradeleriyle hareket ediyordu sanki. İki adam birbirine sarılmış itişiyordu. Ebu'nun sağ kolu hissedildi, felç uzun sürmüştü. Bryson bütün gücüyle düşmanını balkondan aşağıya sarkıtmaya çalışıyordu, bu arada o da bacaklarını Bryson'ınkilere dolamıştı. Ebu bir kolunu kullanamıyordu. Birbirlerinin dengi gibiydiler. Bryson, Arap'ın boynunu yakalayıp aşağıya doğru bastırdı, ama pek işe yaramadı. Tekrar aynı şeyi denedi ve bu kez onu bütün gücüyle aşağıda tuttu, sağ kolunun bütün

kasları gerilmişti. Ebu'nun gözleri alev alevdi. Düşmanının karnını yumrukla-
maya başladı. Bryson onu birkaç saniye daha aşağıda tuttu, boğazını bütün
gücüyle sıkmaya devam ederken hava alışını engellemeye, sinirlere baskı ya-
parak felç oluşturmaya çalışıyordu ama gücü tükenmek üzereydi; bıçak yara-
larının neden olduğu acı, bütün vücudunu kaplıyordu. Elleri titriyordu. Son kez
insanüstü bir enerjile bütün vücudunu öfke ve intikam için toparlamaya çalış-
tı, ama yeterli değildi; gücü yoktu. ,

Ebu kükredi, kızarmış yüzü acı ve öfkeyle çarpılmıştı, morarmış dudakla-
rından tükürükler saçarak doğruldu...

Patlamanın nereden geldiği belli değildi, kurşun Ebu'nun sol koluna gir-
mişti. Bacakları Bryson'ı bıraktı, dengesini kaybederek balkondan aşağı uçtu.

Ebu, Bryson'm bakışları altında boşlukta kıvranarak dev bronz süvari hey-
kelinin üstüne düştü. Kılıcın keskin ucu karnına girerken çıktığı sanki bir insa-
na ait değil gibiydi.

İyice sersemlemiş olan Bryson kimin ateş ettiğini görmek için döndü. Ele-
na ona verdiği tabancayı tutuyordu, sanki yabancı bir nesneymiş gibi bakıp
aşağı indirdi. Gözleri kocaman olmuştu.

Bryson sendeleyerek ayağa kalktı, birkaç adım attı ve Elena'nın kollarına
yıığıldı. "Kaçmışsın," dedi nefes nefese.

"Beni kilitledikleri odanın kilidi açıldı."

"Tabanca..."

"Akıllı silahlar çalışmıyor, ama kurşunları hâlâ işe yarıyor, değil mi?"

"Buradan çıkmalıyız," dedi nefesi kesilerek. "Buradan çıkmalıyız."

"Biliyorum," dedi Elena. Kollarının yerini değiştirerek bir kolunu yav. .
Bryson'm omzuna attı, balkondan çıkıp dumanla kaplı koridordan çıkışa doğ-
ru ilerlerken ona destek verdi.

SONSUZ

New York Times, sf. 1.

ÇOK SAYIDA DÜNYA LİDERİ WASHINGTON EYALETİNDEKİ EVDE ÇIKAN YANGINDA ÖLDÜ

Hata 'Dijital San Shneon'un Hatah Döşenen Kablolarında

SEATTLE, Wash.- Systematix'in kurucusu ve idari müdürü Gregson Manning'e ait ileri teknoloji eseri malikânedede düzenlenen gösterişli Yeni Global Ekonomi toplantısı, dünyanın her yerinden gelen düzinelerce tanınmış görevlinin, 100 milyon dolarlık yapıyı yerle bir eden alevlerin arasında kaldığı trajediyle son buldu.

Bu sabah gazetecilerle konuşan Seattle itfaiye Departmanı sözcüsü yangının, ev sahibinin tamamen bilgisayarlarla idare edilen evinin duvarlarına gizlenmiş olan hassas elektronik devrelerde başlamış olabileceği tahmininde bulundu. Sözcüye göre, bilgisayar çiplerindeki bir arıza, gala yemeğinin verildiği ziyafet salonundaki çıkış kapılarını otomatik olarak kapatmış olabilir.

Ceset sayısının yüzün üzerinde olduğu tahmin ediliyor. Aralarında Temsilciler Meclisi Başkanı'nın da bulunduğu...

MANNING SORGULAMADA

WASHINGTON- Seattle'daki malikânesi, dünyanın her yerinden gelen yüzün üzerinde hükümet görevlisinin kapana kısıldığı yangınla bir gecede kül olan Systematix'in Başkanı Gregson Manning bugün öğle saatlerinde Adalet Bakanlığı tarafından gözaltına alındı. Başsavcılık ofisindeki kaynaklar, Bay Manning'in tutuklanma nedeninin bu sabahki trajediyle bir bağlantısının olmayıp ulusal güvenlik ihlaliyle ilgili tam olarak açıklanmayan bir nedene dayandığında ısrar ediyor. Bay Manning'in birkaç haftadır şüphe altında olduğu söyleniyor.

Kapalı oturum, nadir olmasına rağmen hiç görülmemiş bir şey değil. Hükümetin gizliliğiyle ilgili konularda başsavcı, özel ulusal güvenlik mahkemesini toplayıp halka kapatma yasal hakkına sahip...

The Wall Street Journal, sf. 1

BAŞKAN'IN ULUSAL GÜVENLİK DANIŞMANI, RICHARD LANCHESTER, 61 NUMARADA İNTİHAR

Son derece saygın Beyaz Saray Danışmanı ve Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı Richard Lanchester, Beyaz Saray kaynaklarına göre dün öğleden sonra intihar etti.

Systematix'in Başkanı Gregson Manning'in malikânesinde çıkan yangında hayatını kaybeden yakın dostlarının ve 102 önemli konuğun üzüntüsünü üzerinden atamayan Richard Lanchester'in klinik depresyonun yanı sıra başarısız bir evlilikten de yakındığı söyleniyor....

Bir yol sonra

Sabah gazetesini almak rutin olarak yaptığı bir işti. Gazete okumayı sevdiğinden değil; aslında sevmiyordu. Bu Nicholas'ın alışkanlığı, gorkln İm ıl lı lan dünyayla bağlantısını sürdürme ihtiyacıydı. Kendisinin onnylıındırlı hlı alışkanlıktı, çünkü o dünyayı geride bırakmışlardı, en azından 8idd"i İİMİ İI ve yalanlar dünyasını.

Ama gazete alarak güne başlamak hoşuna gidiyordu. Sabah erkenden kalkıp yüzmeye gidiyordu -karavanları gördükleri en güzel, en mavi ve en tenha sahillerden birine bakan kayalıkların üstündeydi- ve sonra da atıyla orada köy olarak kabul edilen birkaç derme çatma kulübe topluluğuna gidiyordu. Yakındaki daha büyük bir adadan gelen gıda malzemelerinin yanı sıra dükkân sahibi her zaman küçük bir A.B.D. gazeteleri yığını da bulunduruyordu; her sabah atla gelen yabancı aksanlı güzel kadın için her sabah bir tane ayırıyordu.

Elena gazeteyi aldıktan sonra boş kumsallardan geçip karavana kadar olan bir buçuk mili hızla alıyordu. O zamana kadar Nicholas kendisinin döşemiş olduğu taş verandaya oturmuş, bir yandan kahvesini yudumluyor, bir yandan da kitabını okuyordu. Kahvaltıdan sonra birlikte yüzmeye gidiyorlardı. Günleri böyle geçip gidiyordu. Orası cennetten bir köşeydi.

Adanın tek doktorunun yaptığı kan testleri birkaç gündür hissettiği şeyi, yani hamile olduğunu doğrulasa da Elena at binmeye devam ediyordu, ama artık daha dikkatliydi. Sevinçten havalara uçarak kızlarının ya da oğullarının gelişinin hayatlarını nasıl değiştireceğini ya da değiştirmeyeceğini, aşklarının her geçen günle birlikte nasıl derinleştiğini konuşuyorlardı.

Para sorun değildi. Hükümet, dikkatle yatırım yapıldığında, yaşamaları için gerekenden çok daha fazlasını getiren yüklü bir ödeme yapmıştı onlara. Kendilerini oraya getiren şeyi, kaçmalarının neden önemli olduğunu, neden yeni kimliklerle yaşamaları gerektiğini nadiren konuşuyorlardı. Bu konuda anlaşmaya varmışlardı: Bu, geçmişte kalan korkunç bir olaydı ve hakkında ne kadar az konuşurlarsa o kadar iyiydi.

O gece Elena'nın Manning'in gözaltı sisteminden yüklemeyi başardığı mini DVD ihtiyaç duydukları hür türlü korumayı sağlamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse onlara şantaj yapma olanağı sağladığı için değil, içindeki gerçekler herkesin gizli kalmasını tercih ettiği türdendi. Nasıl kansız bir ihtilalin eşiğine geldiğini, hükümetlerin modasının geçtiğine inanan bir grubun kontrolü şiddet kullanmadan ele geçirmek üzere olduğunu öğrenmek yalnızca dünyanın dengesini bozardı.

insanların çoğu Manning'in San Simeon'unda canlı canlı gömülmüştü. Ama o insanlara yardım ve yataklık eden başkaları da vardı; bu yüzden tutuklamalar

yapıldı. Sessizce ve gizlice. Gregson Manning'in, Ulusal Güvenlik Yasası'nı 1435. maddesini açıkça belirtilmeyen biçimde ihlal etmekten dolayı -ekonomi casuslukla ilgili olduğu söyleniyordu- Kuzey Carolina'daki özel bir federal hapis hanede olduğu sanılıyordu; her türlü bağlantı ve iletişim aracından soyutlandı-ğına dair söylentiler vardı. Oylamanın aceleyle yapıldığı açıklanarak senatoda ki güçlü sesler anlaşma için tekrar oy vermeye davet edilmişti. Bazıları Richar Lanchester'ı çeşitli nedenlerle suçluyordu. Amerika'nın desteği olmadan anlaş ma paramparça olmuştu. Gerçek hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktı.

Böylece DVD'nin on altı kopyası çıkarılmıştı; bir tanesi Bryson'm yalnızca Başkan'ın görmesi gerektiğini belirttiğini bildiği bir kodla Beyaz Saray'a gönder ilmişti; ikincisi Birleşik Devletler başsavcısına gitmişti. Diğerleri Londra'ya, Moskova'ya, Pekin'e, Berlin'e, Paris'e ve diğer başkentlere ulaşmıştı. Devlet başkanları neredeyse başarılmak üzere olunan şeyi bilmeliydi, yoksa virüs var-lığını sürdürürdü.

Geriye kalan üç kopyadan bir tanesi, Bryson'm güvenilir olduğunu bildiği bir avukata teslim edilmiş, diğeri bir kasaya kaldırılmış, üçüncüsü de adada gizli bir yere saklanmıştı. Onların sigorta poliçesiydi bunlar. Bryson hiçbir za- man onları kullanmak zorunda kalmayacaklarını umuyorlardı.

Bu sabah gazeteyi aldıktan bir saat sonra Elena berrak sulardan çıktığın- da, Bryson'ı rüzgârda dalgalanıp kırışan gazetesine gömülmüş olarak buldu.

"Ancak bu kötü alışkanlığından vazgeçtiğinde tamamen özgür olacaksın," diye çıkıştı ona.

"Sigara içmekten söz eder gibisin."

"Neredeyse o kadar kötü."

"Ve belki bırakması da o kadar zor. Ama eğer bırakırsam sabah ata binme bahanen ne olacak?"

Elena kıkırdadı. "Süt? Yumurta? Bir şey bulurum."

"Tanrım." Gazetenin üstüne iyice eğilmişti.

"Ne oldu?"

"D-16 sayfasına gizlenmiş, işletmeler bölümünde."

"Ne diyor?"

"Minik bir haber, Seattle'daki Systematix Şirketi'nin yeniden yazılmış bir basın bültenine benziyor."

"Ama... ama Manning hapiste!"

"Evet. Bu arada şirketi bazı yardımcıları tarafından idare ediyor. Bu haber, Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nın Systematix tarafından üretilen alçak yörünge—li güvenlik uydusu filosu satın aldığını söylüyor."

"Haberî gizlemeye çalışmışlar, ama o kadar da gizli değil, öyle değil mi? Nereye gidiyorsun?"

Bryson şezlongtan kalktı, kum tepeciklerinin üstünden atlayarak karavanlarına doğru koştu. Elena da onu takip etti. Rüzgâr sesi taşıdığı için televizyonu açtığını anlamıştı. Bırakmasına çalıştığı bir başka kötü alışkanlıktı bu da: Haberleri seyredebilmek için uydu anteni taktırmıştı, ama bunu çok az yapacağına dair söz vermişti.

Bryson, CNN'î seyreliyordu ve bu konuyla ilgili bir haber olmadığını görüp düş kırıklığına uğramıştı. Elena'ya döndü. "Ted Waller o yangında ölmedi, biliyorsun. Adli tabip raporlarını gördüm, Seattle Adli tıp uzmanının ofisindeki bütün kayıtları inceledim. Bütün cesetler teşhis edilmişti, ama Waller aralarında değildi."

"Bunu biliyorum. Bir yıldır biliyoruz bunu. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ted Waller'ın bu işte eli olduğunu söylüyorum. Her nereye gittiyse, nereye kaybolduysa bu işle ilgisi var. Bundan eminim."

"Her zaman dediğim gibi içgüdülerine güven," dedi televizyondan gelen bir ses.

Elena bir çığlık atarak televizyonu işaret etti. Bryson hızla döndü. Kalbi şiddetle çarpıyordu. Ted Waller'ın yüzü ekrandaydı.

"Bu da ne?" diye yutkundu Elena. "Bu bir şov programı mı?..."

"Realite şov deniyor," dedi Waller.

"Bize rahat bırakılacağımız sözü verilmişti!" diye kükredi Bryson. "Bu uydu yayını nasıl kestiri bilmiyorum, ama bu bir ihlaldir!" Bryson kumandanın üstündeki tuşlara basıp deli gibi kanal değiştirmeye çalıştı. Waller'ın yüzü hâlâ ekrandaydı, serinkanlı bir şekilde onlara bakıyordu.

"Birbirimize gerektiği gibi veda edememiş olmamız beni hâlâ üzüyor," dedi Waller TV ekranından. "Gerçekten arada bir kırgınlık olmasını istemiyorum."

Söyleyecek bir şey bulamayan Bryson hızla küçük oturma odasını taradı. Mikroskobik gözetleme aletleri hemen hemen her yere konabilirdi, bulunamazdı...

"Doğru zamanda seninle bağlantı kuracağım, Nicky. Şu an biraz erken olabilir." Waller bir şey ekleyecekmiş gibi uzaklara baktı, sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şey, belki görüşürüz."

"Önce ben seni görürsem, bu olmaz Ted," dedi Bryson ters bir şekilde. Koltuğuna oturdu. Kasada bir sürü kanıtımız var, açıklamaktan çekinmeyeceğimiz şeyler.

Waller'ın ekrandaki bakışları endişeli bir hal aldı.

"Unutma, Ted, seni yakalayan hep görmediklerindir."

Waller'ın görüntüsü birden kayboldu, bir şov programı geldi ekrana.

*

Bir hamle yapılmış ve karşılık verilmişti. Bryson mahremiyetinin bu şekilde ihlal edilmesine çok öfkelenmiş, çileden çıkmıştı, ama serviste geçirdiği onca yıldan sonra garip bir heyecan da duymuştu. Eğer Elena bunu fark ettiyse bile kendine saklamıştı. Hâlâ sabahın erken saatlerinde at biniyorlardı, hâlâ günün çoğunu açık havada ya pırıltılı kumsalda ya da rüzgarda hafifçe dalgalanan palmye ağaçlarının gölgesindeki tahta şezlonglarında geçiriyorlardı.

Bryson geçmişinden tamamen kurtulmuştu. O ve Elena yoldaki yeni hayatı beslemeye hazırlanıyorlardı. Yaraları güneşte solup kaybolmuştu ve bazı günlerde -havanın tropikal çiçek, ıhlamur ve tuzlu koktuğu- eski yaralarının ağrıları hissedilmez oluyordu, tıpkı uzaktaki hatıraları gibi. Bazı anlarda, neredeyse o dünyayı geride bıraktığını hissediyordu.

Neredeyse.